

Bảo Bối Em Đừng Mong Chạy Thoát

Contents

Bảo Bối Em Đừng Mong Chạy Thoát	4
1. Chương 1: Mê Loạn	4
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi	18
8. Chương 8: Âm Mưu	20
9. Chương 9: Lần Nữa Mê Loạn	22
10. Chương 10: Tử Thiểu, Xin Kiểm Chế	25
11. Chương 11: Ai Là Cường Bạo Phạm?	27
12. Chương 12: Anh Sẽ Chịu Trách Nhiệm	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14: Em Muốn Nhảy Lều Thật Sao?	33
15. Chương 15: Tôi Không Lấy Cường Bạo Phạm	35
16. Chương 16: Đạt Đến Nhận Thức Chung?	37
17. Chương 17: Ôn Lại Chuyện Cũ	39
18. Chương 18: Lão Thái Gia Tức Giận	41
19. Chương 19: Con Muốn Kết Hôn Với Cô Ấy	44
20. Chương 20: Mộ Dung Khiêm	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23: Người Tình Cũ	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	64
29. Chương 29	66
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76
34. Chương 34: Cậu	78
35. Chương 35	80
36. Chương 36: Quà Tặng Kết Hôn	83
37. Chương 37: Trở Về Nhà Mộ Dung	85
38. Chương 38: Bảo Vật Gia Truyền	87
39. Chương 39	90
40. Chương 40: Anh Em	92

41. Chương 41: Mộ Dung Cầm Khiêu Khích	94
42. Chương 42: Muốn Gặp Hắc Sao?	96
43. Chương 43	98
44. Chương 44	100
45. Chương 45	103
46. Chương 46	105
47. Chương 47	107
48. Chương 48	109
49. Chương 49	112
50. Chương 50	114
51. Chương 51: Đám Cưới (1)	116
52. Chương 52: Đám Cưới (2)	117
53. Chương 53: Đám Cưới (3)	119
54. Chương 54: Đám Cưới (4)	122
55. Chương 55: Anh Không Muốn Em Nói Xin Lỗi	124
56. Chương 56: Không Giống Như Đêm Tân Hôn	126
57. Chương 57: Tuần Trăng Mật (1)	128
58. Chương 58: Tuần Trăng Mật (2)	131
59. Chương 59: Lòng Rối Loạn	133
60. Chương 60: Giấc Mơng Khó Tròn	135
61. Chương 61	137
62. Chương 62	139
63. Chương 63: Phong Ba (1)	141
64. Chương 64: Phong Ba (2)	144
65. Chương 65: Phong Ba (3)	146
66. Chương 66: Phong Ba (4)	149
67. Chương 67: Phong Ba (5)	151
68. Chương 68: Phong Ba (6)	153
69. Chương 69: Phong Ba (7)	155
70. Chương 70: Phong Ba	157
71. Chương 71	159
72. Chương 72: Yêu Đơn Phương	161
73. Chương 73: Chúng Ta Ly Hôn Đi !	164
74. Chương 74: Hậu Quả	166
75. Chương 75: Đau Lòng	168
76. Chương 76: Người Của Tôi. Tôi Sẽ Dạy	170
77. Chương 77: Chết Tâm	172
78. Chương 78: Chuyện Nhà (1)	174
79. Chương 79: Chuyện Nhà (2)	176
80. Chương 80	179
81. Chương 81	181
82. Chương 82	183
83. Chương 83	185
84. Chương 84	186
85. Chương 85	188
86. Chương 86	189
87. Chương 87	190
88. Chương 88	192
89. Chương 89	193
90. Chương 90: Hôn Nhân Mạnh Mẽ, Sóng Gió Lại Nổi Lên (1)	194
91. Chương 91: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (2)	196
92. Chương 92: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (3)	198
93. Chương 93: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (4)	201
94. Chương 94: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (5)	204

95. Chương 95: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (6)	206
96. Chương 96: Làm Sao Có Thể Không Thương? (1)	210
97. Chương 97: Làm Sao Có Thể Không Thương? (2)	212
98. Chương 98: Làm Sao Có Thể Không Thương? (3)	214
99. Chương 99: Tin Tưởng Lượng (1)	216
100. Chương 100: Tin Tưởng Lực Lượng	218
101. Chương 101: Tin Tưởng Lực Lượng (3)	220
102. Chương 102: Tin Tưởng Lực Lượng (4)	222
103. Chương 103: Hồng Đỏ Hay Hồng Trắng?	223
104. Chương 104: Hồng Đỏ Hay Hồng Trắng? (2)	227
105. Chương 105: Hồng Đỏ Hay Hồng Trắng? (3)	230
106. Chương 106: Bữa Tiệc Đỉnh Hôn (1)	235
107. Chương 107: Bữa Tiệc Đỉnh Hôn (2)	237
108. Chương 108: Bữa Tiệc Đỉnh Hôn (3)	241
109. Chương 109: Không Có Quan Tình (1)	243
110. Chương 110: Không Có Quan Tình (2)	245
111. Chương 111: Không Có Quan Tình (3)	247
112. Chương 112: Sinh Mạng Yếu Ốt (1)	248
113. Chương 113: Sinh Mạng Yếu Ốt (2)	252
114. Chương 114: Sinh Mạng Yếu Ốt (3)	254
115. Chương 115: Quan Tình Cách Sông Cách Suối (1)	257
116. Chương 116: Quan Tình Cách Sông Cách Suối (2)	259
117. Chương 117: Quan Tình Cách Sông Cách Suối (3)	261
118. Chương 118: Mộng Vẫn Là Mộng (1)	263
119. Chương 119: Mộng Vẫn Là Mộng (2)	265
120. Chương 120: Mộng Vẫn Là Mộng (3)	267
121. Chương 121: Mộng Vẫn Là Mộng (4)	269
122. Chương 122: Mộng Vẫn Là Mộng 2 (1)	271
123. Chương 123: Mộng Vẫn Là Mộng 2 (2)	274
124. Chương 124: Mộng Vẫn Là Mộng 2 (3)	276
125. Chương 125: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (1)	280
126. Chương 126: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (2)	281
127. Chương 127: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (3)	283
128. Chương 128: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (4)	285
129. Chương 129: Tình Mở Không Gặp Lúc (1)	287
130. Chương 130: Tình Mở Không Gặp Lúc (2)	289
131. Chương 131: Tình Mở Không Gặp Lúc (3)	291
132. Chương 132: Tình Mở Không Gặp Lúc (4)	293
133. Chương 133: Quyết Định — Ly Hôn (1)	295
134. Chương 134: Quyết Định — Ly Hôn (2)	298
135. Chương 135: Chung Tình Đã Thành Chuyện Của Trước Đây.	301
136. Chương 136: Chung Tình Đã Thành Chuyện Của Trước Đây (2)	303
137. Chương 137: Đại Kết Cuộc (1.1)	307
138. Chương 138: Đại Kết Cục (1.2)	309
139. Chương 139: Đại Kết Cuộc (1.3)	312
140. Chương 140: Đại Kết Cuộc (1.4)	314
141. Chương 141: Đại Kết Cuộc (2.1)	316
142. Chương 142: Đại Kết Cuộc (2.2)	318
143. Chương 143: Đại Kết Cuộc (2.3)	320
144. Chương 144: Đại Kết Cục (3.1)	322
145. Chương 145: Đại Kết Cục (3.2)	325
146. Chương 146: Đại Kết Cục (3.3)	329
147. Chương 147: Đại Kết Cục (3.4)	334
148. Chương 148: Đại Kết Cục (4.1)	337

149. Chương 149: Đại Kết Cục (4.2)	341
150. Chương 150: Đại Kết Cục (4.3)	344
151. Chương 151: Ngoại Truyện (1)	350
152. Chương 152: Ngoại Truyện (2)	352
153. Chương 153: Ngoại Truyện (3)	354

Bảo Bối Em Đừng Mong Chạy Thoát

Giới thiệu

Một hồi dự mưu (âm mưu sắp đặt trước), để cho bọn họ cả đêm triền miên, cứ tưởng rằng sau khi tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-em-dung-mong-chay-thoat>

1. Chương 1: Mê Loạn

Trong vũ hội đón người mới đến, Tiết Tình nhìn đám người trong sàn nhảy náo nhiệt, một chút cảm giác muốn đi vào cũng không có. Nếu không phải bạn trai của cô, chủ tịch hội học sinh Dương Bách Lâm lôi kéo cô đến đây, cô thà trở về ngôi nhà lạnh lẽo của mình cũng không muốn xuất hiện ở nơi này, cũng không muốn đứng ở nơi ồn ào như thế này.

“Tình Tình có phải cảm thấy nhàm chán hay không? Đến uống một ly đi”

Dương Bách Lâm xuất thân trong gia đình giàu có, lại cao lớn đẹp trai, từ năm nhất đại học đã bắt đầu hẹn hò với Tiết Tình, đến nay cũng đã được 2 năm, tình cảm cũng ngày càng tốt đẹp. Sinh nhật năm 20 tuổi của bọn họ, hai bên gia đình đã ngầm cho phép bọn họ đính hôn.

Nếu năm sau khi tốt nghiệp đại học không tiếp tục học nghiên cứu sinh, sẽ phải gia nhập công ty của gia tộc. Mà Tiết Tình nhỏ tuổi hơn anh một chút, mới là sinh viên năm 3.

“Không sao, em nhìn bọn họ chơi cũng thấy rất vui” Nhận lấy ly nước chanh mà anh đưa tới, đối mặt với bạn trai dịu dàng, cô nỗ lực cố gắng làm cho bản thân mình thật vui vẻ.

“Đợi sau khi đổi nhạc, chúng ta vào nhảy 1 bản có được không?” Tình Tình luôn không thích những vũ khúc vô cùng náo nhiệt, nhìn cô chỉ nhàn nhạt cười cũng làm cho người ta ái mộ không thôi, anh cực kì may mắn vì vừa mới vào đại học đã theo đuổi được cô, hơn nữa, chiếc nhẫn ở trên tay cô đã chứng minh thân phận của cô, sau khi cô tốt nghiệp đại học, bọn họ sẽ kết hôn, về sau anh sẽ yêu thương cô cả đời.

“Được” Cẩn thận uống một ngụm, Tình Tình nhìn về phía 2 người mặc y phục đào dạt thanh xuân đi về phía bọn họ, đoán không chừng là tìm người đàn ông trước mặt cô, quả nhiên.....

“Dương học trưởng, tại sao anh lại một mình chạy đến đây?. Bên kia đều rất lộn xộn” Một cô gái đem mái tóc búi lên, trên mặt trang điểm nhạt, người chưa tới nhưng thanh âm đã tới.

“Đúng vậy, học trưởng, anh không ở đó, chúng em đã làm rồi hết các trình tự hoạt động, anh mau trở về ổn định lại đi” Một nữ sinh tóc dài cũng phụ họa nói.

“Có cần khoa trưởng như vậy không?. Anh mới đi không tới 2 phút mà?” Dương Bách Lâm quay đầu, dịu dàng cười 1 tiếng, anh đối với người nào cũng tốt, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

“Chào chị Tình Tình” Hai cô nữ sinh đương nhiên biết Tình Tình, cùng nhau chào hỏi cô.

“Chào các em” Sau khi chào hỏi, Tình Tình xoay mặt nhìn Dương Bách Lâm: “Anh cứ qua bên đó trước đi, em không sao”

“Tình Tình, em chờ anh một chút. Đừng đi đâu lung tung biết không?” Là người phụ trách buổi tiệc tối nay, Dương Bách Lâm không thể không trở về chủ trì đại cục, nhưng anh không yên lòng bạn gái một mình ở chỗ này. Cho dù là ai cũng nhìn ra được, tối nay Tiết Tình mặc dù chỉ mặc 1 bộ lễ phục trắng tinh, nhưng lại thanh nhã giống như hoa sen mới nở, làm cho người ta không muốn dời mắt. Nếu như cô không phải là bạn gái kiêm vị hôn thê của anh, không biết đã có bao nhiêu người đến gần, bắt chuyện rồi.

“Học trưởng anh cứ yên tâm!. Sẽ không có ai dám bắt nạt chị Tình đâu. Chị Tình, cho chúng em mượn học trưởng một chút nha” Hai cô nữ sinh một trước một sau lùi Dương Bách Lâm đi.

Tình Tình nhìn Dương Bách Lâm biến mất trong đám người náo nhiệt, nhìn một chút ra bên ngoài, ánh trăng đêm nay không tẻ lắm, không bằng đi ra ngoài hít thở không khí đi. Bỏ ly nước trong tay xuống, cô xoay người rời khỏi bữa tiệc.

Tình Tình ngồi ở trên ghế đá, phía bên ngoài lễ đường, nhìn vầng trăng sáng trên trời, từng ngọn cây cọng cỏ trong vườn trường, như được bao phủ thêm một tầng sắc màu lấp lánh.

Không biết ở đất nước xa xôi kia, mẹ với em trai có khỏe không?. Nghĩ đến đây, 2 mắt vốn tỏa sáng của cô cũng trở nên ảm đạm.

Vốn cho rằng sau khi tốt nghiệp trung học, ba sẽ đồng ý cho cô xuất ngoại du học, kết quả vẫn không được. Nếu như bây giờ cô ở nước ngoài, có thể sẽ cùng mẹ với em trai ở chung....

Thương cảm chột tới làm cho cô không để ý đến động tĩnh xung quanh, một người đàn ông không biết từ lúc nào đã đứng ở trên cây to sau lưng cô, chính xác mà nói anh ta đang dựa vào cây đại thụ thở không ra hơi.

“SHIT...” Cho đến khi người con trai lỗ mãng mắng một tiếng, Tình Tình sợ hết hồn, vội vàng từ trên ghế đứng lên, dựa theo ánh trăng nhàn nhạt nhìn sang, thấy một bóng dáng đàn ông cao lớn, cô nhìn thấy người đàn ông xa lạ, đáng lẽ nên quay đầu đi mới phải, nhưng, lúc cô xoay người, lại nghe thấy tiếng hân hân:

“ Chết bà rồi....” Sau đó giống như có vật nặng rơi xuống đất, thanh âm đó làm cô nhin không được quay đầu lại.

Vốn là cả người đàn ông dựa vào cây đại thụ, nay thân hình đó đã ngã xuống trên cỏ.

Một người không có quen biết, chết cũng không liên quan đến cô, cô nên nhanh chóng trở nên vũ hội mới đúng, nhưng từ nhỏ cô đã được giáo dục, cho nên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, chân của cô vô ý thức đi về hướng bên đó.

“Này, anh có sao không?” Cẩn thận từng li từng tí nhắc làn váy đứng ở trước mặt người đàn ông. Tình Tình nhỏ giọng lên tiếng hỏi.

Thanh âm dễ nghe như tiếng suối róc rách làm cho người đàn ông đột nhiên mở mắt ra, mặc dù bị bóng cây che khuất làm cô không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng ánh mắt sắc bén của người đàn ông này giống như những chấm nhỏ trên bầu trời đêm nay.

Cái dạng này làm gì giống như người sắp chết chứ. Cô nói:

“Anh... Không có việc gì, tôi đi đây” Tình Tình để làn váy xuống, đang muốn đứng dậy cách xa phiền phức thì chân nhỏ đã bị một cỗ lực lớn kéo lại, trong khi cô còn chưa phản ứng kịp, thì cả người đã bị nam nhân kia đè lên trên cỏ.

“Cứu.”

Chỉ nói ra được một chữ, hấn đã lấy tốc độ như sét đánh mà chiếm đoạt môi của cô, không có dịu dàng chỉ có tàn bạo đòi hỏi, ở trên môi của cô lưu lại vết tích của mình. Đang dưới tình huống không có cách nào nói chuyện được, phản ứng đầu tiên của Tình Tình là muốn đẩy hấn ra, môi cô cơ hồ sắp bị hấn cắn nát, cô không có cách nào chống cự thân thể của cô, cô bắt đầu tấn công thân thể của hấn, nắm tóc của hấn....

Cô dùng sức giãy dụa muốn thoát khỏi kiềm chế của hấn, nhưng sức lực của phụ nữ làm sao địch nổi sức mạnh của người đàn ông. Mặc kệ cô vặn vẹo thân thể như thế nào. Người đàn ông trên người vẫn không hề nhúc nhích, vẫn cứ đè trên người cô, chẳng lẽ cô phải bị một người đàn ông xa lạ xâm phạm sao?

Không thể! Tuyệt đối không thể, sự trong sạch của cô muốn dành đến đêm tân hôn, dành cho người đàn ông cô yêu nhất, tuyệt đối không thể để cho người đàn ông giống như kẻ điên này làm cho ô nhục....

Lúc đầu lưỡi hấn cương quyết muốn luồn vào trong miệng của cô thì Tình Tình nhất quyết dùng sức cắn một cái....

Tuy rằng, người đàn ông điên cuồng kia buông miệng cô ra. Nhưng bàn tay to, lại dùng sức kiềm hãm cầm của cô, dường như muốn bóp nát xương quai hàm của cô.... Một bàn tay khác đi dọc xuống dưới.

“Không cần!” Hư nhuyển, vô lực kháng nghị nhưng không có sức thuyết phục. hoảng loạn chiếm lấy thần kinh của cô. Tình Tình cuồng loạn chống cự.

“Cút ngay! Cút ngay!”

Cô giãy dụa, người đàn ông cũng không để ý tới, không có bất kỳ sự dịu dàng nào, tại lúc cô không phòng bị hấn đã mạnh mẽ đâm vào.

Trong phút chốc, Tình Tình đau đến muốn kêu ra tiếng, nhưng cô lại không có sức lực để kêu ra những tiếng đó, không có sức lực đánh trả, từng chuỗi lệ rơi xuống bụi cỏ....

Có lẽ cô khóc đến ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho hành động của hấn rất cuộc cũng dừng lại, hấn buông cô ra, thân thể nặng nề vốn đè trên người cô, giờ đã ngồi dậy tựa vào thân cây.

Lúc này còn không đi, không phải muốn chờ chết sao? Tình Tình sau khi lấy lại tự do, cũng không quản có mang đống giày không, bởi vì lúc này giầy dụa một chiếc giày đã rớt ra. Cô liều mạng chạy về phía lề đường, cô sai lầm rồi, cô không nên để tâm đến những người không có quan hệ với mình, đặc biệt là 1 người đàn ông xa lạ....

Chính ở chỗ này thiếu chút nữa cô đã mất đi trình tiết quý báu nhất của người con gái, nhưng bây giờ cô còn thuần khiết sao? Cô nên đối mặt sao với Dương Bách Lâm đây?

Người đàn ông ngồi trên đất, chăm chú nhìn bóng dáng đang bực tức bỏ đi, 2 mắt lóe qua chút tinh quang, mãi đến khi bóng dáng nho nhỏ biến mất khỏi tầm mắt, hấn mới mở rộng bàn tay, dưới ánh trăng ôn nhu, ánh sáng phát ra từ cây kẹp tóc rất đẹp, là vật kỉ niệm duy nhất cô lưu lại cho hấn.

Cô hấn là sinh viên ở đây. Mộ Dung Trần hơi cong khóe môi, ánh mắt mơ hồ chớp động.

“Này, theo cậu Trần có trở về không?” Từ chỗ tối trong rừng cây, truyền đến tiếng nói của một người đàn ông khác.

“Trở về, tôi cũng nên về theo mới được. Nếu như Trần xảy ra chuyện gì, cậu cũng đến nhà Mộ Dung mà xin tội với ông đi” Một người đàn ông khác lên tiếng, giọng nói nhàn nhạt, nghe không ra bất kì cảm xúc nào. Cũng không cần chờ đến ông, sau khi Trần tỉnh lại, e rằng sẽ có người gặp xui xẻo.

“Cố thiếu, như lời câu nói, hình như Trần gặp chuyện không may, chỉ là lỗi của một mình tôi vậy? Cậu làm đồng đảng có thể thoát tội được sao?”

“Cậu bớt nói nhảm cho tôi nhờ. Tìm người trước đã”

“Các người âm ỹ đủ chưa?” Người đàn ông này giờ không có lên tiếng, rốt cuộc cũng không chịu nổi sự dơ dãi của 2 thằng bạn tốt. Dám tính kẻ với hấn, ai cũng không chạy khỏi.

“Trần, thì ra cậu ở chỗ này ngắm trăng à?. Để bọn tớ tìm cậu thật lâu” Người đàn ông cầm đèn pin trong tay, kinh ngạc kêu lên.

Nghe vậy, người đàn ông đứng bên cạnh lạnh lạnh nhìn lướt qua hắn, hắn lập tức im miệng, không nói thêm gì nữa. Âu Thánh Nguyên này rõ ràng là giáo sư đại học nhưng không bao giờ làm việc đảng hoàng, suốt ngày từ sáng đến tối chỉ lo làm những thí nghiệm lung tung.

Mộ Dung Trần không lên tiếng, ánh mắt ngược lại nhìn về phía người này giờ không nói gì Cổ Kỳ Nam.

Đây không phải đang nói nhảm sao?. Bây giờ bộ dạng này của hắn còn có thể đi đâu?. Được ở trong người cũng dần dần với bột, phỏng chừng bọn họ bỏ cho hắn chút ít, làm cho hắn tạm thời mê loạn mà thôi.

Ngược lại hắn có chút ngoài ý muốn, người luôn luôn trầm ổn kín kẽ như Cổ Kỳ Nam lần này cũng dính vào, thấy mình gặp Âu Thánh Nguyên, 1 câu nhắc nhở cũng không có, thật con mẹ nó chọn nhầm bạn tốt rồi! Làm sao hắn lại quên Cổ Kỳ Nam từ trong xương là tên lưu manh hạng nhất, nhưng luôn luôn giả bộ làm người đàn ông lịch sự cơ chứ?

“Còn có thể đi không?” Cổ Kỳ Nam nhìn nét mặt hơi bất mãn của thằng bạn tốt, tiến lên một bước đưa tay đến trước mặt hắn. Mộ Dung Trần mượn lực đứng dậy.

Hắn không chỉ có thể đi, nếu như không có cô nữ sinh tốt bụng kia, làm thêm mấy trăm hiệp cũng không thành vấn đề.

Cổ Kỳ Nam cũng đoán được hắn đang nghĩ gì, Thật ra thì hắn rất vô tội, ai biết tên kia gan lớn như thế, lại dám xuống tay với Trần. Mà thời điểm hắn muốn nhắc nhở cũng không còn kịp nữa, cho nên không thể làm gì khác hơn là thuận theo ý trời.

Ai bảo người này biết rõ Âu Thánh Nguyên đến chết cũng không đổi tính, lại không đề phòng hắn? Chỉ nhìn thấy bộ dạng này của hắn, tựa hồ thời điểm bọn họ không có ở đây, đã bỏ lỡ 1 màn kịch hay.

“Trần, tôi đỡ cậu” Âu Thánh Nguyên tự biết mình đuối lý, thừa dịp lúc này lấy công chuộc tội, nếu không với tính tình có thù tất báo của người này, mình sẽ chết rất thảm nha!

Đáng tiếc Mộ Dung Trần cũng không cảm kích, xoay người đi về phía trước. Cổ Kỳ Nam cố ý nháy mắt với hắn, tự cầu phúc đi người anh em. Hắn kêu lên một tiếng. Người này không coi trọng nghĩa khí gì hết xấu quá đi, thật là chọn lầm bạn tốt rồi. Tình Tình một đường chạy vào lễ đường, cũng không quan tâm đến bản thân đang chật vật như thế nào, xuyên qua đám người ồn ào, cô chỉ muốn tìm thấy người đàn ông làm cho cô cảm thấy an toàn....

“Tình Tình, đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Bách Lâm từ trên chủ tịch đài đứng lên muốn đi tìm bạn gái, lại thấy bạn gái chạy tới, trên mặt còn là mang theo lệ, vừa nhìn thấy anh, lập tức nhào vào trong ngực của anh

“Bách Lâm, đưa em về nhà, đưa em về nhà!” Tình Tình không để ý tới còn có nhiều người đang nhìn như vậy, cô bây giờ chỉ muốn nhanh về nhà, để tắm rửa sạch sẽ thân thể dơ bẩn của mình.

“Không sao, không sao, có anh đây. Tiểu Trương, tiểu Đỗ, dạ vũ này các em sắp xếp dùm anh. Anh đi trước” Chú ý đến chân bạn gái không có giày, lễ phục có chút xốc xệch, bên trên làn váy còn dính chút cỏ vụn. Cô mới ra ngoài có 10 phút, đã xảy ra chuyện gì?

Sấn sóc cởi xuống áo khoác trên người, choàng lên người cô, Dương Bách Lâm đỡ cô từ cửa sau đi ra ngoài.

“Tình Tình, đã xảy ra chuyện gì?. Nói cho anh biết được không?. Đừng để anh lo lắng” Đã là sinh viên năm 4, cho nên Dương Bách Lâm đều phải tự mình lái xe đến trường.

Sau khi lên xe, thấy bạn gái trên mặt toàn lệ, ngược lại không nói lời nào, làm cho hắn lo lắng không biết làm sao. Thật chẳng lẽ đúng như hắn đang nghĩ....

“Thật xin lỗi, Bách Lâm. Em không biết, em không biết.... Nhưng, em không có bị hắn, không có...”

Vừa nhắc tới tình cảnh vừa rồi, Tình Tình rất sợ, đặc biệt nhớ tới ánh mắt sắc bén kia, giống như muốn nuốt chửng lấy cô, thật là đáng sợ....

“Được rồi, được rồi. Tình Tình. Anh không hỏi, không hỏi. Chuyện này anh nhất định sẽ điều tra rõ, sẽ không để em phải chịu uất ức. Anh trước tiên chở em về nhà, em tốt nhất nên ngủ 1 giấc, coi mọi chuyện xảy ra hôm nay chỉ là cơn ác mộng được không?”

Dù cô nói dứt quãng, nhưng Dương Bách Lâm đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi.

Ở trong trường học, thậm chí lại có người dám làm ra loại chuyện này, anh Dương Bách Lâm, nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này.

“Bách Lâm, Bách Lâm. Không cần, không cần. Em không muốn làm trò cười ọi người. . . .

”
“Yên tâm đi, không có việc gì. Tất cả có anh ở đây, được không?” Dương Bách Lâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi.

Một ánh đèn xe chói mắt xông tới, bởi vì đường xe trong sân trường tương đối hẹp, Dương Bách Lâm nhường đường cho người ta, lúc 2 xe giao nhau, anh dường như nhìn thấy người lái chiếc xe đó, cặp mắt sắc bén của hắn quét về phía bên này.

Chỉ là không tới thời gian 1 giây, 2 chiếc xe đã đi ngược chiều nhau.

2. Chương 2

Phòng khách Tiết gia.

Một đôi bàn tay trắng nõn như ngọc được chăm sóc rất tốt đặt trên bắp đùi người đàn ông đang đọc báo, người phụ nữ ôn nhu mở miệng: “Thiệu Trạch, chúng ta có phải nên lên đường đến nhà Mộ Dung không?. Đại thọ của Mộ Dung lão thái gia chúng ta không nên đến trễ”

Một người đàn ông với mái tóc đen được chải gọn về phía sau, lộ ra cái trái đầy đặn, khóe miệng khê cong lộ ra nụ quan đoan chính nhưng đầy nét lạnh lùng.

“Tình Tình đã về chưa?” Người đàn ông mắt không có rời đi tờ báo một lần.

“Tình Tình cũng muốn cùng đi sao? Bình thường nó đều không thích tham gia những bữa tiệc như vậy, chỉ bằng không nên miễn cưỡng nó” Người phụ nữ lộ ra mỉm cười nhu thuận:

“Mấy ngày nay em thấy sắc mặt nó không tốt lắm, có thể học nhiều nên mệt mỏi, không bằng để nó ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, trong nhà còn có chị Ngô không phải sao?”

Nói đùa sao? Tối nay nếu để cho Tiết Tình đi theo, thì con gái bảo bối Tình Tình của bà còn có hy vọng gì?. Mặc dù Tiết Tình đã đính hôn, nhưng nếu như chưa kết hôn thì không có chuyện gì không thể xảy ra. Đến lúc đó tất cả hào quang không phải do con Tiết Tình kia chiếm hết sao? Nhà Mộ Dung là nhà danh giá, giàu có nhất, con cháu lại đông đảo, lại có nhiều người đi theo nghiệp kinh doanh. Hơn nữa 3 đứa cháu trai đều anh tuấn bất phàm, nếu như có thể lấy 1 người, dù không có Tiết Thiệu Trạch, mẹ con của bà cũng có thể sống qua nửa đời sau rồi.

“Tình Tình là đại tiểu thư của Tiết gia ta, làm sao có thể không đi. Em đi xem thử Tình Tình chuẩn bị xong chưa?”

Tiết Thiệu Trạch vừa gấp tờ báo, vừa nhìn những chữ chằng chịt trên báo, tầm mắt tùy ý liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, sau đó phân phó nói.

“Nhưng mà, cũng nên hỏi nó là có muốn đi không cơ chứ, nếu không muốn cũng không nên miễn cưỡng con nó” Người phụ nữ vẫn cố gắng thuyết phục ông

Tiết Thiệu Trạch nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay: “Tình Tình sắp tan học rồi, anh sẽ có biện pháp khiến nó phải đi”

Thân thể mềm mại nằm xuống thân người đàn ông: “Nhưng Tình Tình luôn không thích tham gia những hoạt động này lắm, em nghĩ hôm khác hãy mang Tình Tình đi, hôm nay là đại thọ của Mộ Dung lão thái

gia, nếu như có gì thất lễ sẽ không tốt lắm, sẽ làm cho người ta chê cười. Mang Tinh Tinh đi có phải tốt hơn không?”

“Con gái của Thiệu Trạch anh có thể làm mất thể diện sao?”

Nụ cười dịu dàng của người phụ nữ đột nhiên cứng đờ: “Thiệu Trạch ý của em không phải như vậy, Tinh Tinh cũng là con gái của anh mà, vì sao cho tới bây giờ anh vẫn không quan tâm nó vậy?”

Về bình tĩnh trên mặt người đàn ông vẫn chưa hề biến mất, ánh mắt không cho phép người khác kháng cự nhìn người phụ nữ một cái, bà ta vốn còn muốn nói thứ gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng được, đứng dậy đi lên lầu.

**

“Bách Lâm, anh về trước đi, em không sao rồi” Tinh Tinh từ trên xe của Dương Bách Lâm xuống, nhìn gương mặt lo lắng của anh, mở miệng nhẹ giọng nói.

Từ buổi tối đáng sợ như cơn ác mộng đó đã đi qua được 10 ngày. Đêm hôm đó về đến nhà, cô tự giam mình ở trong phòng tắm từ đầu đến chân nhiều lần, vẫn không muốn bỏ qua cho chính mình. Nếu không phải Dương Bách Lâm về nhà gọi điện nhưng không có ai nhận, không yên lòng chạy đến dưới nhà Tiết gia, nhắn với chị Ngô, bảo chị Ngô nhắn với Tiết Thiệu Trạch đến phòng tìm cô, không chừng cô còn ngồi ngây ngốc trong phòng tắm tới trời sáng.

Những ngày này, cô ăn không ngon, ngủ không yên, cả người tựa hồ gầy đi một vòng, cho nên Dương Bách Lâm luôn luôn lo lắng. Nhưng, ở bên phía trường học, anh điều tra cho đến giờ vẫn không có chút manh mối.

“Tinh Tinh, nhìn em như bây giờ, anh thật sự rất đau lòng cũng vô cùng lo lắng. Nếu không, chủ nhật này chúng ta đi chơi có được không?”

Xuống xe đi tới bên người Tinh Tinh, anh đau lòng vuốt ve cái cằm nhỏ nhắn của cô.

Tinh Tinh đối với mọi người đều rất lạnh nhạt, nhìn bề ngoài kiên cường như vậy, nhưng thật ra là một người rất cần người khác quan tâm. Chỉ là, sau khi chuyện đó xảy ra, dường như cô đối với người nào cũng dựng nên bức tường phòng bị.

“Bách Lâm, đến lúc đó mới nói có được không?. Em muốn đi vào trước. Hẹn gặp lại” Tinh Tinh không có tâm trạng nói thêm với anh, cô cảm thấy mệt muốn chết, chỉ muốn trở về phòng nằm ngủ thôi.

“Buổi tối anh sẽ gọi điện cho em, nghỉ ngơi cho tốt” Dương Bách Lâm không muốn miễn cưỡng cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô 2 cái, sau đó buông bỏ vai cô ra ngồi trở lại xe.

“Lái xe cẩn thận.” Tinh Tinh biết anh nhất định sẽ nhìn đến khi cô đi vào mới rời khỏi, cho nên cô đi vào nhà trước. Chỉ là cô thật không ngờ, người luôn luôn công việc bận rộn – ba cô thể nhưng hôm nay lại ngồi ở phòng khách đọc báo. Thấy cô vào cửa, bỏ tờ báo trong tay xuống:

“Về rồi?”

“Dạ”

Tinh Tinh thay xong giày, chỉ là nhẹ nhàng trả lời một câu, đi qua bên người Tiết Thiệu Trạch không có ý định ngồi xuống liên tục tiếp lên lầu.

Cô sau khi 10 tuổi mới đến cái nhà này. Cùng với người gọi là cha ruột không có cảm giác thân thiết cho lắm, hưởng chỉ thời điểm cô về đây, cái nhà này đã có nữ chủ nhân khác, còn có một đứa em gái chỉ nhỏ hơn cô mấy tháng.

Cô thực ra không muốn ở trong nhà của Tiết Thiệu Trạch, cũng không muốn mang họ của ông, cô muốn qua Mỹ sống với mẹ và em trai, nhưng mẹ nói cho cô biết cô không thể đi được.

Từ khi cô có trí nhớ đến nay, mẹ luôn luôn rất lạnh lùng, chỉ có lúc nhìn 2 chị em bọn cô mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Khi còn bé, công việc của mẹ luôn đi sớm về trễ, mà cô cùng với em trai luôn ở nhà chơi, cô biết mẹ khổ cực như vậy cũng là vì bọn họ, nhưng mẹ sẽ không để cho bọn họ gọi một tiếng “Ba”

Khi còn bé cô rất sợ nhìn thấy ông ngoại, bà ngoại, mặc dù cô cũng có ít cơ hội nhìn thấy họ, nhưng ánh mắt của bọn họ lúc nhìn cô với em trai luôn mang theo vẻ chán ghét.

Cô không biết vì sao ông bà ngoại lại không thích mình, ông bà ngoại của người khác sẽ đến nhà trẻ đón họ tan trường, mua kẹo, mua bánh cho họ ăn, cho đến sau khi lớn lên, cô dường như đã hiểu một chút.

Bọn họ ghét mẹ, ghét mẹ không nghe lời bọn họ bỏ nhà đi theo một tên tiểu tử nghèo 2 bàn tay trắng. Kết quả, cô với em trai thành những đứa bé không có cha.

3. Chương 3

Ngày đó, trời đổ mưa, mẹ cùng với cậu đồng thời trở về. Cô nhìn trên khuôn mặt của mẹ vẫn là nụ cười nhàn nhạt, cậu thì đứng 1 bên không nói gì, cô ngồi xổm xuống, nói ba của bọn họ tìm đến cô, nhưng mẹ không thể để ba cô mang hết 2 người đi, chỉ có thể để ba mang cô đi, sau đó cậu sẽ mang mẹ và em trai đến một nơi yên tĩnh khác mà sinh sống.

Cô cũng muốn học theo những đứa trẻ khác khóc rống lên, vì sao mẹ chỉ cần em trai mà không cần cô? Nhưng cô không làm được, bởi vì cô thấy lúc mẹ nói những lời này mẹ đang khóc, thậm chí khóc rất đau lòng.

Cô hỏi mẹ muốn đi đâu? Mẹ chỉ nói với cô, để cho cô trở về cùng ba, không thể để cho ba biết cô còn có em trai, bằng không cả đời này bọn họ cũng đừng mong sống yên ổn.

Mới 10 tuổi, cô lệ rơi đầy mặt nhìn mẹ, còn có em trai trời sinh bệnh tim nên sắc mặt không tốt, cô không dám không đồng ý với mẹ.

Tình Tình không biết cùng người cha trên danh nghĩa này nói gì, nên bước nhanh qua khỏi phòng khách, đi lên lầu.

“Tình Tình, chờ một chút.”

Khi cô sắp bước lên cầu thang, thì Tiết Thiệu Trạch đã lên tiếng gọi cô.

“Có chuyện gì không?”

Tình Tình dừng ở bậc thang kế tiếp, không quay đầu lại, nhìn người đàn ông cô nên xưng là “ba” này.

Từ năm 10 tuổi sau khi về tới đây, số lần cô mở miệng gọi “ba” ít đến mức chỉ tính trên 10 đầu ngón tay. Bình thường ông rất ít khi ở nhà, quan tâm đối với cô chỉ dùng tiền tài để đền bù.

“Đi thay 1 bộ lễ phục, tối nay chúng ta sẽ tham gia thọ yến của nhà Mộ Dung”

Tiết Thiệu Trạch đứng lên, đi tới bên cạnh cô con gái vẫn còn cúi đầu không nhìn ông, thời điểm nghe ông nói muốn cùng cô đi ra ngoài, cô chợt mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

“Con cũng phải đi sao?”

Tình Tình bỗng chốc quên mất cô ghét người đàn ông này, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn người đàn ông trước mặt, mặc dù tuổi đã gần 50 thế nhưng vẫn anh tuấn, thành thực, gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, người này chính là cha ruột của cô

Cô không biết Tiết Thiệu Trạch vì sao muốn tìm cô và mẹ. Mặc dù ông ngoại và bà ngoại không thích bọn họ, nhưng cô với em trai cũng không có ồn ào. Một nhà 3 người bọn họ dưới sự sắp xếp của cậu sống cũng tốt lắm.

Mặc dù công việc của mẹ có vất vả một chút, nhưng cậu sẽ thường đưa sinh hoạt phí cho bọn họ, sau đó mang em trai đi khám bệnh.

Cuộc sống của Tiết gia cũng có thể có yên ả như vậy, trừ những lúc Tiết Thiệu Trạch không có ở nhà, 2 mẹ con kia sẽ cười nhạo cô. Bình thường ông sẽ không tới yêu cầu cô tham gia những bữa tiệc xã giao như thế này, cô cũng vui vẻ an tĩnh sống trong phòng của mình. Nhưng hôm nay tại sao.....

“Đúng vậy, chúng ta cũng phải đi.”

Tiết Thiệu Trạch nói chúng ta, đương nhiên bao gồm cả những người không vừa mắt với cô, nhưng vì ngại có Tiết Thiệu Trạch cho nên đối xử khách khí với cô. Chính là mẹ kế và em gái cùng cha khác mẹ Tình Tình của cô.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy 2 cha con của họ đứng gần nhìn nhau như thế.

Tiết Thiệu Trạch nhìn khuôn mặt càng lớn càng tượng tự mẹ cô, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn và áy náy. Tại sao, Quân Hoa?. Vì sao cơ hội để chuộc tội em cũng không cho anh?

“Con cảm thấy mệt mỏi, có thể...”

Trên lầu truyền đến tiếng vang, khiến cho Tình Tình khôi phục tinh thần lại, không nhìn khuôn mặt khiến cô không biết phải làm sao nữa.

“Thiệu Trạch, em nói rồi, Tình Tình nhất định không muốn đi cùng chúng ta. Em thấy sắc mặt nó có chút tái nhợt, không bằng để nó ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi?”

Tình Tình giương mắt nhìn mẹ kế Lữ Bích Viện và em gái Tiết Tình Tình đã thay đổi lễ phục đẹp đẽ, tay cặp tay xuống cầu thang. Trên khuôn mặt của Tiết Tình Tình lộ vẻ khiêu khích rõ ràng, giống như đắc ý, ước gì nàng không đi thì còn gì bằng.

“Bà nói bớt 2 câu, không ai nói bà câm đâu” Tiết Thiệu Trạch lạnh lùng nói.

Tình Tình không hiểu vì sao Tiết Thiệu Trạch chưa bao giờ nói chuyện với Lữ Bích Viện bằng giọng điệu tử tế. Chỉ là, cô nghĩ đây không phải là điều cô nên hỏi.

“Em chỉ quan tâm nó thôi”

Sắc mặt Lữ Bích Viện trở nên khó coi, Tiết Tình Tình đứng ở bên người bà, nếu như không phải mẹ cô nắm chặt tay của cô, cô đã sớm nổi giận với Tình Tình.

“Các người tới phòng khách trước chờ một lát”

Tiết Thiệu Trạch nhìn sắc mặt con gái quả thật có chút tái nhợt:

“Tình Tình chỉ sắc mặt không tốt mà thôi, nếu con cảm thấy không thoải mái, đến lúc đó cha sẽ bảo tài xế đưa con về trước được không? Hơn nữa, nhà Bách Lâm cũng là nhà kinh doanh, sau này các con kết hôn cũng sẽ có những bữa tiệc xã giao như vậy. Không bằng hôm nay con nên làm quen đi, bữa tiệc ở nhà Mộ Dung không phải ai muốn cũng có thể tham dự”

Nếu như không phải ông cùng với nhà Mộ Dung có giao tình tương đối sâu, cũng chưa chắc có được cơ hội này. Không phải ông muốn ép buộc con gái đi, mà gần đây việc làm ăn của Dương gia cũng không thuận lợi cho lắm, nguyên nhân không thuận lợi cũng là do nội quy kiểm nghiệm của ngành thực phẩm mới ra. Nhà Mộ Dung muốn xóa bỏ lượng lớn nhà máy lạc hậu không hợp quy định.

Công ty của Dương gia kinh doanh ngành thực phẩm. Cho nên con gái mặc dù đã đính hôn với Dương Bách Lâm. Nhưng vẫn chưa công bố với báo chí.

Nếu như công ty thực phẩm của Dương gia có xảy ra vấn đề, có thể đến lúc đó còn có thể ra mặt nói 1 tiếng. Đó là lý do vì sao hôm nay ông muốn đưa con gái đến làm quen với trưởng bối nhà Mộ Dung.

Ông chỉ hy vọng con gái có thể sống an nhàn, hạnh phúc nửa đời sau. Đây là ông nợ Quân Hoa. Ông muốn con gái ông có thể sống những tháng ngày vui vẻ.

“Vậy con đi lên thay quần áo trước” Tiết Thiệu Trạch nói xong, cũng không cho phép cô cự tuyệt.

Nhưng, lời của ông cũng khiến Tình Tình không khỏi khủng hoảng. Cô rất thích Dương Bách Lâm, nhưng chưa từng nghĩ tới cuộc sống kết hôn sau này.

Tiết Thiệu Trạch thật sự đã làm cho cô thất tình sâu sắc. Vậy, nên thử một chút đi, có lẽ cũng không khó như trong tưởng tượng!

“Tình Tình, nhớ mặc quần áo đẹp một chút”

Lữ Bích Viện nghe Tiết Thiệu Trạch dễ dàng thuyết phục Tình Tình. Trong lòng rất không thoải mái. Tình Tình từ khi ra đời vẫn đi theo bên cạnh hắn, nhưng chưa từng thấy hắn đối xử như vậy.

Hơn nữa, cô cũng nghe ra được ý tứ trong lời của Tiết Thiệu Trạch. Dương gia, Dương gia, không phải là vị hôn phu của Tình Tình sao?

“Lữ Bích Viện, con gái của tôi không cần bà quan tâm” Thái độ của Tiết Thiệu Trạch cũng không lạnh không nhạt, nhưng Lữ Bích Viện cũng không dám lên tiếng nữa. Tiết Tình, tao nhất định sẽ khiến mày đẹp mặt.

4. Chương 4

Tình Tình lẳng lặng ngồi ở ghế lái phụ trên xe, cô không muốn đi cùng bọn họ. Nhưng vừa rồi, người cha trên danh nghĩa của cô đã nói, sau này khi cô về làm dâu Dương gia cũng sẽ phải tham gia những tiệc xã giao như thế này.

Cô không từ chối được. Cô với Dương Bách Lâm ở bên nhau, không hề có tình yêu cuồng nhiệt như những người khác, thế nhưng vài năm gần đây, cô đã tập thành thói quen được anh dịu dàng che chở, cô nghĩ, nếu đây không phải là yêu, vậy là gì? Ngoài cửa sổ, trời đang đổ mưa nhỏ. Tình Tình nhìn mưa lác đác rơi, cảnh sắc xa lạ, mẹ của cô luôn dịu dàng như vậy, nụ cười thần nhiên của bà như hiện lên trước mặt cô, mẹ của cô thích mưa phùn triền miên, mưa phùn mỏng manh không đến nỗi làm ướt thân thể, nhưng sẽ mang đến cảm giác mát lạnh trên khuôn mặt. Làm người ta cực kì thoải mái.

Mẹ của cô thích ánh mặt trời trong ngày mưa phùn, không cần che dù, cứ như vậy đi trong mưa.... Mẹ của cô.... Có rất nhiều chuyện khiến cô lưu luyến mãi không dứt.

Cô thực sự nhớ đến cuộc sống ở Mỹ với mẹ và em trai, nhưng mẹ không cho cô đến.

Khi đó cô còn nhỏ, mẹ nói cho cô biết, đợi tới khi cô trưởng thành, lớn lên rồi khỏi Tiết gia mới có thể đi tìm mẹ. Cho nên, những năm nay, ngoại trừ mỗi năm cậu đến thăm cô, nói cho cô biết về tình hình của mẹ và em trai, ngoài ra, cô không được gặp lại những người thân nhất của mình.

Cho nên, đó là lý do khi Dương Bách Lâm nhiệt tình theo đuổi cô, nói yêu thương cô, cô cũng đồng ý sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn. Bởi vì cô nghĩ đến mẹ và em trai.

Những năm nay, vì không cho ba biết sự tồn tại của em trai, bọn họ ngay cả gọi điện thoại cũng không dám.

Cậu nói trên mặt của mẹ đã có nhiều nếp nhăn nhỏ, em trai năm nào sắc mặt luôn tái nhợt sau khi trưởng thành đã trở thành người con trai anh tuấn.

Nhớ nhung của cô ngày càng trở dậy mãnh liệt hơn.

“Tình Tình....”

Lữ Bích Viện ngồi ở ghế sau, mặt không chút biểu cảm nói: “Một lát nữa đến nhà Mộ Dung, con nên vui vẻ một chút, hôm nay là tiệc mừng thọ của Mộ Dung lão thái gia, chúng ta đến nhà người ta chúc mừng. Đừng để ba con mất mặt”

Nói xong lời này, Lữ Bích Viện hơi nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, Tiết Tình Tình ngồi ở giữa mẹ và ba, cả người xinh đẹp, lại cảm thấy gò bó, không được tự nhiên. Không

biết vì sao. Tình Tình rõ ràng từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Tiết Thiệu Trạch, nhưng ở trước mặt ông 1 chút tính khí tiểu thư cũng không dám, cũng không giống như cha con khác được ôm hôn, làm nũng.

“Tình Tình, lời của dì nói, con có nghe rõ không?” Thanh âm dịu dàng chậm rãi vang lên. Trong lòng Lữ Bích Viện đã nổi giận nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tiết Tình cùng với mẹ của nó luôn làm cho người ta chán ghét. Luôn luôn tự tình là đúng.

Tình Tình vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, suy nghĩ của cô đã đi rất xa, rất xa.... Đã trôi dạt đến thuở ấu thơ cô cùng với em trai ở trong phòng nhỏ, cuộc sống mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng rất vui vẻ.... không giống như bây giờ....

“Tình Tình?”

“Tiết Tình, mẹ tôi đang nói chuyện với chị, chị không nghe thấy sao?” Vốn là không được tự nhiên, Tiết Tình Tình không nhịn được bất bình thay mẹ mình. Cô không hiểu, tại sao từ nhỏ đến giờ mẹ cô luôn dặn rằng không không nên chọc ba tức giận?

Ba của cô cũng không giống như những người cha trong gia đình bình thường khác ôm cô, hôn cô. Cho đến năm cô 10 tuổi, Tiết Tình lớn hơn so với cô mấy tháng trở lại Tiết gia, cướp đi tất cả thương yêu của cha đối với cô.

Cô ghen tị với Tiết Tình, tại sao chị ta luôn được ba quan tâm? Đồng thời đều là con gái của ông. Tại sao ông không liếc mắt nhìn cô thật lâu?

Người đàn ông luôn nhắm mắt đột nhiên mở to mắt: “Tình Tình đây là thái độ con đối xử với chị gái mình sao?”

Giọng trầm thấp khiến miệng của Tiết Tình Tình cứng lại, “Ba, con, con” Một khắc trước tiếng nói còn kiêu ngạo, sau khi nghe thấy lời của Tiết Thiệu Trạch, lập tức thấp xuống.

Lữ Bích Viện cười cười: “Thiệu Trạch, Tình Tình cùng Tình Tình nói giỡn một chút thôi. Tình Tình luôn luôn an tĩnh, ít nói như vậy, Tình Tình cũng không biết nên làm sao nói chuyện thân thiết với nó, nghĩ cái gì thì nói cái đó. Trò chuyện giữa bọn trẻ, không cần so đo nhiều như vậy”

Tiết Thiệu Trạch liếc nhìn Tình Tình đang dựa vào lòng mẹ mình: “Tình Tình so ra còn lớn tháng hơn con, nhưng con liên tục mang cả họ tên nó ra gọi như vậy đúng hay sai? Mau xin lỗi chị con đi”

Đừng tưởng rằng ông không có ở nhà, nên không biết mẹ con của bà ấy đối xử với con gái của ông như thế nào. Chỉ là Tình Tình luôn luôn ít nói, mà họ cũng không làm tổn thương gì con bé cho nên ông cũng không muốn nhắc đến.

Chỉ là, ông không nhắc nhưng cũng không phải là ông để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.

Nhìn tầm mắt của ba, Tiết Tình Tình càng thêm nép vào lòng mẹ mình: “Ba, mẹ, con con...”

Tiết Thiệu Trạch lẳng lặng nhìn Lữ Bích Viện, không nói gì thêm, nhưng thái độ của ông đã nói rõ ràng là muốn con gái của bà xin lỗi Tiết Tình.

“Tình Tình, nghe lời ba đi con...” Lữ Bích Viện dịu dàng nở nụ cười, có chút lúng túng, đưa tay vỗ vỗ cánh tay của cô, ý bảo cô xin lỗi. Tiết Tình, tao nhất định sẽ đòi lại tất cả.

“Chị, thật xin lỗi” Về mặt không tình nguyện, Tiết Tình Tình xụ mặt xuống nói.

“Hả!?” Từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, Tình Tình không hiểu tại sao Tiết Tình Tình ngồi ở phía sau hôm nay lại lễ độ xin lỗi với cô. Mới vừa rồi, bọn họ nói gì?

“Không sao!” Lữ Bích Viện lần nữa lúng túng cười một tiếng.

Lão Trần ngồi ở chỗ tài xế liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, đứa nhỏ này không chỉ dung mạo, ngay cả tính tình cũng giống phu nhân năm đó như đúc. Đáng tiếc phu nhân.

Tình Tình vẫn nhìn cảnh sắc thay đổi cực nhanh ngoài cửa sổ, phía sau nói chuyện gì cho tới bây giờ cũng không liên quan đến cô, bọn họ cùng cô không có quan hệ.

5. Chương 5

Cho đến khi xe ngừng lại, Tình Tình mới phục hồi lại tinh thần, quan sát, đánh giá cái sân lớn bên ngoài

Bên ngoài cánh cổng tòa nhà Mộ Dung được bảo vệ nghiêm ngặt, bốn phía vô cùng tĩnh mịch, cây xanh thành rừng, chim hót hoa thơm, không có ồn ào, huyền ảo đặc trưng của thành thị, hai tòa nhà được chia ra đứng độc lập riêng rẽ, mỗi tòa biệt thự đều cao 5 tầng, phía sau thấp thoáng còn có thể nhìn thấy kiến trúc cây xanh tựa hồ như giống như đại trạch viện thời Minh Thanh Trung Quốc.

Trong vườn hoa, đình đài, lầu các, hòn non bộ, hơn nữa còn có sân tennis, hồ bơi cùng một sân đánh golf nhỏ, loại trung tây kết hợp chung một chỗ này, tuy rằng chẳng ra sao cả, nhưng ngược lại tạo cảm giác cho người khác thấy được sự hài hòa đến kì lạ.

Bọn họ đến nơi này thì sắc trời cũng dần dần tối xuống, đèn đường vườn hoa từng cây sáng lên, Tình Tình ngẩng đầu lên nhìn cảnh không thực tế trước mắt, cảnh đẹp như ý thơ, giống như đang đi vào lịch sử.

Nếu không phải những năm gần đây, Tiết Thiệu Trạch cùng với nhà Mộ Dung giao dịch, qua lại thường xuyên, cùng với gia chủ nhà Mộ Dung có giao tình thâm sâu, thì hôm nay cũng không có cơ hội đến tham gia tiệc đại thọ của Mộ Dung lão thái gia.

Tiết Thiệu Trạch bước lên vòng tay của con gái vào trong tay mình, khi Tình Tình ý thức được người nắm tay cô là ai, sau đó cô nhú mày, cô chỉ muốn thoát khỏi bàn tay to đang kẹp chặt tay cô.

“Con có thể tự mình đi được”

Khuôn mặt của người đàn ông không chút thay đổi, vẫn anh tuấn, lạnh lùng như cũ, chỉ là càng nắm chặt tay của con gái hơn.

Tình Tình không quan tâm đến động tác quá lớn này, giãy giụa sẽ khiến người khác chú ý hay không?! Cô muốn ông ấy buông tay cô ra, cô không thích tiếp xúc với người xa lạ, dù người này có là cha của cô cũng vậy.

Nhưng Tiết Thiệu Trạch cũng không muốn buông tay con gái ra. Ông nhìn khuôn mặt không tình nguyện của con gái, ông dường như nhìn thấy khuôn mặt của vợ ông, vợ ông không nói lời nào, tan nát cõi lòng rời đi, lưu lại cho ông áy náy vô tận.

Anh nghĩ muốn bù đắp cho em, nhưng em ngay cả một cơ hội cũng không cho anh, cứ như vậy buông tay.

Tại sao em lại quật cường như vậy? Rõ ràng là yêu anh, nhưng lại quật cường muốn rời khỏi?

Mỗi ngày ông đều liều mạng làm việc tiền ông kiếm mấy đời cũng xài không hết, năm đó, vợ của ông vì ông không chút do dự vứt bỏ cuộc sống giàu sang, thế nhưng ông không có cách nào làm cho vợ của ông có cuộc sống sung túc, bà cứ như vậy rời đi, nhất quyết không cho ông một cơ hội.

“Con muốn đi một mình” Tình Tình bỏ tay ra, làm thế nào cũng không bỏ bàn tay ra khỏi bàn tay của ông được.

Con gái của ông thật sự ghét ông như vậy sao? Tiết Thiệu Trạch cười khổ.

“Tình Tình, tại sao con có thể như vậy? Nơi này là nhà Mộ Dung, sao có thể nói chuyện với ba con như vậy, thật không có lễ phép” Lữ Bích Viện ôn nhu mở miệng.

Ánh mắt đang nhìn về phía tay của Tiết Thiệu Trạch đang nắm chặt tay của Tiết Tình, trong lại dâng lên vô số oán hận.

“Tình Tình, chúng ta vào đi thôi.” Thấy có khách mời khác lại lái xe đi vào, Tiết Thiệu Trạch dùng lực không đổi nắm tay của con gái.

Tay của vợ ông đời này ông không còn cơ hội nắm nữa, cho nên tay của con gái ông nhất định sẽ nắm cho chắc.

Đọc theo đường đi, Tình Tình không nói gì thêm, nhưng vẫn thủy chung muốn giãy khỏi tay của Tiết Thiệu Trạch.

Lữ Bích Viện dắt Tinh Tinh đi ở một bên, bà nhìn Tiết Thiệu Trạch không nói một câu, trong lòng mặc dù bất mãn nhưng cũng không dám lên tiếng.

Bọn họ đi vào đại sảnh tiếp khách xa hoa, bên trong, thức ăn phong phú, trang phục đẹp đẽ. Bữa tiệc của xã hội thượng lưu, từ trước đến giờ đều là nơi tụ hội của những người nổi tiếng, nhất là nhà Mộ Dung nổi tiếng như thế, hôm nay đến tham gia bữa tiệc đều không phải những người tầm thường.

“Anh Thiệu Trạch, hoan nghênh” Người chào hỏi chính là Mộ Dung Hàng Nhậm. Cùng với Tiết Thiệu Trạch bằng tuổi nhau, thân hình cao lớn, khí phách lộ ra hết.

“Anh Mộ Dung khách khí rồi. Đây là con gái tôi Tình Tình” Tiết Thiệu Trạch đem Tình Tình kéo đến trước mặt: “Tình Tình vị này chính là đương gia nhà Mộ Dung”

“Cháu chào bác Mộ Dung” Tình Tình cố gắng để mình mỉm cười, nhưng ở trước mặt người đàn ông cường thế như thế này, cô vẫn có chút ngượng ngùng.

“Tình Tình? Con gái xinh đẹp động lòng người như vậy, không trách được anh Thiệu Trạch luôn giấu cô bé, lo lắng sợ sẽ bị người khác đoạt mất sao?”

Hôm nay Mộ Dung Hàng Nhậm cực kì vui vẻ, cho nên cùng với những hảo hữu trên thương trường nói chuyện phiếm một chút.

Chỉ là con gái chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng của Thiệu Trạch thật mang lại cho người ta cảm giác mới mẻ, khí chất thanh nhã, nhẹ nhàng như nước, thật là hiếm thấy.

“Anh Mộ Dung quá khen, Tình Tình đã cùng với Dương tổng của Thanh Vinh thực phẩm đính hôn, chờ sau khi tốt nghiệp, bọn trẻ sẽ thành hôn” Tiết Thiệu Trạch đem mục đích hôm nay nói ra, mà không để lại dấu vết, cho dù là bạn thân nhưng nhìn trên lập trường kinh doanh, có một số việc cũng khiến cho người ta khó xử.

“Vây chúc mừng anh Thiệu Trạch rồi” Đáng tiếc, sớm như vậy đã bị người khác cướp mất rồi. Mộ Dung Hàng Nhậm cười cười.

“Chào bác Mộ Dung” Mẹ con Lữ Bích Viện vẫn theo sau, chỉ có thể trở mắt nhìn Tiết Thiệu Trạch giới thiệu Tình Tình, nhưng cũng không thể xem thường bọn họ như vậy chứ? Cho nên, khi bọn họ ngừng nói chuyện, Lữ Bích Viện mới xen vào, bấm nhẹ vào bên hông con gái một cái, ý bảo nó mở miệng.

“Lữ tiểu thư cùng Tình Tình cũng tới?”

Mộ Dung Hàng Nhậm không phải không nhìn thấy bọn họ, chỉ là không muốn mở miệng, cũng thấy không cần thiết.

“Mộ Dung tổng vẫn phóng khoáng, tiêu sái như vậy”

Lữ Bích Viện năm đó là đóa hoa giao tiếp nổi danh một thời, nói chuyện biết tiến lùi thỏa đáng. Chỉ là, bà thật không ngờ, ở trước mặt nhiều người như vậy, Mộ Dung Hàng Nhậm một chút thể diện cũng không cho bà, đặc biệt ở trước mặt Tiết Tình Tình, đem nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng bà, bộc lộ ra ngoài.

“Bà với Tình Tình cứ thoải mái một chút đi” Tiết Thiệu Trạch quay đầu nói với Lữ Bích Viện, sau đó kéo tay của Tình Tình: “Tình Tình chúng ta đi gặp lão thái gia nhà Mộ Dung”

“Lữ tiểu thư, xin lỗi không tiếp được. Xin cứ tự nhiên” Đi sau Tiết Thiệu Trạch, Mộ Dung Hàng Nhậm khách sáo cười cười với Lữ Bích Viện.

Thật không rõ, anh Thiệu Trạch để người đàn bà ở bên cạnh lâu năm như vậy là có ý gì?. Chỉ là chuyện nhà của người ta, ông cũng không tiện nhúng tay cho lắm.

“Mẹ, ba tại sao chỉ mang Tình Tình đi chúc thọ lão thái gia?”

Tiết Tình Tình giận đến sắc mặt trắng bệch, nhưng ngại vì đang ở chỗ đông người nên không thể bộc phát chỉ có thể nín nhịn.

Nhưng nhện? Nhện như thế nào? Rõ ràng đều là con gái? Tại sao ba lại thiên vị như vậy? Đây cũng không phải vấn đề thiên vị, mà rõ ràng ba không coi trọng người con gái như cô!

6. Chương 6

Tiết Thiệu Trạch, tại sao, ông luôn chà đạp tôi như vậy, chà đạp tôi còn chưa tính, nhưng Tinh Tinh cũng là con gái của ông, không phải sao?

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tiết Tinh Tinh cảm thấy mẹ nắm tay cô càng chặt, quay đầu nhìn lại, phát hiện mẹ đang nhìn theo hướng của cha, vẻ phẫn hận trên mặt làm cô cảm thấy xa lạ. Mẹ đối với ba luôn luôn sẵn sàng tử tử, tại sao lại....

“Tinh Tinh, không có vấn đề gì. Ai bảo con bé nhà quê đó chưa bao giờ tham gia bữa tiệc sang trọng như vậy?! Mẹ dẫn con đi chào hỏi những tình anh tiên bối trên thương trường”

Rất nhanh, thái độ của Lữ Bích Viện đã khôi phục lại bình thường, bà dắt tay con gái hòa vào đám người náo nhiệt.

Hôm nay, là đại thọ 80 tuổi của lão thái gia Mộ Dung, mức độ náo nhiệt đương nhiên không thua kém bữa tiệc cao cấp nào. Không chỉ tất cả con cháu nhà Mộ Dung đều trở về, còn có rất nhiều thương giới, chính giới (1), bạn bè, bằng hữu đến chúc mừng.

(1) giới làm ăn, giới chính trị

Ở một góc đại sảnh náo nhiệt, người ngồi ở chỗ cao nhất có thân hình cao lớn, tóc mai hoa râm, mặc trường bào màu đen chỉ có trong phim truyền hình mới thấy. Người đàn ông đó chính là Mộ Dung lão thái gia. Tinh Tinh nhìn khuôn mặt kiên cường, hào phóng của ông, ánh mắt lấp lánh có hồn, trên dưới đều tỏa ra hơi thở không giận mà uy, khiến cho cô chưa bước vào phạm vi đó nhưng trong lòng đã có chút hoảng sợ.

Đứng chung quanh ông lão đều là những chàng trai cao lớn trẻ tuổi, cha mang theo cô, sau khi để cho cô chào hỏi lão thái gia, còn lại mấy người kia, Tinh Tinh ngay cả liếc mắt cũng không dám. Nói chi đến việc nói chuyện với bọn họ.

Cho đến khi Tiết Thiệu Trạch dịu dàng vuốt đầu của cô, giới thiệu cô với từng người, cô mới từ trong một đồng tiền tuổi lúc này phục hồi tinh thần lại. Tại sao còn có người nữa chứ? Không phải giới thiệu xong hết rồi sao?

“Tinh Tinh, vị này chính là nhà Mộ Dung Tứ thiếu gia, Mộ Dung Trần. Đừng nhìn Mộ Dung Tứ thiếu tuổi còn trẻ, nhưng đã là phó giám đốc bộ phận tài chính của tập đoàn Mộ Dung”

“Xin chào” Tinh Tinh ngẩng đầu lên, chìa nửa tay ra, nhìn người đàn ông vẫn đang cúi đầu. Sau đó khi nhìn thấy gương mặt kia, tay cô cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, ánh mắt sắc bén kia.... Quá quen thuộc, quen thuộc khiến người ta hoảng sợ.

Là người đàn ông lúc trời tối kia sao? Một chút ý cười nhàn nhạt ngưng ở khóe miệng sau đó biến mất....

Nhưng, nụ cười không được tự nhiên của cô gái nhỏ bị anh bắt được. Ý cười thoáng qua làm sáng lên dung mạo của cô, khí chất thanh lệ, làm cho khi cô nở nụ cười vô cùng trân quý.

Cô nhất định không thường cười. Không biết vì sao, ý niệm như vậy chợt thoáng hiện lên trong đầu anh.

Trong nháy mắt đó, hô hấp của anh như dừng lại, như nụ hoa hé nở, ở trong lòng anh nở từng cánh, từng cánh, hình như anh có thể nghe được cánh hoa nhẹ nhàng hé mở, thật thanh thuần, hoàn mỹ lay động.

Đêm đó, ánh trăng đẹp, làm cho anh nhớ kỹ dung mạo của cô, dung mạo xinh đẹp, thanh lệ.

Tối nay, lần đầu tiên, dưới ánh đèn sáng rọi, lại lần nữa gặp lại cô, khiến cho lòng của anh giống như đá va đập mạnh, sinh ra rung động mãnh liệt.

Từ khi sinh ra cho đến nay, với thân phận Mộ Dung thiếu gia, từ lúc anh chưa biết sự đời, đã có rất nhiều mỹ nữ, đủ loại sắc đẹp: thanh thuần, xinh đẹp, cuồng dã, quyến rũ v.v.... So sánh với những người kia, thì cô gái trẻ trước mặt này, kém hơn.

Nhưng, một nụ cười thoáng qua của cô cũng có thể làm cho tâm của anh rung động, đó là điều trước nay chưa từng có. Anh muốn có được nụ cười tươi đẹp kia, muốn độc chiếm cô, để cô chỉ vì một mình mà nở nụ cười đẹp như thế.

Mộ Dung Trần không nghĩ tới sẽ gặp được cô gái chạy trốn chết đêm đó tại nhà của anh, không, phải nói là cô gái nhỏ. Cô không phải đã nhận ra anh chứ?

Bằng không, vì sao đôi mắt đang lóe sáng đột nhiên tối sầm lại. Hơi cúi thấp đầu, gương khoe môi.

“Tình Tình, tôi có thể gọi cô như vậy không?” Mộ Dung Trần chủ động vươn tay, nắm lấy bàn tay đang lơ lửng trên không trung, bàn tay cô đã có chút lạnh.

“Thật xin lỗi, tôi phải đi toilet” Bàn tay ấm áp kia khiến cho lòng Tình Tình cả kinh, chính đôi tay này, đã từng làm như thế với cô.... Cô không thể tiếp tục nữa, cô phải rời khỏi đây, lập tức rời khỏi đây, rời khỏi nơi có người đàn ông này, nếu không cô nhất định sẽ nổi điên!

Nhìn bóng dáng chạy trốn chết của con gái, Tiết Thiệu Trạch cũng không tỏ ra kinh ngạc, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Tứ thiếu biết con gái tôi sao?”

Nhìn bộ dạng của con gái hình như rất sợ Mộ Dung Trần, bọn họ đã từng gặp mặt sao? Nghĩ đến con gái ngoại trừ đi học chỉ ở chung một chỗ với Dương Bách Lâm, bọn họ không có cơ hội gặp mặt mà.

“Không biết. Hôm nay lần đầu tiên gặp mặt. Xin lỗi không tiếp được rồi!” Mộ Dung Trần cầm ly rượu cười cười sau đó tránh ra.

Biết? Dưới tình huống như vậy có thể coi như quen biết không? Chỉ là, bắt đầu từ hôm nay đã biết rồi, Tiết Tình Tình.

Ánh đèn mờ mờ trong toilet, tỏa ra ánh sáng ấm áp, nhưng Tình Tình không có tâm tình để thưởng thức.

Cô mở vòi nước, nước lạnh vả vào mặt, tuy nhiên nó không làm cho lo sợ trong lòng cô biến mất. Cô nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trong gương, tóc dài không bôi lên, có một lọn tóc dính vào bên má, cô đưa tay vuốt nhẹ.

Đầu ngón tay như cũng cảm nhận được sự hoảng sợ của chính mình.

Nếu như biết tối nay đến đây cô sẽ đụng phải người đàn ông đáng sợ đến nằm mơ cũng làm cô bình tĩnh, có đánh chết cô cũng sẽ không đi. Mới vừa rồi, vẻ mặt cười như không cười của anh ta lại xuất hiện trong đầu cô, không kịp nhìn thấy ngũ quan của anh ta, chỉ vừa nghĩ tới cặp mắt sắc bén đó thôi, lòng của cô đã co rút mạnh hơn.

Đôi tay kia, thế nhưng đã chạm lên người cô!

Vừa nghĩ tới điều này, cô càng thêm không chịu được, mở vòi nước, mở lớn hết cỡ, đôi tay nhỏ không ngừng cọ rửa mặc cho nước lạnh, chỉ muốn rửa đi mùi không nên có trên tay.

Cho đến khi toilet có người đi vào, Tình Tình mới hoảng hồn tắt vòi nước. Từ trong túi lấy ra khăn giấy lau tay.

Sau khi lau tay, thời điểm kéo khóa, lúc tay đụng phải điện thoại, lúc này mới nhớ đến, Bách Lâm nói buổi tối sẽ điện thoại cho cô. Mới vừa rồi ở trong bữa tiệc, nên không có nghe được tiếng di động kêu.

Nếu như anh gọi lại mà cô không nghe máy, nhất định sẽ lo lắng.

Mở điện thoại ra, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ. Toàn bộ đều của Dương Bách Lâm.

Ra khỏi toilet, Tình Tình quyết định đến vườn hoa để điện thoại cho anh, trong đại sảnh ồn quá. Mà cô lại không muốn đến nơi đó, càng không muốn gặp mặt người đàn ông đó.

7. Chương 7: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi

“Tình Tình, người đó không phải chị của cậu sao?” Mộ Dung Cầm lôi kéo Tình Tình đang vẽ mặt mắt húng đi ăn cái gì đó. Họ cùng với Tình Tình chung trường đại học, chẳng qua là không cùng khoa mà thôi.

Tình Tình học khoa ngoại văn, Tình Tình học khoa thương mại quốc tế. Cho nên 2 người họ cũng coi như quen biết. Ở trường, lui tới tương đối nhiều. Hôm nay sau khi gặp nhau ở nhà Mộ Dung, Tiết Tình Tình lại bỏ lại mẹ cô, mà dính lấy Mộ Dung Cầm.

Ít nhất có người bạn như vậy, đối với mình chỉ có lợi chứ không có hại.

“Chị cái gì? Bất quá cũng chỉ ở chung nhà với người xa lạ thôi” Tiết Tình Tình hôm nay đặc biệt ghét Tình Tình, trong miệng đang nhắc đến cô ấy cũng có thể nghe ra vẻ oán hận, bởi vì tất cả hào quang đều bị cô ta chiếm lấy.

Cô ta vừa tới, trong mắt cha chỉ có mình cô ta. Vốn cho rằng đây là cơ hội để cô làm quen với những người con trai chưa kết hôn của nhà Mộ Dung, ai ngờ ba chỉ mang cô ta đến đó.

Mới vừa rồi Mộ Dung tứ thiếu còn đối với Tình Tình cười đến vẽ mặt ám muội. Cũng biết Tiết Tình Tình này bình thường không nói lời nào, nhưng kì thực chính là hồ ly tinh, rõ ràng đã có vị hôn phu còn đi quyến rũ người đàn ông khác.

Nếu không, tại sao Mộ Dung tứ thiếu có thể cười với cô, còn chủ động bắt tay với cô ta? Cô suy nghĩ thật lâu, nhưng mấy người kia không để ý đến cô ta cũng tốt, cô ta cũng không thể chủ động quyến rũ người ta.

“Cô ấy muốn đi đâu thế nhỉ?” Mộ Dung Cầm nhìn Tiết Tình Tình xuyên qua đám người náo nhiệt, hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó đi ra cửa nhỏ của đại sảnh. Đó là lối thông đến vườn hoa, cô ta muốn đến nơi đó làm gì?

“Mặc kệ cô ta muốn làm cái gì, tớ chỉ hy vọng cô ta đừng xuất hiện trước mặt tớ là được rồi” Tiết Tình Tình uống một ngụm rượu trái cây có màu sắc sắc sỡ.

“Không phải, cậu nhìn xem, anh tư tớ cũng theo đi ra ngoài” Đang muốn thu hồi ánh mắt lại, muốn cùng với Tiết Tình Tình nói chuyện phiếm. Mộ Dung Cầm lại thấy Mộ Dung Trần theo đuôi Tiết Tình Tình đi ra ngoài.

Không phải chứ? Anh tư đi ra ngoài cùng cô ấy làm cái gì?. Hình như cô không có nghe nói, anh tư biết cô ấy?

“Cầm nhi, chúng ta ra ngoài xem thử” Mới vừa rồi, Mộ Dung Trần cùng Tiết Tình Tình bắt tay đã khiến cô cực kì khó chịu, bây giờ người đàn ông kia còn đi theo cô ta đi ra ngoài!

Còn gạt người không biết? Thật là biết giả bộ! Cô ngược lại muốn đi xem bọn họ muốn làm cái gì?! Tốt nhất đừng để cô nắm được cái gì.

“Tình Tình, không cần thiết như vậy chứ?” Mộ Dung Cầm mặc dù tò mò, nhưng đối với người bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười như anh tư, cô không dám chọc.

“Cầm nhi, nếu như không có cô ta, Dương Bách Lâm sẽ không cự tuyệt cậu đúng không?!” Mộ Dung Cầm thích Dương Bách Lâm ôn tồn, nho nhã, từ năm nhất đại học.

Nhưng, Dương Bách Lâm lại từ chối tiểu thư vô cùng tôn quý của Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Cầm, điên cuồng theo đuổi hoa khôi Tiết Tình Tình của khoa ngoại văn.

Đoạn chuyện cũ này, có lẽ người khác không rõ lắm, nhưng không giấu được Tiết Tình Tình cô.

Hai cô nữ sinh thừa dịp mọi người không chú ý lắm, lặng lẽ đi theo ra ngoài.

**

“Ừ, em cùng đi với cha” Tiết Tình Tình bấm gọi điện thoại cho Dương Bách Lâm. Mới biết vừa rồi anh đã gọi điện đến Tiết gia hỏi thăm, nếu không sẽ lo lắng đến chết mất.

Một chút quan tâm như thế cũng làm cho Tình Tình cảm động, trên đời này, còn ai có thể đối xử tốt với cô như vậy?

“Vây, em nên cẩn thận một chút” Đầu kia điện thoại, giọng của Dương Bách Lâm dịu dàng không thay đổi.

“Ừm, mai gặp lại.” Tiết Tình Tình cúp điện thoại trước, đây là thói quen của bọn họ, luôn là cô cúp máy trước, nếu không anh sẽ luôn đợi ở đầu dây bên kia.

Đem điện thoại bỏ vào trong túi xách, Tình Tình ngẩng đầu lên nhìn mưa đã tạnh, bầu trời trở nên yên tĩnh, nơi này cách xa phòng khách chính, xa đến nỗi cô đều không nghe được thanh âm huyền ảo, chỉ có tiếng suối phun chảy êm ái.

Nước chảy?

Cô xóc làn váy lên, đi tới bên đài phun nước nhà hào môn nào cũng có, đó là suối phun có năm tiểu thiên sứ đang chơi đùa, mặc dù hơi nhỏ nhưng vô cùng tinh xảo.

Cô ngồi bên thềm hồ không cao, bàn tay nhỏ nhắn nghịch nước ở trong hồ, cuối hạ đầu thu, thời tiết ban đêm có chút lạnh lẽo.

Ừ, thật thoải mái, đây mới đúng là hưởng thụ! Cô dùng 2 bàn tay trắng nõn múc nước sau đó đổ lên người những tiểu thiên sứ....

Tự đùa vui như thế này so với buổi tiệc buồn chết người bên trong còn thú vị hơn nhiều.

“Chơi rất vui?”

Đang chơi vui rất chăm chú, Tình Tình không biết có người đàn ông đã đứng sau lưng cô thật lâu, đến khi hắt lên tiếng, nước vốn đang ở trong tay cô, ào một tiếng toàn bộ đều rơi xuống hồ.... Dưới ánh đèn lờ mờ, người đàn ông mặc một thân âu phục màu đen, hòa vào bóng đêm, chỉ có cặp mắt sắc bén kia vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Đó là ánh mắt của kẻ săn thú, đàn ông đối với phụ nữ nhất định phải có một sự tự tin và chắc chắn, một khi đã để mắt đến sẽ không cho đối phương có cơ hội bỏ trốn.

Nhưng tại sao hắt?! Tại sao hắt luôn như âm hồn bất tán xuất hiện trước mặt cô?

Tình Tình hơi thở không ổn định đứng lên, cúi đầu không muốn nhìn vào cặp mắt kia, vội vội vàng vàng vượt qua khỏi hắt.

Nhưng, một cánh tay cứng như sắt đã ngăn cản cô lại, lúc cô còn chưa kịp phản ứng thì vòng eo mảnh khảnh đã bị kiềm chế lại, cả người bị hắt ôm vào trong ngực.

Người đàn ông vừa xa lạ vừa mãnh liệt này làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

“Anh buông tôi ra”

Vừa tức lại vừa khó chịu, Tình Tình vùng vẫy cả 2 tay 2 chân muốn thoát khỏi anh ta, nhưng không có tác dụng. Giống như đêm hôm đó, chỉ cần anh ta không buông cô ra, thì cô làm thế nào cũng không thoát được.

“Không buông”

Người đàn ông càng ôm chặt hơn, cúi đầu nhẹ nhàng thổi hơi bên tai cô. Cô thật nhỏ, đỉnh đầu chỉ có thể chạm đến cằm của anh, chỉ là, thân thể nhỏ nhỏ thật thơm, thật mềm, thật muốn ôm cô như vậy không muốn buông ra.

“Làm người phụ nữ của tôi, được không?”

“Không, tôi đã có vị hôn phu. Anh tránh ra, đừng đụng vào tôi, cầu xin anh, đừng đụng vào tôi...”

Cảm xúc lẫn lộn lại trở dậy, tay của người đàn ông này càng không ngừng vuốt ve sau lưng cô, làm cho cô thật khó có thể giẫy dụa.

“Vị hôn phu?”

Vốn là muốn dụ dỗ cô, nhưng bàn tay to đột nhiên ngừng lại, Anh chưa bao giờ nghĩ tuổi của cô còn nhỏ như vậy đã dính hôn với người khác, làm sao có thể?

Nhân lúc hắn sững sốt, Tình Tình dùng sức đạp giày cao gót xuống một cái. Hai tay Mộ Dung Trần đang ôm chặt lấy cô, đột nhiên buông lỏng ra.

Tình Tình nhấc làn váy chạy về phía đại sảnh sáng ngời. Trời ạ, người đàn ông này thật đáng sợ, thế nhưng lại muốn phi lễ với cô một lần nữa. Còn muốn cô làm người phụ nữ của hắn!

Tình Tình thề, về sau cô sẽ không tham gia những bữa tiệc như thế này nữa, cũng không muốn nhìn thấy người đàn ông không biết xấu hổ này nữa.

Cô còn muốn chạy trốn? Mộ Dung Trần nhìn cô gái nhỏ đang bỏ trốn.

Vị hôn phu? Thật là tốt! Anh ngược lại muốn nhìn xem một chút, người đàn ông nào dám giành người phụ nữ của anh!

Mộ Dung Trần cũng không có vội vã đi ngược lại mà nhàn nhã từ trong túi áo rút ra chiếc bật lửa và điều thuốc.

Ai ngờ anh hút xong điều thuốc, lấy ra một điều khác, mới hút được một nửa thì đốt ngón tay căng thẳng, đem khói thuốc dập tắt, ánh mắt bén nhọn quét qua bụi hoa, thanh âm vừa trầm, vừa lạnh vang lên:

“Ra ngoài”

8. Chương 8: Âm Mưu

“Không thể tưởng tượng được, anh lại thích loại phụ nữ như vậy” Từ trong bụi hoa, một cô gái mặc dạ phục màu trắng có thân hình mảnh khảnh, tóc dài được búi lên, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm tinh xảo động lòng người.

Nhưng lúc này, trên gương mặt tinh xảo kia, lại ẩn hiện nỗi buồn như có như không.

“A, tôi thích phụ nữ như thế nào, có cần báo cáo với cô không?!” Mộ Dung Trần lạnh lùng nói một câu sau đó muốn xoay người rời khỏi.

“Trần. chờ một chút” Cô gái ngăn trước mặt anh, không cho anh đi.

“Xin chú ý cách xưng hô của mình, nơi này là nhà Mộ Dung, cô phải gọi tôi là anh tư, em dâu” Mộ Dung Trần lạnh nhạt nói.

“Anh nhất định phải như vậy sao? Chúng ta...” Khuôn mặt cô gái tựa hồ có điểm uất ức, còn muốn nói điều gì đó, nhưng đã bị Mộ Dung Trần cắt ngang:

“Em dâu, vì không muốn để lộ nhược điểm nào, tôi vào trước, tôi nghĩ tiểu nữ vẫn đang ở trong chờ cô”

Dứt lời, đầu anh cũng không ngoảnh lại mà sải chân bước đi, để lại khuôn mặt không cam tâm đang nhìn bóng dáng cao lớn đi xa. Cô chưa bao giờ biết, Mộ Dung Trần lại đối với một cô gái chưa trưởng thành lại nảy sinh ham muốn mãnh liệt như vậy, còn muốn cô ta làm người phụ nữ của anh?

“Chị dâu, chị đối với anh tư vẫn chưa hết hy vọng sao?”

Đang lúc người phụ nữ tức giận muốn rời khỏi, thì 2 cô gái này giờ vẫn đang nhìn lên trên lầu không biết đi ra từ lúc nào.

“Chuyện không liên quan đến em”

Nói xong, người phụ nữ nhìn lướt qua khuôn mặt giống như đang xem kịch vui của 2 cô gái, không muốn giải thích với họ. Giày cao gót đi về phía đại sảnh.

“Phó Cảnh Ca, chị phách lối gì chứ?” Mộ Dung Cẩm thản nhiên mở miệng: “Cô không phải rất giận anh tư sao? Không bằng hợp tác với chúng tôi đi”

“Vì sao tôi phải tin lời cô nói, Mộ Dung Cầm. Cô muốn làm cái gì không liên quan đến tôi” Bị người khác gọi thẳng tên, sắc mặt Phó Cảnh Ca lúc đỏ lúc trắng.

“Phó Cảnh Ca tôi không phải muốn kéo chị xuống nước, chỉ muốn chị đưa cho tôi một thứ mà thôi” Mộ Dung Cầm giả bộ trấn định, mở miệng.

Thật ra, thì cô cũng rất khấn trương, dù sao người bị tính kế cũng là anh tư, cô luôn luôn sợ người đàn ông này, nhưng bị Tiết Tinh Tinh thuyết phục lòng của cô lại rục rịch.

“Tôi nghĩ, tôi không có gì có thể cho cô” Phó Cảnh Ca nói lời cự tuyệt, nhưng bước chân đã dừng lại.

“Chị dâu, đồ tôi muốn, tôi tin chị sẽ có” Mộ Dung Cầm chợt nói rất tự tin.

**

Đầu rất choáng váng, thân thể rất nóng.

Tinh Tinh đưa tay sờ sờ trán của mình, cô không phải đã sốt rồi chứ? Tại sao cảm thấy toàn thân nóng như thế. Giơ tay lờ lờ kéo lễ phục của mình, có phải vừa rồi đi ra ngoài, thời tiết hơi lạnh nên bị cảm rồi không? Hay là bị người đàn ông kia dọa sợ?

“Tinh Tinh, đây là nơi nào, chị muốn về nhà”

Tinh Tinh không hiểu gì cả, lúc này cô chỉ sợ hết hồn chạy về phía đại sảnh, muốn tìm Tiết Thiệu Trạch nói với ông muốn về nhà trước, nhưng ông lại bị một đám đàn ông vây quanh, làm cho cô cũng không dám bước qua gọi ông.

Nhưng, đợi càng lâu, lòng cô càng thấy sợ, cô sợ người đàn ông kia sẽ đến tìm cô gây phiền phức. Đúng lúc đó, Tiết Tinh Tinh cầm đến 2 ly rượu, bảo cô uống thử một chút.

Vì để cho tim mình không khấn trương nữa, cô không chút suy nghĩ uống vào. Rõ ràng là rượu trái cây, tại sao lại như vậy?

Trước kia, cô cũng từng uống qua rượu trái cây rồi mà!

Thấy cô không thoải mái, Mộ Dung Cầm chủ động nói muốn đưa cô lên phòng của cô ta nghỉ ngơi một chút. Đối với Mộ Dung Cầm, mặc dù cô không quen thân cho lắm, nhưng cũng biết, lại là con gái, cho nên Tinh Tinh không có phòng bị.

Nhưng, căn phòng này nhìn như thế nào cũng không giống phòng của con gái? Cố gắng mở mắt nhìn căn phòng xa lạ, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo. Tinh Tinh muốn từ trên giường bò dậy, nhưng vô dụng, cô ngay cả một chút hơi sức cũng không có.

Mở miệng muốn nhờ Tiết Tinh Tinh đỡ cô đứng lên về nhà, thì cô ta lại đè lại thân thể của cô: “Chị, chị cứ nghỉ ngơi một chút. Em theo Cầm nhi xuống bảo người giúp việc lên pha nước nóng cho chị tắm rửa”

“Đúng đó, Tinh Tinh, cậu an tâm nghỉ ngơi đi. Chúng tôi sẽ mau chóng trở lại” Mộ Dung Cầm lôi kéo tay của Tiết Tinh Tinh chạy ra ngoài.

“Rắc” một tiếng, cửa bị khóa lại, Tinh Tinh chỉ có thể vô lực nằm trên giường xa lạ, thân thể càng ngày càng nóng, ý thức ngày càng trở nên mơ hồ....

Chỉ là, bên kia gối có cảm giác lạnh lạnh, làm cho cô muốn cọ cọ.

“Tinh Tinh đâu rồi? Tại sao lại đi lên lâu lâu như vậy?”

Tiết Thiệu Trạch mới vừa rồi thấy Tiết Tinh Tinh và tiểu thư nhà Mộ Dung đỡ Tinh Tinh lên lầu, nghĩ là Tinh Tinh đã xảy ra chuyện gì.

Vừa định đi tới hỏi, xa xa, Mộ Dung Cầm đã cười nói với ông: “Chú Tiết, Tinh Tinh cảm thấy hơi chóng váng, nên con đã đỡ cô ấy lên phòng của con nghỉ ngơi rồi”

Thấy con gái không có cự tuyệt, hơn nữa lúc này nhìn thấy dáng vẻ vô lực của con gái. Nơi này là nhà Mộ Dung, ông tin không ai dám động tay động chân, huống chi còn có Mộ Dung tiểu thư ở đây.

Nhưng, lên lầu lâu như vậy cũng chưa xuống. Mọi người đến dự tiệc cũng đã dần dần ra về, bọn họ cũng nên về thôi.

“Có thể Tình Tình không thoải mái chăng? Em đã nói con bé không muốn đến rồi mà” Lữ Bích Viện đứng ở một bên, mặc dù chỉ là thủ thỉ thủ thỉ, nhưng lời nói mang theo châm chọc rõ ràng. Con gái muốn gì, không lẽ bà không biết sao?

“Lữ Bích Viện” Tiết Thiệu Trạch bình tĩnh nhìn gương mặt dịu dàng kia: “Có phải tôi gần đây quá dung túng bà hay không?!”

“Thiệu Trạch, em chỉ...”

Trong mắt người đàn ông này, chỉ toàn lãnh khốc, vô tình, khiến cho trái tim bà băng giá, những lời muốn nói chỉ đành dừng lại ở cổ họng. Đi theo bên cạnh ông ta nhiều năm như vậy, Lữ Bích Viện bà thế nhưng chẳng là gì trong lòng ông.

“Ba, chị nói nhức đầu không đi được, Cẩm nhi đã gọi bác sĩ gia đình đến khám cho chị rồi” Tiết Tình Tình từ trên lầu đi xuống, thẳng tắp đi đến trước mặt Tiết Thiệu Trạch.

“Không đi được, ba lên xem một chút” Tiết Thiệu Trạch lạnh lùng nhìn khuôn mặt hình như có chút hốt hoảng của Tiết Tình Tình. Một tiểu nha đầu mà thôi, mà muốn nói dối trước mặt Tiết Thiệu Trạch ông ư?

“Cha, chị đang ngủ ở trong phòng của Cẩm nhi, Cẩm nhi bảo ngày mai sẽ sai tài xế đưa chị về nhà” Lời nói dối một khi đã bắt đầu, cũng tựa như ly nước đã hết đi, chỉ có thể tiếp tục lừa gạt.

Cô cũng không tin, người đã đính hôn như Tiết Tình Tình lại dám làm lớn chuyện này, dù sao đây cũng là nhà Mộ Dung. Nếu như cô ta dám làm lớn chuyện, đến lúc đó người mất thể diện không chỉ có một mình Tiết Tình Tình?

Ai bảo ba vẫn thiên vị như vậy?

“Thiệu Trạch, nếu là như vậy, chúng ta về trước đi” Lữ Bích Viện cũng khuyên nhủ.

“Thiệu Trạch, Tình Tình ở nhà Mộ Dung của tôi, anh cứ yên tâm đi. Tôi bảo đảm ngày mai con gái của anh tới như thế nào sẽ về như thế, được không?” Mộ Dung Hàng Nhậm sau khi đưa khách đi vào, nghe được đối thoại của bọn họ cất cao giọng nói.

Nếu như con gái của mình ở đây, chắc không có chuyện gì đâu.

“Anh Mộ Dung, vậy tối nay làm phiền anh rồi” Chủ nhà đã nói như vậy rồi, đương nhiên ông cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chỉ là, tại sao tim của ông lại cảm thấy bất an như vậy?

9. Chương 9: Lăn Nữa Mê Loạn

Mộ Dung Trần vừa mới bước vào cửa phòng của mình, cũng cảm thấy có điều gì đó không bình thường, trong không khí hình như có mùi thơm thoang thoảng, từ khi anh bước vào cửa đến nay, mùi thơm này cứ quẩn quanh chớp mũi của anh.

Rất quen thuộc, giống như mùi của cô ấy! Không phải anh trúng độc quá sâu đấy chứ! Bây giờ lại nghĩ đến khuôn mặt nhỏ bé của cô.

Tiết Tình Tình! Anh không ngờ cô lại là con gái của Tiết Thiệu Trạch! Chỉ là, là con gái của ai không quan trọng, quan trọng chính là anh nhất định phải lấy được cô.

“Ưm...” Tiếng rên rỉ tinh tế từ cánh môi mềm mại của cô phun ra, lễ phục màu trắng trên drap giường màu đen bị nhàu nhĩ, gò má trắng nõn của cô ửng hồng nhàn nhạt, vì dung mạo cô thanh lệ nên càng tăng thêm vài phần quyến rũ.

Thanh âm tinh tế đó, làm cho Mộ Dung Trần hiểu ngay mùi thơm này từ đâu mà đến. Trong phòng của anh có người, hơn nữa còn là phụ nữ.

Anh bước xuyên qua tấm bình phong, nhìn người đang nằm trên giường lớn, hóa ra là cô....

Là cô gái sau lần gặp gỡ tối nay, trong lòng anh vẫn nhớ đến.

Lễ phục trắng trẻ cổ, làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn mảnh khảnh, xương quai xanh hoàn mỹ, không đeo bất kì món trang sức nào. Đôi tay mảnh khảnh không ngừng gọi lên động tác trên choker, làn váy tựa hồ chỉ bao bọc được hông nhỏ xinh đẹp. Cặp đùi cân xứng kích thích thị giác của anh. Giày cao gót đặt ngay ngắn ở bên giường, xem ra đã có người dọn dẹp, đôi chân trắng nõn nghịch ngợm, các đầu ngón chân xoắn tới xoắn lui.

“Nóng...” Người con gái ý thức mơ hồ, cả khuôn mặt đều nóng, thân thể càng không ngừng ma sát chiếc chăn lạnh lẽo, nhưng thế nào cũng không đủ. Cô bị hạ được rồi, hơn nữa còn hạ lộ liễu như vậy. Đây là cảm giác đầu tiên của Mộ Dung Trần, sau khi nhìn thấy cô.

Thật là lớn mật! Dám ở trong nhà Mộ Dung bày ra thủ đoạn hạ lưu như vậy! Trừ người trong nhà ra, sẽ không có người dám làm như vậy. Nhưng, biết anh với Tình Tình có quen biết, trừ Phó Cảnh Ca ở vườn hoa ra, còn ai khác?

Không nghĩ tới, hành động của mình vẫn bị người khác nhìn thấy!

Mặc kệ là Phó Cảnh Ca cũng được, là ai cũng được, ngày mai anh nhất định điều tra cho rõ. Anh ngược lại muốn nhìn xem, anh em nhà Mộ Dung nhìn từ bên ngoài rất thuận hòa, nhưng lại có người nào dám tính kế với anh!

Lần trước, mặc dù ý thức anh không rõ ràng, nhưng cũng không đành lòng muốn cô. Lần này, không phải anh cũng muốn thả cô đi chứ?

Anh có thể đưa cô đi, hoặc là lập tức gọi bác sĩ đến giải thuốc cho cô, anh không muốn trong lúc ý thức của cô không rõ ràng lại làm ra chuyện như vậy. Tước đi trong sạch của cô, Nhưng, suy nghĩ và hành động thường trái ngược với nhau.

Khi trong đầu xuất hiện ý tưởng như vậy, lập tức bị anh bác bỏ.

Mộ Dung Trần đi đến bên giường từ từ ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng muốn ra máu. Giờ khắc này, Mộ Dung Trần cảm nhận được trong lòng mình đang dâng trào lên dục vọng khổng lồ trước nay chưa từng có. Anh muốn cô.

Khát vọng mãnh liệt như lửa, cứ như vậy xông thẳng lên đầu của anh, máu trong toàn thân của anh cũng muốn sôi trào theo, kêu gào, nói: Anh muốn cô.

Chẳng qua là, nếu chỉ ngồi như vậy, anh dường như nghe được tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn kia, cặp mắt khép hờ, lông mi thật dài che lại con ngươi mịt mờ, anh suy nghĩ muốn biết, cặp mắt kia lúc tỉnh táo sẽ phát ra ánh sáng gì?

“Tình Tình...”

Bàn tay to của người đàn ông chậm rãi vuốt ve gò má của cô. Cảm giác mịn màng truyền đến làm cho người ta muốn vuốt ve mãi không rời. Giống như vỗ về, vuốt ve vật yêu thích nhất, từ từ vuốt ve, cảm giác tinh tế, ngón tay thon dài giống như bị da thịt của cô hút lấy, vuốt ve tới lui trên khuôn mặt non mềm.

“Ừm..... Nóng quá.... Bách Lâm, là anh sao?”

Cô gái bị vuốt ve, giống như mèo nhỏ cọ cọ vào bàn tay, thì thầm lên tiếng. Theo vuốt ve trên bàn tay của anh, trong cơ thể cô giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt, làm cho cô cảm thấy nóng đến không chịu nổi, chỉ có bàn tay vuốt ve trên mặt của cô, mới có thể làm cô mát hơn một chút, làm cho cô không muốn xa rời, dán sát vào không thả ra.

“Không phải”

Từ miệng nhỏ nhắn của cô phun ra cái tên xa lạ làm cho trái tim anh không khỏi tức giận, bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt của cô cũng gia tăng thêm lực.

“Bách Lâm, nhẹ... nhẹ chút”

Tình Tình cố gắng mở mí mắt nặng trĩu, Bách Lâm đối với cô luôn luôn dịu dàng, tại sao có thể dung sức bóp mặt cô như vậy!

Cô nhẹ giọng kêu đau, làm cho anh không tự chủ nới lỏng tay. Nhưng, cái tên đó làm cho anh vô cùng dễ ý.

Tay của anh vuốt ve theo hàng lông mày cong cong của cô, lông mi vểnh cao, còn có cái mũi nhỏ mềm mại, hấp dẫn anh nhất chính là đôi môi khê mím lại, giống như cánh hoa đẹp nhất nhẹ nhàng rơi trên ngón tay của anh, để cho anh muốn dời mắt cũng không được.

“Nói dối, nếu anh không phải Bách Lâm, thì là ai?” Tình Tình dựa vào bàn tay ấm áp của người đàn ông, thỏa mãn trở dài. Trừ Dương Bách Lâm. Cô chưa từng để người đàn ông nào đến gần mình. Ngoài trừ 2 lần ngoài ý muốn đó. Anh ta nhất định đang đùa giỡn với cô, nhất định....

“Không phải. Tôi không”

Tay của người đàn ông vuốt ve đôi môi mềm mềm, từ từ chà nhẹ, nhưng khó có thể khắc chế được dòng nhiệt đang dâng trào trong cơ thể.

“Vậy anh là ai?”

“Tôi là Mộ Dung Trần”

Câu hỏi thăm nhuyển nhuyển, đã hoàn toàn đánh sụp lý trí của anh, anh cúi đầu, hai tay nâng mặt của cô, nhẹ nhàng nhấp nháp cánh hoa non mềm.

Mùi hương của cô thật ngọt ngào, trong veo không thể tin được, làm cho anh muốn nếm, lại nếm, làm thế nào cũng không đủ.

“Uhm.... Mộ Dung Trần là ai?”

Suy nghĩ của cô mê loạn, ý thức mơ hồ. Cô muốn mở mắt ra, muốn nhìn người tên Mộ Dung Trần rốt cuộc là ai, nhưng mí mắt lại như bị đá nặng ngàn cân đè lại, bất di bất dịch. Nóng quá, thật khó chịu, cô chỉ muốn càng nhiều.

Nhưng, tại sao, anh lại rời khỏi cô vậy?

“Đừng đi”

Toàn thân cô không còn vật gì, như đứa trẻ lúc mới sinh. Da thịt trắng nõn tinh tế trên drap giường màu đen tương giao chiếu rọi, cảnh tượng tuyệt mỹ như thế làm cho anh nín thở, làm sao anh có thể chịu được?

Cô đẹp đến mức làm cho lòng anh run rẩy.

Anh cho rằng, anh còn phải tốn thêm một chút thời gian mới có được cô, không ngờ, lại nhanh như vậy, thậm chí nhanh đến mức anh không kịp phản ứng.

Nhưng, anh muốn cô.

“Tôi sẽ không đi”

Quần áo trên người ào ào rơi xuống đất, anh trở lại bên giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn.

Da thịt với da thịt tiếp xúc trực tiếp, dương cương với âm nhu, cường tráng với yếu đuối..... Anh muốn nổi điên.

“Bảo bối, nhịn một chút, được không?”

Đau, rất đau..... Cảm giác đau kịch liệt làm cho suy nghĩ của cô thanh tỉnh trong nháy mắt. con người đen thui, bỗng nhiên trở to, người đàn ông 3 lần 4 lượt muốn vô lễ với cô, tại sao luôn chèn ép cô.

“Đau, thật là đau, buông tôi ra, buông tôi ra.” Cô đau khóc thành tiếng.

Của hấn lớn như vậy, làm sao cô có thể chịu được? Người nào có thể chịu được đau đớn như vậy chứ.

“Ngoan, một lát sẽ hết thôi...”

Anh dùng đôi môi ngăn lại tất cả khẩn cầu cùng tiếng khóc của cô, chỉ muốn cùng cô dây dưa mãi.

Điên cuồng, mê loạn, không có ý thức.

Mồ hôi, nước mắt, chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Tận tình giày xéo, tận tình đắm chìm.

Phụ nữ cùng đàn ông kết hợp, có thể chạm đến thế giới cực lạc....

Tình cảm không biết tên, đã sớm khắc sâu vào tận xương tủy, sâu trong linh hồn.....

10. Chương 10: Tứ Thiếu, Xin Kiềm Chế

Tại sao cô còn không tỉnh lại?

Mộ Dung Trần nhìn chăm chăm người phụ nữ nằm ở trong chăn, lại nhìn đồng hồ trên tay của mình, 12 giờ trưa rồi, nói cách khác, sau khi anh tỉnh lại, vẫn ngồi ở đây chờ cô tỉnh lại. Nhưng, cô giống như đang ngủ, nếu không phải vẫn còn hô hấp nhàn nhạt chứng minh cô vẫn còn thở, anh thật sẽ tin rằng người phụ nữ ngủ trên giường anh từ tối qua đến giờ không nhúc nhích đã tắt thở rồi.

Đầu năm nay sẽ còn có người vì làm tình đến thể lực cạn kiệt mà ngủ mê không tỉnh sao? Ý tưởng này chợt lóe trong đầu làm cho Mộ Dung Trần cảm thấy nhức đầu.

Tối hôm qua, do tác dụng của dược, cô không ngừng quẩn lầy anh, căn bản không biết mình đã làm gì. Nhưng anh lại tỉnh táo, anh biết rõ mình đang làm gì.

Sau khi giải dược tính cho cô, thân thể nho nhỏ mềm mại, dường như muốn như thế nào cũng không đủ, không quản cô đang mê man, anh chỉ có thể theo bản năng một lần, lại một lần muốn cô.... Thậm chí, sau lần thứ nhất ôm cô đến phòng tắm tắm rửa, trên thân thể nhỏ bé, mềm mại hiện đầy dấu vết của anh, làm cho anh mất khống chế.

Đúng vậy, ở trên người cô mất khống chế. Chẳng lẽ mình đã đòi hỏi quá độ!

Lông mày anh tuấn nhãn chặt lại, không được, nếu cứ ngồi chờ như vậy, anh muốn nổi điên mất.

Đưa tay cầm lấy điện thoại để ở 1 bên, chỉ mất mấy giây, điện thoại đầu dây bên kia đã có người tiếp: “Cổ quản gia, lập tức thông báo với quản gia, để cho ông ấy đến phòng của tôi, con nữa, đem một bộ ga sạch sẽ lên đây”

Vì không muốn ảnh hưởng đến người trên giường, Mộ hạ thấp giọng nói, nhưng mệnh lệnh của thiếu gia ý vị 10 phần.

Người giúp việc nhà Mộ Dung luôn luôn làm việc gọn gàng, linh hoạt, chuyện của ông chủ phân phó sao có thể làm qua loa? Nhưng tứ thiếu nhà bọn họ 10 ngón tay chưa bao giờ nhúng tay vào việc nhà, vừa nói cái gì? Tự mình thay ga giường? Có thật không? Hôm nay tứ thiếu thật kì quái, rõ ràng không phải chủ nhật, cũng không đi làm, bữa sáng cũng không xuống ăn, bây giờ lại muốn tự mình đổi ga giường?

Tứ thiếu mặc dù không giống những công tử nhà giàu khác, nhưng phụ nữ bên cạnh nhiều vô số kể, nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng dẫn phụ nữ về nhà.

Chẳng lẽ bên trong thật sự có người sao?

Cổ Quản gia tự mình đưa ga giường lên, nhìn vẻ mặt nặng nề của Tứ thiếu gia, chỉ mở một bên cửa, vẻ mặt nghi hoặc.

“Cổ quản gia, ông còn có việc gì sao? Không có chuyện gì thì đến cửa đợi bác sĩ, khi nào ông ấy tới bảo ông ấy lên phòng tôi” Mộ Dung Trần bất mãn nhìn quản gia chưa bao giờ nhiều chuyện, hôm nay vì sao lại không bình thường như vậy?

“Thiếu gia, có cần tôi bảo người đến giúp cậu thay ga không?” Cổ quản gia vẫn cảm thấy chuyện này có chút cổ quái.

“Không cần, ông xuống dưới trước đi. Nhớ kĩ, nếu như không có sự đồng ý của tôi, bất luận người nào cũng không được vào phòng tôi” Rầm một tiếng, cửa phòng đã nặng nề khóa lại.

“Cổ quản gia, trong phòng tiểu tứ có chuyện gì sao?” Một đạo thanh âm trầm ồm từ trên lầu truyền đến, Cổ quản gia quay đầu lại:

“Nghiễn thiếu gia, không có việc gì, tứ thiếu muốn tự mình đổi ga giường mà thôi” Lão quản gia cung kính nói.

“Thay ga vào thời điểm giữa trưa sao?” Mộ Dung Nghiễn không thể tin nhìn vào cánh cửa đã đóng chặt, tiểu tứ bị chập mạch sao?

“Vâng”

“Cổ Quản gia, bác sĩ đến rồi, có mời ông ấy lên không?” Một người giúp việc từ dưới lầu vội vã đi lên, thấy Mộ Dung Nghiễn ở phía sau, nhẹ nhàng chào một câu: “Xin chào Nghiễn thiếu gia”

“Tiểu tứ bị sao vậy? Tại sao lại muốn mời bác sĩ đến?” Mộ Dung Nghiễn lại cảm thấy kì quái, bước chân như thế nào cũng đứng im không muốn xuống lầu.

“Lập tức mời bác sĩ lên đây” Cổ Quản gia phân phó người giúp việc đi xuống.

Trong phòng, hai người đàn ông ngồi ở trên sofa phía bên ngoài, sắc mặt nặng nề, mặc cho không khí trầm mặc kéo dài cũng không ai muốn lên tiếng phá vỡ.

“Cô ấy là ai?” Mộ Dung Nghiễn rút cuộc phá vỡ trầm mặc, cẩn thận đánh giá khuôn mặt vẫn không thay đổi của tiểu tứ. Thật lợi hại nha!, không có kết hôn đã dám đem đàn bà về nhà, còn làm cho người nhà.... Chậc, thật không biết là nên khen hần hay như thế nào nữa.

Nếu như ông nội biết được, thế nào cũng có trò vui để xem.

“Chuyện không liên quan đến anh, quản tốt cái miệng của anh là được rồi”

Mộ Dung Trần hung hăng nhìn chằm chằm anh 2 của mình. Nếu không phải sợ anh ta sẽ đến chỗ ông nội mật báo, anh căn bản sẽ không để cho anh ta với bác sĩ đi vào.

“Tiểu tứ, cậu không thể nói như vậy. Tôi đây dù gì cũng là anh 2 của cậu” Mộ Dung Nghiễn khẽ cười. Thật khó có thể nhìn thấy bộ dạng khấn trương của tiểu tứ như vậy.

“Mộ Dung Nghiễn, nếu không phải ái ngại miệng của anh, tôi không quan tâm anh có phải anh của tôi không, tôi đã ném anh từ nơi này xuống rồi” Mộ Dung Trần đứng lên, có phần không kiên nhẫn, thật là, bác sĩ sao lại khám lâu như vậy chứ.

Chậc, chậc, lửa giận thật không nhỏ đâu!

“Cậu định làm như thế nào?” Mộ Dung Nghiễn không sợ chết hỏi

Cho đến khi bác sĩ tóc bạc từ trong phòng ngủ đi ra, Mộ Dung Trần vội vàng gấp gấp hỏi: “Cô ấy bị cái gì?!”

“Thân thể tiểu thư không có gì đáng ngại” Bác sĩ ngồi xuống ghế sofa, rót ỉnh một ly trà. Muốn 2 đại thiếu gia này rót cho ông ly trà, thay vì ông tự làm một mình còn sướng hơn.

“Vậy vì sao cô ấy ngủ mãi không tỉnh”

“A, việc này phải hỏi tứ thiếu rồi” Bác sĩ uống một ngụm trà, không nhanh không chậm nói. Tuổi trẻ bây giờ không biết kiềm chế, nhưng cũng phải xem đối phương có thể chịu đựng được không?!

“Tôi?!”

Mộ Dung Trần gương mặt khó hiểu? Nếu như không phải bác sĩ đã vì nhà Mộ Dung phục vụ cả đời thì anh đã sớm xốc cổ áo của ông ta lên rồi. Nếu như anh biết còn mời bác sĩ đến làm gì chứ ?!

“Tứ thiếu, thể lực của phụ nữ luôn luôn kém đàn ông, nếu như... khụ...” Bác sĩ dù sao cũng đã nhiều tuổi rồi, khi nói về vấn đề của người trẻ tuổi, cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Đáng thương cho cô gái kia, thật là khó cô ấy rồi.

“Bác sĩ, có việc gì ông cứ nói thẳng” Trong lòng Mộ Dung Trần trầm xuống, chẳng lẽ tối qua do mình đòi hỏi cô quá độ, thân thể của cô mảnh mai như thế này sao?

Nghĩ đến tối hôm qua, cô tựa hồ có bảo anh nhẹ một chút, chậm một chút, nhưng dưới tình huống như vậy, anh dừng cũng không được mà nhẹ cũng không được. Từ trước đến nay người thành thạo như anh, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị mất khống chế, cô rõ ràng trẻ trung như thế. So với những người phụ nữ quyến rũ còn có khả năng hấp dẫn tim anh hơn, làm cho sự ưu nhã của anh toàn bộ biến mất, biến thành một người đàn ông bình thường, trước sắc đẹp của cô, không có năng lực chống đỡ.

“Tiểu thư chỉ là do thân thể mệt mỏi do thể lực tiêu hao quá nhiều mà dẫn đến hôn mê, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏi. Về sau, trên phương diện giường chiếu, có thể mong Tứ thiếu kiềm chế chút” (=))) Bác sĩ là người tinh thông cả trung tây y lúc này khám cho Tình Tình cũng biết đại khái.

“Lúc nào cô ấy sẽ tỉnh lại?” Mẹ nó, cô ấy quả nhiên vì nguyên nhân này mà không tỉnh lại. Chán nản vì hành vi thô lỗ của mình, cũng bắt đầu thấy hành động đêm qua của mình thật giống cảm thú, chỉ là dục vọng sôi trào khó mà giải được. Không thể nào kiềm chế được tâm của mình.

“Cũng không lâu lắm, tôi muốn về phòng khám trước lấy thuốc, sau đó đưa y tá mang tới. Tứ thiếu gia, đến lúc đó cậu tự mình bôi thuốc cho cô ấy đi” Bác sĩ lúc này mới nhớ tới, không có mang theo thuốc thoa bên ngoài, nhìn bộ dạng của cô gái, phỏng chừng cũng có chút ngoại thương rồi, chỉ là, ông không tiện kiểm tra.

Ai, người càng già, càng mau quên!

“Bác sĩ, làm phiền ông” Mộ Dung Nghiễn khách khí nói.

“Hai vị thiếu gia, nếu như không có chuyện gì tôi đi trước” Bác sĩ nói lời tam biệt.

“Ha ha, tiểu tứ, không nhìn ra cậu.... Được” Sau khi bác sĩ đi khỏi, Mộ Dung Nghiễn quan sát em mình từ trên xuống dưới, sau đó không nhịn được cười lớn.

Đây là chuyện buồn cười nhất thế giới nha! Tiểu tứ nhà bọn họ có ngày sẽ trở thành trò cười đó! Làm được đến trình độ đó, thật sự là thâm thiết vô cùng.

Tiểu thư nhà nào lại xui xẻo như vậy cơ chứ.

“Mộ Dung Nghiễn, cút ra ngoài cho tôi. Còn nữa, nhớ kĩ ngậm miệng của anh lại”

11. Chương 11: Ai Là Cường Bạo Phạm?

Thật ồn ào quá!

Đầu đau quá, thân thể mệt mỏi!

Tình Tình tỉnh lại từ trong cảm giác đau chưa từng có, cô cố gắng muốn mở mí mắt nặng trĩu, nhưng còn chưa mở mắt, cảm thấy toàn thân như bị vô số tuấn mã dẫm lên, vừa mới lại vừa đau, mà nơi tư mật nhất thời cũng truyền đến cảm giác đau đớn quái dị.

Chính là cảm giác cổ quái đó, cô cố gắng mở mí mắt, cô không biết mình đã ngủ bao lâu, nếu không tại sao mí mắt lại cảm thấy đau như vậy, trong nháy mắt mở mắt ra, đập vào mắt là tấm kính thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn màu vàng nhạt, cứ như vậy xuất hiện trước mắt cô.

Nơi này là đâu? Đầu óc hỗn loạn, không thể nào suy nghĩ được, cô khó chịu muốn cử động thân thể, lại phát hiện tay chân không nghe theo sự sai khiến của não bộ, bần rùn đến mức cô không nhúc nhích được một chút.

Chuyển động đỉnh đầu, cô nhẹ nhàng cử động ngón tay dưới tấm chăn tơ lụa. Trong nháy mắt cô kinh hãi trừng lớn mắt, bởi vì ngón tay vừa chạm phải da thịt bóng loáng, không có vải vóc bao bọc khiến da thịt cùng da thịt tiếp xúc làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì ngón tay cô vừa chạm phải bắp đùi của mình. Chịu đựng toàn thân khó chịu, tay của cô dò xét người mình.... Lúc này cô đang trần truồng ở một nơi xa lạ.

Xấu hổ, kinh ngạc, khổ sở, đủ loại tâm tình cứ như thế xộc thẳng lên đầu cô, làm cho toàn thân cô cứng ngắc, dùng sức hít sâu mấy hơi, muốn ép mình tỉnh táo lại, nhất định phải tỉnh táo lại một chút, suy nghĩ một chút. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, tại sao cô lại ở nơi này? Tại sao lại không có mảnh vải che thân nằm ở nơi xa lạ như vậy?

Kí ức đêm qua giống như thủy triều ập đến.

“Nhớ kĩ, bắt đầu từ bây giờ, tôi là người đàn ông của em, tôi tên là Mộ Dung Trần” Những lời này mạnh mẽ như búa đập vào trong đầu cô, để cho cô từ trong mơ suy nghĩ hỗn loạn bắt đầu sáng tỏ, hình ảnh thân thể dây dưa, tiếng thở dốc dồn dập còn có tiếng rên rỉ kêu mị, giống như nước chảy qua trong đầu cô.

Cô nghĩ tới, tới hôm qua mặc dù ý thức không rõ lắm, nhưng phần trí nhớ đó vẫn còn rõ ràng, cô nhớ mình với người đàn ông đó cả đêm triền miên.

Đúng vậy, là phóng túng suốt cả một đêm, vô số lần quần quít. Hoàn toàn theo đuổi dục vọng của thân thể, cô giống như một đám phụ không biết kiềm chế, cùng hân thỏa thích trong bể dục.

Một thanh âm thống khổ, nghẹn ngào, từ trong miệng cô tràn ra, rốt cuộc là tại sao, tại sao? Tối qua cô chỉ tới tham gia bữa tiệc của Mộ Dung gia, sau đó cô ở trong vườn hoa gọi điện thoại cho Bách Lâm, mặc dù lại đụng phải người đàn ông kia, nhưng không phải cô đã chạy khỏi rồi sao?

Tại sao có thể như vậy? Cô chỉ uống một ly rượu trái cây do Tiết Tinh Tinh đưa thôi, sau đó bọn họ nói đỡ cô lên phòng của Mộ Dung Cẩm nghỉ ngơi. Nhưng căn phòng này căn bản không giống phòng của con gái, lạnh lẽo mà cường ngạnh, căn bản là phòng của Mộ Dung Trần.

Bây giờ vừa tỉnh lại đã nằm trên giường của người đàn ông xa lạ, mất đi trình tiết quan trọng nhất của người con gái, tại sao cô lại phụ lòng Dương Bách Lâm? Tại sao có thể phụ người đàn ông trước giờ luôn cẩn thận, tỉ mỉ yêu thương sợ tổn thương đến cô?

Nghĩ đến người đàn ông cô yêu, nước mắt cô không kiềm được chảy xuống, đau lòng vô hạn, nước mắt làm tóc ở dưới gối ướt đầm. Cô cắn răng chịu đựng toàn thân đau đớn vén chăn lên, nhưng lễ phục của cô bị ném trên đất, cô chỉ có thể đắp chăn lên người.

Hai chân run run, vừa mới đứng thẳng trên thảm, hạ thể truyền đến cảm giác khác thường, cô cúi người xuống xem xét, một cổ lại một cổ nước dục từ giữa 2 chân cô nhiều xuống đất từng giọt từng giọt.

Loại cảm giác nhục nhã này trước nay chưa từng có, giống như biển nhấn chìm cô hoàn toàn, thân thể cô nếu sau khi rửa sạch sẽ rất nhẹ nhàng, khoan khoái nhưng không ngờ còn có thứ từ trong thân thể chảy ra..... Cô thật sự không muốn sống. Cô thể nhưng cùng người đàn ông xa lạ dây dưa cả đêm, mà người đàn ông kia lại là người của nhà Mộ Dung? Cô nên làm gì bây giờ?

Lòng chua xót, thân thể mệt mỏi, tức giận, làm cho cô chưa đến chỗ để nhặt lễ phục thì cả người đã ngã trên mặt đất.

Huhu... Ông trời tại sao lại không công bằng như vậy? Tại sao lại đối xử với cô như vậy? Toàn bộ trong sạch của cô đều bị phá hủy, cô làm sao để đối diện với người đàn ông cô yêu?

Khi cô bọc thân mình trong chiếc chăn ngã xuống đất, vang lên tiếng rất khê, khiến cho Mộ Dung Trần vừa mới trở về nghe được. Cô tỉnh rồi? Mộ Dung Trần sải bước đi vào.

Lại thấy cô gái vốn nên ngủ ở trên giường, bây giờ lại ngồi khóc trên mặt đất.

Cô khóc, rất đau lòng, tiếng khóc tuyệt vọng, nước mắt rơi xuống đất, thanh âm rất khê nhưng khi truyền vào tai anh, anh nghe tim mình quặn thắt.

Cô không phải giận anh chứ? Giận anh đã cướp đi sự trong sạch của cô?

“Tình Tình...”

Anh đến bên cạnh cô ngồi xổm xuống, muốn đưa tay bế cô lên giường, nhưng Tình Tình nghe giọng, ngừng đầu lên. Là anh ta, thật sự là anh ta. Người đàn ông muốn đùa giỡn cô. Lần này, thế nhưng anh ta lại cưỡng bạo cô.

“Anh Tránh ra, không được đụng vào tôi...” Tình Tình không muốn nhìn thấy anh ta, cô muốn đi thật xa. Nhưng không dùng sức được, thân thể không nghe theo sự sai bảo của cô.

“Tôi.... Chỉ muốn bế em về trên giường” Tay để bên người đã nắm chặt thành quyền. Đau lòng như vậy sao? Làm người phụ nữ của anh là một chuyện khó chịu như vậy sao?

“Tôi không muốn anh đụng vào tôi..... Cút ngay, cút ngay..... Đồ cầm thú” Đau lòng khiến cho Tình Tình không lựa lời nói, chỉ muốn rời khỏi người đàn ông này càng sớm càng tốt.

Nơi nào có hắn, nơi đó làm cô sắp phát điên.

“Cầm thú?” Vốn đau lòng, thương tiếc cô, nhưng khi nghe cô nói từ này, lửa giận trong lòng anh bốc lên.

Đưa tay, không để ý đến sự chống cự của cô, Mộ Dung Trần ôm thân thể nhỏ nhắn của cô lên, ném về trên giường.

“Anh chính là...” Thân thể vốn yếu ớt, nay bị anh ta dùng sức ném một cái khiến khuôn mặt cô đều trắng bệch, liên tục nói đến thở gấp.

“Tiết Tình Tình, cô nói ai là cầm thú? Tối hôm qua, là người nào quần lấy tôi? Hả? Đối với cô, làm tình với đàn ông một đêm, người đó trở thành cầm thú sao?”

“Bốp”

Một bạt tay thanh thúy vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Tình Tình cảm thấy sức lực toàn thân mình bị rút cạn, trong đầu trống rỗng. Cô đánh người đàn ông khuôn mặt đang giận dữ. Nhìn bộ dáng cường tráng của hắn, nếu như một cái bạt tai cũng có thể đánh chết cô!

Vậy cũng tốt! Chết tốt hơn! Xong hết mọi chuyện! Chỉ là, không thể gặp lại mẹ cùng em trai!

Mộ Dung Trần không thể tin nhìn người phụ nữ rõ ràng sợ muốn chết ở trước mặt anh, lần đầu tiên trong đời bị ăn tát, còn là bị phụ nữ đánh, thì ra cô không phải là một con tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn!

12. Chương 12: Anh Sẽ Chịu Trách Nhiệm

“Dám đánh tôi, lại không dám nhìn tôi? Tiết Tình Tình, cô cũng biết sợ sao?” Một tay xoa khuôn mặt anh tuấn, một tay siết chặt cằm nhỏ của cô, muốn dùng lực ép cô mở mắt ra.

Mắt đẹp mở to, chống lại khuôn mặt tuấn mỹ mà quý khí của anh. Đây là lần đầu tiên Tình Tình nghiêm túc nhìn khuôn mặt của anh. Nếu như không phải sớm đã có người yêu, người đàn ông như vậy, sẽ khiến bao cô gái điên đảo đây!

Nhưng, như vậy thì sao? Anh ta vẫn là kẻ đáng ghét đã tước đoạt trinh tiết của cô, anh làm cho cô không còn mặt mũi để đối mặt với Dương Bách Lâm, tất cả đều tại anh ta, anh ta thật đáng chết!

Thì ra, tiềm lực của con người quả nhiên là vô hạn, mới vừa rồi rõ ràng ngay cả thở cũng khó khăn, nhưng lúc này cô giống như có thần lực nhập thân, kéo tay của anh xuống, cắn.

“Tiết Tình Tình, tôi không ngờ, sau khi trải qua đêm qua, em đã thích tôi hả?” Trên cổ tay truyền đến cảm giác đau nhức nhưng không làm cho anh nổi giận, ngược lại Mộ Dung Trần khẽ cười một tiếng: “Sao? Tay của tôi mùi vị tốt chứ? Có muốn thử cắn chỗ khác hay không?”

Những lời này làm Tình Tình không thể nào mở miệng ra được, tại sao anh ta lại nói vậy? Cô chỉ giận quá, không biết nên làm thế nào nên mới cắn anh ta, anh ta còn dám nói ra những lời vô sỉ như vậy sao?

Anh ta rõ ràng biết cô có vị hôn phu, lại còn cưỡng ép thân thể của cô, sau đó lại nói ra những lời vô sỉ. Thật hận, cô hận người đàn ông đã đoạt đi trong sạch của cô....

“Tôi đã có vị hôn phu rồi, tôi chán ghét anh, tránh ra...”

“Vị hôn phu? Chưa kết hôn thì vẫn không tính. Em đang hoang một chút cho tôi. Bây giờ em vẫn còn đang trên giường của tôi. Không nên lộn xộn” Không đề cập đến người đàn ông kia cũng không sao, nhưng nhắc tới là làm cho anh muốn bốc hỏa.

Trên đời còn có người có thể vượt qua anh sao? Bao nhiêu người phụ nữ xếp hàng ngã vào lòng anh. Còn cô....

“Anh buông tôi ra. Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà...”

Không nghĩ tới thân thể lại bị người đàn ông cao lớn này đè lại, Tiết Tình sợ anh có hành động bất chính nên thất thanh hét to.

“Em yên lặng một chút cho tôi, em không biết tối hôm qua em vì mệt mỏi quá độ cho nên đã ngủ mê rất lâu sao? Hay em muốn bất tỉnh lần nữa” Mộ Dung Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói. Người phụ nữ này, thật biết cách làm cho người khác muốn phát điên.

Anh làm sao có thể cho rằng cô là một cô gái nhỏ nhu thuận, biết nghe lời chứ? Bướng bỉnh, ngang ngược muốn chết!

“Tôi muốn về nhà, bây giờ tôi muốn về nhà”

Nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ kinh hoàng, cô nhắc đi nhắc lại, muốn từ trên giường đứng dậy

“Thật quật cường”

Anh bắt đắc dĩ thở dài, đưa tay đè lại thân thể nhu nhược của cô: “Không phải bảo em không được lộn xộn sao? Thật là không nghe lời”

“Tôi muốn về nhà, bây giờ tôi muốn về nhà” Kiên định ngẩng đầu lên nhìn anh ta, cũng không để ý đến tay của anh ta đang đè tay cô. Cho dù bây giờ phải trở về Tiết gia, cô cũng muốn rời khỏi nơi này.

“Yên tâm đi, tôi sẽ cho người thông báo với Tiết Thiệu Trạch, em yên tâm ở đây an dưỡng thân thể cho tốt được không?” Nhìn bộ dạng hiện tại của cô, làm sao có thể về? Hơn nữa trước khi anh tra rõ chuyện này, không thể yên tâm để cô đi được. Huống chi nếu để cô đi, vậy cô có thể đi tìm vị hôn phu của cô. Đùa sao? Nếu như chuyện đã như vậy, làm sao anh có thể để người phụ nữ của anh đi tìm người đàn ông khác chứ?

“Tôi không muốn, anh đừng nghĩ là sẽ giam giữ được tôi”

“Tình Tình, ngoan. Em không phải muốn biết vì sao em lại nằm trên giường của tôi sao?” Nhìn cô nhìn mình với vẻ khinh bỉ? Anh hạ lưu vậy sao? Muốn một người phụ nữ còn phải dùng thuốc?

Chỉ là, lúc này, thể nhưng anh lại cảm kích người đã bỏ thuốc cho cô, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, ít nhất cũng làm cho anh lấy được cô, không phải sao?

“Mộ Dung tứ thiếu, tôi không muốn truy cứu chuyện này, anh có thể để tôi rời đi không?” Tình Tình nhắm mắt lại, đau khổ trong lòng lại dâng lên.

Trong lòng cô cũng hiểu, anh đường đường là Mộ Dung tứ thiếu, căn bản không cần dùng thủ đoạn hạ lưu này, mặc dù 2 lần trước anh đối với cô không có ý tốt. Chuyện này nhất định có liên quan đến ly rượu trái cây mà Tiết Tình Tình và Mộ Dung Cẩm đưa đến, sau đó 2 người họ đưa cô lên phòng này. Cô luôn luôn không kết oán với người khác, nhưng vì sao bọn họ lại muốn tính kế với cô?

Nếu như điều tra ra người bỏ thuốc thì sao? Cô có thể làm gì? Kiện người đó? Cô lấy gì để kiện Mộ Dung thể gia, cho dù Tiết Thiệu Trạch có tiền có thế, nhưng đối với nhà Mộ Dung mà nói, chẳng là gì cả.

Đau khổ, chỉ một mình cô gánh chịu thôi!

“Đối với chuyện đã xảy ra, ngoại trừ bày tỏ áy náy bên ngoài, anh cũng không có khả năng thay đổi, chỉ là, anh có thể bù đắp cho em, Tình Tình”

“Anh quyết định cưới em” Lúc trước anh đương nhiên muốn cô, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn.

Nhưng, sáng sớm hôm nay sau khi tỉnh lại, anh ngồi ở bên giường, yên lặng nhìn dung nhan của cô lúc ngủ say, không phải đẹp nhất cũng không phải kiêu diễm nhất, thậm chí ngay cả trò chuyện đang hoang, bọn họ cũng chưa từng, nhưng nghĩ đến nếu như mỗi ngày thức dậy, có thể nhìn thấy cô bên cạnh, thật tốt biết bao!

Tại sao? Tại sao? Tại sao cô có thể chạm đến tim của anh? Đối với người phụ nữ mới gặp có 2 lần này, anh tại sao có thể có ham muốn mãnh liệt như vậy? Mộ Dung Trần anh không phải chưa từng có đàn bà, dạng dung mạo nào chưa từng thấy qua. Tại sao lại thích cô như thế, muốn buông tay cũng không được. Anh chỉ biết cô tên là Tiết Tình Tình, ngoài ra tính cách cô thế nào, ưu điểm của cô, như thế nào, anh cũng không biết, chỉ là anh biết có một thứ gì đó trên người cô khiến anh mê muội, giống như ma chú vậy. Mặc dù anh thông minh, cơ trí, nhưng với vấn đề đơn giản như thế này anh cũng nghĩ không ra, cũng không thể nào lý giải được tâm trạng phức tạp của mình, nhưng anh có thể khẳng định, từ nay về sau anh không muốn cô rời xa mình. Cô là người của anh, đời này kiếp này, đều là của anh. Chuyện anh làm, anh sẽ tự mình gánh chịu. Cũng sẽ dùng những thứ tốt nhất để bồi thường cho những mất mát của cô.

Cưới cô, chính là biện pháp tốt nhất. Đối với cô, cũng như đối với anh. Tiết gia mặc dù không bằng Mộ Dung gia, nhưng Tiết Thiệu Trạch cũng có tiếng trên thương trường, đại tiểu thư của Tiết gia kết hôn với tứ thiếu của Mộ Dung gia, cũng xem như môn đăng hộ đối. Về phần vị hôn phu của cô, tất cả đều tránh qua 1 bên đi.

Mà cô, cũng đã là người của anh, không phải cô sẽ không đồng ý chứ?

Cái gì? Tình Tình giống như bị lạc vào đầm rồng hang hổ, sững sờ nói không nên lời, người đàn ông chết tiệt này, thế nhưng nói nguyên ý cho cô 1 danh phận, đền bù chuyện tối hôm qua....

Cô tức giận đến không nói nên lời. Đây là năm nào vậy? Anh dám nói sẽ phụ trách và muốn cưới cô, hơn nữa còn nói thần nhiên như vậy.

“Anh nghĩ an bài như thế, đối với em và anh đều tốt” Trong lòng anh muốn lấy vợ, mà cô cũng gả vào hào môn là ao ước của biết bao nhiêu người con gái, bồi thường như vậy, hai bên đều vừa lòng, xem ra cũng không có gì không tốt.

Tình Tình nâng đôi mắt trong veo, yên lặng nhìn hắn.

“Vậy chúng ta trước hết quyết định như vậy, được không?” Nhìn cô mặc dù tái nhợt, nhưng dung nhan thanh lệ trước mặt vẫn như cũ chạm đến tim anh, anh kìm lòng không được cúi đầu khẽ hôn lên trán cô một cái : “Em hãy nghỉ ngơi cho tốt, anh sẽ xuống lầu bảo người giúp việc mang thức ăn lên cho em”

“Mộ Dung Trần, tên hỗn đản”

Muốn dùng gối sau lưng ném vào mặt của người đàn ông này.

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Sau cùng – trong ý thức của Tình Tình chỉ còn lại 2 từ này.

13. Chương 13

Mộ Dung Cẩm mang theo túi xách đi lên thư phòng lầu 2. mỗi lần đi lên một bậc thang lòng của cô đều co rút từng đợt.

Nhưng, cô lại không thể không đối mặt. Tối qua dưới sự khích lệ của Tiết Tinh Tinh, cô đã bày kế hãm hại Tiết Tinh Tinh, cả buổi tối, ở trên giường, cô không tài nào ngủ được. Thậm chí, khi trời sắp sáng, cô đã vội vã chạy đến ban công, muốn nghe ngóng thử xem anh tư ở lầu dưới có động tĩnh gì không?!

Nhưng, không có, cái gì cũng không nghe thấy. Hiệu quả cách âm của phòng đó tốt lắm. Cô bất đắc dĩ trở về nằm trên giường.

Sáng sớm, nhân lúc mọi người trong nhà vẫn còn đang ngủ, cô đi tới trước cửa phòng của anh tư, áp tai vào trên cửa phòng, nhưng một chút tiếng động bên trong cũng không nghe thấy.

Người luôn luôn dậy sớm như Cổ quản gia, thấy cô còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, vì không để người khác nghi ngờ, cô tùy tiện viện cớ sau đó chạy khỏi. Nhưng cả ngày hôm nay, lòng của cô cứ lo lắng không yên.

Rất lo lắng! Không biết Tiết Tình Tình với anh tư tới qua thế nào? Với trí thông minh của anh tư, căn bản không cần nhờ người đi điều tra cũng biết là cô làm.

Quả nhiên, cô mới vừa từ phòng học đi ra, xa xa đã nhìn thấy xe đưa đón trong nhà đứng chờ ở cổng trường đã lâu. Nhắm mắt lại, cô ngồi lên xe, về nhà.

Trên đường, cứ thấp thỏm, bất an, lúc bước ra khỏi xe, hai chân cứ run run, Cổ quản gia đứng ở cửa chính nói: “Tiểu thư, tứ thiếu gia nói sau khi cô về nhà, thì lập tức lên thư phòng trên lầu 2, cậu ấy đang chờ cô”

Chuyện gì tới cũng sẽ tới, hít một hơi thật sâu, Mộ Dung Cầm ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía thư phòng. Anh tư dù đáng sợ như thế nào, cũng có thể làm gì cô chứ? Dù nói thế nào cô cũng là người của Mộ Dung gia, Hơn nữa, đa phần người nhà Mộ Dung đều là đàn ông, chỉ có mình cô là con gái, cho nên ông nội giận cỡ nào cũng không thể phạt cô!

“Tứ thiếu gia, tiểu thư trở lại.” Cổ quản gia ở trước cửa thư phòng gõ nhẹ 2 tiếng, bên trong đã truyền đến thanh âm quen thuộc:

“Vào đi”

Lời nói tuy đơn giản, nhưng trong thanh âm phát ra lại lạnh nhạt đến cực điểm, làm lòng của Mộ Dung Cầm căng thẳng.

“Anh tư, anh tìm em có việc gì không?” Mộ Dung Cầm đi vào, Quản gia thuận tay đóng cửa lại.

“Ngồi đi”

Mộ Dung Trần vốn ngồi dựa lưng về phía cô, sau khi nghe tiếng cửa đóng lại, xoay người nhìn khuôn mặt vốn đang khấn trương nhưng lại giả bộ như không có việc gì, - cháu gái nhỏ tuổi nhất của nhà Mộ Dung.

“Anh tư, không cần, anh muốn hỏi chuyện gì thì hỏi đi” Mộ Dung Cầm hét cách rồi. Đối diện với khuôn mặt bình tĩnh của anh tư, cô căn bản giả bộ không được, không bằng trực tiếp thừa nhận.

“Tiết Thất, nhìn không ra, em có can đảm làm, cũng có can đảm thừa nhận đó!” Mộ Dung Trần cuối cùng cũng kêu tên nhũ danh của cô. Nếu như cô đồ thừa, không thừa nhận, anh đang suy nghĩ không biết có nên sử dụng chút thủ đoạn hay không. Nhưng không hổ danh là con cháu nhà Mộ Dung bọn họ, dám làm dám chịu!

“Anh tư, Tình Tình hiện tại thế nào?”

Mộ Dung Cầm thấy thái độ của anh tư không có thay đổi, nhưng cũng không giống như đang tức giận, cho nên trái tim vốn đang lơ lửng của cô cũng nhanh chóng buông lỏng. Cô biết, anh tư đối với Tiết Tình Tình không đơn giản, nếu không vì sao có thể ở sau vườn ôm cô ta mãi không buông, cô rõ ràng nhìn thấy như vậy.

Cho nên, cô mới lớn gan làm ra chuyện như vậy.

“Ở trên giường của anh.” Mộ Dung Trần châm một điếu thuốc, cười như không cười. Sương khói lượn lờ bay cao, khuôn mặt khốc thảm lúc đang ngủ thoáng hiện lên trong đầu.

“Anh tư, cô ấy..... cô ấy.....”

Dù to gan như thế nào, nhưng vẫn chưa trải qua chuyện đời, Mộ Dung Cầm nghe thấy lời của Mộ Dung Trần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Sương khói lượn lờ bay cao, nhớ đến khuôn mặt dù đang ngủ nhưng vẫn khốc thảm. Nghe đến đó, giọng nói cũng biến thành cà lăm.

“Em cho rằng, em cho cô ấy uống thứ đó, cô ấy có thể khỏi nhanh chóng như vậy sao?” Lại châm một điếu thuốc Mộ Dung Trần tỉnh táo nói.

“Anh tư, vậy. Làm thế nào?”

Mộ Dung Cầm cũng không biết thứ đó lại lợi hại như vậy. Tối hôm qua, Phó Cảnh Ca đưa cho cô, bảo cô dùng một nửa là được rồi, nhưng vì Tiết Tình Tình sợ hiệu quả không tốt nên đổ toàn bộ vào. Cô muốn ngăn cản cũng không kịp.

“Tiểu Thất, em biết số điện thoại Tiết gia chứ?” Mộ Dung Trần nhẹ hít điều thuốc trên tay, nói ra mục đích.

“Anh tư, có phải anh muốn gọi điện thoại đến Tiết gia, để bọn họ tới đón người không?” Mộ Dung Cầm cẩn thận hỏi. Anh tư đang suy nghĩ gì vậy? Cho dù cô ấy không đi được, nhưng nhà Mộ Dung còn có nhiều người và xe, đưa người về thôi, có phải dễ hơn không?!

Huống chi, nếu như nói như vậy, có cần thiết đợi cô tan học để nói chuyện này không?

“Em gọi điện cho Tiết Thiệu Trạch, nói Tình Tình ở nhà chúng ta làm khách mấy ngày. Để ông ấy không cần lo lắng. Cái này, không khó chứ?!”

“Anh tư, anh nói là, để em gạt người nhà Tiết gia? Tình Tình.... Thật muốn ở nhà chúng ta sao?” Mộ Dung Cầm không tin tưởng lớn mắt.

Cô cùng với Tiết Tình Tình nhiều nhất cũng có thể coi là quen biết thôi, cũng không thân thiết đến mức kia? Làm sao có thể gạt ba của Tiết Tình. Huống chi ông ta trông có vẻ là một người đàn ông thông minh như vậy?

Hơn nữa, nếu như Tiết Tình Tình ở lại đây, ông nội nhất định sẽ biết, đến lúc đó nếu như ông hỏi tới, cô biết giải thích làm sao? Đối với một cô gái bị bỏ thuốc, hơn nữa còn ở trong chính nhà của mình. Cũng không phải chuyện nhỏ đâu!

“Em chỉ cần làm theo lời anh là được”

“Nhưng anh tư, còn bên ông nội....” Mộ Dung Cầm chưa từng nghĩ đến sẽ có chuyện như vậy. Anh tư chưa bao giờ quan tâm người phụ nữ nào như vậy, ít nhất còn để cô ta ở trong nhà. Nhưng bây giờ, không giống!

“Bảo em làm thì em làm đi” Mộ Dung Trần đứng lên, điện thoại di động của anh vang lên là Cố Kỳ Nam.

Anh là muốn điều tra sự thật, xem ra tên khốn kiếp này làm việc vẫn khiến anh hài lòng. Lần trước chuyện anh ta tính kế anh, tạm thời bỏ qua.

Mộ Dung Trần lướt qua Mộ Dung Cầm cúi đầu, đi ra cửa đột nhiên bỏ lại một câu.

“Lập tức đi làm.” Sau đó vừa đi tiếp nhận điện thoại.

“Anh tư, em.”

Cô do dự một hồi, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhưng anh tư đã đi mất rồi. Chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Như vậy thì xong rồi? Anh tư cũng không hỏi thuốc từ đâu có, còn có, ngay cả tên tuổi của người phụ nữ kia cũng không buồn nhắc đến là sao?

14. Chương 14: Em Muốn Nhảy Lầu Thật Sao?

Mở mắt lần nữa, lại nhìn thấy căn phòng vừa xa lạ lại có chút quen thuộc, cô vẫn ở chỗ này. Thật hận, thật hận, người đàn ông ác độc này. Đoạt đi trong sạch của cô, còn bá đạo muốn can thiệp tự do của cô, chẳng lẽ bây giờ cô ngay cả tự do cũng không có sao?

Con người ngay cả tức giận cũng không nổi, nước mắt cũng không rơi nổi nữa, kể từ khi xa mẹ và em trai trở về Tiết gia, cô rất ít khi khóc, mấy lần khóc đến mất đi lý trí đều liên quan đến người đàn ông này.

Suy nghĩ một chút, hôm qua, Dương Bách Lâm còn đưa cô về nhà, vì muốn cô vui, còn nói chủ nhật này sẽ ra ngoài chơi. Cô cho là, sau sự kiện ở vũ hội hôm trước quên đi, cô vẫn có thể tiếp tục cuộc sống của mình, sau đó có thể đi tìm mẹ và em trai. Nhưng kết quả, chỉ mới một ngày ngắn ngủi, cuộc đời cô đã xuất hiện biến chuyển long trời lở đất một lần nữa. Vốn tưởng rằng cuộc sống tươi đẹp sẽ cách cô rất gần nhưng bây giờ tựa hồ như xa xôi vạn dặm. Hốc mắt lại cảm thấy chua xót, cô dùng sức thở một hơi, ngay cả đến hít thở cũng cảm thấy đau.

Người đàn ông kia, Mộ Dung Trần chết tiệt. Không cho cô đứng lên? Cô không tin, nếu nơi này là nhà Mộ Dung, làm sao có thể để anh ta làm loạn như vậy?

Cô muốn đi ra ngoài, tìm người nhà Mộ Dung nói chuyện rõ ràng.

Tình Tình ngồi dậy, trên người của cô đã thay quần áo ở nhà sạch sẽ. Là người đàn ông ấy thay giúp cô sao? Vừa nghĩ tới cô đã từng cùng với anh ta thân mật, cô lại tiếp thu không nổi. Đúng rồi, cô nên gọi điện về Tiết gia chứ? Người đàn ông gọi là ba của cô. Tuy rằng đối xử không tốt với mẹ cô, nhưng những năm nay đối xử với cô cũng không tệ. Nhưng, tâm đã tăng tăng kết kết, cô không thể nào cùng ông tiến thêm một bước.

Đúng vậy, điện thoại, cô nhanh chóng quét mắt tìm một vòng trong phòng. Nhìn thấy một bao nhỏ để trên ghế sofa. Lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện vì hết pin mà tắt máy. Hôm nay, cô một ngày không có đi học, điện thoại cũng tắt nguồn, Bách Lâm có lo lắng cho cô không? Vừa nghĩ tới Dương Bách Lâm, trong lòng Tình Tình cảm thấy chua xót.

Bây giờ đã là lúc nào? Cô chán nản ném điện thoại xuống, không chú ý tới có điện thoại bàn trong phòng, mặc dù đã ngủ suốt một ngày nhưng hai chân vẫn không có tí sức lực nào.

Bên ngoài cửa phòng hình như bị khóa trái, cô không đi ra được, cho dù có kêu khan cả cổ họng cũng phải có ai nghe chứ. Tình Tình vô lực ngồi xuống thảm trên sàn, cặp mắt quan sát xung quanh căn phòng, rất ngăn nắp nhưng lạnh lùng. Ngay cả rèm cửa sổ cũng màu đen.

Đúng rồi, rèm cửa sổ! Ban công! Nếu như nơi này là lầu 2, cho dù có ngã xuống bị tàn phế cũng muốn nhảy. Cô không muốn ở chỗ. Tình Tình giống như nghĩ đến điều gì đó, nhanh chóng kéo lê thân thể mệt mỏi đứng lên, kéo ra tấm rèm cửa thật dày.

Hoàng hôn buổi chiều rất nhu hòa, cả ngày đều ở đây ngủ mê man, Tình Tình theo phản xạ đưa tay lên che mắt, mấy giây sau mới có thể thích ứng với ánh sáng bên ngoài.

Nhưng, cô sai rồi. Đẩy ra cánh cửa sổ sát đất, cô không muốn quan sát trời chiều trong khu nhà cao cấp, cúi người nhìn xuống phía dưới thật là cao! Nơi này là lầu bốn!

Căn bản là không thể nhảy xuống! Mới vừa rồi, cảm giác không sợ chết, khi đối diện với thực tế, lập tức biến mất.... Cô không dám. Dũng khí để trèo lên cũng không có.

Tiết Tình Tình, từ khi nào mà lại trở nên mềm yếu như vậy? Chẳng lẽ cứ ở chỗ này bó tay chịu chết sao, Nếu không thử sao biết được?

“Tiết Tình Tình, em nằm trên lan can làm gì?”

Sau khi nhận điện thoại của Cố Ký Nam, Mộ Dung Trần xuống lầu bảo đầu bếp chuẩn bị ít cháo, tự mình mang lên phòng ngủ. Nhưng, khi thấy cô gái mặc quần áo thật mỏng, hai tay chống lên lan can khắc hoa, nửa người cơ hồ ở bên ngoài ban công, cái bộ dáng này.

Buông tay trên khay, anh tiến lên mấy bước ôm eo của cô.

“Lấy tay bắt thủ của anh ra”. Cô ghét cau mày, không muốn uống phí hơi sức giây dựa, cô rõ ràng không phải đối thủ của anh. Nhưng, nếu bị anh ôm như vậy, cả người cô cảm thấy không được tự nhiên, khuôn mặt lại cảm thấy nóng nóng.

“Tiết Tình Tình, em muốn nhảy lầu sao?” Mộ Dung Trần cả mặt xanh mét đem cô ôm vào trong ngực sau đó thuận tay kéo rèm lại.

“Mộ Dung Trần, anh có thể buông tôi ra được chưa?” Cùng anh ta cả đêm triền miên đã là sai lầm, bọn họ tại sao còn có thể có động tác thân mật như vậy.

“Em chạy đến ban công làm cái gì?” Dem cô đặt nhẹ lên giường, Mộ Dung Trần cảm thấy may mắn vì mình ở lầu 4. Nếu không cô gái này thật sẽ nhảy xuống.

“Tôi muốn rời đi thôi. Anh không thể nhốt tôi!”

“Anh có nói không cho em đi sao? Đói bụng rồi phải không ? Ăn ít cháo có được không? Đây là anh cố ý bảo phòng bếp làm cho em”

Không để ý đến khuôn mặt tức giận của cô, Mộ Dung Trần đứng dậy, bưng khay lại.

“Tôi không muốn ăn!”

Vừa ngửi thấy mùi vị này, cô mới phát hiện mình thật sự đói bụng. Nhưng, đồ của người đàn ông này cô đói chết cũng không ăn.

“Em có ăn hay không?”

Cô gái này, nhất định phải chọc giận anh đúng không? Từ sau khi tỉnh lại, vẫn không nhìn anh với sắc mặt đang hoàng, anh đoạt trong sạch của cô, nhưng, anh đã nói anh sẽ chịu trách nhiệm mà!

Đường đường là tứ thiếu gia nhà Mộ Dung, tự mình bưng đồ ăn cho cô, cô lại bỏ mặt không thèm quan tâm?

Nhưng tại sao, dù cô đang tức giận không để ý đến anh, nhưng vẫn làm cho anh ngây người như vậy? Cô rốt cuộc có điểm nào tốt để cho anh thích như vậy? Thấy thế nào cũng cảm thấy thuận mắt, Mộ Dung Trần, mày xong đời rồi.

“Có phải nếu tôi ăn, anh sẽ thả tôi đi” Nói chuyện với người không nói lý lẽ được gì chứ? Tình Tình xoay người, hy vọng từ cái miệng trên khuôn mặt tuấn mỹ kia sẽ nói đồng ý.

“Em ăn trước đi, rồi hãy nói”

Mộ Dung Trần rũ mắt xuống, một tay cầm chén, một tay dùng thìa khuấy đều chén cháo thơm ngào ngạt đưa tới bờ môi cô: “Ăn một miếng nào? “

Muốn đi? Dễ dàng như vậy sao?

15. Chương 15: Tôi Không Lấy Cường Bạo Phạm

“Tôi nói tôi muốn về nhà, anh nghe không hiểu sao?”

Tình Tình chưa từng cảm thấy dễ nổi giận như bây giờ. Nhưng, tại sao người đàn ông này luôn dễ dàng kích thích tính cách của cô như thế?

Vì sao lại có người đàn ông đáng ghét như thế nào? Gạt cô ăn cháo, khoanh hai tay ngồi trên sofa nhìn cô với gương mặt vô lại, con không cho cô đi!

“Anh có nói sẽ để em đi sao?”

Một phen mạnh mẽ kéo cô gái nhỏ đang giận dữ vào trong lồng ngực, Mộ Dung Trần vùi mặt vào trong mái tóc đen nhánh của cô, cũng không quan tâm cô có đang tức giận hay không.

Trên người cô tại sao lại thơm như vậy, làm cho anh vùi đầu vào trong đó cũng không ngừng nhớ tới.

“Mộ Dung Trần, anh buông ra. Buông ra.”

Người đàn ông này lại ôm cô, còn ôm chặt như vậy, thân thiết như vậy, Dương Bách Lâm cũng chưa từng ôm cô như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại không có tiền đồ nóng lên.

“Tình Tình, những chuyện anh nói với em đều là nghiêm túc”

Hít mùi thơm nhàn nhạt một hơi thật sâu, rồi cuộc anh cũng ngẩng đầu lên, bàn tay thon dài cường ngạnh nâng cằm cô lên, để cho cô đối mặt với anh.

“Bỏ tay anh ra.”

Quạt cường lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng là, làm thế nào cũng không thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

“Chỉ cần em đồng ý chuyện anh nói, cái gì anh cũng đồng ý”

Tròng mắt đen của anh nhìn cô nghiêm túc trước nay chưa từng có:

“Tình Tình, đồng ý làm vợ anh, có được không?”

“Tôi đã có vị hôn phu, tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi. Giữa chúng ta không thể, mãi mãi không thể.....”

Không muốn đối mặt với khuôn mặt sẽ khiến cô nổi điên, Tình Tình nhắm mắt lại càng không ngừng lắc đầu.

Nhưng, anh ta nói muốn kết hôn với cô, nhưng cho dù cô có đồng ý hay không, thì người ngoài nhìn vào sẽ nói cô trèo cao. Thân là Mộ Dung tứ thiếu gia vô cùng tôn quý, hôn nhân đại sự của anh ta, không phải là chuyện của riêng anh ta, vợ của anh ta không phải bất cứ ai cũng có thể làm.

Mặc dù, Tiết Thiệu Trạch nổi tiếng trên thương trường, nhưng so với Mộ Dung thế gia vẫn không là gì cả. Hơn nữa, anh ta dung nhan tuấn mỹ phi phàm, cho dù không cần cô đồng ý, cũng có vô số cô gái đem trái tim nguyện ý dâng cho anh ta, anh ta cưới cô hoặc bất kì người nào khác, cũng có thể xem là ban ân rồi?

Người bên ngoài nhìn vào, cô căn bản không có lựa chọn nào khác, mất đi trong sạch của người con gái, người trong cuộc lại đồng ý chịu trách nhiệm, quan trọng nhất là người trong cuộc lại là thế gia công tử quyền thế nhất, cô còn muốn cự tuyệt như thế nào? Người thông minh đương nhiên sẽ gật đầu liên tục rồi.

Nhưng, cô không muốn, nếu như một người phụ nữ sau khi bị cưỡng bạo, cái gọi là trách nhiệm chính là gả cho người đó nhằm bưng bít mọi chuyện. Vậy khác nào bắt cô gả ột tên cường bạo phạm tội. Huống chi trong lòng cô sớm đã có người khác, dù cho nhà Mộ Dung có quyền lực, giàu có như thế nào thì sao?

Bởi vì bị cưỡng đạo cho nên còn phải làm cho người kia có cơ hội danh chính ngôn thuận cưỡng bạo cô cả đời sao? Thiên lý ở chỗ nào? Cho dù giữa bọn họ từng có quan hệ thân mật thì thế nào? Đứng trên phương diện khác mà nói, bọn họ vẫn là người xa lạ. Cho dù trong lòng không có người đàn ông khác, cô cũng không đồng ý lấy anh, huống chi trong lòng cô đã có người khác, đời này cô đã sớm quyết định, ngoại trừ Dương Bách Lâm, ai cô cũng không lấy.

Nhưng, bây giờ, cô nên nói với Dương Bách Lâm như thế nào đây? Anh ta sẽ cam tâm tình nguyện lấy cô sao? Nếu cô không kết hôn, vậy có phải sẽ không được gặp lại mẹ với em trai? Vì sao sự việc lại diễn ra đến nông nổi này. Người đàn ông ghê tởm này, vì sao còn ép buộc cô?

“Em yêu anh ta?”

Ngón tay càng tăng thêm lực, ép cô không thể không mở mắt ra, nhưng khi cô mở mắt ra, nước mắt cũng theo đó rơi xuống, đôi mắt to tròn đỏ bừng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, làm nóng bàn tay anh cũng làm nóng lòng anh.

Từ khi biết cô có vị hôn phu, tim anh chưa từng bình tĩnh. Nhưng, tối hôm qua, cảm giác thỏa mãn trước nay anh chưa từng có.

Anh mặc kệ hôn phu là tên khốn kiếp này, anh chỉ muốn cô, cho nên nhất định phải lấy được cô. Nhưng từ trong miệng của cô, lại nghe cô nói cô yêu hắn, tại sao lòng anh lại đau như dao cắt. Để cho anh đau đến tận xương.

Bây giờ cô lại khóc như vậy, không chỉ vì anh cưỡng bách, còn vì không có mặt mũi nào đối diện với người cô yêu ư? Mẹ kiếp, anh mặc kệ tình yêu của cô sâu đậm đến đâu, nhưng bây giờ cô là người phụ nữ của anh, tất cả những người đàn ông khác đều phải tránh sang một bên. Ai cũng không thể ngăn cản anh cưới cô.

“Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, chỉ thích anh ấy.”

Đôi mắt đầm lệ, giàn giụa nước mắt, cô không muốn nhìn khuôn mặt cực kì âm trầm của người đàn ông này.

“Tiết Tình Tình, tôi cảnh cáo em, trước mặt tôi không được nhắc đến người đàn ông khác. Nếu như anh ta biết em đã là người đàn bà của tôi, em nói thử xem, anh ta còn muốn lấy em không?” Cô gái này, muốn chọc giận anh đúng không?!

“Đó là chuyện của tôi với anh ấy, không liên quan đến anh. Bách Lâm không phải là người đàn ông như thế, anh ấy sẽ không vô sỉ hạ lưu giống như anh, chỉ biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn....”

Cầm không ngừng bị nắm đau, eo cũng bị anh siết chặt đến đau nhức, nhưng cô không muốn khuất phục.

Người đàn ông này cũng biết ý thế mạnh uy hiếp cô ư? Nhưng đối với lời của anh, trong lòng cô cũng không thể không hoài nghi, Bách Lâm có thể tiếp nhận cô không? Trong xã hội này, nói đường đường chính chính đều là giả. Nào là đàn ông không quan tâm phụ nữ còn trong sạch hay không?

Vậy tại sao có nhiều người phụ nữ còn muốn làm chuyện đó, chẳng lẽ là vì họ muốn, không, vì chỉ để thỏa mãn nhu cầu của đàn ông thôi. Bách Lâm của cô là người đàn ông như vậy sao? Bách Lâm, anh có phải như vậy không?”

“Dương Bách Lâm, của công ty thực phẩm Thanh Vinh phải không? Đối phó với anh ta, tôi còn có nhiều thủ đoạn. Tiết Tình Tình, tôi lợi dụng lúc em gặp khó khăn sao? Tối hôm qua, không biết ai ở dưới thân tôi, cầu xin tôi muốn em?”

“Anh.... Đồ hạ lưu. Tại sao anh có thể liên lụy người vô tội. Chuyện này không liên quan đến Bách Lâm, càng không liên quan đến Dương gia” Bởi vì một câu nói của anh, cô sợ đến không dám khóc nữa.

Cô rất rõ, Mộ Dung thế gia rất có thế lực, chỉ một thủ đoạn nhỏ cũng có thể làm cho Dương gia sụp đổ. Nhưng, cô không muốn vì cô mà người nào bị liên lụy, nhất là Bách Lâm.

“Đủ rồi, tôi không muốn được nghe lại cái tên đó.” Cầm tức buông cầm nhỏ của cô, bởi vì nó đã bắt đầu ửng đỏ:

“Bắt đầu từ hôm nay không cho em nhắc đến người đàn ông đó, em chỉ cần chờ làm cô dâu của Mộ Dung Trần tôi là được rồi”

“Không thể nào!”

Lấy được ngấn ngủ tự do Tình Tình dùng sức đẩy anh ta ra, “Anh buông tôi ra. Tôi vĩnh viễn sẽ không đồng ý gả cho anh. Tôi mặc anh bắt kẻ là ai, tôi không lấy, không lấy, chính là không muốn gả.”

“Có phải tôi nói gì em cũng không muốn gả cho tôi?” Nhìn cô giãy dụa khổ sở như vậy, anh dứt khoát ép cô xuống ghế sofa.

Cô gái này, chỉ cần cô dám nói không lấy 1 lần nữa, cô cứ thử xem!

16. Chương 16: Đạt Đến Nhận Thức Chung?

“Không lấy, chính là không lấy.”

Đừng tưởng rằng anh ta dùng thân thể to lớn của mình để chèn ép cô là có thể uy hiếp được cô. Nhưng, tại sao những lời này vừa mới đến miệng lại ngày càng nhỏ dần?

“Tiết Tình Tình, nếu như đem tất cả tài sản của Tiết Thiệu Trạch ra làm tiền đặt cọc, em có gả hay không?”

“Chuyện của ông ấy không quan hệ với tôi”

Người đàn ông được gọi là ba đó, ngoại trừ có chung dòng máu với cô, ông ta có thể cho cô cái gì? Những năm gần đây, mặc dù ở bên cạnh ông, cô có thể không lo cuộc sống cơm áo, nhưng cô cũng không vui vẻ. Ông ta phụ mẹ cô, đây là món nợ mà cả đời ông ấy cũng không trả hết được cũng là chuyện không thể nào thay đổi. Cô vĩnh viễn cũng không tha thứ cho ông ta, là ông ta đã bắt cô và mẹ cô phải chia lìa.

Nếu như là nhà Mộ Dung muốn đối phó ông ta, cô không muốn hỏi tới, cũng lười hỏi.

Nếu như không phải ông ấy mang người đàn bà kia về, mẹ cũng không bỏ đi, nếu không phải vì con gái của người đàn bà kia, cô sẽ không có kết cục như ngày hôm nay. Cô còn nên hiểu thảo với ông ấy ư? Nếu như Mộ Dung Trần muốn dùng điều này uy hiếp cô, vậy anh ta sai rồi. Cô không quan tâm, tuyệt đối không.

Trong lòng Mộ Dung Trần than thở, người phụ nữ này, quả nhiên khác với những người khác. Rõ ràng dung mạo thiện lương, dễ thương, nhưng lòng dạ lại lạnh lùng hơn bất kì ai. Đối với cha ruột của mình cũng không quan tâm. Thật là nghiệp chướng mà, khi không anh lại thích cái tính này của cô.

“Em biết không?! Gần đây ngành thực phẩm vừa mới công khai chính sách an toàn thực phẩm mới” Mộ Dung Trần yên lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt.

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?”

Tình Tình không hiểu người đàn ông này, tự nhiên lại nói với cô những chuyện này làm gì?. Có quan hệ gì với cô sao?

“Thực phẩm Thanh Vinh, là của Dương gia đúng không? Tôi nghe nói cũng nằm trong phạm vi kiểm tra. Mà cửa lớn nhất của Thanh Vinh thực phẩm chính là nhà Mộ Dung”

“Em không phải muốn biết kết quả như thế nào sao?”

Cố Kỳ Nam là người phụ trách điều tra lần này, mà hần lại là bạn tốt của anh. Thanh Vinh có vấn đề hay không, cũng phải xem người phụ trách kiểm tra có thông qua hay không?!

“Anh có ý gì?”

Giống như nghe được cái gì, Tình Tình nhíu mày, anh ta thế nhưng lại lợi dụng cái này để thỏa hiệp với cô sao?

“Có ý tứ gì? Mặc kệ thông qua hay không thông qua kiểm tra, nhà Mộ Dung cũng có thể hủy bỏ không tiếp tục giao dịch với bọn họ, điều này sẽ khiến Thanh Vinh thực phẩm trực tiếp đóng cửa. Em ngẫm nghĩ mà xem, loại chuyện này đối với tôi mà nói, có khó khăn gì không?”

Căn bản là chuyện đơn giản giống như ăn cơm, uống nước.

“Anh...!” Thật hèn hạ! Vốn cho là anh ta cường đoạt trong sạch của cô đã đủ vô sỉ rồi, không ngờ....

“Anh đã chiếm được tôi rồi, tại sao còn phải như vậy?” Không dám nghĩ tới nếu như Thanh Vinh thực phẩm thật sự vì cô mà đóng cửa, Bách Lâm sẽ chịu đả kích như thế nào.

“Tình Tình, chờ khi anh tốt nghiệp đến công ty thực tập, chờ em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn được không?” Những lời nói dịu dàng khi đó vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng, anh không biết, những điều tốt đẹp khi đó, lúc này lại sắp bị hiện thực tàn khốc phá vỡ. Nếu như Bách Lâm biết Dương gia sẽ đối mặt với một tai họa lớn, thì nụ cười tự tin phấn khởi còn xuất hiện trên gương mặt tuần nhã không?

Người đàn ông từ nhỏ đến lớn luôn thuận buồm xuôi gió như anh, có thể chịu được sao?

“Cô bé ngốc” Anh bắt đầu dĩ thử dài, mang theo nụ cười cưng chiều trên mặt, giống như đối với vấn đề của cô không có biện pháp như nhau: “Em không phải không biết, một người đàn ông muốn có được một người phụ nữ thì có bao nhiêu điên cuồng sao” Anh nghĩ phải lấy được cô, dù có đối địch với người của cả thế giới anh cũng làm, huống chi đối với người đàn ông không có liên quan.

“Lấy được tôi?”

Trong mắt của cô xuất hiện tia khổ sở “Anh rõ ràng, rõ ràng đã có được rồi” Hai người bọn họ đã thân thiết da thịt, anh ta còn muốn gì thêm nữa?

“Không đủ, dĩ nhiên không đủ.” Nhìn ra nghi vấn của cô, anh trực tiếp cho đáp án, “Em cho rằng anh là một người như thế nào? Nếu nhìn trúng em, cả đêm như thế đủ sao?”

Tình Tình thống hận nhìn anh, rốt cuộc anh muốn hành hạ cô như thế nào mới thôi? Tại sao, tại sao nhất định phải cuốn lấy cô không thả?

“Bây giờ nói cho tôi biết” đến gần bên tai cô, cảm thấy thân thể cô trở nên cứng ngắt: “Em, Tiết Tình Tình, có muốn gả cho Mộ Dung Trần làm vợ hay không?”

“Tôi không yêu anh, nếu như hận là thứ có thể duy trì tình cảm của chúng ta, vậy anh cũng muốn cưới sao?” Cô không nghĩ ra, bằng với gia thế, tướng mạo của anh ta, muốn người phụ nữ như thế nào mà không có, tại sao phải dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để cưỡng ép, và miễn cưỡng một cô gái?

Nếu như cô là người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, vậy cũng có thể chấp nhận được, nhưng cô cũng hiểu chính mình, cô chỉ có vẻ thùy mị, là tạm chấp nhận được. Vậy, lý do để anh ta muốn lấy cô là gì? Khi anh ta đã có được thân thể của cô, thì cứ xem như trò chơi, xong chuyện thì ai về nhà nấy, còn phải lấy về nhà làm gì?

“Không sao cả” Nghe lời của cô, đôi mắt hẹp dài của anh tối sầm lại, chỉ là trong giọng nói lộ vẻ không quan tâm: “Nói cho tôi biết, em có đồng ý gả không?”

“Tôi, tôi...” Đồng ý như thế nào đây? Đối với người đàn ông đã cướp đi trong sạch của cô, cô làm sao có thể cam tâm tình nguyện gả cho anh ta? Nước mắt tựa hồ như không thể dừng lại, chảy đầy mặt, Tiết Tình Tình, vì sao mà có thể vô dụng như vậy? Tại sao luôn muốn khóc ở trước mặt người đàn ông này?

“Đừng khóc! Lấy anh uất ức như vậy sao?” Đưa tay, lau đi những giọt nước mắt khiến anh đau lòng, trên tay, sức lực cũng ngày càng nặng.

“Tại sao nhất định phải gả cho anh?”

Cho dù thành thực, cho dù tỉnh táo cũng chỉ là một cô gái 20 tuổi. Ở Tiết gia, mặc kệ người đàn bà kia với Tiết Tình Tình khiêu khích cô thế nào, có thể đối xử lạnh nhạt, tại sao thời gian biết người đàn ông này cộng lại không đến 2 ngày, lại có khiến tâm tình của cô mất khống chế như vậy?

“Không lấy, vậy em muốn làm tình nhân của tôi hả?”

Người phụ nữ này, cố ý muốn chọc giận anh như vậy sao?

“Tình Tình làm người tình của tôi, em sẽ không thể đi thăm mẹ và em trai của em”

“Anh”

Trong nháy mắt Tình Tình trợn to mắt. Vì sao anh ta biết? Sao có thể? Tiết Thiệu Trạch tìm nhiều năm như vậy cũng không biết, vì sao người đàn ông này có thể biết? Tình Tình cố gắng che giấu kinh ngạc trong lòng.

Cô cho là, đây là bí mật cô cất giấu sâu trong tận đáy lòng, không ai có thể chạm đến, dù là Dương Bách Lâm cô cũng chưa đề cập đến bao giờ. Nhưng, người đàn ông này, lại có thể nói nhẹ như mây trôi nước chảy. Anh ta rốt cuộc biết bao nhiêu?

“Vậy đã nói rõ là em đồng ý kết hôn? Phải không?”

Được rồi, anh thừa nhận những giọt nước mắt không ngừng chảy kia có thể làm anh mềm lòng, nhưng việc nên nói vẫn phải nói:

“Kết hôn, em có thể làm chuyện em muốn làm, ngoại trừ anh, sẽ không ai biết chuyện này”

Cô có thể nói không sao Cô không dám, nhưng đồng ý, hai chữ này cứ như xương ngăn ở trong cổ họng cô, không nuốt nổi, mà phun cũng không ra.

17. Chương 17: Ôn Lại Chuyện Cũ

Nếu như, anh ta nhất định phải cưới, vậy thì cưới đi! Nhưng hẳn cưới được, vĩnh viễn chỉ là một thể xác không có linh hồn, lòng của cô, cô sẽ vững vàng giữ trong tay của mình....

“Để ăn mừng chúng ta đạt đến thỏa thuận chung, cũng nên chúc mừng...” Nâng lên khuôn mặt đầm lệ của cô khiến cho anh rối lòng, hôn lên cánh môi lạnh lẽo.

Người phụ nữ này dám không có một chút phản ứng? Trong cặp mắt to kia đều tràn đầy oán hận và bài xích đối với anh, cô không thích anh đụng chạm như vậy sao?

Đề xuống cảm giác bị thương hại trong lòng, đây chỉ là những suy nghĩ và suy đoán trong lòng anh, dùng thủ đoạn để có được một người phụ nữ không cam tâm tình nguyện với mình, thì vốn đã không trông đợi cô sẽ nguyện ý, chỉ là không sao, anh sẽ thay đổi được cô. Dem thân thể cứng ngắc của cô ôm vào trong ngực, môi mỏng của anh mang theo nhiệt tình trước nay chưa từng có từng chút trần trọc, nhẹ xoa, mát đầu lưỡi, sau đó liếm môi của cô, lưu lại trên đó ẩm ướt mờ mờ.

“Hé miệng.” Người phụ nữ này có phải muốn như khúc gỗ hay không, mặc anh ôm hôn như thế nào cũng không có phản ứng? Trong lòng Mộ Dung Trần tức giận. Tối hôm qua rõ ràng cô nhiệt tình 10 phần, tại sao bây giờ lại thay đổi thành 1 người hoàn toàn khác?

Còn nữa, không phải trong lòng cô vẫn còn có người đàn ông kia chứ? Cho nên tự phong bế trái tim mình? Vừa nghĩ tới cô không có chút cảm giác nào với mình, anh cảm thấy không thoải mái, xem như bây giờ không có được lòng của cô, anh cũng muốn thân thể cô thần phục dưới thân anh, một khi thân thể cô bị chinh phục, thì chuyện có được trái tim cô cũng không phải là việc khó khăn.

Đúng vậy, Mộ Dung Trần cho là như vậy.

Đôi môi mỏng dùng sức mạnh cạy hàm răng của cô ra, sau đó tìm được chiếc lưỡi nhỏ nhỏ phần hồng của cô, dùng sức hút.

Mà tay của anh, thế nhưng.

Tên khốn kiếp này, anh ta rốt cuộc đang làm gì?

Chuyện đang xảy ra khiến cho cô khiếp sợ, trong lòng không ngừng nổ tung, loại hành động này đối với cô mà nói, vừa xa lạ vừa cần rở. Cô cùng với Dương Bách Lâm qua lại lâu như vậy, tình cảm của bọn họ có sâu đậm đến đâu nhưng cũng chỉ dừng ở mức ôm, hôn, những lúc thân thiết lắm, cũng chỉ hôn lên môi cô, giống như chuồn chuồn lướt nước thôi.

Hôn sâu cùng vuốt ve giống như vậy, đối với cô mà nói là một loại chấn động, mặc dù cuồng loạn suốt đêm qua, bọn họ đã làm những động tác thân mật nhất. Nhưng trí nhớ về chuyện tối hôm qua trong đầu cô chỉ là một mớ hỗn độn, chi tiết như thế nào một chút cô cũng không nhớ rõ.

Nhưng, hiện tại...

Người phụ nữ này, còn muốn tính toán, cùng anh giả vờ đến bao giờ? Mộ Dung Trần chợt buông cô ra, ngẩng mặt lên, lại thấy khuôn mặt cô đỏ ửng, 2 mắt còn ngân ngấn lệ, lông mi còn ướt khê chớp động.

Là sợ cuối cùng cũng có phản ứng sao?

“Có phải rất thích anh hôn em hay không?” Khóe miệng cong lên, anh lần nữa cúi xuống, môi của anh hôn lên gương mặt của cô, chóp mũi của cô, lông mày và tai cô, sau đó ngửi hương thơm nhẹ trên tóc, chậm rãi cắn lấy vành tai của cô.

“Ừm...”

Không nhịn được bật lên tiếng rên khẽ, cô bị chính mình làm cho khiếp sợ. Tại sao, rõ ràng cô muốn kháng cự nhưng cuối cùng lại phát ra thanh âm như vậy?

Mùi vị của anh, hòa tan trong miệng của cô, môi lưỡi của cô cùng môi lưỡi của anh dây dưa.

Thân thể của cô run rẩy trong vòm ngực xa lạ. Cô như vậy, so với những cô gái vì tiền mà bất chấp tất cả có gì khác nhau chứ?

Vốn chỉ muốn lướt qua rồi dừng lại ở một cái hôn, nhưng sau khi cô có phản ứng, đã khơi dậy dục vọng chiếm hữu nam tính trong lòng anh, bàn tay mơn trớn chiếc lưng của cô, sau đó trực tiếp vuốt xuống eo, rồi ôm cô lên.

“Anh muốn làm gì?” Cô kinh hô, khắc chế kích động ôm lấy cổ anh. Đột nhiên bị ôm lấy như vậy, bị kinh sợ cũng là chuyện bình thường.

“Dù sao bây giờ em cũng là của anh, không bằng chúng ta ôn lại chuyện tối hôm qua một chút” Tà tà cười một tiếng, sau đó nặng nề hôn môi cô một cái đi tới bên giường.

Anh ta đang nói gì? Cái gì ôn lại chuyện cũ. Anh ta không phải là muốn..... Trời ạ, vậy làm sao có thể? Cô bây giờ toàn thân còn đau nhức muốn chết. Tại sao anh lại nói muốn ôn lại chuyện cũ.

“Anh đừng hòng! Thả tôi xuống, thả tôi xuống” Ổ trong lòng anh, liều mạng giãy dụa, muốn thoát ra.

Nhưng tại sao giường lại càng lúc càng gần như thế, mới sải mấy bước thôi, mà cả người cô đã bị anh đặt lên giường, cô lăn lộn mấy vòng trên giường lớn, thân thể lại bị một thân thể khổng lồ khác đè lại.

“Em đã đồng ý gả cho tôi...”

Cánh tay anh dùng sức, cô giống như bị khóa sắt nhốt lại giãy dụa như thế nào cũng không được, chỉ có thể ở trong ngực anh thở, anh nói:

“Sau khi kết hôn những chuyện như thế này cũng không thiếu được, cho nên em giãy dụa cái gì, tránh cái gì?”

Chính miệng cô không nói muốn đồng ý kết hôn, nhưng cũng không từ chối không phải sao? Cho nên bây giờ cô không thể nói gì. Nhưng những lời kia giống như lưỡi dao sắc bén cửa vào trong lòng cô khiến cô đau đớn không thôi.

Khi anh nói muốn kết hôn, cô nên nghĩ tới, cô làm thế nào cũng không trốn khỏi cường chiếm của anh, vậy bây giờ chống cự có ích gì? Nếu như anh muốn thân xác này vậy cứ cho anh đi. Nếu chuyện của Dương Bách Lâm khiến cô không cách nào cự tuyệt thì mẹ với em trai mãi mãi là nỗi đau của cô, cô căn bản không còn khí lực nào chống lại người đàn ông này.

Hơi sức tựa hồ như biến mất, cô ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, không hề giãy giụa nữa.

Cô đột nhiên nghe lời, biết điều, trong lòng anh lại dâng lên nỗi đau, khiến trái tim anh nhức nhối. Tại sao nhất định phải bắt anh dùng thủ đoạn uy hiếp, mới có thể khiến cô thuận theo? Lúc nào anh mới có thể chân chính lấy được cô, để cho cô cam tâm tình nguyện nằm trong lòng anh? Anh vốn không phải là một công tử háo sắc, đối với người phụ nữ anh yêu nếu như không thể chạm được không phải là tính của anh, kết hôn, là muốn danh chính ngôn thuận có được cô.

Đứng dậy, rất nhanh cởi xuống quần áo của mình, cả người bỏ nhào lên chiếc giường lớn. Anh không nhìn gương mặt cô, bàn tay dùng sức, quần áo trên người cô toàn bộ bị anh xé rách

Không khí trực tiếp đánh úp đến tra thịt trần trụi của cô, làm cho cô hô hấp cũng trở nên nhanh hơn. Tình Tình nhắm mắt, nắm chặt bàn tay.

Cố gắng ý niệm đang muốn lộ ra trong đầu, không nên nghĩ, không nên nghĩ muốn tận hưởng. Nhưng, không được, cô không có cách nào. Người đàn ông này muốn cưỡng bạo cô lúc cô tỉnh táo, nhưng anh đè lên thân thể cô, cô không cách nào thoát ra được.

Đau đớn đêm qua vẫn chưa lành hẳn, thế nhưng anh lại muốn đối xử với cô như vậy nữa sao?

Tại sao? Tại sao muốn cô chịu đựng đau khổ như vậy? Lòng của cô nhất thời vừa xót vừa đau. Nước mắt cũng không ngăn được mà chảy xuống.

Tại sao cô lại khóc? Mà nước mắt lại chưa xót như thế, khiến cô đắng chát cả cổ họng.

18. Chương 18: Lão Thái Gia Tức Giận

“Tiết Tình Tình...”

Nước mắt nóng bỏng không ngừng chảy xuống, thấm ướt lồng ngực của anh, cũng làm cho tức giận trong lòng anh bay biến, ý thức dần dần tỉnh táo lại. Cô vừa tỉnh lại, căn bản không thể tiếp nhận ham muốn của anh thêm được nữa. Chỉ là, khóc thành như vậy có phải hơi quá không? Đặc biệt khóe miệng mím chặt, bộ dạng bất đắc dĩ uất ức nhưng không thể không khuất phục làm cho người khác ảo não cực kì.

Mẹ kiếp! Người phụ nữ này, trời sanh chính là muốn tới khắc anh hay sao?

“Nếu làm cũng nhanh chút đi”

Giống như là đang giận dữ, Tình Tình nói. Nếu thích thân thể của cô như vậy, vậy thì để anh ta làm cho đủ. Tốt nhất là làm mệt chết anh ta!

“Tôi cũng rất muốn làm...”

Thấy bộ dạng này của cô, cho dù có nổi trận lôi đình cũng biến mất, Mộ Dung Trần bật cười:

“Chỉ là thân thể của em đã không chịu nổi, nếu như em muốn, vậy thì...”

“Anh...”

Tình Tình đột nhiên mở to mắt. Người đàn ông này, chẳng lẽ không biết cô hận anh ta muốn chết sao? Lại ở đây cùng cô khua môi múa mép, nếu không phải hiện tại thân thể đang yếu, cô quả thật muốn nhào đến cắn anh ta vài cái cho hả giận.

Tại sao lại có người đàn ông không biết xấu hổ như vậy? Lời như vậy mà anh ta cũng có thể nói như thể dĩ nhiên.

“Tốt, bây giờ thân thể em đang yếu. Nghỉ ngơi cho tốt. Tối nay anh sẽ trở lại với em”

Thở một hơi thật dài, dù có nhiều dự vọng hơn cũng phải kiềm chế rồi. Thân thể của cô căn bản không chịu nổi, xem ra, sau này phải bổ sung thật nhiều mới được. Ở trên giường, động một chút đã ngất đi, vậy không muốn anh ghen chết sao? Anh nặng nề hôn lên môi cô một cái, sau đó đứng dậy, nhặt lên y phục trên đất mặc vào.

Người đàn ông sau khi mặc quần áo vào thu lại bộ dạng cảm thú, khôi phục lại tư thái ưu nhã.

Tôn quý, ưu nhã. Nhưng người đàn ông này chung quy vẫn muốn ép buộc cô.

Mới vừa rồi anh có nghe được ngoài cửa có tiếng gõ cửa rất nhẹ, nhưng cũng không để ý tới. Thời gian này, là khoảng thời gian cơm tối của nhà Mộ Dung.

Nhất định lão thái gia sai người lên gọi rồi. Ở nhà Mộ Dung, lão thái gia muốn biết chuyện gì không có người nào có thể giấu giếm được, sớm muộn gì cũng biết thôi.

“Còn chưa muốn cho tôi đi à?”

Đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt của cô gái đang tức giận nhưng không nói lời nào. Mộ Dung Trần đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt.

Đi chết đi. Ai muốn nhìn thấy anh ta. Tình Tình nhìn bóng dáng cao lớn rời khỏi giường, cầm gối đầu lên muốn ném vào anh ta, nhưng khi cô thấy anh quay đầu lại thì gối cầm trong tay cứ lơ lửng trên không trung.

“Ngoan ngoan nằm trên giường của tôi, nghe không?”

Bỏ lại câu này, Mộ Dung Trần mới chậm rãi đi ra ngoài.

Người phụ nữ này cho dù lấy được người của cô, anh cũng muốn. Nhưng đã ở trên giường của anh, không có chuyện sẽ để người khác nhìn coi.

Ai muốn nghe lời anh ta nói chứ! Thật là tức chết cô mà! Cho đến khi cửa phòng bị khóa lại. Gối đầu trong tay Tình Tình rốt cuộc vô lực rơi xuống đất.

Người đàn ông này, thế nhưng lại nhốt cô vào trong này, thật sự là đáng hận!

Bữa tối nhà Mộ Dung đều luôn luôn rất đúng giờ, tất cả con cái, trừ phi có xã giao đặc biệt ở ngoài, nếu không cũng sẽ trở về nhà đúng giờ để ăn cơm.

Mộ Dung Trần từ trên lầu đi xuống, đi vào phòng ăn được lắp đặt thiết bị vô cùng xa hoa. Trong phòng ăn có rất nhiều người, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé, cũng ngồi vây quanh bàn ăn làm bằng gỗ lim cổ vừa tròn vừa lớn, vô cùng náo nhiệt, trên bàn bày đặt thức ăn thịnh soạn đầy đủ màu sắc, nhưng lại không có người nào động đũa.

Rất rõ ràng, bọn họ đang chờ người. Nhà kẻ có tiền chính là có nhiều tật xấu, có nhiều quy định. Lão thái gia không kêu “ăn cơm” sẽ không có người nào dám ăn.

Cổ Quần gia nhìn thấy anh, lập tức đi đến bên cạnh lão thái gia, cung kính bẩm báo nói:

“Lão Thái Gia, Tứ thiếu gia xuống.”

“Tứ thiếu gia, xin rửa tay.” Mộ Dung Trần ung dung rửa tay trong chậu người giúp việc đưa đến, sau đó ưu nhã lau khô, trong ánh mắt của mọi người đi đến chỗ ngồi của anh.

“Có còn quy định nữa hay không?” Mở miệng chính là gia chủ nhà Mộ Dung bây giờ, cũng chính là Mộ Dung Hàng Nhậm. Giữa 2 hàng lông mày anh tuấn tản ra khí thế cường ngạnh, chừng chặc.

“Ông nội, thật xin lỗi. Con đã xuống muộn. Có thể ăn cơm rồi” Mộ Dung Trần ngồi xuống, cho dù là hướng về phía khuôn mặt nghiêm túc của Mộ Dung lão thái gia, mặt anh vẫn như cũ không thay đổi.

“Bỏ xuống” Lão thái gia không giận tự uy đặt câu hỏi

“Ông nội, có thể ăn cơm được chưa?” Mộ Dung Trần nhìn người trên bàn một vòng, anh cả với chú 2 còn chưa về, anh 2 Mộ Dung Nghiễn ngồi ngay ngắn một bên không lên tiếng, nhưng trên khóe miệng nở nụ cười tựa hồ như sắp có kịch vui để xem. Anh ba Mộ Dung Đường ngẩng đầu nhìn anh một cái, rất nhanh đã dời đi, muốn cầu anh tự bảo vệ mình đi, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Mà những người phụ nữ có liên quan ngoại trừ mẹ ruột của Mộ Dung Trần Thái Chi Lan trên mặt mang theo lo lắng thì vợ chồng Mộ Dung Khiêm với Phó Cảnh Ca không chút thay đổi, Mộ Dung Cẩm mặc dù bên ngoài bình tĩnh, nhưng tay nhỏ bé đặt trên đùi không tự chủ được mà nắm chặt.... Trong nhà còn có cái gì gió thổi cỏ lay, có chuyện gì có thể giấu giếm được ông nội sao?

Nhị phu nhân nhìn bộ dạng khấn trương của con gái mình, cũng đứng ngồi không yên, càng không dám lên tiếng.

“Đồ khốn kiếp” Lão thái gia vỗ bàn một cái, sức lực run chuyển 10 phần.

“Cha.”

Mộ Dung Hàng Nhậm cau mày. Lão thái gia tức giận như thế này, thật sự hiếm thấy. Huống chi, A Trần không phải là cháu nội mà ông yêu thương nhất sao? Lão thái gia mặc dù đã 80 tuổi, nhưng cả đời ở trên thương trường và trên quan đạo cũng oai phong một thời, hôm nay đã bị hủy mất trong tay đứa cháu này. Tầm mắt bén nhọn quét qua khuôn mặt bình tĩnh của Mộ Dung Trần, sắc mặt nghiêm nghị nói:

“Nhà Mộ Dung chúng ta với địa vị hiện nay, người ngoài không thể sánh bằng, nhưng con lại làm ra chuyện hạ lưu như vậy, nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của nhà ta để đâu? Ông lấy mặt mũi nào để ăn nói với tổ tiên!”

“Ông nội, chuyện không có nghiêm trọng như ông nói vậy” Mộ Dung Trần rót cuộc cũng mở miệng, nói về vấn đề này. Anh đương nhiên biết, chuyện gì xảy ra trong nhà làm sao có thể giấu được lão thái gia. Anh cũng không có ý định giấu giếm, anh xuống đây chính là muốn nói về vấn đề này.

“Dem con gái nhà người ta nhốt lại còn nói không nghiêm trọng.” Lão thái gia cao giọng nói:

“Vậy con nói cho ông nghe thử xem, chuyện gì mới nghiêm trọng?”

“A Trần, con thật là....”

Thái Chi Lan không nhận được lên tiếng quở trách, đây là đứa con trai không bao giờ khiến bà phiền lòng. Anh ở bên ngoài như thế nào, cũng không làm cho người khác chú ý, bây giờ lại dẫn người về nhà, sau đó nhốt lại, thử hỏi người luôn trong thế diện như lão thái gia không tức giận cho được?

“Đợi lát nữa, cha sẽ cho người đưa con bé trở về Tiết gia. Ngày mai sẽ công khai nói lời xin lỗi với Tiết gia”

Mộ Dung Hàng Nhậm bình tĩnh nói. Ngoài trừ như vậy, không có cách nào khác. Con gái của Tiết gia, ở lại nhà Mộ Dung lại xảy ra chuyện như vậy, trách nhiệm của ông không thể thiếu được.

19. Chương 19: Con Muốn Kết Hôn Với Cô Ấy

Cô ấy muốn ở nơi này”

Dưới con mắt của mọi người, Mộ Dung Trần lời ít ý nhiều nói.

“Con lặp lại lần nữa xem!”

Tức giận của lão thái gia chưa giảm. Con cháu nhà Mộ Dung đông như vậy, nhưng ông lại thương đứa cháu này nhất. Nhưng hôm nay, nó lại ở trước mặt nhiều lần như vậy năm lần bảy lượt khiến cho ông không xuống đài được.

“Mộ Dung Trần con có biết bản thân mình đang nói chuyện gì không?”

Mộ Dung Hàng Nhậm cũng không nhận được nữa vỗ bàn đứng lên. Đứa con trai này thật là muốn một tay che trời mà.

Những người phụ nữ trong nhà Mộ Dung không dám lên tiếng, chứ đừng nói gì đến 2 đời chủ nhà Mộ Dung đang nổi giận. Những người đàn ông khác cũng thức thời tránh rắc rối vào thân mình.

“Ông nội, ba”

Mộ Dung Trần đứng lên nói “Bây giờ con muốn nói rõ với 2 người, con giữ cô ấy lại bởi vì con muốn kết hôn với cô ấy”

Giống như sấm sét đánh xuống, làm ọi người có mặt ở chỗ này kinh hãi không thôi. Kết hôn? Lỗi tai bọn họ không có nghe lầm chứ? Tứ thiếu nhà Mộ Dung thế gia lại chủ động đòi kết hôn?

“Bốp”

Một tiếng, là thanh âm đồ sứ rơi xuống mặt đất, thanh thúy vang lên.

“Thật xin lỗi.”

Phó Cảnh Ca tái mặt ngồi tại chỗ, 2 tay nắm chặt, trong lòng bàn tay đã ướt đầy mồ hôi. Đúng vậy, nghe anh nói muốn kết hôn với người phụ nữ kia. Cô luống cuống! Cho nên mới không tự chủ dùng sức kéo khăn trải bàn, bởi vì không để ý nên làm chén sứ rơi xuống đất.

Mộ Dung Trần, anh thật có khí phách! Đối với một người phụ nữ chỉ ngủ một đêm, thế nhưng muốn cưới về nhà? Vậy cô năm đó là cái gì? Căn bản là người có cũng được, không có cũng được đúng không?

Ánh mắt của mọi người đang nhìn Mộ Dung Trần, đều dồn sự chú ý về phía Phó Cảnh Ca, mà nói đúng hơn là người đàn ông bên cạnh cô, vẻ mặt đang đen lại, cũng chính là em họ nhỏ hơn Mộ Dung Trần một tuổi – Mộ Dung Khiêm.

Năm đó, 2 anh em nhà Mộ Dung cùng tranh giành một người phụ nữ, trong xã hội thượng lưu lưu truyền thật lâu! Mặc dù đang ở nhà Mộ Dung, sẽ không có người ở trước mặt người trong cuộc nói to nói nhỏ, nhưng những lời đồn đãi sau lưng có thể ngăn chặn sao?

“Phó Cảnh Ca, em xong chưa?”

Mộ Dung Khiêm chưa bao giờ luống cuống trước mặt người khác, thế nhưng hôm nay lại nổi giận. Anh đứng lên, kéo tay mảnh khăn của Phó Cảnh Ca đi về phía trước.

“Mộ Dung Khiêm, anh làm gì vậy? Buông em ra”

Phó Cảnh Ca đương nhiên cũng không nghĩ tới Mộ Dung Khiêm có thể luống cuống trước mặt lão thái gia với mọi người như thế, nhưng, anh ta dùng sức quá mạnh, muốn kéo gãy tay cô sao?

“Thật buồn cười! Các người náo loạn đủ chưa? Còn không ngại mất thể diện sao?”

Lão thái gia vỗ bàn lần nữa:

“Hai anh em các người, vì một người phụ nữ bị người ngoài chê cười còn chưa đủ sao? Còn muốn quây bao lâu nữa? Đồ vô dụng!”

Lão thái gia mắng 2 đứa cháu nội con mình. Mặc dù ông thương yêu Mộ Dung Trần nhất, nhưng cũng yêu thích trưởng tôn nhà Mộ Dung Kiệt như thế.

Mộ Dung Trần đủ thông minh, năng lực tuyệt hảo, nhưng dã tâm không đủ lớn, hơi tùy hứng. Mà Mộ Dung Khiêm luôn ẩn nhẫn, làm việc luôn lấy lùi làm tiến không bao giờ lộ ra bên ngoài. Hôm nay 2 đứa cháu nội của ông lại ở trước mặt ông vì chuyện của phụ nữ mà rối tinh rối mù. Mà sự nghiệp của nhà Mộ Dung cũng không thấy bọn họ dụng tâm như vậy!

“Ông nội, thật xin lỗi”.

Mộ Dung Khiêm sắc mặt tái xanh kéo lấy Phó Cảnh Ca không ngừng giãy giụa:

“Vợ chồng chúng con có chút chuyện phải về phòng thương lượng với nhau. Xin phép đứng lên trước”

Nói xong, không để ý đến đấm đá của Phó Cảnh Ca, lôi kéo cô lên lầu.

“Phản, phản, tất cả phản rồi!”

Lão Thái Gia giận đến nổi thiếu chút nữa muốn đem tất cả bát đĩa trên bàn ném xuống đất. Nhà Mộ Dung nhiều năm rồi thật sự không có náo nhiệt như vậy rồi! Thật là thật tốt! Thật tốt!

“Cha, cha không nên tức giận, đi nghỉ ngơi trước đi, chuyện này cứ giao cho con xử lý”

Mộ Dung Hàng Nhậm liếc mắt nhìn người giúp việc ý bảo diu đôi tay của lão thái gia đang tức giận đến phát run ra ngoài.

“Ông nội, chuyện này cũng vì con mà ra, con cũng nên chịu trách nhiệm” Thấy Mộ Dung lão thái gia bị chọc đến tức giận ra nông nổi này. Mộ Dung Trần rút cuộc cũng dè dặt giọng nói.

Mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không. Tiết Tình Tình, anh nhất định sẽ cưới.

“Chịu trách nhiệm? Con làm vậy là có thể chịu trách nhiệm sao?”

Lão thái gia vung tay khỏi người giúp việc của ông, lên giọng nói: “Danh tiết của một người con gái đều bị con hủy hết rồi”

Ngày hôm qua Tiết Thiệu Trạch mang cô bé kia tới đây, ông cũng thấy được đó là một đứa bé trong trẻo như nước, không giống như những người phụ nữ bên ngoài dùng đủ mọi thủ đoạn.

“Ông nội, bây giờ là thời đại nào rồi. Con cùng với cô ấy ngủ một đêm, nhưng không phải con đã nói sẽ chịu trách nhiệm rồi sao?” Mộ Dung Trần kiên nhẫn giải thích.

“Cùng người ta ngủ một đêm?. Vậy mà con cũng dám nói được. Nếu thích người ta tại sao không trực tiếp đến Tiết gia cầu hôn? Con gái nhà người ta có đồng ý kết hôn với con sao?”

Lão thái gia không muốn để cho anh vui vẻ như vậy. Những năm gần đây không phải nhà Mộ Dung không thúc giục và suy tính đến chuyện kết hôn của con cháu trong nhà, nhưng cuối cùng cũng chỉ có Mộ Dung Khiêm kết hôn.

Ông an bày biết bao người quen giới thiệu danh môn thiên kim cho anh, nhưng anh chưa bao giờ nhìn trúng người nào, tối hôm qua, trong thọ yến anh không nói không rằng đem con gái nhà người ta ăn sạch sẽ, sau đó khi ông còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này thì anh lại giáng thêm một quả bom là anh muốn kết hôn?

Anh còn đem lão thái gia như ông để trong mắt sao? Tuy rằng ông đối với con gái của Tiết gia cũng xem như hài lòng.

“Ông nội, con cam đoan với ông. Con kết hôn với cô ấy đều do 2 bên tình nguyện, được không?” Mộ Dung Trần chuyển ánh mắt về phía cha của mình.

“Cha, chuyện này cứ giao cho con. Con với Thiệu Trạch sẽ xử lý tốt”

Nhận được ánh mắt của con trai. Mộ Dung Hằng Nhậm tiến lên đỡ lão thái gia:

“A Trần tuổi không còn nhỏ, nghĩ đến chuyện kết hôn cũng rất bình thường. Huống chi Tiết gia cũng xem như danh môn. Cô bé kia cha cũng đã gặp rồi, sẽ không làm mất mặt nhà Mộ Dung chúng ta”

“Ý của con là nói, con đồng ý hôn sự của bọn chúng?” Đâu còn tâm tư để ăn cơm nữa. Lão thái gia đi ra ngoài, Mộ Dung Hằng Nhậm cũng theo ra.

“Cái này, chờ ngày mai con cùng với Thiệu Trạch nói chuyện, sau đó bàn tiếp đi”

Ông có thể khẳng định, đứa con của mình trước nay chưa từng qua lại với con gái của Tiết gia, hơn nữa tối hôm qua Thiệu Trạch cũng đã nói, Tiết Tình Tình đã đính hôn. Đứa con này của ông, không phải muốn đoạt người yêu của người khác chứ?

Về phần Tình Tình tại sao lại qua đêm với con trai ông, vấn đề này ông sẽ điều tra! Cũng không biết con gái nhà người ta có đồng ý gả hay không?

“Anh tư, thật xin lỗi” Chờ đến khi thanh âm của ông càng ngày càng xa, Mộ Dung Cẩm mới dám ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Trần, hai chân cô run dữ dội, không dám nói nữa câu.

Cũng may anh tư không nói ra chuyện này, nếu không với cơn giận của ông nội tối nay nhất định cô sẽ bị phạt.

“Cẩm nhi, mắc mớ gì đến con?” Bác hai sau khi khôi phục lại tinh thần kéo tay con gái khẩn trương hỏi.

“Mẹ, con” Mộ Dung Cẩm ấp a ấp úng không nói ra.

“Được rồi, được rồi, Cổ quản gia, ăn cơm đi”. Mộ Dung Nghiễn vẫn không lên tiếng, rót cuộc cũng cất giọng đùa giỡn từ phía sau.

“A Trần” Thái Chi Lan không yên tâm nhìn con trai.

“Mẹ, con không sao. Ăn cơm thôi! ” Mộ Dung Trần trấn an mẹ một cái sau đó ngồi xuống, quay đầu nhìn Cổ quản gia bắt đầu phân phó mang thức ăn lên, hỏi:

“Cổ quản gia hôm nay ăn canh gì?”

“Tứ thiếu gia, là là canh gà hầm thuốc bắc”

“A, múc một chén đưa đến phòng của tôi”

“Vâng, thiếu gia”

“Tiểu tử, cậu có thói quen ăn khuya sao?” Hai đại gia chủ đều không có ở đây, tức giận cũng đã hòa hoãn hơn nhiều. Mộ Dung Nghiễn rốt cuộc có thể lên tiếng.

Mộ Dung Trần cũng không có ý định cùng hấn tranh cãi, bây giờ anh chỉ muốn làm sao có thể cưới cô nhanh một chút. Đêm dài lắm mộng.

20. Chương 20: Mộ Dung Khiêm

“Phó Cảnh Ca, cô không có tự trọng như vậy sao?”

Vừa bước vào phòng, Mộ Dung Khiêm đã đem thân thể của Phó Cảnh Ca ném lên giường. Trước mặt nhiều người như vậy nghe anh tư muốn kết hôn, cô lại thất lễ như vậy, cô rốt cuộc người chồng danh chính ngôn thuận là anh để ở đâu?

“Mộ Dung Khiêm, tôi có làm gì sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

Từ trên giường bò dậy, Phó Cảnh Ca nhìn người đàn ông ôn tồn nho nhã trước mặt, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Sẽ không ai biết được rằng, sau khi đóng cửa phòng, Mộ Dung Khiêm sẽ trở thành cầm thú như thế nào. Lúc đầu, vì sao cô lại cho rằng cô lấy Mộ Dung Khiêm sẽ khiến cho Mộ Dung Trần hối hận? Người đàn ông kia cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm đến cô?

Ban đầu, kế hoạch của cô tại sao lại tính nhầm? Vì sao người đàn ông cùng cô triền miên cả đêm lại là Mộ Dung Khiêm?

Tại sao những ảnh bọn họ trong khách sạn với nhau lại bị tung ra ngoài? Cô không cam lòng, tuyệt đối không. Nhưng Mộ Dung Trần sau khi nhìn thấy hình của cô và Mộ Dung Khiêm lại thờ ơ nói với cô rằng:

“Chúc mừng, rốt cuộc cô cũng đạt thành tâm nguyện của mình gả vào nhà Mộ Dung”

Phó gia cũng làm kinh doanh, tiếng tăm cũng khá lớn, cũng làm ăn với nhà Mộ Dung, hai nhà quan hệ cũng không tệ, hôn sự này thật môn đăng hộ đối, có tiền lại có tiếng, thật sự là vẹn cả đôi đường.

Điều duy nhất khiến cho chuyện vui này không trọn vẹn, chính là Phó tiểu thư từng là học muội của Mộ Dung Trần, là bạn gái tin đồn của anh. Bây giờ Phó tiểu thư lại không lấy anh họ mà gả cho em họ, đây là việc chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, những đám chó săn nhìn chằm chằm vào vấn đề này kích động không thôi, hận không thể kết thành đội để túc trực ở cửa lớn nhà Mộ Dung mà viết bài.

Nhị lão gia từ lâu đã sớm xem vị Phó tiểu thư này là con dâu tương lai, nếu như có thể kết thông gia thành công, đối với địa vị của ông ở nhà Mộ Dung tuyệt đối sẽ có lợi. Đáng tiếc người ban đầu Phó Cảnh Ca nhìn trúng lại là Mộ Dung Trần. Cũng may, cuối cùng con trai của ông cũng ôm người đẹp về nhà.

“Không làm gì sao? Phó Cảnh Ca, nhà Mộ Dung chúng ta trừ cô ra, còn ai có thể vào đây cho Cầm nhi thuốc kia?” Mộ Dung Khiêm vừa cởi khuy áo sơ mi vừa nói.

“Là tôi cho Mộ Dung Cầm thì sao?” Cô chỉ không ngờ, vì cô sơ suất mà khiến cho Mộ Dung Trần đòi kết hôn.

“Không ra gì cả” Mộ Dung Khiêm ngồi xuống bên giường, một tay kéo Phó Cảnh Ca qua, hai tay kiềm ở cổ của cô:

“Chỉ sợ cô không ngờ anh tư sẽ lấy người phụ nữ kia? Có phải rất đau khổ hay không?... Hả?”

“Tôi đau, dĩ nhiên là đau..... Anh rút đi” Trong mắt hận ý không thể biến mất. Mặc dù trước mặt người ngoài, bọn họ mãi mãi là đôi vợ chồng ân ái, nhưng bí mật, chỉ có bọn họ mới có thể hiểu được, quan hệ của bọn họ tệ đến mức nào.

Cô vẫn không hiểu, Mộ Dung Khiêm vì sao muốn cưới cô? Hẳn rõ ràng biết rõ người cô yêu là ai, chỉ là cô cũng không có hứng thú muốn biết. Nhưng, đối với chuyện trên giường với anh ta, cô vẫn cảm thấy sợ.

Đàn ông nhà Mộ Dung trong chuyện chăn gối dường như luôn có khuynh hướng tàn sát bừa bãi, khổ như vậy nói như thế nào?

“Phó Cảnh Ca, chỉ sợ một lúc nữa, em sẽ không bảo tôi rút, mà là cầu xin tôi muốn em...”

Mộ Dung Khiêm đè ngã cô xuống thân thể, đem 2 tay của cô trói buộc trên đầu một tay cởi bỏ quần áo của cô.

“Mộ Dung Khiêm, anh thật biến thái...” Biết mình chạy cũng không thoát, Phó Cảnh Ca ngưng giãy dụa.

“Tôi biến thái sao? Phó Cảnh Ca, tôi sẽ cho em biết tôi biến thái sẽ như thế nào” Trên khuôn mặt ôn văn của Mộ Dung Khiêm lúc này lại cười giống như ác ma.

Nếu như cô nói tôi biến thái, vậy những lúc bị tôi làm sống không bằng chết lại gọi tên người đàn ông khác sao? Phó Cảnh Ca, nếu so về biến thái, ai sẽ biến thái hơn đây?

“Mộ Dung Khiêm, tôi không muốn..... Anh không thể.....”

Người đàn ông đáng chết này, lại dám đem 2 tay của cô buộc lại? Thật đáng sợ, chuyện như vậy cũng dám làm.

“Tôi sẽ làm cho em thấy tôi có thể hay không?!”

Không để ý đến người phụ nữ giãy giụa thét chói tai, người đàn ông trực tiếp công chiếm thành trì.

Đối với một người vợ mà luôn nghĩ về người đàn ông khác, cô cần bản không cần anh phải dịu dàng thương tiếc.

Nếu cô không muốn, vậy anh cũng không cần thiết! Trực tiếp làm là được rồi.

Nếu như không muốn tất cả mọi người đều vui vẻ, vậy thì cùng nhau đau đi!

“Mộ Dung Khiêm, tôi hận anh Hận anh chết đi được.”

Đau đớn truyền đến tứ chi khiến cô giật mình, anh ta thể nhưng lại kéo 2 chân cô lên. Giống như đóng cọc xâm phạm để cô đau đến kêu gào ra tiếng. Ai nói Mộ Dung Khiêm nhà Mộ Dung là người đàn ông không có lực công kích! Những người đó đều là mắt bị mù!

Ban đêm dài như vậy, đau đớn như vậy đến bao lâu mới chấm dứt đây? Tại sao không để cho cô ngất đi! Giờ phút này cô không muốn sống nữa. Nhưng, loại hoan ác bao ngược này đã dưỡng thành thói quen, điều đáng chết là cô lại có phản ứng...

“Phó Cảnh Ca, có phải em rất sướng khoái hay không?”

Đối với thân thể mà anh hiểu rõ như lòng bàn tay này, Mộ Dung Khiêm sao lại không biết, phản ứng của cô đại diện cho điều gì?

Hai người không thể yêu nhau, nhưng thân thể lại đã trở nên quen thuộc với đối phương. Có phải quá buồn cười hay không?

Kích thích cuốn lấy lần nữa, không ai rảnh rỗi để suy nghĩ đến vấn đề này nữa.

Nếu như vậy mà có thể say mê bất tỉnh, vậy cứ như thế tốt lắm.

21. Chương 21

Dù Mộ Dung Trần thật sự muốn nhốt người con gái kia ở trong phòng cả đời không để cho cô đi ra ngoài, nhưng dưới sự uy hiếp của những trưởng bối trong nhà, buộc phải đưa cô về Tiết gia, sau đó bàn đến chuyện kết hôn.

Anh có thể cố chấp, trực tiếp kéo cô đến tòa công chứng để kết hôn, nhưng anh không muốn. Anh muốn cho người phụ nữ của anh một hôn lễ mà cả thế giới đều phải hâm mộ, anh muốn tuyên bố với tất cả đàn ông trên thế giới rằng, Tiết Tình Tình chỉ thuộc về một mình anh. Ai cũng không thể tranh giành. Cho nên, sau 2 buổi tối ở lại nhà Mộ Dung, Tiết Tình cũng có thể nhìn thấy lại ánh mặt trời. Nếu như không phải Mộ Dung Trần kiên trì muốn đưa cô về nhà, cô nhất định sẽ càng vui vẻ.

Nhưng, cô không có sự lựa chọn. Bây giờ, ngồi ở trong xe người đàn ông này, cô chỉ mong có thể trở về nhà nhanh một chút, sau đó nhốt mình ở trong phòng, không suy nghĩ đến chuyện gì hết. 1 ngày 2 đêm có thể trở thành một giấc mơ, sau khi tỉnh lại có thể quên hết mọi thứ chứ?

“Thế nào?. Không phải vẫn muốn về nhà sao? Tại sao lại mất hứng?” Mộ Dung Trần vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn cô gái tinh thần đang hoảng hốt.

Tối hôm qua, mặc kệ cô phản kháng như thế nào, anh cũng kiên trì muốn ôm cô ngủ. Biết rõ thân thể của cô không chịu nổi ham muốn của anh, nhưng người đàn ông đáng chết này buộc cô lấy tay, dùng miệng.... dùng.... Giúp anh ta... chỉ cần cô phản kháng sẽ trừng phạt cô thân thể rã rời.

Cho nên, cô chỉ có thể ngoan ngoãn để anh ta ôm ngủ, không dám cử động.

Mộ Dung Trần nghiêng đầu nhìn khí sắc của cô rõ ràng đã tốt hơn hôm qua rất nhiều. Không muốn đáp lại anh, cũng không biết nên cùng anh nói chuyện như thế nào. Hai bàn tay trắng noãn để trên đầu gối. Trên

ngón tay vẫn đeo chiếc nhẫn đính hôn, lúc này ánh sáng của nó làm đau nhói mắt của cô. Bách Lâm, người đàn ông cô yêu nhất. Cô làm sao đối mặt với anh đây? Làm sao để giải thích tất cả?

“Tình Tình, bắt đầu từ hôm nay em là hôn thê của anh, anh là hôn phu của em rồi. Anh nhất định sẽ chăm sóc em cả đời, không để em chịu bất kì uất ức nào, được không?”

Dịu dàng khi đó, vì sao bây giờ nghĩ lại, lại biến thành sự châm chọc?

Cô không muốn khóc, không muốn! Nhưng, vì sao trái tim lại đau như vậy? Mộ Dung Trần, người đàn ông này thật đáng ghét! Tại sao lại ép buộc cô như vậy?

Đau lòng, tựa hồ như thác nước chảy xiết, càng ngăn cản, nó càng mạnh mẽ hơn, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống!

”Tiết Tình, em khóc cái gì? Tay cầm tay lái nắm thật chặt.

Người phụ nữ này! Trên đường về nhà, lại khóc như vậy. Vì người đàn ông kia sao? Đáp lại anh là tiếng ghen ngào của cô, một tiếng lại một tiếng.

“Tôi bảo em đừng khóc nữa, có nghe không?” Chưa từng có kinh nghiệm dỗ phụ nữ. Mộ Dung Trần muốn dịu dàng nhưng dịu dàng không nổi, Khóe mắt đột nhiên liếc qua chiếc nhẫn trên tay cô, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, tại sao anh lại không chú ý tới, trên tay cô vẫn còn chiếc nhẫn.

Đã là người phụ nữ của anh, tại sao có thể giữ đồ của người đàn ông khác chứ.

“Két...” Một tiếng, xe đã vững vàng ngừng lại ven đường.

“Anh...”

Thấy xe ngừng lại, Tình Tình cho là đến nhà, định đưa tay đẩy cửa xe, nhưng cửa xe không mở. Ngắc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, căn bản là vẫn chưa về đến nhà. Vậy dừng xe lại làm gì?

“Cái này, là của người đàn ông đó cho?”

Không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đau lòng. Mộ Dung Trần kéo tay nhỏ bé của cô gơ lên trước mặt, đôi tay xinh đẹp như vậy, tại sao lại mang nhẫn của người đàn ông khác?

“Anh muốn làm gì? Buông tôi ra....”

Tình Tình cắn môi, cô nên sớm cắt cái này đi, không cho anh ta nhìn thấy. Nhìn thấy sắc mặt âm trầm, ai biết người đàn ông cầm thú này sẽ làm ra loại chuyện gì.

“Em đã là người phụ nữ của tôi, chiếc nhẫn kia đã không còn bất kì ý nghĩa gì rồi” Không để ý đến tiếng của cô, tay của anh đã mạnh mẽ tháo chiếc nhẫn ra, lúc cô còn chưa kịp ngăn cản, anh đã hạ cửa sổ xuống, sau đó ném vào bụi cỏ ven đường, cô nhỏ giọng kêu lên một tiếng, theo bản năng muốn chạy ra ngoài tìm lại, lại bị anh nắm thật chặt.

“Em dám nhặt về, em thử xem” Khí phách ra lệnh giống như vương giả, tuyên cáo thành trì này của riêng anh, bất cứ ai cũng không được xâm phạm.

“Mộ Dung Trần, anh mau cho tôi xuống xe” Tình Tình ở trong lòng anh la hét, tức giận đánh bùm bụp lên lồng ngực của anh, muốn tránh khỏi anh, nhưng đáng tiếc Mộ Dung Trần không chịu buông ta, đôi tay ngược lại ôm siết chặt cô vào trong ngực, không muốn cô đi đâu hết.

Người đàn ông này, vì sao có thể quá đáng như vậy?

Chiếc nhẫn đó là Bách Lâm tặng cô, dù cô không thể cùng anh ở chung một chỗ, nhưng cũng phải trả vật lại cho cổ chủ.

“Tiết Tình Tình, em đừng mơ. Những thứ như vậy, em muốn bao nhiêu tôi đều có thể cho em. Nhưng, chiếc nhẫn đó, em không được lưu luyến, có nghe không?”

Muốn đi nhặt về! Không có cửa đâu.

“Mộ Dung Trần, anh buông tay. Tôi bảo anh buông tay anh có nghe không? Cái tên khốn kiếp, tại sao anh có thể ném đồ của người khác chứ?” Tình Tình không tự nhiên uốn éo người, người đàn ông này thật quá đáng, làm cho cô tính cách vốn ôn hòa cũng không chịu nổi.

Tại sao anh ta có thể quá đáng như vậy, tại sao có thể nói tựa như cô không có cảm xúc vậy! Sẽ không đau khổ vậy!

“Tôi không buông, em có thể làm gì tôi?” Tại sao nhà Mộ Dung lại có người đàn ông ác bá như vậy?

Tình Tình không hề nghĩ ngợi, đã há mồm cắn cánh tay anh một cái, vì cô dùng sức, nhưng người đàn ông kia vì sao vẫn không nhúc nhích?

Bắp thịt cứng rắn làm cho cô cảm thấy hàm răng của mình cũng mềm nhũn, nhưng không dùng được. Lại dùng sức, lại dùng sức..... Rốt cuộc cũng cảm thấy cả người người đàn ông này có phản ứng, nhưng một giây tiếp theo, cằm của cô lại bị cường ngạnh nắm lên, đôi môi đã bị anh bao phủ lấy.

Đây tuyệt đối là Mộ Dung Trần hôn để phát tiết!

Người phụ nữ này thật cứng đầu cứng cổ.

Mộ Dung Trần dùng sức ôm cô vào trong ngực, nụ hôn này tựa như muốn nuốt trọn lấy cô, hôn làm môi cô cảm thấy đau, lúc cô nghiêng đầu muốn né tránh thì đầu lưỡi của anh càng thêm bá đạo thăm dò trong miệng cô, cường ngạnh cuốn lấy lưỡi của cô không tha, giống như tuyên bố cô là sở hữu của anh vậy.

“Ừm.”

Nụ hôn này tựa hồ không có kết thúc, Tình Tình uốn éo người, liều mạng né tránh, nhưng mặc kệ cô né tránh như thế nào cũng không được. Môi của Mộ Dung Trần vẫn không buông tha môi cô, cơ hội để cô mở miệng mắng chửi người cũng không có.

Không biết qua bao lâu, khi anh không còn hôn mạnh nữa. ngược lại dịu dàng mút lấy đôi môi bị hôn đến phát sưng của cô, cánh môi thấy đau, tiếng rên rỉ phát ra sau đó bị anh bá đạo nuốt hết.

Đôi tay không ngừng đâm lồng ngực của anh, tiếng rên rỉ yếu ớt là tiếng kháng nghị của cô, ai ngờ cô mới phát ra tiếng than nhẹ, người đàn ông này quần lấy hôn miệng của cô, hai tay cô đánh anh, cũng bởi vì hôn mà trở nên yếu xìu, chỉ có thể nắm chặt áo sơ mi anh.

22. Chương 22

Tình Tình trợn to con mắt, anh ta rõ ràng là muốn nuốt sất cô, chỉ cần nghe cô phát ra thanh âm kháng nghị, Mộ Dung Trần sẽ hôn sâu hơn, hôn cuồng nhiệt hơn càng dữ dội hơn.

Mộ Dung Trần hôn, một tay kiềm giữ cái ót của cô, tay còn lại vi vu trên người của cô, từ eo của cô, sau đó dời lên trên, cuối cùng bàn tay bao phủ lên ngực của cô.... Ngón tay tà ác bóp nó một cái

Bị một người đàn ông khi dễ, chiếm tiện nghi như vậy. Mặc dù thân thể cô không làm được gì, cũng không phải cô để cho anh muốn làm gì thì làm.

Tình Tình vì anh xâm phạm mà trợn to mắt, trong lòng dâng lên nỗi uất ức, hung hăng cắn lên đầu lưỡi đang càn rỡ ở trong miệng của cô

Quả nhiên, đau đớn này ép Mộ Dung Trần không thể không dừng lại nụ hôn cuồng nhiệt, bàn tay đặt trên ngực của cô càng gia tăng thêm lực trừng phạt, đau đớn nổi hàng lông mày nhỏ của cô nhăn lại, đồng thời nếm mùi máu tươi trong miệng của cô lan ra

Cô không thích mùi máu tanh, nhưng không cách nào thoát ra được, bởi vì môi của Mộ Dung Trần vẫn dán lên môi của cô, chậm rãi mở ra đôi mắt sắc bén như dao, ánh mắt nóng rực lại hung ác nhìn chằm chằm cô

Tình Tình bị anh ta trừng, cảm thấy sợ hãi trong lòng, cũng không muốn khuất phục, là lỗi của anh ta, anh ta không nên trêu chọc cô, không nên ném đồ của cô, lại càng không nên hôn cô ở trên xe, cô cũng chỉ muốn tự vệ mà thôi, muốn né tránh nụ hôn này

“Cái miệng nhỏ nhắn này lợi hại như vậy sao?. Lần sau nếu em còn cắn người nữa, tôi sẽ coi như em muốn mời tôi lên giường” Mộ Dung Trần thả lỏng ánh mắt, rất hài lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô trở nên đỏ hồng. Sau khi nói ra câu này, bàn tay lại dời đến đầy đặn bên kia, nặng nề bóp một cái, giống như lời tuyên bố

“Cái gì muốn mời anh lên giường, mau lấy bàn tay bẩn của anh ra cho tôi”

Lúc này đầu của Tình Tình muốn hôn mê, đưa tay nắm lấy tay của Mộ Dung Trần, bởi vì vừa mới hôn mãnh liệt, nên lúc này cô còn đang thở gấp, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ lại có chút đau, nhưng cô lại không suy nghĩ nhiều như vậy, chỗ nào đó trên người đang bị người đàn ông này bóp đau.

Đáng tiếc mặc cô nắm thật lâu, nhưng bàn tay của Mộ Dung Trần vẫn bao phủ phía trên cô như cũ, hơn nữa còn bắt chặt siết chặt

“Mộ Dung Trần, anh đừng có quá đáng, mau cho tôi xuống xe....” Hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, anh ta có thể cho cô xuống xe để tìm đồ của cô được chứ?

“Như vậy mà em gọi là quá đáng!. Tôi càng quá đáng hơn đây, em có muốn thử một chút hay không?” Đang nói chuyện, tay của anh đã dời xuống dưới, trực tiếp nhắc làn váy của cô lên

“Mộ Dung Trần, anh. Cút ngay.” Nước mắt lần nữa đột kích. Anh ta lại ở trên xe muốn cô sao?. Người đàn ông này nhất định điên rồi

“Tiết Tình Tình, tôi nói rồi, tôi không cho phép em tìm vật kia, có nghe thấy không?” Tức giận buông cô ra, chỉ vì nước mắt của cô lần nữa chạm đến tim anh :

“Nếu như em dám nhắc lại, tôi sẽ ở trong xe muốn em”

Không biết là do tức giận hay do nguyên nhân gì, Mộ Dung Trần khởi động xe chạy thật nhanh

“Mộ Dung Trần, anh điên rồi sao? Dừng xe!”

Người này không muốn sống nữa sao? Coi như bây giờ là buổi sáng, dòng xe đi làm đã qua giờ cao điểm, nhưng xe trên đường không phải ít, anh chạy nhanh như thế thậm chí còn vượt cả đèn đỏ, anh ta điên rồi phải không?

Tình Tình bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đôi tay nắm thật chặt dây an toàn. Anh ta không dừng lại, cô muốn hôn mê. Bụng sôi trào, khiến cô cảm thấy khó chịu

Nửa tức nửa ảo não, nhưng không đành lòng nhìn bộ dáng đáng thương của cô, xe rốt cuộc cũng giảm tốc độ. Nhưng sắc mặt anh vẫn âm trầm như cũ : “Tiết Tình Tình, tôi cảnh cáo em, đừng để tôi thấy em đi tìm chiếc nhẫn kia, biết chưa?”

Mộ Dung Trần luôn luôn ưu nhã cao quý, nhưng ở trước mặt người phụ nữ này, toàn bộ đều bị mất sạch

Anh ta không cần phải rống lên như vậy, cô cũng không có điếc, làm sao có thể không nghe thấy. Nhưng cô không muốn quan tâm đến anh ta, cũng không muốn trả lời.

Cùng thứ người không biết nói lí lẽ này nói chuyện, chỉ có không nói mới sẽ không bị anh ta làm tức chết

“Tiết Tình Tình, em không nói, tôi xem như em đã đồng ý” Không để ý đến anh sao?. Không vấn đề gì, không để ý cũng được thôi

Vốn là lộ trình cũng không lâu lắm, nhưng vì quanh co trên đường mà 1 tiếng sau bọn họ mới đến Tiết gia. Xe dừng trước cửa lớn nhà Tiết gia, nhận được điện thoại, Tiết Thiệu Trạch đã sớm đứng ở ngoài chờ

“Thấy Tiết Thiệu Trạch rồi chứ?. Cười lên một cái. Vui vẻ lên một chút” Đang ôm mặt của cô, vừa nghĩ tới trước khi kết hôn, anh không thể ôm cô ngủ, trong lòng anh cảm thấy khó chịu

“Tôi muốn xuống xe”

Không muốn để cho anh ta hôn mình nữa, Tình Tình cố gắng để bản thân bình tĩnh một chút, nhưng mà ánh mắt đỏ hoe vừa mới khóc xong, dù muốn che giấu cũng không được, còn có đôi môi vì hôn cuồng nhiệt mà trở nên sưng đỏ

“Tình Tình. . . .” Tình Tình vừa xuống xe, Tiết Thiệu Trạch lập tức kéo con gái qua, quan sát cô từ trên xuống dưới. Nhìn thế nào cũng thấy con gái của ông bị người ta khi dễ. Mà người khi dễ con gái ông còn cùng cô xuống xe gọi ông :

“ Bác Tiết”

Ngày hôm qua, Mộ Dung Hàng Nhậm còn tự mình gọi điện thoại cho ông, đại khái cũng nói cho ông biết mọi chuyện. Chỉ là, ông chưa bao giờ nghĩ, Mộ Dung Trần lại có ý nghĩa kia với con gái của mình

Ngày đó, thời điểm ông giới thiệu bọn họ, ông nhận thấy Mộ Dung Trần nhìn con gái của ông không nồng nhiệt như vậy, chỉ là không nghĩ tới con gái ông lại bị....

Làm một người cha, ông không thể không có trách nhiệm. Nếu không phải ông bảo cô đi, cũng sẽ không tạo cơ hội cho người khác hãm hại cô. Nếu như không phải ông không kiên quyết muốn đưa cô về, thì cô cũng không phải lâm vào tình cảnh như hiện giờ

Mặc dù, nhà Mộ Dung nói muốn kết hôn, nhưng, con gái của ông đã sớm đính hôn với Dương gia. Mặc dù không tiện từ chối bên nhà Mộ Dung, nhưng ông biết, con gái ông yêu người đàn ông nào, cho nên, ông đã cự tuyệt yêu cầu của Mộ dung Hàng Nhậm

Ông chỉ muốn biết con gái ông suy nghĩ như thế nào, nếu như cô không muốn, ông cũng không thể bán rẻ hạnh phúc của con gái mình, cho dù là nhà Mộ Dung thì sao?

Tiết Thiệu Trạch ông đã có lỗi với vợ của mình, cho nên đối với con gái, ông nhất định sẽ không để cho cô phải chịu uất ức

“ Con muốn vào nhà nghỉ ngơi!” Dù kiên cường thế nào, nhưng khi thấy trong mắt của cha mình lộ ra quan tâm, trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp

Có lẽ, người đàn ông này thật sự quan tâm cô. Ánh mắt ề ầm lại muốn rơi lệ, dù thế nào cũng thật xin lỗi mẹ, dù sao ông cũng là cha của cô a!

23. Chương 23: Người Tình Cũ

“Tình Tình, chờ một chút.” Không để ý tới sự lạnh nhạt của Tiết Thiệu Trạch dành cho anh, Mộ Dung Trần trực tiếp lướt qua ông, kéo tay Tình Tình không để cho cô đi.

“ Tôi muốn vào trong” Vùng cũng không thoát được, nhưng Tình Tình không muốn cùng anh ta náo loạn trước mặt Tiết Thiệu Trạch, cô sợ mình sẽ nói ra những chuyện không nên nói.

“ Tứ thiếu, cậu không nghe Tình Tình nói nó mệt sao?. Buông tay nó ra”

Tiết Thiệu Trạch lạnh nhạt nói. Mộ Dung Trần không có gì không tốt, nhưng ông muốn tôn trọng sự lựa chọn của con gái.

“ Bác Tiết, xưng hô của của bác quá khách khí rồi” Mộ Dung Trần cười nhạt, “Dù sao Tình Tình và con sắp kết hôn.”

“Tôi có đã đồng ý sao?” Tiết Thiệu Trạch hận không thể tát lên khuôn mặt đang cười của người đàn ông kia.

“ Tình Tình, mệt rồi thì vào nghỉ ngơi đi. Tối anh sẽ gọi cho em, ngoan...” Mộ Dung Trần không để ý đến khuôn mặt giận dữ của Tiết Thiệu Trạch, anh nâng cằm của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái. Cẩn thận giống như đối với người phụ nữ mình yêu.

Cho dù là diễn kịch, anh ta cũng không cần diễn nhập tâm như vậy chứ. Tình Tình nghĩ đến người đàn ông này cũng thật to gan mặt dày, dám hôn cô ở trước mặt Tiết Thiệu Trạch.

Ngày hôm trước không biết là ai còn nói qua, không biết cô, lần đầu tiên gặp mặt! Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt mà có thể kéo người ta lên giường!

“Mộ Dung Trần, anh không nên khinh người quá đáng. . . .”

“Tình Tình. Em rốt cuộc đã đi đâu ?”

Tiếng nói của 2 người đàn ông đồng thời vang lên, một là của Tiết Thiệu Trạch, người còn lại là Dương Bách Lâm mới vừa xuống xe.

Làm sao có thể? Mới hai ngày không thấy, Tình Tình của anh làm sao có thể hôn một người đàn ông khác ở trước cửa nhà mình?. Hơn nữa bóng lưng của người đàn ông đó thoát nhìn quen thuộc như vậy.

Anh không tin! 2 ngày nay, Tình Tình không có đi học, anh gấp đến mức tìm khắp nơi nhưng không thấy, anh cũng không có tâm trạng đi học, buổi sáng đến trường không thấy cô, anh trực tiếp lái xe đến đây đợi cô về. Không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn như vậy.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

“Bách Lâm.....” Vừa nghe đến giọng nói quen thuộc, khiến lòng của cô vừa đau lòng, vừa chua xót. Tình Tình theo bản năng muốn đẩy người đàn ông trước mặt ra. Nhưng, Mộ Dung Trần nhìn thấy Dương Bách Lâm đến trong mắt tràn ngập hứng thú, ngược lại ôm cô chặt hơn.

Tới thật là khéo!

Dương Bách Lâm, là anh! Anh đến rồi! Đáy mắt Tình Tình ứa át, nhìn bóng dáng quen thuộc đang từ từ đến gần.

“Tình Tình, Tình Tình.”

Trong giọng nói người đàn ông vẫn nhả tràn ngập lo lắng cùng hốt hoảng, chạy nhanh đến. Dương Bách Lâm là người đàn ông tri thức có phong độ, bất đồng với vẻ tuấn mỹ hoang dã của Mộ Dung Trần, vừa nhìn đã biết anh là người thân thiện, gần gũi.

Không nghĩ tới, người phụ nữ của anh lại thích người đàn ông như vậy!. Thì ra đây chính là người trong lòng cô. Mộ Dung Trần nhìn Dương Bách Lâm từ trên xuống dưới, ở trong lòng hờ lạnh, ánh mắt của cô quả nhiên không tệ.

Chỉ là, đó là chuyện của quá khứ, về sau ánh mắt của cô chỉ có thể dõi theo một người đàn ông đó là anh.

“Bách Lâm.....” Nhìn người đàn ông đứng cách cô một mét, Tình Tình muốn mở miệng nói gì đó, nhưng không nói được. Nói gì đây? Nói bọn họ không thể ở chung một chỗ? Hay là nói trước kia bọn họ không nên gặp nhau. Cô không mở miệng được, thật không thể mở miệng được.

“Tình Tình, tới đây!” Người đàn ông chết tiệt kia lại dám ôm vị hôn thê của anh? Dương Bách Lâm tiến lên muốn kéo Mộ Dung Trần ra, nhưng lại bị anh ta dùng sức hất mình ra.

“Dương tiên sinh, xin tự trọng. Tình Tình bây giờ là người phụ nữ của tôi.” Mộ Dung Trần cao ngạo nhìn người đàn ông có chút bối rối.

“Tứ thiếu, Bách Lâm, các người không nên ở chỗ này ồn ào.” Tiết Thiệu Trạch đứng ở sau lưng Dương Bách Lâm nói.

“Tình Tình, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Anh đang nói chuyện với em đấy!”

“Thật xin lỗi, em..... Em...” Tình Tình đẩy Mộ Dung Trần ra, cô không biết phải đối diện như thế nào với người đàn ông cô yêu, cho nên mềm yếu lựa chọn trốn tránh.

Mộ Dung Trần không có kéo cô, bởi vì cô khóc chạy vào nhà.

“Không được, Tình Tình, em đừng đi, em ra ngoài cho anh” Dương Bách Lâm lớn tiếng gọi, muốn đẩy Mộ Dung Trần ra để đuổi theo người anh yêu hỏi cho rõ ràng, nhưng sức lực của anh lại không bằng anh ta.

“Dương Bách Lâm, tôi khuyên anh không cần uống công vô ích” Mộ Dung Trần kéo người đàn ông dường như muốn điên lên: “Tình Tình, giờ đã là người phụ nữ của tôi, chúng tôi sẽ kết hôn, không còn bất cứ quan hệ nào với anh nữa”

“Anh là ai?. Tại sao lại ở chỗ này nói hươu nói vượn?”

Dương Bách Lâm liều mạng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dần dần biến mất trong tầm mắt của mình, anh không dám tin, cũng không thể tin đây chính là sự thật.

“Tình Tình, Tình Tình, em ra ngoài! Chúng ta nói chuyện rõ ràng được không?”

Cố gắng giãy giụa. Dương Bách Lâm là người lịch sự, không ngờ lúc nổi điên cũng không thua kém người khác.

“Này, anh nghe cho rõ, Tình Tình đã là người phụ nữ của Mộ Dung Trần tôi. Anh đừng có vọng tưởng nữa. Nếu như anh không ngại, đến lúc đó mời anh đến tham gia hôn lễ của chúng tôi”

Thì ra người đàn ông này chính là Mộ Dung Trần, không trách được vừa rồi nhìn vóc dáng lại quen thuộc như vậy. Những năm gần đây, Dương gia có làm ăn với Mộ Dung gia, làm sao anh có thể không nghe danh Mộ Dung Trần, chỉ là chưa có cơ hội gặp mặt.

Nhưng, dù thế nào cũng không nghĩ đến lần đầu tiên 2 người gặp mặt sẽ trong trường hợp như vậy, vì một người phụ nữ.

Thấy người phụ nữ của mình đã chạy vào cửa, Mộ Dung Trần buông Dương Bách Lâm ra: “Bác Tiết, con về trước đây”

“Mộ Dung Trần, việc hôn sự này không phải do nhà Mộ Dung các người định đoạt” Lúc Mộ Dung Trần mở cửa xe, Tiết Thiệu Trạch nghiêm túc nói.

“Bác Tiết, chuyện giữa con với Tình Tình, không phải do nhà Mộ Dung hay Tiết gia định đoạt mà do bọn con tự quyết định, không tin, bác có thể đi hỏi Tình Tình xem cô ấy có đồng ý gả cho con không?”

Mặc kệ là cô có đồng ý hay không đồng ý, anh chỉ muốn một kết quả, cô chỉ có thể làm người phụ nữ của anh.

Cho đến khi xe đi mất, Dương Bách Lâm vẫn không thể tin vào những gì tai anh nghe được.

Tình Tình của anh chưa từng rời khỏi tầm mắt của anh, căn bản không thể quen biết với nhà Mộ Dung. Cho dù có, cũng không thể trong vòng 2 ngày lại quyết định gả cho anh ta.

Anh ở bên cô lâu như vậy, tính cô như thế nào anh còn không biết sao, nhất định là có chuyện gì xảy ra cô mới như vậy. Cô là một cô gái cố chấp, đã nhận định chuyện gì rồi, rất khó thay đổi, muốn anh tin cô thay lòng đổi dạ, trừ phi, trời đổ mưa hồng.

24. Chương 24

“Bác trai, mới vừa rồi người đàn ông đó nói đùa phải không?” Dương Bách Lâm vốn không tin Tình Tình sẽ thay lòng, anh nắm lấy cánh tay của Tiết Thiệu Trạch:

“Con muốn đi vào nói chuyện rõ ràng với Tình Tình”

“Bách Lâm, con về trước đi được không? Chuyện này bác sẽ hỏi Tình Tình” Tiết Thiệu Trạch ngăn cản Dương Bách Lâm đang muốn vào cửa:

“Người nhà Mộ Dung không thể tùy tiện đắc tội được mặc kệ như thế nào, bác sẽ cho con một câu trả lời”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Tình Tình không phải người như thế. Bác có thể nói cho con biết được không?” Tình Tình của anh sẽ không dễ dàng từ bỏ anh, anh tin điều đó.

“Mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, Tình Tình đã không còn như lúc trước nữa” Tiết Thiệu Trạch dừng lại một chút:

“Bách Lâm, con có chắc, dù xảy ra chuyện gì, con cũng có thể yêu nó giống như trước đây không?”

Nếu như ông không biết con gái của ông với Mộ Dung Trần đã xảy ra chuyện gì, thì ông quá ngốc rồi. Mặc dù nhà Mộ Dung chỉ nói con gái ông bị uất ức, nhưng ông cũng biết đó chỉ là cách nói uyển chuyển của bọn họ mà thôi.

Chỉ là, người đàn ông si tình trước mặt này, có thể tiếp nhận chuyện đó của con gái ông hay không? Bây giờ thì có thể nhưng sau khi kết hôn, 2 người có vì chuyện đó mà xảy ra xung đột hay không?

Đây là vấn đề không thể không suy nghĩ cho kĩ!

“Bác trai, bác phải tin tưởng con, cho dù Tình Tình có xảy ra chuyện gì, con nhất định sẽ yêu cô ấy trước sau như một. Mãi mãi cũng không bỏ rơi cô ấy”

“Bách Lâm, tâm ý của con bác sẽ chuyển lời đến Tình Tình, Bây giờ tâm trạng nó cũng không được tốt, con về trước đi” Võ vố bả vai của Bách Lâm, Tiết Thiệu Trạch không khỏi thở dài trong lòng.

Con gái của ông cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi, hơn nữa còn phải lập gia đình. Mặc kệ đứng trên phương diện nào mà nói, con gái ông có thể gả cho Mộ Dung Trần, cũng là may mắn của cô.

Tha thứ cho chút tâm tư riêng của ông, ông hy vọng con gái mình có được người chồng tốt nhất, Mộ Dung Trần – là đứa cháu được lão thái gia yêu thương nhất.

Huống chi, lúc này, ánh mắt mà Mộ Dung Trần nhìn con gái ông, ông không nhìn lầm, nhất định hẳn thích con gái ông. Cá tính bá đạo chiếm hữu của Mộ Dung Trần đối với phụ nữ, cho dù người đó có chạy đến chân trời, góc bể, hẳn nhất định sẽ tìm cho bằng được, nếu so sánh với hẳn, Dương Bách Lâm không có nửa điểm phần thắng.

Nhưng mà, làm người lớn mình suy nghĩ như vậy, nhưng chưa chắc con gái đã đồng ý. Cho nên, ông nên chờ con gái bình tĩnh lại một chút.

“Bác trai, khi nào tâm tình của Tình Tình tốt hơn, bác bảo cô ấy gọi cho cháu có được không?” Dương Bách Lâm vô lực ngồi xồm trên mặt đất.

“Bác biết rồi” Tiết Thiệu Trạch thở dài đi vào nhà

“Tiết Tình Tình, người thật lợi hại. Thế nhưng lại dan díu với tứ thiếu gia nhà Mộ Dung” Tình Tình một đường đau long chạy vào nhà, không nghĩ đến lại chạm mặt 2 mẹ con Tiết Tình Tình ngồi trong phòng khách. Nhìn bộ dáng của 2 người chắc là đợi cô từ lâu.

Vốn là tâm trạng của cô đã đủ phiền rồi, nếu như bình thường, cô nhất định sẽ không để ý tới khiêu khích của bọn họ. Nhưng, cô ta đã hại cô thành nông nổi này, còn dám lên tiếng?

“Tiết Tình Tình, tôi với cô có thù oán gì sao?” Tình Tình ngừng ở ghế sofa. Cô không muốn để ý tới người con gái này, nhưng mà cô ta hết lần này đến lần khác khiêu khích cô.

Cho dù là người nhịn giỏi đến đâu, đối với chuyện này, không ai có thể nhịn được đâu!

“Tiết Tình Tình, cô nên cảm ơn tôi mới đúng, không có tôi, cô có thể dễ dàng gả vào nhà Mộ Dung như vậy sao?” Cô chính là không ưa bộ dạng của cô ta suốt ngày cứ như mọi chuyện hoàn toàn không liên quan gì đến mình. Tiết Tình Tình khiêu khích đứng lên, đi đến trước mặt Tình Tình.

Cô cũng chỉ muốn để cho Tiết Tình Tình thân bại danh liệt thôi, không nghĩ đến cô ta có thể đặt một bước vào nhà Mộ Dung? Vì sao? Tiết Tình Tình cô cũng là con gái của Tiết gia, so về tài sản, về tướng mạo cũng không thua cô ta.

Nhưng tại sao ông trời lại ưu đãi cho Tiết Tình Tình như vậy, chiếm hết tình thương của cha không nói, hôm nay còn có thể từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng, trở thành thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung. Điều này sao cô có thể không giận, không hận?

Nếu như đêm đó là cô lên giường với Mộ Dung Trần, có phải mọi chuyện cũng sẽ như vậy hay không?

“Bốp”

Tiết Tình Tình không dám tin nhìn Tình Tình, người phụ nữ này dám đánh cô? Vuốt gò má của mình, Tiết Tình Tình trừng lớn mắt.

“Tình Tình, con có sao hay không?” Lữ Bích Viện thấy con gái bảo bối bị đánh, đang đứng xem kịch vui. Bà ta thét lên chạy đến.

Trời ạ, thật không nhìn ra, Tiết Tình Tình, đứa con gái này lại độc ác như vậy.

“Tiết Tình Tình, cô thật quá đáng. Dù sao nó cũng là em cô. Tại sao cô dám đánh nó?” Lữ Bích Viện vừa đau lòng, vuốt mặt con gái, vừa hét lớn với Tiết Tình Tình.

“!Quá đáng?” Tình Tình ghé tởm nhìn 2 mẹ con: “So với những việc các người đã làm với tôi, một cái tát có là gì?”

Như vậy đã bị xem là quá đáng? Trên thế giới còn thiên lý gì nữa? Những gì cô chịu cô không nói ra, vậy mẹ con họ có tư cách gì để trách cô?

Tình Tình không muốn cùng bọn họ dây dưa nữa, lòng của cô cảm thấy mệt mỏi, thân thể của mỗi một.

“ Tiết Tình Tình, đồ con gái chết tiệt. Đánh con gái tao rồi muốn đi sao? Không dễ như vậy đâu!”. Mắt Lữ Bích Viện nhìn Tình Tình xoay người rời đi, trên miệng còn mang theo nụ cười giễu cợt, cực kì giống với người đàn bà năm đó!

Đúng vậy, đời này người đàn bà đó không bao giờ làm bà an tâm sống qua ngày? Tại sao bà có thể buông tha cho con gái của bà ta?”

“ Tránh ra, không được đụng vào tôi!” Tình Tình không nghĩ đến Lữ Bích Viện sẽ tiến lên kéo tay cô, cô không muốn có bất kì tiếp xúc nào với bà ta. Nhưng người đàn bà này sức lực lớn như vậy, cô muốn tránh cũng không được!

“ Con gái của tao để ày đánh sao?” Lữ Bích Viện không để ý đến Tình Tình giãy giụa, giơ tay lên tát lên khuôn mặt khiến bà hận cả đời này.

“ Lữ Bích Viện bà muốn làm gì?” Tiết Thiệu Trạch đi vào, thật không ngờ nhìn thấy Lữ Bích Viện tát Tình Tình. Ông bước nhanh đến đẩy bà ra, thấy con gái ngồi trên đất khóe miệng đã rướm máu, trong mắt ông tỏa ra lửa giận.

Ông lập tức đứng lên, tát Lữ Bích Viện.

“Tiết Thiệu Trạch..... Là nó đánh Tình Tình..... tôi mới.....”

“ Bốp”

Không đợi Lữ Bích Viện cãi lại, bàn tay thật to của ông đã đánh tới làm cho Lữ Bích Viện ngã nhào trên đất.

“Tiết Thiệu Trạch, ông đánh tôi? Ông đánh tôi?” Con mắt Lữ Bích Viện được trang điểm tỉ mỉ tròng lớn, người đàn ông này lại giơ tay đánh bà, một chút sức lực kiềm chế cũng không có.

“Lữ Bích Viện, con gái của Tiết Thiệu Trạch tôi để cho bà đụng vào sao?”

Ngồi xổm xuống trước mặt bà ta, Tiết Thiệu Trạch nâng cầm bà ta lên, đang muốn tát cái nữa lại bị Tiết Tình Tình ở phía sau ôm lấy.

“ Ba, con cũng là con gái của ba, mới vừa rồi, Tiết Tình Tình cũng đánh con, sao ba không mắng cô ta?” Uất ức nhiều năm, đến giờ phút này đều tràn ra ngoài. Tiết Tình Tình lần này khóc thật lớn.

“Tránh ra!”

Tiết Thiệu Trạch không để ý đến Tiết Tình Tình đang khóc, đẩy cô ta ra, sau đó đỡ Tiết Tình Tình đứng dậy: “Tình Tình, không sao. Ba lập tức mời bác sĩ đến”

Con gái của ông thế nhưng không khóc, Tại sao ông lại phụ lòng Quân Hoa? Tại sao lại để con gái của mình chịu ủy khuất lớn như vậy?

25. Chương 25

Đau, thật sự rất đau! Thì ra cảm giác ăn tát lại đau đến như vậy! Tình Tình chịu đựng lệ sắp tràn khỏi mi, đẩy Tiết Thiệu Trạch ra : “Tôi có thể tự mình đi”

Cho dù đau, cô cũng không muốn rơi lệ trước mặt bọn họ.

“Tình Tình, tại sao con lại bướng bỉnh như vậy? Ba là ba của con, quan tâm con cũng không được sao?” Vô lực buông tay, đây là lần đầu tiên Tiết Thiệu Trạch đối với cô lớn tiếng như vậy.

Trong giọng điệu kia có sự đè nén nặng nề, bất luận ai nghe cũng cảm thấy không đành lòng. Nhưng, bây giờ cô không có cách nào suy nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng của mình, lặng lẽ ở một mình thôi.

“Thật xin lỗi.” Tình Tình cũng không quay đầu lại chạy lên lầu.

“Tiết Thiệu Trạch, anh đứng lại!” Mắt thấy Tiết Thiệu Trạch sắp đuổi theo Tình Tình lên lầu, Lữ Bích Viện bước lên ngăn trước mặt ôngm

“ Lữ Bích Viện, bà đừng ép tôi phải ra tay với bà” Đối mặt với Lữ Bích Viện, Tiết Thiệu Trạch khôi phục lại khuôn mặt lạnh lẽo, nếu như không phải nóng lòng muốn lên xem Tình Tình như thế nào, ông nhất định không để ý đến bà ta.

“Tiết Thiệu Trạch, ông xem Tình Tình là cái gì? Trong mắt của ông, vĩnh viễn chỉ có một mình Tiết Tình Tình thôi sao?” Một bên kéo Tình Tình đang khóc thút thít qua, trên khuôn mặt của Lữ Bích Viện hiện vẻ không phục.

“Ba, con hoài nghi, ba là ba của con sao?. Bằng không, tại sao từ nhỏ đến lớn, ba không nhìn con lâu một chút? Tại sao lại thiên vị như vậy? Chẳng lẽ vì Tiết Tình Tình lớn lên giống tiện nhân đó hay sao?”

“ Tình Tình, vấn đề này, con tốt nhất nên hỏi mẹ con, bà ta mới là người hiểu rõ nhất” Tiết Thiệu Trạch nắm chặt quả đấm, nếu như không phải tự chủ của ông tốt, ông nhất định đã vung một quyền cho đứa con gái nói chuyện không biết lựa lời này rồi:

“Còn nữa, nếu như từ nay không biết nghe lời, không cần đến nói chuyện với ta nữa”

Thật uống công, cô kêu ông là ba nhiều năm như vậy, cùng ông sống chung nhiều năm như vậy, mà chỉ học được của mẹ cô những tính toán thiệt hơn thôi. Là ông quá nuông chiều hay do di truyền của người nào đó là như thế?

Tiết Thiệu Trạch không muốn nói thêm gì nữa, ông sợ mình sẽ nhịn không được mà ra tay với người phụ nữ này. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, ông không yên lòng đến công ty..

Ông phải tìm cơ hội nói chuyện với Tình Tình. Để 2 mẹ con bà ta quây một trận như vậy, nếu hôm nay để cô ở nhà với họ, e rằng không ổn.

“Tiết Thiệu Trạch ông có ý gì?” Lữ Bích Viện vốn đang kéo tay ông, nhưng không khỏi buông lỏng, giọng điệu trong miệng cũng không còn kiêu ngạo như mới vừa nãy.

“ Có ý gì?”

Tiết Thiệu Trạch quay đầu lại, nhìn Lữ Bích Viện l: “Chính bà nên hiểu rõ không phải sao?” Lạnh lùng ném lại một câu sau đó Tiết Thiệu Trạch đi lên lầu.

“Mẹ, mẹ.” Tiết Tình Tình không dám tin lời kéo tay mẹ, tại sao bọn họ giống như có chuyện gì đó giấu giếm cô.

“ Tình Tình, không có chuyện gì đâu, con vĩnh viễn là con gái của Tiết Thiệu Trạch, vĩnh viễn đều là như thế...” Lữ Bích Viện ôm con gái, chợt rất muốn khóc. Nhưng, bà khóc không nổi.

Nỗi đau trên mặt không thể so sánh với nỗi đau trong lòng.

Những năm nay, bà cứ không danh không phận theo sát bên người ông, sinh cho ông một đứa con gái, ông lại nhần tâm với bà như vậy? Một cái tát kia đã làm vỡ tan sự chờ đợi nhiều năm như vậy của bà, bà luôn cho rằng, người đàn bà kia không có ở đây, bà sẽ có cơ hội chiếm được trái tim của ông.

Bà nghĩ, bà sai lầm rồi. Cho dù đến chết, bà cũng không chiếm được lòng của người đàn ông độc ác đó.

Nhưng, chỉ cần Lữ Bích Viên bà còn ở đây một ngày, thì những người đàn bà khác đừng mơ tưởng ngồi lên cái ghế Tiết phu nhân. Sự thật chứng minh, Tiết Thiệu Trạch nhiều năm như vậy cũng không lấy vợ khác, không phải sao?

Tiết Thiệu Trạch, ông không đối xử tốt với mẹ con tôi, thì tôi cũng không để cho ông sống yên ổn. Chỉ là, ông bây giờ còn là người đàn ông cố gắng vươn lên có 1 chỗ đứng trong xã hội thượng lưu sao? Còn là người đàn ông đáng để bà hao tâm tính toán sao?

Lúc này, bà thế nhưng không chắc chắn!

**

“Tình Tình, con mở cửa ra đi, có được không?” Tiết Thiệu Trạch đứng ở bên ngoài cửa phòng của Tình Tình, gõ nhẹ mấy cái.

Từ buổi sáng sau khi về đến nhà, cô cũng chưa ăn bữa trưa, cũng không có ra ngoài. Điều này làm cho ông không yên tâm. Mới vừa rồi, Mộ Dung Hàng Nhậm lại gọi điện thoại đến cho ông, dĩ nhiên không đề cập đến vấn đề nào khác ngoài hôn sự của 2 đứa trẻ.

Nhưng, không có sự đồng ý của con gái, ông cũng không thể tùy tiện đồng ý.

“Tình Tình, là ba” Bên trong không có phản ứng, Tiết Thiệu Trạch nói tiếp:

“Ba muốn nói chuyện với con về nhà Mộ Dung, được không?”

Yên lặng chừng một chút, Tiết Thiệu Trạch nghĩ rằng mình phải đi xuống dưới lấy chìa khóa dự phòng lên, thì Tình Tình đã mở cửa ra.

Tình Tình nhìn vẻ mặt đang lo lắng của ông, trong lòng mềm nhũn:

“Nói chuyện gì?”

Cái người này là người đàn ông ở bên cạnh cô nhiều năm như vậy.

“Chúng ta đến thư phòng đi, được không?” Thấy con gái giống như vừa mới tỉnh ngủ, Tiết Thiệu Trạch đề nghị.

“Không cần, Vào phòng con nói được rồi” Tình Tình mở cửa phòng ra, để cho Tiết Thiệu Trạch đi vào. Trừ gian phòng quen thuộc này, cô không muốn đi đâu hết, ai cũng không muốn gặp. Đặc biệt là nơi xuất hiện 2 mẹ con kia.

Sau khi trở về căn phòng quen thuộc, cô tự giam mình trong phòng tắm, tắm suốt mấy giờ, mới đi ra. Cho đến khi da của cô sắp tróc ra vì cọ xát.

Nhưng dù có cọ xát bao lâu, cũng không thể lau đi trong sạch mà cô đã làm mất.

Ngoại trừ đồng ý với điều kiện của người đàn ông đó, cô còn có thể làm gì. Cô chưa từng nghĩ Bách Lâm sẽ đến trước cửa nhà đợi cô. Cô chưa chuẩn bị tâm lý gì cả, cứ như vậy làm tổn thương anh..... Cô muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng khi số điện thoại kia xuất hiện trên màn hình, nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, muốn ngăn cũng không được. Cuối cùng, cô chỉ còn cách tắt điện thoại, vùi mình vào trong chăn.

Tổn thương một khi đã tạo thành, dù có bù đắp như thế nào cũng không được. Đau dài không bằng đau ngắn, muốn trách thì trách duyên phận của bọn họ quá ngắn.

Kể từ sau khi cô trưởng thành, đây là lần đầu tiên Tiết Thiệu Trạch vào phòng của con gái. Bày biện trong phòng đều tràn đầy nữ tính, màu sắc cũng rất nhu hòa và ngọt ngào.

Làm cho ông giật mình đó chính là chậu hoa nhỏ cô đặt trên bàn sách. Một ít đóa hoa màu xanh dương được cắt tỉa khéo léo xinh đẹp, bao quanh nhụy hoa màu vàng, sắc thái hài hòa bắt mắt, cuốn hoa từ từ

đuối dài, nửa khép nửa nở, thật nhỏ nhỏ, khiến cho người ta yêu thích, làm cho người ta khó quên, giống như cô vậy!

Ông đi tới, nhìn những bông hoa nhỏ màu xanh dương này đến mất hồn, những kí ức giống như thủy triều tràn về, tựa hồ như ở trước mắt, chưa bao giờ cách xa....

Ngày ấy, bầu trời vẫn xanh, mây vẫn nhẹ nhàng trôi, làn váy của thiếu nữ chập chờn trong gió.....

Thiệu Trạch, gặp lại, cũng không gặp lại. Bóng dáng người phụ nữ càng chạy càng xa, lệ cũng rơi đầy trên mặt.

Quân Hoa, tin tưởng anh, có được không? Ông muốn mở miệng nói nhưng ông không nói nên lời, ông nghĩ muốn đuổi theo bà, nhưng chân không cách nào di chuyển được, ông bị lún vào, rơi vào ao đầm thật sâu, không tìm thấy lối ra....

26. Chương 26

“Ông không phải có chuyện muốn nói với tôi sao?” Tình Tình nhìn Tiết Thiệu Trạch mất hồn, lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của ông. Qua nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ lên tiếng gọi ba, mới vừa rồi muốn gọi nhưng mở miệng thế nào cũng không gọi được.

Hoa này là hoa mẹ cô thích nhất, những lúc rảnh rỗi không làm gì, mẹ thường ngồi nhìn đóa hoa này đến ngẩn người. Có một lần, cô hỏi mẹ hoa này có ý nghĩa gì đặc biệt thì mẹ chỉ ôm cô khóc, không nói gì.

Từ đó, cô cũng không dám hỏi nữa!

Sau khi trưởng thành, cũng biết hoa này gọi là hoa vong thảo, có ý nghĩa là: “ Xin đừng quên tình yêu chân thành của tôi”

Mẹ muốn dùng hoa này để tưởng nhớ ai đó? Là ba sao? Nếu như là ba, tại sao cứ sống chết muốn lẫn trốn ông, tựa hồ như sinh ly tử biệt cũng không muốn gặp lại ông.

Nếu như không phải, vậy thì có ai đáng giá để mẹ nhớ nhung như vậy?

Mỗi lần đứng ở trước cửa sổ, tiếng gió nhẹ thổi, tiếng côn trùng rên rỉ trong đêm, bầu trời đầy sao, cô tựa hồ có thể nhìn thấy những bông hoa này di động giống như nụ cười của mẹ.

“Tình Tình, con với Mộ Dung Trần....” Cuối cùng từ trong kí ức trở về, Tiết Thiệu Trạch xoay người nhìn khuôn mặt bình tĩnh của con gái.

“Đúng như những gì ông nghĩ, tôi sẽ cùng anh ta kết hôn” Chuyện đến nước này, không ai có thể thay đổi sự thật này.

“Tình Tình, vậy còn Bách Lâm?” Tiết Thiệu Trạch đi đến, nghĩ nghĩ muốn vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái, nhưng cuối cùng cũng thu tay lại.

Khó có dịp cha con họ lần đầu tiên có thể an an ổn ổn ngồi chung 1 chỗ nói chuyện với nhau, ông không muốn làm cho cô mất hứng.

“....”

Tình Tình rũ mắt xuống, không nói lời nào, chỉ cần vừa nhắc đến cái tên này, trong lòng cô, sẽ dâng lên cảm giác vừa chua vừa đắng tràn đến cuống họng, làm cô muốn nói cũng không nói được gì.

“Tình Tình, con là con gái của ba....” Tiết Thiệu Trạch ngồi xuống bên người cô, rót cuộc nhện không được ôm lấy bà vai gầy yếu của con gái :

“Nếu như con không muốn gả vào nhà Mộ Dung, cứ nói với ba. Cho dù có phải trở mặt với nhà Mộ Dung, táng gia bại sản, ba cũng không muốn con phải chịu uất ức, được không?. Nói với ba, có phải Mộ Dung Trần ép con hay không?”

“ Tôi...”

Tình Tình ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt ân cần của ông, trong giọng nói của ông tràn ngập đau long vì cô, ân cần giống như cô là trân bảo của ông vậy.

Ông nói vì cô ông dám táng gia bại sản. Những thứ này không phải là ông đã phí hết tâm tư cùng thủ đoạn cả đời mới có được sao? Hôm nay tại sao có thể nói là vì cô có thể không cần tất cả?

Trong khi năm đó, vì sao ông không nói với mẹ cô như thế?

Không được rồi! Bây giờ nói gì cũng muộn rồi. Mẹ không muốn gặp ông. Nhưng, cô lại muốn gặp mẹ cô và em trai cô.

“Không phải” Tình Tình xoay mặt lại nhìn chậu hoa: “Là tôi tự nguyện gả cho anh ấy”

Bây giờ nói đồng ý hay không đồng ý cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi!

“Tình Tình. . . .” Tiết Thiệu Trạch không dám tin nhìn con gái của mình? Làm sao có thể? Thật không ngờ con gái của ông có thể bình tĩnh nói với ông cô đồng ý? Vậy còn Dương Bách Lâm?

Con gái của ông không phải là người thay đổi thất thường, nhưng vì sao lại khuất phục trước quyền thế của nhà Mộ Dung. Nhất định là cô có chuyện gì gặt ông, nhưng, cô lại không chịu nói cho ông biết.

Đây là những gì ông thấy được trên mặt của con gái ông. Nhưng, giữa Tình Tình với Mộ Dung Trần có chuyện gì gặt ông?

“Tôi không sao. Gả vào nhà Mộ Dung có gì không tốt sao?” Nếu như đã lựa chọn, vậy chỉ có thể đối mặt? Đời này, cô không thể gả cho người đàn ông cô yêu, vậy cô gả cho ai cũng giống nhau cả thôi. Ít nhất cô còn có thể thực hiện giấc mộng nhiều năm qua của cô.

“Bên Bách Lâm. Để ba nói với nó cho, được không?” Tiết Thiệu Trạch nghĩ đời này ông không có cách nào từ chối con gái.

Không có trả lời, chính là đồng ý!

Để cho cô đi nói, nhưng cô không có cách nào đối mặt với người đàn ông bảo vệ cô nhiều năm như vậy.

Chẳng lẽ do cô quá bạc tình sao? Ngay cả lời giải thích cuối cùng cũng không thể mở miệng nói với anh?

“Tôi không muốn ở đây” Tình Tình ngẩng đầu nhìn Tiết Thiệu Trạch, cô không có cách nào xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra mà đối diện với 2 mẹ con nhà đó.

“Ba sẽ an bày” Vỗ vỗ vai của cô, Tiết Thiệu Trạch cười nhạt: “Yên tâm, mọi chuyện đều có ba ở đây”

“Muốn đi ngay bây giờ” Trên mặt người đàn ông này mặc dù đã hằn lại dấu vết của năm tháng, nhưng sự thành thực, chững chạc đó, khó có người nào có thể có được. Ông là cha của cô. Cô vẫn luôn cự tuyệt lòng tốt của ông. Nhưng lúc này, ông vẫn đứng bên cạnh cô, nói với cô rằng, tất cả mọi chuyện đều có ông ở đây.

Đúng vậy, có ông ở đây! Mẹ, mẹ có biết không. Đến bây giờ con mới hiểu được, ông ấy thật lòng muốn tốt cho con!

“Được, đi ngay bây giờ”

Những gì cần thu dọn cũng không nhiều, một tiếng sau, Tình Tình đã thu dọn xong quần áo của mình, ngoại trừ chậu hoa trên bàn không cách nào bỏ trong hành lý được.

Nhưng, mặc kệ cô đi đến chỗ nào, nhất định cũng phải mang nó theo.

“Tình Tình, con thu dọn xong hết chưa?” Cửa không có khóa, Tiết Thiệu Trạch đẩy cửa đi vào. Cô ở lầu 3, trước giờ cô vẫn ở một mình, cho nên cũng không lo lắng mẹ con Tiết Tình Tình đến gây phiền toái cho cô.

“Xong rồi” Tình Tình ôm lấy chậu hoa, nhìn chung quanh một lần nữa, đây là căn phòng cô đã ở suốt 10 mấy năm. 10 mấy năm, thật vui vẻ! Dĩ nhiên cũng như cát qua kẽ tay, vụt mất.

Năm đó, chỉ là một cô bé rụt rè, bây giờ lại trở thành cô gái trưởng thành giống như nụ hoa sắp nở. Không trách được, không tiếp tục ở được!

“Nơi này, mãi mãi sẽ giữ lại vì con. Lúc nào con muốn trở về cũng được” Tiết Thiệu Trạch nhìn ra tâm tư của con gái của mình, cười 1 tiếng.

Nếu như, Tình Tình của ông, thật sự lưu luyến nơi này, vậy ông có thể xem cô cũng không lạnh nhạt với ông như vẻ bề ngoài?

“Ừ...” Đối với Tiết Thiệu Trạch. Tình Tình không muốn nói nhiều với ông. Nhưng đối mặt với một người cha, cô không có cách nào dùng mặt lạnh để chống đỡ.

“Mộ Dung Trần, bảo con đến căn hộ của nó đi” Kéo hành lý xuống đất, Tiết Thiệu Trạch chậm rãi nói, vừa nhận được điện thoại của Mộ Dung Trần, ông nói:

“Tình Tình, con đồng ý không?”

“Nhà anh ta?” Tình Tình ôm chậu hoa, nghe tin này không khỏi sửng sốt, người đàn ông này, phải đặt cô trong tầm ngắm mới an tâm sao?

Cô đã đồng ý với điều kiện của anh ta rồi, anh ta còn vội vã muốn ở chung một chỗ với cô. Anh ta biết rõ nhược điểm trí mạng của cô nằm trong tay anh ta còn gì.

“Nếu như con không muốn đi, ba sẽ nói với nó” Thấy khuôn mặt trắng bệch của con gái. Ông càng thêm khẳng định, con gái và Mộ Dung Trần có chuyện gì đó gạt ông.

“Không cần.”

Nếu như anh ta đã nói như vậy rồi, cô nhất định không thể trốn được, nếu để Tiết Thiệu Trạch nói với anh ta, người đàn ông vô sỉ đó không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa, cô không thể mạo hiểm.

Nhưng, trước khi đi, cô còn có 1 chuyện phải làm.

“Tôi muốn đến 1 nơi”

“Được, ba đi với con”

Đây là lần đầu tiên sau 10 năm, 2 cha con của họ cùng nhau ra khỏi cửa.

2 mẹ con Lữ Bích Viện đứng trên ban công nhìn Tiết Thiệu Trạch và Tình Tình cùng nhau mở xe.

“Mẹ, Tiết Tình Tình muốn đi đâu?”

“Mặc kệ nó muốn đi đâu, chỉ cần nó không ở đây là được rồi. Tốt nhất là mãi mãi không về” Lữ Bích Viện oán hận nói.

27. Chương 27

Không có, không có, cái gì cũng không tìm được. Có phải cô đã đến chậm. cho nên, bị người khác nhặt được rồi?

Tình Tình, cả người vô lực ngồi trên mặt cỏ rậm rạp, vùi mặt vào bên trong đầu gối mà khóc! Tại sao cô đã tìm hơn 1 giờ, nhưng vẫn không tìm được chiếc nhẫn?

Có phải cô đã thật sự tới chậm rồi không? Cô muốn tự tay trả lại chiếc nhẫn cho Bách Lâm? Nhưng tại sao lại không thấy?

“Tình Tình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con nói cho ba biết được không?”

Tiết Thiệu Trạch tiếp điện thoại xong đi đến, nhìn thấy một người đứng phía sau xe không nói một lời, còn con gái vẫn ở trên thảm cỏ tìm kiếm thứ gì đó

Tóm lại là cô muốn tìm thứ gì, cô lại không chịu nói, ông chỉ có thể lo lắng suông rồi. Nhưng, cô lại ngồi dưới đất không ngừng nói:

“Tại sao có thể không thấy?”

Nói cho ông ấy biết sẽ có tác dụng sao? Chỉ làm cô thêm đau lòng mà thôi. Nước mắt Tình Tình càng chảy càng nhiều, không hề cảm nhận ở bên cạnh đã có nhiều thêm một người đàn ông.

Mộ Dung Trần ngồi chồm hổm xuống bên cạnh cô. Sử dụng ánh mắt ý bảo Tiết Thiệu Trạch đi trước đi. Đàn ông nhìn đàn ông, luôn có thể hiểu được ý tứ trong mắt đối phương.

Tiết Thiệu Trạch bất đắc dĩ đứng dậy nhìn con gái khóc đến đau lòng. Mộ Dung Trần, người đàn ông này mặc dù dùng thủ đoạn để ép buộc con gái ông, nhưng ông nhìn thấy trong mắt anh ta sự nghiêm túc, cho nên ông đồng ý đem con gái của ông giao cho anh.

Có thể được thiếu gia nhà Mộ Dung yêu say đắm, đối với Tình Tình là phúc hay là họa? Chỉ là, tính tình cô bướng bỉnh y chang mẹ của cô, sợ là sẽ phải chịu khổ.

“Khóc đủ chưa?”

Cho đến khi xe của Tiết Thiệu Trạch rời đi, Mộ Dung Trần mới lên tiếng.

Cái cô gái này, cô còn dám đến đây tìm? Tiết Thiệu Trạch nói sẽ tự mình đưa cô đến, làm cho Mộ Dung tứ thiếu gia chưa bao giờ chờ đợi ai, cứ thế đứng ngây ngốc trước cửa lớn biệt thự đợi suốt 1 giờ, thậm chí ngay cả bóng ma cũng không thấy.

Dưới tình thế cấp bách, anh chỉ có thể gọi điện thoại cho Tiết Thiệu Trạch, không ngờ cô lại ở đây.

“Anh...”

Nghe được giọng nói vừa xa lạ, vừa quen thuộc. Tình Tình chợt ngẩng đầu lên. Anh tại sao lại đến đây? Tiết Thiệu Trạch đâu rồi? Tại sao không nói cho cô biết.

“Thật đúng là cô bé không biết nghe lời, tôi có nên dạy dỗ em một chút không?” Mộ Dung Trần nâng khuôn mặt của cô lên, dưới ánh đèn, cặp mắt cô khóc đến sưng đỏ nhìn chườm mắt cực kì.

Hơn nữa còn khóc vì người đàn ông khác!

“Mộ Dung Trần, anh là đồ khốn kiếp” Anh ta dám vứt đồ của cô, còn có thể thản nhiên như vậy? Tình Tình tức giận muốn đứng lên, nhưng, ngồi chồm hổm trên mặt đất thật lâu, 2 chân của cô đã tê dại làm cho cô lảo đảo một cái, cả người ngã xuống phía sau.

Đau, thật là đau! Mặc dù anh ta đỡ cô, nhưng chân của cô bị trật rồi!

“Tiết Tình Tình, em có thể ngoan ngoãn để tôi ôm em được không?”

Người phụ nữ này rõ ràng bị trật chân còn liều mạng muốn thoát khỏi tay anh.

“Mộ Dung Trần, anh đem chiếc nhẫn trả lại cho tôi, trả lại cho tôi...” Chân đau, lòng đau, lại bị anh ta ôm lấy như vậy, bất đắc dĩ không làm được gì. Tình Tình lại ở luống cuống trước mặt người đàn ông này!

Cô điên cuồng đâm lên lồng ngực cứng rắn của anh, chỉ muốn xả hết những khó chịu trong lòng của mình, nhưng đánh người không làm vơi đi nỗi đau của mình còn làm đau tay của cô hơn!

“Đủ rồi, Tình Tình, tôi đã cảnh cáo em rồi, em quên rồi sao?” Cô muốn cứng đầu cứng cổ phải không?

“Đó là đồ của tôi, sao anh lại vứt đi chứ?. Đó là tấm lòng của người ta anh có hiểu hay không?” Đánh đến mệt mỏi, cũng không muốn bị người ta chế giễu, sau khi Tình Tình rống lớn, thân thể cũng mềm nhũn.

Người đàn ông, ngoại trừ dùng giọng điệu bá đạo ra lệnh cho cô, anh ta còn có thể làm được gì?

“Vậy đổi lại tôi làm người đàn ông của em, có đủ không?”

Mộ Dung Trần cảm thấy kiên nhẫn của mình sắp hết rồi, tại sao người phụ nữ này lại chọc anh nhiều lần như vậy.

Đồ của người đàn ông khác, đã vứt đi rồi, cô còn muốn đến đây tìm làm gì? Nếu như đã quyết định ở bên cạnh anh, vậy thì hãy quên đi những gì trong quá khứ đi, mặc kệ là bằng cách nào.

“Anh...”

Mặc cho anh ta ôm mình về xe, Tình Tình nhắm mắt không nhìn anh nữa, cũng không muốn nói chuyện với anh. Người đàn ông của cô, anh ta đúng là người đàn ông đầu tiên của cô! Hơn nữa, bọn họ cũng sắp kết hôn, cô còn gì để phản bác được nữa!

Chân bị trật càng lúc càng đau! Đau đến mức trên cái trán trắng nõn của cô nhiễm đầy từng giọt mồ hôi.

“Sao vậy?”

Sau khi lên xe, Mộ Dung Trần đang muốn lái xe, lại thấy sắc mặt cô tái nhợt, cần môi không nói lời nào. Thật là buồn bực.

Tình Tình xoay mặt không để ý đến anh, dù có đau đến chết cũng không cần anh ta quan tâm.

Không để ý đến lời kháng nghị của cô, anh nghiêng người nâng chân của cô lên, nhìn xuống mắt cá chân của cô, bàn tay vừa mới đặt vào mắt cá chân phải của cô, sau đó chửi thề một tiếng. Mắt cá chân vốn mảnh khảnh, nay đã sưng vù lên bằng quả trứng gà, không cần nghĩ anh cũng biết là rất đau, thế mà người phụ nữ này lại cắn răng chịu đựng.

“Đừng....”

Tình Tình mở mắt, người đàn ông lại kéo chân của cô, anh ta không biết cô đang mặc váy sao?

“Chết tiệt, tôi đưa em đi bệnh viện”

Vốn tưởng rằng cô chỉ náo loạn một phen, cho nên anh định mang cô đến biệt thự của mình nghỉ ngơi, nhưng không nghĩ đến mắt cá chân cũng bị thương, mà đầu sỏ gây nên vết thương của anh, chỉ sợ là anh.....

“Không cần, tôi không muốn đi...” Cô mới không cần anh ta giả vờ tốt bụng.

“Nếu như không đi bệnh viện, vậy trước tiên về nhà...” Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, Mộ Dung Trần không đành lòng để cô đến bệnh viện chen lấn, nhưng dưới tình huống như vậy anh mới để ý đến gò má của cô cũng bị sưng đỏ, trên gò má trắng nõn, 5 dấu tay cơ hồ còn có thể nhìn thấy.

“Là ai đánh?”

Thân thể của cô, mỗi một chỗ mỗi một tác đều là chỗ anh yêu mến, anh còn không nỡ dùng sức, lại có người dám đánh cô? Tiết Thiệu Trạch rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Lại để cho con gái ông bị đánh. Xem ra đón con gái ông ra ngoài là đúng rồi.

Anh ta quan tâm cô sao? Không cần! Thật không cần! Cô không muốn nhận sự quan tâm của anh ta!

Nước mắt, rõ ràng đã tràn đến hốc mắt nhưng tại sao mở to mắt thế này, lại cảm thấy khô khốc! Đúng vậy, ai đánh thì sao? Đối với mẹ con Tiết gia kia, từ nay về sau không cần đối mặt với bọn họ nữa, cũng không cần vì điều này mà khóc thút thít.

“Là mẹ con Tiết Tình Tình đánh em đúng không?” Đau lòng vuốt má của cô, Mộ Dung Trần không cần đoán cũng biết:

“Yên tâm, cho dù anh có muốn buông tha cho bọn họ, thì Tiết Thiệu Trạch cũng không bỏ qua đâu” Giống như nghĩ đến điều gì, anh khinh miệt lên tiếng.

Tình Tình mở to mắt, anh nói gì? Tiết Thiệu Trạch sẽ không bỏ qua cho bọn họ? Nếu như quả thật vô tâm đối với bọn họ, năm đó sao có thể khiến ẹ cô vì bọn họ mà rời khỏi?

Nhưng, những năm gần đây, cô cũng có thể nhìn ra được. Tiết Thiệu Trạch dường như rất lạnh nhạt với Lữ Bích Viện, nhưng muốn đối phó bọn họ. Có thể sao?

Thôi, Tình Tình, chuyện của mình còn lo chưa xong, còn tâm trí đâu mà lo chuyện của người khác.

“Không khóc nữa hả? Đợi về đến nhà, anh sẽ giúp em bôi thuốc” Cúi đầu hôn lên mí mắt đã sưng đỏ Mộ Dung Trần lái xe rời đi.

28. Chương 28

Trở lại nhà của Mộ Dung Trần nằm trong khu nội thành cũng là 8 giờ tối.

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không nói gì nữa. Sau khi đem xe để vào nhà để xe, Mộ Dung Trần ôm người phụ nữ về mặt không cam tâm tình nguyện trở về phòng.

Căn nhà này mặc dù là đứng tên của Mộ Dung Trần, chỉ là con cháu nhà Mộ Dung luôn luôn ở trong nhà lớn, cho nên kể từ khi mua nhà, chưa từng có người ở qua.

Buổi chiều, sau khi gọi điện cho Tiết Thiệu Trạch, bởi vì không yên lòng, nên anh mới quyết định để cô dọn đến đây ở. Thứ nhất, hôm nay cô trở lại Tiết gia phỏng chừng cũng không được thoải mái lắm, thứ 2 ở trong tầm ngắm của anh, anh cũng yên tâm hơn.

Cho nên, mấy giờ trước, anh đã sai người giúp việc quét dọn một lần, cũng chuẩn bị một chút vật dụng trong nhà.

Vừa tiến vào trong phòng, Mộ Dung Trần dịu dàng đặt Tình Tình ở trên chiếc giường lớn kia.

“Tôi không muốn ngủ ở đây”

Sau khi anh buông cô xuống, Tình Tình bắt đầu quan sát bố trí trong phòng, ngoại trừ chiếc giường lớn này, cũng chỉ có một chiếc tủ quần áo đơn giản, và chiếc ghế sofa cùng hệ.

Mặc dù đồ rất ít, nhưng nhìn cách bày trí trong phòng, cũng biết đây là phòng ngủ chính. Bọn họ còn chưa kết hôn, cô làm sao có thể cùng anh ta ngủ chung giường?

Cô còn chưa cởi mở đến trình độ đó, ở tình huống bất đắc dĩ cùng với người đàn ông xa lạ cùng giường chung gối.

“Không được. Phòng tắm ở bên kia, em đi tắm trước đi, đợi bác sĩ đến khám cho em được không?”

Nhìn quần áo trên người cô, khắp nơi đều là cỏ vụn.

“Tôi không đi...”

Tình Tình nhìn chằm chằm anh. Người đàn ông này, vì sao cứ thích sắp đặt mọi chuyện của cô như vậy?

“Không đi?. Vậy anh cũng không ngại tự mình ôm em đi vào”

Nhìn chân của cô đã sưng đến như vậy, cho nên một mình cử động cũng không tiện. Nhưng anh lại vô cùng vui vẻ giúp cô tắm.

“Mộ Dung Trần, anh dám?.” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Em cảm thấy anh có dám hay không?”

Mộ Dung Trần ngồi bên giường, nghiêng người đến gần cô. Tình Tình bị khí thế của anh dọa sợ đến mức dạ dày cũng bắt đầu rút gân, trực tiếp rút chân lại, làm cô đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn hết trắng lại xanh, rên lên một tiếng rồi đưa tay che chân.

“Thật không biết nghe lời, bị thương như vậy mà còn cứng đầu. Vậy em cứ cởi đồ ở chỗ này đi, tôi cũng không ngại” Anh không có ý tốt nhìn về phía cô.

“Mộ Dung Trần, tôi sẽ đi tắm, nhưng tôi sẽ không ngủ chung giường với anh”

Tức giận nhưng lại trốn không thoát, Tình Tình cuối cùng chỉ có thể đẩy anh ra, chịu đựng mắt cá chân bị thương đi vào phòng tắm, cuối cùng vẫn không quên nặng nề đóng sầm cửa phòng tắm.

**

“Bảo mưa thì mưa đi, dài dòng như vậy làm gì?”

30 phút qua đi, Mộ Dung Trần rít điều thuốc trên tay, ném điện thoại di động xuống giường. Mắt nhìn về phía cửa phòng tắm không biết đã là lần thứ mấy, không nghe được bất kì âm thanh nào bên trong, cô gái

bướng bình này không lẽ đã ngủ quên trong đó rồi. Anh đứng lên đi đến trước cửa phòng tắm, bả vai dựa vào vách tường.

“Tình Tình.”

Chân của cô bị thương như vậy, có cần tắm lâu như thế không? Dù cho thật sự không tắm nhưng anh còn nghĩ thấy hương của cô là sao vậy. Bên trong không có người trả lời. Mộ Dung Trần lại gõ lên cánh cửa vài cái:

“Anh cho em một phút, nếu như em còn không ra, anh sẽ không ngại trực tiếp đi vào trong đó ôm em ra ngoài”

Trong phòng tắm vẫn không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng nước chảy không ngừng, anh lại vỗ lên cái cửa vài cái:

“ Tình Tình”

Lúc này, thanh âm muốn bao nhiêu phần không vui thì có bấy nhiêu.

Vẫn không có tiếng động, xem ra anh không muốn đi vào cũng không được.

“Tiết Tình Tình, em lập tức đi ra cho anh.”

Mộ Dung Trần hít một hơi thật sâu, tính toán cho cô gái nhỏ này thêm cơ hội cuối cùng.

“Tôi, tôi còn chưa tắm xong...”

Tình Tình rốt cuộc lên tiếng. Trên thực tế không phải chưa tắm xong, vốn là cô chỉ muốn tắm rửa một chút sau đó thay quần áo. Nhưng, bồn tắm kiểu mát xa cực lớn này khiến cô tò mò, cô vịn nước sau đó ngâm mình trong bồn, nhưng ai có thể biết được bồn tắm quá trơn, chân của cô lại bị thương, làm thế nào cũng không thể ngồi dậy được

“Em cũng tắm nửa giờ rồi, còn chưa có tắm xong?”

Mộ Dung Trần chỉ cảm thấy khóe mắt co rúm, kích động muốn phá cửa mà vào.

“Vậy thì thế nào? Tôi đúng là chưa tắm xong”

Ngăn cách bởi cánh cửa, tiếng của Tình Tình có vẻ nhỏ dần, nhưng cô không lên nổi thì làm thế nào bây giờ?

“Lập tức ra ngoài.” Mộ Dung Trần lại nói lần thứ nhất.

“Tôi nói là không cần.”

Rõ ràng là cô không muốn để ý đến anh, anh lại muốn trêu chọc cô, vì sao anh muốn cô nghe lời anh nói như vậy?

“ Tôi đếm đến ba, em không ra tôi sẽ vào trong” Ở ngoài cửa, Mộ Dung Trần đã nắm chặt quả đấm, nếu như không phải còn chút lí trí, chỉ sợ anh đã sớm đập một cước phá cửa xông vào.

“ Anh dám vào thử xem?”

Tình Tình ngồi ở trong bồn tắm đáp lại, cô không tin, cửa phòng tắm bị cô khóa rồi, Mộ Dung Trần làm sao có thể đi vào, cô không tin. Huống chi, đường đường là Mộ Dung tứ thiếu gia ưu nhã, làm sao lại phá cửa nhà tắm chứ?

Nhưng, tại sao cô lại cảm thấy lo lắng như vậy?

“Ba.” Mộ Dung Trần bắt đầu đếm ngược đếm.

“Hai.”

Đưa tay nới lỏng caravat trên cổ, sau đó kéo xuống, trực tiếp ném lên giường, sau đó anh lại xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, có lực.

Không sợ anh vào đúng không? Vậy anh sẽ vào cho cô xem. Đi tới trước cửa phòng tắm, đưa tay lắc lắc tay nắm cửa, không ngờ lại bị cô khóa lại rồi.

“ Một....”

Khi anh đếm xong, cửa phòng tắm đã bị anh đập ra. Cô gái này không để ý anh tiến vào, anh đương nhiên cũng sẽ không để ý thỉnh thoảng dùng bạo lực.

“Phanh!”

Một tiếng vang thật lớn vang lên, khiến cho cửa phòng tắm vốn an ổn nhất thời văng ra, đồng thời trong phòng tắm kèm theo tiếng hét chói tai của Tình Tình.

“ Á.....”

Cô thế nào cũng không nghĩ qua, Mộ Dung Trần lại thô bạo trực tiếp đá văng cánh cửa, cô sợ đến nỗi dùng 2 tay ôm ngực, toàn thân rúc vào trong nước, chỉ sợ nếu sợ ý một chút cảnh xuân sẽ bị lộ ra ngoài.

Mặc dù, toàn thân cô anh cũng nhìn qua rồi, cũng sờ qua rồi, nhưng cô không có thói quen gặp anh trong tình huống như thế này.

“ Bé con, em tắm cũng lâu quá đấy”

Mộ Dung Trần hoàn toàn không thấy cô kinh hoàng, từng bước từng bước đi về phía cô, nhìn thấy sắc mặt của anh rất khó coi, cô sẽ không cảm thấy vui mừng đấy chứ?

“ Mộ Dung Trần, anh ngừng lại cho tôi, không cho phép anh tiến thêm một bước”

“ Tôi đã cho em cơ hội, là em làm cho tôi đợi quá lâu”

“ Anh dừng lại, không cho phép tiến lên” Tình Tình đem thân thể chính mình chìm vào trong nước, nhưng lui nữa không phải cả người cô phải chui vào trong nước sao?

Đáng tiếc, phòng tắm này cho dù có lớn hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ cách cự ly 5 bước chân, đối với Mộ Dung Trần mà nói, anh căn bản không để ý đến lời cảnh cáo của Mộ Dung Trần, thẳng tắp đến gần cô.

Cả người Mộ Dung Trần đứng trước bồn tắm, nhìn người đang rúc cả thân thể xuống nước, anh dè xuống lửa giận trong lòng : “Hả?”

“Không cần, anh đi ra ngoài trước đi”

Mộ Dung Trần không để ý đến cô, trực tiếp cầm khăn tắm ở trên kệ lên “Nghe lời, bác sĩ sẽ đến ngay bây giờ”

“Anh xoay người sang chỗ khác.”

Thật là nói giỡn, nếu anh nghe lời thì anh còn là Mộ Dung Trần sao?

“ Tình Tình anh không có nhiều kiên nhẫn, em tự mình đứng lên, hoặc là anh ôm em lên” Mộ Dung Trần nhìn chăm chăm cô, trong phòng tắm, hơi nước lượn lờ, tuy rằng do cửa bị đá văng, khí nóng ở trong phòng cũng giảm đi phân nửa, nhưng mà Mộ Dung Trần vẫn cảm thấy cả người như có lửa thiêu, khí nóng dâng lên từng hồi.

Anh từ trên cao nhìn cô chăm chăm, mặc dù cô cố gắng đem thân thể ẩn vào trong nước, nhưng đáng tiếc vẫn không giấu hết được vóc người mỹ lệ của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì ngâm nước nóng quá lâu mà phồng hồng, tóc xỏa ướt dầm dề, cả phòng tắm tràn đầy hương thơm anh quen thuộc, đó là sữa tắm anh hay dùng. Cổ quần gia thật là chu đáo, ngay cả việc này cũng nghĩ đến. Lúc này, mùi vị này ở trên người cô, Mộ Dung Trần lại phát hiện anh bị nó gợi lên dục niệm.

29. Chương 29

Người con gái chết tiệt!

Mặc dù ngâm mình ở trong nước, thân thể mơ hồ, chỉ là da thịt bóng loáng trắng nõn đập vào mắt làm cho anh hô hấp gấp rút, chiếc cổ mảnh khảnh, bả vai mượt mà, xương quai xanh xinh đẹp..... ánh mắt anh nóng bỏng, giống như ngọn lửa được đẩy lên, một tắc một tắc nhìn lên, bắp thịt trên cánh tay cũng căng cứng, khăn tắm trong tay cũng vô ý mà siết chặt.

Tại sao thân thể của cô, lại có thể gợi lên kích thích mà trước nay anh chưa từng có. Chỉ cần một ánh mắt của cô, cũng có thể làm anh kích động đến không kiềm chế được, hận không thể ngay lập tức đè cô lên giường, hung hăng thương yêu cô (vì anh quá sắc ạ >.<). cho="” dù="” cô="” không="” đáp="” lại="” anh,="” nhưng="” anh="” cũng="” cảm="” thấy="” không="” sao.="” nếu="” không="” phải="” là="” âu="” thánh="” nguyên="” sẽ="” đến="” ngay.="” mộ="” dung="” trần="” cũng="” mặc="” kệ="” chân="” của="” cô="” có="” bị="” thương="” hay="” không,="” trước="” tiên="” “=”” yêu="” cô="” một="” lần="” đã="” rồi="” tính.="”>

“ Tự tôi sẽ ...” Sẽ không nói nên lời, anh ta đang dùng ánh mắt như muốn nuốt chửng cô, Dù đau chết đi được nhưng cô cũng tự mình đứng lên.

“ Chỗ nên nhìn, chỗ không nên nhìn anh cũng đã nhìn rồi, em nghĩ sao?” Mộ Dung Trần ngược lại không gấp, nghiêng người, bốn mắt chạm nhau, khí nóng cũng nhẹ phả lên mặt cô, trần đầy hơi thở nam tính của anh.

“ Anh...”

“ Bác sĩ ở bên ngoài chờ chúng ta” Không cần đi ra ngoài nhìn. Ước chừng thời gian này, Âu Thánh Nguyên chắc cũng đến rồi. Đưa tay vén tóc dính vào bên má cô, khoảng cách của 2 người rất gần, gần đến mức Tình Tình cho là anh ta lại muốn hôn cô.

“ Anh đi ra ngoài đi” Tình Tình bị anh hù dọa không nhẹ, đưa tay muốn đoạt lấy khăn tắm trong tay anh.

“”

Lời nói của Mộ Dung Trần cũng làm cho toàn thân Tình Tình phát run, mặc dù 2 người chỉ ở chung giường 2 buổi tối mà thôi. Có một buổi trong đó ý thức của cô không được tỉnh táo. Nhưng cô biết, người đàn ông này căn bản không tiếp nhận kháng nghị của người khác.

Cô sai rồi, cô không nên đi khiêu khích người đàn ông này. Tại sao, vừa đụng đến anh ta, cô lại không kiểm soát được hoàn toàn lý trí của mình. Cô kéo kéo khăn tắm, nhưng anh ta lại nắm quá chặt, cô căn bản không kéo được.

Mộ Dung Trần áp gương mặt lại gần, tiếp đó, môi mỏng của anh ta rơi vào cổ của cô, lúc cô còn chưa kịp kêu lên thì đã hung hăng gặm mút lấy chỗ da thịt đỏ của cô.

Hơi thở của anh chuyển thành nặng nề, nóng bỏng phun trên da thịt của cô, làm cho thân thể nhạy cảm của cô co rút lại, lại càng kích thích hơn dục vọng của anh ta.

“Mộ Dung Trần, anh không nên như vậy..... Đau....”

“Không nên như thế nào? Hả?” Anh tiếp tục làm loạn trên cổ của cô, hoàn toàn không để ý đến tay của cô ngăn ở trước ngực anh, đôi tay ướt đầm làm ướt sơ mi của anh, anh cũng không quan tâm, mà chỉ đem môi di chuyển, từng chút từng chút hôn lấy.

Trong bụng thầm nghĩ không biết Âu Thánh Nguyên đã đứng chờ ở bên ngoài bao lâu rồi, Thôi kệ, cứ để cho hắn chờ, thỏa mãn anh trước đã rồi nói tiếp

“ Tôi, tôi, anh không nên như vậy.....” Người này bắt đầu giở trò xấu, căn bản cũng không nhìn địa điểm, thời gian, điều này cô biết rất rõ.

Mộ Dung Trần ôm cô từ dưới nước lên, đặt cô ngồi lên đùi mình, nhìn toàn thân cô đã phồng hồng, phía dưới cổ hòng chuyển động, khăn tắm đã sớm bị anh vứt vào bồn tắm, đôi tay ôm lấy Tình Tình không ngừng giãy giụa.

Nhưng dù cô giãy giụa như thế nào, cũng không thoát khỏi kiềm chế của người đàn ông này, bàn tay của anh ta vuốt ở trên eo của cô, cảm nhận đường cong mềm mại nơi đó, tiếp tục thăm dò xuống phía dưới,

vuốt ve 2 chân thon dài của cô, sau đó một tay thăm dò ở trước ngực cô:

“Mộ Dung Trần...”

Tình Tình liều mạng giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng quay trái quay phải, làm gì, mặc kệ cô làm như thế nào anh cũng có thể hôn cô. Theo di chuyển đầu của cô, nụ hôn của anh vừa vội vừa nặng, lúc cô kêu lấy tên anh, anh nhân cơ hội trực tiếp đem đầu lưỡi thăm dò trong miệng cô, mặc dù lúc trước đầu lưỡi bị cô cắn bị thương, nhưng mà lúc này dục vọng đã xông lên đầu, anh chỉ muốn hôn cô cho đủ.

Nụ hôn này, có chút thô bạo, đầu lưỡi cạy mạnh ở trong miệng cô gây sóng gió, đòi hỏi ngọt ngào của cô, bàn tay kiên định không cho cô khép lại 2 chân của mình..... Cử chỉ của anh thô bạo cũng ép cô đau đến chảy nước mắt, tiếng ghen ngào mang theo sự không cam lòng, hơn nữa là uất ức nói không nên lời của cô.

Người đàn ông này, luôn thích khi dễ cô như vậy.

“Thiên Lôi địa hỏa nha!”

Một giọng nói mang theo tiếng cười nhàn nhạt truyền từ phòng bên ngoài vào

Bởi vì tiếng nói này, người phụ nữ ở trong ngực người đàn ông muốn tránh cũng không được, còn một người lại hôn mãi, hôn mãi vẫn không đủ đồng thời dừng động tác lại, sau đó giãy tiếp theo, Tiết Tình Tình còn chưa kịp hét chói tai, thì Mộ Dung Trần đã nhỏ giọng mắng, sau đó cởi áo sơ mi của mình ra, bao chặt lấy cô ở trong ngực, đầu cũng không để lộ ra ngoài:

“Âu Thánh Nguyên, cái tên chết tiệt này, vì sao cậu đến cũng không gõ cửa” Mộ Dung Trần ánh mắt như lửa bắn về phía bên này, quay đầu rống to với bạn tốt.

Âu Thánh Nguyên hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng dội cho bạn tốt một gáo nước lạnh: “Mới vừa rồi tình huống ác chiến như vậy, tôi có gõ cửa, tại cậu không nghe thấy thôi”

Hai người kia ở trong phòng tắm chiến đấu như vậy, anh có gõ cửa lớn hơn nữa chẳng phải vô ích sao?

Anh vốn cho là, trong phòng của Mộ Dung Trần, chỉ có anh mới có thể vào, nhưng đến đây mới phát hiện thì ra mình đã sai lầm rồi, không nghĩ đến trong phòng của hắn còn có một người phụ nữ mặc dù không nhìn thấy rõ được mặt của cô ấy, nhưng trong tình huống này cũng có thể tưởng tượng ra là dạng gì, đặc biệt là cặp đùi thon dài trắng mịn mà Mộ Dung Trần nghĩ muốn che giấu nhưng không cách làm được kia, anh cũng không nhịn được nhìn ngắm vài lần.

“Cậu cút ra ngoài cho tôi” Ý thức được người trong ngực đã khẩn trương đến phát run, Mộ Dung Trần lửa giận càng tăng thêm mấy phần:

“Còn nữa, nhớ khóa cửa lại”

Cho đến khi tiếng khóa cửa nhẹ nhàng truyền vào tai, Mộ Dung Trần mới quay đầu lại, nhìn người con gái đang vui trong ngực mình cả cử động cũng không dám: “Anh ôm em ra ngoài, em lạnh cả rồi”

Giọng của anh khàn khàn! Thật tốt, nếu như không phải sợ cô ở trong nước đã lâu sẽ cảm lạnh, anh sẽ không buông cô ra nhanh như vậy. Thân thể mềm mại lần đầu tiên chủ động chui vào trong lòng anh, loại cảm giác này khiến anh như thế nào cũng không muốn buông cô ra.

Tình Tình chưa từng nghĩ phòng của anh sẽ có người đàn ông khác xông vào, hơn nữa lại bị bắt gặp trong tình huống nhếch nhác như vậy, cô đã bị sợ đến choáng váng. Ngay cả khi Mộ Dung Trần cầm khăn tắm, bao bọc lấy cô, ôm cô trở lại giường cô cũng mặc cho anh ta bận rộn.

Đồ lót nữ, được anh mặc lên trên người cô, sau đó đến chiếc váy mềm mại. Người luôn luôn chỉ biết cởi đồ của phụ nữ, giờ phút này lại tình nguyện mặc từng cái một, rốt cuộc cô có thể kích thích anh làm những chuyện gì mà anh chưa bao giờ làm như thế này?

Chỉ biết rằng, anh cam tâm tình nguyện, đặc biệt trong tình huống cô ngoan ngoãn như bây giờ. Mặc dù quá trình này sẽ làm cho dục vọng của anh bộc phát.

Sau khi mặc xong quần áo, anh cầm máy sấy tóc sấy khô tóc mềm cho cô, sau đó thuận tay cầm lấy cây lược mộc tỉ mỉ chải tóc lại cho cô.

Nhìn chiếc váy đã che kín lại đường cong quyến rũ của cô, bởi vì hơi ngấn mà lộ ra chiếc đùi thon dài làm người ta chỉ muốn hung hăng cắn một cái, lần nữa cắn chặt răng. Hôm nay thật tiện nghi cho Âu Thánh Nguyên rồi.

30. Chương 30

“ Chúng ta ra bên ngoài để bác sĩ khám chân của em được không?”

Ôm cô ở trong lòng, Mộ Dung Trần thấy cô vẫn trong tình trạng hốt hoảng chưa lấy lại được tinh thần, nhẹ giọng hỏi.

“ Tôi không muốn đi, tôi không muốn đi...”

Đại não mất đi ý thức này giờ lúc này mới khôi phục lại như cũ. Tình Tình đỏ mặt không dám ngẩng đầu. Trời ạ, chuyện vừa rồi là thật, mới vừa rồi cô với anh ta ở trong phòng tắm dây dưa không rõ, lại bị người khác bắt gặp. Tại sao lại có thể như vậy? Loại chuyện mất mặt như vậy lại xảy ra trên người của cô. Nhưng tại sao cô lại xấu hổ như vậy, cũng không phải vụng trộm.

A, vụng trộm! Cái vấn đề này giống như nghiêm trọng hơn!

“Vậy để anh gọi cậu ta vào” Mộ Dung Trần hình như cảm thấy chủ ý này không tệ, bởi vì ở trên giường có thể dùng chăn che cô lại, để cho người khác muốn nhìn gì cũng không nhìn thấy được.

Không thấy cô cự tuyệt, Mộ Dung Trần lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

“ Âu giáo sư...”

Tình Tình nhìn thấy người đàn ông xách một chiếc cặp đi vào phía sau Mộ Dung Trần thì vốn đang ngồi tựa nửa người trên giường, Tình Tình trừng lớn cặp mắt.

Mộ Dung Trần nói bác sĩ, như thế nào lại là giáo sư Âu Thánh Nguyên của học viện bọn họ? Dù cô học khoa văn, cũng không qua lại nhiều với các bạn đồng học, nhưng, Dương Bách Lâm học về kinh tế, cô cũng thường qua khoa của anh mấy lần, dĩ nhiên biết giáo sư trẻ tuổi này mới từ nước ngoài trở về, rất được sinh viên hoan nghênh.

Nhưng, cô chưa từng nghe Bách Lâm nói Âu giáo sư là bác sĩ? Có phải người giống người không?

“ Xin chào”

Kinh ngạc đầu chỉ có mình Tình Tình. Âu Thánh Nguyên không thể nào ngờ được cô gái lúc này triền miên với bạn thân của hắn lại biết hắn, hơn nữa còn là học sinh của trường hắn.

A Trần từ lúc nào lại thích sinh viên còn nhỏ tuổi như thế này? Hơn nữa còn là một cô gái thanh thuần như vậy? Hơn nữa còn là học sinh của hắn? Nhưng vì sao nhìn sinh viên nữ trong veo như nước này, hắn một chút ấn tượng cũng không có. Thật đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt hơn nhiều.

“ Âu giáo sư, tại sao thầy...”

Tình Tình nhìn chằm chằm cái cặp sách trên tay anh, nhìn Âu giáo sư luôn nhẹ nhàng như gió này như thế nào cũng không giống một bác sĩ!

“ Tò mò vì sao tôi là giáo sư lại biến thành thầy thuốc phải không?” Âu Thánh Nguyên nhếch miệng:

“ Vấn đề này, nếu cần thận mà nói, thật là dài...”

“ Các người nói đủ chưa?”

Mộ Dung Trần bị lơ ở một bên sắc mặt âm trầm. Bọn họ xem anh như không tồn tại vậy: “Mất cá chân của cô ấy bị sưng, cậu khám thử xem”

Hỏa lực thật là cường đại. Âu Thánh Nguyên cong miệng lên, ngồi ở bên giường, đang muốn vén chăn lên, người đàn ông khó chịu đó không hiểu vì sao lại đến gần cản trước mặt hắn:

“Tránh ra, để tôi”

Người phụ nữ của anh có thể tùy tiện để người đàn ông khác đụng vào sao. Nếu quả thật có loại bắt mạch không cần đụng tay của cổ đại, anh sẽ không để cho người đàn ông khác đụng vào người phụ nữ của anh một chút nào.

Quả thật, anh nên đưa cô đi bệnh viện, nếu không, tùy tiện tìm một bác sĩ nữ đến so với Âu Thánh Nguyên cũng an toàn hơn.

Tình Tình cắn môi không nói lời nào, người đàn ông này thật kì quái, anh ta lại quen với thầy giáo của học viện bọn họ, quen thân đến mức nửa đêm cũng có thể gọi người ta đến nhà khám vết thương cho cô.

Được rồi, nhường hắn đi! Âu Thánh Nguyên sờ mũi một cái. Thật là xui xẻo, uống công cho hắn nửa đêm chạy như bay đến, tưởng đâu cậu ta có chuyện, ai ngờ là chuyện của người khác, hơn nữa còn phải nhìn sắc mặt của Tứ thiếu.

Chăn mềm mại được vén lên một góc, chỉ lộ ra đôi chân trắng nõn như ngọc, nhưng đáng tiếc mắt cá chân lại sưng lên rõ ràng như vậy.

“Âu Thánh Nguyên, nhanh lên một chút.”

Mặc dù bọn họ không nói gì thêm, nhưng Mộ Dung Trần vừa nghĩ tới mới vừa rồi hai người bọn họ giống như rất quen thuộc trong lòng khó chịu!

“Tôi xem một chút, có thể sẽ hơi đau”.

Không dám nhìn nhiều một cái, Âu Thánh Nguyên ngồi xuống, nâng mắt cá chân đã sưng đỏ lên quan sát, sau đó xoay mắt cá chân vòng vòng.

“Thật là đau!”

Tình Tình đau đến cong người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, cố gắng muốn rút chân về, lại bị Âu Thánh Nguyên dùng sức bắt được, đá như thế nào cũng không tránh được.

“Đừng động, khớp xương bị lệch vị trí rồi”

Vẫn may là chỉ bị trật khớp mà thôi, chỉ cần xoa bóp để trở lại vị trí cũ, và dùng nước ấm ngâm chân là được.

“Âu Thánh Nguyên, cậu rốt cuộc có thể hay không?”

Mộ Dung Trần cảm tức rống to về phía người đàn ông vẫn duy trì nụ cười trên mặt. Thật là, nếu không phải biết hắn ta từng tốt nghiệp ngành kinh tế học và cao học y, hơn nữa tinh thông xoa bóp trung y, anh nhất định sẽ đánh hắn.

Thấy người con gái trong ngực khuôn mặt khổ sở, Mộ Dung Trần đau lòng đem cô ôm vào trong ngực :

“Nhịn một chút, một lát sẽ khỏi.”

“Đều tại anh.”

Không có thói quen thân mật với một người đàn ông ở trước mặt người xa lạ, Tình Tình muốn đẩy hắn ra nhưng không dám chỉ có thể nhịn đau nhỏ giọng oán giận nói.

Nếu như không phải là anh ta ném đồ của cô, cô cũng không phải ngồi trên mặt đất tìm đồ đến 2 chân tê cứng. Nếu như không phải anh ta hung hăng ôm cô, 2 chân cô đang tê lại đứng không vững?

“Được rồi, được rồi, đều là anh sai, vậy được chưa?”

Thấy cô nhỏ giọng lại không dám ngẩng đầu lên, Mộ Dung tứ thiếu tâm trạng cực kì vui mừng, thế nhưng không quan tâm bạn tốt ở trước mặt, mà bày tỏ cử chỉ sủng nịch với người con gái này.

“Này, 2 người muốn tình tứ như thế nào tôi cũng mặt kệ, nhưng cũng đừng xem tôi như người tàng hình được không?”

Tình tứ? Ở trong mắt người ngoài, cử chỉ của bọn họ đã trở thành như vậy sao? Tình Tình nhin đau không nói gì nữa.

“Được rồi, có thể”

Tình Tình cũng bởi vì mới vừa rồi Âu Thánh Nguyên nói câu nói kia mà bực mình không lên tiếng, Mộ Dung Trần ngược lại phản ứng trước một bước, trợn mắt nhìn bạn tốt một cái, sau đó đem chăn che lại chân của Tình Tình, sợ Âu Thánh Nguyên sẽ chiếm tiện nghi.

“Được rồi, còn chưa chịu buông tay?”

Lạnh lùng nhìn Âu Thánh Nguyên còn nắm chân nhỏ của cô, hắn muốn cầm nữa, anh nhất định sẽ phế tay của hắn, để cho hắn cả đời này đừng mong có thể cầm lại dao giải phẫu.

“ Có người qua cầu rút ván như vậy sao?”

Nếu như không phải thuốc thí nghiệm lần trước đưa cho hắn có chút trục trặc, Âu Thánh Nguyên cũng không nhẫn nhịn trước mặt hắn như vậy, ít nhất cũng phải đòi co đến cùng.

Thuốc thí nghiệm, từ này mới vừa thoáng qua trong đầu. Giáo sư Âu Thánh Nguyên lập tức nhớ lại, Mộ Dung Trần sau khi bị anh hạ thuốc đã chạy đến sau sân trường.

Người phụ nữ trên giường kia có phải là cô gái ngày hôm đó hay không? Nếu như vậy không phải là dụng tâm của anh đã hư rồi sao?

“Âu Thánh Nguyên tôi còn chưa tính sổ với cậu, cậu lại còn dám nói?”

Rốt cuộc cũng buông chân nhỏ ra, Mộ Dung Trần vội vàng đem toàn bộ chăn kéo lại, đến một ngọn gió nhỏ cũng không thể chui lọt

“ Cảm ơn thầy, Âu giáo sư”

Lúc Mộ Dung Trần buông cô ra, cô rốt cuộc cũng ngẩng đầu nhỏ giọng nói cảm ơn. Sau khi được anh ta xoa bóp, cảm giác đau đớn mãnh liệt cũng giảm nhiều hơn rồi.

“Không cần nói cảm ơn với cậu ta”

Mộ Dung Trần khó chịu nói. Cô đối với anh chưa từng khách khí như vậy. Ngược lại luôn đối với Âu Thánh Nguyên bộ dáng quen thuộc như vậy. Còn nói cảm ơn với hắn ta nữa!

31. Chương 31

“Bây giờ không phải ở trường, không nên gọi tôi là giáo sư” Âu Thánh Nguyên đứng lên, khẽ cười nói :

“Cô có thể giống cậu ấy gọi tôi là Âu Thánh Nguyên hay A Nguyên cũng được”

Luôn luôn không qua lại sâu với người khác, đặc biệt là con trai, Tình Tình đối với đề nghị của Âu Thánh Nguyên, không cách nào tiếp nhận ngay được.

“Không có chuyện gì nữa, cậu có thể đi rồi” Mộ Dung Trần lần nữa lên tiếng

“A Trần, chân của cô ấy cần chườm đá lạnh một lần, sau đó mới có thể bôi thuốc”

Không thể ý đến sắc mặt đen thui của Mộ Dung Trần, Âu Thánh Nguyên lấy từ trong cặp ra một tuýp thuốc.

“ Tôi còn muốn thuốc tha mặt nữa...”

Mộ Dung Trần quay khuôn mặt của Tình Tình lại, trên đó vẫn còn dấu tay nhàn nhạt. Mẹ kiếp, nếu như Tiết Thiệu Trạch không xử lý 2 người phụ nữ kia, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ dễ dàng như vậy. Lại dám ra tay với người phụ nữ của anh.

“ Nơi này...”

Âu Thánh Nguyên đứng lên, ném qua một tuýp thuốc không có chữ gì:

“Trần, không phải là cậu ra tay đó chứ?”

“Chuyện đó không liên quan đến cậu”

Mộ Dung Trần nhìn tuýp thuốc trong tay, trước kia, anh vẫn luôn tin tưởng hẳn, chỉ là sau chuyện lần trước không cần thận mắc bẫy của hắn, sự tín nhiệm của anh đối với hắn cũng giảm một phần.

“Này, cậu có thể hoài nghi trình độ dạy học của tôi, nhưng không thể hoài nghi thuốc do tôi nghiên cứu được”

Dùng tiền chưa chắc đã mua được, lần trước, anh cũng chỉ nhằm chán bỏ một chút thuốc vậy thôi, mà có thể làm cho cậu ta phát tác không phải phải sao?

“Những chuyện này cậu không cần nói với tôi.” Không đề cập đến thì thôi, nhưng cứ nhắc đến thì anh lại muốn đánh người.

Âu giáo sư này nói chuyện tại sao lại thẳng thắn như vậy. Cho dù là người mới ném trái mìn đời, nhưng cô không phải loại người ngu ngốc! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tình Tình trong nháy mắt ửng hồng. Nếu như sau này trong quá trình học, cô nhất định không dám chọn lớp của anh ta rồi.

“Âu Thánh Nguyên, hạn cho cậu trong vòng một giây biến mất trước mặt tôi” Mộ Dung Trần lạnh giọng nói. Cậu ta có cần phải ở trước mặt người phụ nữ của anh nói những lời này không? Không thấy ngay cả ngẩng đầu cô cũng không dám hay sao?

“Trần, có phải cậu cũng nên trả chút tiền khám bệnh hay không?” Âu Thánh Nguyên không để ý đến Mộ Dung Trần tức giận. Nói thật, anh cũng không tin trước mặt một người con gái hắn sẽ động thủ. Huống chi, Âu Thánh Nguyên anh là ai. Không phải vì giao tình nhiều năm mới anh mới đến nhà khám bệnh sao?

Huống chi, một đường chạy đến đây, anh đã vượt bao nhiêu cây đèn đỏ. Muốn bao nhiêu giấy phạt có bấy nhiêu? Khoản phí này đương nhiên anh phải tính cho Mộ Dung Trần rồi.

“Âu Thánh Nguyên, cậu nhất định bắt tôi trả số tiền đó sao?” Tiện tay đặt thuốc lên tủ đầu giường, Mộ Dung Trần đỡ Tình Tình nằm xuống, sau đó đi về phía Âu Thánh Nguyên.

“Trần, cậu đường đường là Mộ Dung tứ thiếu gia, sẽ không vì chút tiền này...”

“Âu Thánh Nguyên, cậu có biết xấu hổ không hả? Nhà cậu mở ngân hàng, chút tiền phạt này với cậu có đáng là gì? Cậu sẽ không nộp nổi sao. Lại nói cậu vừa là bác sĩ vừa là giáo sư, một tháng kiếm được nhiều tiền như vậy, một chút tiền phạt này, cậu cũng so đo với tôi?”

Ai lại không biết Âu Thánh Nguyên là đại thiếu gia ngậm thìa vàng chào đời, gia thế hùng hậu. Âu gia là tập đoàn tài chính lớn nhất Singapore. Mà Âu Thánh Nguyên lại không kế thừa sự nghiệp của gia tộc, đi khắp nơi, lại dám so đo chút tiền với anh.

Huống chi, anh cũng giúp hắn che giấu rất nhiều chuyện rồi!

“Ha ha, tiền ai lại chê ít?” Mọi thứ đã thu dọn xong, anh phải đi.

“Chỉ là Trần, lần này tôi để cho cậu thiếu” Âu Thánh Nguyên đeo túi đứng dậy, nhìn người trên giường không dám lên tiếng: “Cô bé, tôi đi nha, cẩn thận tên cầm thú trong ngoài khác nhau này nha” (Hắc hắc)

“Cút! Âu Thánh Nguyên, ngày mai tôi sẽ bảo thư kí mang chi phiếu đến cho cậu” Tiền đúng là không có tội, chỉ là có muốn thiếu nợ hay không, mà cũng phải xem người thiếu nợ là ai nữa.

“Vậy tôi cũng không khách khí” Khách khí với người nào cũng có thể, nhưng không cần khách khí với Mộ Dung tứ thiếu, huống chi việc nghiên cứu của anh cũng cần tiền nha. Không muốn về nhà, bị đám lão già kia làm phiền, cho nên có cơ hội kiếm tiền đương nhiên anh cũng không từ chối.

“Đúng rồi, lão Trần bên ngoài nói canh hà hằm đông trùng hạ thảo có thể uống rồi”

Đi tới cửa Âu Thánh Nguyên giống như là nghĩ đến cái gì đó quay đầu lại bồi thêm một câu rồi mới đi ra ngoài.

“Ra ngoài ăn hay là anh lấy vào?”

Mộ Dung Trần cũng không có thời gian để ý Âu Thánh Nguyên, trở lại bên giường, anh khom nửa người, nhẹ giọng nói. Cũng đã trễ thế này, cô nhất định là đã đói bụng.

Không để ý đến ánh mắt của anh ta, Tình Tình nhắm mắt, nằm xuống, nếu như không có cách nào lựa chọn, cô không muốn nói lời nào cả.

Nói nhiều sẽ sai nhiều, nếu như số mệnh không cách nào thay đổi được, vậy cô thà lựa chọn trầm mặc phối hợp với số mệnh vậy. Mặc dù từ giữa trưa đến giờ cô không có ăn gì, cả người mệt mỏi khiến cho cô cảm thấy đói bụng. Nhưng lại không có cảm giác muốn ăn.

“Tình Tình, em đừng ngủ được không?” Thấy cô chớp mắt, bộ dạng không để ý đến mình, không phải mới vừa rồi nguyện ý nói chuyện với anh sao? Tại sao Âu Thánh Nguyên vừa đi lại không để ý đến anh nữa:

“Ăn ít đồ ăn đi, sau đó đợi anh thoa thuốc cho em xong rồi ngủ tiếp”

Tình Tình nghiêng mặt đi, cho dù là nhắm 2 mắt, cũng không muốn đối diện với anh ta.

“Tình Tình...”

Người phụ nữ này nhất định phải chọc giận anh sao? Mộ Dung Trần nhìn người con gái xoay đầu tỏ vẻ kháng nghị, trong lòng ngọn lửa kia lại được đốt lên. Người con gái này, thật là muốn chết! Cũng có biện pháp chọc cho anh tức giận.

“Em rốt cuộc có muốn ăn hay không?” Không để ý đến anh. Anh có biện pháp: “Em không muốn ăn, vậy chúng ta làm nốt chuyện vừa này còn bỏ lỡ”

Nói chuyện, tay đồng thời cũng không ngừng lại, trực tiếp vén lên làn chăn mềm mại nằm lên giường, một tay dừng lại trên người cô, một tay dùng sức xoay khuôn mặt của cô qua, nhìn cô cẩn thận, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt của cô. Hô hấp của người đàn ông ngày càng trở nên nặng nề, phả trên mặt của cô, Tình Tình cố gắng để mình không quan tâm đến, cũng không muốn mở mắt nhìn anh, lại càng không muốn mở miệng nói chuyện với anh.

Bộ dáng của cô lạnh nhạt không hề có phản ứng. Kích thích nên dục vọng chinh phục của người đàn ông. Không phản ứng. Anh cũng không tin?

Cúi đầu, mút vào đôi môi của cô. Vừa mới bắt đầu anh chỉ nghĩ muốn lướt qua, chỉ khi nếm được ngọt ngào của cô, thì lại muốn nhiều hơn, nụ hôn cũng tự nhiên sâu hơn, đầu lưỡi đẩy hàm răng của cô ra, bữa bãi hoạt động trong miệng của cô, lúc cô kháng nghị, muốn xoay mặt đi. Mộ Dung Trần đã giữ cái ót của cô lại, tựa hồ nụ hôn như thế nào cũng chưa đủ.

Mà Tình Tình bị hôn đến không nổi, kháng nghị một tiếng, lật người muốn quay lưng về phía anh, nhưng đôi tay của anh lại để hai bên, căn bản không cách nào động đậy được. Mộ Dung Trần nhìn phản kháng rất nhỏ của cô, muốn tránh khỏi ngón tay của anh, nhưng chỉ uống phí thời gian, anh làm sao có thể để cô tránh, hẳn muốn cô, toàn thân đã cảm thấy đau, nhưng nghĩ đến mắt cá chân của cô bị thương, chỉ có thể áp chế dục vọng của mình xuống.

Hít sâu mấy hơi, bình ổn lại hơi thở nặng nề, thật lâu, khi anh kết thúc bằng nụ hôn sâu này, cái trán chống đỡ cô, cầm 2 tay của cô, ngón tay quần quít tay cô, thổi khí nóng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bởi vì sợ mình không khống chế được dục vọng, hung hăng muốn cô, cho nên chỉ có thể nắm 10 ngón tay cô thật chặt.

Nhìn đôi môi của cô bị hôn đến sưng đỏ, không nhin được hớp nhẹ một cái, đôi tay cùng thân thể nặng nề đang đè áp lên cô, không có buông ra.

“Muốn ăn cơm hay là muốn tiếp tục làm hả?”

32. Chương 32

Người thông minh dĩ nhiên cũng biết lựa chọn muốn ăn cơm!

Nhưng, người đàn ông này sao lại biết khẩu vị yêu thích của cô?

Ngồi tê đít ở đầu giường, Tình Tình cự tuyệt người đàn ông muốn hạn chế hoạt động của cô, uống từng ngụm, từng ngụm canh gà ngọt ngào, nhưng không muốn mở miệng nói với anh ta câu nào.

Đối với một người đàn ông luôn ép buộc cô, cô thật sự không có chuyện gì để nói.

“Em có muốn ăn thêm một ít cua không?” Mộ Dung Trần nhìn cô đem chén canh gà uống gần hết, cảm thấy rất yên tâm, đồ ăn mua ở ngoài ngoài trừ món này còn có món cua xào nổi danh của Tị Phong Đường. Vừa mới mở hộp đựng thức ăn ra, hương thơm của thức ăn xông vào mũi, Tình Tình không cần nhìn cũng biết thịt cua vàng óng mê người đến cỡ nào.

Người đàn ông này, vì sao biết cô thích ăn cái này? Bọn họ biết nhau chưa đến nửa tháng, nhưng lại dụng tâm với cô như vậy? Dụng tâm như vậy, khiến cô cảm thấy hổ thẹn. Không thể cũng không nên như vậy. Mặc kệ anh ta có làm gì đi nữa cũng không thể xóa được sự thật rằng anh ta đã dùng thủ đoạn để ép buộc cô.

“Tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ” Cầm chén trên tay đưa cho anh. Tình Tình cố gắng để mình không nhìn sắc mặt của anh. Anh có thể lại nổi giận với cô hay không?

Cô bé này, rõ ràng là những món cô thích ăn nhất, nhưng khi anh mang những thứ này đến cho cô, thì cô lại không muốn ăn. Nhìn nét mặt của cô, cũng biết trong lòng cô hận anh nhiều đến mức nào.

Nhưng, quãng thâm rõ ràng dưới đáy mắt cô, khiến anh không đành lòng miễn cưỡng cô nữa, cộng thêm hôm nay cô cũng đủ nhẫn, mắt cá chân của cô lại bị thương cho nên tạm thời bỏ qua cho cô đi.

Sau này, cô chính là người của anh, là vợ của anh, anh muốn như thế nào mà không được.

“Vậy thì em ngủ ngon” Khăn trắng như tuyết nhẹ nhàng lau khô miệng của cô.

**

Bận rộn một buổi tối, Mộ Dung Trần đi ra từ phòng tắm, toàn thân chỉ có một chiếc khăn tắm quấn quanh, đây là lần thứ 2 anh tắm trong tối nay, làm như vậy để tiêu trừ dục vọng không có chỗ phát tiết trong người, cầm khăn lông lau khô nước vẫn còn vướt trên tóc, theo ánh đèn nhu hòa đầu giường, ánh mắt rơi vào Tình Tình đang nằm trên giường.

Thân thể cao lớn nhất thời cứng lại, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng cũng nặng nề thở dài, đi từng bước đến trước mặt cô, đem khăn lông trên tay ném xuống đất, ngồi ở mép giường, cúi người nhìn khuôn mặt rất an tĩnh khi ngủ của cô.

Chiếc váy ngủ rộng thùng thình, hở một bên vai, vừa lúc lộ ra chiếc cổ trắng nõn, trên da thịt còn lưu lại vết hôn anh để lại lúc ở trong phòng tắm.

Tay không tự chủ, lại phủ lên gương mặt của cô, mặc dù hôm nay thật sự rất mệt mỏi, nhưng ở một nơi xa lạ, lại thêm một người đàn ông luôn giở trò với cô, Tình Tình ngủ cũng không sâu, thậm chí khi tay của anh chạm đến mặt cô, cô liền tỉnh giấc.

Nhưng, cô lại không muốn để ý đến anh. Anh muốn thế nào thì cứ như thế đó đi.

Một tay Mộ Dung Trần chống bên người cô, tay còn lại nâng khuôn mặt của cô lên, cẩn thận quan sát gương mặt tinh xảo của cô, ngón tay thon dài vuốt ve.

Mặc dù cô là chỉ là một cô gái mới trưởng thành, nhưng đường cong mỹ lệ động lòng người của cô vẫn làm cho tâm của anh nhộn nhạo, khó nhịn, mới vừa rồi trong phòng tắm, anh phải dùng nước lạnh để bình ổn hơi thở, nhưng lúc này đã nhanh chóng tăng nhiệt trở lại.

Như thế nào anh cũng không ngờ, người con gái đêm đó bị anh vô lễ ở trường học, lúc này lại an tĩnh ngủ ở trên giường của anh, bên cạnh anh. Điều này làm cho anh vô cùng thỏa mãn.

Dù biết, trong lòng của cô không có anh, nhưng như vậy thì sao? Không yêu thì sao? Nếu như mới bắt đầu anh bỏ cuộc không phải sẽ không có được cô sao?

Cô ngủ rất an tĩnh, dục vọng anh vất vả mới đè nén xuống được lại bộc phát, anh không nhịn được khát vọng, kìm lòng không được, từ từ nghiêng người hôn lên cánh môi của cô.

Yêu một người, phải cần bao nhiêu thời gian? Anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nhưng, bây giờ, khi ôm thân thể nhỏ nhắn trong ngực, mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể của cô đầu độc lòng của anh, cứ như vậy tiến vào trong trái tim anh.

Anh đã từng cười nhạt khi người ta nói đến nhất kiến chung tình. Nhưng, sau này khi gặp cô, anh mới hiểu, cô cứ như vậy đã ngự trị trong lòng của anh. Để cho anh dù phải dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng phải có được cô.

“Tình Tình, ngoan, bảo bối...” Cô liên tục chớp chớp lông mi, bán đứng việc cô đang giả vờ ngủ.

Đầu lưỡi linh hoạt xông thẳng vào, nhẹ nhàng quyến rũ chiếc lưỡi mềm mại của cô, một chút rồi một chút, tỉ mỉ, kiên nhẫn hút đầu lưỡi của cô, mút vào hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về cô, thỉnh thoảng lại cắn môi dưới của cô.

Nụ hôn của anh, dịu dàng mà không gấp gáp, tựa như đang làm chuyện mình yêu thích nhất, không nhanh không chậm treu chọc cô, giống như là âu yếm bảo vật trân quý nhất trên đời, cưng chiều cùng thương yêu cực độ.

“Anh tránh ra...” Khi anh ta di chuyển xuống dưới, thì Tình Tình có muốn giả bộ cũng không được nữa, mở mắt muốn đẩy thân thể của anh ra.

Anh ta thật nặng nề. Tại sao lại đem cả người nặng như vậy đè lên người cô?

“Thế nào, đã tỉnh rồi?”

Mộ Dung Trần chống nửa người lên, nương ánh đèn nhàn nhạt nhìn gương mặt của cô.

“Anh thật nặng! Đừng đè lên người tôi” Tay nhỏ bé vẫn không ngừng đẩy lồng ngực anh ra.

“Trọng lượng của tôi em hẳn phải quen rồi chứ”

Lời này tuy không có gì, nhưng anh thật không đành lòng ép buộc cô. Người phụ nữ mảnh mai này thật khiến anh vừa yêu vừa hận. Lật người xuống nằm bên cạnh cô, sau đó đem lồng ngực của mình áp vào lưng của cô.

“Anh mau buông tôi ra, tôi muốn đi ngủ” Cứ như vậy bị anh ta ôm vào trong ngực, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh ta, một nhịp lại một nhịp vang lên bên tai. Giây dựa nho nhỏ của cô căn bản không có chút tác dụng nào với anh.

Người đàn ông trên đỉnh đầu ôm cô càng chặt hơn nói: “Ngủ đi, nếu không tối nay chúng ta cũng không cần ngủ nữa”

Đem cô ôm sát một chút, để thân thể 2 người hoàn toàn dán sát vào nhau, những đường cong mềm mại của cô cùng với thân thể rắn chắc của anh ở chung một chỗ.

“Buông tôi ra...”

Khi hấn vùi đầu vào cổ của cô, Tình Tình có chút uất ức, ghen ngào. Biết rõ người đàn ông này sẽ không buông cô ra, nhưng cô vẫn cảm thấy uất ức.

“Ngủ đi, tôi đảm bảo sẽ không làm gì hết” Mộ Dung Trần nhắm mắt lại, vỗ vỗ lưng cô nói, cô đã là người phụ nữ của anh, dù cô có trốn ở nơi nào cũng không thoát được.

“Vậy anh buông tôi ra.”

“Tình Tình, nếu em tiếp tục động đây, tôi không đảm bảo chúng ta chỉ “ngủ” thông thường đắp chăn bông thôi đâu”

Mộ Dung Trần lên tiếng đe dọa, Tình Tình lập tức không dám giãy dụa, cô nhớ tới buổi tối hôm trước, anh uy hiếp cô. Nhưng tựa vào người anh như thế này, thân thể cô cảm thấy mệt mỏi, cô trợn to 2 mắt, ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong phòng yên ắng, ngoại trừ tiếng hít thở của 2 người không còn tiếng động gì khác.

33. Chương 33

Chuyện kết hôn cứ được quyết định như thế.

Tình Tình vẫn ở lại biệt thự của Mộ Dung Trần. Anh nói cô không cần đến trường nữa, đã có người giúp cô làm thủ tục tạm thời nghỉ học!

Tạm thời nghỉ thì nghỉ đi. Nếu trở lại ngôi trường quen thuộc, cô cũng không còn mặt mũi nào để đối diện với Dương Bách Lâm. Nhưng, cô vẫn nợ anh một lời giải thích, nhưng lại không biết nên mở miệng giải thích thế nào.

Mỗi ngày sống trong biệt thự của Mộ Dung Trần cũng không có việc gì làm. Mộ Dung Trần điều 2 người giúp việc từ nhà Mộ Dung sang đây, giúp cô quét dọn và chuẩn bị 3 bữa cơm. Hằng ngày, công việc của anh ta cũng rất bận rộn, buổi sáng lúc cô thức dậy đã không thấy anh ta ở bên cạnh, buổi tối sau 9h anh ta mới có thể về đây.

Ban ngày, thời gian gặp mặt của bọn họ thật ít ỏi, chẳng qua, điều đó rất hợp ý của cô. Bởi vì, cô không biết nên sống chung với một người đàn ông như thế nào.

Anh ta đối với cô, ngoại trừ nhiều lúc cô không đoái hoài đến anh ta, anh ta sẽ nổi giận, thời gian còn lại đều quan tâm chăm sóc cô.

Chỉ là, nhiều khi nhu cầu trên giường của anh ta quá độ làm cho cô không chịu được. Sau khi vết thương ở chân của cô khá lên, mỗi tối, mặc kệ dù có vẻ muộn như thế nào, anh ta nhất định sẽ tìm mọi cách để chọc phá giấc ngủ của cô, mặc kệ cô có phản kháng như thế nào, đến cuối cùng anh ta cũng có cách bắt cô khuất phục.

Nếu như nói cô không có cảm giác gì là không đúng, ngày đó, Âu giáo sư chỉ cho anh ta công dụng của thuốc đó. Bắt đầu từ hôm đó, anh ta luôn kiên nhẫn bôi nó cho cô, nhưng có lúc anh quýnh lên, anh dứt khoát thoa thuốc cho cô, sau đó không để ý đến cô đau đến run rẩy mà mạnh mẽ chiếm đoạt.

Nhìn cô đau đến khuôn mặt tái nhợt, nhưng anh ta vẫn có thể vô sỉ nói:

“Không có cảm giác sao? Tôi sẽ làm cho em có cảm giác mới thôi”

Đúng vậy! Anh ta có thể đem cô ném vào gió mưa hoan ái nam nữ, đến khi cô khóc lóc, cầu xin anh ta mới thôi.....

Tình Tình mệt mỏi nằm ở trên giường lớn, mở to mắt sững sờ nhìn rèm cửa sổ màu tím nhạt bị gió nhẹ thổi tung bay. Phần lớn chiếc chăn mềm đã bị rơi xuống giường, chỉ còn một nửa nằm ở cuối giường, cô một thân trắng như tuyết nằm trên ga giường màu đậm càng thêm bất mắt.

Trên da thịt xinh đẹp của cô, hiện đầy vết xanh tím cùng sưng đỏ, toàn thân cô vô lực nằm ở trên giường, cho thấy vừa trải qua hoan ái.

Trong phòng, quần áo xốc xếch ném đầy trên đất, cùng với hương vị ái muội lan tỏa, cho dù gió nhẹ từ cửa sổ sát đất thổi vào, cũng thổi không hết hơi thở dục vọng ở trong phòng.

Rất mệt, mệt mỗi quá, sao cô lại chọc phải người đàn ông sáng sớm muốn đến công ty đi làm này chứ? Cô vẫn còn đang ngủ mơ màng, nhưng, người đàn ông đã ăn mặc chỉnh tề lại chọc phá giấc ngủ của cô.

Sau đó, anh nói buổi trưa sẽ có người của công ty áo cưới đến lấy số đo của cô để may lễ phục cưới, công ty đá quý của nhà Mộ Dung cũng sẽ đến.

Cô mơ hồ nghe được, nghe xong chỉ ừ một tiếng coi như đáp lại anh ta. Dù sao, chuyện hôn lễ cũng do anh ta một tay chuẩn bị, cô có nói cái gì cũng vô dụng, cho nên anh ta nói như thế nào sẽ là như thế đi!

Cô vốn cho là sau khi nói xong anh ta sẽ rời khỏi, nhưng anh ta lại hỏi cô muốn lễ phục và nhẫn kiểu dáng như thế nào, thì cô cũng sốt một chút, mới tùy tiện nói:

“Tùy anh”

Sắc mặt người đàn ông kia vốn đang tốt nhưng sau một giây đã trở nên âm trầm, anh ta kéo cô từ trong chăn ra, thanh âm rất thấp hỏi cô:

“Em nói tùy?”

Người con gái này dám hờ hợt nói một câu tùy anh sao? Gả cho anh cứ tùy tiện như vậy sao? Lúc trước cô quỳ trên đất tìm kiếm chiếc nhẫn bởi vì cô yêu người đàn ông đó sao?

Mộ Dung Trần cố gắng kìm chế cơn giận của mình không muốn nổi giận với cô, tuy nhiên, lòng ghen tỵ mãnh liệt không khống chế được, cô dám nói tùy anh một lần nữa, cô thử xem.

“Tùy anh”

Người đàn ông này cầm tay phải của cô đến đau đớn, lại nghe câu tùy anh của cô, giống như biến thành dã thú, kéo cô lên giường giày vò cô suốt một buổi sáng mới ra cửa.

Bây giờ cô không hiểu, cô nói tùy anh ta thì sao? Chẳng lẽ có thể nói không sao? Anh nghĩ muốn nghe đáp án gì? Chẳng lẽ muốn cô vui mừng hơn hờ thảo luận những chuyện này sao?

Cô không làm được!

Thân thể mỗi đêm cùng anh ta trầm luân đã là giới hạn thấp nhất của cô rồi, cô không thể đem lòng của cô bỏ vào trong cuộc hôn nhân này.

Cô không có cơ hội để lựa chọn, trở thành vật sở hữu của Mộ Dung Trần, mỗi ngày chịu đựng dục vọng của anh ta, tư vị khổ sở ở trong lòng này, làm cho cô đau đớn cũng không làm được gì.

Thân thể quần quít như vậy có ý nghĩa gì chứ? Mỗi ngày anh ta mê luyện thân thể cô không dứt, ánh mắt nhìn cô, giống như nhìn vật quý báu nhất trên đời, ánh mắt đó làm cô hoảng hốt không thôi.

Loại hoan ái cuồng loạn mỗi ngày như thế này khi nào thì mới chấm dứt đây? Rồi cuộc đến khi nào thì anh ta mới chán ghét cô, cô mệt quá, đau đớn cũng vô dụng mà thôi.

Đau khổ như vậy chỉ có thể một mình nuốt ở trong lòng, bởi vì cô đã đồng ý cuộc hôn nhân này. Cuộc hôn nhân này chính là ưu việt lớn nhất để cô gặp lại mẹ và em trai, cũng làm cho Tiết Thiệu Trạch vĩnh viễn không tìm được họ. Chỉ có khi nghĩ đến điều này, những cuộn loạn trong lòng của cô mới có thể dễ chịu hơn một chút.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Giọng nam như ác mộng phá vỡ yên tĩnh trong phòng, cô kinh ngạc mở mắt ra nhìn, lại nhìn thấy ý cười dịu dàng trong đáy mắt của anh.

Anh ta không phải đã ra ngoài rồi sao? Trở về lúc nào vậy? Bình thường lúc này ban ngày anh ta không thể nào ở nhà được. Nhưng cô lại không muốn hỏi vấn đề này.

Một khi mặc quần áo vào, vẻ cảm thú cùng tà mị không kiềm chế được đều được ngụy trang dưới lớp mặt nạ văn minh, ưu nhã, anh ta vẫn là tứ thiếu gia cao quý của nhà Mộ Dung.

“Rất nóng ư? Tại sao lại đem chăn đá xuống đất hết cả rồi?” Hình như người kéo chăn xuống giường là anh ta mà, cô mệt mỏi đến mức không còn sức động đậy, thì sức đâu để đá cái chăn khỏi giường. Huống chi trong phòng cũng không lạnh.

Buổi sáng sự tức giận của anh ta dẫn đến cuộc hoan ái kia, tựa hồ anh ta đã quên mất, giọng nói yêu thương mang theo cơn chiều vô hạn, nhặt cái chăn dưới đất lên đắp cho cô.

“Có mệt lắm không?”

Mộ Dung Trần ở trong lòng thở dài, mỗi lần gặp cô anh đều không khống chế được dục vọng khiến anh hao tâm tổn trí, đặc biệt là cô dùng luôn thái độ lạnh nhạt để chống đỡ làm cho anh tức giận đến mất lý trí.

Trên người của cô, có một loại sức quyến rũ đặc biệt, khiến cho anh cam tâm tình nguyện thân phục, trong mắt cũng không thể nhìn thấy người phụ nữ khác.

34. Chương 34: Cậu

“Chúng ta đi tắm có được không?” Ôm cô lên, đi tới phòng tắm.

“Tôi muốn tự mình tắm rửa”

Cho đến khi anh đặt cô xuống, Tình Tình mới mở miệng nói. Nếu để cho anh ta tắm, tuyệt đối sẽ không phải chỉ “tắm” đơn giản như vậy.

“Sợ tôi sao?”

Không chút thương tiếc ném chiếc chăn xuống, đặt cô vào trong bồn tắm không biết lúc nào đã đầy nước. Khi toàn thân được ngâm mình trong nước ấm, cô mới biết thân thể của mình mệt mỏi như thế nào, ngâm mình trong nước ấm, khiến toàn thân cô dâng lên đau nhức, thiếu chút nữa đã rên rỉ thành tiếng.

Miễn cưỡng nằm ở trong bồn tắm lớn, mặc cho người đàn ông cầm khăn lông mềm mại đang kì cọ khắp trên người cô, vô số kinh nghiệm đã cho cô biết, không nên kháng cự sự tiếp xúc thân mật của anh ta, chỉ cần có một chút phản kháng sẽ nhận lấy sự trừng phạt khiến cả người cô mệt mỏi, họa vô đơn chí.

“Có phải sợ anh hay không?”

Người đàn ông này không có được đáp án sẽ không ngừng hỏi, khăn lông đang lau trên người đột nhiên dừng lại.

“Tôi..... không.....có”

Quá hiểu rõ người đàn ông này, nếu như cô khẳng định nhất định sẽ nhận kết quả không tốt. Huống chi dưới tình huống nhạy cảm như vậy.

“Không có cái gì?”

Cô gái nhỏ này luôn khiến anh muốn trêu đùa.

“Không có sợ...”

Người đàn ông này tại sao có nhiều thời gian đùa giỡn với cô vậy? Tình Tình thật sự rất muốn dội một gáo nước vào mặt anh ta, đánh nát khuôn mặt đang cười đến đáng hận kia.

“Ngâm nước đủ chưa?”

Đùa nữa sẽ ảnh hưởng đến thời gian đi ra ngoài, Mộ Dung Trần chợt đứng lên khom lưng ôm cô đứng dậy, cũng không quan tâm cả người cô ướt nhẹp làm ướt âu phục sang trọng của anh.

“A!”

Tình Tình đột nhiên bị anh ôm sọt đến hết lên, vì không muốn bị rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo nên chỉ đành ôm chặt cổ anh ta.

“Thả tôi xuống”

“Đừng náo loạn nữa”

Tay đặt trên eo của cô nhẹ nhàng nhéo nhẹ tỏ ý cảnh cáo. Nếu cô còn giãy dụa, anh không dám chắc sẽ kiềm chế được dục vọng của mình. Nếu như cô không muốn ra ngoài, anh sẽ không để ý ở trên giường với cô nguyên ngày.

“Mặc quần áo tử tế, chúng ta phải đi ra ngoài”

Nhẹ nhàng đặt cô xuống sofa sang lại ngay ngắn, sau đó cầm khăn lông khô lau nước ở trên người của cô.

“Ra ngoài?”

Tình Tình sững sờ ngồi ở trên giường nhìn người đàn ông thích xé y phục của cô, cũng rất thích tự mình mặc đồ cho cô.

Buổi sáng không phải anh nói sẽ có người tới đo lễ phục sao? Anh ta còn vì chuyện đó mà nổi giận. Thế mà sau nửa ngày anh ta lại nói muốn dẫn cô ra ngoài?

Anh biết, cô mặc quần áo màu trắng là đẹp nhất. Nhìn áo đầm kiểu dáng mới nhất của tuần lễ thời trang Milan mặc ở trên người cô thật đẹp! Anh hài lòng cong khóe môi:

“Có chuyện gì sao?”

Không có, không có, cô nào dám có vấn đề gì chứ, con người lần nữa khôi phục lại bình tĩnh:

“Không có”

Nếu như đã không thể thay đổi được gì, vậy cần gì phải giãy dụa vô ích! Cuộc đời của cô, bắt đầu từ đêm đó đã kể thúc rồi, sau này, mọi chuyện như thế nào, cứ tùy anh ta, cô sẽ không có ý kiến gì, cũng không dám có!

“Dẫn em đi gặp một người, chịu không?”

Nhìn cô gái nhỏ của anh hình như không vui cho lắm, Mộ Dung Trần đang lái xe, cúi người nói nhỏ bên tai của cô.

Gặp ai cũng không quan trọng, sau khi thắt dây an toàn, cô nghiêng người nhìn ngoài cửa xe. Cô đã dời đến đây được một tháng rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh!

Tiết gia bên đó hình như cũng trở nên xa xôi, người ở đó và sự việc dần dần cũng trở nên mơ hồ, cô chưa từng chủ động gọi điện cho Tiết Thiệu Trạch, mà ông hình như cũng yên tâm khi cô ở lại đây.

Người đàn ông đã từng khiến cô đau lòng sâu nhất. Cô không dám nghĩ đến. Có phải trời sinh cô đã lạnh lùng vô tâm hay không? Đối với người con trai đã từng che chở bảo vệ cô nhiều năm như vậy, thậm chí khi nhớ đến anh cô cũng cảm thấy sợ hãi! Tiết Tình Tình ơi Tiết Tình Tình cô đúng là đã hết thuốc chữa rồi.

Chỉ là, Tình Tình không ngờ, người Mộ Dung Trần muốn mang cô đến gặp chính là cậu của cô, 2 năm rồi không gặp, Thẩm Tính Hoa. Nói như vậy, người đàn ông này với cậu của cô đã biết nhau rồi sao?

“Cậu...”

Nhìn người đàn ông đứng bên cửa sổ, mắt Tình Tình đột nhiên ướt ươn, cô không dám đi tới, cô sợ, cô sợ nếu như cô chạm vào ông sẽ biến mất. Không thấy cậu, cô sẽ không thấy mẹ và em trai.

“Tình Tình”

Thẩm Tính Hoa xoay người lại, nhìn đứa cháu gái càng lớn lên càng xinh đẹp giống chị của mình.

“Ngồi xuống rồi nói được không?”

Mộ Dung Trần thân mật ôm eo của cô đi đến ngồi xuống sofa mềm mại. Đây là sản nghiệp đứng tên của nhà Mộ Dung, ở đây nói chuyện cũng rất yên tĩnh.

“Tình Tình, không cần khẩn trương như vậy. Cậu không phải là người ngoài”

Thẩm Tính Hoa nhìn Mộ Dung Trần một cái, sau đó ngồi xuống trước mặt Tiết Tình Tình.

“Cậu, sao cậu lại rảnh rỗi đến đây?”

2 năm qua việc làm ăn của cậu ngày càng lớn, cũng càng ngày càng bận rộn, lần đầu tiên là sau khi cô lên đại học ông đến thăm cô, mặc dù thỉnh thoảng ông cũng có gọi điện thoại cho cô.

Cuối cùng, Tình Tình cũng từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, vuốt ly trà tinh xảo, ngồi bên cạnh Mộ Dung Trần, khiến cô không thể hỏi gì, cũng không thể tự nhiên nói chuyện, nhưng cô lại không dám mở miệng đuổi anh.

“Con muốn kết hôn, tại sao cậu có thể không đến thăm con được chứ?” Thẩm Tính Hoa cảm thán nhìn Tình Tình. Thời gian trôi qua thật nhanh, thời gian 10 năm tựa như nước chảy qua khe hở. Trong chớp mắt, cô bé năm đó thắt 2 bím tóc, không ngừng chạy theo ông gọi ông “Cậu...” nay đã trưởng thành rồi.

“Cậu, sao cậu biết con sẽ...”

Cô tính mấy ngày nữa mới nói cho ông biết, không nghĩ tới cậu đã biết rồi, Tình Tình không tự nhiên dịch chuyển thân thể muốn cách xa người đàn ông bên cạnh một chút, nhưng tay của anh nhanh hơn, đã ôm eo của cô khiến cô không cách nào nhúc nhích được.

“Anh không nên như vậy”

Không có thói quen thân mật với anh ta ở trước mặt người khác, hơn nữa còn ở trước mặt người cậu đã nhìn cô trưởng thành, gương mặt diễm lệ của Tình Tình trong nháy mắt trở nên ửng hồng.

“Thẩm tiên sinh cũng không để ý chứ?”

Mộ Dung Trần hướng về phía Thẩm Tính Hoa nở nụ cười.

“Tứ thiếu, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Tình Tình không biết anh có thể lánh mặt một chút không?”

Thẩm Tính Hoa mặc dù có chút bất mãn với vẻ bá đạo của Mộ Dung Trần, nhưng, nếu Tình Tình và anh ta ở bên nhau, vậy ông cũng nên nói chuyện khách khí một chút. Mặc dù ông không hiểu, vì sao Tình Tình lại muốn kết hôn với Mộ Dung Trần.

“Thẩm tiên sinh, không, cháu nghĩ cháu cũng phải giống Tình Tình gọi người một tiếng cậu rồi, đúng không?”

Mộ Dung Trần yên lặng nhìn Thẩm Tính Hoa:

“Cậu cảm thấy có chuyện gì con không thể biết sao?”

“Tứ thiếu, tôi biết với năng lực của nhà Mộ Dung, không có chuyện gì có thể giấu cậu”

Thẩm Tính Hoa cũng không cố ý dài dòng nói:

“Tôi cũng chưa từng nghĩ muốn giấu cậu cái gì. Chỉ là, mẹ Tình Tình có mấy lời muốn ta nói với con gái của bà, nếu như cậu muốn nghe, thì ở lại cũng không sao”

35. Chương 35

“Tình Tình, vậy em hy vọng anh ở lại hay ra ngoài?” Mộ Dung Trần thu hồi tầm mắt, lại nhìn cô gái sau khi nghe thấy từ mẹ, toàn thân hình như cũng run lên.

“Ý muốn của tôi có quan trọng không?” Tình Tình cố gắng để mình bình tĩnh. Mẹ cũng biết cô muốn kết hôn!

“Quan trọng” Bàn tay nâng cằm của cô lên:

“Nói cho anh biết đáp án của em”

Nếu như cô không muốn cho anh nhìn thấy vết thương sâu nhất trong lòng cô, vậy anh sẽ tránh mặt, tạm thời tránh mặt.

“Tôi muốn cùng cậu tôi nói chuyện riêng một chút có được không?” Nhìn về phía anh. Tình Tình nói ra yêu cầu của mình. Cô biết, cậu nhất định có chuyện quan trọng muốn nói với cô, hơn nữa chuyện này nhất định có liên quan đến người đàn ông này.

Mặc dù không có biện pháp đuổi anh đi, nhưng nếu như anh thật lòng muốn cho cô một chút không gian tự do, cô hy vọng anh sẽ không ở lại.

“Anh sẽ ở bên ngoài chờ em” Mộ Dung Trần hôn lên mặt cô một cái, sau đó rất vui vẻ đi ra ngoài.

Người đàn ông này thật là.... Tình Tình cúi đầu vuốt lên vết hôn của anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, không dám ngẩng đầu nhìn Thẩm Tính Hoa. Điều này thật sự là, lúc đầu cô cùng Dương Bách Lâm đi với nhau, lần đầu gặp mặt cậu, vẫn luôn giữ lễ độ, nhưng người đàn ông này giống như muốn tuyên bố chủ quyền của anh ta trước mặt mọi người vậy.

“Khụ!” Thấy Tình Tình ngượng ngùng ngẩng đầu, Thẩm Tính Hoa mới lên tiếng:

“Tình Tình, con cùng anh ta quen biết như thế nào?” Trước đây, không phải cô thường xuyên đi chung với Dương Bách Lâm sao? Tại sao lại muốn kết hôn với Mộ Dung Trần, nếu như không phải người của Mộ Dung Trần tìm được nơi ở của chị, chị thông báo với ông, chắc bây giờ ông cũng không biết tin gì.

“Cậu, không phải cậu nói mẹ có chuyện muốn nói với con sao?” Tình Tình rút cuộc cũng buông tay ra, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt của Thẩm Tính Hoa, tầm mắt chuyển đến cây cầu nhỏ bắc tình xảo bắc qua dòng nước.

Bọn họ làm sao quen biết? Vấn đề này muốn cô trả lời như thế nào đây? Hơn nữa cũng không phải là chuyện về vang gì. Cô thật sự không thể mở miệng được.

Cô chỉ muốn biết có phải sau khi mẹ biết cô muốn kết hôn không đồng ý gặp mặt cô hay không? Mặc dù năm đó mẹ cô đem cô giao cho Tiết Thiệu Trạch, nhưng cô cũng không trách mẹ.

Từ nhỏ, cô cũng biết mẹ chịu khổ, bây giờ gặp phải tình huống như thế này cô mới biết cảm giác đau khổ khi mất đi người mình yêu là như thế nào. Có lẽ năm đó mẹ yêu Tiết Thiệu Trạch còn sâu hơn cô với Bách Lâm bây giờ, sâu đến mức người ngoài không cách nào hiểu được, cho nên không muốn tha thứ cho ông.

“Tình Tình, nói cho cậu biết, con tình nguyện gả cho cậu ta sao?” Một bàn tay to nắm lấy tay nhỏ bé của Tình Tình, Thẩm Tính Hoa cảm thấy tay cô rất lạnh lẽo:

“Có phải Tiết Thiệu Trạch ép buộc con hay không?”

Tiết Thiệu Trạch, người đàn ông này vì lòng riêng của mình, đã làm quá nhiều chuyện thất đức, nếu như ngay cả cuộc sống của con gái mình mà ông ta cũng muốn can thiệp, ông nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta.

“Cậu, không có ai ép buộc con, thật không có” Tình Tình lắc đầu, chẳng lẽ đây là chuyện mẹ muốn biết. Tiết Thiệu Trạch không những không ép cô, còn khuyên nhủ cô. Nhưng, nếu như nói thật chưa chắc mẹ và cậu đã tin tưởng.

“Vậy là Mộ Dung Trần?” Thẩm Tính Hoa đoán.

“Cậu, con nói rồi, là con đồng ý kết hôn với anh ấy” Tình Tình thu lại tầm mắt, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Tính Hoa. Cho dù là Mộ Dung Trần uy hiếp cô thì sao?

Chẳng lẽ đem chuyện này nói ẹ biết, mẹ sẽ bỏ qua sự kiên trì ban đầu của mình sao, vì cô kết hôn mà đến gặp mặt cô sao? Những năm nay, cô đã suy nghĩ, vì sao mẹ lại muốn sau khi cô kết hôn mới có thể gặp mặt.

Bà sợ cô một thân một mình đến nước ngoài, Tiết Thiệu Trạch chắc chắn sẽ không cho cô đi, hơn nữa với sự khôn khéo của ông, không thể nào không đi điều tra. Chỉ có kết hôn, có gia đình của mình, cô muốn làm cái gì, cũng sẽ không bị Tiết Thiệu Trạch chú ý.

Mẹ quá hiểu người đàn ông kia! Mỗi bước đi cũng đã suy tính trước thật kĩ. Cho nên cho cô ở lại, là bởi vì lúc cô sinh ra là do cậu tìm một người bạn bác sĩ phẫu thuật, cho nên ở ngoài chỉ nói có mình cô là con gái, sau đó mang theo bọn họ đến bệnh viện trong trấn nhỏ.

Bởi vì thân thể của em trai không tốt, từ nhỏ đến lớn rất ít khi ra khỏi nhà, khi Tiết Thiệu Trạch đã có đủ năng lực tìm bọn họ, thì rất nhiều chuyện đã không còn giống như trước.

Lưu cô lại, cũng chỉ để tránh tai mắt của hắn. Không muốn để cho ông biết mẹ cô đã mang em trai ra nước ngoài. Cũng vì đề phòng ông sẽ điều tra lời nói của cậu, cho nên chỉ có thể nói mẹ cô vì lúc khó sinh mà chết trong bệnh viện.

Nếu mẹ không muốn gặp người đàn ông đó, cho dù dùng biện pháp giả chết cũng muốn trốn tránh, cô làm sao có thể phá hủy tất cả?

Chỉ là, mẹ, những năm nay mẹ thật sự sống vui vẻ sao? Tình Tình chưa bao giờ dám hỏi về vấn đề này. Nhưng, cho dù không đến gặp mẹ, không được nghe tiếng nói của mẹ, nhưng nét buồn trên gương mặt mẹ trong tấm ảnh cũng chưa bao giờ biến mất.

“Tình Tình.”

Khóe miệng Thẩm Tính Hoa thoáng cười khổ:

“Cậu với mẹ con chỉ sợ con kết hôn sai người thôi. Vậy còn cậu họ Dương trước kia thì sao?”

Nếu như Tình Tình vì muốn gặp mặt chị mà vội vàng kết hôn vậy thì quá không đáng rồi, đã đợi nhiều năm như vậy, vì sao không đợi đến khi tốt nghiệp đại học mà lại vội vàng kết hôn với người đàn ông khác.

Dù người đàn ông này có tiền có thế thì thế nào? Cũng bởi vì bối cảnh và gia thế của người đàn ông này, cũng chính là điểm khiến ông hoài nghi, Tình Tình kết hôn là có mục đích, mặc dù ông có thể nhìn ra, Mộ Dung Trần đối với Tình Tình không giống như vậy.

“Cậu, bọn con..... chia tay rồi!” Tình Tình không được tự nhiên cúi mặt xuống, tại sao mọi người lại muốn hỏi đến vấn đề đau khổ của cô. Cô thật sự không biết nên trả lời như thế nào. Càng không muốn giải thích quá nhiều.

“Chia tay, là bởi vì Mộ Dung Trần sao?”

“Cậu, chuyện kết hôn của con với Mộ Dung Trần sẽ không thay đổi” Tình Tình cảm thấy nếu như còn bàn tiếp cô sẽ không chịu nổi:

“Mẹ với em có khỏe không ạ?”

“Tình Tình, mẹ con nhờ cậu nói cho con biết, đừng làm chuyện khiến mình phải hối hận”

Nếu như cô đã kiên trì như vậy, ông cũng không biết nói gì thêm nữa. Chuyện hôn sự giữa Tình Tình với Mộ Dung Trần ngay cả báo cáo cũng nhanh như lửa, cho dù ông muốn ngăn cản cũng không thể ngăn cản kịp nữa rồi.

Tại sao người của Thẩm gia bọn họ lại quật cường như vậy chứ? Chị cũng vậy, bây giờ ngay cả huyết mạch của Thẩm gia, Tình Tình cũng thế.

“Cậu, có phải sau khi kết hôn con có thể gặp mặt họ hay không? Diệu Dương bây giờ có phải đã cao hơn con hay không?”

Chỉ có khi nghĩ đến bọn họ, cô mới không cảm thấy đau khổ nữa.

Cuộc sống vốn là như vậy, có được thứ này sẽ mất đi thứ khác! Cô làm sao có thể tham lam một tay ôm tình yêu, tay kia ôm tình thân ở trong ngực được?

Nếu như nhất định chỉ có thể chọn một, cô chỉ có thể chọn mẹ và em trai.

“Tình Tình, Diệu Dương rất khỏe. Không cần lo lắng, bây giờ nó cũng giống như người bình thường, bây giờ nó rất được giáo sư coi trọng, còn nói nó là nhân tài hiếm gặp”

Nói đến đứa cháu Thẩm Diệu Dương, trên mặt Thẩm Tính Hoa đều là kiêu ngạo. Sau khi làm phẫu thuật, thân thể cũng khỏe lên rất nhiều, những năm gần đây trên phương diện học tập cũng vô cùng xuất sắc.

“Vậy là tốt rồi” Tình Tình cười yếu ớt. Nếu như có thể, bây giờ cô muốn nhìn em trai đã cao như thế nào.

“Tình Tình, bây giờ con còn ở Tiết gia không?”

Nếu như còn, chắc chắn Lữ Bích Viện sẽ không tốt với Tình Tình. Đặc biệt là con gái nhà mình trở mặt nhìn Tình Tình gả vào nhà Mộ Dung, sẽ ghen tỵ đến cỡ nào chứ!

“Không có, con đã dọn ra ngoài...”

Tình Tình dừng lại một chút, không nói cô với Mộ Dung Trần ở chung. Chỉ là nếu như không nói, cậu cũng sẽ biết?

36. Chương 36: Quà Tặng Kết Hôn

“Tiết Thiệu Trạch cuối cùng cũng làm đúng một chuyện”

Thẩm Tính Hoa mỗi lần nhắc đến cái tên này, đều luôn vô cùng bất mãn.

“Cậu, lúc con kết hôn cậu sẽ đến chứ?”

Trong mắt Tình Tình tràn đầy mong đợi. Những năm gần đây, bên cạnh cô ngoại trừ Tiết Thiệu Trạch, người mà cô chưa từng nếm trải qua tình thương của người cha, ngoài ra không có người thân nào khác.

Dù cuộc hôn nhân này không phải do cô mong muốn, nhưng cô hy vọng người cậu đã thương yêu bọn cô từ nhỏ sẽ đến tham dự, càng hy vọng mẹ và em trai có thể nhìn thấy lúc cô mặc áo cưới. Nhưng, nguyện vọng này chỉ sợ không thể nào thực hiện được.

“Đứa ngốc, cậu đương nhiên phải tham gia chứ”

Thẩm Tính Hoa giơ tay vuốt đầu của Tình Tình:

“Nếu có thể, cậu sẽ dẫn những anh chị em họ khác tới, được không?”

Tình Tình của ông từ nhỏ đã là một đứa bé khéo léo, hiểu chuyện, thông minh khiến người ta đau lòng. Chị, tại sao chị có thể ác như vậy, bỏ mặc nó ở lại đây? Chỉ vì vết thương của chính bản thân mình.

“Cám ơn cậu”

Tình Tình thấy mắt của mình bắt đầu chua xót: “Cậu con thật nhớ mẹ, nhớ em trai...”

Gương mặt nhỏ nhắn vui vào trong bàn tay của Thẩm Tính Hoa, nước mắt Tình Tình không kiềm nén được rơi xuống.

“Tình Tình, Tình Tình...”

Nhìn tâm trạng Tình Tình đột nhiên mất khống chế, trong lòng Thẩm Tính Hoa dâng lên thương tiếc:

“Đừng khóc, muốn gặp mẹ, sau khi kết hôn, Mộ Dung Trần sẽ an bài mà, được không?”

Tại sao có thể không đau lòng? Những năm nay, mỗi lần ông đến thăm cô, cô chỉ nhàn nhạt cười nói cho ông biết cô sống rất tốt, không cần lo lắng.

Nhưng, thấy cô khóc thành như vậy, làm sao ông có thể tin được những năm gần đây cô sống rất tốt?

“Cậu...”

Nghe được lời của Thẩm Tính Hoa, Tình Tình khóc càng thêm đau lòng. Cô nên vui mừng mới đúng, giấc mộng cô mong muốn nhiều năm rồi cũng sắp trở thành hiện thực, nhưng tại sao? Lòng của cô giờ phút này lại cảm thấy khó chịu như vậy, khó chịu đến mức cô sắp thổ không nổi!

“Tình Tình, đứa nhỏ này, sắp kết hôn rồi, còn khóc như đứa bé,...”

Thẩm Tính Hoa vừa đau lòng vừa chua xót nói.

Trong phòng trà yên tĩnh, ngoại trừ tiếng khóc nửa nở của cô gái không còn bất kì âm thanh nào khác. Nếu như muốn khóc, vậy khóc cho đã đi. Những năm gần đây, đứa trẻ này đã chịu nhiều ủy khuất!

Trong đại sảnh của phòng trà Diễm Nhã, Mộ Dung Trần không nghĩ đến Tiết Thiệu Trạch cũng ở đây, hơn nữa nhìn dáng vẻ của ông ấy là đi theo bọn họ đến đây.

“Bác trai muốn tìm cháu hay Tình Tình?”

Sau khi cùng Tiết Thiệu Trạch ngồi xuống, Mộ Dung Trần bảo phục vụ lui xuống, thản nhiên châm trà.

Tiết Thiệu Trạch không ngờ Mộ Dung tứ thiếu gia chưa bao giờ làm việc gì lại đích thân châm trà cho ông uống (Ui, anh ấy còn đích thân làm những việc khác nữa cơ :”>)

“Không phải đều giống nhau sao?”

Tiết Thiệu Trạch rất nhanh lấy lại tinh thần, cầm ly trà tinh xảo đưa lên miệng uống, quả nhiên là trà ngon.

Thật sự loại người gì sẽ uống loại trà đó! Trà ô long đông lạnh thượng hạng, vị đậm đà ngọt ngào.

“Bác trai cảm thấy giống nhau thì là giống nhau”

Lần đầu tiên Mộ Dung Trần thấy sự tán thưởng trong mắt của Tiết Thiệu Trạch.

“Cậu đối với Tình Tình nghiêm túc chứ?”

Lần này, Tiết Thiệu Trạch dùng góc độ của một người cha để hỏi Mộ Dung Trần. Ông chỉ hy vọng con gái của mình có thể bình an sống tốt nửa quãng đời còn lại, ông mới có thể an tâm.

“Bác trai, còn rất quan tâm Tình Tình.”

Cũng không trả lời ngay vấn đề của Tiết Thiệu Trạch, Mộ Dung Trần chỉ rót ỉnh một ly trà.

“Tình Tình là con gái của tôi, tôi làm sao có thể không quan tâm chứ?”

“Vậy Tiết Tình Tình thì sao? Cũng không phải là con gái của bác trai sao?”

Mộ Dung Trần đặt ly trà xuống, nhẹ giọng nói. Lần trước, mẹ con người đàn bà kia đánh người anh yêu một cái tát, nhưng bây giờ vẫn có thể sống an ổn ở Tiết gia không phải sao? Mặc kệ Tiết Thiệu Trạch có lý do gì, anh sẽ không để cho người phụ nữ của anh chịu tội oan.

“Tôi nghĩ, chuyện của Tiết gia tôi, không phải cậu cũng muốn quan tâm chứ?”

Vì báo thù, ông đã nhin 2 mẹ con Lữ Bích Viện 20 năm, nhưng nhin lâu như vậy rồi, thời cơ chưa đến, nếu như chỉ vì một phút bùng bột nhất thời sẽ thất bại trong gang tấc.

Những thứ thuộc về ông, ông phải chiếm lại toàn bộ. Dù là chết không thể mang theo nhưng ông cũng muốn giành về!

“Biết sơ sơ một hai điều. Nếu như bác trai xuống tay không được, nhớ báo cho con một tiếng”

Anh đâu chỉ biết sơ sơ một hai điều. Chỉ còn thiếu không moi ra gia phả 18 đời tổ tông nhà đó mà thôi. Đặc biệt là về chuyện của 2 mẹ con Lữ Bích Viện, nếu như ông ấy không muốn xuống tay, đổi lại là anh, nhất định sẽ đặc sắc cực kì.

“Tình Tình còn bao lâu nữa mới đến” Tiết Thiệu Trạch nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

“Nói thế nào, thì Thẩm Tính Hoa cũng là người thân duy nhất của cô ấy ngoài bác, cô ấy muốn kết hôn, cùng cậu của mình nói chuyện lâu một chút cũng là chuyện nên làm, huống chi bọn họ cũng lâu rồi không có gặp mặt”

Mộ Dung Trần thông thả, Tiết Thiệu Trạch biết Tình Tình cùng Thẩm Tính Hoa ở bên trong nói chuyện, cũng không biết ông ấy muốn tìm Tình Tình có chuyện gì?

“Việc chuẩn bị cho hôn lễ các con đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Tiết Thiệu Trạch xem ra rất hài lòng với cậu con rể này, thế nhưng ông lại không muốn tiếp tục vấn đề này nữa.

“Cái này bác không cần lo lắng, nhà Mộ Dung sẽ sắp xếp chuyện này ổn thỏa. Bác trai hôm nay đến đây là vì chuyện hôn lễ của bọn con sao?”

“Không phải”

Tiết Thiệu Trạch dừng một chút, không biết nên nói thế nào. Dù sao cũng là chuyện của ông với Tình Tình, nhưng ông không dám xác định Tình Tình sẽ đồng ý.

“Bác trai có chuyện gì xin cứ nói thẳng”

“Vật này.”

Tiết Thiệu Trạch từ trong áo khoác ngoài âu phục lấy ra một chiếc hộp được bao bọc tinh xảo đặt ở trước mặt của Mộ Dung Trần:

“Giúp tôi đưa cho nó. Tôi nghĩ những gì tôi nợ nó cả đời này cũng sẽ không bù đắp được. Cái này xem như là quà tặng kết hôn cho Tình Tình đi”

Ông rất biết tính con gái của mình, vàng bạc châu báu, những thứ này cô căn bản sẽ không nhận, lại đừng nói đến những thứ khác. Cho nên ông đành đến tìm Mộ Dung Trần.

“Đây là?”

Nhìn hộp trang sức tinh xảo, Mộ Dung Trần không có lập tức nhận lấy. Người phụ nữ của anh, trang sức trên người chỉ có thể do anh chọn lựa, Tiết Thiệu Trạch sẽ không chuẩn bị nhẫn kết hôn cho cô chứ.

“Đây là vật năm đó mẹ của nó lưu lại” Nói đến vợ của ông, trong mắt của Tiết Thiệu Trạch hơi ảm đạm:

“Coi như là để lại cho nó một vật làm kỉ niệm”

Năm đó sự quật cường của vợ ông, khiến ông mỗi khi nghĩ đến đều cảm thấy đau lòng, ngay cả chiếc nhẫn này cũng ném trả trước mặt ông.

“Vậy con sẽ nhận giúp cô ấy” Cô gái nhỏ đó quan tâm mẹ của cô ấy như vậy, vật này chắc mà muốn nhận.

“Còn có cái này, cậu giúp nó nhận luôn được không?” Tiết Thiệu Trạch lấy từ trong cặp tùy thân một túi tư liệu bỏ lên bàn.

37. Chương 37: Trở Về Nhà Mộ Dung

Mộ Dung Trần nhíu lại mày kiểm lại. Tại sao hôm nay anh lại cảm thấy Tiết Thiệu Trạch không giống như bình thường vậy.

“Vật này, cậu ko cần để cho nó thấy. Đời này tôi thiếu nợ mẹ con nó. Điều duy nhất có thể làm chính là để lại những thứ này cho nó”

Tiết Thiệu Trạch dừng một chút mới lên tiếng: “Tìm thời cơ tốt nói với nó đi”

Cái gì là thời cơ tốt? Mộ Dung Trần không có thời gian hỏi, bởi vì Tình Tình với Thẩm Tính Hoa đã ra ngoài. Anh đem hộp nhỏ tinh xảo bỏ trong túi áo ngoài, tiện tay đem túi tài liệu lên sau đó đi qua.

“Tại sao lại khóc?”

Không chào hỏi với Thẩm Tính Hoa, Mộ Dung Trần đã để ý đến ánh mắt đỏ lên vì khóc của Tình Tình. Thật là, anh chỉ ra ngoài một chút thôi, Thẩm Tính Hoa lại khiến cho bảo bối của anh khóc thành như vậy?

“Không có.”

Tình Tình vẫn cúi đầu, hơn nữa anh lại cao hơn cô một cái đầu đứng chắn ở trước mặt cô, căn bản không có chú ý đến Tiết Thiệu Trạch cũng có ở đây.

“Để anh xem”

Mộ Dung Trần không cho cô cự tuyệt, nâng cằm của cô lên, xem xét kĩ lưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn ươn ướt nước mắt.

“Tiết Thiệu Trạch?”

Đang muốn chào tạm biệt bọn Tình Tình, Thẩm Tính Hoa rút cuộc chú ý đến Tiết Thiệu Trạch đang ngồi trên ghế không có đi đến.

“Tôi không sao”

Nghe được giọng nói của cậu, Tình Tình kéo bàn tay của anh xuống, sau đó nhìn theo phương hướng của cậu, Tiết Thiệu Trạch đang đứng dậy đi đến đây.

“Tính Hoa, đã lâu không gặp”

Tiết Thiệu Trạch dừng lại ở trước mặt của Thẩm Tính Hoa.

Thẩm Tính Hoa chỉ cười lạnh một tiếng:

“Chúng ta cũng không thân thuộc như vậy, gọi tôi là Thẩm Tính Hoa được rồi”

“Tính Hoa.”

Tiết Thiệu Trạch còn muốn nói điều gì, Thẩm Tính Hoa đã quay đầu đối mặt Tình Tình.

“Tình Tình, cậu còn có việc đi trước.”

Cùng Mộ Dung Trần gật đầu một cái. Thẩm Tính Hoa cũng không để ý đến Tiết Thiệu Trạch mà đi thẳng đến cửa. Ông không muốn tiếp tục ở chung với người này, vừa nhìn thấy Tiết Thiệu Trạch, ông đã cảm thấy những việc mà chị của ông đã làm thật không đáng giá.

Tiết Thiệu Trạch nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Thẩm Tính Hoa, cười khổ, cùng bất đắc dĩ quay lại. Đời này, Thẩm gia bọn họ vĩnh viễn không thể tha thứ cho ông.

“Bác trai, bác còn có chuyện gì không? Nếu như không có, con muốn đưa Tình Tình về trước”

Đối với ân oán của Tiết Thiệu Trạch và Thẩm gia, Mộ Dung Trần cũng không muốn mình bị cuốn vào quá nhiều, chỉ cần những người này không làm cho người phụ nữ của anh đau lòng là được rồi.

“Tình Tình, ba có chuyện muốn thương lượng với con, được không?”

Lúc này là 3 giờ chiều, Mộ Dung Trần đã ra lệnh, nơi này ngoại trừ mấy nhân viên làm việc, ngoài ra không có người lạ vào.

“Chuyện gì?”

Tình Tình không có cách nào bỏ mặc ông. 10 năm trước, cô vẫn luôn đối xử với ông rất lạnh nhạt, nhưng sau khi cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn với Mộ Dung Trần, đến khi quyết định kết hôn, giữa cô và ông dường như đã có cái gì đó bắt đầu thay đổi không giống như trước.

Cô không có cách nào giống như trước kia, làm như không thấy ông. Đó là cảm giác gì? Tình Tình không muốn suy nghĩ để tìm hiểu.

Bởi vì có rất nhiều chuyện làm cho cô không ứng phó nổi nữa rồi.

“Hai ngày nữa nếu có thời gian, chúng ta cùng đi thăm mẹ của con có được không?” Tiết Thiệu Trạch suy nghĩ một lát, mới nói ra mục đích hôm nay đến đây của ông.

“Thăm mẹ?”

Tình Tình kinh ngạc há hốc mồm. Cô kinh ngạc không phải vì Tiết Thiệu Trạch đã biết chuyện năm đó mẹ cô giả chết rồi biến mất, mà là ông nói đi thăm mẹ, chính là đi đến thăm nơi ông đã an táng hủ tro cốt giả năm đó ông mang về.

Những năm gần đây, ông ấy chưa bao giờ nói muốn cùng cô đi thăm mẹ, mà cô dĩ nhiên cũng không muốn đi. Mẹ cô còn sống trên đời này, cô không cần thiết phải đi.

“Con đã trưởng thành rồi, cũng sắp lập gia đình, chẳng lẽ không muốn ẹ con biết. Hay là, con không muốn đi cùng ba?” Trong giọng nói của Tiết Thiệu Trạch có chút đau đớn.

”Tôi...” Tình Tình lập tức cứng họng rồi.

“Bác trai, 2 ngày nữa, bọn con còn phải thử lễ phục, sau đó còn phải chụp hình cưới. Chờ sau khi hết bận, con sẽ điện thoại cho bác, được không?”

Mộ Dung Trần nhìn ra sự lo lắng của cô, bàn tay ấm áp nắm chặt tay của cô.

“Cũng được. Vậy các con mau lên đi! Ba về trước đây”

Tiết Thiệu Trạch làm sao không biết Mộ Dung Trần đang tìm đường lui giúp ông, nếu như Tình tình không muốn đi, vậy coi như xong rồi.

Tình Tình nhìn bóng dáng người đàn ông cô phải gọi là ba đang từng bước rời đi, cô muốn mở miệng gọi ông lại, nhưng trước sau vẫn không thể mở miệng được. Cô đã từng hận ông như vậy, nhưng nỗi hận của cô nhất thời sao có thể biến mất được đây?

“Chúng ta về thôi”

Chờ đến khi xe của Tiết Thiệu Trạch rời đi, Mộ Dung Trần mới dắt tay cô ra ngoài.

Trở về? Trở về nơi nào đây?

Nhưng, bây giờ còn có chỗ nào thuộc về cô sao? Tình Tình mặc cho anh dắt cô ra ngoài. Không muốn để mình trở nên bi thương, nhưng trong lòng không nhận được cảm thấy chua xót.

Người đàn ông đang nắm tay cô, là người đàn ông cô phải lấy. Nhưng, trong lòng của cô không hề cảm thấy hạnh phúc.

Mà Mộ Dung Trần biết bình thường cô có tâm sự sẽ không lên tiếng nói chuyện cho nên cũng không quấy rầy cô, chỉ nắm tay cô, mãi cho đến khi lên xe, anh mới hơi buông ra, sau khi khởi động xe lại nắm tiếp, không chịu buông.

“Chúng ta đi đâu?” Cho đến khi quang cảnh vừa xa lạ lại có chút quen thuộc đập vào tầm mắt, Tình Tình mới phát hiện đây không phải là đường trở về biệt thự, mà là đường đến nơi cô từng quen thuộc.

“Trở về nhà Mộ Dung?”

Rốt cuộc nhớ tới muốn hỏi rồi sao? Mộ Dung Trần một tay điều khiển tay lái, vừa nghiêng đầu nhìn người con gái giống như vẫn còn lơ lửng trong suy nghĩ của mình.

Hôm nay bởi vì Thẩm Tính Hoa đến chơi, cho nên anh bảo công ty lễ phục và công ty đá quý ngày mai hãy trở lại. Mà bên nhà Mộ Dung cũng thúc giục anh nhiều lần, giục anh mang Tình Tình trở về nhà một chuyến.

Hôm nào không bằng hôm nay, hôm nay trở về cũng tốt. Dù sau, sau khi kết hôn cũng cần phải sống chung, cho nên sớm làm quen một chút cũng tốt!

“Trở về nhà Mộ Dung?”

Sắc mặt Tình Tình đột nhiên trắng bệch. Mặc dù cô biết chuyện kết hôn với anh không cách nào thay đổi được, nhưng bây giờ đột nhiên nói cô phải trở về nhà Mộ Dung, cô còn chưa quen lắm.

Mặc dù Tiết gia cũng là người có tiền, nhưng nếu so với nhà Mộ Dung, đó chính là phòng nhỏ thấy nhà lớn. Hơn nữa sau khi xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không có mặt mũi gặp những người lớn trong nhà.

Đặc biệt là lão thái gia uy nghiêm!

38. Chương 38: Bảo Vật Gia Truyền

“Đừng sợ, chỉ cần đi theo bên cạnh anh là được rồi”

Mộ Dung Trần nghiêng đầu nhìn sắc mặt khấn trương của cô, trấn an nói.

Có đáng sợ như vậy sao? Ngay cả lòng bàn tay cũng toát mồ hôi. Tựa hồ nơi anh đang dẫn cô đến không phải là nhà Mộ Dung mà là long đàm hổ huyết vậy.

Bàn tay to của anh nắm thật chặt bàn tay của cô, dường như cho cô năng lượng vô hạn.

“Mới vừa rồi, anh và ông ấy...”

Cho tới bây giờ, Tình Tình mới nhớ đến chuyện hỏi anh, Tiết Thiệu Trạch đến tìm anh có chuyện gì. Xem ra bọn họ đã nói chuyện với nhau một lúc rồi?

“Chúng tôi chỉ tùy tiện ngồi hàn huyên với nhau vài câu thôi”

Nhìn dáng vẻ khấn trương của cô. Mộ Dung Trần không kiềm được trêu chọc cô: “Có phải sợ anh đem bí mật nhỏ của em nói cho ông ấy nghe không?”

Tình Tình cắn môi, chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đối với lời nói đùa vừa rồi của anh ta cô cũng không đáp lại. Anh ta có nói hay không, cô cũng không chắc lắm.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh đảm bảo sẽ không để người thứ ba biết”

Người phụ nữ này, có cần đối xử lạnh nhạt với anh như vậy không? Được thôi, anh có thời gian, có kiên nhẫn.

Nghe lời? Cô bây giờ không phải rất nghe lời sao? Chỉ nghe nhưng không đáp vẫn chưa đủ sao?

Lần thứ hai đi vào ngôi nhà vừa tao nhã vừa khí thế này, Tình Tình đã không còn tâm trạng như lúc mới đến. Từ nay về sau, cô sẽ phải ở lại chỗ này, không biết đến ngày mai. Cùng với nhiều người xa lạ ở chung một chỗ.

Không phải là không sợ, nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Anh nói mọi chuyện cứ giao hết cho anh, thật có thể không?

Mộ Dung Trần trực tiếp lái xe vào trước sân, Cố Quân gia và người hầu đã sớm đợi ở cửa, nhìn thấy bọn họ xuống xe, lập tức chạy đến:

“Tứ thiếu gia, lão thái gia, và mọi người đang đợi 2 người.”

Vì lần đầu tiên chính thức nghênh đón Tình Tình, lấy thân phận là hôn thê của Mộ Dung Trần trở về nhà Mộ Dung, nên tất cả mọi người trong nhà đều gác hết công việc bận rộn qua một bên.

“Oa, không cần đông người như vậy chứ?”

Vừa tiến vào phòng khách rộng rãi, Tình Tình đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi.

Nhà Mộ Dung có nhiều người như vậy sao? Mọi người đều ngồi ở trong phòng khách dùng ánh mắt tò mò quan sát cô, cô khấn trương không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người, đặc biệt là người ngồi ở vị trí chủ vị, làm cho lòng người run sợ - Mộ Dung lão thái gia.

“A Trần, Tình Tình các con đã về?”

Mẹ của Mộ Dung Trần, Thái Chi Lan nhìn thấy hồi hộp của Tình Tình, cười cùng bọn họ chào hỏi.

“Mẹ.”

Sau khi đáp lại mẹ một tiếng, Mộ Dung Trần kéo Tình Tình đến trước mặt lão thái gia:

“Tình Tình, đừng sợ. Em không phải đã gặp ông nội rồi sao? Gọi ông nội đi..”

“Ông nội...”

Không còn cách nào khác, Tình Tình nhắm mắt, nhỏ giọng kêu một tiếng. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa có kinh nghiệm sinh hoạt cùng với các trưởng bối, cũng vì khí thế của Mộ Dung lão thái gia quá mạnh mẽ. Lần trước trong thọ yến, bên cạnh ông có rất nhiều người, nhưng bây giờ cô một mình đối mặt với ông, đương nhiên không giống nhau rồi!

Huống chi, thân phận bây giờ cũng không giống nhau!

Trên tay Mộ Dung Đặc Hào nắm long đầu trượng, 2 mắt hữu thần sáng ngời bình tĩnh nhìn Tình tình. Một đứa con gái trong veo như nước đứng bên cạnh đứa cháu ông thương yêu nhất, tính tình hình như hơi trầm, không giống với Mộ Dung Trần nganh ngạnh không chịu gò bó nhà bọn họ, không biết như thế nào lại tạo thành một đoạn nhân duyên đây!

Hơn nữa, hình như cháu nội của ông dùng thủ đoạn đoạt tình yêu của người ta nữa. Nhìn bộ dạng miễn cưỡng của cô bé này, ông có thể hiểu được.

Nếu như thằng tiểu tử này có thể áp dụng thủ đoạn giống như bức hôn đoạt tình này vào sự nghiệp của nhà Mộ Dung, thì ông có chết cũng nhắm mắt!

Thấy lão thái gia nhìn Tình Tình không nói một lời, mọi người cũng không ai dám lên tiếng, trong phòng sách hào hoa lập tức trở nên tĩnh. Yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của mười mấy người.

Lão thái gia này muốn làm khó cô sao? May là có Mộ Dung Trần đứng ở phía sau, nếu không Tình Tình nghĩ mình sẽ ngã mất rồi.

“Ông nội...” Mộ Dung Trần cau mày.

“Khụ, Cổ Quản gia!”

Lão Thái Gia ho nhẹ một tiếng, gọi Cổ quản gia đứng ở một bên. Thật là thiếu kiên nhẫn, đến lúc đó sẽ không bị cô gái nhỏ này kiểm chế trong lòng bàn tay sao. Đồ vô dụng. Lão thái gia trong lòng thầm mắng.

“Lão thái gia”

Cổ quản gia lên tiếng, cung kính đưa lên một cái mâm tinh xảo.

“Nha đầu, đưa tay qua đây!”

Lão thái gia lấy từ trong mâm ra một cái gì đó, trong lúc mọi người đang trợn mắt há hốc mồm, thì ông đã đem vòng ngọc phỉ thúy, bảo vật gia truyền vô giá của nhà Mộ Dung đeo lên cổ tay trắng nõn của Tình Tình.

Đây là một đôi bảo bối tương truyền nhiều đời của nhà Mộ Dung, đến đời của Mộ Dung Hàng Nhậm, lão thái gia cũng không truyền cho 2 anh em bọn họ, đến đời của Mộ Dung Trần, một cái đã được đeo cho vợ của Mộ Dung Kiệt – người thừa kế của nhà Mộ Dung, trong đám cưới, cái còn lại phải xem ý của lão thái gia rồi.

Lão thái gia luôn luôn yêu thương Mộ Dung Trần, mặc dù cũng đã chuẩn bị tâm lý khi lão thái gia sẽ đem bảo bối còn lại truyền cho vợ của anh, nhưng khi tận mắt chứng kiến lại khác.

Người có địa vị thấp nhất ở nhà Mộ Dung là chú hai Mộ Dung Hàng Phong và nhị phu nhân. Nhìn lão thái gia đem vật gia truyền làm quà ra mắt cho Tình Tình thì bà đã sớm tức giận đến xanh mặt nhưng vẫn không dám lên tiếng.

“Cảm ơn, ông nội”

Vòng tay màu xanh ngọc bích đeo lên cổ tay trắng nõn của cô thật là đẹp. Mộ Dung Trần cầm tay của cô lên, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn ông nội”

Dù cô không hiểu giá thị trường, cũng biết vòng tay đeo vào tay mình không phải có tiền là có thể mua được.

Chỉ là, lão thái gia tại sao lại đem vật quý như vậy trao cho cô? Vấn đề này, Tình Tình sẽ không ngu ngốc đến mức đi hỏi ông.

“Đây là ba, mẹ”

Không để ý đến ánh mắt của mọi người, Mộ Dung Trần vui vẻ nắm tay Tình Tình bắt đầu giới thiệu, cũng không quan tâm cô có nhớ hết hay không.

Từ Mộ Dung Hằng Nhậm trở xuống, cô vẫn nhớ, Tình Tình nhớ đó là chú 2 và thím 2 đang có chút mất hứng, từ trên xuống dưới đều mặc đồ thời thượng là cô nhỏ, vẻ mặt cường thế, khí phách là Mộ Dung Kiệt, còn người vẫn đang giữ ý cười trên mặt là anh hai, anh ba. Tướng mạo của bọn họ đều lịch sự, tuấn mỹ.

Không thể phủ nhận, người nhà Mộ Dung dù là trai hay gái, từ già đến trẻ đều tuấn mỹ, xinh đẹp, xem ra người có tiền cũng thích cưới người đẹp, không phải là không có lý do, ít nhất có thể đảm bảo cho diện mạo, phẩm chất của đời kế tiếp.

“Được rồi, những người này đều là trưởng bối, những người khác từ từ làm quen cũng được”

Anh giới thiệu xong một hơi, vốn là muốn ngồi xuống, nhưng chợt nghĩ đến thứ gì đó, kéo tay cô đi đến trước mặt một đôi vợ chồng lúc này anh quên giới thiệu.

“Tình Tình, thiếu chút nữa quên mất, vị này là em năm, Mộ Dung Khiêm, và vợ của nó Phó Cảnh Ca”

39. Chương 39

“Chị dâu, xin chào” Trên mặt Mộ Dung Khiêm vẫn duy trì nụ cười ôn hòa.

Đây là lần đầu tiên sau khi cô vào nhà Mộ Dung có người gọi cô như vậy, hơn nữa còn là một người đàn ông, xưng hô như thế khiến cô không được tự nhiên tí nào.

“Xin chào”

Nhìn người đàn ông kia rõ ràng lớn tuổi hơn cô rất nhiều nhưng lại gọi cô là chị dâu. Tình Tình chỉ có thể lung tung nói ra 2 chữ xin chào. Hơn nữa, dường như người phụ nữ tên Phó Cảnh Ca rất ghét cô, trước kia cô không quen cô ta, chắc không từng đắc tội với cô ta chứ?

“Cảnh Ca, em không phải cũng nên gọi một tiếng chị dâu sao?” Mộ Dung Khiêm cười ôn hòa, nhưng trong mắt của anh khi nhìn về vợ của mình không có ý cười nào.

Phó Cảnh Ca, em không quên được anh Tư như vậy sao?

“Gọi tôi Tình Tình là được rồi” Thấy sắc mặt của cô ta trở nên không được tự nhiên, nhưng mở miệng vẫn không cách nào gọi được, Tình Tình chủ động phá vỡ cục diện bế tắc.

“Làm càn” Lão thái gia thấy 2 đứa cháu nội của mình lại tranh đấu gay gắt ở trước mặt nhiều người như vậy, thanh âm uy nghiêm, nặng nề vang lên.

“Ông nội mắng rất phải. Tuy rằng tuổi Tình Tình còn nhỏ, nhưng thân phận ở nhà Mộ Dung không thể không rõ ràng như vậy? Em dâu, tôi nói như vậy có phải không?” Mộ Dung Trần chính là muốn ép Phó Cảnh Ca lên tiếng, anh không muốn có bất kì dính dáng gì với người phụ nữ này.

Tuy rằng người phụ nữ này rất mưu kế, nhưng không phải không có người thích? Nếu không vì sao mỗi lần nhìn thấy anh đều dùng ánh mắt muốn giết người nhìn anh.

Chú năm, chỉ sợ là trùng độc của người phụ nữ này quá sâu mà không biết.

Anh làm như vậy là muốn nói cho tất cả người nhà Mộ Dung biết, từ đầu đến cuối người phụ nữ mà Mộ Dung Trần anh muốn chỉ có Tiết Tình Tình mà thôi. Như vậy, từ nay về sau ở nhà Mộ Dung sẽ không ai đi làm khó cô.

“Cảnh Ca” Trong mắt Mộ Dung Khiêm trở nên lạnh lẽo hơn. Chỉ mở miệng thôi, khó khăn như vậy sao? Cô nhất định không cho anh chút thể diện ở trước mặt nhiều người như vậy sao?

Thật sự hận anh như vậy sao? Hận anh năm đó đã chiếm đoạt cô. Hận anh đã phá hủy kế hoạch của cô chiếm được người cô yêu?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào bên này. Điều này làm cho Tình Tình như đứng trên đồng lửa. Tại sao lại có thể như vậy?

“Anh tư, chị dâu, chúc mừng”

Phó Cảnh Ca rốt cuộc cũng lên tiếng. Trong trường hợp như thế này, cô dám không nói sao? Tay của Mộ Dung Khiêm đặt ở trên eo của cô đã dùng sức, dù cô có kêu lên, nhưng tối nay dù thế nào cũng chạy không khỏi kiếp nạn sống không bằng chết!

Cảnh Ca, Cảnh Ca. Mộ Dung Khiêm, anh không cần phải giả bộ thân thiết như vậy, ở trên giường dù kích tình cỡ nào anh ta cũng chưa từng gọi tên cô như vậy.

“Cám ơn” Mộ Dung Trần nắm tay Tình Tình đối mặt với lão thái gia:

“Ông nội có thể dọn cơm được chưa?” Thời gian mặc dù chưa đến giờ cơm, nhưng anh vẫn phải nói, để còn mang cô về phòng nghỉ ngơi một chút. Thấy sắc mặt của cô kém quá, có lẽ sáng nay đã bị anh “hành hạ” quá nhiều.

“Cổ Quần gia, đi xuống chuẩn bị cơm đi!”

Hôm nay khó có được tất cả mọi người đều tập hợp đông đủ. Mộ Dung Hàng Nhậm sau khi phân phó xong, sau đó ánh mắt lại dời về phía Mộ Dung Trần và Tình Tình.

“Các con ngồi xuống đi, mẹ còn có chuyện hôn lễ muốn bàn với các con. Những người khác không có chuyện gì thì đi xuống nghỉ ngơi hết đi”

Lão thái gia cũng không nói gì với bọn họ, sau khi được người làm đỡ lên cũng đứng dậy rời khỏi phòng khách.

Phó Cảnh Ca dĩ nhiên cũng không muốn ở lại nhìn bộ dạng ân ái của bọn họ? Ân ái? Ở đâu lại nhanh như vậy, cùng lắm chỉ ngủ với nhau có một đêm thôi!

Nhưng, ánh mắt của Mộ Dung Trần nhìn cô gái kia, lại khiến cho cô đau lòng, giống như có hàng ngàn mũi kim đâm vào tim cô. Năm đó, cô điên cuồng theo đuổi anh ta như vậy. Nhưng anh ta chưa bao giờ thích cô, nhưng cũng chưa bao giờ phản đối, không phải sao?

Cho nên, lúc ở nước ngoài, cô tự mình là bạn gái của anh, cùng anh tham dự những bữa tiệc xã giao, nhưng anh chưa bao giờ để ý đến cô, hay dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

Phó Cảnh Ca, cô thật là ngu, ngu cực kì. Vì cái gì không nhìn thấy rõ, năm đó có thể đổ thừa do tuổi cô còn nhỏ, nhưng bây giờ cô đã 25 tuổi, còn có bao nhiêu thời gian để phí hoài trên người người đàn ông đó đây? Đời này, cho dù đến kiếp sau, cũng sẽ không có cơ hội đứng bên cạnh anh.

Đường tình cảm lận đận như thế, còn có ai giống cô sao? Chỉ có điều, cô không cam lòng.

“Phó Cảnh Ca, tối nay em hãy chuẩn bị tinh thần đi.” Mộ Dung Khiêm vẫn đi bên cạnh cô, nhìn sắc mặt thay đổi không ngừng của cô, làm sao có thể không đoán ra suy nghĩ của cô? Sau khi đi đến cửa phòng khách, anh cúi đầu, ái muội nói ở bên tai cô, sau đó một mình đi về phía vườn hoa.

Giống như nghe được tiếng gọi của ác ma, trong nhất thời xương sống của Phó Cảnh Ca trở nên thẳng băng, dục vọng của Mộ Dung Khiêm rất mãnh liệt, nhất là ở trước mặt cô, bộ mặt nạ giả dối sớm đã bay lên chín tầng mây, ở trên giường hung hăng chiếm đoạt cô.

Biết rất rõ thứ cô không thích dùng nhất chính là miệng.... Nhưng anh ta thích nhất là cổ tình giãy vò cô. Người đàn ông này đáng sợ nhất chính là biết kiềm chế, dù cho cô đã bất tỉnh cũng không buông tha cho cô.

Hai người rõ ràng là không yêu nhau, nhưng lại có thể kích tình hoan ái hơn cả tình yêu. Có thể dùng từ “hoan ái” sao? Có lẽ dùng từ “thú tính” thì thích hợp hơn.

Không phải mọi người đều nói, phụ nữ sẽ vì yêu mới có ham muốn sao? Chẳng lẽ cô chính là ngoại tộc, trong lòng rõ ràng có người đàn ông của mình, nhưng lại có thể làm tình với người đàn ông khác?

Phó Cảnh Ca cô chính là người phụ nữ không có tự trọng như vậy sao! Mộ Dung Khiêm không phải vẫn thường mắng cô như vậy sao? Thật ra người hiểu rõ cô nhất chính là người đàn ông vẫn hành hạ cô bán sống bán chết ở trên giường!

Là như vậy sao? Có lẽ là vậy, nhưng hôm nay cô lại chọc giận anh ta, tối nay nhất định anh ta sẽ không để yên cho cô, anh ta đang ở trước mặt cô, nhưng khí thế vẫn cường đại như vậy, cô chưa bao giờ sợ anh ta, nhưng sợ anh ta nhất chính là lúc anh ta ở trên giường.

Sau khi cô đóng cửa phòng lại, ở trước mặt anh ta, cô ngoại trừ yếu thế vẫn là yếu thế, lui từng bước, cho đến khi không còn đường lui nào khác. Nhưng, cho tới bây giờ, mỗi khi ánh mắt của anh ta nhìn cô càng ngày càng lạnh lẽo, luôn khiến cho cô cảm thấy run sợ. Mộ Dung Khiêm như vậy, khiến cho cô rất sợ.

40. Chương 40: Anh Em

Đứng ở trong sân lớn, hương hoa thoang thoang khắp nơi, mây ở chân trời mờ ảo như sương khói, trong lòng Mộ Dung Khiêm cảm thấy lạnh lẽo. Anh cảm thấy từ đầu đến cuối mình không thể nào dung hòa với gia tộc này.

Khi còn nhỏ, anh bị đưa về nhà Mộ Dung, anh không hiểu, tại sao mẹ chưa bao giờ ôm anh, cũng chưa bao giờ âu yếm nhìn anh, ngay cả đánh mắng anh dường như cũng trở thành một hành động xa xỉ với bà, anh thấy được, ngoại trừ khinh thường, cũng chỉ là khinh thường.

15 tuổi năm ấy, lúc cha và người mẹ mà anh đã gọi suốt 10 mấy năm gây gỗ, anh mới biết được thân thế của mình, bừng tỉnh, đồng thời hiểu ra, trong lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Anh là con riêng bên ngoài của Mộ Dung Hàng Phong với người phụ nữ khác. Mẹ của anh chẳng qua chỉ là một diễn viên hạng ba mà thôi, bà lại ngây thơ cho rằng lấy Mộ Dung nhị thiếu gia, với dung mạo và tuổi tác còn trẻ của bà có thể mẫu bằng tử quý, có thể trở thành vợ của thiếu gia nhà có tiền, tiền bạc, địa vị sắp có trong tay.

Nhưng bà nào biết nhà giàu đâu phải dễ dàng tiến vào, đến cuối cùng, ngay cả đứa con trai duy nhất cũng bị mang đi, chỉ vì một câu nói của Mộ Dung lão thái gia: “Không phải là con dâu do Mộ Dung gia cưới hỏi đăng hoàng thì không có tư cách nuôi cháu nội của nhà Mộ Dung” Trời định kiếp này bà chỉ có thể là một người tình, thậm chí đáng buồn hơn là không thể gặp mặt con trai mình.

Cuối cùng, bà trở thành vật hy sinh của nhà giàu, không đến 40 tuổi thì uất ức mà chết. Mặc dù sau đó anh có tìm được phần mộ của bà, nhưng trên bia mộ chỉ có ảnh của người phụ nữ đang nhàn nhạt mỉm cười, anh muốn khóc nhưng không khóc được.

Ở nhà Mộ Dung sống mấy chục năm, mặc dù lão thái gia chưa từng dùng ánh mắt của người ngoài nhìn anh, mặc dù bác cả Mộ Dung Hàng Nhậm không hề phòng anh, mặc dù người kế thừa tương lai của Mộ Dung gia là Mộ Dung Kiệt chưa từng xem thường anh, mặc dù tất cả anh em trong nhà Mộ Dung ngoài mặt luôn đối xử với anh rất khách khí, nhưng anh luôn cảm thấy giữa bọn anh luôn có một bức tường xa cách vô hình....

Mấy anh em nhà Mộ Dung cũng không chênh lệch tuổi nhau là mấy, khi còn bé những trường bồi trong nhà thường lấy sự cạnh tranh của bọn họ làm vui, bất luận là bài tập, hay là những kỹ năng khác. Bọn họ đều cạnh tranh, tranh đoạt, cướp đoạt, người này giỏi hơn người kia một bậc, mục đích chỉ có một, chính là chứng minh cho lão thái gia thấy, nên vì tương lai không xa trải sẵn con đường sáng lạn.

Những năm gần đây anh đã học được cái gì? Học đấu tranh, học cảnh giác, học tự bảo vệ mình, cho dù không muốn đi hại người khác, cũng có thể tự lo cho bản thân mình.

Bởi vì người muốn anh tâm thường nhất, không có chí tiến thủ, thuận theo tự nhiên không ai khác chính là mẹ kế của anh. Vợ của Mộ Dung Hàng Phong – Lâm Thực Mẫn. Vai vế của cha anh vốn yếu, cho nên bà

ta luôn sợ anh làm chướng ngại vật cho con trai bà ta, anh càng ưu tú thì bà ta càng lo lắng, nếu như anh thất bại, thì bà ta càng yên tâm.

Nếu như trong tất cả cuộc tranh anh đều thua, thì bà ta càng vui vẻ.

Anh đã từng nghĩ muốn rời khỏi nhà Mộ Dung, anh cho rằng sau khi mình ra nước ngoài du học không cần trở về, nhưng, vì một đêm ngoài ý muốn trong đêm giáng sinh năm đó, khiến ục tiêu của anh trở nên mơ hồ, từ đó trở về sau, anh quyết định nắm giữ vận mệnh của mình trong tay mình.

Bởi vì, cô gái luôn siêng năng theo sát phía sau Mộ Dung Trần, một cô gái trong mắt không bao giờ chịu từ bỏ lại nhận lầm người, trong lúc say rượu, choáng váng, lại nhận lầm anh là Mộ Dung Trần, anh cố ý uống cạn ly rượu mà cô đã chuẩn bị sẵn....

Người con gái mơ hồ nằm dưới thân anh, trong miệng luôn kêu tên người đàn ông khác, người con gái đã bị anh đoạt đi lần đầu tiên....

Đó chính là Phó Cảnh Ca. Anh quyết định muốn kết hôn với cô. Không thể không thừa nhận, những năm gần đây, anh luôn ao ước được lão thái gia yêu thương giống như Mộ Dung Trần.

Anh nghĩ muốn làm cho Mộ Dung Trần mất mặt trước nhiều người, cũng muốn khiến cho người cha trên danh nghĩa của anh nhìn anh với cặp mắt khác xưa, anh muốn có một bầu trời của riêng mình. Anh muốn mang bài vị của mẹ anh vào nhà Mộ Dung, để cho người khác bái tế bà.

Nhưng, sau khi cưới người phụ nữ kia, tại sao? Bầu trời của anh dường như càng ngày càng hẹp hơn? Hẹp đến nỗi ngay cả lòng anh cũng cảm thấy khó thở.

“Tại sao lại đứng đây một mình?” Một thanh âm bình tĩnh cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

“Anh cả...” Mộ Dung Khiêm quay đầu nhìn, nhìn người đàn ông cao lớn rắn rỏi đang tiến lại gần.

“A Trần muốn kết hôn, cậu nên cảm thấy vui mừng mới đúng” Mộ Dung Kiệt đến gần Mộ Dung Khiêm, thuận tay đưa cho anh một điều thuốc.

“Em không hiểu ý của anh” Mộ Dung Khiêm nhận lấy điều thuốc, 2 người đàn ông cứ như vậy hút thuốc.

“Chú năm, lời của anh nói không khó hiểu. A Trần chưa từng có ý định tranh với cậu bất cứ thứ gì”

Cho dù là phụ nữ cũng vậy. Nếu như nó muốn, ai cũng đừng mong đoạt được, nếu như nó đã không muốn, có cho nó cũng không thêm để ý.

“Em dâu mặc dù từng là bạn gái cũ của A Trần, nhưng nếu là bạn gái cũ tức là đã không còn bất kì quan hệ gì rồi”

Phó Cảnh Ca ở nhà Mộ Dung cũng không vui vẻ gì. Người ngoài đều có thể nhìn ra được mối quan hệ bất hòa của vợ chồng họ. Đặc biệt là những chuyện liên quan đến A Trần.

“Anh cả, em cũng không muốn tranh giành với người khác” Mộ Dung Khiêm nhả ra hơi thuốc, anh không thể ngờ, Mộ Dung Kiệt lại nói ra chuyện này. Chỉ là, nói ra thì có thể giải quyết được gì.

Mối quan hệ của anh với Phó Cảnh Ca sẽ không vì Mộ Dung Trần kết hôn mà trở nên tốt đẹp. Đó là chuyện không thể nào. Về phần nó muốn phát triển lên thiên đường hay xuống địa ngục, cũng không ai biết, bao gồm những người hăm sâu trong đó như bọn họ. Có lẽ bản thân bọn họ đang ở trong địa ngục, căn bản không thể quay đầu lại.

Mộ Dung Kiệt cười cười, ở nhà Mộ Dung, ai nấy đều nhìn thấy được khúc mắc giữa hắn và Mộ Dung Trần, chỉ là bọn họ không nói ra mà thôi. Sự nghiệp của nhà Mộ Dung bọn họ lớn như vậy, nếu chỉ dựa vào sự tiếp quản của một hai người sẽ không thể nào quán xuyến được, Mộ Dung Khiêm là người có năng lực nhất, chỉ là chưa bao giờ bộc lộ ra ngoài.

Từ sau khi du học ở nước ngoài trở về, chú 2 tùy tiện giao cho hắn một công ty nhỏ nhất, nhưng hắn vẫn dựa vào sức lực của chính mình mà vươn lên, như vậy, hắn làm sao có thể là Mộ Dung Khiêm vô dụng trong mắt người khác?

“Có muốn anh nói với ông nội một tiếng, điều chú về không?”

Mộ Dung Khiêm trước mắt đang quản lý một công ty con của nhà Mộ Dung, nếu muốn phát huy hết năng lực của hắn, đương nhiên nên đưa hắn trở về tổng công ty.

“Không cần đâu anh cả, ở bên kia cũng tốt” Mộ Dung Khiêm không ngờ người luôn luôn tuyệt tình, máu lạnh trên thương trường lại nói với anh những chuyện này.

Anh muốn vươn lên dựa vào sức lực của mình, chứ không phải dựa vào người khác.

“Mọi người trong nhà Mộ Dung, bao gồm cả ông nội, chưa bao giờ xem cậu là người ngoài”

Mộ Dung Kiệt vỗ vỗ bả vai của hắn. Có rất nhiều chuyện không phải người ngoài có thể nói hết được, đặc biệt là những chuyện trong lòng.

“Cũng không còn sớm nữa, có thể ăn cơm rồi, anh vào trước”

Mộ Dung Kiệt dừng lại, sau đó dặn dò:

“Nếu như chú 2 bên đó có gây áp lực với cậu, cậu có thể nói với anh”

“Em biết rồi”

Mộ Dung Kiệt sau khi rời đi, Mộ Dung Khiêm cũng không có cùng đi theo.

Không có xem như người ngoài sao? Có lẽ vậy, nhưng ngay cả cha ruột của anh cũng đối xử lạnh lùng với anh, thì có ai có thể đối xử thật lòng với anh?

Một vòng khói, lại thêm một vòng khói mơ hồ, mắt của anh trở nên mờ lung, khiến cho anh không nhìn rõ mọi thứ.

41. Chương 41: Mộ Dung Cẩm Khiêu Khích

Bữa tối đã kết thúc được một tiếng, nhưng lúc này lòng của Tình Tình vẫn chưa bình tĩnh trở lại được. Từ nhỏ, cuộc sống của gia đình cô tạm ổn. Cô chưa bao giờ biết một bữa cơm tối của đại gia tộc có thể xa hoa và phô trương lãng phí như vậy, đặc biệt là trong tình huống tất cả mọi người đều có mặt đông đủ. Họ đều đem ánh mắt dò xét để trên người cô.

Cũng may, Mộ Dung Trần luôn chăm sóc cô, không để cô làm ra điều gì thất lễ, lúc mọi người ăn cơm cũng không có thói quen nói chuyện phiếm, ngoài trừ Mộ Dung Trần không ngừng giúp cô gấp thức ăn, còn mọi người thì chỉ liếc mắt nhìn nhau.

Lúc mọi người buông chén đĩa xuống, muốn trở về phòng của mình, thì Cố quản gia đi đến trước mặt của Mộ Dung Trần hỏi: “Tứ thiếu gia, bây giờ người muốn bưng canh lên, hay là một lát nữa bưng lên phòng sau?”

“Bây giờ bưng lên đi, Tình Tình, uống canh xong rồi hãy lên nghỉ ngơi được không?”

Không để ý đến ánh mắt tò mò của mọi người, Mộ Dung Trần sau khi phân phó, sau đó quay lại nói với Tình Tình.

“Cái gì?”

Tình Tình không rõ nguyên do. Trước bữa ăn canh cũng uống rồi, cơm cũng ăn rồi, tại sao bây giờ còn một phần canh của mình nữa?

“Không có gì, anh cố ý dặn nhà bếp hầm canh cho em, uống xong chúng ta lên phòng nghỉ ngơi một chút, tối nay chúng ta trở về biệt thự”

Sau đó, anh còn phải đến thư phòng bàn chuyện công ty với ba, mà anh cùng Tình Tình còn chưa chính thức kết hôn, cho nên theo quy định của nhà Mộ Dung, phải đợi sau khi thành hôn thì mới có thể chính thức ở đây.

Mặc dù lần trước cô cũng ở đây 2 buổi tối, nhưng anh muốn tôn trọng ý của ông nội. Dù sao buổi tối anh có thể ôm cô ngủ là được rồi.

“Tại sao chỉ có mình tôi uống?”

Mới chỉ có thời gian 2 câu thôi, người giúp việc đã đem một chén canh đen sì bốc mùi thuốc nhàn nhạt để trước mặt cô:

“Tứ thiếu phu nhân, cô từ từ dùng”

“Ai bảo em ở trên giường mới động một chút đã ngất. Đương nhiên phải bồi bổ một chút”

Những lời này giống như sét đánh bên tai, gương mặt của Tình Tình đột nhiên đỏ lên. Trời ạ, người đàn ông này có thể nói chuyện dè dặt một chút có được không? Anh ta lại nói chuyện này ở trước mặt nhiều người như vậy. Về sau bảo cô làm sao làm người được?

“Tên tiểu tử này, nói chuyện không biết chừng mực gì cả”

Trừ tiếng oán giận của Thái Chi Lan, những người khác đều rời khỏi phòng ăn.

Cuối cùng, dưới sự đe dọa dụ dỗ của người đàn ông đó, cô không thể không uống hết chén canh kia. Xem ra, sau này cô ở nhà Mộ Dung sẽ không dễ chịu như lời người đàn ông này nói.

Hơn nữa, hôm nay trước mặt nhiều người trong nhà Mộ Dung, lão thái gia lại đem vật gia truyền tặng cho cô, phỏng chừng cuộc sống sau này cũng không thoải mái gì.

Trước bữa ăn tối, mẹ của Mộ Dung Trần đã bàn chuyện kết hôn với cô. Cô sợ tới mức muốn tháo nó xuống, nhưng Mộ Dung Trần và mẹ anh không cho phép.

Lão thái gia tại sao lại muốn đem vật quý báu như vậy giao cho cô? Ngồi ở trong phòng được trang hoàng, đổi mới hoàn toàn, tay của Tình Tình vô lực rũ xuống. Cô làm sao dám tùy tiện tháo bỏ đây.

Giương mắt nhìn căn phòng vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong lòng cô cảm thấy chua xót. Nếu như đây là một giấc mộng thì thật tốt biết bao. Nếu như giấc mộng này có thể không cần tỉnh lại thì thật tốt!

“Cốc, cốc”

Tiếng gõ cửa khiến Tình Tình đang chìm đắm trong suy nghĩ phục hồi lại tinh thần. Tại sao lại gõ cửa? Nếu như là Mộ Dung Trần thì không thể nào gõ cửa, vậy là người khác rồi? Nhưng, cô cùng với người nhà của Mộ Dung Trần không quen thuộc cho lắm, tại sao có người đến tìm cô?

Hay là cô nghe lầm? Tình Tình ngồi ở trên ghế salon mềm mại không nhúc nhích, cho đến khi tiếng gõ cửa lần thứ hai vang lên, Tình Tình cũng đứng lên, đi chân trần bước đến cửa, cẩn thận mở cửa là Mộ Dung Cẩm.

“Có chuyện gì không?”

Buổi chiều sau khi về tới đây, Mộ Dung Cẩm luôn sắm vai một tiểu bối không nói với cô một câu nào. Cho nên, có thể giữ lễ phép cho cô đến bây giờ đã là cực hạn rồi.

“Tôi có thể vào không?”

Mộ Dung Cẩm đứng ở trước cửa, cao ngạo nói. Nếu như không phải cô ta muốn kết hôn với anh tư, cô cũng sẽ không chủ động đến tìm cô ta.

Tình Tình không nói gì, trực tiếp mở cửa phòng ra, tiểu thư nhà Mộ Dung người ta đã mở miệng, sao cô có thể dám cản?

Mộ Dung Cẩm quan sát thiết bị trong phòng được đổi mới hoàn toàn, trong lòng hờ hững. Tiết Tình Tình tướng mạo bình thường cũng có thể gả vào nhà Mộ Dung, lại có thể gả cho anh tư mà ông nội yêu thương nhất.

“Tiết Tình Tình, cô là con hồ ly tinh”

Không ngừng dụ dỗ anh tư, còn làm cho người đàn ông khác đối với cô nhớ mãi không quên. Không sai, người đối với cô ta nhớ mãi không quên, chính là Dương Bách Lâm - người đàn ông mà cô thâm yêu. Mấy ngày nay đến trường, anh đột nhiên chủ động đến tìm cô, không phải có hứng thú với cô, mà là để hỏi thăm tin tức của Tiết Tình Tình. Cô tức, tức chết!

Còn muốn cô chuyển lời cho Tiết Tình Tình, những lời nói buồn nôn kia cô không muốn nói lại. Nhưng, hôm nay thấy Tiết Tình Tình được ông nội yêu thương như vậy, cô cảm thấy không cam lòng. Từ nhỏ đến lớn, ông nội cũng chưa từng tốt với cô như vậy. Cũng vì chuyện của Tình Tình và anh tư, cho nên cô bị phạt quỳ suốt buổi tối, đến bây giờ đầu gối của cô vẫn còn đau.

Cho nên trong lòng của cô rất hận Tình Tình. Điều duy nhất đáng được ăn mừng là sau này chuyện của cô ta với Dương Bách Lâm đã hoàn toàn kết thúc rồi.

“Mộ Dung Cầm, cô có ý gì?”

Tự nhiên lại bị chửi, Tình Tình không biết mình đã đắc tội với đại tiểu thư này ở chỗ nào.

“Chả có ý gì cả, tôi nói cho cô biết, cô đừng mơ tôi sẽ gọi cô một tiếng chị dâu”

Mộ Dung Cầm lạnh nhạt, châm chọc nói:

Tương lai, anh tư nhất định chọn người phụ nữ tốt hơn cô, đến lúc đó cô sẽ bị bỏ rơi, thật đáng thương...”

Bị bỏ ư? Vậy cũng tốt. Tình Tình cụp mắt xuống, tự giễu, nếu như ngày nào đó Mộ Dung Trần phát lòng từ bi thả cô ra, vậy thì thật tốt. Nhưng sẽ có ngày nay sao?

“Tiết Tình Tình, cô đừng đáng vẻ đáng thương này để không ngừng quyến rũ anh tư của tôi, rồi làm Dương Bách Lâm đối với cô nhớ mãi không quên sao?”

Thấy Tình Tình không lên tiếng, lại không có người khác ở đây, cho nên Mộ Dung Cầm càng nói càng quá trớn.

“Bách Lâm?”

Tình Tình nghe đến tên Dương Bách Lâm, lập tức ngẩng đầu lên, đúng vậy, Mộ Dung Cầm với Bách Lâm cùng một khoa, bọn họ chắc đã gặp mặt?

“Anh ấy khỏe không?”

Từ lần trước sau khi gặp anh ở cổng Tiết gia, bọn họ đã không còn liên lạc. Bởi vì, số di động của cô đã bị người đàn ông đó đổi rồi.

Tiết Thiệu Trạch nói ông sẽ xử lý, cô không biết đối mặt với anh ấy ra sao, cô không chủ động đến tìm anh, anh đương nhiên sẽ không tìm được cô.

Nhưng, trong lòng cô vẫn còn nhớ thương anh!

42. Chương 42: Muốn Gặp Hắn Sao?

“Ha ha.”

Mộ Dung Cầm cười ra tiếng: “Tiết Tình Tình, cô đã muốn kết hôn với anh tư của tôi, lại không biết xấu hổ hỏi về người đàn ông khác sao?”

“Mộ Dung Cầm, nếu như cô không có chuyện gì để nói thì tôi muốn nghỉ ngơi”

Thật ra không cần cô ấy nói, Tình Tình biết Bách Lâm nhất định đến chỗ Mộ Dung Cầm để hỏi thăm tình hình của cô, nhưng, rõ ràng điều cô ấy muốn chính là muốn làm cô khó coi, cô cần gì phải tự rước nhục vào thân?

Không muốn nói thì thôi, nói rồi có thể thay đổi được gì?

“Tiết Tình Tình, cô muốn đuổi tôi đi sao? Đừng quên đây là nhà Mộ Dung, cô không muốn nghe, nhưng tôi cứ muốn nói. Dương Bách Lâm nói muốn gặp cô một lần, còn xin tôi hãy nhắn lại cho cô, bảo cô nhất định phải gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy có chuyện muốn nói rõ với cô. Sao? Cô dám gọi điện cho anh ấy sao?”

Cô dám đi gặp anh ấy sao? Nếu như anh tư của tôi biết cô đi gặp người tình cũ, không biết anh tôi sẽ xử cô như thế nào?”

Cô dám sao? Đúng vậy, cô không dám. Cho dù Mộ Dung Trần để cho cô đi, nhưng cô cũng không có can đảm để đi.

“Cầm Cầm, chuyện của anh không cần em phải bận tâm”

Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, thanh âm này chính là Mộ Dung Trần đã trở lại.

Mộ Dung Cầm vừa bối rối, vừa tức giận, đứng yên ở đó, anh tư không phải vẫn cùng bác cả ở trong phòng sách bàn chuyện công ty sao? Sao có thể trở về nhanh như vậy?

Xong rồi! Cô tiêu rồi

“Anh tư, em chỉ là...”

Mộ Dung Cầm sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, mặc dù anh tư bình thường đều hòa nhã với mọi người, nhưng như vậy không có nghĩa là anh ấy là người dễ trêu chọc. Bây giờ, ở trước mặt anh, cô lại nói với Tiết Tình Tình như vậy, không biết anh sẽ trừng phạt cô như thế nào? Không biết anh tư đã nghe được bao nhiêu rồi?

“Ra ngoài”

Mộ Dung Trần không ngờ, Mộ Dung Cầm lại dám to gan như vậy, dám đến phòng của anh để khi dễ người phụ nữ của anh. Chỉ có điều, bây giờ anh không có thời gian để xử lý nó, vì anh có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Bởi vì, người con gái đó mặc dù cúi đầu, nhưng anh biết, cô đều nghe hết những lời nói vừa rồi.

Nghe được lời của Mộ Dung Trần, Mộ Dung Cầm lập tức phủi mông chạy lấy người, ba chân bốn cẳng ra khỏi phòng. Có ngu mới không đi, chẳng lẽ ở lại để bị anh tư trút giận sao? Dù sao cô cũng đã truyền đạt xong lời của Dương Bách Lâm rồi, cũng thuận tiện mắng cho ả hồ ly tinh kia vài câu. Những chuyện còn lại, lo lắng làm gì.

Sau khi Mộ Dung Cầm ra ngoài, trong phòng lần nữa khôi phục lại yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến cho Tiết Tình hoảng hốt, anh ta cứ nhìn chăm chăm vào cô nhưng lại không nói câu nào, là có ý gì?

“Muốn gặp hắn sao?”

Mộ Dung Trần đi tới bên người Tiết Tình cúi đầu trầm trầm hỏi. Lá gan của Mộ Dung Cầm thật lớn, nhưng anh lại càng muốn biết, sau khi cô nghe thấy tin tức của người đàn ông đó từ miệng của người khác, sẽ phản ứng như thế nào?

Anh ta có ý gì? Nếu như cô nói, anh ta sẽ cho cô đi sao? Không thể nào. Lại kiên trì hỏi cô những lời như vậy, muốn làm khó cô sao?

Tình Tình nhịn chưa xót ở trong lòng, muốn đi lướt qua, không để ý đến anh. Nhưng, lại bị anh nắm lại, đem cả người cô ôm vào ngực. Sau đó kéo cô cùng ngồi xuống ghế salon.

Ngày đó, ở cửa Tiết gia, xem ra anh ta.... Nên nói như thế nào đây?

Lại muốn dùng thái độ thờ ơ này để đối mặt với anh đúng không? Mộ Dung Trần vuốt ve chiếc cằm xinh đẹp của cô nói:

“Xem ra rất đau lòng, thất vọng, còn rất vô tội”

Đúng vậy, vô tội, nếu như trong chuyện này, người vô tội nhất chính là Dương Bách Lâm, đột nhiên mất đi vị hôn thê, tại sao cô lại muốn kết hôn với người đàn ông khác cũng không biết:

“Thật đáng thương”

Người đàn ông này, tại sao anh ta có thể quá đáng như vậy. Tiết Tình ngẩng đầu lên, khó tin nhìn anh ta. Bị tách khỏi Dương Bách Lâm là chuyện ân hận cũng như áy náy nhất cuộc đời cô, mà tất cả những chuyện

này đều do người đàn ông này gây ra, thế nhưng anh ta lại mỉm cười đắc ý, có thể nói bình thản như gió nhẹ, nước chảy, tựa hồ như đang nói chuyện của một người khác.

“Hắn trăm phương ngàn kế muốn gặp em một lần, em lại nhẫn tâm như vậy, ngay cả một cơ hội cũng không cho anh ta. Chi bằng, chúng ta cùng nhau đi gặp hắn, sau đó mời hắn đến tham gia hôn lễ của chúng ta, có được không?”

“Mộ Dung Trần, anh im miệng cho tôi, im miệng, im miệng”

Không thể nhịn được nữa, cô dùng sức giãy dụa ra khỏi lòng anh, tay nhỏ bé nắm thành quyền đâm vào trước ngực của người đàn ông này. Tại sao anh ta có thể vô sỉ như thế? Tại sao lại có thể nói ra mà không hề cảm thấy áy náy. Tất cả những bất hạnh của cô, không phải do anh ta tạo ra sao? Mà bây giờ anh ta lại ở chỗ này khoắc lác, quả thật là khiến cho người ta tức chết.

Rốt cuộc cũng có thể lột được mặt nạ nguy trang của cô xuống, mặc dù bị đánh, nhưng Mộ Dung Trần nào phải người yếu ớt, ôm cô gái nhỏ vào trong lòng. Anh muốn cô bình thường như vậy, anh không muốn những ngày tháng sau này, bọn họ ở chung một chỗ nhưng không nói gì với nhau. Như bây giờ thật tốt. Ôm thân thể mềm mại ở trong lòng, quả đấm nhỏ của cô đang đâm anh, nhưng trong lòng anh tràn đầy vui mừng.

“Mộ Dung Trần, anh thật sự quá đáng, quá vô sỉ....”

Nghẹn ngào, nước mắt giống như những hạt trân châu bị vỡ từ gò má rơi xuống, khóc chính là hành động hèn yếu, từ khi biết số mệnh của mình không cách nào thay đổi được, cô đã thề sẽ không bao giờ khóc nữa, nhưng bây giờ, người đàn ông vô sỉ này chỉ cần nói vài câu đã làm cho cô vừa tức vừa muốn khóc.

Cô cũng không biết vì sao, anh ta lại có thể khiến cô bộc lộ tính cách thật của mình, mặc dù đều tức giận. Nhưng giữa cô và Bách Lâm, vẫn luôn bình thường, chưa bao giờ cãi nhau. Ở Tiết gia, mặc dù mẹ con Tiết Tinh Tinh luôn khiêu khích cô, nhưng cô cũng xem như gió thoảng bên tai, cho dù họ có nói khó nghe như thế nào đi chăng nữa, cô cũng có thể làm như không nghe thấy gì cả.

Nhưng, ở trước mặt người đàn ông này, sự bình tĩnh của cô, đều hóa thành tro bụi.

Vừa nức nở, bàn tay nhỏ bé không ngừng đâm vào lồng ngực của anh, giống như muốn đập thủng ngực anh.

Hình như mình trâu chọc có phần quá đáng rồi! Làm cho cô gái nhỏ khóc thương tâm như vậy, ôm cô ngồi trên bắp đùi của mình, ngón tay thon dài vuốt mái tóc trơn mềm ở phía sau lưng cô, bởi vì cô quá mệt, nên không còn sức để đâm nữa:

“Nín rồi?”

Trong thanh âm có biết bao sùng nịch và cứng chiều.

Cô gái này, thật sự là một vòi nước nhỏ! Cô không phải chưa từng khóc trước mặt anh, nhưng lần này cô khóc lại làm anh cảm thấy thoải mái như vậy.

“Đều tại anh, đều là lỗi của anh, anh quá. Đáng ghét rồi!”

Nức nở xong lại oán trách, giờ phút này cô chỉ cảm thấy mình thật ủy khuất, thật khổ sở, dường như những bất hạnh lớn bằng trời trên người cô đều do người đàn ông này tạo thành.

Cô cũng không biết vì sao mình lại khóc, dường như muốn đem tất cả những bất mãn cùng bị thương trong mấy ngày nay phát tiết ra hết.

43. Chương 43

“Được rồi, được rồi, đều là lỗi của anh, đừng đánh nữa, cẩn thận kéo làm tay bị thương” Lo lắng tay của cô sẽ đâm đến bị thương, cho nên tay vốn đang xoa đầu cô, lại quay sang chụp lấy nắm đấm nhỏ, đưa đến bên môi, hôn lên mu bàn tay trắng nõn đã có chút sưng đỏ.

Không khí đột nhiên trở nên ái muội.

“Anh, anh mau buông tôi ra”

Rất cục cô cũng phát hiện mình ngồi không đúng chỗ, cô vội vã quay người muốn xuống, gương mặt bắt đầu nóng lên, từ khi nào cô lại ngồi lên đùi anh. Hơn nữa chỗ đó...

“Em đừng lộn xộn”

Cô gái nhỏ này lại đang giãy dụa lung tung trên người anh, làm cho người anh bắt đầu nóng lên.

“Mộ Dung Trần, anh mau buông tôi ra” Thật là mất mặt quá, Tình Tình không biết vì sao mặt của mình lại nóng như trứng chiên rồi, cảm giác xấu hổ lại mãnh liệt như vậy, không phải cái gì bọn họ cũng đã làm rồi sao? Hơn nữa còn làm ngày đêm không nghỉ, tại sao bây giờ chỉ ngồi trên đùi anh thôi, cô lại cảm thấy nhiệt độ trên mặt tăng lên phùng phùng, không cách nào giảm được.

“Tình Tình, đừng cử động” Mộ Dung Trần ôm cô càng chặt hơn, vùi đầu ở trong tóc của cô, thanh âm trở nên vô cùng khan khan.

“Tôi không muốn, anh mau buông tôi ra”

Tình Tình đầu nghĩ nhiều như vậy, chỉ mong mau chóng thoát khỏi ngực của anh, nhưng không ngờ thân thể người đàn ông phía sau đã nhấn nạt đến cực hạn. Cô càng giãy dụa, anh càng kích động.

“Chết tiệt, đã bảo em đừng động đấy rồi”

Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã phỉếm hồng của cô, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi vội vàng tiến vào trong thăm dò miệng của cô, mút lấy hương thơm tinh khiết của cô.

“Umh...”

Thình lình bị anh hôn như vậy, làm cho cô phản ứng không kịp, người đàn ông này thật là hư, lại muốn đối với cô như vậy. Tay nhỏ bé vỗ vỗ lên lưng của anh, muốn anh dừng lại động tác.

Bọn họ chung giường, chung gối được nửa tháng, ngoại trừ biết thân phận của anh, những thứ khác cô đều không biết, nhưng mà có một điểm cô hiểu rõ, mỗi khi anh ta cuồng nhiệt hôn cô như bây giờ, nhất định không phải chỉ đơn thuần muốn hôn cô mà thôi.

Một nụ hôn đơn giản, nhưng lại khơi dậy dục vọng của anh. Anh thở hổn hển, đem cô đang giãy dụa áp lên ghế.

“Mộ Dung Trần, anh muốn làm gì?” Muốn lên tiếng chất vấn, nhưng lại bị chặn lại ở cổ họng, vì bàn tay to của anh đang làm loạn trên cơ thể của cô.

Đau, thật là đau! Ngón tay của anh xâm thẳng vào cảm địa, gấp gáp chuyển động.

“Thật là chết tiệt” Cúi đầu mắng một tiếng, cảm thấy phiền não đối với sự bất động của cô, cũng đối với sự trêu chọc của anh nẩy lên cảm giác chán ghét.

“Mộ Dung Trần, anh là đồ cầm thú, mau buông tôi ra, tôi không muốn như vậy..... Tôi ghét anh...” Thân thể đau đớn khiến Tình Tình không muốn khuất phục anh nữa.

Buổi sáng anh hoan ái trong cơn tức giận khiến cô bị thương, bây giờ anh lại như vậy, cô sẽ không chịu nổi.

“Em nói cái gì? Cầm thú?”

Mộ Dung Trần nghe cô nói, ngẩng mặt lên: “Em nói ai là cầm thú?”

Cô gái này mỗi lần ở trên giường đều khiêu khích lửa giận của anh. Không sai, chỉ cần là đối mặt với cô, anh không ngại điên cuồng như cầm thú.

“Anh chính là..... anh chính là...”

Uất ức trong nháy mắt dâng trào: “Bách Lâm chưa bao giờ đối xử với tôi như vậy Anh tránh ra”

Người đàn ông thô bạo này khiến cô nhớ lại người con trai ôn nhu trước kia. Nếu như không phải Mộ Dung Cẩm không chủ động nói ra, cô cũng sẽ không nói như thế ở trước mặt người đàn ông này, nhưng, anh ta lại khiến lòng cô tràn đầy uất ức và chua xót.

“Người đàn ông chết tiệt kia đối với em dịu dàng như nước phải không?”

Giọng điệu của anh không còn sự trêu chọc, lúc này lại tràn đầy dự vọng cùng tức giận. Vào lúc này dám nhắc tới người đàn ông khác trước mặt anh? Tất cả lý trí của Mộ Dung Trần đều bị câu nói vừa rồi của cô làm bay mất sạch.

Chẳng lẽ anh đối với cô chưa đủ dịu dàng, chưa đủ chăm sóc sao? Cô chỉ nhớ đến mặt xấu của anh.

Anh thật là hư, thật là hư quá đi.

“Vậy tôi sẽ cho em thấy cảm thú là thế nào”. Nếu không muốn anh dịu dàng, vậy anh dịu dàng cũng không cần thiết nữa.

Không khó khăn để kéo váy của cô lên đến thắt lưng, quần lót nhỏ làm bằng bông cũng bị xé rách vút trên mặt đất.

Thật là đau..... Thật sự rất đau. Của hân đối với của cô luôn quá lớn.....

Tình Tình dùng sức cắn môi, mới chịu đựng tiếng rên không phát ra khỏi miệng, người đàn ông này tại sao lại đối xử với cô như vậy. Mỗi lần bắt đầu đều khiến cho cô không thoải mái.

Thân thể của bọn họ quá khác biệt, hơn nữa mỗi lần cô đều có ma lực khiến anh nổi điên, cho dù là anh muốn dịu dàng, cũng khó tránh khỏi — ách..... Huống chi bây giờ anh không hề dịu dàng.

“Chết tiệt...” Anh bắt đầu gào thét ra tiếng.

Tại sao anh có thể làm đến mức độ này? Trong vòng 1 ngày không hề để ý đến cảm nhận của cô, đã 2 lần bức bách cô tiếp nhận anh. Rốt cuộc anh xem cô là cái gì? Kĩ nữ để anh phát tiết dự vọng sao?

Thật hận, thật hận! Hận mình vô cùng mềm yếu. Nước mắt lại theo động tác thô lỗ của anh rơi xuống sofa.

Rốt cuộc còn bao lâu nữa anh ta mới kết thúc?

Tiếng thở dốc trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, tay của anh chu du ở trên người cô. Trong lòng của cô dâng lên cảm giác phức tạp ngay cả cô cũng không hiểu.

Thân thể thật là đau, nhưng đau hơn chính là lòng của cô. Cô không muốn lại tiếp nhận đau đớn như vậy Thật sự rất đau.

Từ trên ghế salon, ôm cô gái đã ngất đi đứng dậy, anh không ngừng hôn lên không biết là nước mắt hay mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một ít hương thơm nhàn nhạt khiến cô cảm thấy hài lòng, anh lại cảm thấy bối rối, vì lúc này lại tổn thương cô.

“Bảo bối, thật xin lỗi.”

Ôm thân thể nhỏ nhỏ, thân thể và linh hồn của anh cũng trở nên bình tĩnh, cô không có phản ứng cũng không đáp lại, nhưng không sao.

Cô không yêu anh, không thích anh, cũng không sao, để anh yêu cô là đủ rồi, anh sẽ cho cô tất cả, tình yêu duy nhất trong cuộc đời này, đến một ngày nào đó, anh sẽ khiến cô cảm động.

Tình Tình, quên người đàn ông kia đi, có được không?

44. Chương 44

Tình Tình cảm thấy mệt mỏi, cô thật sự rất mệt.

Đêm hôm đó, mãi cho đến nửa đêm, bọn họ mới trở về biệt thự từ nhà Mộ Dung. Lúc từ trong phòng đi ra, cô vẫn luôn nửa mê nửa tỉnh, mặc cho anh ta ôm cô ra ngoài.

Cô cũng không thể chú ý xem quần áo của mình có xốc xếch hay không? Ngay cả khi ở trên xe, Mộ Dung Trần nói câu gì, cô cũng không nghe rõ, cuối cùng trước khi chìm vào trong mộng, cô chỉ nghe anh cúi đầu bên tai cô nói:

“Thật sự mệt như vậy sao?”

Giọng nói chứa đựng sự dịu dàng, là anh sao? Nếu như thật sự yêu thương cô, vì sao luôn ép buộc cô. Cô nhất định đang nằm mơ.

Đúng vậy, cô mệt quá, toàn thân trên dưới, từ thân thể đến linh hồn, cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Có thể buông tha cho cô, để cho cô thoải mái thoải mái, bình bình yên yên ngủ một giấc không?

Khi cô tỉnh lại, đã thấy mình ở trong biệt thự mà cô đã sống hơn nửa tháng, hơn nửa mặt trời bên ngoài đã lên rất cao!

Thời gian tiếp theo, mỗi ngày anh đều chăm sóc cô, chỉ có điều việc đo lễ phục phải mất đến mấy ngày, ngoại trừ hôm đám cưới phải mặc áo cưới được đặt may từ nước ngoài, thì những quần áo bình thường cần mặc, những lễ phục cần thiết khi tham gia các hoạt động sự kiện, chuẩn bị áo khoác mùa đông, thậm chí ngay cả áo ngủ cũng được đặt may sẵn.

Cô nhìn suốt mấy ngày, bởi vì không ít người ra vào, còn không ngừng hỏi cô thích kiểu dáng gì, màu sắc như thế nào, cô không thể nổi giận với họ, cho nên chỉ có thể chịu đựng.

Nhìn bọn họ giới thiệu, chỉ thiếu chút nữa may luôn cả trang phục bà bầu và bảo bảo nữa thôi. Thật là đáng sợ!

Cô nghĩ là sau khi đo xong quần áo, cô sẽ có thời gian rảnh, nhưng hôm nay một nhóm người của công ty vàng bạc, đá quý đến. Mang đến rất nhiều trang sức, vòng vàng, ... để cho cô lựa chọn, sau đó người trang điểm cô dâu cũng đến.

Tình Tình cảm thấy cô sắp nổi điên rồi! Tiếp tục như vậy cô sẽ điên mất thôi.

Chỉ là kết hôn mà thôi, có cần phải có nhiều hạn chế như vậy không?

Tình Tình không biết, Mộ Dung tứ thiếu tung hoành hai giới chính thương (chính trị và thương trường), quyền thế bậc nhất, cũng là cháu nội mà lão thái gia thương yêu nhất, đám cưới của anh có thể tùy tiện, qua loa, cho có sao? Phải biết rằng, không có người nào dám đắc tội với nhà Mộ Dung.

Nhưng, tại sao người chịu đựng tất cả khổ cực như vậy chỉ có một mình cô. Ban ngày ứng phó với đám người đó đã đủ mệt rồi, tối đến còn phải ứng phó với tên sắc lang như sói như hổ, cô chịu đựng đủ rồi! (>.<)

Cuộc sống như vậy đến khi nào mới chấm dứt đây?

Giận dữ, đem chuỗi lắc tay bảo thạch màu xanh dương nghe rất quý, được lưu truyền nhiều đời ở một địa khu tư nhân ném trên bàn trang điểm.

Chuỗi này thật có giá trị, chuỗi lắc tay màu lam lộ ra ánh sáng màu tím nhạt, nhưng lại bị người khác ném đi, thợ kim hoàn nhìn thấy đau lòng còn hơn chính mình bị đổ máu.

Trời ạ! Tứ thiếu phu nhân nhà Mộ Dung lại có thể đối xử với vật được xem như bảo vật trên thế giới như vậy, đó là báu vật có tiền chưa chắc đã mua được.

Nhưng, bọn họ có thể nói gì đây?

“Sao lại tức giận?”

Không biết Mộ Dung Trần tiến vào lúc nào, anh phát tay để mọi người rời khỏi, cặp mắt mang theo ý cười nhìn cô gái ở trong gương.

Cô gái này cũng thật quật cường, mệt mỏi nhiều ngày như vậy đến hôm nay mới nổi giận. Vốn anh còn định đánh cược, cô có thể tiếp tục chịu đựng đến khi nào mới chịu lên tiếng, nhìn đáng vẻ nhỏ nhắn của cô nhưng khi nổi giận cũng không dễ chọc nha!

Hít vào, thở ra, Tình Tình cố gắng muốn tỏ ra lạnh nhạt với anh, không để ý đến anh, nhưng người khiến cô khổ sở suốt nửa tháng qua, lại khiến cho lửa giận của cô bốc cao, chính là người đàn ông này!

Từ ngày quen biết anh, số mệnh của cô đã thay đổi, luôn gặp phải tai họa, muốn thoát cũng không thoát khỏi. Nhưng anh ta thì tốt rồi, sáng sớm thì đến công ty, chỉ có buổi tối mới về đây, còn nhàn hạ, thoải mái trên chóc cô, thật sự là quá đáng!

Đem cô gái nhỏ đang buồn bực yêu thương ôm vào trong ngực, hít mùi hương của cô thật sâu:

“Em không thích nó?”

Một tay ôm cô, một tay cầm vòng tay dưới ánh đèn càng phát ra ánh sáng trong suốt, mỗi một viên bảo thạch đều được điêu khắc rất tinh tế.

Người phụ nữ Mộ Dung Trần anh xem trọng không giống những người khác, không thích châu báu, cũng không thích quần áo đẹp, cũng không ham muốn quyền lực. Vậy thứ cô yêu thích rốt cuộc là gì? Tình Tình, chỉ cần em nói ra, cho dù là sao trên trời anh cũng sẽ hái xuống cho em.

Tình Tình khép mắt không muốn để ý đến anh, không muốn. Thậm chí cũng không muốn nghĩ vì sao hôm nay anh ta lại về sớm như vậy, mới 3 4 giờ chiều đã về.

Cho dù đẹp, cho dù có đắt, có quý, đeo trên người cô cũng chỉ lãng phí mà thôi. Từ trước đến nay những thứ cô muốn không phải là những thứ này, cũng không phải là cuộc hôn nhân mà người cả thành phố đều hâm mộ, cô đều vì người nhà mới tiếp nhận cuộc hôn nhân này.

Vậy, cô có thể thích thứ gì đây?

“Có phải em cảm thấy mệt hay không?”

Mộ Dung Trần nâng mặt của cô lên, cẩn thận quan sát cô, một ít quãng thâm dưới mắt không cách nào che giấu được.

Vậy còn phải hỏi, mỗi ngày đều phải đối phó với không ít người, buổi tối còn phải thỏa mãn dục vọng đáng sợ của anh, cô thật sự quá mệt mỏi.

Làn môi vuốt ve chiếc cổ trắng nõn của cô:

“Nếu như em cảm thấy mệt, thì nghỉ ngơi một chút đi” Theo ý người đẹp một tay ôm lấy cô trở về giường.

“Anh muốn làm gì?” Kéo móng vuốt của ai đó đang mò vào trong váy của cô, Tình Tình nhỏ giọng hỏi.

“Ngủ”

Anh hợp tình hợp lý nhìn vào mắt cô, sức lực nhỏ của cô căn bản không thể dùng được, không để ý đến sự giãy giụa của cô, tay vẫn linh hoạt hoạt động.

Từ sau khi chuyển đến ở cùng anh, chưa có ngày nào anh buông tha cho cô, nhưng bây giờ, cô thật sự rất mệt, mệt mỗi mấy ngày nay, hôm nay cô thật sự không còn đủ sức để chiều theo ý của anh, tay nhỏ bé vùng loạn xạ, muốn ngăn cản bàn tay đang lột sạch quần áo của cô chỉ sót lại chiếc quần nhỏ

“Tôi mệt quá, tôi không muốn...”

Biết rõ người đàn ông này sẽ không chấp nhận lý do khước từ của cô, nhưng Tình tình cảm thấy ủy khuất, trong giọng nói có chút làm nũng mà ngay cả cô cũng không nhận ra.

“Thật sự mệt như vậy sao?”

Hơi thở nóng rực của cô phả vào mặt anh, biết phản kháng cũng vô dụng, chỉ sợ khiến tình càng mỗi một thêm. Tình Tình dứt khoát nhắm mắt lại, mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Vậy chúng ta chỉ ôm nhau ngủ thôi”

Mộ Dung Trần không làm tiếp nữa, chỉ đem cô ôm vào ngực. Hôm nay mục đích anh trở về là muốn buổi tối mang cô ra ngoài ăn cơm, nếu như lại hoan ái, cô nhất định sẽ bám lấy chiếc giường không muốn xuống đi!

Trong khoảng thời gian này đã khiến cô buồn bực, ủy khuất rồi!

Trong phòng yên tĩnh, Tình Tình nghĩ rằng mình không ngủ được, nhưng chỉ mấy phút sau, cô đã ngủ ngon lành trong lòng anh.

Khoảng thời gian này, cô thật sự cảm thấy mệt nhọc vô cùng! Hôm nay cô phải ngủ một giấc thật ngon mới được.

Cô ngủ rồi, không biết người đàn ông vẫn ôm cô từ đầu đến cuối không có ngủ. Dưới ánh đèn nhàn nhạt, mê mẩn nhìn người đẹp đang ngủ trong lòng mình.

45. Chương 45

Khi Tình Tình tỉnh giấc lần nữa thì nhà nhà đã lên đèn. Trời ạ, cô đã ngủ lâu như vậy sao?

Nếu như không phải Mộ Dung Trần ép cô ra ngoài ăn cơm, không chừng cô sẽ ngủ như vậy luôn đến ngày mai. Chỉ có điều, ngủ suốt một buổi chiều, sau đó lại được ăn uống ngon lành nên tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rạng rỡ đến mê người.

Chỉ là, anh còn mang cô đi đâu nữa?

Dọc theo đường đi, Tình Tình vẫn bị anh nắm tay đi vào trong phòng to lớn trong hội quán, phóng mắt nhìn xung quanh, sáu bảy người đang ngồi ở bên trong nói chuyện phiếm, uống rượu, đây là cuộc tụ tập của đàn ông, đương nhiên không thể thiếu phụ nữ.

“A Trần, cậu tới thật muộn nha”

Âu Thánh Nguyên cười bước lên phía trước, thuận tiện vươn đầu nhìn cô gái vẫn cúi đầu không nhìn người khác “

“Hello, Tình Tình, đã lâu không gặp, chân của cô sao rồi?”

“Âu giáo sư, chào anh” Tình Tình không ngờ Âu Thánh Nguyên cũng sẽ tới nơi này, ngẩng đầu lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Âu giáo sư? Trần, thật không nhìn ra người phụ nữ của cậu là sinh viên của A Nguyên” Một gã khác cầm ly rượu trên tay, rất hứng thú nhìn gương mặt ngượng ngùng, bối rối của Tình Tình.

Thực sự không ngờ trong đám người bọn họ, A Trần lại kết hôn trước, hơn nữa còn nhanh như vậy.

“Em gái, chào em. Anh là bạn học đại học của A Trần, tên là Trần Ngôn” Bàn tay to cố ý coi thường vẻ mặt không vui của Mộ Dung Trần, đưa đến trước mặt của Tình Tình.

Phụ nữ theo Trần Ngôn rất nhiều, không chỉ vì gia thế của hắn, mà vì hắn còn có bản lĩnh dụ dỗ phụ nữ, tóc tai gọn gàng cũng giống như tính cách của anh, hào sảng, thẳng thắn không dài dòng dây dưa, vẻ đẹp của hắn không giống như vẻ tuấn mỹ của Mộ Dung Trần, cũng không giống vẻ lịch sự nho nhã của Âu Thánh Nguyên, mà nhiều hơn vài phần yêu mị, đúng là người biết chịu chơi.

“Xin chào” Người ta cũng chủ động lấy lòng cô rồi, cô không thể không có lễ phép. Tình Tình vừa nâng tay lên muốn nắm lấy bàn tay đó, đã bị Mộ Dung Trần kéo trở về.

“Không cần để ý đến hắn, A Nguyên, Cố Kỳ Nam đâu?” Mộ Dung Trần làm mặt lạnh nắm tay Tình Tình đi đến chỗ sofa không có người ngồi.

“Sẽ đến ngay thôi. Cậu cũng biết, người ta là Cố thị trưởng mà, đến những nơi như thế này, cũng phải chú ý thân phận” Trong nhóm người bọn họ, chỉ có Cố Kỳ Nam là đi theo con đường chính trị.

“A Nguyên, thật không thể tưởng tượng được Trần sẽ thích nữ sinh nhỏ nhắn như thế này”

Cũng không bị cự tuyệt làm cho xấu hổ, Trầm Ngôn nhìn Mộ Dung Trần vẫn nắm tay người ta không buông, cho dù ngồi xuống nhưng mười ngón tay vẫn đan vào nhau, thật là cực kì giống với nam nữ đang yêu nhau cuồng nhiệt nha!

“Tớ cho là thời gian gần đây cậu bị chú Trầm quản lý nghiêm ngặt, ít nhiều gì cũng biết an phận một chút, không nghĩ tới cậu vẫn không an phận như vậy”

Âu Thánh Nguyên nhìn cô gái diễm lệ đi từ đầu bên ghế sofa kia đến, đó là bạn gái tối nay của Trầm thiếu gia, chỉ là tối nay.

“Cậu sai rồi, lúc này tớ thật sự muốn hỏi tâm, chuyên tâm tiếp quản sự nghiệp của bố tớ, chỉ có điều, khó có dịp, A Trần dắt vợ của cậu ta tới đây, đương nhiên phải tìm bạn tới đây mới phải”

Giọng điệu của Trầm Ngôn tuy nghiêm túc, nhưng khi nhìn về phía người phụ nữ đang đến gần, ý cười trên mặt ngày càng trở nên tà mị.

Khi người phụ nữ đó đến gần bên cạnh Trầm Ngôn, hần ra hiệu ấy người phụ nữ còn đang nói chuyện bên cạnh mấy người đàn ông, đi ra ngoài, hần cùng với Âu Thánh Nguyên đi về phía Mộ Dung Trần.

“Có muốn uống chút gì không?”

Cho đến khi ngồi xuống, Tình Tình mới ngẩng đầu lên quan sát căn phòng, những người đàn ông, đang cùng phụ nữ nói chuyện cũng không đến chào bọn họ, chỉ nhắc ly rượu trong tay hướng về phía Mộ Dung Trần.

Ngoại trừ Trầm Ngôn với Âu Thánh Nguyên rất không khách khí, từ đầu đến cuối cũng không quan tâm người khác có hoan nghênh họ hay không, cứ như vậy tùy ý ngồi xuống.

“Không cần.” Tình Tình nhẹ giọng nói.

“Em gái, uống thử rượu này một chút đi” Trầm Ngôn thấy phục vụ bưng khay qua, thuận tay cầm một ly rượu, trên mặt đầy ý cười đưa về phía Tình Tình.

“Thật xin lỗi, tôi không biết uống rượu”

Đời này, vì lần đầu tiên uống rượu đã đánh mất cả đời mình, cô sẽ không bao giờ uống nữa.

“Không sao, cái này là rượu trái cây, rất thích hợp với em”

Trầm Ngôn cố ý nhào người qua khỏi mặt bàn, hình như muốn Tình Tình nhìn cho rõ.

“Trầm Ngôn, cô ấy nói không uống rượu, hơn nữa cô ấy cũng không phải em gái của cậu, là người phụ nữ của Mộ Dung Trần thôi, đừng xưng hô nhầm”

Mộ Dung Trần đoạt lấy ly rượu trong tay Trầm Ngôn đặt lên bàn, chất lỏng trong ly rượu tràn ra cả bàn.

“A Trần, cậu dẫn người vào cũng không giới thiệu với mọi người, tôi không gọi cô ấy là em gái vậy gọi là gì?”

Cũng không ngại Mộ Dung Trần vô lý, Trầm Ngôn thoải mái dựa vào ghế, nếu như không có Tình Tình ngồi đối diện, không chừng hần đã đem chân gác lên bàn.

“Người phụ nữ của tôi mắc mớ gì đến cậu. Không lên tiếng không ai nói cậu cầm đầu”

“A Trần, có cần hẹp hòi như vậy không, nghe nói cô ấy tên Tiết Tình Tình...”

Trầm Ngôn còn chưa dứt lời, cổ áo sơ mi đã bị Mộ Dung Trần túm lấy, tựa hồ nếu như hần còn nói thêm câu nào nữa thì anh sẽ vung tay đâm vào mặt hần.

“A Trần, xin hỏi tớ đã nói sai chỗ nào sao?”

Trầm Ngôn kéo nụ cười nhẹ, nhưng ý cười lại không toát trong mắt, lại nồng đậm ý vị khiêu khích.

“Này, 2 người muốn làm gì? Không nên kích động”

Ngoài miệng thì Âu Thánh Nguyên nói lời khuyên giải, nhưng trên mặt hần viết rõ hần muốn xem kịch vui.

Tình Tình sững sờ nhìn 2 người đàn ông này, không có chuyện gì lại muốn đánh nhau, bọn họ không phải là bạn sao? Vậy bây giờ là chuyện gì đang xảy ra?

“Tớ đến muộn, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cố Kỳ Nam không biết đã đến từ lúc nào, trong tay cầm cặp tài liệu tùy ý ngồi xuống bên cạnh Âu Thánh Nguyên.

“Ừm, có người đang ghen, đúng không, Tình Tình?” Âu Thánh Nguyên nháy mắt nói.

Ghen sao? Nghe được lời của anh ta nói khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên ửng hồng. Không bằng nói anh ta nổi điên thì chính xác hơn.

“Ừ, tôi là Cố Kỳ Nam”

Nhìn người phụ nữ vẫn không lên tiếng nói chuyện, Cố Kỳ Nam chủ động chào hỏi:

“A Trần bình thường tính khí rất tốt” Sau khi bỏ lại một câu, Cố Kỳ Nam không nói gì thêm, mắt quay sang nhìn 2 người đàn ông đang muốn đánh nhau.

Tính khí tốt? Tình Tình thiếu chút nữa đã lên tiếng phản bác, nhưng lời nói tới miệng rốt cục cũng nuốt trở vào. Nếu như người đàn ông tính khí thất thường mà cũng được xem như người đàn ông tốt, vậy trên đời còn có người tính tình không tốt sao?

“Trầm Ngôn, sau này cậu nói chuyện nên cẩn thận một chút cho tôi”

Thấy Cố Kỳ Nam đến, Mộ Dung Trần buông Trầm Ngôn ra, trở lại ngồi bên cạnh Tình Tình, thuận tay bảo phục vụ mang ly nước trái cây đến, đưa cho Tình Tình.

“Uống chút nước trái cây đi, bọn anh đến chỗ kia bàn chút chuyện, em ở đây chờ anh, sau đó chúng ta cùng về”

Thuận tay vuốt vuốt tóc cô, Mộ Dung Trần bảo Cố Kỳ Nam qua bên kia nói chuyện.

Có những chuyện không nên nói trước mặt của Tình Tình.

Rất nhanh, mấy người đàn ông yên tâm để Tình Tình ngồi đó mà đi đến chỗ khác, nhưng người nhất định phải nằm trong phạm vi tầm mắt của Mộ Dung tứ thiếu rồi.

46. Chương 46

Trong phòng, ngọn đèn u ám, sau khi bọn người Mộ Dung Trần đi khỏi, những người phụ nữ vốn ngồi bên cạnh những người đàn ông lúc này cũng đi ra ngoài, mọi thứ lập tức trở nên an tĩnh.

Tình Tình uống một hớp nước trái cây, vị lành lạnh làm cho Tình Tình sau khi uống một ngụm lại uống tiếp một ngụm nữa cho đến khi ly cạn không thấy đáy.

Nhưng, sau khi uống xong nước trái cây, cô cảm thấy mắt mình mệt mỏi rã rời, chỗ đàn ông bọn họ nói chuyện, nếu như không có chuyện gì, anh ta mang cô đến đây làm gì? Ăn xong thì chở cô về nhà không tốt sao?

Ghế sofa mềm mại ở sau lưng, Tình Tình không muốn suy nghĩ đến chuyện của anh ta nữa, dù sao cũng không có những người khác ở đây, cô dựa vào sofa, đầu hơi choáng váng, bụng và eo cũng cảm thấy đau, khoảng thời gian này cô thường cảm thấy mệt mỏi.

Bất tri bất giác, Tình Tình cứ ngủ như vậy, ngay cả thời điểm nào anh nói xong chuyện cũng không biết.

“Trần, đây là báo cáo thẩm hạch mà cậu muốn” Cố Kỳ Nam từ trong cặp tài liệu lấy ra một túi tài liệu đưa cho Mộ Dung Trần.

“Tôi lại nợ cậu một ân tình rồi.” Mộ Dung Trần không khách khí nhận lấy. Nhà Mộ Dung muốn tìm thứ gì cũng được, nhưng Mộ Dung Trần không muốn dùng danh nghĩa của nhà Mộ Dung làm chuyện riêng.

“Trần, cậu thật sự không phải muốn đuổi cùng giết tận chứ?” Cố Kỳ Nam vừa đứng lên, sau đó cùng Âu Thánh Nguyên đi ra ngoài.

“Yên tâm, sẽ không liên lụy đến cậu” Mộ Dung Trần cười cười, báo cáo đã nằm trong tay anh, về phần phải làm thế nào, anh vẫn chưa xác định được.

“Vậy bọn tôi đi trước, A Nguyên, tởng xe của cậu” Làm thủ trưởng của nhân dân, Cố Kỳ Nam khi đến club tư nhân như thế này, dĩ nhiên sẽ không lái xe của mình.

“E, hèm...” Âu Thánh Nguyên nhún vai đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên nhìn Tình Tình một cái, mà một người lớn lồi hơn, còn trắng trợn mở miệng:

“Trần, em gái nhỏ của tôi hình như ngủ quên rồi”

“Trầm Ngôn, tôi cảnh cáo cậu”

Nếu như không phải Trầm Ngôn nhanh chân lẹ mắt trốn khỏi, một quyền của Mộ Dung Trần nhất định sẽ trúng khuôn mặt đẹp trai của hắn.

“Trầm Ngôn, đi đi, người phụ nữ của cậu vẫn còn đợi ở bên ngoài kia.” Vì để tránh cho 2 người này đánh nhau, cũng vì muốn Mộ Dung Trần bồi dưỡng tình cảm với cô vợ mới của anh, nên Âu Thánh Nguyên với Cố Kỳ Nam trực tiếp lôi kéo anh đi về phía cửa.

Về phần người đã ngủ thiếp đi, làm thế nào để bồi dưỡng tình cảm thì phải xem bản lĩnh của tứ thiếu anh.

Cô gái này, đến ngủ cũng có thể ngủ, thật là phục cô.

Sau khi tất cả mọi người đều đi, Mộ Dung Trần đi đến trước mặt Tình Tình đang nửa ngồi, nửa ngủ, đưa tay vén tóc mai trên trán của cô ra phía sau, lộ ra cái trán trắng nõn, nhưng ngón tay thon dài lưu luyến không muốn rời khỏi gương mặt trắng nõn của cô, nên vuốt ve.

“Ừ, không cần.”

Trong giấc ngủ mơ màng, Tình Tình vô thức thì thầm, muốn đem tay nhỏ bé gạt đầu sở dĩ đã làm cô ngứa ngáy.

“Tình Tình, về nhà”

Mộ Dung Trần ngồi vào bên cạnh cô, đem đầu của cô tựa vào trong ngực mình, lại bị cô vô thức đụng chạm gợi lên một cổ tà hỏa.

“Không muốn.” Nơi nào là nhà của cô?

“Không muốn cái gì?” Mộ Dung Trần nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

“Không nói cho anh.” Người đẹp trong ngực chợt mở mắt ra, yên lặng nhìn mặt của Mộ Dung Trần, mà anh, cũng yên lặng nhìn cô.

Tựa hồ như cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Trong đầu Mộ Dung Trần thoáng hiện lên khuôn mặt cười như không cười của Âu Thánh Nguyên trước khi đi, nhưng, còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, người con gái bình thường không muốn nói chuyện với anh, đã đưa tay đẩy tay anh ra:

“Không cho phép anh ôm tôi”

“Em là của người của anh, tại sao không cho anh ôm” Mộ Dung Trần cầm tay nhỏ bé của cô, đưa lên môi hôn nhẹ.

Tay nhỏ bé dưới ánh đèn trắng mịn như ngọc, những ngón tay thon dài mỗi một ngón đều đẹp long lánh, khiến anh hận không thể cắn chực nuốt vào bụng.

Không cần phải bàn, ly nước trái cây vừa rồi nhất định là kiệt tác của Âu Thánh Nguyên. Bằng không, Tình Tình không thể nào ngủ quên ở bên ngoài, sau khi tỉnh lại, ánh mắt của cô cơ hồ có gì đó không đúng. Nếu như bình thường, cô không thể cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh như vậy.

Chỉ có điều, cậu ta đã bỏ thứ gì vào trong ly, anh không có thời gian đi nghiên cứu. Anh, ngược lại muốn nhìn xem cô gái này sẽ biến thành dạng gì, ít nhất trông cô bây giờ rất đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến anh muốn ăn cô.

“Tôi không phải người của anh, tôi là của tôi, tôi khát nước, mau lấy nước cho tôi uống”

Đắm nhỏ trực tiếp đắm vào lồng ngực lớn, sau đó lại đắm đắm đắm đắm.

Cô nhất định không biết mình đang nói gì, làm gì. Mộ Dung Trần chợt cười.

“Nhanh lên, mau lấy nước cho tôi”

“Được”

Anh thoải mái vỗ vỗ mặt cô, Mộ Dung Trần đưa tay lấy ly rượu lúc nãy đưa cho cô: “Tôi dứt em uống được không?”

“Anh dài dòng quá”

Đem ly rượu trống rỗng trả lại cho anh, trên mặt Tình Tình đỏ bừng, thân thể bắt đầu cảm thấy khô nóng.

“Uống nữa....”

Mộ Dung Trần ôm lấy cô đi về phía cửa. Nơi này không phải là nơi tốt:

“Chúng ta đi chỗ khác uống”

“Anh gạt tôi”

“Không gạt em”

“Mộ Dung thiếu gia, đây là thẻ mở cửa phòng của ngài, Âu tiên sinh còn cố ý dặn dò, hy vọng ngài chơi vui vẻ”

Có còn chu đáo nào hơn hay không? Mới kéo cửa phòng ra, một phục vụ đã chờ lâu bên ngoài đi vào.

“Dẫn đường.”

Xem ra anh đã sớm bị người khác mưu hại nha. Chỉ là, không quan trọng, phóng túng một chút cũng không sao.

“Nước đâu, tại sao không có nước?”

Đầu đường như trở nên mơ màng, Tình Tình chỉ có thể mặc cho Mộ Dung Trần ôm mình đi vào thang máy.

“Bảo bối, sẽ có nước nhanh thôi”

Ôm cô, nhìn gương mặt đáng yêu của cô, thoải mái an ủi cô, tình triêu khó nén, hôn lên 2 gò má phồng hồng của cô.

Hai người hôn nhau khiến cho người phục vụ trước mặt khản trương đến thẳng tấp xương sống, động cũng không dám động một cái. Xem ra, Âu tiên sinh nói chơi vui vẻ, thật là có ngụ ý nha!

47. Chương 47

Đến phòng ở cuối hành lang, bị cô gái nhỏ kiêu my trong ngực đẩy lên dục hỏa thiêu đốt, một cước đá văng cửa phòng, mang cô đến trước giường lớn.

Ánh mắt mờ mờ bắt đầu lấy lại tinh thần, nhưng đã bị thân thể người đàn ông đè lại.

“Tại sao anh lại đè tôi?”

Mộ Dung Trần chống nửa người lên, nhìn cô gái ánh mắt mông lung đang nằm trên giường.

“Vậy anh để em đề lại...” Sau đó lật người, để cho cô gái nhỏ phía dưới đổi vị:

“Thì ra là em thích như vậy à” Nhìn tư thế này chính là lần đầu tiên cô và anh ở trên giường, Mộ Dung Trần hôn lên khuôn mặt đã phiem hồng của cô.

“Anh...” Cô gái nhỏ bị hôn đưa tay che mặt, mặt đỏ giống như máu, ánh mắt trong veo như nước nhìn người đàn ông đang ôm cô, trong khoảng thời gian ngắn, trước mắt chỉ còn người đàn ông thập phần anh tuấn, cô quên cả uống nước, quên cả giãy dụa.

Cô như vậy nhìn anh, dục vọng tựa như mắt không chế xông thẳng lên đầu.

Giây tiếp theo, áo đầm vừa người đã bị chia năm xẻ bảy nằm tán loạn trên mặt đất, bàn tay của anh đè cái ót của cô, áp đầu của cô xuống đầu mình. Môi mỏng của anh đã hôn lên môi anh đào của cô.

Đầu óc của Tình Tình càng thêm rơi vào hỗn loạn, không thể tiếp tục suy nghĩ, theo bản năng hé môi ra, mặc cho lưỡi của anh bá đạo xông vào, chuyện dường như có chút không đúng, nhưng nụ hôn này lại nóng quá, ngọt quá, khiến cho não của cô bắt đầu mê mang. Ánh mắt mê ly, không tự chủ được cùng đầu lưỡi anh dây dưa, liếm mát.

Cô hôn đáp lại anh. Làm cho anh cảm giác được vui sướng xông lên não, kể từ khi bị hạ được đêm đó, tất cả nhiệt tình của cô giống như bị nước đá dập tắt, làm thế nào cũng không tìm về được.

Bất luận anh ở phía trên cố gắng như thế nào, bọn họ cũng không có khả năng đẩy lên tình cảm nào, làm cho anh mỗi lần như vậy tâm như bị lửa đốt chỉ có thể càng thêm tức giận mà muốn cô, mặc cho cô có đồng ý đáp lại anh hay không, nhưng mỗi đêm ôm một người phụ nữ không cam tâm tình nguyện, đối với tự tôn của đàn ông là đã kích đến mức nào?

Huống chi, anh vừa sinh ra đã là thiếu gia nhà Mộ Dung vô cùng tôn quý. Chỉ là yêu có thể làm sao? Cho dù anh biết lòng của cô không thuộc về anh, nhưng anh cũng muốn thân thể của cô thuộc về anh.

Tối nay, dường như cô đã trở về dáng vẻ đêm hôm đó, bất ngờ này khiến anh không kịp chuẩn bị, dù cho biết cô bị người khác tính kế, nhưng anh cũng muốn được hưởng thụ phần vui mừng trọn vẹn này.

Vì để dò xét xuống bên dưới, anh giả vờ đem đầu lưỡi của mình rút ra khỏi miệng cô, đôi môi vừa rời khỏi, quả nhiên, cô gái nhỏ nhất quyết không tha, chủ động liếm lên môi anh, đầu lưỡi nho nhỏ cũng nghịch ngợm chạy vào trong môi của anh.

Thì ra là do cô chủ động, như thế này tốt biết bao, là chuyện mất hồn đến như vậy, anh lần nữa lại nắm quyền khống chế, đem đầu lưỡi của cô hút vào trong miệng của mình, lật người lại ngậm mát.....

“Tại sao chỉ có tôi không mặc quần áo? Anh cũng phải cởi chứ!” Bị hôn đến toàn thân nóng lên, cô gái nhỏ lên tiếng oán trách.

“Vậy em.....”

Trong phòng nhiệt tình, làm cho người nghe tai đỏ tim đập.

Chiều nay, không có oán, không có hận, chỉ có thiên hoan địa lão giữa nam và nữ, tựa như tình nồng mật ý.....

Đây là nơi nào? Tình Tình mở mí mắt tựa như nặng ngàn cân ra. Thân thể của cô mềm nhũn nằm ở một nơi xa lạ? Đây không phải là biệt thự cô đã ở gần một tháng à?

Trên người đang đắp chăn bông sạch sẽ, mềm mại, bên trong phòng máy điều hòa vững vàng hoạt động, trong phòng xa hoa có vẻ yên lặng.

Chịu đựng cả người đau nhức, muốn từ trên giường đứng dậy, nhưng cô dùng hết sức toàn thân cũng chỉ có thể nường đến đầu giường.

Dưới chân dĩ nhiên không có món đồ nào trên người, giữa 2 chân đau nhức để cho cô hiểu tối hôm qua mình đã trải qua một buổi tối như thế nào.

Nhưng, tại sao, một chút ấn tượng cô cũng không có? Ý thức của cô chỉ dừng lại lúc cô ngồi ở trong phòng chờ anh, sau đó cô ngủ thiếp đi, như vậy nói cách khác, anh đã mang cô đến đây?

Nhưng, hình như anh cũng không có ở đây? Cô có nên ra ngoài hay không? Cô như vậy căn bản không có biện pháp đi ra ngoài nha, Tình Tình nhìn y phục đã bị xé rách ném trên mặt đất.

Mộ Dung Trần người đàn ông này thật đúng là âm dương quái khí, có lúc rất dịu dàng xem cô như bảo bối mà hôn cô, yêu cô, cũng có lúc giống như ác ma cuốn cô vào trong triền miên kịch liệt.

Tối hôm qua bọn họ đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao khi tỉnh lại chỉ còn mình cô ở trên giường?

Thân thể bủn rủn cùng khó chịu khiến Tình Tình chỉ muốn đến phòng tắm để tắm nước nóng cho thoải mái để chịu một chút, nhưng, trong phút chốc khi cô vén chăn lên, giữa 2 chân ẩm ướt, cùng bụng dưới đau nhức, khiến cho cô cúi đầu nhìn lên chiếc giường vốn trắng như tuyết nay đã nhiễm một mảng màu đỏ xinh đẹp.....

Đây là..... Không thể nào là lạc hồng của đêm đầu tiên, mà là “bạn tốt” của cô tới?

Không trách được, bắt đầu từ buổi tối hôm qua, bên eo của cô bắt đầu ê ẩm. Vậy cũng chứng minh một chuyện đó chính là cô không có mang thai.

Đứa bé, tại sao cô lại không nghĩ tới, với trình độ thân mật nhiệt tình của bọn họ như vậy sẽ không có đứa bé sao? Nhưng, hôn nhân như vậy, căn bản không cần thiết kéo thêm một đứa bé vào khiến giữa bọn họ trở nên phức tạp hơn.

Cô thật là hồ đồ. Đã ngủ với một người đàn ông lâu như vậy, tại sao cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ngừa thai, với tuần suất một ngày làm 3 chập của anh ta, cô không có thai cũng không biết có phải do ông trời thương hại cô không nữa.

Nếu như đã không muốn, vậy nên nói rõ với anh ta, nhưng cô nên nói như thế nào đây?

Từng đợt rồi lại từng đợt sóng triều khiến cho Tình Tình cảm thấy xấu hổ hơn, ở nơi như thế này, những chuyện bí mật của con gái cô không thể nói với người khác, cô theo bản năng kéo chăn về trên người, cô cũng không thể cứ ngồi lì trên giường mãi.

Nhưng, cô phải làm sao đây? Quần áo bị xé rách, ngay cả quần nhỏ, cũng bị xé luôn, Tê đàn ông khốn kiếp đó lại ném cô ở lại chỗ này? Cô cắn chặt môi, nuốt nghẹn ngào trở về cổ họng, cô không thể khóc, nhất định không thể khóc, nhưng, nước mắt vẫn từng dòng từng dòng rơi xuống, càng nghĩ càng đau lòng, càng uất ức, thì càng khó nén, vốn đang lặng lẽ rơi lệ lúc này đã chuyển thành khóc nhẹ.

Đều tại hắn, đều do hắn, là cái tên Mộ Dung Trần chết tiệt kia, khiến cô rơi vào tình cảnh lúng túng như thế này, muốn đi lại không đi được, mà ngồi thì lại khó chịu.

48. Chương 48

Trong thư phòng cao cấp được thiết kế thêm, Mộ Dung Trần cảm phiền thoại để dặn dò thư kí những chuyện hôm nay cần phải xử lý, sau khi giao phó rõ ràng, bởi vì hôm nay anh không thể đến công ty.

Tối hôm qua, cô chủ động khiến cho tâm trạng của anh hôm nay rất tốt, anh thông thả, ung dung dặn dò công việc với giọng điệu thoải mái có thể nghe ra được.

Mặc dù cô hoàn toàn không biết chính mình đang làm gì, thế nhưng lại làm anh thỏa mãn trước nay chưa từng có. Thì ra, cô đáp lại hoan ái, cảm giác lại tốt đẹp như vậy. Anh không phải có phần ngớ ngẩn sao? Nhưng, tình yêu chính là như vậy, ai có thể nói rõ được sao?

Khi anh còn chưa hiểu rõ sự việc như thế nào, thì anh đã bị cuốn vào đầm lầy, khiến anh càng lún càng sâu không thể nào thoát ra được. Chỉ có điều, người con gái có chút bướng bỉnh, lại đáng yêu như vậy, xem ra muốn mở trái tim của cô thì không thể quá gấp gáp.

Không sao, anh có thể đợi. Cho dù đợi của đợi, anh cũng không buông tay.

Sau khi giao phó xong tất cả mọi chuyện, cũng đã hơn một tiếng trôi qua, Mộ Dung Trần mới vừa cúp điện thoại, còn chưa kịp cất vào túi thì một tiếng chuông quen thuộc đã vang lên.

“Này....” Mộ Dung Trần thoải mái ngồi dựa ở trên ghế, là Âu Thánh Nguyên. Anh còn không đi xử lý anh ta, ngược lại hẳn còn chủ động tìm tới.

“Tiếp nhanh như vậy?” Bên kia truyền đến âm thanh trêu chọc của Âu giáo sư:

“Tôi cho là cả đêm cậu bị mất hồn rồi chứ?” Xem ra anh đã coi thường sức chiến đấu của ai đó rồi.

“Âu Thánh Nguyên, tôi không nhớ gần đây có chỗ nào đặc tội cậu”

Tại sao hẳn lại luôn nghĩ cách thí nghiệm thuốc hết anh lại đến người phụ nữ của anh. Xem ra, nhân vật như thế sau này không thể để anh ta tiếp xúc với Tình Tình.

Tuy rằng anh rất thích cô trong mê loạn, nhưng anh muốn lòng của cô cam tâm tình nguyện chứ không phải dùng phương thức này. Anh đối tốt với cô, một ngày nào đó cô nhất định sẽ hiểu.

“Tôi hôm qua không phải vô cùng mãnh liệt sao?” Sản phẩm của Âu thị, luôn luôn không có chất lượng kém. Chỉ là, anh tạm thời không có cơ hội dùng thử mà thôi.

“Tại sao cậu không thử một chút thì biết?”

Âu Thánh Nguyên đúng là điên rồi, anh ta điên cuồng nghiên cứu, thí nghiệm cũng không phải vì giải thưởng Nobel y học mà là vì thỏa mãn ham muốn cá nhân nhằm chán mà thôi.

“Trần, đừng nói như vậy. Tôi không phải cũng vì cậu suy nghĩ sao? Tôi nghe nói duyên phận của 2 người không phải bắt đầu.... Khụ...”

Âu Thánh Nguyên anh là người như thế nào? Từ khi nghe tin Mộ Dung Trần muốn kết hôn, không tới 2 ngày, chuyện của Trần với Tình Tình anh đã nắm giữ toàn bộ trong lòng bàn tay.

Đương nhiên không phải mạng lưới tin tức của anh rộng bao nhiêu, nhưng tin tức của anh tuyệt đối đáng tin cậy. Đương nhiên phải dựa vào ngũ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung – Phó Cảnh Ca.

Nói như thế nào, anh cùng Phó Cảnh Ca cũng được xem là họ hàng, anh tốt xấu gì cũng gọi mẹ của cô ấy một tiếng cô. Mặc dù tính cách của cô hơi kiêu ngạo nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét.

Trước kia, lúc tuổi còn trẻ bốc đồng, cô ấy theo đuổi Mộ Dung Trần, làm cho anh cũng chú ý. Nhưng ai ngờ, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

“Âu Thánh Nguyên, cậu xác định muốn cùng tôi tiếp tục đề tài này hay sao?” Cẩm bao thuốc lá trên bàn, Mộ Dung Trần rút ra 1 điếu.

“A Trần, tôi chưa từng muốn cùng cậu tiếp tục đề tài này. Chỉ là, hôn lễ của cậu tại sao có thể không mời tôi – quý công tử làm điền đảo vô số trái tim thiếu nữ làm phụ rể vậy?”

Không sai, đây mới là nguyên nhân anh bỏ thuốc với Tình Tình. Tối qua hôm, lúc Mộ Dung Trần và Tình Tình còn chưa đến, anh vô tình hỏi Trầm Ngôn, Mộ Dung Trần muốn chọn người nào trong số bọn họ làm phụ rể, thì nghe anh ta nói hình như là Cố Kỳ Nam, cho nên anh mới nổi lên ý niệm muốn trêu ghẹo cô dâu nhỏ của anh ta.

Cũng không phải anh muốn làm phụ rể, mà mục đích của anh là đùa giỡn chiếm đa số. Anh ngược lại muốn xem, trong hôn lễ, người tình cũ năm đó sẽ có phản ứng như thế nào.

Anh biết, Phó Cảnh Ca đối với bạn tốt của anh vẫn chưa chết tâm.

“Phụ rể?” Mộ Dung Trần khạc ra một ngụm khói thuốc, buông lỏng nói:

“Âu Thánh Nguyên, cậu nên sớm chết tâm đi. Hơn nữa, tôi hy vọng hôn lễ của tôi ngày đó không cần nhìn thấy cậu”

Anh ngày đầu tiên biết hấn sao? Hấn muốn làm cái gì anh không biết sao? Chỉ là Âu Thánh Nguyên, cậu nằm mơ đi, hôn lễ của anh không cho bất kì người nào có thể chế giễu.

“Trần, tin tưởng tôi. Hôn lễ của cậu, tôi nhất định sẽ ủng hộ” Nếu không có gì thay đổi, anh sẽ dùng thân phận của gia tộc mà đến.

“Vậy tôi sẽ chờ cậu, Âu đại thiếu gia” Mộ Dung Trần nhìn đồng hồ, Tình Tình chắc cũng tỉnh rồi.

Không khách khí cúp điện thoại, thuận tay dập tắt điều thuốc, Mộ Dung Trần đi ra ngoài.

“Tại sao khóc?” Mới vừa rồi lúc anh thức dậy, cô không phải còn đang ngủ ngon sao?

Mộ Dung Trần nghĩ không ra, anh chỉ đi an bài chuyện công ty một chút thôi, tại sao cô tỉnh lại lại như thế này? Vốn tâm tình đang vui vẻ nhưng bị tiếng khóc của cô rút chặt rồi. Anh sai mấy bước đến ngồi bên mép giường, nghĩ muốn đưa tay ôm người đang khóc đến đau lòng, không ngờ, Tình Tình lại dùng chân bực cả người vào trong chăn.

Thì ra anh vẫn còn ở đây sao? Lúc này anh ta đã đi đâu? Tình Tình tạm thời ngưng khóc thút thít, chỉ là, không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt, đối với những chuyện bí mật của con gái không biết nên mở lời như thế nào?

Nhưng, người có thể giúp cô cũng chỉ có anh, tại sao lại muốn cô đối mặt với chuyện lúng túng như vậy?

“Nói cho anh biết, vì sao?”

Thấy buồn cười khi nhìn bực chán trên giường, Mộ Dung Trần thoáng dùng sức kéo cái chăn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hoa lê đài vũ, xuất hiện trước mặt anh, lông mi thật dài vẫn còn chưa khô nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn vì khóc thút thít mà thở khẽ, cô như vậy, làm cho người khác cảm thấy thương yêu nhiều hơn.

Đưa ngón cái lau nước mắt trên mặt cô: “Tại sao lại khóc?”

Âm thanh dịu dàng cương chiều như vậy làm cho uất ức của vô vốn nhỏ nhỏ chợt phóng đại, há miệng nhưng không biết nên nói như thế nào.

Nói với anh ta rằng “bạn tốt” của cô đến rồi. Sau đó bảo anh ta đến cửa hàng mua băng vệ sinh sao? Cô không mở miệng được, nhưng 2 người không thể tiếp tục giằng co như thế.

Luống cuống khiến cho nước mắt của cô lại trào ra. Nước mắt cả đời này của cô, cũng không nhiều bằng thời gian ở cùng với người đàn ông này.

“Bảo bối, rốt cuộc sao vậy?”

Cô cứ khóc thút thít như thế làm cho lòng anh rất đau.

“Có phải tối hôm qua anh làm đau em không?”

Lòng của anh gấp đến độ chỉ muốn nhìn toàn thân của cô, nhìn chỗ mất hồn đó có thể vì anh thô lỗ làm cho bị thương hay không?

Vậy cũng thật quá tệ. Nhưng tối hôm qua cô rõ ràng đã động tình mà.

“Không cần, đừng...” Khi anh đưa tay muốn vén chăn lên thì Tình Tình dùng sức níu chặt chăn, chỉ sợ để cho anh nhìn thấy.

49. Chương 49

“Vậy thì nói cho anh biết, rốt cuộc có chuyện gì?”

Trên mặt cô khăn trương, nói cho anh biết nhất định là có chuyện, hơn nữa còn không muốn cho anh biết, điều này khiến anh bất mãn.

“Tôi, tôi, chỉ là....”

10 đầu ngón tay nắm thật chặt cái chăn, Tình Tình do dự nửa ngày vẫn thấp thỏm lo lắng. Đối mặt với một người đàn ông, hơn nữa còn là người đàn ông cùng cô thân mật, cô muốn mở miệng nhưng cũng không dám.

Cảm giác như thế thật sự rất tệ, giống như quay trở lại năm cô 13 tuổi, lần đầu tiên có kinh cô cũng sợ hãi và lo lắng như thế. Cô không có mẹ ở bên cạnh, mặc dù cô gái nào khi lớn lên cũng phải trải qua những chuyện thế này, nhưng lần đầu tiên khi đối mặt với quần lót ửng hồng, cô đã ở trong phòng tắm nửa ngày không biết nên như thế nào.

Thật may ngày đó, vì cô trì trệ chưa đi học, cho nên vú Trần trong nhà lên gọi cô, đối mặt với nữ quản gia, cô mới dám nói ra bối rối của mình. Cũng may, nữ quản gia dạy cô làm như thế nào khi gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ....

“Là vì quần áo bị hỏng sao?” Mộ Dung Trần yên lặng nhìn biến hóa trên mặt của cô, sau đó nhìn xung quanh, ngoại trừ quần áo bị xé ở bên ngoài, giống như không có gì không đúng.

Tình Tình cắn môi không nói lời nào.

“Hay là, vì anh đi nên làm em sợ?” Anh có thể cho là như thế sao?

“.....” Còn chưa nói chuyện.

“Tiết Tình Tình, không nên chọc anh tức giận” Người phụ nữ này, rốt cuộc có chuyện gì không thể nói? Hơn nữa nhìn sắc mặt của cô không giống như ngày thường.

“Anh đi ra ngoài đi. Không cần anh lo” Thần kinh giống như đang ngồi trên đu quay, lúc lên lúc xuống, đang muốn đẩy anh ra, thì cảm thấy trong bụng truyền đến cơn đau, đau đớn này dường như muốn kéo dài.

“Ừm.” Cúi đầu rên rỉ một tiếng, cô cúi đầu che lại bụng mình, sinh lý ngày đầu tiên, cảm giác đau đớn mỗi lần sẽ đến rất nhanh, rồi sẽ kéo dài, khiến cho cô chống đỡ không được.

“Rốt cuộc thế nào?”

Tiếng rên rỉ yếu ớt này làm cho lửa giận của anh chậm lại, cô gái nhỏ sắc mặt đột nhiên tái nhợt, anh không còn tâm tình đợi đáp án, ôm cả chăn và người cô lên:

“Anh dẫn em đi bệnh viện”

Đáng chết, rốt cuộc thế nào? Có phải là bị bệnh hay không?

“Thả tôi xuống, tôi không muốn đi, không đi.”

Cô không cần đi bệnh viện. Cả người bị anh ta ôm, cô không ngừng vùng vẫy, cô đã khó chịu rồi, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy.

Thân thể của người trong ngực đã nóng như lửa đốt, thân thể rét run, trên trán lại toát mồ hôi hột.

Ánh mắt của anh từ trên mặt của cô chuyển sang chiếc giường lớn, một màu đỏ chói mắt đập vào mắt khiến lòng anh cả kinh, tại sao cô có thể bị thương nghiêm trọng như vậy? Tối qua anh thô lỗ đến mức độ này sao?

“Bảo bối nói cho anh biết, có phải là anh thương tổn em hay không? Đừng sợ, chúng ta lập tức đến bệnh viện được không?” Sợ cô giãy giụa sẽ càng khó chịu, anh dứt khoát đem cô đặt lên giường, nhưng không có buông cô ra.

“Đừng....” Thanh âm phát ra từ trong miệng khô khốc của cô, đau bụng kinh mà lại đi bệnh viện, chỉ sợ cô sẽ mắc cỡ nhảy lầu bệnh viện mất.

“Ngã bệnh nhưng không đi bệnh viện thì làm sao được?” Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Không cần.”

“Vậy anh gọi bác sĩ đến được không?” Lần này cũng có thể đi?

“Người ta tới kì sinh lý nên đau bụng, anh kêu bác sĩ làm gì?” Thật không có biện pháp, thật sự không chịu nổi anh ta, không nói thật sự không được, theo cách làm của người đàn ông này, nhất định sẽ mời bác sĩ đến. Nhưng nói xong, cô liền hận không cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Bạn tốt? Sinh lý đau?”

Người từ nhỏ đã thông minh bắt phàm như Mộ Dung Trần, lần đầu tiên ngây ngẩn cả người. Cô nói cái gì thế?

Mất thể diện, mất mặt chết được! Xấu hổ tới cực điểm, đau đớn đột nhiên khiến cô không thể chịu được, nước mắt của cô lại rơi.... Điều tại anh ta, nếu như anh ta không qua đêm ở chỗ này mà trở về nhà, nếu anh ta không xé nát quần áo của cô, lại còn ép hỏi cô, hại cô đau thật là đau.

“Đừng khóc được không? Anh gọi điện thoại hỏi Âu Thánh Nguyên.” Vấn đề như vậy hẳn thật sự chưa từng xử lý, nên theo bản năng anh muốn gọi điện hỏi Âu Thánh Nguyên.

“Đừng gọi, không cho....”

Nhìn anh cầm điện thoại di động lên muốn gọi, Tình Tình không để ý đến bụng mình không thoải mái, ngồi dậy, kéo anh. Trời ạ, vì chuyện này mà gọi cho người đàn ông khác, hơn nữa người đàn ông kia còn là giáo sư của trường cô, có muốn cô tiếp tục sống hay không chứ?

“Vậy muốn làm thế nào?” Mộ Dung Trần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, lo lắng ngồi xuống.

“Thuốc giảm đau.” Trước kia mặc dù cũng đau nhưng không đau mãnh liệt như vậy. Có lẽ trong khoảng thời gian này mệt mỏi nhiều quá.

“Thuốc giảm đau?” Luôn luôn có thói quen ra lệnh cho người khác, phản ứng đầu tiên của anh là cầm điện thoại lên: “Còn gì không?”

“Còn nữa, còn có.” Tình Tình ấp a ấp úng không nói ra, nhưng là, thân thể càng ngày càng không thoải mái, thanh âm cũng càng nói càng nhỏ.

“Còn có cái gì?” Vì để ỉnh nghe được cẩn thận hơn, Mộ Dung Trần cúi đầu.

“Băng vệ sinh.” Nín một hơi, rốt cuộc nói ra.

“Anh lập tức gọi Quân gia đưa tới đây, được không? Đừng khóc, rất nhanh sẽ tới rồi.” Lần nữa cầm điện thoại lên, chuẩn bị quay số điện thoại.

“Anh.... Anh đi mua....” Biết thói quen của người đàn ông này là hay ra lệnh cho người khác, anh ta chỉ muốn người ta bán mạng cho anh ta, nhưng, nếu như chút chuyện nhỏ này cũng phiền quân gia của nhà Mộ Dung đưa đến đây, về sau cô làm sao tiếp tục sống chung với nhà Mộ Dung, mặc dù chuyện nhỏ này có lẽ người khác không để ý, nhưng cô....

Chỉ có điều, bảo anh ta đi mua dường như không thỏa đáng cho lắm. Tình Tình cúi đầu không nhìn anh nữa.

Động tác trên tay ngừng lại, cô gái này nói cái gì? Để anh đi mua? Mộ Dung Trần anh sống 28 năm qua, ngoại trừ mua cổ phiếu ra chưa từng động tay mua thứ gì, thế nhưng cô gái này....

Chỉ là, đây là lần đầu tiên cô yêu cầu anh, vậy anh có nên đi mua không?

“Đi nơi nào mua?”

“Tiệm thuốc.”

“Có phải những thứ em cần ở tiệm thuốc đều có?” Ngoại trừ thuốc giảm đau, hình như cô còn nói thứ gì khác nữa.

“Ừ” Bây giờ tiệm thuốc cái gì cũng có đầy đủ, về phần băng hiệu thì không cần tìm.

“Chờ anh một chút, anh trở lại ngay” Tiếng bước chân nặng nề nhanh chóng vang lên, anh đi ra ngoài. Cho đến khi tiếng đóng cửa dội lại, gian phòng lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Tình Tình quần lấy chần từ từ nằm xuống giường. một loại cảm giác xa lạ, chưa từng có, từ từ tràn vào trái tim.....

50. Chương 50

Khi anh trở lại đã là nửa tiếng sau.

Tình Tình nhìn chăm chăm túi to để trên giường, anh ta không phải đã mua hết băng vệ sinh ở trong tiệm chứ? Hơn nữa bên trong còn có, dùng ban ngày, dùng ban đêm, băng dài, băng mỏng, các loại đều có đầy đủ, nhiều như vậy để cho cô dùng nửa năm cũng không dùng hết nha.

“Uống thuốc trước đã!”

Mộ Dung Trần rót một chén nước nóng tới đây, thấy Tình Tình nhìn chăm chăm túi làm cho anh mất hết mặt mũi:

“Thế nào? Mua không đúng sao?”

Nhưng hắn đã đem hết những thứ khác nhau trong tiệm mua về, chẳng lẽ không đúng sao?

“Không phải.”

Lúc này cùng một người đàn ông không tính là thân thuộc bàn luận chuyện này dường như không thích hợp lắm. Tình Tình không nói gì thêm, nhận lấy thuốc và nước nóng từ trong tay anh, uống một hớp, không biết có phải do nước nóng hay không, vì sao cô cảm thấy mặt mình nóng lên?

Uống thuốc xong, sau đó vọt vào nhà tắm tắm nước nóng và thay quần áo anh từ ngoài mang về. Mộ Dung Trần đã ở ngoài đợi cô rồi.

Tình Tình nhìn người đàn ông đang nghiêm túc lái xe, có mấy lời, từ sau khi cô tắm xong ra vẫn muốn nói cho anh biết, nhưng không biết nên nói thế nào.

“Sao vậy?” Mộ Dung Trần nhìn cô rõ ràng có lời muốn nói nhưng lại không chịu mở miệng. Anh thật sự khó ở chung như vậy sao? Hay anh đối với cô quá dữ tợn?

Nguyên nhân duy nhất chính là, cô không hề muốn nói với anh những chuyện không thể nói.

“Tôi.... Tôi muốn thương lượng với anh một chuyện”

Mới vừa rồi lúc đang tắm, anh vẫn muốn viện cớ, nhưng dường như mọi cái cớ sẽ không được chấp nhận, hơn nữa cô làm dâu nhà Mộ Dung, kết hôn làm sao có thể không cần sinh em bé?

Cô nên làm sao bây giờ? Đối với sinh mệnh nhỏ không biết tên đó, cô thật sự rất mờ mịt. Nếu như không phải hôm nay “bạn tốt” đến, cô thậm chí quên đi suy nghĩ chuyện này.

Trong cuộc hôn nhân không có tình cảm, nếu như có thêm đứa bé sẽ như thế nào? Anh đối với cô tốt, cô không phải không nhận ra, nhưng hôn nhân không phải chỉ dựa vào một phía thì có thể trọn vẹn. Mà cô không tính toán, vì cuộc hôn nhân này, vì người đàn ông này mà có tình cảm, cũng không thể có. Không thể phủ nhận, trong lòng cô đã len lén ôm ảo tưởng, với gia thế và tướng mạo của anh, có thể vì cô mà không có người phụ nữ khác ở ngoài.

Cho nên, đứa bé không thể sinh ra. Nếu như không có cách nào cho nó hạnh phúc, thì tại sao lại sinh nó ra? Thừa dịp còn chưa có thì nên đề phòng đi, ít nhất nó sẽ không giống như cô, cha mẹ không cần thì bị bỏ đi chỗ khác.

“Nói đi!”

Thời điểm xe quẹo cua, tốc độ xe cũng chậm lại.

“Chúng ta sau khi kết hôn....” Ngồi trên xe, chuyện này có phải do người đàn ông mở miệng sẽ khá hơn không?

“Sau khi kết hôn, em muốn làm gì?” Mộ Dung Trần không ngờ lại nói đến chuyện sau khi kết hôn. Về việc mẹ của cô, có lúc thích hợp anh sẽ mang cô đi, chẳng lẽ còn có chuyện gì khác sao?

“Không phải, ý tôi là, sau khi kết hôn, chúng ta có thể không cần sinh con” Dù sao cũng muốn nói, cho nên lời càng về cuối, thanh âm càng nhỏ.

“Cái gì?”

Xe trong nháy mắt ngừng lại, cũng không quan tâm xe ở phía sau có tông vào hay không. Mộ Dung Trần dù thế nào cũng không nghĩ ra cô lại nói đến vấn đề này.

Từ nhỏ đến lớn, dù là chuyện gì, anh chưa từng lâm vào hoàn cảnh xấu, nhưng đối với tình cảm với cô, anh rõ ràng mình đang yếu thế, không chưa từng nghĩ cô không muốn sinh con cho anh sao?

Về con, anh thừa nhận anh chưa từng nghĩ qua. Nhưng, người con gái này, lại nói với anh không cần sinh. Cô mới 20 tuổi, cuộc sống chỉ mới bắt đầu, tạm thời không muốn có con cũng là chuyện bình thường. Nhưng, cô là người con gái Mộ Dung Trần muốn cưới làm vợ, lại nói không muốn có con với anh, trong lòng anh cảm thấy khó chịu. Cô không muốn có con, có phải không muốn có ràng buộc sâu hơn với anh?

Chẳng lẽ, cô cho là sau khi gả cho anh, còn muốn rời khỏi sao? Cô nằm mơ?

Phía sau xe không ngừng bóp còi, nhưng người đàn ông trên xe vẫn thờ ơ như cũ.

“Nói lại lần nữa!” Sắc mặt của hắn thật bình tĩnh, làm cho người ta không nhìn ra có phải đang tức giận hay không.

“Chúng ta có thể. Không cần đứa bé.” Giọng điệu của anh rõ ràng rất nhẹ, rất nhạt. Nhưng tại sao cô lại cảm thấy anh đang tức giận. Người đàn ông này, cho tới bây giờ cô chưa từng hiểu rõ anh, nhưng cô biết anh đang tức giận.

“Lý do!” Anh rất tỉnh táo ném ra hai chữ.

“Trước tiên lái xe đi có được hay không?”

Thời gian buổi trưa, chính giờ cao điểm tan tầm, đoạn đường vốn lưu thông nay vì anh đậu xe ngang đường mà khiến cho giao thông bị đình trệ.

“Tôi hỏi em lý do” Mộ Dung Trần cũng không để ý đến người khác, giống như phần đường này là của nhà anh, mở miệng nói: “Không nói?”

“Tôi còn muốn đi học” Cô còn chưa tốt nghiệp, lý do này được không?

“Sinh con xong vẫn có thể học được” Bọn họ nhất định ở trên đường cái thảo luận vấn đề này sao?

“Tiết Tình Tình....” Thanh âm của anh chợt thấp xuống, nhìn cô một cái thật sâu, cũng không nói gì thêm, Mộ Dung Trần trực tiếp khởi động xe.

Dọc theo đường đi, mãi cho đến khi trở về biệt thự, anh cũng không nói chuyện với cô. Sau đó ở trước cửa biệt thự cũng để cô tự mình xuống xe, cô vừa mới xuống xe thì xe của anh đã phóng như điên.

Đây là lần đầu tiên, anh chủ động rời khỏi cô.

Anh như vậy là đang tức giận sao? Người đàn ông luôn thích trêu chọc cô cũng có ngày tức giận?

Tình Tình nhìn phương hướng xe rời đi, thở dài một hơi. Cứ như vậy, quan hệ của bọn họ tốt nhất nên vĩnh viễn dừng lại như vậy.

Anh không cần lấy lòng cô, mà cô, dù thân thể không được tự do, nhưng ít nhất trái tim vẫn nằm trong tay của mình.

51. Chương 51: Đám Cưới (1)

Cho dù không cam tâm hay không tình nguyện thì ngày đám cưới cũng đến rất nhanh.

Ngày đó, sau khi anh tức giận ở trước cổng biệt thự, đêm đó vẫn trở lại. Vừa về tới phòng, liền đi đến bên giường yên lặng nhìn cô thật lâu rồi mới bước vào phòng tắm.

Tình Tình biết anh trở lại, cũng biết anh nhìn cô, sau đó lên giường ôm cô, trước khi cô tiến vào mộng đẹp, hình như cô nghe anh thở dài một tiếng, nói:

“Anh nên làm gì với em đây?”

Hôn lễ được cử hành ở đại trạch nhà Mộ Dung. Hôm đó, sáng sớm, cô bị kéo đi làm tóc, trang điểm, thử lễ phục, vội vàng đến ngay cả thời gian để thở cũng không có.

Trong sân nhà Mộ Dung sớm đã được trang hoàng hoa tươi xa hoa, tao nhã, ngay cả góc nhỏ nhất cũng tràn ngập vui mừng. Lúc này, ở bên trong sảnh, âm nhạc du dương, khách khứa đến cửa, mây vạn đóa hoa hồng sâm banh cùng với hoa bách hợp thuần trắng tô điểm cho sân càng thêm xa hoa lộng lẫy. Đèn thủy tinh thật lớn chiếu xuống, bữa tiệc linh đình, ly tách chiếu ánh sáng lấp lánh.

Ban ngày, ở chủ trạch nhà Mộ Dung tổ chức theo hôn lễ phương tây, người đến tham dự đều là người trong họ thân cận nhất với nhà Mộ Dung, hoặc là những bạn thân lâu năm, buổi tối mới đến khách sạn chiêu đãi những vị khách khác.

Sáng sớm khi tắm xong sẽ đến từ đường nhà Mộ Dung để tế tổ, sau một loạt quy củ, bây giờ anh cuối cùng có thể đứng ở trước cửa lớn, đợi xe hoa anh luôn tâm niệm đến.

Chú rể anh tuấn xuất sắc, một thân tây trang phẳng phiu, làm nổi bật lên vẻ xuất chúng phi phàm, người có mắt cũng có thể nhìn ra, trên mặt anh lúc này đang tràn ngập mong đợi cùng vui vẻ.

Xem ra, Mộ Dung tứ thiếu rất mong đợi cô dâu mới này nha!

Mộ Dung Trần bình tĩnh đứng ở đó, nhìn cô dâu của anh dưới sự vây chặt của mọi người từ từ đi tới, cảm xúc xúc động cùng hạnh phúc đang dâng trào lên trong lòng anh và đây là lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được điều này.

Dù bọn họ đã từng trải qua vô số lần nam nữ hoan ái, nhưng cũng không xúc động chân thật như giờ phút này. Bắt đầu từ bây giờ, cô mới thật sự thuộc về anh, chỉ là người phụ nữ của Mộ Dung Trần anh.

Người đàn ông to lớn, bàn tay to rắn chắc, có lực nắm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé, trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người đem chiếc nhẫn kim cương đại diện cho tình yêu vĩnh cửu đeo lên ngón tay của cô.

Tay của cô cầm chiếc nhẫn kết hôn cùng kiêu dáng với cô nhưng lại lớn hơn, tay hơi run run, tay của anh không giống với những ngón tay thon dài, trắng nõn, lịch sự của Dương Bách Lâm, những ngón tay của anh mạnh mẽ, mang theo khí thế xâm lược, tựa như bị anh nắm như vậy, sau này cô sẽ không có cơ hội thoát khỏi.

Giữa lúc hoảng hốt, khăn voan che mặt của cô được xốc lên, một đôi mắt như nước thoáng tia u buồn đối diện với đôi mắt thâm tình như nước của anh, trong mắt anh, cô nhìn thấy tia ôn nhu.

Cô không hiểu, tại sao mấy ngày nay cô lạnh nhạt với anh, nhưng anh thậm chí vẫn bao dung, cô có cái gì đáng để anh yêu thích như vậy chứ? Đối với người phụ nữ chỉ mới gặp một hai lần đã yêu như thế sao? Anh đối với cô tốt, không phải cô không thấy, không cảm nhận được, nhưng cô không có cách nào tiếp nhận được.

Nếu như cô đón nhận, vậy tình cảm nhiều năm với Dương Bách Lâm sẽ như thế nào? Anh ấy là vô tội, nếu như trời định kiếp này bọn họ vô duyên, thân thể của cô không thể thuộc về anh ấy, như vậy ít nhất cô cũng giữ trái tim mình lại cho anh, được không?

“Em rồi cuộc cũng thuộc về anh” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhìn khuôn mặt của cô vì trang điểm mà trở nên phong tình quyến rũ, trong lòng, dâng lên nhu tình như thủy triều, không phải anh không nhìn thấy tia bi thương và kháng cự trong mắt của cô, không phải không biết cô mang tâm trạng gì để kết hôn với anh, nhưng anh không muốn buông tay, anh muốn cô, dù anh phải trả bất cứ giá nào cũng phải có được cô.

Mà cô, chính là người phụ nữ mà anh tình nguyện trả giá để có được.

Tiếng cười vui vẻ của mọi người truyền đến bên tai, cô không muốn nghe nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không dám nhìn vào tròn mắt tràn đầy tình ý của anh, bởi vì như vậy sẽ làm cho cô cảm thấy sợ hãi và hoảng loạn, rất áy náy và có cảm giác chột dạ, đối với người nào cảm thấy đau lòng, đối với người nào cảm thấy chột dạ, cô không biết và cũng không muốn biết.

Hôm nay là ngày cô đợi suốt 10 năm, nhưng người vốn sẽ cùng cô nắm tay để ngắm mặt trời mọc, thường thức mặt trời lặn đã không còn là anh.

Bách Lâm, xin lỗi. Phụ anh, là lỗi của em, nhưng em không có biện pháp nào khác.

Mẹ, mẹ biết con kết hôn rồi chứ? Mẹ có thấy đáng vẻ của con khi mặc áo cưới không? Có phải mẹ vẫn còn tiếc nuối vì năm đó không có được hôn lễ như vậy?

Cho dù là khẽ nhắm mắt suy nghĩ nhưng nước mắt của cô vẫn lặng lẽ rơi xuống.

Môi mỏng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, trong không khí tràn ngập mùi hoa cỏ, trước mặt rất nhiều khách mời, Mộ Dung Trần hôn lên môi của cô, cũng hôn lên môi người phụ nữ đời này anh yêu nhất.

Nước mắt theo gương mặt của cô rơi xuống, trượt vào miệng của anh, hòa lẫn vào nụ hôn của họ.

“Bảo bối, đừng khóc!”

Hai tay nâng mặt của cô, hôn lên từng giọt nước mắt của cô, sau đó hôn lên ánh mắt đã khép chặt của cô.

“Anh sẽ chăm sóc em cả đời, được không? Tình Tình?”

Thanh âm trầm thấp vang lên ở bên tai, khiến cho lòng của cô tựa như bị thứ gì đó hung hăng nện vào.

Cả đời thật dài, thật dài, ngày mai như thế nào cũng không ai biết được, tại sao từ trong miệng anh nói ra lại nhẹ nhàng như vậy?

Lời như vậy từ miệng người đàn ông này nói ra, cô không phải cũng có thể ảo tưởng một đồng thoại tốt đẹp sẽ diễn ra với mình?

“Có được hay không? Hả? Có được hay không?”

Mỗi một câu hỏi anh sẽ hôn lên gò má của cô, biểu hiện quan tâm cô ở trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng từ “Được” cô không thể nào thốt ra được.

Có thể không? Thật có thể không?

52. Chương 52: Đám Cưới (2)

Sau khi lễ nghi kết thúc, tất cả những người thân bạn bè đều tới chúc mừng họ, đại trạch nhà Mộ Dung rộng rãi đã lâu không được náo nhiệt như vậy, sóng người nói liên không dứt, tiếng nói tiếng cười, chúc phúc liên tục không ngừng.

Thời tiết rất tốt, trên không trung, nhiều khinh khí cầu màu sắc rực rỡ được thả bay, ánh mặt trời sáng rõ chiếu vào trên cỏ xanh mơn mẫm, cho ngày lãng mạn này càng tăng thêm vài phần vui mừng.

“Chúc mừng hai vị.”

Trong lúc cấp bách, Cố thị trưởng, hôm nay là phụ rể Cố Kỳ Nam, lướt qua đám đông bưng sâm banh hướng đôi tân nhân mời rượu.

“Cám ơn.” Mộ Dung Trần ôm kiều thê cùng hân cụng ly, Tình Tình thận trọng lại khách khí mỉm cười đối với hân. May là Âu Thánh Nguyên cùng Trầm Ngôn mới vừa rời sau khi mời rượu bị người khác lôi đi, nếu không Tình Tình nhất định không biết đối mặt với bọn họ ra sao.

Áo cưới đã bị thay bằng một bộ lễ phục truyền thống, cô mặc một bộ lễ phục màu đỏ, mái tóc đen nhánh được thợ trang điểm vén lên cao, lộ ra một mảng lưng trắng như ngọc.

Một bàn tay to nam tính giống như là bị dính nhựa cao su, làm thế nào cũng không thoát khỏi tay anh, có lúc cô còn cảm thấy tay anh mang theo lửa ở trên lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cho cô đứng ngồi không yên, xấu hổ đỏ cả mặt.

Kiểm chân lên, cô nhỏ giọng nói bên tai của Mộ Dung Trần : “Tôi muốn đi toilet”

“Có muốn anh đi cùng em không?” Anh săn sóc tỉ mỉ hỏi.

“Không cần, tôi lập tức về ngay” Cô vội vàng lắc đầu, xóc vẩy thật dài lên, vội vã đi. Mà 2 dâu phụ bên cạnh cô hoàn toàn không quen, lập tức đi theo phía sau cô.

“Tiết tiểu thư là một cô gái tốt.” Cố Kỳ Nam đưa mắt nhìn bóng lưng của của người đẹp, ca ngời không thôi.

“Vị hôn thê của cậu, Lương gia nhị tiểu thư không tốt sao?” Mộ Dung Trần thu hồi tầm mắt, anh nhíu mày nhìn Cố Kỳ Nam, mắt sáng như đuốc:

“Khi nào thì kết hôn?”

“Bộ dáng này của cậu là thật tâm chúc phúc cho tôi hay là chế giễu tôi?” Cố Kỳ Nam cong nhẹ khóe miệng, không muốn bàn luận chuyện của mình:

“Tôi đi chào lão thái gia một tiếng. Chúc 2 người vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão”

“Cám ơn” Mộ Dung Trần đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi Cố Kỳ Nam rời khỏi, một đám người khác cầm rượu tới, tán gẫu với Mộ Dung Trần.

Trong phòng rửa mặt trống rỗng, chỉ có một mình Tiết Tình Tình, cô đứng ở trước bồn rửa mặt làm bằng đá cẩm thạch màu đen, để 2 tay đặt ở dưới vòi nước, mặc cho nước mát tẩy rửa 2 tay của mình, như vậy làm cho cô có thể lấy lại tinh thần.

Nhìn cô gái trong gương vì trang điểm mà không giống người thật mà than thở. Cuộc đời của cô, đã định rồi. Bắt đầu từ bây giờ, cô không còn là Tiết Tình Tình của lúc trước mà cô là vợ của Mộ Dung Trần, là tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung.

Tiết Thiệu Trạch hôm nay cũng đến, đáng tiếc còn mang theo 2 mẹ con mà cô không muốn nhìn thấy, lúc mời rượu cô thậm chí cũng không nhìn họ một cái.

Cậu cũng đến nhưng chỉ đến một mình. Ông ngoại bà ngoại vẫn không thể tha thứ ẹ của cô sao? Nhưng dù có tha thứ hay không cũng không thay đổi được sự thật.

Cô không phải là đứa con gái tốt, đối với bố ruột của mình trước giờ chưa hề thật lòng gọi một tiếng “Bố”, nghĩ đến mẹ và em trai đang ở nơi đất khách quê người, dù là lúc vui vẻ hay đau khổ cũng không thể cùng bọn họ vượt qua, bây giờ, kết hôn rồi cũng không cách nào hòa nhập được.

Làm thế nào mới có thể trở thành người vợ tốt đây?

Lần nữa nhìn lại gương mặt của mình trong gương, cô tự nhắc nhở mình phải mỉm cười, phải mỉm cười. Hôm nay là ngày vui của cô, nhưng cô thực sự cười không nổi.

Thật ra thì cô nên ghét anh, anh dùng thủ đoạn bỉ ổi làm cô gả cho anh. Hết thấy trước mắt đều do anh mong muốn, nguyện vọng của cô, có phải cũng có thể thực hiện được hay không?!

Việc hôn nhân này, có thể nhìn thấy mẹ và em trai cũng là mong chờ duy nhất của cô.

Anh đối với cô coi như rất tốt, thế nhưng cho dù tốt, cũng không có ý nghĩa.

Xoay người đang muốn đi ra khỏi nhà vệ sinh, cửa đúng lúc bị người khác đẩy vào.

Là Phó Cảnh Ca.

Toàn thân mặc lễ phục màu đen càng làm cho vóc người của cô ta trở nên hấp dẫn, mê người hơn, nhìn thấy Tình Tình, cô ta cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn cô.

“Tôi đi ra ngoài trước”

Luôn luôn không cùng người không quen biết lui tới, Tình Tình không hiểu vì sao Phó Cảnh Ca lại dùng ánh mắt quái dị đó nhìn chằm chằm cô.

Mà họ thật sự không tính rất quen thuộc, dù sau này sớm chiều gì cũng gặp nhau, nhưng lúc này cô cũng không biết nói gì.

“Chúc mừng!”

Nhìn thấy Tình Tình sắp đi, Phó Cảnh Ca đến gần 2 bước, nhìn Tình Tình mặc lễ phục đỏ thắm của cô dâu, nhưng, vì sao trên mặt cô không có nét vui sướng của cô dâu thường có?

Vào hôm nay, ngoại trừ nói tiếng chúc mừng cô còn có thể làm gì khác nữa chứ? Dù cô có làm gì cũng đều không thay đổi được sự thật. Cô nên nhìn thấu ngay từ đầu mới đúng.

Cho dù không cam tâm nhưng cũng đáng đời mình

“Cám ơn!”

Kéo làn váy thật dài, Tình Tình không biết giữa các cô còn có chuyện gì để nói, nhưng Phó Cảnh Ca hình như có chuyện muốn nói với cô.

“Tiết Tình Tình...”

Lúc cô muốn đi ra, Phó Cảnh Ca gọi tên cô, điều này làm cho Tình Tình kinh ngạc.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Đêm hôm đó, thuốc trong rượu của cô là do tôi hạ” Vặn mở vòi nước tinh xảo, Phó Cảnh Ca không nhìn Tình Tình, chỉ nhìn mình trong gương.

Dung nhan của cô gái 25 tuổi, dù vẫn đẹp, nhưng nét u sầu cùng buồn bã giữa hai hàng lông mày khẽ nhíu cũng không làm cách nào xóa đi được

Cô ta nói gì? Thuốc là do cô ta hạ? Tay Tình Tình vốn đang lôi kéo làn váy, bỗng chốc buông ra, cô không thể tin được vào tai của mình. Rõ ràng rượu là do Mộ Dung Cẩm với Tiết Tình Tình đưa cho cô uống, cũng là họ đưa cô vào phòng của Mộ Dung Trần, tại sao lại liên quan đến cô ta?

Tiết Tình Tình cùng Mộ Dung Cẩm muốn hại cô mục đích rất rõ ràng, một người vẫn không ưa cô, một người thích Dương Bách Lâm, vậy mục đích của Phó Cảnh Ca là gì?

53. Chương 53: Đám Cưới (3)

“Tại sao?”

Cô biết rất rõ mặc kệ là nguyên nhân gì, cũng không cách nào cứu vãn được những chuyện cô đã bỏ lỡ, nhưng Tình Tình rất muốn biết. Quay đầu nhìn Phó Cảnh Ca ở trong gương, ánh mắt của cô ta ở trong gương rất kì quái, trong đó có thương cảm, không cam lòng cùng với u oán, những tia ấy đan xen vào nhau tạo thành tư vị nói không nên lời

“Bởi vì, Mộ Dung Trần là người đàn ông tôi yêu suốt 8 năm”

Từ năm 17 tuổi năm ấy, ở tiệc rượu nhà Mộ Dung nhìn thấy anh, cô đã say mê anh thật sâu. Vì đuổi theo bước chân anh, cô đã dốc sức học tập, thi đại học cũng chọn chuyên ngành tài chính mà cô ghét nhất, chỉ vì muốn có thể cùng anh sánh vai cùng tiến cùng lùi.

Cô vẫn cho rằng cô sẽ có cơ hội, nhưng ông trời vẫn không quan tâm cô. Khiến ọi thứ trong cuộc sống của cô trở nên rối loạn.

“Các người...”

Tình Tình cảm thấy kinh ngạc. Thì ra bọn họ là tình nhân cũ, khó trách lần đầu tiên đến nhà Mộ Dung gặp mặt thì ánh mắt của cô ta nhìn cô lại quái dị như vậy.

Nhưng, không phải cô ta đã kết hôn với Mộ Dung Khiêm sao? Nếu như bọn họ thật sự yêu nhau tại sao không ở bên nhau? Với tính cương quyết của Mộ Dung Trần mà nói, làm sao có thể để cô ta trở thành em dâu của mình?

Quá nhiều vấn đề ở trong đầu, Tình Tình không có cách nào mở miệng hỏi. Bởi vì sau khi nghe cô ta nói, cô ta yêu người đàn ông đó suốt 8 năm, sao lòng cô lại cảm thấy chua xót như vậy?

Một người phụ nữ, yêu một người đàn ông suốt 8 năm, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn hắt dắt tay người khác đi vào lễ đường, sẽ có cảm giác như thế nào?

“Chúng tôi không có quan hệ gì cả”

Một người yêu một người suốt 8 năm nhưng không được đáp lại, thì nhiều lắm chỉ có thể là yêu đơn phương mà thôi.

“A?”

Không có quan hệ, nếu như không có quan hệ, vì sao cô ta lại muốn nói chuyện này với cô?

“Kỳ quái sao?”

Giống như là nụ cười tự giễu, Phó Cảnh Ca rút khăn giấy bên cạnh lau nước trên tay:

“Ngày đó, các người ở vườn hoa, tôi thấy được, ánh mắt khi Mộ Dung Trần nhìn cô, không giống như nhìn những người phụ nữ khác. Ánh mắt ấy tôi chưa từng thấy, tôi nghĩ là anh ấy chỉ muốn đùa giỡn một chút. Tôi không cam lòng, tôi muốn biết sau khi anh ấy dễ dàng chiếm được thân thể của cô, có thể vứt bỏ cô hay không? Kết quả, lại nằm ngoài dự định của tất cả mọi người, anh ấy lại muốn kết hôn với cô”

“Số của cô thật tốt, anh ấy là người đàn ông tốt”

Đáng tiếc, người đàn ông đó chưa từng thuộc về cô. Bây giờ cô mới biết, thì ra Mộ Dung Trần cũng có thể cương cường, cũng có thể dịu dàng, lưu luyến si mê, khẩn trương vì một người phụ nữ.

Tình Tình không thể tưởng tượng được, buổi tối ngoài ý muốn hôm đó lại có một đáp án khác, đây là điều cô chưa từng nghĩ tới. Nhưng Phó Cảnh Ca hôm nay nói ra chuyện này, vì cái gì?

Chỉ đơn giản, muốn cho cô biết thôi sao? Dù đáp án như thế nào, đối với cô kết quả chỉ có một, chính là Mộ Dung Trần muốn kết hôn với cô.

Cái gì cũng không còn quan trọng nữa rồi. Anh ấy có phải người đàn ông tốt hay không cũng không quan trọng, cô không muốn tiếp tục ở lại không gian chật hẹp này nữa, vì sẽ khiến cô cảm thấy hít thở không thông.

Không để ý đến Phó Cảnh Ca, Tình Tình xoay lưng, kéo cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa không có ai, hai phụ dâu có lẽ đợi lâu quá, cho nên trở lại phòng khách cách đó không xa, hoặc đi nói chuyện với bạn bè của mình rồi.

Hai cô gái kia chắc bằng tuổi với cô, nhiệt tình, cởi mở hơn so với cô nhiều, cô đứng ở chỗ này còn mơ hồ có thể nghe thấy từng trận tiếng cười như chuông bạc..... Không muốn quấy rầy sự hứng thú của các cô ấy, Tình Tình nhắc lần váy, nhẹ nhàng rời đi, đi về phía đại sảnh.

Đi qua hành lang thật dài đầy dây nho màu xanh biếc, Tình Tình đang định xuyên qua đại sảnh để tìm Mộ Dung Trần, hôm nay như thế nào cũng là hôn lễ của bọn họ. Làm cô dâu, dù không tình nguyện cô cũng phải ra ngoài.

Nhưng, sau một giây cô lại nhìn thấy Tiết Thiệu Trạch cùng Thẩm Tính Hoa đi về phía vườn hoa. Cô không tự chủ được dừng bước. Cậu nhất định khinh thường không muốn nói chuyện với Tiết Thiệu Trạch, cho dù là một ngày như hôm nay, bọn họ cũng đều không nói chuyện với nhau.

Vậy bây giờ, bọn họ có chuyện gì không muốn cho người khác nghe thấy sao? Lý trí nói cho cô biết không nên nhiều chuyện, bọn họ nói gì cũng không liên quan đến cô, nhưng bước chân lại không nghe theo lý trí của cô, ý thức đi theo sau lưng bọn họ.

Ở trước đình, sau khi cùng bạn bè tán gẫu vài câu, Mộ Dung Trần nhìn cô dâu của anh thật lâu vẫn chưa trở lại, đang cùng bạn bè nói lời xin lỗi, anh muốn đích thân đi tìm người.

“Anh tư, chờ một chút” Một giọng nam trẻ tuổi khiến anh dừng bước chân lại.

“A Kỳ” Giọng nói tiết lộ rằng anh đang vui vẻ:

“Sao em lại tới đây?” Mộ Dung Trần cưng chiều nhìn đứa em trai nhỏ nhất.

“Em có một câu muốn hỏi anh tư một chút” Mộ Dung Kỳ nâng khuôn mặt tuấn mỹ lên nhìn anh tư.

“Có chuyện gì em nói đi”

Không muốn lãng phí nhiều thời gian, Mộ Dung Trần trực tiếp nói, cho dù yêu thương em trai, nhưng bây giờ anh vẫn có chút không bình tĩnh. Cô dâu của anh biến mất lâu như vậy, điều này làm cho anh cảm thấy lo lắng.

“Tại sao muốn cưới chị dâu?”

Tính Tình của Mộ Dung Kỳ không phải tốt, tâm cao khí ngạo, có chuyện gì thì nói thẳng. Nếu như không phải vì tham dự hôn lễ của anh tư, bây giờ chắc anh còn ở nước ngoài, Trở về mấy ngày nay, anh tư luôn bận rộn chuẩn bị hôn lễ, buổi tối cũng không ở nhà ăn cơm, anh vẫn luôn không tìm được cơ hội trò chuyện với anh.

Câu hỏi này khiến Mộ Dung Trần ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn vẻ mặt bất mãn của em trai.

“Anh tư, với thân phận và địa vị của anh, muốn kết hôn với dạng phụ nữ nào mà không được, vì sao lại muốn miễn cưỡng một cô gái?”

Từ khi nhìn thấy cô gái anh phải gọi là chị dâu, là anh biết cô gái đó hoàn toàn không quan tâm đến anh tư.

Anh nhìn thấy thái độ nhúng nhường của anh tư khi hôn cô ta, đáng vẻ khổ sở và bất đắc dĩ của cô giống như hôn lễ này là do anh tư cưỡng cầu cô mà có.

Đường đường là đàn ông của nhà Mộ Dung, nhưng phải dùng đến cách hèn mọn như vậy sao? Anh không hiểu.

“A Kỳ.”

Cười khổ vỗ vỗ bả vai của em trai, bởi vì số tuổi khác biệt khiến anh luôn yêu thương đứa em trai này.

“Em chưa yêu cô gái nào đúng không?” Trên căn bản là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi.

“Hừ, em mới không cần yêu sinh vật hở một chút là khóc đó” Mộ Dung Kỳ anh là người nào, cho dù muốn yêu cũng là người khác yêu anh.

“Cho nên em sẽ không hiểu tâm trạng của anh tư”

Một khi tình yêu đến, thân phận, địa vị, tôn nghiêm tất cả đều không quan trọng, trong lòng anh, trong mắt anh, chỉ muốn có người con gái đó, không biết vì sao, cô có thể chạm vào trái tim anh, nhưng nếu quả thật có thể nói ra lý do, thì anh cũng không cần yên khổ sở và đau khổ như vậy.

Anh đối tốt với cô, tất cả yêu thương, điều mong muốn duy nhất chính là cô có thể cười vui vẻ trước mặt anh mà thôi.

54. Chương 54: Đám Cưới (4)

“Em làm sao có thể không hiểu?” Suy cho cùng vẫn là tác phong tuổi trẻ:

“Anh tư nếu như thích cô ấy, đại khái có thể để cho cô ấy làm tình nhân, tại sao muốn cưới cô ấy?”

Hơn nữa người phụ nữ kia bề ngoài cũng bình thường, nhưng anh thông minh cũng không nói ra, và cũng không ngốc đến nỗi nói xấu cô ta trước mặt anh tư

Quá rõ ràng, thật sự quá rõ ràng, anh tư đối với cô ấy cưng chiều và yêu thương, chỉ cần thoáng nhìn thôi người ta cũng nhìn ra được. Nhưng anh chỉ không quen nhìn mà thôi.

“Tình nhân và vợ mãi mãi là 2 khái niệm không giống nhau”

Gặp gỡ cô, đời này của anh, không bao giờ muốn có người phụ nữ thứ 2, anh đồng ý dùng cả đời của anh, để nỗ lực yêu cô, chăm sóc cô và làm cô yêu anh

Bất quá, những thứ này đối với đứa con trai mới 18 tuổi mà nói, sẽ không hiểu rõ, ở tuổi này hoàn toàn không biết tình yêu ngọt đắng như thế này, nó sẽ không hiểu.

“Được rồi, A Kỳ” Lần nữa vỗ vỗ vai của em trai: “Đi đi”

Không để ý đến nó nữa, Mộ Dung Trần vừa định đi vào đại sảnh để tìm Tình Tình, lại nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh xách làn váy thật dài đi về phía sau vườn hoa.

Cô muốn đi làm gì vậy? Không có lên tiếng, Mộ Dung Trần trực tiếp đi theo.

Chỗ sâu nhất trong vườn hoa, rời xa đại sảnh hôn lễ huyền ảo, không khí im lặng.

“Tiết Thiệu Trạch, ông muốn nói gì có thể nói được rồi đây.” Thẩm Tính Hoa đối mặt với bề phun nước đưa lưng về phía ông ấy.

“Tính Hoa, những năm gần đây cảm ơn cậu” Ông biết mỗi năm Tình Tình thường liên lạc với Thẩm Tính Hoa. Cũng biết con gái có quan hệ tốt với người làm cậu này.

“Không có gì cần cảm ơn” Thẩm Tính Hoa mặt lạnh nói

“Hôm nay Tình Tình rất cuộc cũng kết hôn, tôi cũng giải quyết xong mối bận tâm trong lòng” Tiết Thiệu Trạch thở dài nói. Mộ Dung Trần đối với con gái ông tốt không phải ông không nhận ra.

“Tiết Thiệu Trạch, ông xác định không phải vì lợi ích mà gả Tình Tình sao?” Mặc kệ như thế nào, ông đối với Tiết Thiệu Trạch không có hảo cảm.

“Tôi là cha của nó, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Hạnh phúc của Tình Tình mới là điều tôi xem trọng nhất”

“Hạnh phúc? Ban đầu, không phải ông đã thề với tôi, đảm bảo sẽ yêu thương và chăm sóc chị tôi cả đời sao? Ông biết khi tôi nhìn thấy chị mình thì chị ấy trong hoàn cảnh như thế nào không? Chị một mình bụng mang dạ chửa đứng ở ngoài cửa, toàn thân bị mưa làm ướt, ba mẹ tôi làm thế nào cũng không đồng ý cho chị ấy vào cửa, ông có biết khi chị ấy xoay người đi, bóng lưng tịch mịch, tuyệt vọng như thế nào? Ông nói cho tôi biết, hạnh phúc, vậy hạnh phúc đó ở đâu?”

Thẩm Tính Hoa biết không thể so sánh Tình Tình & Mộ Dung Trần cùng với Tiết Thiệu Trạch & chị gái, nhưng nghe giọng điệu của ông ấy, ông không tài nào nuốt nổi. Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh của chị ông năm đó, ông không tự chủ nắm chặt nắm đấm, chị của ông từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu đựng bất kì đau khổ nào, những năm gần đây, chị cũng không hề đề cập bất kì chuyện gì liên quan đến người đàn ông này. Mà ông chỉ có thể nhìn người chị hoạt bát, sáng sủa của mình năm nào, từng ngày từng ngày trở nên khô héo.

Cho dù ông có nói cho chị ấy biết chân tướng, nhưng bà vẫn không muốn cho Tiết Thiệu Trạch biết bà với Thẩm Diệu Dương vẫn còn sống, năm đó Tiết Thiệu Trạch làm tổn thương bà, khiến bà hoàn toàn cắt đứt

tình cảm với ông, với tính cách của ông, bà không cách nào tha thứ cho ông ta vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, thậm chí hy sinh bà.

Thân thể của Tiết Thiệu Trạch lão đảo, ông biết bà từng về nhà mẹ ruột, nhưng không biết bà bị ép buộc phải rời khỏi, trái tim của ông dường như bị đao đâm vào một dao.

“Tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy? Cô ấy không phải là con gái Thẩm gia sao?”

Đầu óc Tiết Thiệu Trạch trống rỗng. Thẩm gia mặc dù không phải là nhà tỷ phú, nhưng cũng xem như là gia đình trung thượng tư sản, ông cho là năm đó bà rời khỏi ông, cuộc sống sẽ không có khó khăn, không nghĩ đến lại đau khổ nhiều như vậy.

Thẩm Tính Hoa chê cười:

“Ông có tư cách gì nói như vậy?”

Từ lúc chị của ông bỏ theo hắn thì đã từ bỏ tất cả, kể cả địa vị con gái nhà Thẩm gia

“Tính Hoa, cậu biết. Tôi vẫn muốn đền bù cho cô ấy, nhưng cô ấy đã mất rồi, ngay cả một cơ hội cũng không cho tôi, cô ấy biết tôi yêu cô ấy, tại sao cô ấy lại rời khỏi thế gian sớm như vậy? Cô ấy còn trẻ, chúng tôi còn rất nhiều thời gian muốn cùng nhau trải qua...”

Rất nhiều chuyện đã trôi qua rồi, cũng không bù đắp được nữa, Tiết Thiệu Trạch khổ sở nỉ non.

“Ông còn muốn cùng Lữ Bích Viện dây dưa tới khi nào? Trương Trọng Khải gì đó không phải đã đoạt lại rồi sao, ông còn muốn làm gì nữa?”

Ông ta còn muốn chị của ông tha thứ cho ông ta như thế nào đây? Người có thể làm cho chị ông nở nụ cười cũng chỉ có mình ông ta, nhưng ông ta lại để cho người phụ nữ khác theo bên cạnh mình, hơn nữa còn nán lại nhiều năm như vậy?

Ông không hiểu tình yêu của Tiết Thiệu Trạch rốt cuộc là gì?

Tiết Thiệu Trạch ngược mắt, bất giác nắm chặt quả đấm, đời này, ông không quên đáng về tuyệt vọng của bố ông khi nhảy lầu tự sát trước mặt ông, liều mạng chạy nhanh đến nhưng ông vẫn không bắt được thân thể của bố, trơ mắt nhìn bố của mình chết trong vũng máu.

“Tôi nghĩ, ông thích nuôi con của người khác lắm nhỉ?”

Thẩm Tính Hoa nhìn đáng về không nói lời nào của Tiết Thiệu Trạch, nổi giận, vung nắm đấm lên.

“Tiết Tinh Tinh là con út chủ bài để đối phó với Trương Trọng Khải, Tính Hoa, những thứ mà người khác đã lấy của tôi, tôi sẽ bắt họ trả lại gấp bội”

Tiết Thiệu Trạch nhanh tay lẹ mắt đã chặn lại nắm đấm của Thẩm Tính Hoa.

“Tiết Thiệu Trạch, ông đừng vì ham muốn cá nhân của mình mà viện cớ” Thẩm Tính Hoa lại ra tay lần nữa.

“Cậu, đừng....”

Tinh Tinh vẫn theo phía sau không nhịn được lên tiếng. Đúng vậy, cô đều nghe được.

Trong mắt Tinh Tinh mù mờ ngỡ ngàng đi tới, hốc mắt ướt át đã làm mờ hồ tầm mắt của cô, mới vừa rồi bọn họ nói gì? Tiết Tinh Tinh không phải là con gái của Tiết Thiệu Trạch sao?

Những hy sinh của mẹ trong những năm gần đây được xem là gì? Rốt cuộc giữa bọn họ còn bao nhiêu bí mật mà cô không biết? Ban đầu không phải vì Lữ Bích Viện mang thai đứa con của ông nên ông mới đón bà về Tiết gia sao?

Tại sao, chuyện này với những chuyện cô biết lại không giống?

“Tinh Tinh.”

Thẩm Tính Hoa cùng Tiết Thiệu Trạch đồng thời quay đầu lại, kinh hãi khi cô xuất hiện ở chỗ này.

“Tiết Tinh Tinh có phải con gái của ông hay không?”

Tình Tình đến gần Tiết Thiệu Trạch, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn ông như vậy.

“Không phải.” Tiết Thiệu Trạch hồi đáp không chút do dự.

“Tình Tình.”

“Vậy tại sao năm đó ông lại đuổi mẹ đi? Ông biết mẹ cần bản...” Tâm tình của Tình Tình kích động, trong nhất thời nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Trước đây cô không biết mẹ lại chịu nhiều đau khổ như vậy.

“Tình Tình. Tại sao em lại chạy ra đây? Làm anh tìm thật lâu” Vẫn đuổi ở phía sau, Mộ Dung Trần kịp thời ôm lấy Tình Tình do mang giày cao gót mà đứng không vững, cũng cắt đứt kịp thời chân tưởng cô sắp nói ra.

“Tình Tình, bố không có đuổi mẹ con đi, chỉ là...”

Tiết Thiệu Trạch đau lòng mà nghĩ giải thích, Thẩm Tính Hoa cũng không muốn ông nói thêm gì nữa.

“Đủ rồi, Tiết Thiệu Trạch, hôm nay là ngày vui của Tình Tình, những thứ chuyện không vui kia cũng không cần nhắc lại nữa.”

55. Chương 55: Anh Không Muốn Em Nói Xin Lỗi

“Tình Tình, hôm nay con thật đẹp. Đừng khóc” Thẩm Tính Hoa ý vị sâu xa liếc nhìn Tình Tình, sau đó nhìn sang Mộ Dung Trần:

“Đem cô dâu của con vào đi”

“Bảo bối.” Mộ Dung Trần không nói chuyện với họ mà trực tiếp ôm cô đang trong trạng thái mất hồn vào lòng: “Chúng ta vào trước”

Anh cho là cô chỉ muốn đến vườn hoa để hít thở không khí mà thôi, cho nên anh không lên tiếng gọi cô, lại không nghĩ đến cô sẽ nghe được cuộc nói chuyện của Tiết Thiệu Trạch và Thẩm Tính Hoa.

“Tôi không hiểu..... Tại sao có thể như vậy?”

Tình Tình hiếm khi nhu thuận vùi mặt vào trong ngực của Mộ Dung Trần. Mẹ của cô đã từng chịu đau khổ và cay đắng từ lúc cô và em trai chưa sinh ra, khi nghe đến đây, sự tha thứ của cô dành cho Tiết Thiệu Trạch đã tan thành mây khói.

“Không có gì, đừng suy nghĩ lung tung. Ngoan”

Từ sau vườn hoa trở về, một mạch xuyên qua tiền viện đi vào đại sảnh, Mộ Dung Trần không có dừng lại, trong ánh mắt hiểu rõ của mọi người, ôm cô dâu của anh trở về tân phòng của bọn họ. Mới đặt cô lên chiếc giường lớn hôm nay được phủ drap giường màu đỏ thắm.

“Thì ra mẹ không quan tâm tôi, là bởi vì chúng tôi từng khiến mẹ chịu nhiều đau khổ như vậy...” Tình Tình còn chưa tỉnh táo lại sau khi nghe được đối thoại của cậu với Tiết Thiệu Trạch, cô không ngừng lẩm bẩm:

“Cho nên, cho dù bà chết cũng không muốn tha thứ cho ông, đến chết cũng không muốn gặp lại ông...”

“Bảo bối ngoan, đừng khóc.”

Mộ Dung Trần nhìn cô dâu nhỏ của anh khóc đến hỗn loạn, Tiết Thiệu Trạch thiết là, ở trong hôn lễ của anh lại làm cho bảo bối của anh khóc thành như vậy:

“Còn có anh không phải sao? Anh sẽ vĩnh viễn sẽ ở bên em, được không?”

Hôn lên những giọt nước mắt khiến anh đau lòng không dứt, cô gái nhỏ này, thật biết cách hành hạ anh mà.

“Mẹ không cần tôi, bà nhất định không thích tôi, nhất định là...” Bằng không vì sao lại để cô ở lại? Em trai ở bên cạnh Tiết Thiệu Trạch không phải sẽ nhận được chăm sóc tốt hơn sao? Khi đó với năng lực của cậu, cần bản không có khả năng trả phí giải phẫu đắt như vậy.

Đây là sự thật cô không muốn thừa nhận cũng không muốn chấp nhận nhất? Tiết Tình Tình cô không nên tự lừa gạt bản thân mình nữa.

“Không sao. Anh thích em là được rồi, sau này hãy để anh chăm sóc em được không, Tình Tình?” Năng cảm của cô lên, để cho cô nhìn thấy phần tình ý ở trong mắt của anh.

Khẽ cắn môi, Tình Tình nhìn khuôn mặt của anh đang gần sát khuôn mặt mình, lúc này tâm bắt đầu có phần rối loạn. Anh nói anh thích cô, đúng vậy, anh yêu cô, làm sao cô không biết. Tình ý của anh, đã biểu đạt rõ ràng như vậy, nếu như cứ giả vờ như không hiểu, có lẽ cũng rất khó.

Ánh mắt của anh quá nguy hiểm, làm cho lòng của cô hơi sợ, muốn xoay mặt tránh chỗ khác, nhưng anh lại nắm chặt không buông, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt của anh.

“Thật xin lỗi.” Thiên ngôn vạn ngữ đều dừng lại ở cổ họng, chỉ có thể nói ra ba chữ này.

Biết rằng người đàn ông này sẽ không tiếp nhận bất kì lý do cự tuyệt nào của cô. Cô nhìn cặp mắt đen của anh xẹt qua tia ảo não, người đàn ông này có thể đối với cô rất tốt, rất chăm sóc, rất dịu dàng, nhưng anh đối với những việc cô muốn làm, là không cho cô phản đối, nghĩ gì muốn nấy, không quan tâm đến cảm nhận của cô, suy nghĩ của cô có hay không cũng không quan trọng, giống như trong chuyện hoan ái của anh.

Nhưng, cô có thể trả lời anh như thế nào đây? Nói với anh được sao? Tha thứ cho cô, cô không làm được.

“Tiết Tình Tình, anh không muốn nghe em nói xin lỗi” Cô có thể không nói gì, có thể không trả lời câu hỏi của anh, cũng không nên nói ra những lời làm tổn thương người khác như thế được không?

Có phải cho dù anh làm như thế nào, cô đều không chấp nhận tình cảm của anh không?

Thoáng cái, anh đã nóng vội áp cô lên giường, bàn tay cởi bộ lễ phục màu đỏ chói khiến cô xinh đẹp động lòng người, nhưng lại làm anh cảm thấy vô cùng chói mắt, vì sao cô lại muốn cự tuyệt anh trong ngày kết hôn của bọn họ?

Tại sao không thể cho anh thêm một chút hy vọng? Dù chỉ là một chút thôi, cũng có thể làm anh có thêm dũng khí để tiếp tục.

“A!”

Thẹn thùng kêu lên một tiếng, muốn ngăn bàn tay của anh lại, nhưng những ngón tay nhỏ nhỏ của cô so với bàn tay to lớn của anh không khác nào bọ ngựa đá xe, rất nhanh cô đã bị anh lột sạch từ trên xuống dưới.

Điên cuồng hôn mang theo phần nộ cùng tâm phiền ý loạn, như gió lốc mưa rơi tới tấp, tạm thời nuốt sống cô.

“Dừng, bây giờ...”

Mới vừa rồi rõ ràng còn tốt, tại sao bây giờ lại nổi giận? Chỉ bởi vì câu thật xin lỗi của cô sao? Anh không thích nghe có thể không nghe, tại sao nhất định ép buộc cô nói rồi lại bắt cô chịu đựng lửa giận của anh?

“Tôi cho em một cơ hội, nói với tôi >” Mộ Dung Trần cuối cùng cũng thở hồng hộc ngẩng đầu lên, nhìn thân thể của cô bị kim hãm ở dưới thân thể cường tráng của anh.

“Thật xin lỗi!”

Cô quật cường nghiêng mặt đi, nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy sự tức giận của anh. Tại sao anh muốn ép buộc cô nói? Được hay không quan trọng như vậy sao, nếu quả thật quan trọng như vậy, trước kia nếu cô cự tuyệt không phải đã không cần phải xuống địa ngục rồi sao?

“Tiếp nhận anh, khó như vậy sao?”

Em xem thường tình yêu của anh như vậy sao? Trong hôn lễ, anh không ngừng hôn cô, không ngừng cầu xin cô nói được, cô không nói, anh có thể cho rằng vì cô xấu hổ nên không muốn nói. Vậy bây giờ, khi bọn

họ đã ở trên giường tân hôn của mình, chỉ có 2 người bọn họ, cho dù chỉ là lừa gạt thôi, cô cũng không thể nói dối anh một lần sao?

Anh không nên cảm thấy bị tổn thương vì thái độ này của cô. Dù sao giữa bọn họ cho tới nay, người tổn thương cũng là anh, mà nguyên nhân cũng từ anh.

Cuộc sống suốt 20 mấy năm thuận lợi. Cuối cùng cũng gặp phải đá ngầm khiến anh sứt đầu mẻ trán.

“Nhưng em đã là vợ của Mộ Dung Trần anh, em không muốn tiếp nhận cũng phải chấp nhận” Lễ phục màu đen trên người anh nhanh chóng rời khỏi thân thể.

“A...”

Bị khí thể ngang ngược toát ra từ người anh làm cho hoảng sợ, khiến cho cô kêu lên một tiếng, còn chưa kịp phản ứng, thì thân thể mềm mại, hấp dẫn đã phơi bày tất cả trước mặt anh.

Anh nâng cằm cô lên, môi mỏng hôn lên đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi trực tiếp luồn vào trong thăm dò miệng cô, dùng sức hút lấy hương thơm của cô, mà triền miên, để cho cô hít thở không thông, trong miệng trong mũi đều là hơi thở nam tính của anh, đầu lưỡi linh hoạt càn quét trong miệng của cô, bàn tay cũng hướng xuống ngực cô, nặng nề xoa nắn.

Hơi thở của anh quá mức bá đạo khiến cho cô không thể nào ngăn cản được, cô khổ sở chau mày, lại bị anh đè xuống giường.

Móng tay bấm vào lưng của anh, dùng sức kéo dài vết máu.

Sau lưng đau nhói khiến cho ánh mắt anh bỗng chốc tối sầm lại, ôm cô lên, lật người cô lại, dùng sức nặng đè lên người cô.

“Xẹt” một cái

Áo gối tơ lụa đã bị xé rách thành từng mảnh.

Trời ạ, người đàn ông này thật có tiềm lực làm dã thú. Tình Tình chỉ có thể trốn to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, thậm chí sợ đến mức quên mất mình cần phải giãy dụa.

Giấy tiếp theo, tay nhỏ bé của cô đã bị trói chặt vào cột đầu giường.

“Anh muốn làm gì?”

Đôi tay chợt mất đi tự do khiến Tình Tình rối cuộc cũng hoàn hồn, nhưng toàn thân trần truồng khiến cho toàn bộ khẩn trương và kinh hoảng đều xông lên đầu.

“Hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta, trước tiên chúng ta nên động phòng, không bằng chúng ta chơi một chút được không?”

< clear=“all”>

56. Chương 56: Không Giống Như Đêm Tân Hôn

Đêm tân hôn không giống như vậy, cô giãy dụa như thế nào cũng không thoát khỏi.

“Không cần....” Cô không nên phải ứng, nhưng thân thể đã thành thói quen, khi anh khiêu khích lại tự động nghiêng hợp anh.

Tay của anh, miệng của anh, làm cho cô lâm vào điên cuồng trước nay chưa từng có, không đủ, như thế nào cũng không đủ, ham muốn dục vọng bị anh nuôi dưỡng ngày càng cường liệt rồi.

“Muốn anh sao? Có muốn không?”

Anh ở bên tai trầm giọng hỏi, nhất định phải hỏi được đáp án mới buông tha cho cô, nhưng động tác của anh cũng không ngừng lại, dùng tốc độ không nhanh không chậm như muốn giết chết cô.

“Muốn, tôi muốn.” Thân thể bị dục vọng khống chế, cô chỉ có thể thương xót trả lời.

Điên rồi, nhất định là cô điên rồi. Yêu hay không yêu không còn là vấn đề cô có thể suy nghĩ, vào giờ phút này, bướng bỉnh của cô không thể dùng ở dưới thân người đàn ông này.

Tay của cô không cách nào nhúc nhích, thân thể của cô giãy dụa hết mức, mỗi một phân, mỗi một tắc đều xinh đẹp đến cực hạn. giữa lông mày ửng hồng, càng trở nên xinh đẹp.

“Không cần. Không cần.” Cô không ngừng lắc đầu, nhỏ giọng cầu xin tha thứ. Cô càng cầu xin thì anh càng hưng phấn, thời gian vào giờ phút này như dừng lại.

“Mới vậy đã chịu không nổi?”

Nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô đã bị mài đến đỏ bầm, đúng là anh thật không đành lòng để cô chịu khổ. Mộ Dung Trần thả tay của cô ra.

Tay được giải phóng, cả người Tình Tình mềm nhũn nằm sấp trên giường tóc đen như lụa, xoa ở trên lưng, ngay cả muốn ngồi dậy cũng không còn sức lực, nhưng người đàn ông ở phía sau cũng không buông tha cho cô.

Đưa tay vén mái tóc đã ướt đầm mồ hôi của cô ra, lộ ra lưng ngọc trắng nõn lần nữa dụ hoặc anh.

“Bảo bối, em thật đẹp...”

Mộ Dung Trần hưng phấn quỳ lên giường, nâng hông của cô lên, mãnh liệt chiếm đoạt.

Thân thể của cô quá mức tiêu hồn đoạt phách làm cho anh yêu thích không thể buông tay, biết rất rõ hôm nay cô rất mệt, nhưng anh quả thật nhịn không được

Dù không tình nguyện, nhưng thân thể đã mất khống chế, người đàn ông tựa như ăn phải xuân dược, dùng sức giãy vò cô. Cho đến khi cô không chịu được nữa, bất tỉnh.

Đây đúng là tiệc cưới xưa nay chưa từng có?

Chưa đến buổi tối đã mang cô dâu trở về động phòng rồi, thậm chí quá đáng đến mức ngay cả dạ tiệc buổi tối cũng không xuất hiện. Nhưng, người nào có lá gan dám gõ cửa tân phòng của bọn họ? Trừ phi người đó không muốn sống nữa.

Mặc dù cô dâu chú rể vắng mặt, nhưng dạ tiệc vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ.

Xen lẫn trong không khí náo nhiệt, có người chúc mừng, có người vui vẻ, cũng có người bi thương

Dương Bách Lâm đứng ở trong vườn hoa của khách sạn, nhìn màn pháo hoa bắt đầu biểu diễn, đau đớn và mất mát trong lòng không cách nào che giấu được (Tội nghiệp anh T.T)

Vì sao? Ngay cả cơ hội gặp mặt Tình Tình cũng không cho anh? Ngay cả điện thoại giải thích với anh cũng không gọi? Tối nay, nếu như không phải nhờ phúc của Mộ Dung Cẩm, anh làm sao có mặt trong buổi tiệc tối nay?

Nhưng, người anh muốn gặp cũng không thấy. Nghe nói cô dâu và chú rể đã vào động phòng trước, cô dâu mệt mỏi cho nên không xuất hiện ở hội trường.

Bản thân mình thật đáng thương! Anh tin tưởng, Tình Tình không phải là loại người tuyệt tình, cô nhất định có nỗi khổ tâm riêng của mình, nhưng nỗi khổ tâm gì khiến cho cô không thể nói với anh, bạn trai kiêm vị hôn phu của cô suốt 3 năm chứ?

Không ngờ, cho đến bây giờ, anh vẫn không chạm đến chỗ sâu nhất trong lòng cô. Biết được sự thật như vậy khiến anh càng thêm khổ sở và khó chịu. Tình Tình, là cô gái anh thật lòng yêu thương và muốn che chở.

Cuối cùng, chẳng có được gì hết. Điều này làm sao anh chịu nổi. Tình Tình, anh chỉ muốn một lý do, ngay cả một lý do em cũng không thể cho anh biết sao.

“Dương Bách Lâm...”

Thanh âm thanh thúy từ phía sau vang lên, không cần quay đầu lại cũng biết là của ai.

“Em không biết anh tư bọn họ ngay cả dạ tiệc cũng không đến” Mộ Dung Cẩm nhìn bóng lưng cô đơn của anh.

“Không sao, mặc kệ như thế nào, cũng cảm ơn em”

Tiểu thư thế gia tình ý đối với anh rất rõ ràng nhưng anh không thể nào tiếp nhận được, cho nên chỉ có thể nói xin lỗi cô.

Dù sao, anh còn lợi dụng tình cảm của cô, chỉ vì muốn gặp mặt Tình Tình một lần.

“Dương Bách Lâm, chuyện Tiết Tình Tình với anh tư của em kết hôn là sự thật không thể thay đổi được, tại sao anh lại không thể suy nghĩ thoáng hơn, để ý đến người khác tốt hơn?” Mộ Dung Cẩm không nhịn được, khổ sở hỏi.

“Thật xin lỗi, bây giờ anh không muốn bàn về vấn đề này. Anh còn có chút việc, anh phải rời khỏi chỗ này trước, hẹn gặp lại” Đêm nay, anh không muốn bàn đến chuyện tình cảm.

Dương Bách Lâm, Tiết Tình Tình đối với anh vô tình như thế, tại sao anh lại đối xử với em như thế?

21 tuổi, trái tim lần đầu tiên cảm thấy nặng nề và bất đắc dĩ. Cô có thể dùng tất cả thủ đoạn để có được anh, mặc kệ tất cả sao? Có phải chỉ cần đạt được anh, cô sẽ cam lòng?

Tiết Tình Tình với anh tư cuối cùng cũng kết hôn, cô nên cảm thấy vui mừng mới đúng. Vì sao, giờ phút này cô lại cảm thấy muốn khóc?

Đây là nước mắt sao? Mộ Dung Cẩm đưa tay lau những giọt lệ rơi xuống. Cô là thiên kim tiểu thư nhà Mộ Dung, có thứ gì không thể có được, tại sao phải khóc?

Mãi cho đến khi dạ tiệc sắp kết thúc, Mộ Dung Trần mới cùng Tình Tình về mặt đang mệt mỏi trở lại hội trường, chào hỏi mấy vị trưởng bối sau đó nhanh chóng rời khỏi. Như vậy xem như là giao phó với Mộ Dung lão thái gia và Mộ Dung Hàng Nhậm.

Mà trước khi bọn họ tới đây, Dương Bách Lâm đã từ cửa sau rời khỏi.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời mãi mãi xinh đẹp, mãi mãi khiến cho người ta không với tới được. Những thứ bỏ lỡ mới là những thứ đẹp nhất, mỗi người đều đi tìm kiếm một hạnh phúc, cô đã ra đi, cô còn trở về không? Từ bỏ cô, hạnh phúc của anh ở đâu đây?!

57. Chương 57: Tuần Trăng Mật (1)

Ngày thứ hai sau hôn lễ, lúc Tình Tình mệt đến mức còn đang ngủ trên giường của khách sạn, đã bị người đàn ông nào đẩy ôm lên máy bay tư nhân xa hoa bay thẳng đến Amsterdam (Hà Lan)

Bọn họ ở nông trường vùng ngoại ô của nhà Mộ Dung, trong một biệt thự 2 tầng đỉnh nhọn theo phong cách kiến trúc Châu Âu.

Theo cảm xúc nhu hòa thuần túy men theo cầu thang gỗ thông mà lên chính là phòng ngủ của bọn họ, từ sau khi đến nơi này, ngay cả ăn cơm người nào đẩy cũng mang đến bên giường đút cho cô, bởi vì cô ngồi dậy không nổi. Người đàn ông này thật đúng là cảm thú, dù muốn thế nào cũng không được, cũng không quan tâm ngày đêm, chỉ cần anh ta hằng hái, sẽ đè cô xuống giường, giày vò cô một hồi.

Nếu còn tiếp tục như vậy, anh ta không hao tổn sức lực mà chết, thì cô cũng bị anh ta đùa chết.

Bọn họ không phải đến đây để hưởng tuần trăng mật sao? Chẳng lẽ tuần trăng mật là sẽ ở trên giường hoan ái cả ngày sao? Tuy rằng cô chưa từng nghĩ đến anh ta sẽ nghĩ một tháng để đưa cô đi chơi, nhưng nếu như mỗi ngày đều muốn cô ở trên giường cùng anh ta hoan ái, cô thà đi ra bên ngoài chơi.

Kéo ra rèm cửa sổ để cho ánh mặt trời bên ngoài tiến vào, trời thu ở Amsterdam đều không giống nhau, cuối thu khí sáng, rừng tầng tầng lớp lớp được nhuộm một màu cam, trong đồng ruộng cây ngô màu vàng cam mênh mông bát ngát. Trên bãi cỏ nông trường xanh biếc, có đàn bò sữa đang chuyên tâm gặm cỏ xanh, giương mắt nhìn ra ngoài, phía xa xa là bình nguyên bao la, không có núi, giống như biển rộng lúc không có sóng gió, có vẻ đẹp thật yên bình.

Thời tiết như vậy ngày ngày sống trong phòng thật sự quá lãng phí, hơn nữa còn sống ở trên giường.

Tình Tình quyết định không thể để cho người đàn ông kia mỗi ngày bắt cô ở trên giường nữa, thêm vào đó chuyện này ra khỏi nước, cô muốn đi tìm mẹ và em trai, cô tin Mộ Dung Trần cũng biết.

Nhưng, tại sao tuần trăng mật của bọn họ không đến Mỹ, mà lại đến Hà Lan.

Đưa tay kéo chiếc chăn mềm mại che da thịt trắng nõn trên người, Tình Tình ngồi dậy, nhìn gian phòng cô vẫn ở mấy ngày, trên sàn gỗ thô được phủ tấm lông dê thật dày, một tấm kính thủy tinh trong suốt thật lớn làm thành tấm bình phong ngăn cách giữa phòng khách và phòng ngủ, ngoại trừ hai chiếc tủ làm bằng gỗ thì không có thấy thứ gì khác, hiển hiện rất đơn giản, theo phong cách thiết kế hiện đại.

Chỉ có điều, người đàn ông luôn thích khi để cô ở trên giường, đi đâu rồi? Tình Tình đi chân trần đến trước cửa sổ sát đất, đẩy ra cửa sổ thủy tinh trong suốt, một cổ hơi thở đất khách quê người phả vào gò má, mang theo hương thơm của cỏ xanh.

“Đã dậy rồi à? Cẩn thận kéo thời tiết lạnh.”

Một đôi tay đặt ở trên hông của cô, một giây sau cô đã bị kéo vào vòng ôm ấm áp.

“Tôi không lạnh, anh mau buông tôi ra” Dù 2 người đã trở thành vợ chồng, so với ôm thân mật thì những chuyện khác đã làm không biết bao nhiêu lần, nhưng Tình Tình vẫn không có thói quen tiếp xúc thân mật với anh giống như những người yêu nhau.

Hướng chỉ anh không chỉ ôm cô mà thôi, tay của anh còn vuốt ve trên dưới vỗ về chơi đùa, mà môi của anh cũng không ngừng hoạt động, vừa nói chuyện vừa cắn vành tai nhỏ nhỏ của cô.

“Nơi này, còn đau không?” Hắn một đường đi xuống, cách một lớp quần áo chạm vào nơi đó của cô.

“Nếu tôi nói còn đau, anh sẽ không làm nữa sao?” Anh ta chưa bao giờ hỏi ý kiến của cô về vấn đề này.

“Không biết.”

Anh trả lời giống như chuyện đương nhiên, hơn nữa không hề có ý hối hận:

“Ai bảo của em nhỏ như vậy, chặt như vậy, làm cho người ta không thể rời bỏ được” (Quá sắc, quá cảm thú =)))

“....”

Trong nháy mắt gương mặt của cô trở nên đỏ bừng, người đàn ông này, có cần nói chuyện thẳng thắn như vậy không?

“Chúng ta lên giường, hả?”

Đây không phải là hỏi ý kiến mà là trực tiếp ôm người đi về phía giường.

“Không cần....”

Tình Tình ôm cổ của anh, tránh ình bị ngã xuống, mặc dù trên mặt đất được phủ thảm dê thật dày, nhưng từ độ cao này ngã xuống vẫn sẽ rất đau.

Không đến 2 giây, cả thân thể nhỏ nhắn đã được đặt lên giường, khi anh chuẩn bị nhào lên, Tình Tình vội vàng ngồi dậy, đôi tay chống đỡ trước ngực anh:

“Mộ Dung Trần, anh không nên như vậy”

“Anh cuối cùng nên như thế nào?” Mộ Dung Trần nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của cô, vẻ mặt ít khi xuất hiện trước mặt anh, cô xấu hổ sao?

“”

Tình Tình cắn môi cúi đầu, người đàn ông này tùy thời tùy chỗ đều nổi lên dục vọng, nếu như cô nói cô muốn ra ngoài chơi, có thể anh ta....

“Đừng cắn môi!”

Ngón trở thon dài vuốt ve bờ môi của cô, nhẹ nhàng dùng sức tách đôi môi đỏ mọng ra. Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu nếu như bị cô cắn bị thương anh sẽ rất đau lòng.

“Không nói? Vậy anh tiếp tục làm”

Đối với một người không nói lời nào, anh còn nhiều phương pháp mà, đặc biệt là cô, hơn nữa lúc nào cũng đúng.

“Mộ Dung Trần, anh có thể dừng giống như động vật phát dục được không, mỗi giờ mỗi phút đều muốn hoan ái....”

Tức chết cô mà, anh nhất định ép cô nói ra những lời này mới được sao? Cô không tức chết thì cũng mắc cỡ chết mất, khuôn mặt trái xoan đột nhiên ửng hồng như quả đào chín, từ lúc còn nhỏ đến nay, cô chưa bao giờ nói ra những lời như vậy.

Động vật phát dục? Cô phối hợp với anh, cô cũng không phải một thứ sao? Mất thể diện, mất mặt chết!

“Hả? Động dục?”

Mộ Dung Trần nhíu mày, lồng ngực phập phồng, bị lời nói cùng vẻ mặt đáng yêu của cô làm cho tức cười:

“Mộ Dung phu nhân, nếu như anh vẫn tiếp tục làm, tiếp tục làm, thì em sẽ như thế nào?”

Vô sỉ! Thật sự là quá vô sỉ! Tình Tình buông tay đặt ở trên ngực anh ra, lại bị anh đè lại không thể động đây

“Hơn nữa, anh còn muốn làm với em ở ngoài bãi cỏ, em cảm thấy chủ ý này thế nào?”

Anh tiến đến bên tai cô, tiếp tục trêu chọc cô: “Bây giờ mặc dù thời tiết có chút mát mẻ, chỉ có điều, có anh ở đây sẽ không để cho em bị lạnh, hoặc là lần sau chúng ta thử làm trên xe, em có muốn thử một chút không, cảm giác đó khác với trên giường, bồn tắm, ban công hoặc trên ghế salon”

“Không nên nói nữa!”

Tình Tình mắc cỡ không thể ức chế, cúi đầu há mồm liến cần tay của anh, dùng gối đầu đập anh, dù biết là sẽ không đập đau anh, nhưng, nhưng cô không cam lòng.

“Không muốn nghe?”

Mộ Dung Trần giả vờ như bưng tỉnh hiểu ra mọi chuyện:

“Vậy trực tiếp thực hành là tốt rồi, vợ yêu, thì ra em thích thực hành chứ không phải là lý thuyết suông”

Người đàn ông nâng lên khuôn mặt người phụ nữ mình yêu, đây là thói hư trời sinh, cũng luôn khiến cho đàn ông có được cảm giác thỏa mãn.

“Mộ Dung Trần, anh thật khôn kiếp”

Trốn chạy khỏi ma chướng của anh, Tình Tình trực tiếp nhảy xuống giường, nhưng chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay anh, còn chưa chạy đến cửa đã bị anh bắt được, sau đó, cả thân thể bị anh đè lên, 2 người lăn lộn trên mặt thảm.

“Thì ra em thích cảm giác mới mẻ à!”

“Mộ Dung Trần, tôi nói không làm là không muốn làm, tôi muốn đi ra ngoài”

Nhìn người đàn ông phía trên đang tươi cười sáng lạng, nếu có thể cô thật sự muốn cho anh ta một cái tát.

“Tình Tình, em biết Amsterdam còn có một cái tên khác là gì không?” Mộ Dung Trần chợt suy nghĩ sâu xa nói.

Vừa nghe đến ngụ ý trong lời nói của anh, mặc dù chưa từng xuất ngoại, nhưng thân là sinh viên khoa ngoại ngữ, Tình Tình làm sao không biết anh muốn nói đến điều gì? Gương mặt cô ngày càng nóng lên.

Cô cũng biết, từ miệng Mộ Dung Trần nói ra nhất định không có điều gì tốt.

“Em học Anh Văn, chắc cũng không khó để hiểu SexCity có nghĩa là gì chứ? Chúng ta đã đến đây thì không thể phụ lòng danh hiệu của thành phố này được, em nói xem đúng không?”

Tình Tình nhất thời sững sờ. Người đàn ông này rõ ràng lúc nào cũng có thể nổi lên ham muốn, nhưng lúc nào cũng có thể tìm được lý do thích hợp.

“Đi đâu?”

Thì ra là có người vì ở nhà nhiều quá mà buồn bực, không trêu chọc cô nữa, Mộ Dung Trần cười quyền rũ, anh đặc biệt nghĩ một thoáng, chính là muốn đưa cô đi chơi. Chỉ có điều, nếu như cô đã đề nghị, vậy thì thuận theo ý cô đi.

“Đi ra ngoài”

Đi nơi nào cũng tốt hơn so với một mình ở nhà với anh ta.

58. Chương 58: Tuần Trăng Mật (2)

Đây là lần đầu tiên, bọn họ có thể bình thản ở chung như vậy.

Chỉ cần không phải cứ ép buộc, không cần nghĩ anh ta có nhiều điểm đáng ghét, và luôn bị anh ta cưỡng ép, thì cũng giống như một giấc mộng đẹp.

Mộ Dung Trần đối với bất kỳ ai cũng có thể lạnh lùng, nhưng đối với cô luôn luôn che chở, chỉ có điều, trên mặt cô vẫn duy trì thái độ nhàn nhạt, vẫn không lộ ra nụ cười thật lòng với anh.

Có lẽ do anh quá tham lam rồi, nhưng cho dù cô không cười với anh, anh vẫn muốn nắm tay cô, cùng cô đi khắp Amsterdam.

Amsterdam là thành phố du lịch nổi tiếng, bất kỳ mùa nào cũng là thời gian tốt để đến đây du lịch. Đến Hà Lan, chỉ cần đến Amsterdam một lần, là có thể nhìn thấy một Hà Lan từ xưa đến nay.

Bọn họ đi xem vùng sông nước phong tình mê người, quạt xay gió nổi tiếng hậu thế, và hoa tulip xinh đẹp nhất thế giới, viện bảo tàng với kiến trúc Bắc Âu cổ xưa, thậm chí ban đêm anh còn kéo cô đến khu SexyCity nổi danh toàn cầu, những người ở đây múa hát không mặc quần áo nhưng không có chút kiêng kị, ngượng ngùng, e dè hay xấu hổ, điều đó dường như đã trở nên quen thuộc với họ, khiến cho bọn đàn ông nóng mắt. Điều khiến cho Tình Tình khó chịu là người đàn ông lúc nào cũng tỏ ra ưu nhã cao quý lại dẫn cô đi xem biểu diễn chân nhân tình yêu độc nhất Châu Âu, để cho cô tăng thêm kiến thức.

Chuyện tăng thêm kiến thức mà anh nói, quả thật chỉ có mặt người dạ thú như anh dám phát minh mà thôi.

Rơi vào trường hợp đó, khiến Tình Tình hận không thể choáng váng rồi ngất tại chỗ, nhưng, lại có thể khiến cho đàn ông muốn ngừng mà không ngừng được, thậm chí còn bị đắm chìm trong đó.

Sau khi rời khỏi nơi đó, một người đàn ông nào đó thậm chí nhin không được, trực tiếp ở trên xe làm chuyện mà đời này cô cũng không dám ngẩng đầu lên nói.

Trong biển hoa Daisy xinh đẹp, anh hứng trí bồng bồng cầm máy chụp ảnh không ngừng đuổi theo cô, cúi đầu, ngoảnh mặt, hay từng cái xoay người, từng động tác của cô anh đều lưu lại trong máy ảnh, chỉ trừ nụ cười mà anh muốn nhìn thấy.

Nhưng, cho dù cô không cười, cô trong mắt anh vẫn xinh đẹp như vậy khiến cho anh động lòng.

Tình Tình ngồi trong biển hoa Daisy giống trong phim điện ảnh Trung Mỹ, nhìn những đóa hoa kéo dài đến vô hạn, mỗi một đóa hoa đều rực rỡ như vậy, trong không khí thấm đẫm cảm giác lãng mạn và ấm áp. Nhưng, cô không nên hưởng thụ như thế. Bọn họ đã đến đây chơi gần một tháng rồi, nhưng vẫn không có tin tức của mẹ và em trai, người đàn ông này có phải mãi chơi quá cho nên hoàn toàn quên đi chuyện của cô hay không?

Không được, khó có được một chuyến ra nước ngoài, cô nhất định muốn gặp mẹ và em trai. Nhất định phải gặp. Hơn nữa, bây giờ hưởng tuần trăng mật trên danh nghĩa là là cơ hội tốt nhất!

“Bảo bối, sao em lại không vui?”

Mộ Dung Trần cắt máy ảnh xong, ngồi vào bên cạnh cô thấy thái độ của cô dường như có chút nặng nề.

Không phải mới vừa rồi còn tốt sao? Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển. Chỉ là cho dù bị kim đâm anh cũng không quan tâm, dù cho bị kim đâm đến cả người đầy máu, anh cũng cam tâm tình nguyện.

“Lúc nào chúng ta trở về nước?” Tình Tình luôn luôn không dám nhìn thẳng anh, mở to mắt nhìn về phía xa xa.

“Không thích nơi này sao?” Mộ Dung Trần trực tiếp ôm cô để trên đùi của mình, phản kháng nho nhỏ của cô căn bản không có tác dụng

Vùi mặt vào trong tóc của cô, mùi thơm thường ngày xen lẫn với mùi hoa Daisy nhàn nhạt.

“Em có tâm sự sao?” Thấy cô không nói một lời. Mộ Dung Trần quay mặt của cô nhìn vào mắt anh.

“Trước khi kết hôn, anh đã đồng ý chuyện của tôi rồi”

Cô căn bản không có biện pháp ngụy trang trước mặt anh, cũng không cần thiết phải làm vậy. Tính kế với người đàn ông này, cô hầu như không có phần thắng. Anh ta là hồ ly, mà cô ngay cả trình độ vườn trẻ cũng chưa đến, làm thế nào so đây? Không bằng cứ thẳng thắn thì tốt hơn.

“Anh đồng ý với em chuyện gì?”

Mộ Dung Trần giả vờ suy nghĩ sâu xa. Anh đồng ý với cô rất nhiều chuyện, nhưng cô muốn nói đến điều kiện nào.

Anh thừa nhận anh có chút tư tưởng xấu. Chính là muốn cô đối với anh không khách khí và xa lánh, cho dù cùng cô cãi nhau, vẫn tốt hơn cô lạnh nhạt không để ý đến anh.

“Làm sao anh có thể như vậy?” Lần nữa bị anh chọc cho tức giận đến đỏ bừng cả mặt, người đàn ông da mặt thật dày này!

“Tức giận như vậy sao?” Đưa tay bẹo cái mũi nhỏ của cô, Mộ Dung Trần cười.

“Anh buông tôi ra!”

“Tôi muốn gặp mẹ và em trai của tôi” Tình Tình dùng quả đấm nho nhỏ đấm xuống vai anh, dùng hết sức đấm, dù thế nào cũng không làm anh ta đau, đấm mấy cái đã tự làm đau mình.

“Thì ra có cô gái nhỏ nhớ mẹ. Ở bên cạnh anh không vui sao?”

Tâm tư của cô làm sao có thể lừa được anh. Mà anh đương nhiên đã an bài sẵn những chuyện này rồi, chỉ là anh không nói ra mà thôi.

“Tôi muốn gặp bọn họ, anh có nghe không?”

Người đàn ông này, lúc này còn muốn trêu chọc cô. Anh ta sao lại không biết chuyện này quan trọng với cô như thế nào?

“Tình Tình, em biết hoa Daisy có ý nghĩa gì không?”

Không để ý đến vấn đề của Tình Tình, Mộ Dung Trần buông cô ra, duỗi tay hái một ít hoa, để trước mặt cô.

Tại sao người đàn ông này luôn muốn chuyển đề tài thế? Tình Tình tức giận muốn giành lấy hoa trong tay của anh, nhưng anh nhanh tay lẹ mắt giơ lên cao để cô không với tới được.

“Mộ Dung Trần, anh thật là quá đáng...”

“Nghe cho kỹ, ý nghĩa thứ nhất của hoa là vĩnh viễn vui vẻ. Anh dẫn em đến đây chính là hy vọng biển hoa này có thể khiến tâm trạng em vui vẻ, ở bên cạnh anh em có thể cười với anh”. Mộ Dung Trần nhìn cô, trong mắt có nghiêm túc và cố chấp.

“Ý nghĩa thứ hai là...” Mộ Dung Trần dừng một chút sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Em có thể thử yêu anh không?”

Thật ra ý nghĩa thứ hai của hoa là: “Em có yêu anh không?” Nhưng anh biết cô hận anh còn không kịp, làm sao có thể yêu anh. Ít nhất bây giờ cô không thể nào yêu anh được.

Nhưng, anh lại nghĩ đến, sau này, anh muốn cô yêu anh. Một người yêu đơn phương cũng rất mệt mỏi. Mà anh, không cho phép cô không yêu anh.

Tình yêu là duy nhất sao? Anh không biết, nhưng anh biết, trái tim của cô là thứ duy nhất anh muốn. Người luôn tự mình là thông minh, kiêu ngạo, không quan tâm đến bất kì thứ gì, nhưng anh lại không biết, thứ gì cũng có thể lấy được chỉ cần cố gắng, chỉ duy nhất trái tim là không thể cưỡng cầu.

Thanh âm trầm thấp, phiêu đảng ở trong gió. Khiến lòng của Tình Tình trong nháy mắt trở nên mơ hồ.

Trong cuộc hôn nhân vô vọng này, làm sao cô có thể dành tình cảm cho anh. Nhưng, hôm nay anh lại nói như vậy, khiến cho lòng cô có thứ gì đó chảy qua, khiến cô cảm thấy đau âm ỉ.

59. Chương 59: Lòng Rối Loạn

Anh ta chung quy thích ở trước mặt cô nói những lời tán tỉnh, trêu chọc khiến cho lòng cô rối loạn, thậm chí khiến cho cô không biết phải làm sao.

Đúng vậy, không biết phải làm thế nào, kể từ sau khi kết hôn rồi đi đến quốc gia xa lạ này, ngoại trừ ở trên giường, anh đều dịu dàng và bảo vệ cô ở khắp nơi, lúc ra ngoài sẽ nắm tay cô, trong nông trường anh không có thuê người giúp việc, một ngày ba bữa đều do anh tự xử lý, thậm chí ngay cả quần áo của cô anh cũng tự mình giặt, bởi vì mỗi ngày anh sẽ bá đạo muốn cô tắm chung với anh, dĩ nhiên không chỉ đơn giản là tắm mà thôi, chờ bọn họ tắm xong, cô đã mệt mỏi đến mức ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Đêm hôm đó, sau khi bọn họ cùng nhau tắm xong, anh ôm cô về giường, trong lúc cô mơ mơ màng màng ngủ, hình như nghe có tiếng vật nặng rơi xuống đất, mở mắt ra thấy bên cạnh không có ai, cô mặc quần áo ngủ vào sau đó theo tiếng phát ra âm thanh đi ra ngoài, vậy mà cô thấy Mộ Dung thiếu gia luôn luôn phong lưu cao quý lại đang phơi quần áo của cô, trong miệng không ngừng mắng chửi nước rửa mặt bị anh đá trúng.

Khoảnh khắc đó lòng của cô cảm thấy vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Có lẽ, lúc đầu gặp nhau, cô thật sự rất hận anh, mỗi ngày mỗi đêm đều hy vọng có thể thoát khỏi anh. Nhưng mấy ngày gần đây sau khi ở chung với anh, lòng kiên định của cô đã bắt đầu lung lay.

Lúc anh cưỡng ép và uy hiếp cô thật sự rất đáng ghét, nhưng những lúc anh dịu dàng và thâm tình lại như có dòng nước nhỏ rót vào trái tim của cô, anh sợ cô lạnh, sợ cô đói, sợ cô cô đơn, và không vui, luôn trăm phương nghìn kế nghĩ cách làm cô vui, dụng tâm của anh và tình cảm của anh, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được, mà cô, từ lúc đầu bài xích chán ghét đến.....

Rốt cuộc đây là gì? Cô không biết, thật không biết, và càng sợ hơn khi đã biết. Cô chỉ biết, khi nhìn thấy anh, lòng của cô đã không còn cảm thấy chán ghét, khi nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh cô còn cảm nhận được ý cười dịu dàng và tình ý sâu sắc.

Trái tim bắt đầu rối loạn, rối loạn không biết nên làm như thế nào cho phải, cô đối với anh, bây giờ đã là tình cảm gì? Cô không muốn tìm hiểu, chỉ sợ đáp án thật khiến cho người ta không chịu nổi. Cũng sẽ khiến cho cô cảm thấy xấu hổ.

Tình cảm của cô với Bách Lâm còn chưa kịp đặt dấu chấm hết, đã bị những hoan ái triền miên của anh cuốn lấy khiến cô muốn thoát cũng không thoát ra được. Bách Lâm đối với cô rất tốt, nhưng cả đời này không thể đền đáp được. Anh đã yêu cô nhiều năm như vậy, sự bảo vệ và tình cảm chân thành như vậy sao có thể là giả được.

Ai cũng nói tình cảm thuở hoa niên là tình cảm đơn thuần nhất không chứa bất kì tạp niệm gì, Bách Lâm với cô, đã trải qua những năm tháng thanh xuân ngây thơ nhất khiến người ta trọn đời khó quên.

Địa vị của anh trong lòng cô, không có người nào có thể thay thế được, cô thật sự thương anh, nhưng bây giờ lại bị tình cảm của Mộ Dung Trần quấy nhiễu, anh làm tất cả vì cô khiến cho cô cảm động.

Nếu như Bách Lâm mang lại cho cô đoạn tình cảm bằng phẳng như nước, quan tâm và nhưng nhớ nhẹ như gió, bình thản ấm áp giống như gió xuân, không đến mức kinh thiên động địa, cũng không oanh oanh liệt liệt, thì tình yêu của Mộ Dung Trần giống như một ngọn lửa nóng, thấm vào tận xương tủy. Nhưng ngọn lửa mạnh mẽ cỡ nào cuối cùng cũng có ngày dập tắt.

Giữa bọn họ lúc bắt đầu chỉ ham muốn thân thể, mà không hề có tình yêu, tình cảm như vậy rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu? Người đàn ông này, rốt cuộc yêu cô ở điểm nào?

Tình yêu không sâu như vậy, lúc nào cũng có thể biến mất, tình yêu của anh đến nhanh, lại mãnh liệt như vậy, làm cho người ta trở tay không kịp, nhưng nếu như có một ngày tình yêu của anh biến mất nhanh như khi nó đến thì sao? Nghĩ đến đây cô cảm thấy hoảng sợ (Nhìn chị Tình cứ không dứt khoát, mình cũng bực, nhưng nghĩ lại cũng đúng, tình cảm phải được dung đắp từ từ, cưỡng ép cũng không hp.)

Cô không muốn tìm hiểu thật ra, tình cảm Mộ Dung Trần dành cho cô là gì? Nhưng cô cảm động trước những việc anh làm vì cô, lại làm lòng cô cảm thấy tội ác mãnh liệt, tại sao cô có thể cảm kích người đã độc ác chia rẽ cô và Bách Lâm? Cô như vậy, thì khác nào đã phụ tình cảm Bách Lâm dành cho cô, cho dù có nhiều lý do hơn nữa cũng không đủ

Mỗi ngày, khi tỉnh lại trong lòng anh, cũng làm cô cảm thấy chán ghét chính mình. Đối với người đàn ông luôn ép buộc cô mà động tâm với anh ta. Nếu như bắt đầu đã là sai, vậy tương lai, dù như thế nào cũng là sai.

Cô không thể để chính mình đã sai càng thêm sai. Cho nên cô không có cách nào đáp lại vấn đề của anh, cũng không cho phép chính mình đáp lại.

“Thật...” Ngoại trừ 3 chữ kia, cô không biết còn có thể nói gì. Nhưng, anh không để cho cô nói.

Nụ hôn cuồng nhiệt mang theo khí thể bá đạo chiếm hữu môi cô, hôn thật sâu, đầu lưỡi vội vàng thăm dò vào trong môi của cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, những nơi thuộc về cô anh đều không muốn bỏ qua. Anh không muốn nghe cô nói lời cự tuyệt, đặc biệt là 3 chữ kia, một chút anh cũng không muốn nghe.

Anh chỉ muốn cảm nhận thân thể của cô, cảm nhận nhiệt độ của cô, để anh biết, cô thật ra vẫn còn ở bên cạnh anh, ở nơi anh có thể đưa tay chạm đến.

Lòng, vào lúc này, rất đau. Ai nói đau lòng chỉ có phụ nữ mới cảm giác được. Anh trước kia, căn bản cũng không biết điều này.

Là cảm giác gì, cho đến hôm nay, cho đến giờ phút này anh mới hiểu, thì ra bị thương tổn không hề phân biệt là nam hay nữ, thương tổn cũng không phải vì anh là đàn ông mà trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Anh đừng như vậy..... Có người nhìn...” Nụ hôn của anh mang theo tức giận, cắn môi cô đau đớn, sau khi buông Tình Tình ra thì mặt cô đã ửng hồng, bởi vì cách bọn họ không tới 5 mét có một đôi tình nhân đang chụp hình bọn họ.....

“Không sao, bọn họ thích cứ để bọn họ nhìn” Mộ Dung Trần vô tình liếc mắt nhìn đôi tình nhân phía sau, không quan tâm nói. Đôi tình nhân đó cười một tiếng với họ, sau đó dần dần đi xa.

“Đi thôi, đi về!” Mộ Dung Trần đứng lên kéo tay của cô.

“Chuyện tôi nói với anh vừa rồi?”

Tình Tình mặc anh nắm tay của mình từ từ rời khỏi biển hoa Daisy, vẫn không quên hỏi về vấn đề của mình.

“Cười với anh một cái, anh sẽ dẫn em đi” Cúi đầu nhìn xuống, bởi vì mới vừa hôn mà mặt cô hồng như quả đào.

Anh ta không phải đang cố tình làm khó cô sao? Tình Tình không biết nên cười như thế nào khi đối mặt với anh.

“Em cũng không muốn để em trai nhìn thấy dáng vẻ mặt ủ mày chau của em chứ? Nó sẽ cho rằng anh ngược đãi em đấy”

Anh đã nói đến như vậy, cô có thể không cười sao? Nhưng, tại sao chỉ là cười thôi, đối với cô lại khó như vậy?

60. Chương 60: Giác Mạng Khó Tròn

Tình Tình chưa từng nghĩ đến, sau khi cách biệt 10 năm, lần thứ hai gặp lại em trai Thẩm Thiệu Dương của cô, cũng không có cảm giác như trong tưởng tượng của cô..... Vui sướng khi chị em được gặp lại.

Đúng vậy, cô không biết nên diễn tả cảm giác lúc này trong lòng mình là gì? Khi gặp lại em trai đã cao hơn cô nửa cái đầu, khuôn mặt tuấn tú đang đứng trước cổng biệt thự mà cô đã ở gần 1 tháng, cô xuống xe, sau đó 2 chân cứ đứng ngây tại chỗ.

Nước mắt điên cuồng rơi xuống, đau khổ và xót xa trong lòng nói không nên lời, bởi vì đã đợi quá lâu mà sinh ra cảm giác bơ vơ và luống cuống. Mặc dù hằng năm cậu cũng có đem hình mẹ và em trai đến cho cô, nhưng khi người thật đứng ở trước mặt, Tình Tình lại có cảm giác như cách cả một đời.

Cô không thể nhúc nhích một chút, chỉ có thể ngây ngốc ngồi ở một chỗ, không nhúc nhích nhìn người thiếu niên đang từng bước, từng bước đến gần cô.

“Chị.....”

Một tiếng chị, cùng với nụ cười quen thuộc trên mặt nó, khiến Tình Tình từ trong bối rối lấy lại tinh thần.

“A Dương..... A Dương.....”

Khản trương và do dự một giây trước giờ khắc này dường như hóa thành hư ảo. Tình Tình trực tiếp ôm lấy hông của Thẩm Thiệu Dương, khóc không thành tiếng

“Chị....”

Cho dù Thẩm Thiệu Dương đã sớm trưởng thành, nhưng trong giờ phút này cũng không nhịn được vành mắt đỏ lên. Bọn họ vốn là chị em sinh đôi, nhưng bởi vì ân oán của cha mẹ mà buộc phải xa rời nhau, làm sao có thể không cảm thấy khó chịu?

10 năm, đối với bọn họ mà nói, mỗi ngày đều là đau khổ.

“Diệu Dương, thật sự là em sao, chị không phải đang nằm mơ chứ, không phải đang mơ chứ?”

Tình Tình vừa khóc, vừa cười đưa tay vuốt mặt của Thẩm Diệu Dương, không chú ý đến người đàn ông vẫn theo bên cạnh cô, sắc mặt đã thật không tốt (=)). Cả em trai người ta cũng ăn giấm chua)

“Chị, chúng ta đi vào rồi hãy nói chuyện, được không?”

Tình Tình có thể không chú ý đến Mộ Dung Trần, nhưng cũng là đàn ông, Thẩm Diệu Dương làm sao có thể không nhìn ra, anh rể thân ái của anh đang cực kì khó chịu khi nhìn thấy chị em họ ôm ấp thân mật như vậy.

Anh cũng không muốn, nhưng bọn anh đã cách biệt 10 năm như vậy, lần đầu tiên gặp lại làm sao có thể không kích động? Anh rể sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?

Chỉ là, dù sao anh cũng nên cho anh rể một chút mặt mũi, dù sao nơi này cũng là địa bàn của anh ta, nếu như không phải anh ta phái chuyên cơ đón anh tới đây, phỏng chừng bây giờ anh cũng không thể gặp mặt chị mình.

“Tình Tình, Diệu Dương đã ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, em nên cho cậu ấy vào nghỉ ngơi một hồi đi”

Mộ Dung Trần không chút dấu vết để tay ôm eo cô, kéo cô về bên người. Cho dù là em trai ruột thì sao? Chỉ cần là đàn ông thì phải cách người phụ nữ của anh xa một chút.

“Diệu Dương, mẹ đâu?”

Khi thân thể của cô bị Mộ Dung Trần ôm lấy, Tình Tình mới nghĩ đến vấn đề quan trọng. Cô nhìn quanh, nhưng cũng không thấy Thẩm Quân Hoa.

Lòng của cô chợt căng thẳng, giống như đang lo lắng chuyện gì.

“Mẹ...”

Thẩm Diệu Dương liếc mắt nhìn Mộ Dung Trần, sau khi nhìn ra ý của anh, mắt mắt giây mới nói với Tình Tình:

“Mẹ nói, qua một thời gian nữa mới có thể gặp chị”

“Tại sao?”

Tình Tình không dám tin trọn to 2 mắt, đôi tay vốn buông lỏng bỗng nắm chặt quần áo của Mộ Dung Trần, thân thể nhỏ nhắn đang run rẩy.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao mẹ không cùng em đến gặp cô? Bà có biết, cô vì chờ đợi ngày này đã chịu bao nhiêu đau khổ không? Vì một ngày này, cô thậm chí bỏ qua tình cảm của mình đối với Bách Lâm mà cùng một người cô không yêu kết hôn.

Tại sao mẹ lại không đến gặp cô? Hay còn có nguyên nhân nào khác? Do sức khỏe sao?

Bao nhiêu suy nghĩ cứ quẩn quanh trong đầu, khiến tâm tình của Tình Tình lo lắng, bất an.

“Chị, chúng ta nói chuyện đó sau được không?”

Thẩm Diệu Dương làm sao có thể không hiểu lòng của chị lúc này. Nhưng, sau khi anh rể gửi hình cưới cho bọn họ, ngay cả gặp mặt hẳn bà cũng không muốn, chứ đừng nói là ra khỏi cửa. Anh chỉ còn cách nghe lời anh rể đến gặp mặt chị trước, chờ sau khi tâm trạng mẹ ổn định rồi mới bàn tiếp.

Những năm gần đây, mặc dù mẹ sống không vui, nhưng cũng không giống như khi biết tin chị kết hôn. Anh cũng không biết vì sao mẹ lại như vậy, vốn là có thể gặp nhau, tại sao lại không muốn gặp chị?

“Diệu Dương, em nói cho chị biết. Mẹ rốt cuộc thế nào? Có khỏe hay không? Có khỏe không? Có phải mẹ không muốn gặp chị? Có phải mẹ chán ghét chị không? Cho nên mới không đi cùng em?”

Cảm giác giống như bị vứt bỏ, buộc phải rời xa người thân 10 tuổi năm ấy, lại lần nữa kéo đến, khiến cả người Tình Tình dường như sụp đổ. 10 năm nay, được gặp mẹ với em trai là mục đích duy nhất trong cuộc sống của cô, nhưng mục tiêu ấy rõ ràng sắp thành sự thật, nhưng chợt biến mất ngay trước mắt, khiến cho trước mắt cô chỉ còn lại sự mờ mịt, ngỡ ngàng.

“Không phải vậy, chị, mẹ làm sao có thể ghét chị, chỉ là thân thể mẹ không khỏe thôi” Thẩm Diệu Dương đau lòng nhìn chị gái của mình.

Những năm qua, mặc dù thời thời khắc khắc anh đều chống chọi với bệnh tật, nhưng ít ra bên cạnh anh còn có mẹ chăm sóc, bọn họ nương tựa lẫn nhau cùng nhau vượt qua những tháng ngày khó khăn.

Nhưng chị của anh. Một mình trở về Tiết gia xa lạ, cùng với người cha so với người xa lạ còn không bằng ở chung, còn có người đàn bà khiến cho nhà anh nhà tan cửa nát và đứa con của họ, đau khổ như vậy, khó khăn như vậy có người nào có thể thấu hiểu, quan tâm?

“Tình Tình, nghe lời, chúng ta trở về phòng rồi nói” Biết tâm trạng hiện giờ của cô không tốt, nói gì cũng không lọt tai, hơn nữa bây giờ bọn họ đang đứng ở trước cửa, không phải là một nơi tốt để nói chuyện.

Mộ Dung Trần không hề phí chút sức lực nào đã có thể ôm lấy thân thể nho nhỏ đi về phía biệt thự.

“Thật không phải ghét chị sao? Không phải sao?”

Tình Tình mặc cho Mộ Dung Trần ôm cô, không giãy giụa. Lúc này, cô đang chôn mình ở trong suy nghĩ của mình không có cách nào thoát khỏi.

“Bảo bối của anh xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy, vì sao người khác có thể ghét bỏ em được?” Mộ Dung Trần đau lòng ôm cô gái nhỏ đang không ngừng rơi lệ trong ngực.

Thật là đáng chết! Anh tưởng để cô nhìn thấy em trai sẽ vui vẻ. Sự thật chứng minh, cô không những không vui, ngược lại còn rất đau lòng.

Sớm biết như vậy, anh sẽ mặc kệ tạm thời không để bọn họ gặp nhau sẽ tốt hơn bây giờ cô khóc thành ra như vậy.

Thẩm Diệu Dương đi theo phía sau bọn họ, nghe chị khẽ khóc, anh rề dụa an ủi, trong lòng cũng ề ẩm, chua chát không nói nên lời. Nhưng có một chuyện anh có thể xác định, chính là anh rề thật lòng đối xử tốt với chị của anh.

61. Chương 61

Mặc dù mẹ cô không đến, nhưng ít nhất em trai cô cũng đến, cho nên tâm trạng của Tình Tình cũng dần bình ổn dưới sự an ủi của Mộ Dung Trần và em trai.

Sau bữa xơi tối, vì để cho hai chị em có thể tự do nói chuyện một chút, Mộ Dung Trần nhường thư phòng lại cho 2 người bọn họ.

“Chị, ông ấy đối với chị có tốt không?” Ông ấy trong miệng của Thẩm Diệu Dương không cần hỏi cũng biết là ai. Những năm gần đây, chị ở bên người ông ấy nhất định đã chịu không ít uất ức.

“Đừng nhắc đến có được không?” Tình Tình nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ nơi đất khách quê người, với Tiết Thiệu Trạch, một chút cô cũng không muốn nhắc đến. Nhưng không hiểu vì sao em trai cô lại nhắc đến ông. Vốn là đối với ông có một chút tình cảm, nhưng ngày đó trong hôn lễ vô tình nghe được cuộc trò chuyện của ông với cậu thì hoàn toàn biến mất. Người đàn ông như vậy, cho dù là cha ruột của cô, cô cũng khinh thường.

Nhưng, điều làm cô khó chịu nhất chính là sự thật không có cách nào thay đổi, chính là trên người cô và ông ấy chảy cùng một dòng máu.

“Mẹ, thật ra rất nhớ chị, cũng chưa từng muốn bỏ lại chị. Năm đó, bởi vì không còn cách nào khác”

Thẩm Diệu Dương làm sao không biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Bọn họ là chị em sinh đôi, mặc dù trái tim của anh đã trải qua phẫu thuật, nhưng cũng không thể thay đổi được.

“A Dương, chị hiểu. Chị chỉ đau lòng một chút thôi”

Quay đầu nhìn em trai, Tình Tình vỗ vỗ tay của cậu. Nếu cô có thể đợi 10 năm rồi, thì đợi thêm một chút có là gì? Cô chỉ lo cho sức khỏe của mẹ mà thôi, nếu như mẹ thật sự không khỏe như lời Diệu Dương đã nói, thì biết làm sao?

“Người đàn bà kia vẫn còn ở Tiết gia sao? Bà ấy có gây khó dễ cho chị không?”

Thẩm Diệu Dương muốn biết nhất là những năm gần đây, cuộc sống của Tình Tình ở Tiết gia như thế nào. Bởi vì hằng năm, cậu đến thăm họ cũng chỉ nói một vài câu, nếu như Tiết Thiệu Trạch đối với chị của anh không tốt, anh sẽ không tha thứ cho ông ta.

Chân tướng chuyện năm đó cậu cũng kể cho anh nghe một chút, mẹ không muốn tha thứ cho Tiết Thiệu Trạch, là bởi vì yêu quá sâu cho nên hận cũng quá sâu, sâu đến mức không ai có thể chạm vào.

Mặc dù anh là con của bọn họ. Nhưng người ngoài cuộc vẫn thấy rõ hơn người trong cuộc. Ân oán đời trước anh không có biện pháp tìm hiểu nhiều như vậy, có truy cứu tiếp cũng chỉ uống công.

Bọn họ đã trải qua nửa đời người, tại sao còn phải hành hạ lẫn nhau như vậy, tại sao không chịu đem sự thật nói rõ với nhau?

Có lẽ do Thẩm Quân Hoa không muốn đối diện với sự thật mà thôi, dù sao Tiết Thiệu Trạch cũng cho là bà đã qua đời nhiều năm. Muốn đền bù cũng không biết bắt đầu như thế nào.

Tình yêu và nỗi đau trong lòng Thẩm Quân Hoa mãi mãi không bao giờ phai mờ, cho nên hận là liều thuốc duy nhất của bà, dùng hận để bao bọc tình yêu. Hận chính là cơn nghiện, mà yêu chính là thuốc giải duy nhất.

Nhưng, yêu, bây giờ trở lại nói yêu, thật sự quá khó khăn. Bà không tìm thấy lối ra ình. Ngay cả con gái, sống bên cạnh người đàn ông bà hận nhất suốt 10 năm bà cũng không có cách nào đối mặt.

“A Dương, chị không muốn nhắc đến họ”

Tình Tình thật sự không muốn nhắc đến mẹ con của Lữ Bích Viện, điều đó sẽ càng khiến lòng cô khó chịu hơn. Mẹ với em trai còn chưa biết Tiết Tình Tình không phải là con của Tiết Thiệu Trạch phải không?

Cậu từng nói với họ chưa? Nhưng, biết rồi thì thế nào? Tổn thương đã tạo thành, cũng không thể lạnh lạnh như cũ được.

Nếu như không phải do bọn họ, mặc dù bây giờ cô không thể gặp em trai nhanh như vậy, nhưng ít nhất cô tạm thời vẫn có một cuộc sống bình lặng, vẫn lặng lẽ chờ đợi.

Không như bây giờ.

“Vậy thì chị nói về anh rể một chút đi, em nhìn ra được, anh ấy rất yêu chị”

Thẩm Diệu Dương nhìn Mộ Dung Trần đối với chị rất yêu thương, rất cưng chiều, nhưng chị đối với anh rể dường như không có tình yêu, ít nhất cũng không giống với tình cảm mà anh đã dành cho chị.

Trước đây chuyện của chị có bạn trai, cậu cũng nói cho anh biết, thậm chí ngay cả hình cũng đã nhìn thấy. Nhưng tại sao lại đột ngột thay đổi, chuyện đó chỉ có chị mới biết.

“Giữa chị với anh ta không có gì để nói” Nhắc đến Mộ Dung Trần, Tình Tình cũng không muốn nói.

“Nhưng, hai người đã kết hôn”

Anh biết chị anh đột nhiên kết hôn nhanh như vậy, rất không bình thường, nhưng anh không có biện pháp ngăn cản cuộc hôn lễ này, hơn nữa, anh rất hài lòng với anh rể, khi bọn họ còn chưa chính thức gặp mặt, nói chuyện qua máy tính anh cũng biết người đàn ông như Mộ Dung Trần, nhất định có thể mang đến hạnh phúc cho chị.

“A Dương, nói cho chị biết cuộc sống của em những năm gần đây ở Mỹ đi” Kết hôn cũng không đại biểu cho cái gì. Kết hôn vẫn có thể ly hôn không phải sao?

“Chị...”

“Nếu như em không muốn nói, vậy chị về nghĩ trước” Tình Tình rõ ràng không muốn nói, cô từ trên ghế đứng lên muốn rời khỏi, lại bị Thẩm Diệu Dương nhấn trở lại.

“Chị, được rồi. Chị không muốn nói thì thôi”

Tính tình của chị khi nào thì trở nên bướng bỉnh như vậy. Chị như vậy, anh rể muốn lấy lòng của chị, sợ rằng không dễ dàng rồi.

Xa nhau 10 năm, đương nhiên có rất nhiều chuyện muốn nói, cho nên chiều nay, 2 chị em bọn họ nói chuyện cực kì lâu, lâu đến mức Tình Tình cũng không biết từ lúc nào mình đã ngủ thiếp đi trên mặt bàn.

Ngay cả Mộ Dung Trần đi vào ôm cô trở về phòng cũng không biết.

“Anh rể, anh sẽ luôn đối xử tốt với chị của em chứ?”

Đưa mắt nhìn bọn họ trở về phòng, khi bọn họ đứng trước cửa phòng ngủ, Thẩm Diệu Dương tựa vào cửa thư phòng nói một câu.

“Tại sao hỏi như thế?” Ôm cô gái đã ngủ say trong ngực, Mộ Dung Trần cũng không quay đầu lại.

“Chị có lúc rất bướng bỉnh đấy! Em nghĩ, về sau anh nên nhường nhịn chị ấy nhiều hơn được không?”

Anh chỉ ra sau Tình Tình mấy phút mà thôi, nhưng tâm lý lại chín chắn hơn chị của anh rất nhiều.

Đây là yêu cầu duy nhất của anh. Anh hy vọng chị của anh có thể hạnh phúc.

“Yên tâm đi, anh sẽ không bắt nạt cô ấy. Khuya lắm rồi, nghỉ ngơi đi!” Mộ Dung Trần trực tiếp ôm người đẹp trở về phòng.

Cô quật cường và bướng bỉnh, anh không biết đã lĩnh giáo bao nhiêu lần rồi, không nhường nhịn cô, không biết cô đã bị anh bắt nạt thành dạng gì rồi, dĩ nhiên trừng phạt nên có cũng không thể thiếu.

Muốn không đối tốt với cô, chỉ sợ rất khó. Anh hận không thể moi tim mình ra để cho cô ấy, chỉ là tim của anh, cô không lạ gì không phải sao?

Chỉ có điều, một người yêu đơn phương, anh có thể chịu đựng được bao lâu?

Mộ Dung Trần vẫn cho là, anh có thể nhẫn nại chờ đợi cho đến khi Tình Tình tiếp nhận anh thì thôi, nhưng lúc này anh không nghĩ đến, thật ra sự nhẫn nại của người đàn ông lại không bền bỉ như anh tưởng tượng.

Càng không ngờ, sau khi bọn họ cưới nhau, phong ba lại ập đến nhanh như vậy, nhanh đến mức trở tay không kịp.

62. Chương 62

Sau chuyến tuần trăng mật có vẻ ngọt ngào, ấm áp. Bọn họ trở về nước, em trai Thẩm Thiệu Dương cũng trở về Mỹ tiếp tục việc học trong ngày hôm ấy.

Thời tiết đầu mùa đông, se se lạnh, chủ tịch nhà Mộ Dung vẫn yên lặng an bình như cũ.

Chim nhỏ không biết tên ở trên bệ cửa sổ ngoài phòng ngủ lầu 4 nhảy thoăn thoắt, cái miệng nhỏ không ngừng kêu chip chip, đánh thức người trên giường, cô vẫn còn ngái ngủ xoay người, cả người vô lực, bủn rủn nằm ở trên giường lớn thoải mái, không muốn mở mắt ra.

Chỗ bên cạnh sớm đã trống rỗng, xem ra anh đã thức dậy sớm đến công ty rồi.

Sau khi tuần trăng mật kết thúc, bọn họ từ Amsterdam trở về nước, công việc của Mộ Dung Trần vốn rất bận rộn, cộng thêm một tháng nghỉ ngơi, càng thêm loay hoay đi sớm về trễ, dường như một tuần rồi anh chưa về nhà ăn cơm tối thì phải? Chỉ có điều, mỗi ngày trước khi cô ngủ, anh đều trở về.

Cứ như vậy, mỗi đêm anh giống như ăn xuân được cường lực, vừa lên giường đã hôn cô, giày vò cô, có một người chồng tinh lực dồi dào như vậy, có phải cô nên cảm thấy mình có phúc không? Nhưng, phúc phận như vậy, không phải cô muốn thì có thể cự tuyệt.

May mắn duy nhất chính là anh đồng ý tạm thời không có con. Vừa nghĩ đến ngày đó anh đưa cho cô một chai thuốc, trong lúc vô ý đang khó hiểu, thì anh hung hăng nói: “Anh cũng không phải không muốn giải quyết vấn đề then chốt”

Một câu anh nói không muốn giải quyết vấn đề then chốt thì bắt cô phải uống thuốc sao?

“Yên tâm đi, thuốc này là do Âu Thánh Nguyên nghiên cứu, đã được nhà máy dược của nhà Mộ Dung giám định”

Dường như biết được suy nghĩ của cô, Mộ Dung Trần đoạt lại hủ thuốc ném trên mặt bàn.

Bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày cô đều uống đúng giờ. Không thể cam đoan tương lai có muốn cho nó đến thế giới này hay không?

“Cốc, cốc, cốc” Đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

“Thiếu phu nhân, cô đã dậy chưa?” Thanh âm của thím Ngọc từ bên ngoài truyền đến

“Thím Ngọc, con lập tức dậy ngay” Tình Tình mở mí mắt nặng trĩu ra, ngồi dậy, chân mông từ trên người rớt xuống, lộ ra thân thể trắng như tuyết, thân thể xinh đẹp không mảnh vải che thân.

“Bữa sáng đã chuẩn bị xong, mời cô xuống lầu dưới dùng cơm” Thím Ngọc sau khi nghe Tình Tình đáp lại, xoay người rời đi.

Tình Tình nghe được tiếng bước chân bà đi xa dần, thở phào một cái, dụi mắt, tìm được chiếc váy ngủ bị người nào đó quăng ở cuối giường, sau đó mặc vào, xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Người giúp việc nhà Mộ Dung rất nhiều, mỗi người đều có công việc của mình, thím Ngọc đặc biệt phụ trách bữa sáng. Tình Tình vào nhà Mộ Dung lâu như vậy, ngoại trừ nhớ rõ Cổ quản gia, lão Trần tài xế, những người giúp việc khác, người làm vườn..... Cô đều không nhớ được. Bởi vì cô ngoại trừ ăn ở lầu dưới, những lúc khác đều ở trong phòng sách lên mạng lướt web mới có thể qua một ngày.

Mặc dù sản nghiệp nhà Mộ Dung rất lớn, quy tắc cũng nhiều, nhưng kì thật cũng không khổ sở như Tình Tình tưởng tượng. Bởi vì trừ ăn sáng và ăn tối mọi người đều tập trung vào phòng ăn, những lúc khác, mỗi người đều có tự do của riêng mình.

Thành viên nhà Mộ Dung cũng xem như khách khí với cô, mẹ của Mộ Dung Trần – Thái Chi Lan, sợ cô ở nhà buồn, nên bảo cô ra ngoài nhiều hơn.

Ra ngoài sao? Cô căn bản không muốn đi một chút nào.

Mà Mộ Dung lão thái gia khiến cô kính sợ, cũng không dùng cơm với mọi người mỗi ngày, phần lớn thời gian đều do Cổ quản gia mang đến cho ông.

Ngoại trừ, lúc gặp mặt chào hỏi khách khí bề ngoài, giữa hai người cũng không nói chuyện, tán gẫu nhiều.

Người khiến Tình Tình không dám đối mặt chính là vợ của Mộ Dung Hàng Phong, cô nên gọi là thím 2, Lâm Thực Mẫn. Mỗi lần nhìn thấy cô, bà luôn dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, có lẽ ở trong cảm nhận của bà, người Mộ Dung Trần nên cưới không phải là người phụ nữ như cô? Hoặc là liên quan đến Mộ Dung Cẩm, khiến cho bà luôn tỏ thái độ bất mãn với cô, thậm chí nếu chỉ có 2 người, giọng điệu chanh chua của bà ta khiến cô không biết nên đáp lời như thế nào.

Điều duy nhất có thể làm chính là trầm mặc, không nói gì, cũng thật may ban đầu ở Tiết gia, cô đã tập thành thói quen, khi mẹ con Tiết Tinh Tinh thỉnh thoảng lại chê cười cô.

Người khác muốn nói như thế nào thì mặc kệ họ.

Nhìn cô gái sắc mặt ửng hồng trong gương, Tình Tình vô tình đưa tay xoa nhẹ mặt mình, hình như lại béo lên rồi.

Đều do người nào đó, lại dặn phòng bếp ba bữa cơm đều nấu canh cho cô uống, cô không muốn uống cũng không được, vì Quản gia làm tròn chức trách, mang tình huống mỗi ngày của cô báo cáo cho anh.

Lúc mới bắt đầu, cô không muốn uống, cô nghiêm mặt khiến người giúp việc mang đi. Buổi tối hôm đó trở lại, anh rõ ràng ép buộc cô suốt một buổi tối, cho đến khi cô mệt mỏi, trước khi ngủ còn nghe anh ta uy hiếp: “Nếu ngày mai em còn không uống, anh sẽ đối phó em như vậy”

Cho nên, cho dù có khó uống hơn nữa, cô cũng buộc mình phải uống. Chỉ là, dường như thật sự có chút hiệu quả, thân thể cô vốn mảnh khảnh, giờ đã tròn lên không ít.

Tình Tình lại thở dài, sau đó tắm rửa qua loa, rồi thay một bộ quần áo ở nhà màu xanh, sau đó đi xuống lầu.

“Tứ thiếu phu nhân, chào buổi sáng” Ở lối vào phòng ăn, Cố quản gia nhìn thấy cô, vẻ mặt tươi cười chào hỏi.

“Chào buổi sáng, Cố quản gia” Tình Tình rất kính trọng vị Cố quản gia hiền lành, tốt bụng này.

“Tứ thiếu gia trước khi ra khỏi nhà còn dặn dò để cô ngủ thêm một chút.” Bây giờ nhà Mộ Dung từ trên xuống dưới ai không biết tứ thiếu gia xem thiếu phu nhân như bảo bối mà cưng chiều trong lòng bàn tay chứ.

Tình Tình bỗng nhiên đỏ mặt.

“Làm thiếu phu nhân đúng là thật khác, lúc này nên dùng bữa trưa, mà bắt đầu ăn điểm tâm?” Một thanh âm lạnh lùng từ trong nhà ăn truyền đến.

Không cần nhìn Tình Tình cũng biết là thím 2 Lâm Thục Mẫn.

“Thiếu phu nhân, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi, mời qua dùng, tôi đi xuống trước”

Sớm biết miệng mồm của nhị phu nhân không tốt, nhưng cũng không dám nói gì, Cố quản gia nhẹ nhàng lui xuống.

“Được, ông đi làm việc của ông đi” Tình Tình nhắc chân đi vào phòng ăn. Lúc này, tất cả mọi người nhà Mộ Dung đều không có ở đây, ngoài trừ người nào đó ăn rồi vẫn ngồi lì không đi, Lâm Thục Mẫn.

Trên bàn ăn, bát cháo nhỏ kiểu Trung Quốc đang toát mùi thơm ngậy ngất, ngoài ra còn có dưa cải, bánh bao kiểu phương tây, chân giò hun khói còn có sữa tươi, nước ép chanh, salad trái cây, sắc hương vị đều đủ làm cho người xem bụng đói kêu vang.

“Thím hai, chào buổi sáng” Dù không tình nguyện, nhưng Tình Tình vẫn chào bà một tiếng, thím Ngọc kéo ghế để cô ngồi xuống.

“Thiếu phu nhân, cô muốn ăn gì?”

“Thím Ngọc, tôi tự làm được rồi”

Tình Tình nhẹ giọng nói, đúng là cô không có thói quen để người khác hầu hạ dùng cơm. Huống chi cô ăn cũng ít.

“Vậy tôi đi bưng canh lại” Biết tính của Tình Tình, thím Ngọc cũng không nói gì, xoay người đi về phía phòng bếp

63. Chương 63: Phong Ba (1)

Tình Tình không đợi thím Ngọc bưng canh lại, Lâm Thục Mẫn đang muốn chê cười Tình Tình nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị tiếng bước chân dồn dập cắt đứt.

“Tiểu thư, sao hôm nay lại tan học sớm vậy?” Bên ngoài truyền đến tiếng nói của lão Trần.

“Hôm nay tôi không có tiết” Mộ Dung Cầm mang theo túi xách, muốn vội vã đi lên lầu, lại bị nhị phu nhân nhìn thấy, cũng không đoái hoài đến châm chọc Tình Tình nữa mà vội vàng đi ra ngoài.

“Cầm nhi, sao con trở về sớm vậy?”

“Mẹ, con không có tiết nên về sớm, con còn có việc con lên lầu trước đây”

Ở cửa ra vào, cô đụng phải người không nên đụng, đương nhiên muốn nhanh lên một chút. Mặc dù cô biết người đó cũng không phải đến tìm cô.

Thời điểm Tình Tình đang buồn bực, Cố quán gia cự tuyệt bên ngoài vội vã đi vào, đi tới bên người Tình Tình, cúi đầu nói:

“Tứ thiếu phu nhân, bên ngoài có một người phụ nữ tự xưng là Dương phu nhân nói có chuyện muốn tìm cô. Cô có biết không? Có muốn gặp bà ấy hay không?”

Bình thường nhìn thiếu phu nhân chưa từng có người đến tìm, hôm nay không hiểu vì sao lại có một người đàn bà đến tìm cô, hơn nữa nhìn sắc mặt và thái độ của người đàn bà kia cũng thật không tốt, nhân viên bảo an vốn muốn trực tiếp đuổi bà ta đi, nhưng bà ta lại luôn miệng nói rất quen với thiếu phu nhân, nhất định muốn gặp cô cho bằng được.

Vừa đúng lúc, tiểu thư ở bên ngoài trở về, thấy người phụ nữ kia nói là người quen của tứ thiếu phu nhân, cho nên bọn họ mới dám thông báo.

Tình Tình vừa nghe đối phương là Dương phu nhân, một cái tên đã giấu ở trong lòng cô thật lâu chưa từng nhắc lại khiến cô cả kinh, bà đến tìm cô có chuyện gì? Một loại dự cảm xấu dâng lên trong lòng.

“Cố quán gia, tôi sẽ ra ngoài gặp bà ta” Bỏ ly sữa trong tay xuống, Tình Tình lập tức đi ra ngoài.

Tình Tình dự cảm không sai, thật sự là mẹ của Dương Bách Lâm – Trương Tân Như.

“Bác Dương, bác đến tìm con có việc gì sao?” Tình Tình dưới ánh nhìn chăm chú của nhân viên bảo an đi ra khỏi cửa sắt lớn khắc hoa.

Cô liếc nhìn Dương phu nhân ngồi trên ghế dài ở cửa, mặt đỏ ửng hơn bình thường, tóc rối tung, gương mặt tiêu tụy, bà bất quá chỉ mới 50 tuổi nhưng nhìn cứ như đã hơn 60 tuổi, khi bà ngẩng đầu lên, đáy mắt vẫn tơ máu và đầy căm phẫn nhìn cô.....Tại sao có thể như vậy?

“Tiết Tình Tình, cô cuối cùng cũng chịu ra rồi”

Trương Tân Như trong phút chốc nhìn thấy Tình Tình, cả người chợt tức giận đứng lên xông về phía cô.

“Bác Dương, bác làm sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Tình Tình lùi lại một bước, trong mắt Trương Tân Như đều là phần hận khiến cô kinh hãi và hoảng loạn.

Cô biết cô có lỗi với Bách Lâm, cũng rất có lỗi với người đã từng rất thương cô – Trương Tân Như, đột nhiên chia tay với Bách Lâm, quả thật cô nợ Dương gia một lời giải thích thỏa đáng.

Là cô sai rồi! Cô cho là mình không có cách nào đối diện với Bách Lâm, đã quên mất anh và cha mẹ anh. Cô cho là Tiết Thiệu Trạch sẽ xử lý tốt chuyện này.

“Tiết Tình Tình, cô còn có ý tốt hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Tân Như trừng mắt nhìn Tình Tình, người đàn bà vốn ưu nhã, quý khí giờ khắc này dường như đã biến thành một người khác.

Nếu như không phải mấy nhân viên bảo an thấy Trương Tân Như có chút không thích hợp, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà đứng sau lưng cô, phỏng chừng Trương Tân Như đã xông lại tát cho cô một cái.

“Cô vứt bỏ Bách Lâm để biến thành phượng hoàng còn chưa tính, nhà Mộ Dung các người thậm chí ngay cả Dương gia của chúng tôi cũng không bỏ qua. Tiết Tình. Cô thật quá đáng”

“Bác Dương, con thật sự không biết bác đang nói gì? Bác nói Dương gia xảy ra chuyện gì?”

Tình Tình không hiểu, làm sao có thể? Mộ Dung Trần đã đồng ý với cô sẽ không gây phiền phức với Dương Bách Lâm, vậy bây giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiết Tình Tình, cô đừng giả bộ. Cô không cần Bách Lâm cũng chẳng sao, nhưng tại sao cũng không muốn cho chúng tôi con đường sống? Dương gia chúng tôi rốt cuộc đã làm gì có lỗi với cô? Cô nhất định muốn thấy Dương gia chúng tôi táng gia bại sản mới chịu bỏ qua sao?”

Nói đến đây, Trương Tân Như không khỏi rơi nước mắt.

Thực phẩm Thanh Vinh, tháng trước rõ ràng mới thông qua những kiểm tra liên quan, bọn họ cũng vì năm sau cùng nhà Mộ Dung hợp tác khai phá dự án B11, mà mở rộng nhà xưởng, nâng áy móc thiết bị sản xuất, và cải tạo chất lượng công việc, nhưng sau khi Dương gia dùng 3 phần tư tài sản để vùi đầu vào việc mở rộng và cải cách, vậy mà nhà Mộ Dung nói bọn họ muốn độc lập khai phá dự án này, cho nên tất cả những dự án hợp tác đều tạm ngừng, bọn họ còn muốn đánh giá lại từ đầu.

Mà Thanh Vinh thực phẩm thiếu nhà Mộ Dung chống đỡ, bây giờ tài chính không thể quay vòng, không có cách nào trả phí nhân công và vật liệu khổng lồ, ngân hàng tín dụng cũng không đồng ý cho bọn họ vay tiền.

Vốn bọn họ vẫn đang hợp tác tốt với nhà Mộ Dung, tại sao khi Tiết Tình Tình vứt bỏ con trai của bọn họ rồi gả vào nhà Mộ Dung, công ty nhà bọn họ lại bắt đầu gặp chuyện như vậy?

Làm sao có thể không liên quan đến Tiết Tình Tình. Dù thế nào bà cũng không tin, cho nên bà nhất định tìm Tiết Tình Tình hỏi cho rõ ràng, cho dù chết cũng phải chết cho rõ ràng.

Bà thừa nhận, mấy năm qua Tiết Tình Tình qua lại với Bách Lâm nhà bọn họ, bà cũng không bạc đãi cô.

Tình Tình muốn qua an ủi Trương Tân Như, nhưng nhân viên bảo an lại ngăn cô lại:

“Không sao đâu, để tôi qua đi”

“Bác Dương, hiện tại Dương gia đã xảy ra chuyện gì? Bác có thể nói cho con biết không?”

Đến gần Trương Tân Như, Tình Tình vừa định đưa tay, không ngờ Trương Tân Như giống như nổi điên mà đánh cô, nắm tóc của cô, sau đó muốn đánh cô.

May là một nhân viên bảo an bên cạnh đã nhanh chóng ngăn bà ta lại, một người khác thì đứng bên cạnh lo lắng nói:

“Thiếu phu nhân, tôi tiễn bà ta về được không?”

“Bác Dương...” Tình Tình không ngờ Trương Tân Như lại muốn đánh cô, tóc của cô cũng bị giật đến đau

“Mẹ, rốt cuộc mẹ ở đây làm gì?”

Một chiếc xe màu đen nhanh chóng lái đến, sau đó dừng ở trước mặt bọn họ.

Mới vừa xuống xe, Dương Bách Lâm thấy mẹ mình cả người kích động bị nhân viên bảo an lôi kéo, mà Tình Tình vẫn đứng sững sờ tại chỗ không nói lời nào.

Anh biết, mục đích mẹ tìm đến đây không đơn giản, nhưng, anh lại đến muộn một bước.

“Mẹ, về nhà trước được không? Chuyện này không liên quan đến Tình Tình”

Dương Bách Lâm đi đến bên cạnh mẹ mình hét lớn. Công ty Dương gia xảy ra chuyện, bà chạy đến đây tìm Tình Tình thì có lợi ích gì?

Anh rất hiểu Tình Tình, cho dù bây giờ cô đã là thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung, nhưng chuyện của công ty cô nhất định không nhúng tay vào.

“Bách Lâm, chính là nó, chính là nó, nếu không phải nó, nhà Mộ Dung tại sao có thể đối xử với chúng ta như vậy. Chúng ta sẽ phá sản, Bách Lâm, thiếu nợ ngân hàng nhiều như vậy làm sao trả đây?” Trương Tân Như muốn tránh xa, nhưng nhân viên bảo an cao lớn cũng không buông bà ra.

“Các người trước buông mẹ tôi ra được không?” Dù lỗi thế nào, Dương Bách Lâm cũng không muốn khiến mẹ chịu tội.

“Thật xin lỗi tiên sinh, vị phu nhân mới vừa rồi mạo phạm thiếu phu nhân của chúng tôi, chúng tôi không thể để bà đi” Nhân viên bảo an không muốn buông tay.

“Bách Lâm, con có nghe thấy không?”

Trương Tân Như cười lớn “Người ta bây giờ là thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung, làm sao còn xem trọng Dương gia nhỏ nhen như chúng ta?”

“Buông bà ấy ra.” Tình Tình tiến lên hai bước nói.

“Thiếu phu nhân.”

“Tôi không sao, các anh đi vào trước đi!”

Buông tay bùm mặt ra, lúc này lòng Tình Tình chợt cảm thấy lạnh, không cần nói gì nữa, cô đã hiểu rồi. Cô thật không ngờ, Mộ Dung Trần lại là người không giữ lời hứa như vậy.

64. Chương 64: Phong Ba (2)

“Mẹ, mẹ lên xe trước chờ con được không?”

Dương Bách Lâm nhìn Tình Tình đến gần, cô gái anh đã lâu không gặp, tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung, tim của anh vừa mỗi một vừa đau.

“Tình Tình, em có sao không? Xin lỗi, mẹ anh...”

Nhìn cô vì hốt hoảng mà gương mặt đỏ bừng, bước chân của anh không cách nào di chuyển được.

“Bách Lâm, là cô ta hại gia đình chúng ta thành như vậy, tại sao con lại nói xin lỗi với cô ta?”

Trương Tân Như thét chói tai. Đứa con của bà vì sao lại vô dụng như vậy? Đến lúc nào rồi còn nói xin lỗi cô ta? Nếu như không phải lúc này có người ngăn cản bà, vừa rồi bà đã tát cho cô ta một phát rồi.

“Mẹ, chuyện của của công ty sao lại liên quan đến Tình Tình? Mẹ có thể tỉnh táo một chút hay không?” Dương Bách Lâm luôn luôn ôn hòa cũng không nhịn được mà nổi giận.

“Bách Lâm, Bác Dương, thật xin lỗi, con sẽ điều tra chuyện này”

Tình Tình bước lên, cúi người xin lỗi Dương Bách Lâm và Trương Tân Như, sau đó xoay người đi về phía cửa sắt, sau đó hướng về phía Cổ quản gia cũng chạy ra ngoài sợ cô xảy ra chuyện gì, nhẹ giọng nói:

“Cổ quản gia, phiền bác bảo tài xế chở tôi đến công ty”

Chuyện này, ngoại trừ Mộ Dung Trần có thể làm vậy, còn ai vào đây nữa? Còn ai có năng lực có thể khiến Dương gia sụp đổ?

“Thiếu phu nhân, có muốn tôi gọi điện thoại cho thiếu gia trước hay không?”

Đối thoại của bọn họ, Cổ quản gia có nghe được một nửa, đại khái cũng biết xảy ra chuyện gì. Nhưng, chuyện thiếu phu nhân xem chút nữa bị ăn một cái tát, ông nghĩ có nên báo với thiếu gia một tiếng hay không?

“Không cần, tôi muốn đi tìm anh ta ngay lập tức”

Tình Tình cảm thấy bây giờ tâm mình rất lạnh, cô nhất định phải gặp Mộ Dung Trần.

“Tôi lập tức bảo tài xế chuẩn bị xe.” Cổ quản gia lui xuống nói

“Tình Tình, anh biết chuyện này không liên quan đến em. Chờ có cơ hội...”

Dương Bách Lâm biết Tình Tình nhất định muốn tìm Mộ Dung Trần hỏi cho ra lẽ, nhưng Tình Tình đối với mấy chuyện thương trường vốn không hiểu rõ, anh rất lo lắng cho cô.

“Bách Lâm, con đừng nhìn thấy cô ta rồi, chuyện gì cũng đều quên mất”

Trương Tân Như thấy kể từ khi con trai đến đây, ánh mắt không rời khỏi người Tiết Tình Tình, đối với Tình Tình oán hận càng sâu hơn.

Tình Tình cúi đầu không dám nhìn bọn họ nữa, cũng không nói gì nữa, lòng của cô tràn đầy tức giận và không thể tin được. Mộ Dung Trần tại sao anh lại nhỏ nhen như vậy. Lại đối xử với Dương gia như vậy?

Cả người Bách Lâm dường như đã gãy đi rất nhiều, bác Dương cũng thế, nếu không phải bởi vì cô, một công ty đang làm ăn tốt như vậy, làm sao có thể xảy ra chuyện?

Mộ Dung Trần tên khốn kiếp này!

“Mẹ.”

Dương Bách Lâm còn muốn nói điều gì đó nhưng bị tiếng điện thoại trong túi cắt đứt. Lúc này không là ba, cũng là chuyện của công ty, anh không thể không lấy điện thoại ra.

Nhận điện thoại, Dương Bách Lâm một câu cũng không nói, anh chỉ đứng đó nghe, sắc mặt ngày càng trở nên khó coi, không tới 2 phút, hắn cúp điện thoại.

“Bách Lâm, có phải công ty lại có người đến đòi nợ không?” Lúc này Trương Tân Như cũng không có ý định suy nghĩ tiếp về chuyện của Tình Tình, bà lo lắng nhìn con trai.

“Mẹ, chúng ta phải đến công ty một chuyện, công nhân của nhà máy đang làm loạn...”

Nhiều mày thật sâu. Dương Bách Lâm nhìn thoáng qua Tình Tình, cũng không nói gì thêm, kéo mẹ lên xe.

Mà Tình Tình nghe anh nói công nhân đang làm loạn trong lòng càng thêm lo lắng. Chỉ muốn nhanh đi tìm Mộ Dung Trần để giải quyết vấn đề này.

Bách Lâm, thật xin lỗi!

Cho đến khi xe của bọn đi xa, Tình Tình mới ngẩng đầu lên, trong cổ cảm thấy chua xót khiến cô cảm thấy khó chịu.

Tại sao? Tại sao chuyện lại diễn ra như vậy.

Đến lúc lão Trần lái xe ra, Tình Tình vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nếu như không phải lão Trần liên tục kêu vài tiếng, cô cũng không biết xe đã ra ngoài.

Lên xe, xe trực tiếp đến công ty của Mộ Dung.

Cổng lớn nhà Mộ Dung lại khôi phục an tĩnh như cũ. Sau khi Mộ Dung Cẩm nhìn thấy Tình Tình lên xe, tay nắm chặt rèm cửa sổ mãi không buông.

Chuyện của công ty cô không có quyền phát biểu ý kiến, nhưng không phải cô có thể nắm bắt cơ hội này sao?

Tình Tình xuống xe, đứng trước tòa nhà tràn đầy khí thế hào hùng cao chọc trời, đóng cửa xe, sau đó nổi giận đùng đùng bước vào trong.

Sau khi bước vào đại sảnh, Tình Tình mới cảm thấy khiếp đảm, nhà Mộ Dung giàu có, thế lực hùng hậu cô chỉ nghe đồn chưa từng nhìn thấy sự thật, hôm nay đến đây mới giật mình phát hiện cái gì gọi là giàu nứt đổ vách.

Trên nóc đại sảnh có đèn chùm thủy tinh sáu bóng chiếu xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng bóng như gương, bức tường màu trắng kéo dài mãi không nghỉ.

TV bên tay phải đang phát những bản tin tài chính khắp nơi trên thế giới, không ngừng hiện lên các chỉ số giao dịch, trong đó còn đặc biệt ghi giá thị trường tài chính sản nghiệp thuộc tập đoàn Mộ Dung.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

Tiếp tân quỳ phục vụ nhìn thấy Tình Tình đứng ở đại sảnh, tươi cười rạng rỡ hỏi.

Từ trong sợ hãi lấy lại tinh thần, Tình Tình tiến lên phía trước:

“Tôi muốn gặp phó tổng bộ phận tài chính sự nghiệp Mộ Dung Trần”

Có phải chức vụ này không nhỉ? Tình Tình suy nghĩ một chút, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt hình như Tiết Thiệu Trạch có nói anh ta là phó tổng bộ phận tài chính sự nghiệp.

Thật buồn cười, kết hôn đã mấy tháng, ngày ngày cùng giường chung gối nhưng cô lại không hiểu anh, cũng không muốn hiểu.

Nếu như không phải hôm nay mẹ của Bách Lâm đến nhà Mộ Dung tìm cô, cô nghĩ, có lẽ cô sẽ né tránh thực tế cứ như vậy sống qua ngày. Nhưng, chuyện gì nên đến cũng sẽ đến, không phải sao?

Tình Tình hôm nay không có trang điểm, hơn nữa cũng mặc quần áo thể thao và giày đế bằng chạy ra ngoài, ngay cả ví tiền và điện thoại cũng quên mang.

Mặc dù hôn lễ thể kỷ của cô với Mộ Dung Trần, TV, tờ báo, Internet nào cũng đưa tin, nhưng gương mặt của cô dâu cũng mơ hồ, cho nên tiếp tân không nhận ra cô cũng là chuyện bình thường.

“Xin hỏi, tiểu thư đại diện công ty nào?” Tiếp tân không để lại dấu vết thăm đánh giá cô gái dám gọi thẳng tên của phó tổng bọn họ.

Thấy thế nào cũng không giống đến bàn việc làm ăn, nhưng, nếu bạn của phó tổng đến phải có hẹn trước chứ?

“Tôi không phải đại diện công ty nào đến, tôi lấy danh nghĩa riêng đến gặp anh ta. Tôi tên là Tiết Tình Tình”

Không nói rõ mình là vợ của Mộ Dung Trần, Tình Tình nói rõ tên của mình.

“Rất xin lỗi, phàm là người không có hẹn trước, phó tổng của chúng tôi sẽ không gặp”

“VẬY..... Tôi có việc nhất định muốn gặp anh ta”

Tình Tình biết công ty lớn có quy định của nó. Nhưng hôm nay cô nhất định phải gặp được anh, hơn nữa muốn gặp ngay lập tức.

65. Chương 65: Phong Ba(3)

“Tiểu thư, xin lỗi, tôi không thể để cho cô lên....” Mời cô rời khỏi mấy chữ này còn chưa rời khỏi miệng đã bị người khác cắt đứt.

Một người mặc đồ công sở cao cấp từ trong thanh máy dành riêng đi ra ngoài, vóc người cao gầy, tóc chải chuốt cẩn thận, cô ta cắt đứt câu nói của tiếp tân, trực tiếp nói với Tình Tình:

“Là tứ thiếu phu nhân phải không? Phó tổng giám đốc bây giờ đang bận, bảo tôi xuống đón cô lên” Giọng của cô ta lễ độ mà xa lánh.

“Thư ký Lam”

Lam Chỉ Nồng là thư ký riêng của Mộ Dung Trần, bình thường dáng vẻ luôn cao cao tạ thượng, tiếp tân đại sảnh thấy cô ta xuống, biết không còn việc của mình nữa, lễ phép chào một tiếng, sau đó quay về công việc của mình.

“Làm phiền cô” Tình Tình không nhìn cũng biết Lam thư ký này có địch ý với mình, chỉ có điều, lúc này cô không có tâm tình để ý đến cô ta, cô chỉ muốn tìm Mộ Dung Trần để làm rõ mọi chuyện nhanh một chút.

Cho nên, đoạn đường từ đại sảnh đến thang máy chuyên dụng, Tình Tình cũng không để ý đến Lam Chỉ Nồng đang dùng ánh mắt soi mói đánh giá cô.

Nhìn như thế nào cũng không giống tổng giám đốc phu nhân tập đoàn, đặc biệt là vợ của Mộ Dung Trần, chiều cao không đủ, còn không biết trang điểm cho bản thân mình, ăn mặc như học sinh đại học (thì người ta là HSDH mà lị =))), da thì trắng bệch, mũi miệng quá nhỏ, chỉ có mái tóc dài trên người cô là tương đối coi được (.=)

Hơn nữa, một bên khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, cô ta ra ngoài cửa cũng không biết trang điểm ỉnh một chút sao?

Tóm lại một câu, Tình Tình ở trong mắt Lam Chỉ Nông không xứng với người đàn ông ưu nhã ấy. Nhưng, cô ta cũng là người phụ nữ duy nhất mà anh mong ước lấy về nhà.

Lam Chỉ Nông cao gần 1m70, lại mang giày cao gót, so với Tình Tình chỉ cao 1m60 cao hơn gần một cái đầu, cho dù cô và cô ta không quen, nhưng ánh mắt của cô ta thật là..... Bức người, cho nên Tình Tình không thể ngẩng đầu lên nhìn cô ta một cái.

“Thiếu phu nhân, xin mời” Còn chưa kịp hỏi gì, thang máy đã ngừng lại ở lầu 42. Hai người không nói chuyện với nhau mà đi ra khỏi thang máy.

“Thiếu phu nhân, làm phiền cô đến phòng khách quý nghỉ ngơi một chút, phó tổng đang họp, có lẽ vẫn còn 1 tiếng đồng hồ nữa”

Lam Chỉ Nông phân phó thư kí pha tách cà phê mang đến phòng khách quý cho Tình Tình, sau đó rời đi.

Dù sao phó tổng cũng không biết cô đến, cứ để cho cô ta chờ một hồi đi, rõ ràng hội nghị đại khái chỉ còn 20 phút nữa sẽ kết thúc, cô cố tình nói một tiếng chính là cố ý muốn Tiết Tình Tình chờ, cô ta có chuyện quan trọng cũng không liên quan đến cô.

Nếu quả như có chuyện thật, cô ta có thể gọi điện thoại báo cho phó tổng, tại sao còn phải nhờ Cổ quản gia gọi điện thoại đến công ty?

“Cái gì? Một tiếng đồng hồ?”

Tình Tình không có thời gian quan sát & đánh giá phòng khách xa hoa này, cô chỉ muốn nhìn thấy Mộ Dung Trần, mới vừa rồi, ở ngoài cửa lớn nhà Mộ Dung, Bách Lâm bọn họ vội vã rời đi cô lo lắng Dương gia thật sự xảy ra chuyện lớn.

“Cô nói cho tôi biết anh ấy đang ở chỗ nào, tôi tự đi tìm” Tình Tình trực tiếp đi ra khỏi phòng khách quý.

“Thiếu phu nhân, tôi nói rồi, phó tổng đang họp, cô ngồi chờ một chút đi” Trên mặt Lam Chỉ Nông xẹt qua nụ cười lạnh khó có thể nhìn thấy. Nếu cô ta muốn xông vào phòng họp, cô nhất định sẽ không ngăn cản, có bản lãnh thì cứ thử xem.

“Tránh ra, tôi có việc tìm anh ấy. Có hậu quả gì tôi tự mình gánh chịu” Không để ý đến ý xấu của Lam Chỉ Nông, Tình Tình trực tiếp lướt qua cô ta bắt đầu đi tìm mỗi một phòng.

Từng phòng làm việc đều có tên, cô cũng không tin mình tìm không được.

Mộ Dung Trần không nghĩ tới hội nghị vẫn chưa kết thúc lại có người dám không có thông báo trước đã trực tiếp đẩy cửa phòng họp ra.

Hơn nữa sức lực vẫn còn rất lớn, làm cánh cửa gỗ dày cộm thiếu chút nữa bắn ngược trở lại.

“Tình Tình?”

Chỉ là, người có gan lớn hơn trời này không ai khác, chính là vợ của anh, Tiết Tình Tình.

Tại sao cô đột nhiên cô lại chạy đến đây?

“Cô thuộc bộ phận nào?. Tại sao lại tùy tiện vào đây?” Giám đốc bộ phận nào đó ngồi ở một bên, đặt ra câu hỏi.

“Mộ Dung Trần, tôi có việc muốn hỏi anh” Nhiều ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô, Tình Tình trong lòng cảm thấy sợ hãi, nhưng vì chuyện của Dương gia, cô nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Dù là, bây giờ cô đã bị bọn họ trùng đến lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

“Hội nghị hôm nay tạm thời dừng ở đây. Các người đi xuống trước đi” Mộ Dung Trần từ trong kinh ngạc nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh đứng lên, đi đến bên cạnh Tình Tình:

“Tại sao lại muốn đến tìm anh?”

Nếu như phó tổng đã lên tiếng, bọn họ dĩ nhiên không có gì để nói, không tới một phút, những người vốn còn đang thảo luận vấn đề, biến mất không còn một bóng người, người đi phía sau nhất còn không quên đóng cửa phòng họp lại.

Chưa từng có người dám quấy rầy trong lúc phó tổng đang họp, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh dường như rất vui vẻ, bọn họ nên nhanh chóng rời khỏi thôi!

“Ngồi đi, có muốn uống chút gì hay không?” Sau khi thấy mọi người đi khỏi, Mộ Dung Trần muốn kéo vai của cô qua, nhưng lại bị Tình Tình né tránh.

“Tình Tình, sao vậy?” Mộ Dung Trần nhíu mày. Trong khoảng thời gian này bọn họ ở chung, mặc dù chưa phải là rất tốt, nhưng ít nhất cũng không như bây giờ, trên mặt của cô tràn đầy phần hận.

Tại sao lại nhìn anh với ánh mắt như vậy? Cho dù anh biết rõ cô không yêu anh, nhưng mấy ngày nay sống chung, anh rõ ràng cảm thấy cô đối với anh không bài xích như trước, sao hôm nay lại như vậy?

“Mộ Dung Trần, hôm nay xem như tôi đã nhìn rõ cách làm người của anh rồi”

Lạnh lùng bỏ lại những lời này, cô lùi về sau vài bước, không thể chịu được khi mình đứng chung với tiểu nhân hèn hạ như vậy, vừa nghĩ tới đã cảm thấy buồn nôn.

Mộ Dung Trần kéo cổ tay của cô, không để cho cô tiếp tục lùi về phía sau nói: “Nói cho rõ ràng”

“Buông tay!” Tình Tình ngước nhìn bàn tay của hắn, giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Sự kiên nhẫn của anh có hạn.”

Đầu trở nên nặng nề, sau khi nghỉ phép một tháng trở lại, mỗi ngày đều bị công việc bận rộn đè ép, không xem báo cáo đầu tư thì phải họp, nhưng, những thứ này anh đều nắm trong lòng bàn tay, thứ duy nhất anh không thể nắm giữ cũng không thể nắm chặt, chính là Tiết Tình Tình, trông cô có vẻ yếu đuối, nhưng lại có sức ảnh hưởng rất lớn với anh, nhìn có vẻ dịu dàng, nhưng lại là một cô gái quật cường.

“Lấy tay bẩn thỉu của anh ra” Cô giống như mất khống chế, thét lên dùng sức thoát khỏi tay anh, tựa hồ không thể chịu được sự đụng chạm của anh, một chút cũng làm cho cô chán ghét.

“Tay bẩn?” Trước mặt cô, cho dù tính khí có tốt đến mấy cũng bị chọc tức, không để ý đến cô đang giãy giụa cuồng loạn, ôm cô vào trong ngực:

“Em nói tay của ai bẩn?”

“Là tay của anh, một tiểu nhân vô liêm sỉ, buông tôi ra, tôi chán ghét anh” Bây giờ, cô không thể chịu được anh ta ôm, nhưng cô càng giãy, anh ta càng ôm chặt hơn.

“Tốt, không thích anh đụng đúng không?”

Không có tâm trạng đi hỏi cô xem tại sao cô lại nổi giận, anh xoay người một cái trực tiếp đè cô ở trên bàn hội nghị, nâng chiếc cằm quật cường của cô lên, dùng sức chặn môi của cô lại, ở trên môi của cô nặng nề liếm láp, đầu lưỡi thô bạo thăm dò vào bên trong miệng cô, mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi của cô.

Nụ hôn này tràn đầy bạo lực, hung hăng với tức giận, khiến cho cô cảm thấy buồn nôn cực kỳ. Không chút nghĩ ngợi, cô dùng sức cắn đầu lưỡi của anh.

Đau quá hừ một tiếng, buông kiềm chế đối với cô ra, đưa tay lau khóe miệng, máu đỏ chảy xuống, đủ thấy cô cắn anh mạnh đến mức nào.

Tốt, rất tốt! Người phụ nữ này lại dám cắn anh. Cô đối với anh không có một chút tình cảm, một chút dịu dàng cũng không có, thất vọng, đau khổ, còn có vô số tâm trạng phức tạp trong nháy mắt xông lên não.

66. Chương 66: Phong Ba (4)

Một bàn tay thật to nắm chặt cầm khéo léo của cô, anh từ trên cao nhìn xuống cô, thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô cũng bị anh cắn vừa đủ vừa sưng cho nên anh tức giận đến mức bật cười.

“Xem ra, hôm nay muốn không náo nhiệt cũng không được rồi” Anh dùng một tay kéo quần dài của cô, nhưng hai chân của cô kẹp thật chặt. Mẹ kiếp, xem ra mặc váy dễ dàng hơn, muốn làm thế nào thì làm thế đó.

“Mộ Dung Trần, anh buông tay, buông tay....” Người đàn ông này thật sự quá đáng, bình thường ở trong phòng thích dính lấy cô còn chưa tính, nhưng bây giờ, bọn họ đang ở trong phòng hội nghị của công ty!

Mới vừa rồi có nhiều người thấy cô đi vào như vậy, nếu như bọn họ thật sự làm ra chuyện gì ở đây, cô thật sự không muốn làm người nữa. Hơn nữa, cô có chuyện muốn hỏi anh, không phải tới đây để anh dính vào.

Quá đáng, thật sự là quá đáng!

“Vậy em nói cho anh biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Mộ Dung Trần quan sát gương mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô.

Coi như trước kia cô luôn hờ hững với anh, nhưng thỉnh thoảng anh cảm thấy cô đối với anh không phải không có cảm giác, nhưng hôm nay anh có thể cảm giác dường như bọn họ đã trở về đoạn thời gian ban đầu, lúc cô bị buộc gả cho anh, trong mắt ngoại trừ thù hận, không có thứ gì khác.

Có cái gì không đúng, có cái gì vô cùng không đúng, khẳng định có chuyện gì xảy ra, mới khiến cô phản ứng kịch liệt như vậy, chẳng lẽ là.....

“Mộ Dung Trần, anh rõ ràng đã đồng ý với tôi không tìm Dương gia gây phiền phức, tại sao bây giờ lại như vậy?” Khi tay anh cuối cùng không tiến thêm một bước, Tình Tình rốt cuộc cũng lên tiếng chất vấn.

Anh ta vẫn còn giả bộ đáng vẻ vô tội sao? Rõ ràng là chính anh ta làm. Ngoại trừ anh ta, còn ai vào đây sẽ gây phiền phức cho Dương gia?

“Dương gia? Dương Bách Lâm? Anh ta có quan hệ gì với anh?”

Thì ra, cô vì chuyện này mà đến, cô vẫn ở nhà, chuyện của Dương gia, bọn họ đã xử lý bên phương tiện truyền thông, tạm thời lắng xuống, không công khai ra bên ngoài, vì sao cô lại biết được. Người trong nhà không thể nào biết mà đem những chuyện công ty về nhà nói, vậy chỉ còn lý do chính là Dương Bách Lâm đến tìm cô? Xem ra, anh phải hỏi Cố quản gia, xem gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Một câu nói ra, bởi vì tức giận mà hai gò má Tình Tình đỏ bừng, Mộ Dung Trần lau vết máu nhàn nhạt ở khóe miệng, ngồi xuống ghế to, vẻ mặt vô tội.

“Anh đừng làm bộ” Cô núp lại tin lời anh ta nói, thì cô chính là con ngốc, ban đầu vì sao cô lại ngu ngốc như vậy, lại làm giao dịch với anh? Bảo hồ lột da, cho tới bây giờ đương nhiên không có kết quả tốt, Tình Tình dùng sức nắm chặt tay.

“Trừ anh ra, ai còn có thể khiến Dương gia rơi vào tình trạng như ngày hôm nay?” Nếu không có ai cản trở từ bên trong, việc làm ăn của Dương gia tốt như thế làm sao có thể sụp đổ? Bác Dương, cô mặc dù tiếp xúc không nhiều, nhưng cùng Bách Lâm yêu nhau mấy năm, số lần đến nhà bọn họ cũng không ít, ít nhất cô biết ông là một người cẩn trọng, giữ chữ tín, một người làm ăn như vậy, làm sao có thể làm cho công ty sụp đổ? Về phần người cản trở chính là ai, cô không nghĩ cũng biết.

“Vậy chỉ có thể trách Dương gia bọn họ vận khí không tốt.”

Mặt ngoài có vẻ như mây trời nước chảy, thật ra trong lòng sớm đã có một cỗ hỏa khí buồn bực sắp thiêu cháy anh. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, trong cặp mắt đẹp tràn đầy nước mắt, đáng tiếc nước mắt này lại vì Dương Bách Lâm mà rơi.

“Anh hãm hại bọn họ, lại vẫn ở chỗ này che giấu bọn họ? Anh đúng là không phải người. Dương gia rốt cuộc có chỗ nào đắc tội với anh, để anh dồn người ta vào đường cùng như vậy?”

Quả thật không thể tin được người đàn ông này lại vô sỉ như vậy, một người đàn ông có thể cường bạo phụ nữ, hành vi ti tiện như vậy cũng có thể làm, cô còn có thể tin tưởng vào phẩm cách của anh ta sao? Cô thật nhìn lầm anh ta rồi.

“Đủ rồi, Tiết Tình Tình, đừng có ở đây dùng giọng điệu đó mà chỉ trích tôi, cô nên rõ ràng một chút”

Thấy cô mở miệng khép miệng đều bảo vệ Dương gia, khiến lòng anh không khỏi bị lửa ghen tị thiêu đốt: “Dương Bách Lâm là người tình cũ của cô. Là cái đinh trong mắt của tôi, đâm vào thịt vào tim tôi, cô nghĩ tôi có thể để cho loại người làm chứng mắt mình tiếp tục hợp tác với nhà Mộ Dung sao? Chẳng lẽ tôi phải chờ anh ta đủ lông đủ cánh rồi mới làm anh ta sụp đổ sao?” Người đàn ông nào làm như vậy mới là đồ ngốc.

Anh sẽ không để anh ta có cơ hội gặp mặt cô nữa, mặc dù chuyện này không phải do một tay anh gây ra, nhưng sau khi anh về nước biết được chuyện này cũng ngầm cho phép không phải sao? Chỉ là, anh không nghĩ tới cô lại biết chuyện này nhanh như vậy, vốn anh còn muốn phong tỏa tin tức này, chờ đến năm sau đưa cô ra nước ngoài du học, những người ở đây, những chuyện ở đây, tất cả đều rơi vào quên lãng. Kết quả anh tính toán sai rồi, anh không nghĩ người của Dương gia lại dám tìm đến cửa.

Mà một bước tính sai, có thể khiến anh phải trả một cái giá thật lớn. Khiến cho cô hận anh đến chết!

Trong phòng họp to lớn, đột nhiên an tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Bọn họ lạnh lùng nhìn nhau, không có ai lên tiếng nữa.

Một hồi lâu, “Anh đã đồng ý với tôi rồi, tại sao có thể thất hứa?” Cô cụp mắt xuống, cắn môi, mở miệng phá vỡ trầm mặc, cô quá mức thất vọng, thì ra cô cho là, xem như anh ta quá phận với cô đi chẳng nữa, nhưng vẫn phải có chính trực nên có, ai ngờ....

“Tôi đồng ý với em cái gì?” Mộ Dung Trần đặt đôi tay lên bàn lạnh lùng cười một tiếng:

“Ban đầu, em đồng ý kết hôn với tôi, là do tôi cam kết không đem chuyện mẹ và em trai của em nói với Tiết Thiệu Trạch nghe, tôi không có làm sao? Đồng ý để em với Thẩm Thiệu Dương gặp mặt, tôi không có làm sao? Mẹ em không muốn gặp mặt em đó là chuyện của bà, em có thể trách tôi sao?”

Muốn nói điều kiện với một người đàn ông đã lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, cô còn quá non rồi!

“Còn công ty của Dương gia, anh đã đồng ý không cản trở rồi. Vậy bây giờ đổi ý là vì cái gì?”

“Vậy sao?”

Lần nữa đứng lên tiến tới gần cô, nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô:

“Tiết Tình Tình, bây giờ em nói cho tôi biết, ban đầu nếu như tôi chỉ lấy chuyện mẹ em với em trai của em để làm điều kiện em sẽ không gả sao?”

Cô.... Sẽ gả, đúng vậy, coi như ban đầu Mộ Dung Trần không nhắc đến Dương Bách Lâm, vì mẹ với em trai cô cũng sẽ đồng ý. Nhưng là, như vậy có thể trở thành lý do để anh ta bội bạc sao?

Cô thật không thể tin được, đường đường là Mộ Dung tứ thiếu gia, thế nhưng lại mặt dày đến như vậy?

“Ừ, nếu như tôi không giữ lời hứa, thì thế nào?”

Từng bước bước đến trước mặt cô: “Là Dương Bách Lâm không có bản lĩnh giữ được sản nghiệp Dương gia, cái này có liên quan gì đến tôi?”

“Mộ Dung Trần, anh thật là quá đáng, thật sự quá đáng....” Ánh mắt trợn to, tay của cô không ngừng đánh vào ngực anh, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống đất, lòng trở nên lạnh và đau.

Người đàn ông này, tại sao có thể làm như vậy? Cô không có một câu giải thích đã chia tay với Bách Lâm, cảm thấy rất có lỗi với anh ấy. Nhưng bây giờ bởi vì cô mà Dương gia ra nông nổi này. Vừa nghĩ đến nét mặt mệt mỏi của anh ấy lúc ở trước cửa nhà Mộ Dung, lòng của cô đau như cắt.

67. Chương 67: Phong Ba (5)

“Tiết Tình Tình, không phải em đã quên mất, bây giờ em là vợ tôi, là thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung, sau này đừng nhắc lại những chuyện này trước mặt tôi” Nếu như cô còn nói về tên họ Dương, lại vì hấn mà nói giúp, anh nhất định sẽ dùng hết sức mình để hủy diệt nhà họ Dương, khiến cho bọn họ mãi mãi biến mất khỏi thương trường.

“Tại sao, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy? Mộ Dung Trần, anh là tên khốn kiếp” Tâm tình hỗn loạn, muốn đi cũng không được, Tình Tình hé miệng cắn lên cổ tay của Mộ Dung Trần.

Nhưng, sức lực nho nhỏ của cô làm sao có thể khiến anh buông tay? Mộ Dung Trần chỉ dùng một chút sức đã đẩy được mặt cô ra, hai tay của anh đã bắt được bả vai của cô: “Tiết Tình Tình, tôi cho em biết, đời này kiếp này, em đã là người của tôi, ai cũng không thể tranh giành. Em đừng hòng nghĩ đến người đàn ông khác”

“A!”

Bị hắc lay đến choáng váng đầu óc, cô thét lên lần nữa há mồm dùng sức cắn lên bờ vai của anh, hàm răng sắc nhọn phá hồng áo sơ mi màu xanh dương nhạt của anh, nặng nề cắn lên bả vai bền chắc của anh.

Đau, rất đau! Nhưng không sánh bằng nỗi đau mà cô mang đến cho anh, cô hận anh, khiến anh không chịu được. Anh thất bại sao? Cố gắng cùng thâm tình bấy lâu nay xem như uổng phí.

Vẫn là vì người đàn ông kia, bọn họ lại trở về vạch xuất phát, thậm chí còn tệ hơn so với ban đầu, bây giờ cô nhất định rất hận anh? Anh có hối hận không? Không, anh không hối hận.

Một chút anh cũng không hối hận vì đã gây khó khăn cho Dương Bách Lâm, người đàn ông kia giống như gai nhọn đâm vào thịt của anh, không rút ra được. Anh muốn trong mắt cô chỉ có thể có một mình anh.

Một người đơn phương bỏ ra tình cảm, có lúc cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Lúc trong miệng cô nếm được mùi máu tươi, còn có vị ngọt, oán hận trong lòng càng sâu đậm, dùng bao nhiêu sức để cắn, cắn đến cái miệng nhỏ nhắn của cô đau đến tê dại còn chưa muốn buông ra. Rất nhanh, trên người anh đã nhiễm một mảng đỏ ửng.

“Hài lòng chưa hả?”

Đôi tay nắm lấy vai của cô, lôi cô ra, nhìn vào mắt của cô.

“Hài lòng? Tôi không hài lòng, trừ phi anh chết nếu không tôi vĩnh viễn cũng không hài lòng. Anh dám không? Anh dám từ nơi này nhảy xuống không?” Cô lau khóe miệng dính máu của mình, lạnh lùng trả lời.

Cô chưa từng hận người nào như vậy. Ngay cả Tiết Thiệu Trạch, dù cô hận nhưng vẫn có thể tỉnh táo để đối diện. Nhưng, đối mặt với người đàn ông này, tất cả tâm tình bị đè nén của cô cũng sẽ bị bộc phát ra.

“Em thật sự yêu anh ta như vậy?” Yêu đến mức dù anh làm như thế nào đều không thể thay thế được vị trí của Dương Bách Lâm trong lòng cô sao? Yêu đến mức thậm chí muốn anh chết đi? Tim của cô rất cuộc lắm bằng gì? Tại sao có thể vô tình như vậy.

“Đúng, tôi yêu anh ấy, rất yêu anh ấy” Tình Tình không ngại nói cho anh biết cô yêu Dương Bách Lâm như thế nào: “Đời này, ngoại trừ anh ấy ra, tôi sẽ không yêu ai hết, tôi đã nói rõ ràng rồi đấy. Anh hài lòng chưa?”

Ngoại trừ anh ấy ra ai cũng không yêu? Lửa giận lại bị những lời nói này của cô châm ngòi, một tay lôi cô đến, anh cúi đầu, nâng cằm rắng nõn của cô lên, ngón tay cơ hồ bấm vào da thịt mềm mại của cô, mặt của hai người rất gần, rất gần, gần đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở lẫn nhau trong không khí, anh rít từ trong kẽ răng:

“Nói lại lần nữa!”

“Tôi yêu anh ấy, thương anh ấy, ưm...” Lời còn chưa kịp nói xong, đã bị anh cuồng nộ ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn, muốn cố gắng cắn anh một cái nhưng cằm đã bị anh kiểm chế, không thể thoát ra được, chỉ có thể chịu đựng nụ hôn mãnh liệt của anh.

Anh đè áp cô xuống bàn hội nghị, kéo gương mặt của cô qua, mang theo ác ý dịu dàng, nói nhỏ ở bên tai của cô: “Nói cho tôi biết, em thương anh ta nhiều không?”

“Mộ Dung Trần, anh dám, anh lại..... A...” Lời còn lại không cách nào thốt ra khỏi miệng được.

Tại sao anh có thể như vậy?

“Chỉ vì em, tôi có thể làm được những gì, xem ra em không thể nào tưởng tượng được đâu” Áp trán của mình lên trán của cô, nguy hiểm thì thầm bên tai cô: “Em đã nói em yêu tên họ Dương đó, như vậy hôm nay, để tôi dạy cho em biết, làm sao có thể làm một người vợ tốt”

.....

“Ừm.”

Cô dùng sức cắn môi của mình, không muốn đau đến mức rên rỉ thành tiếng ở trước mặt anh, không muốn yếu thế trước anh, anh ta tại sao lại đối xử với cô như thế? (Tại sao lại nói anh ấy đối xử với cô như thế, mà lại không nhìn xem mình đã nói gì và làm gì)

Uất ức cùng phần hận không nói được đồng thời xông thẳng lên đầu, khiến cô cắn nát cánh môi của mình.

Uất ức khiến nước mắt lại rơi đầy mặt.

Đúng vậy, Tình Tình cảm thấy uất ức cực kì. Kể từ sau khi cùng hắn ở chung một chỗ, anh đối với cô đều nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay. Nhưng lúc này anh lại thô lỗ với cô như vậy? Cứ xem như, là hôm nay cô khiêu khích anh, nhưng anh cũng không nên đối xử với cô như vậy, còn nói yêu cô, cô đúng là không nên tin tưởng anh.

Sở dĩ cô khiêu khích anh, cũng bởi vì anh đã làm sai trước. (Đã điều tra chưa mà nói người ta làm sai, chỉ là nhận định một phía rồi đổ hết lỗi lên đầu ngta) Anh không nên không giữ lời hứa.

“Thương anh ấy? Tiết Tình Tình, em nói cho tôi biết, em yêu anh ta sao?”

Bàn làm việc rắn chắc giống như có thể gãy bất cứ lúc nào, nhưng trong tình huống như thế, anh vẫn có thể nói lời làm tổn thương cô sao?

“Khuất phục dưới thân thể của tôi, mặc tôi muốn làm gì thì làm, nhưng lại luôn miệng nói yêu hắn? Nếu như hắn nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô, sẽ nghĩ như thế nào đây?” Vừa nghĩ tới những lời cô vừa nói, anh tức giận.

Quá đáng! Quá đáng! Tại sao anh có thể nói khó nghe như vậy? Nước mắt lăn dài trên gò má. Cô cảm thấy thật hận bản thân mình.

Tại sao bị anh ta đối xử ác liệt như vậy, nhưng thân thể đã sớm quen thuộc với anh ta, thế nhưng.....

Đau đớn, uất ức, bao nhiêu cảm xúc không nói hết nên lời không lặng lẽ rơi lệ nữa mà thanh âm khóc rống cứ như thế vang vọng ở trong phòng hội nghị rộng lớn.

Hôm nay, Mộ Dung Trần vô cùng tức giận, cũng không để ý đến sự đau đớn của cô, lúc này anh chỉ hung hăng muốn cô, như vậy mới khiến một ít đau đớn trong lòng anh khá hơn một chút.

Đúng vậy, anh muốn phá hủy cô, muốn cô chết ở trong ngực của cô, khiến cho cô không thể đi khỏi anh, mãi mãi ở bên cạnh anh.

Vào lúc này, có người không thức thời gõ cửa.

“Phó tổng”

Một giọng nữ tựa hồ không tin pha lẫn chút tức giận vang lên ở bên ngoài cửa phòng hội nghị vẫn đóng chặt.

Cách cửa gỗ bèn chắc, truyền vào bên trong, thanh âm đã giảm bớt rất nhiều, nhưng với Tình Tình mà nói lại giống như tiếng sấm rền bổ vào trong đầu cô, thanh âm vốn đang nức nở chợt ngừng lại, lại sợ, cô vội vàng nghĩ muốn đẩy người đàn ông phía trên cô ra: “Có người, uhm.... Có người tới. Anh mau buông tôi ra”

Quả thực là muốn tìm chết. Vào lúc này lại dám quấy rầy, tâm trạng của Mộ Dung Trần không tốt chút nào.

68. Chương 68: Phong Ba(6)

“Cút!”

Lạnh lùng ném ra một chữ, anh vẫn truy tìm cao triều của mình.

Tại sao anh ta lại hung dữ như vậy. Cho tới bây giờ chưa bao giờ nghe thấy giọng nói ngoan độc và dữ dội của Mộ Dung Trần, Lam Chỉ Nông đứng ở bên ngoài, hít vào một hơi khí lạnh. Anh với người phụ nữ đó làm gì ở trong phòng họp công ty?

Mặc dù hiệu quả cách âm của cửa gỗ rất tốt, thế nhưng lần đầu gõ cửa cô không nghe tiếng trả lời, nên áp tai lại gần cánh cửa, lại nghe được âm thanh chỉ có khi nam nữ hoan ái mới phát ra, làm cô nhất thời vừa đỏ mặt vừa tức giận.

Nếu như không phải Mộ Dung Nghiễn từ trên lầu đi xuống nói tìm anh có việc để cô đi thông báo một tiếng, cô căn bản không biết sẽ đụng phải trường hợp như vậy.

Suy nghĩ đến nụ cười khả nghi vừa rồi của Mộ Dung Nghiễn, Lam Chỉ Nông nghi ngờ anh ta đã sớm biết trường hợp bên trong phòng họp rồi.

Tại sao anh ta có thể không biết? Anh ta chính là phó tổng bộ phận an toàn của tập đoàn, mỗi góc ngách trong công ty anh đều có thể theo dõi thông qua hệ thống trong phòng làm việc của mình. Vậy anh ta nói đến có chuyện tìm Mộ Dung Trần chẳng lẽ là giả? Vì để xem kịch vui sao?

Nhưng, màn kịch như vậy khiến cô ghen ghét không thôi, cô vào tập đoàn Mộ Dung làm việc chính là vì Mộ Dung Trần. Mặc dù biết anh đối với cô chưa từng có tình yêu nam nữ, cũng chưa từng có tình cảm qua lại lén lút.

Cô luôn nghĩ, chỉ cần một ngày anh không kết hôn, một ngày nào đó anh sẽ chú ý đến điểm ưu tú của cô. Nhưng cô sai rồi, đồng thoại chim sẻ biến thành phượng hoàng đều là gạt người.

Anh kết hôn. Hơn nữa lại cùng một thiên kim tiểu thư vô dụng kết hôn. Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng. Chẳng lẽ, cô chỉ thua về gia thế, bối cảnh thôi ư?

“Phó tổng, Mộ Dung phó tổng bộ phận an toàn có việc gấp tìm ngài”

Mặc dù biết nghe chuyện riêng tư của người ta như vậy rất không tốt, nhưng, cô chưa muốn đi như vậy.

“Mộ Dung Trần, anh mau dừng lại ngay....”

Tình Tình bị đâm đến choáng váng, ai biết người đàn ông đột nhiên bị tình trùng xông lên não này cứ nhiên lại không chịu dừng lại, điều này làm cho cô.....

“Đều cút xa một chút cho tôi”

Tâm tình anh vốn đang không tốt, còn bị một đám đến gây phiền phức, lòng anh tràn đầy tức giận cùng bất bình....

Mây mưa hoan ái qua đi, bên trong phòng lại khôi phục yên tĩnh.

Anh ôm cô gái nhỏ vì hoan ái kịch liệt mà bất tỉnh, cái trán tì lên trán của cô ôm cả người đè nằm ở trên bàn.

Sau hồi lâu, anh ngẩng đầu lên nhìn gương mặt của cô vì kích tình mà đỏ ửng, nước mắt vẫn còn chưa khô, anh cắn răng....

Hôm nay, bọn họ thật sự rất giống dã thú, điên cuồng mất đi lý trí.... Nhìn toàn thân cô nhếch nhác, trong lòng anh chỉ biết im lặng cười khổ. Cõi đời này, chỉ có cô mới có thể khiến anh kích động mất hết lý trí, thậm chí ngay cả quần áo của cô cũng không cởi ra, chỉ bỏ quần của cô.....

Mà quần áo trên người anh cũng không kịp cởi ra, hoàn toàn mặc chỉnh tề trên người, ảnh hưởng của cô đối với anh, thật sâu.

Tiết Tình Tình, em biết không, có nhiều lúc em rất biết làm tổn thương người khác, nói không yêu sẽ không yêu, ngay cả một chút cơ hội cũng không cho. Đối tốt với cô, làm nhiều chuyện vì cô, nhưng cô không hề cảm động.

Rốt cuộc phải làm sao mới đúng? Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có được lòng em?

**

“Lam thư ký, sao cô vẫn còn ở đây?” Mộ Dung Trần ôm Tình Tình đi ra khỏi phòng họp, lại thấy Lam Chỉ Nông mới vừa rồi đến quấy rầy anh, lại đứng cách cửa phòng không tới một mét, giống như đang đợi anh ra ngoài.

“Phó tổng, Phó tổng bộ phận an toàn đang ở phòng làm việc chờ ngài lâu rồi”

Đôi tay của Lam Chỉ Nông nắm chặt thành quyền, nhìn người phụ nữ quần áo xốc xếch ở trong ngực Mộ Dung Trần, cũng biết mới vừa rồi bọn họ đã làm chuyện gì. Rõ ràng Mộ Dung Trần còn dùng áo khoác quần lấy eo và đùi của cô, có thể biết tình huống kịch liệt đến cỡ nào.

“Lam thư ký, giúp tôi chuẩn bị một bộ váy mang đến phòng làm việc của tôi”

Mộ Dung Trần nhàn nhạt phân phó, Lam Chỉ Nông này càng ngày càng to gan, dám quấy rầy anh không nói, còn dám đứng ở ngoài cửa chờ. Cô ta cho là cô ta lộ ra dáng vẻ bất gian muốn cho ai xem? Anh ghét nhất chính là loại phụ nữ không phân biệt được việc chung, việc riêng. Trong công ty, bao nhiêu phụ nữ nhìn anh lom lom nhưng không có người nào giống như cô ta.

Trước kia, anh không kết hôn, không có người yêu, anh không ngại ánh mắt ái mộ của phụ nữ. Nếu như không phải năng lực làm việc của cô ta không tệ, anh lập tức đã bảo cô ta thu dọn đồ đạc ra khỏi đây rồi.

“Dạ, tổng giám đốc, còn có chuyện gì khác không?”

Nhìn thấy bất mãn trong mắt Mộ Dung Trần, Lam Chỉ Nông thu lại cảm xúc lộ ra ngoài quá nhiều, khôi phục lại dáng vẻ thư ký có năng lực. Dù sao, cuộc sống sau này còn rất dài, chỉ cần có thể tiếp tục làm việc bên cạnh anh, cô cũng không tin, thiên kim tiểu thư vô dụng đó đâu thắng được cô.

“Còn nữa, Lam thư ký, sau này khi phụ nhân tới tìm tôi, tôi không hy vọng bị bất luận kẻ nào quấy rầy vì bất cứ chuyện gì” Sau khi nhàn nhạt để lại lời cảnh cáo, Mộ Dung Trần trực tiếp trở về phòng làm việc của mình.

“Dạ, phó tổng” Cẩn rằng, Lam Chỉ Nông nhìn bóng lưng người đàn ông cô ái mộ ôm người phụ nữ khác biến mất trước mặt cô.

Không ngoài ý muốn, Mộ Dung Nghiễn đang ở trong phòng làm việc của anh nhàn nhạt uống cà phê, thấy Mộ Dung Trần ôm Tình Tình đi vào, trên mặt duy trì nụ cười đáng hận, khiến người ta muốn một nắm đánh vỡ mặt hắn.

“Chú tư, làm việc xong rồi?” Nửa tỉnh nửa mê, Tình Tình nghe được thanh âm của một người đàn ông khác, mắc cỡ khiến cô không dám mở mắt ra. Dáng vẻ này của cô thật xấu hổ chết đi được, vô thức vùi mặt vào trong ngực của Mộ Dung Trần.

Mặc dù người đàn ông này dùng phương thức cường bạo muốn cô trong phòng hội nghị, nhưng nếu so khi đối mặt với người khác, Tình Tình thà ở trong ngực của anh.

Không để ý đến Mộ Dung Nghiễn đến xem trò vui. Mộ Dung Trần trực tiếp ôm người đẹp đi vào phòng phía sau của anh nghỉ ngơi.

69. Chương 69: Phong Ba (7)

Bởi vì Mộ Dung Trần rất ít khi qua đêm ở công ty, trong phòng chỉ có một cái giường lớn, một tủ treo quần áo và cộng thêm một phòng tắm, đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

“Có muốn tắm hay không?” Mộ Dung Trần sau khi đặt cô lên giường, lên tiếng hỏi. Mặc dù, mới vừa rồi anh rất giận, nhưng bây giờ thấy cô như vậy, tim của anh cũng mềm nhũn.

Tình Tình nhắm 2 mắt không nhúc nhích, không muốn trả lời anh ta, cũng không muốn đối mặt với anh ta nữa. Cô mệt chết đi được, toàn thân như sắp rã rời, nhưng mà lúc không có người ngoài, cô không muốn có bất kì tiếp xúc gì với anh.

“Tiết Tình Tình, em nhất định phải như vậy sao?” Dáng vẻ thái độ của cô lại lần nữa khơi dậy sự tức giận của anh. Mẹ kiếp, vì người đàn ông chết tiệt kia, cô đối xử với anh như vậy sao?

“Tôi biết em không ngủ, nói chuyện” Một phen nâng cằm của cô lên, ép cô phải mở mắt nhìn anh. Anh không chịu nổi dáng vẻ xa cách của cô.

“Tiết Tình Tình, em không muốn nói chuyện đúng không? Tôi lập tức dẫn dờ, khiến cho Dương gia lập tức phá sản” Anh uy hiếp, dù bây giờ, họ cách giới hạn phá sản cũng không xa.

“Nếu như anh chỉ biết dùng thủ đoạn bỉ ổi này để đạt mục đích của mình, anh làm được rồi” Tình Tình không có cách nào không mở mắt, nhưng trong thanh âm không có một chút tức giận.

Dù cô có tức giận thì như thế nào đây? Hoàn toàn không giúp được Dương gia một chút nào. Việc người đàn ông này muốn làm, ai có thể ngăn cản được? Cô như thế nào lại cho rằng bản thân có thể làm đáng cứu thế, ngay cả bản thân mình, cô còn không cứu được.

“Em không phải rất quan tâm người đàn ông kia sao? Em không nghĩ thử xem, nếu như Dương gia phá sản, còn có thể chịu kiện cáo, Dương Bách Lâm đời này coi như xong, thật đúng là một trò chơi thú vị, không phải sao?”

Muốn dùng thái độ thờ ơ này đối với anh đúng không? Anh cố tình khiêu khích cô, cũng không quan tâm Mộ Dung Nghiễn có còn chờ ở bên ngoài hay không? Anh muốn dùng phương thức này để khuất phục cô.

Dù sao đối xử tốt với cô như thế nào, cô cũng sẽ không không tiếp nhận!

“Mộ Dung Trần, anh muốn chơi như thế nào, tùy anh” Tình Tình lần nữa nhắm mắt lại, cô thật sự rất mệt mỏi. Không còn hơi sức nào để cãi cọ với anh nữa. Cãi như thế nào cũng không thắng, vậy tranh cãi để làm gì.

“Em cho rằng như vậy là có thể trốn tránh sao?” Không do dự nữa, anh lần nữa hôn lên môi của cô.

Tức giận lan tràn, mưa gió lại hồi sinh.

Động tác thô lỗ của anh khiến Tình Tình đã mệt mỏi rã rời, trước mặt bỗng trở nên tối sầm, cũng không chịu nổi nữa ngất đi.

Chờ anh rút cuộc đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi cũng đã là xế chiều, Mộ Dung Trần cho là Mộ Dung Nghiễn đã đi rồi, nhưng không ngờ, anh ta vẫn kiên nhẫn hơn trong tưởng tượng của anh, thậm chí còn bảo thư ký đem máy tính chuyên dụng của hắn tới, thanh thoi xử lý công việc trong phòng làm việc của anh.

Mộ Dung Trần lạnh lùng nhìn hắn một cái, trực tiếp đi tới bàn làm việc nhấn số điện thoại.

“Cố quản gia, lập tức sai người đến phòng làm việc của tôi”

“Dương nhiên là muốn rồi” Con tức càng lúc càng lớn, khiến anh lên tiếng rống to. Mộ Dung Trần không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cúp điện thoại. Tốt hơn nữa thì thế nào? Ngọn lửa trong lòng chỉ càng cháy càng cao.

Đơn thuần dây dưa thân thể không thể thỏa mãn được anh, nhưng trong lúc đó anh cùng cô tựa hồ càng lúc càng cao. Mới vừa rồi, cô không nhúc nhích nằm yên trên giường, mặc anh muốn làm gì thì làm, khiến anh nóng nảy chỉ muốn tổn thương cô.

Nhìn cô bị anh làm cho toàn thân bị thương nằm bất tỉnh ở trên giường, đột nhiên anh cảm thấy mình thật sự giống cảm thú. Nhưng, ngoại trừ như vậy, anh không biết làm thế nào mới có thể lấp đầy lỗ hổng càng ngày càng lớn trong lòng mình.

Vào giờ phút này, anh không muốn gặp lại cô, cho nên mới bảo Cố quản gia phái nữ giúp việc đến mang cô về.

Sau khi cúp điện thoại của Cố quản gia, Mộ Dung Trần lập tức gọi một cuộc điện thoại khác, nhưng đối phương cũng không nhanh nghe máy như vậy. Không biết chuông vang lên bao lâu, đến nỗi mặt của Mộ Dung Trần ngày càng tối đen muốn đem điện thoại ném từ tầng 42 xuống thì bên kia mới nhận.

“Xin chào, tứ thiếu gia, lúc này tìm tôi có việc gì gấp sao?” Đầu kia truyền đến giọng nói trêu chọc của Âu Thánh Nguyên.

“Cậu chết ở chỗ nào mà nửa ngày không nhận điện thoại, mang 10 chai thuốc lần trước cậu cho tôi đến phòng làm việc của tôi, vậy đi” Mộ Dung Trần hét lớn về phía điện thoại, tâm tình của anh đang không tốt, dù làm thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

“Đại thiếu gia, thuốc tôi cho cậu cũng không phải chỉ có một loại nha” Lớn tiếng thôi, ai sợ ai, cũng không nhìn xem bây giờ là người nào đang cầu xin người nào? Hắn cũng rất bận có được không? Vừa đi dạy học vừa đi sở nghiên cứu, hận không thể có thuật phân thân luôn. Cũng không phải là đặc biệt ở nhà chờ điện thoại của Mộ Dung tứ thiếu hấn.

“Âu Thánh Nguyên!”

Tức giận rống như sấm, Mộ Dung Nghiễn vừa nghe tiếng rống vừa phải làm bộ trấn tĩnh ngồi trước màn hình máy tính của mình, tay cầm con chuột chột chột buông lỏng, hấn không phải nên rời khỏi nơi này sao?

“Chai thuốc dán màu xanh lá, trong vòng nửa giờ, cậu bảo người mang đến phòng làm việc cho tôi” Sau lần rống này, điện thoại trên bàn chính thức tuyên bố án tử của mình, và chết tại chỗ (=))

Người đàn ông dục vọng chưa thỏa mãn, bình thường không thể dừng lại, nhưng mà chú từ từ phòng họp về đến phòng nghỉ ngơi, làm lâu như vậy còn chưa thỏa mãn sao?

“Mộ Dung Nghiễn, không có việc gì thì anh cúp cho tôi” Tức giận ngồi trở lại ghế da, ngón tay thon dài của Mộ Dung Trần day day huyết thái dương.

“A Trần, cậu có phải không thoải mái hay không? Tình Tình đâu?” Mộ Dung Nghiễn quan sát Mộ Dung Trần. Thật sự là cơn giận hiếm có nha! Em dâu thật có khả năng!

“Anh đừng có làm bộ. Đùa giỡn, xem xong rồi còn không đi?” Bây giờ anh không muốn nhiều lời nói cái gì.

“Chú cường bạo cô ấy?” Mộ Dung Nghiễn đứng lên, đi tới ghế trước mặt hấn ngồi xuống, ném một bao thuốc cho hấn.

Thời điểm buổi sáng, nếu như không phải hấn tinh mắt nhìn thấy Tình Tình vào phòng họp, đoán chừng mọi người trong công ty đều biết phó tổng giám đốc bộ phận tài chính sự nghiệp cùng với phụ nữ ở trong phòng họp làm chuyện phong lưu rồi.

Dĩ nhiên, khi hấn ở trong phòng làm việc nhìn thấy một màn đặc sắc này. Mặc dù có thể sao chép lại, nhưng hấn lại hy sinh thời gian quý báu của mình, tới đây.

Anh thích xem đùa giỡn, nhưng việc của người khác cũng không cần xem.

“...” Mộ Dung Trần nhận lấy điều thuốc, đốt lên, không nói gì. Anh nên xem đó là cường bạo cô chứ?

“Chắc, chắc...” Mộ Dung Nghiễn lần nữa thở dài: “A Trần, đây không phải là tác phong của chú.”

“Dương gia có thù oán gì với cậu, tại sao cậu phải làm vậy?”

Không có việc gì ngay cả một Dương gia nho nhỏ cũng gây chuyện, không phải tác phong của Mộ Dung Nghiễn. Mặc dù hấn đã sớm muốn làm chuyện này, chỉ là đã có người thay mặt hấn ra tay trước rồi.

Mặc dù anh đã biết cũng xem như là ngầm cho phép. Anh đối phó với Dương gia mục đích rất rõ ràng. Nhưng còn Mộ Dung Nghiễn?

70. Chương 70: Phong Ba

“A Trần, tôi cũng vì muốn tốt cho cậu thôi” Mộ Dung Nghiễn khẽ thở ra một hơi thuốc, thuận tiện cũng vì một vị khác nhà Mộ Dung cũng khổ sở vì tình.

Lúc Mộ dung Trần nghỉ phép hưởng tuần trăng mật, hẳn tạm thời thay thế chức vụ của hắn. Thật khéo để anh nhìn thấy phần báo cáo thẩm hạch được phong kín này.

Cộng thêm ngày đó buổi tiệc cưới trong vườn hoa, con gái nhỏ nhất của nhà Mộ Dung, Mộ Dung Cẩm khóc sướt mướt, Mộ Dung Nghiễn không phải là người nhiều chuyện, nhưng cũng lần đầu tiên lấy việc công để xử lý việc riêng.

Vừa đúng lúc, công ty cũng tính độc lập khai thác dự án B11, bằng không nếu như hắn làm vậy, cha với anh cả không lột da của hắn sao.

Thanh Vinh thực phẩm cũng được xem như một công ty lớn, nhưng nếu so với tập đoàn Mộ Dung, hoàn toàn không đáng nhắc đến. Thương trường như chiến trường, cá lớn nuốt cá bé, không có tài lực và gia thế ủng hộ vậy chỉ có thể tự trách mình xui xẻo mà thôi.

“Vì tốt cho tôi?” Mộ Dung Trần nhìn không được nhếch mày lên:

“Vì tiểu Thất thôi” Tâm tư nhỏ của Mộ Dung Cẩm làm sao anh không biết? Chỉ là, nếu như Mộ Dung Nghiễn vì lý do này mà làm vậy, hắn không đồng ý.

Anh làm sao có thể để cho tên tình địch đó làm rảnh nhà Mộ Dung? Nằm mơ?

“Nếu như anh dùng phương pháp này, thì không cần phí sức tôi sẽ không đồng ý”

Chẳng qua, nếu có thể xử lý tốt, cũng không phải không có biện pháp để bọn họ triệt để mất hết hy vọng.

“Không ai cần cậu đồng ý” Người trong cuộc đồng ý là được rồi. Đương nhiên chỉ cần ông nội cho phép là ok rồi.

“Mộ Dung Nghiễn, anh rút xa một chút cho tôi” Thật vất vả mới kiềm chế sự nóng nảy, lại lần nữa bộc phát, Mộ Dung Trần đứng lên chồm qua mặt bàn nắm lấy cổ áo của anh hai anh.

“Này, A Trần, cậu đối xử với anh hai cậu như vậy sao?” Mộ Dung Nghiễn gạt tay của hắn ra, sửa sang lại quần áo bất mãn nói. Nếu như không phải thấy tâm trạng của hắn không thoải mái, hắn thật sẽ ra tay. Luôn luôn không biết lớn nhỏ còn chưa tính, bây giờ còn muốn ra tay đánh anh.

“Anh có đi hay không?” Mộ Dung Trần nhìn Mộ Dung Nghiễn chằm chằm, tựa hồ nếu như hắn còn nói thêm câu nào anh sẽ cho hắn một trận.

“Tôi có thể đi sao?” Mộ Dung Nghiễn cười cười, nhìn cánh cửa phòng nghỉ vẫn đang khép chặt: “Chỉ sợ là có người không muốn bị làm phiền. Người ta dù sao vẫn còn là một cô sinh viên, tại sao cậu lại không biết kiềm chế thú tính như vậy chứ?”

“Nói xong chưa?” Đôi bàn tay để trên bàn của Mộ Dung Trần đã nắm chặt thành quyền, sắc mặt âm trầm.

“Những điều nên nói, không nên nói, tôi đã nói xong rồi” Vừa nói vừa không để lại dấu vết lui về phía sau mấy bước.

“Vậy thì rút đi” Mang theo âm thanh sư tử hồng, tay nắm mạnh xuống mặt bàn.

Tứ thiếu gia nhà Mộ Dung luôn luôn cao quý, ưu nhã, cũng có ngày biến thành bộ dạng này? Thúc thời là trang tuần kiệt, anh nên đi nhanh một chút, nếu không sẽ gặp nạn!

**

Đã 3 ngày Mộ Dung Trần chưa có về nhà, vừa mới bước vào cửa thì mẹ Thái Chi Lan bước lên đón, nhìn thấy con trai lập tức quở trách một trận.

“A Trần, mấy ngày nay con rốt cuộc làm sao vậy? Công việc bận như vậy sao? Có phải cãi nhau với Tình Tình không?”

Mấy ngày trước nghe Cổ quản gia nói sáng sớm Tình Tình đã đến công ty tìm con trai, kết quả đến buổi chiều người lại do Cổ quản gia phái đi đón trở về, hơn nữa còn trong tình trạng hôn mê, kì quái hơn là, người luôn luôn yêu thương vợ như con trai cũng không trở về.

Hơn nữa, mãi cho đến buổi tối, Tình Tình cũng không tỉnh lại, chờ đến lúc người giúp việc đi lên mới phát hiện năng suất cao. Lúc bà lên thăm Tình Tình, sau khi nghe người giúp việc kể lại tình huống nhìn thấy ở công ty, lại nhìn những dấu vết phơi bày trên cánh tay của cô, những dấu vết trên cổ, đại khái bà cũng biết đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Đứa nhỏ này bình thường làm càn cũng không sao, tại sao dám làm chuyện như thế ở công ty? Nhưng lúc Tình Tình tỉnh lại, cũng không muốn bà gọi điện cho anh quay lại.

Hỏi cô rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?, Cô lại lắc đầu nói không có việc gì.

Không có việc gì tại sao có thể như vậy chứ? Nhưng mà muốn biết chuyện gì từ miệng của cô e rằng rất khó. Sau đó, A Nghiễn trở về nói, bà mới hiểu được một số việc.

Tình Tình, đứa nhỏ này vừa quật cường vừa nặng tình, chuyện của Dương gia cũng không thể hoàn toàn trách cô, nếu muốn trách chỉ có thể trách con trai nhà mình không có chừng mực, đã cưới nhau rồi, còn không biết kiên nhẫn một chút sao?

Lúc đầu, bà cũng cho bằng vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, kết quả, 3 ngày con trai không trở về nhà, con dâu cũng phát sốt liên tục, bà không thể không gọi điện gọi con trai về.

Còn tiếp tục tình trạng như vậy thật không hay!

“Mẹ, con về phòng trước” Mộ Dung Trần không muốn nhiều lời về chuyện của bọn họ. Hơn nữa, anh cũng vội vã muốn lên xem cô một chút. Làm sao có thể phát sốt 3 ngày không bớt?

Tại sao đến bây giờ mới thông báo cho anh biết?

“A Trần, bác sĩ đã cho truyền nước biển, đợi Tình Tình tỉnh lại, con không nên kích động nó, có nghe không? Con là đàn ông, đừng hơn thua với nó, nếu có thể thì nên nhường nhịn nó một chút!”

Thái Chi Lan sau khi gả vào nhà Mộ Dung liên tục sinh 3 đứa con trai, vốn là Mộ Dung Hàng Nhậm không muốn bà tiếp tục sinh, nhưng vì muốn có con gái nên bà mang thai lần thứ tư, kết quả vẫn là con trai.

Bây giờ, không dễ dàng gì, con trai mới có thể cưới được một con dâu vừa an tĩnh nhu thuận như vậy, mặc dù không giống quý phu nhân danh môn có tài giao tiếp cao siêu, nhưng lại thỏa mãn ước muốn không có con gái nhiều năm của bà.

“Mẹ, con biết rồi” Không để ý đến Thái Chi Lan nữa, Mộ Dung Trần trực tiếp lên lầu.

Đi vào phòng mà 3 ngày anh chưa về, bước chân của Mộ Dung Trần trở nên nhẹ hẫng.

Ngày đó, sau khi Âu Thánh Nguyên mang thuốc đến, anh để nữ giúp việc đứng chờ ở ngoài, sau đó anh tự mình tắm rửa cho cô, thoa thuốc rồi ôm cô đang ngủ mê man lên xe để người giúp việc đưa về.

Ngày đó cãi nhau, đột nhiên làm cho anh cảm thấy mệt mỏi, mà cô bị anh tổn thương như vậy nhất định sau này sẽ không muốn gặp anh. Nếu như nhìn thấy anh, chỉ làm cho tâm trạng của cô càng thêm kích động, vậy không bằng yên tĩnh một chút.

Anh không dám cam đoan, lúc cô kích động, anh có thể giữ được tỉnh táo. Chỉ là, vốn mọi chuyện đang tốt đẹp, tại sao cô lại bị sốt?

“Tứ thiếu gia!” Y tá ngồi ở bên giường nhìn bình nước biển nhỏ từng giọt một thấy Mộ Dung Trần đi vào, lập tức đứng dậy.

“Cô ấy sao rồi?”

Mộ Dung Trần ngồi ở bên mép giường, nhìn thân thể nhỏ nhỏ co rút thành một cục nằm ở trên giường, khuôn mặt vốn bầu bĩnh nay hoàn toàn nhợt, trắng bệch, mỗi mọt, mái tóc đen nhánh giống như hải tảo phủ đầy trên gối, lại khiến cô trông càng mảnh mai hơn.

Cặp mắt to trong veo như nước bây giờ đang nhắm thật chặt, đôi môi đỏ thắm vì mấy ngày sốt à trở nên tái nhợt thiếu sức sống

Đưa tay sờ trán của cô, nhiệt độ hơi cao, nhưng không còn đáng sợ sốt cao nữa, nhưng tay nhỏ bé của cô tại sao lại lạnh như vậy?

Đáng chết! Tại sao có thể như vậy?

71. Chương 71

“Sau khi truyền nước biển, cũng bắt đầu giảm sốt. Chờ truyền xong chai này, thì tốt rồi” Y tá dù thường xuyên cùng bác sĩ đến nhà Mộ Dung, nhưng nhìn tứ thiếu gia bình thường rất văn nhả, hôm nay dường như tâm trạng không được tốt, lòng cũng bắt đầu thấp thỏm không yên.

“Vậy tại sao lại sốt mấy ngày không hạ?” Giọng nói của anh rõ ràng rất nhẹ, nhưng lọt vào lỗ tai của y tá giống như thiên quân vạn mã đang gào thét.

Quay đầu nhìn bác sĩ đang bị tứ thiếu gia lơ đi đứng ở một bên, y tá nuốt nước miếng một cái: “Thiếu phu nhân là bởi vì cảm lạnh, cộng thêm...”

Y tá nói ấp a ấp úng, khuôn mặt trong phút chốc trở nên đỏ bừng, cô là một thiếu nữ chưa trải qua chuyện đó, loại chuyện như vậy làm sao nói ra miệng được chứ.

“Thiếu gia, thực ra cũng không có bệnh nặng gì, chỉ là cậu túng dục quá mức, thân thể của thiếu phu nhân không chịu nổi cộng thêm bị cảm lạnh cho nên...” Bác sĩ ngồi ở bên một bên không đành lòng nhìn thấy vẻ khổ sở của y tá nên trực tiếp mở miệng nói.

Lần trước ông đã nói qua, bảo hẳn chú ý một chút. Tốt rồi, bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng. Lão già như ông cũng thật không biết nói mấy thanh niên bây giờ như thế nào. Không biết kiềm chế là gì cả.

Thối đời cũng thật không công bằng: “Kiềm chế cũng chết mà phóng túng quá cũng chết” Người đàn ông một khi đã cứng lên, thì không thể nào kiềm chế được, mà thiếu gia nhà bọn họ, giống như được ăn xuân được, luôn đòi hỏi vô độ.

Nhưng làm đến trình độ này, cũng thật quá đáng rồi!

Mộ Dung Trần hiếm khi không có lên tiếng phản bác bác sĩ, lần này đúng là anh làm quá mức. Được rồi, anh thừa nhận.

“Bác sĩ, vậy lúc nào cô ấy có thể tỉnh lại?”

“Qua tối nay là không có chuyện gì rồi! Để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, khoảng thời gian này tôi sẽ trở lại kê cho cô ấy một phương thuốc điều dưỡng thân thể, phải bồi dưỡng thân thể thật tốt, sau này sinh con mới không chịu khổ”

Hầu hạ một con sói cũng không phí sức như thế này! Những lời này, đương nhiên bác sĩ chỉ nói ở trong bụng, cũng không đại mà nói ra khỏi miệng mình.

Không bao lâu, giọt nước biển cuối cùng cũng được truyền xong. Bác sĩ dặn dò một chút chuyện sau đó cũng mang y tá rời khỏi. Trước khi đi, cũng không quên dùng ánh mắt cảnh cáo Mộ Dung Trần nên an phận một chút.

Tình Tình sau khi từ trong hôn mê tỉnh lại, đã là chuyện của mấy tiếng sau.

Cô mở mí mắt nặng trĩu, trên tay, vì truyền nước biển nhiều ngày nên cảm thấy hơi đau. Nhưng cô cảm thấy khát nước, thế nhưng trong phòng không có một bóng người, rèm cửa sổ được kéo lại, căn bản không nhìn thấy rõ bây giờ bên ngoài là sáng hay tối.

Cô muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân đau đến mức không còn sức lực. Tên đàn ông cầm thú đó, sau khi biến cô thành bộ dạng như vậy cũng không thấy bóng dáng đâu?

Tủi thân và bất đắc dĩ lại trào dâng trong lòng, tên đàn ông đáng ghét, làm hại cô bây giờ ngay cả muốn đứng lên uống ly nước cũng không được, y tá bình thường ở bên cạnh cũng không thấy.

Trong lúc cô không biết làm sao, cửa két một tiếng mở ra, không quá vài giây, Mộ Dung Trần bưng khay đi vào.

Nhìn thấy Tình Tình đã mở mắt, anh để cái khay ở trên đầu giường, ngồi xuống mép giường muốn đưa tay sờ lên mặt cô, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt phòng bị của cô nên thu hồi lại: “Đã tỉnh rồi? Có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không?”

Tình Tình nhắm mắt lại không muốn nhìn anh, cô không thoải mái, chính là khi nhìn thấy anh, lại nhớ đến anh đã làm những chuyện dè tiện đó. Mà cô, bây giờ cũng không có hơi sức để cãi nhau với anh.

“Ngồi dậy, uống chút nước được không?” Cô trầm mặc, thái độ lạnh lùng khiến Mộ Dung Trần cảm thấy khó chịu, nhưng nghĩ đến cô vừa mới tỉnh lại không thể bị kích động cho nên anh nói chuyện rất dịu dàng.

Dù cô không muốn đối diện với anh, nhưng cũng phải ăn uống chứ.

Mộ Dung Trần bế cô ngồi dậy, cầm cái gối để cô dựa lưng vào đầu giường, sau đó đưa cho cô ly nước ấm, thấy cô đưa tay cũng có chút run rẩy sau đó uống từng ngụm nhỏ rồi đưa cái ly không về chỗ cũ.

“Còn muốn uống không?” Anh đối với cô vốn rất có kiên nhẫn, 2 ngày trước nổi giận là bởi vì cô đâm trúng cái gai trong lòng anh.

Không thấy người đẹp đáp lại là chuyện bình thường, Mộ Dung Trần cảm khay cháo do phòng bếp nấu xong: “Ăn một chút gì đó rồi ngủ tiếp nhé?”

Ban đầu thân thể vốn mệt mỏi, Tình Tình cũng không có khẩu vị, cộng thêm mới uống một ly nước thân thể cảm thấy thoải mái một chút bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc, cho nên dứt khoát nhắm mắt không để ý đến anh.

“Tình Tình, ăn một chút được không?” Cô gái này càng lúc càng quá mức.

“Lấy đi, tôi không muốn ăn”

Tình Tình mở mắt, muốn nằm xuống ngủ một giấc.

“Không ăn thân thể làm sao khỏe lên được” Tính nhẫn nại của anh trong nháy mắt mất sạch, cô gái này thật biết cách chọc anh nổi giận.

“Tôi không muốn ăn” Tình Tình quay đầu tránh anh.

“Không được, ít nhất ăn một nửa.”

“Tôi nói không muốn ăn chính là không ăn, lấy đi lấy đi.” Tình Tình không chịu nổi người đàn ông này luôn ép cô, dưới tình thế cấp bách cũng làm chén trong tay anh đổ trên mặt đất.

Cái chén tinh xảo rơi trên mặt đất, bởi vì có thảm lông dày, không có vỡ, nhưng tất cả cháo đều rơi trên người của Mộ Dung Trần.

Tình Tình cắn môi không nói lời nào, ai bảo anh ta luôn ép cô? Cô không phải cố ý. Cô mới không cần tiếp nhận ý tốt của anh.

“Tiết Tình Tình, em chán ghét tôi như vậy sao?”

Rõ ràng là cô làm sai, nhưng lại làm ra vẻ bị tổn thương, Mộ Dung Trần giận đến mức muốn bóp chết cô.

“Đúng, tôi chán ghét anh, không được sao?” Cô thật ghét anh, ghét anh ta không từ thủ đoạn mà ép buộc cô, bây giờ còn liên lụy đến Dương gia, dù anh ta đối xử tốt với cô thì có lợi ích gì? Vĩnh viễn không bù đắp được lỗi lầm của mình.

“Tiết Tình Tình, em nhất định phải chọc giận tôi đúng không?”

“Không ai bảo anh ở chỗ này để bị sỉ nhục”

Anh đại khái có thể giống như 2 ngày trước, ném cô ở nhà, một mình ở ngoài làm đại thiếu gia tiêu dao, cần gì trở về nhìn sắc mặt của cô chứ?

“Tiết Tình Tình, em nói là tự tôi chuốc phiền phức đúng không?”

Cái cô gái này, thật là có bản lĩnh bức người khác đến điên lên. Mộ Dung Trần mặc kệ quần áo trên người có bẩn hay không, cúi người xoay mặt của cô qua đối diện mặt của mình.

Cặp mắt tròn tròn bởi vì 2 ngày ngã bệnh mà trừng lớn hơn, Tình Tình quật cường không muốn mở miệng nói chuyện với anh.

“Tôi thật sự tự chuốc lấy phiền nhiễu” Mộ Dung Trần yên lặng nhìn cặp mắt kia, trong mắt trong suốt nhưng lại không có anh, một chút cũng không có.

Thất bại cùng chán nản lại lần nữa dâng lên trong lòng, nặng nề thở dài một hơi, anh buông cô ra, không nói câu nào nữa đi ra ngoài.

Rõ ràng đã sớm biết cô không yêu anh, anh còn vì điều này buồn phiền. Khó chịu cái gì?

Bên ngoài có nhiều phụ nữ thiên kim bá mị anh không cần, cũng chán ghét, lại khẳng khẳng miễn cưỡng muốn hái một đóa hoa nhỏ, có thể trách ai đây?

72. Chương 72: Yêu Đơn Phương

Đêm khuya, trong nhà Mộ Dung, đã ngon giấc từ sớm

Nơi đình nghỉ mát trong vườn hoa, có một đốm sáng nhỏ lúc sáng lúc tối, có người ở đó hút thuốc lá

Dưới ánh đèn mờ nhạt, bóng dáng cao lớn đó không sợ gió mùa đông giá rét vậy mà chỉ mặc áo sơ mi mỏng manh đứng trong gió rét

Rốt cuộc điều thuốc trong tay rơi xuống, Mộ Dung Trần xoay người trở về

Lại tức giận, nếu không anh cũng không đành lòng rời xa cô giống như mấy ngày trước. Cô ngã bệnh, dù anh muốn đi cũng đi không được. Nhưng lại sợ khi trở về sẽ nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của cô. Cho nên chỉ có thể đứng ở chỗ này, hóng gió để đầu óc tỉnh táo một chút. Đầu óc tỉnh táo, lòng của anh như một hố đen không đáy, ép anh khó chịu không thôi

Anh đã trả giá rất nhiều cho phần tình yêu này, buông tay anh không cam lòng, không buông, cũng không được

Tình yêu là một thứ gì đó rất kì diệu, không phải mình muốn là có thể có được, không cần là có thể vứt đi. Nếu không, bây giờ anh yêu sẽ không đau khổ như vậy

Chỉ có điều, anh đặt cô ở trong lòng bàn tay che chở yêu thương, cô đã từng dùng tâm để cảm nhận không?. Rốt cuộc anh phải làm sao mới đúng?

Một người yêu đơn phương kiên trì như thế nào mới không cảm thấy mệt?. Đơn phương bỏ ra chỉ khiến cho bản thân tổn thương nặng hơn, nhưng, anh không thu trở lại được thì làm sao bây giờ?

Chỉ một mình tổn thương sao?. Đã trễ thế này, không biết cô đã ngủ chưa?. Ngẩng đầu nhìn cửa sổ sát đất đã tối đen như mực, trong đó cô đang yên lặng chìm vào giấc ngủ của mình phải không?

Nhưng chân của anh vẫn không tự chủ được đi về phía nơi yên tĩnh đó, anh không buông bỏ được, càng muốn khuấy động không gian yên tĩnh ấy. Anh đau, anh nghĩ không bằng để bọn họ cùng đau đi!

Ở trên con đường đau khổ, có người làm bạn mới không cảm thấy tịch mịch, con đường của 2 người nhưng chỉ đi có một mình không phải dễ dàng như trong tưởng tượng của anh a!

Cô muốn hận, vậy để cho cô hận đến cùng đi!. Anh muốn rút cái gai ra khỏi người cô mà cô vẫn ở trước mặt cô

“Mộ Dung Trần!”

Khi thân thể cao lớn bước lên bậc thang vào cửa, thì từ sau lưng truyền đến thanh âm quen thuộc. Anh dừng lại một chút, không quay đầu anh cũng biết là ai

Đã trễ thế này, cũng có người giống như anh sao?

“Có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Trần lạnh nhạt lên tiếng. Cho dù thật sự có chuyện, đã trễ thế này, cũng không thích hợp để nói

“Em chỉ muốn hỏi anh một câu, sẽ không làm lỡ thời gian của anh” Phó Cảnh Ca vò vò áo khoác trên người. Cô ta không vén lên mái tóc dài, gió lạnh thổi qua, trong buổi tối như vậy làm cho người ta cảm thấy thương tiếc, nhưng mà, người nên thương tiếc cô ta không phải là anh

“Em đâu, mời nói”

Hai tay bỏ ở trong túi quần, Mộ Dung Trần nghiêng người qua dựa vào cây cột, nhìn không ra biểu tình trên mặt

“Mộ Dung Trần, em ở trong lòng anh chỉ là em dâu thôi sao?”

Trước kia, ít nhất anh cũng nguyện ý gọi cô một tiếng “Cảnh Ca”. Chỉ là, vừa nghĩ tới trước kia, cô cảm thấy mình thật ngu ngốc

“Chẳng lẽ tôi nên gọi cô là Phó tiểu thư sao?”

Mộ Dung Trần lạnh nhạt nói, không phải anh cay nghiệt, mà tâm trạng của anh thật không tốt, không có rảnh để ý người khác có bị tổn thương bởi lời anh nói hay không?

Có lẽ đối với tình yêu, 2 người bọn họ đều ngu ngốc giống nhau. Đắm đầu vào mà hy sinh, cũng không quan tâm người khác có đồng ý tiếp nhận hay không

“Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi vào trước” Mộ Dung Trần muốn đi.

“Chờ một chút.” Phó Cảnh Ca lần nữa ra tiếng.

“Em đâu, còn có chuyện gì?”

“Anh Năm đó có yêu qua em không?”

Phó Cảnh Ca khó khăn mở miệng hỏi, nghi vấn nhiều năm như vậy. Rõ ràng trong lòng biết rõ đáp án, nhưng không chính tai nghe thấy, cô thật không cam lòng!

Nhiều năm hy sinh như vậy, chỉ muốn biết rõ đáp án, để từ đây cô hoàn toàn chết tâm, có được không?

Ở nước ngoài du học, biết anh, vừa gặp đã yêu, chủ động theo đuổi, thời gian lâu dài, bên ngoài cũng đồn bọn họ là một đôi, thật ra, anh chưa bao giờ cho cô bất kì hứa hẹn gì, thậm chí cử chỉ thân mật cũng không có, anh chỉ lười giải thích quá nhiều với người khác mà thôi

Cho đến khi, cô không cam lòng khi anh luôn lạnh nhạt với cô, nên cô mới hạ xuân được, kết quả lại là trời xui đất khiến. Cho đến khi cô cuối cùng bị buộc gả cho Mộ Dung Khiêm, thật lâu sau đó cô mới có thể chấp nhận được, anh không thương cô

“Không có” Câu trả lời của anh, vĩnh viễn không chậm trễ chút nào

“Cho nên..... qua lại 2 năm rồi, anh chưa bao giờ muốn em, cũng chưa bao giờ có ý tưởng cầu hôn với em”

“Lòng dạ của tôi cô cũng biết rõ, mặc dù đi vào hôn nhân, nhưng mà tương lai cũng chỉ là theo nguyện vọng của 2 nhà thôi” Mộ Dung Trần lạnh nhạt nói : “Hơn nữa tôi cũng không muốn ly hôn”

“Mộ Dung Trần, anh thật là ngoan độc”

“Cảm ơn, thủ đoạn của em dâu cũng không kém”

“Anh có ý gì?”

“Ngũ đệ, đối với cô như thế nào, cô không biết sao?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì?”

“Chẳng lẽ muốn tôi nói rõ ra sao?. Cần gì như vậy, coi như cô cố ý muốn tránh, nhưng có một số việc có tránh cũng không khỏi”

. Mộ Dung Trần dừng một chút : “Đừng đặt tâm ý trên người tôi, Cảnh Ca” Đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, Mộ Dung Trần cũng không quay đầu, trở về phòng mình

Điều anh làm, cũng chỉ có như thế!

Đưa mắt nhìn bóng dáng cao to ấy đang đi xa dần, Phó Cảnh Ca lệ rơi đầy mặt, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng anh cũng để lại cho cô 2 chữ “Cảnh Ca” rồi bỏ đi

Kết thúc thật rồi, tất cả đều kết thúc! Cuộc tình kéo dài suốt 8 năm, yêu đơn phương không có bất kì ý nghĩa gì, đã kết thúc ở trong đêm rét lạnh

Chỉ còn lại một mình cô, cuộc sống sau này, phải trôi qua như thế nào đây?. Cô đã sớm không có mục tiêu rồi

Người đàn ông cùng cô chung giường chung gối suốt mấy năm. Thật như những gì Mộ Dung Trần nói sao?. Có thể sao?. Bọn họ bắt đầu đã là sai lầm, làm sao có thể có kết cục?

Hơn nữa, lòng của hắn sâu đến đáng sợ, chỉ mới suy nghĩ một chút thôi, mà thân thể của cô đều phát run. Làm sao cô có thể tin được người đàn ông luôn tìm mọi cách hành hạ cô ở trên giường cũng yêu thương cô?

Cô không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ

Một đạo ánh đèn xe chói mắt thẳng tắp bắn vào trên mặt cô, Phó Cảnh Ca trực tiếp đưa tay che mắt lại. Đã trễ thế này, còn có ai mới về sao?

Hơn nữa, tại sao không đem xe đỗ ở gara mà dừng lại ở trước cửa lớn?. Cô đang muốn xoay người không để ý đến, nhưng, tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng ngày càng quen thuộc, luồng hơi thở áp bức càng ngày càng đến gần, bước chân của cô như nhũn ra, vô lực ngừng lại

“Sao vậy?. Ngay cả chồng mình về cũng không muốn nhìn một chút đã muốn đi?” Mộ Dung Khiêm đứng ở trước mặt cô

Phó Cảnh Ca hít sâu rồi thở ra một hơi, cố gắng để bình tĩnh lại, không để ý đến Mộ Dung Khiêm trực tiếp xoay người bước đi. Bọn họ ở chung một chỗ cũng không có chuyện gì tốt để nói, chỉ toàn gây gổ

Không phải mấy ngày rồi anh ta chưa trở về nhà sao?. Sao hôm nay tâm trạng lại tốt nữa đêm biết đường về nhà?. Không lẽ mới vừa rồi anh ta nhìn thấy cô với Mộ Dung Trần ở chỗ này?

Thấy thì thế nào đây?

“Phó Cảnh Ca.” Mộ Dung Khiêm vươn tay kéo cánh tay của cô không để cho cô đi.

“Mộ Dung Khiêm, tôi không muốn cãi nhau với nhau với anh ở chỗ này” Phó Cảnh Ca cao ngạo ngẩng cao đầu, cố gắng để mình giảm bớt sợ hãi một chút

“Vừa hay, tôi cũng không muốn. Vậy thì cùng nhau trở về phòng từ từ nói chuyện” Nói đến phần sau, hắn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi. Về phần muốn nói như thế nào. Đóng cửa phòng lại rồi sẽ biết !

73. Chương 73: Chúng Ta Ly Hôn Đi !

Trong tác phẩm truyện ngắn của Henry- một trong những tác giả người Mỹ nổi tiếng với chủ nghĩa hiện thực phê phán có nhắc đến : “Đời người là do khóc nức nở, khóc thút thít và mỉm cười tạo thành, mà khóc thút thít chiếm phần lớn trong đó...”

Phó Cảnh Ca vẫn luôn cảm thấy lời này hết sức chính xác

Rất nhiều khi, cô đè nén khóc nức nở, gượng cười, chỉ có thể trốn ở một góc mà người khác không nhìn thấy thỉnh thoảng khóc thút thít

Nhất là ở trước mặt Mộ Dung Khiêm, bởi vì khóc chỉ làm cô càng trở nên yếu đuối mà thôi. Vì những thời khắc bị bức không thể không khóc đã làm cô mất thể diện không thôi

“Em không phải có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Không giống như thường ngày, mới tiến vào phòng đã trực tiếp ném cô lên giường, Phó Cảnh Ca ngồi ở mép giường nhìn người đàn ông không nói lời nào, nhìn cô chăm chăm

Giữa bọn họ hẳn là không có chuyện gì để nói!. Trong lòng cô thầm nghĩ

“Xem ra, tối nay tình cũ không rủ cũng tới, để lòng tự tin của cô tăng lên gấp bội a” Ném áo khoác ngoài trên người xuống, tiện tay ném qua một bên, Mộ Dung Khiêm đi tới bên giường, cái cô gái này, hiếm có thời điểm trở về phòng, lại không sợ anh a!

“Chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau ở cửa mà thôi” Thì ra hẳn nhìn thấy được, thấy thì thế nào, cô đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, không sợ nửa đêm quỷ đến gõ cửa

Dĩ nhiên cô sẽ không nói cho hẳn biết, nửa đêm cô xuống uống nước thấy trong vườn hoa có bóng người nên mới đi ra ngoài, cô không có ngu như vậy

“Lúc nửa đêm đụng nhau ở cửa?” Mộ Dung Khiêm cúi người kiểm tra cảm của cô, bắt cô ngẩng đầu lên :

“Phó Cảnh Ca, đây đúng là lý do thật khéo a!”

“Mộ Dung Khiêm, anh đừng dùng vẻ mặt như đã bắt gian tại giường để nhìn tôi, giữa tôi và anh ta luôn luôn trong sạch” Phó Cảnh Ca cười khổ :

“Hôm nay tôi thật sự có lời muốn nói với anh”

Sắc mặt của Mộ Dung Khiêm rất khó coi, nhưng mà Phó Cảnh Ca lại cảm thấy mình thật sự có dũng khí để nhìn thẳng vào mắt anh như vậy

Môi mỏng vẽ ra nụ cười châm chọc : “Phó Cảnh Ca, em muốn nói gì?”

“Chúng ta, ly hôn đi!”

Lời nói muốn nói rất lâu, rất lâu, cuối cùng cũng có thể nói ra miệng, Phó Cảnh Ca cho là lòng của mình có thể buông lỏng, nhưng sau khi nói ra, thì một cỗ sợ hãi không biết tên xâm nhập khiến lòng nàng bất an

Dường như không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, gương mặt tuấn tú của Mộ Dung Khiêm trở nên xanh mét, giống như đang tiêu hóa lời nói của cô, thật lâu sau, giống như đã thú liếc nhìn cô :

“Em nói cái gì?. Em nói lại lần nữa xem?”

Người phụ nữ này muốn nói ly hôn với anh?. Cô dám nói ly hôn với anh?

Hắn tựa hồ bị lời của cô chọc tức, trên trán xuất hiện những mạch máu li ti, trên mu bàn tay đang kiểm tra cảm của cô cũng hiện đầy gân xanh

“Tôi nói, chúng ta hãy ly hôn đi” Đôi mắt sáng trong của cô, bình tĩnh nhìn hẳn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ mặt nghiêm túc, nhưng lại làm cho giận dữ trong lòng hắn trầm xuống

“Là thật.”

Cô chăm chú nhìn anh nói : “Tôi không muốn tiếp tục như vậy, lúc trước tôi.... Tôi hạ quyết tâm nếu như không chiếm được cũng muốn sống bên cạnh anh ấy, nhưng bây giờ, tôi mệt mỏi! Không muốn theo đuổi những thứ không thuộc về mình nữa. Tôi không biết vì sao 3 năm trước anh lại coi trọng tôi, vì sao lại muốn kiên trì cưới tôi, đối với mấy chuyện này, hiện tại tôi không muốn nghĩ đến nữa....”

Thanh âm của cô có chút nghẹn ngào, những năm gần đây bản thân đều tự mình chịu đựng đau khổ cùng chua xót trong lòng, đối với đoạn hôn nhân này đều khiến bọn họ đều đau khổ

“Giữa chúng ta thật sự nên kết thúc, tôi bây giờ chỉ muốn rời khỏi nơi này, cuộc sống từng thuộc về tôi, những người ở đây, anh, và ân oán với nhà Mộ Dung, không còn quan hệ gì với tôi nữa, từ đây về sau chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau nữa...”

Cô run giọng nói xong, đau khổ cùng cảm giác khó thở đều dâng lên trong lòng, nước mắt cuối cùng cũng tràn mi. Lần đầu tiên, cô tỉnh táo mà khóc trước mặt anh, về sau sẽ không như thế nữa

Hai mắt Mộ Dung Khiêm nhìn thẳng vào cô, nhìn người phụ nữ đang khóc đến hoa lê đài vũ trước mặt, hồi lâu sắc mặt mới âm trầm mở miệng nói :

“Ly hôn, không thiếu nợ lẫn nhau?”

Cứ suy nghĩ như muốn phủi sạch toàn bộ quan hệ với anh?. Không có cửa đâu, anh giận đến sắc mặt cũng thay đổi, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ :

“Phó Cảnh Ca, cô đừng mơ, từ ngày cô bắt đầu vào nhà Mộ Dung, cô nên hiểu, không thể nào ly hôn. Nhà Mộ Dung sẽ không để mất thể diện, quan trọng hơn là Phó gia nhà các người cũng không để mất mặt, cô không sợ sẽ bại lộ thân phận con gái riêng của Phó gia sao?”

Đúng vậy, cô chính là con gái riêng của Phó gia. Hơn nữa, thân phận con gái riêng này vĩnh viễn không thể biến mất. Cô là con gái của tổng giám đốc Thượng Hoa quốc tế Phó Tu Diên, lại không phải là con gái của ông ta với vợ chính sinh ra, mà là với em vợ.

Thật là tình tiết hết sức cầu huyết a! trong lúc chị gái mang thai, em gái thường xuyên đi lại thăm hỏi, thường xuyên qua lại, dĩ nhiên tuổi trẻ xinh đẹp, hiển nhiên trở thành đối tượng để anh rở trước giờ phong lưu thành tính chiếm đoạt

Nói là gặp dịp thì chơi cũng được, tâm đầu ý hợp cũng được, kết quả là em gái lỡ lầm mang thai, chị gái không đành lòng để cho em gái đi phá thai, thậm chí chờ ỉn sinh đứa bé ra rồi ly hôn

Đáng tiếc mẹ ruột của cô vì khó sinh mà qua đời, mà người cô vốn nên gọi là dì 2 thì trở thành mẹ của cô. Điều bí mật này đã che giấu suốt 22 năm, toàn bộ suốt 22 năm

Nếu như không phải Mộ Dung Khiêm đem bí mật này ra uy hiếp ép buộc cô kết hôn, thì cho dù là đến chết, cô cũng sẽ không biết. Nhưng, vì sao lại muốn ép cô như vậy?

Cô không muốn tin nhưng mà hắn đã sớm chuẩn bị một chồng tư liệu khiến cho cô trong nháy mắt từ thiên đường rơi xuống địa ngục

Đó không phải là chuyện xưa, đó là chân tướng. Chuyện xấu như vậy, làm sao có thể công khai ra ngoài?

“Tôi không nợ anh cái gì”

Cho tới bây giờ bị sỉ nhục, phản hận, sợ hãi, giờ phút này giống như thùng súng nổ tung trong đầu Phó Cảnh Ca. làm cô không cách nào kiềm chế được, kích động kêu khóc, dùng sức đẩy hắn :

“Vì sao, vì sao anh lại muốn đối xử với cô như vậy?. Vì sao?”

Biết rõ cô yêu người đàn ông khác, hắn dù chết cũng muốn trói cô lại bên người

Mới đầu, cô trúc trắc bất lực, hắn càng cứng rắn làm càn, lại càng không biết tiết chế. Cô không thuận theo, hắn càng ép buộc cô, cô phản kháng hắn bắt cô cầu xin tha thứ. Cô lúc nào cũng bị giày vò đến sống không bằng chết, lại không dám phản kháng đòi hỏi thái quá của hắn

Hắn cho rằng cho dù cả đời này cô không yêu hắn, hắn cũng muốn chiếm lấy cô làm của riêng cả đời. Nhưng mà, hôm nay, người phụ nữ luôn luôn không dám phản kháng trước mặt anh, thế nhưng lại đề xuất muốn ly hôn?

74. Chương 74: Hậu Quả

Tại sao? Tại sao? Nếu như trên đời này tất cả những câu hỏi tại sao đều có đáp án, vậy thì sẽ không có nhiều đau khổ bủa vây lấy con người?

Được rồi, nếu cô không thương, sẽ mãi mãi không thể nào yêu, vậy thì tiếp tục để cho cô hận anh đi!

Hận! Nếu như chỉ có hận mới có thể khắc sâu trong lòng không bao giờ quên, không cách nào nhớ, như vậy sẽ để cô hận nhiều hơn một chút. . . Anh cúi đầu, bá đạo chiếm lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô.

“Ừ.” Phó Cảnh Ca tức giận, không ngừng đánh vào bả vai rộng rãi của người con trai bên cạnh, trên người anh đất giá nhất là chiếc áo sơ mi, lại đang bị con mèo hoang nhỏ cào cào.

Đôi mắt người con trai hiện rõ sự tức giận, hiển nhiên tối nay anh bị cô chọc giận thành công, dùng một sức lực hung hãn bắt lấy hai tay của cô, đè cô ngã xuống giường.

Vừa nóng bỏng vừa thô lỗ không ngừng hôn cô, như gió lốc lại có mưa rào rơi xuống, giống như muốn đem cả người cô nuốt vào trong bụng, vừa giống như muốn hoàn toàn hủy diệt cô.

Phó Cảnh Ca đẩy không ra lại tránh không được sức mạnh của anh, cô bỏ qua giây giũa cùng chống cự, cứng ngắc nằm yên, hoàn toàn để mặc cho anh.

Áo quần trở nên xộc xệch, lộ ra bờ ngực trắng lung linh và mềm mại, lưỡi của anh thuận lợi đi vào trong miệng của cô, bàn tay gấp gáp sờ nắn đường cong tuyệt mỹ, thân dưới đang ngọ nguậy.

Anh muốn cô, điên cuồng muốn cô!

Nhưng điều Mộ Dung Khiêm không nghĩ tới chính là, đột nhiên cô nâng cổ lên, hướng về phía anh đặt một nụ hôn sâu, đang lúc anh vẫn còn chưa hết ngạc nhiên với sự chủ động của cô thì môi lưỡi bỗng dừng đau xót.

Mèo hoang nhỏ lộ ra chiếc răng nhọn, đang dùng lực cắn anh!

Đau đớn cùng mùi máu tanh, dục vọng như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cháy sạch hoàn toàn lý trí của anh.

Anh không chút để ý, tùy tiện để cô cắn loạn một mạch, bàn tay tiếp tục mở quần áo trong – vật ngăn cản cuối cùng của cô và anh, khi anh cởi ra được, chân mảnh khảnh của cô lại bắt đầu đập đá lung tung, nhưng anh vẫn im lặng tách nó ra.

Thật sâu! Nặng nề! Thật là đau!

Đột nhiên đôi mắt đẹp của Phó Cảnh Ca trợn tròn nhìn anh, miệng nhỏ còn đang bận cắn anh liên tục buông lỏng, cơ thể đau đến rung rẩy.

Thật sự rất đáng hận, rất đáng hận!

Anh phải để cho cô thật sự cảm nhận được đau đớn! Thân thể còn chưa khởi động cứ như vậy bị. Mặc dù không là lần đầu tiên bị anh cứng rắn đi vào như thế, nhưng trong lòng vẫn là uất ức.

Mới vừa hoàn thành việc để mình quên đi một người, bây giờ trong tâm trí cô không có nửa điểm tâm tư cho chuyện nam nữ, lại bị đưa tới nơi này, bị người đàn ông này ức hiếp, làm sao cô không uất ức cho được?

Nhưng người đàn ông phía trên căn bản không cảm nhận được sự uất ức của cô.

Bao nhiêu năm kể tiếp, bọn họ ở cùng nhau trên giường, đã trải qua rất nhiều trận kích tình kịch liệt.

Anh càng dùng sức, càng hăng say, cô cũng không chịu yếu thế mà dùng hết sức cầu anh, cắn anh.
Giống như tất cả yêu hận lẫn lộn đan xen trong lòng một con thú nhỏ, lựa chọn dùng nguyên thủy nhất giao hợp cùng võ lực, không muốn tiếp tục sống trong thù hận.

Qua một trận “yêu đương” kịch liệt, cả hai đều bị tổn hại.

Cô mệt mỏi nằm dưới người anh, giống như một đứa con nít thích an tĩnh không muốn nói chuyện, đôi mắt to mang đầy đau thương lặng lẽ nhìn chăm chú vào trong không trung.

Môi của anh đều là vết thương, trong miệng tất cả đều là mùi máu tươi, khắp bả vai và cánh tay là những vết cắn sâu cạn không giống nhau. Cô gái này, lần này không nhường nhịn chút nào cả.

“Anh còn muốn như thế nào. . . .?” Thật lâu sau, cắn người rồi vẫn cảm thấy không cam lòng, con mèo hoang nhỏ uất ức khóc đuối người. “Tại sao còn chưa đi? Anh tránh ra.”

Bấp thỉu căng phồng, hai cánh tay cô cố gắng tách anh ra khỏi cơ thể mình, anh lại như người trên cao nhìn chăm chú cô đang ở phía dưới, lấy một ánh mắt thăm trách nhìn chăm chăm cô.

“Tôi chán ghét anh. chán ghét chết đi”. Từng giọt nước mắt giống như trân châu lăn dài xuống, đôi môi bị hôn sưng đỏ mọng ngọ nguậy, như đinh chém sắt thổ lộ tiếng lòng: “Tôi nhất định muốn ly hôn với anh, tôi muốn anh đi ra khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Tiếng khóc thúc thít tựa như tiếng nũng nịu của cô! Thì ra Phó Cảnh Ca không chỉ dùng nét mặt lạnh nhạt nhìn anh, mà Phó Cảnh Ca chỉ là đang tỏ ra cao ngạo chứ thật ra trong lòng lại rất yếu đuối, thì ra cũng có lúc Phó Cảnh Ca khóc như con mèo nhỏ.

Nhưng tất cả những điều này, đều là sau khi nói ly hôn với anh mới biểu hiện ra. Thì ra hai chữ “ly hôn” thật sự dồn người ra vào chân tường, bắt người ta phải sống thật là mình.

Không khách khí nắm lấy cằm nhỏ của cô, nhìn vào một mảnh lớn trong tròng mắt, anh lạnh lùng nói với cô: “Đừng nằm mơ, anh sẽ không bỏ qua cho em, cả đời em cũng đừng nghĩ tới chạy trốn anh.”

Phó Cảnh Ca khó tin nhìn chăm chăm anh, không thể tin anh lại nói như vậy.

Tại sao không chịu bỏ qua cô? Tại sao cuộc đời cô lại chịu hết tất cả loại chuyện này?

Hận thù mãnh liệt giống như là trong đêm tối có một chiếc gai độc của cây Tử Đằng, từ trong lòng cô mọc ra, cuốn lấy khắp cơ thể, xâm nhập huyết quản của cô, trong mắt cô sự hận thù cũng như ẩn như hiện, cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, bất bình kêu to: “Anh còn muốn như thế nào? Có phải hay không tôi chết đi thì anh mới có thể bỏ qua cho tôi?”

Thay vì sống khó chịu như vậy, cô thật sự muốn liều mạng. Dù sao cũng sẽ không có người thật quan tâm đến cô!

“Làm sao được chứ?” Anh chọc tức cô, ngược lại vẽ mặt lưỡi biếng, đưa tay lên má phẩn gỡ một sợi tóc trên mặt cô, còn có dư thừa lòng rồi rãnh trên chọc cô, hình như càng trên chọc khiến cô nổi giận anh càng vui vẻ.

“Em mới vừa rồi cũng không bóp chết được anh, anh như thế nào lại giết chết em? Như thế nào chịu. bỏ qua anh em?” Anh tà ác nói, vừa dứt lời, cả người anh liền cương cứng

“Không!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, theo bản năng quay người muốn chạy trốn. Một lần nữa, cô thật sự sẽ chết mất!

Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã đem cô ôm lấy, bảo tấp lẩn nữa lại tới.

Bàn tay đặt lên mặt của cô, hôn rất sâu cái miệng nhỏ nhắn. Trong phòng ngủ lại một lần nữa vang lên đàn ông gầm nhẹ, phụ nữ thở dốc. Coi như tất cả không có ngày mai, anh chỉ nghĩ hung hăng đem người phụ nữ đang nằm phía dưới làm cho hư, ệt mỗi, để cô muốn đi cũng không đi được.

Dám nói ly hôn với anh, thì đảm bảo phải gánh chịu hậu quả.

Ban đêm, trong một căn phòng nhà Mộ Dung, lại xảy ra một loạt những cảnh tượng khác.

75. Chương 75: Đau Lòng

Mộ Dung Trần trở về phòng, người nữ giúp việc vẫn ngồi canh giữ bên giường, nhìn anh đến, lập tức đứng lên chào.

“Thế nào?” Mộ Dung Trần thấy gương mặt khẩn trương của người giúp việc lập tức cau mày hỏi: “Có phải bị sốt trở lại không? Lập tức gọi bác sĩ gia đình tới đây.”

“Không phải, là cô chủ đang khóc ạ” Người giúp việc của Mộ Dung Trần vội vã đi đến bên anh, nhỏ giọng nói. Cô chủ sau khi ăn được một chút liền tiếp tục ngủ; nhưng trong giấc ngủ lại không ít mộng mị, còn thỉnh thoảng nói cái gì đó mà người giúp việc không nghe rõ.

Phía sau lại vang lên nức nở nghẹn ngào, may mắn là cậu chủ đã về, nếu không người giúp việc thật không muốn biết làm thế nào?

“Cô đi ra ngoài đi, đóng cửa lại.” Nghe nói cô không phát sốt trở lại, Mộ Dung Trần yên tâm phân phó, sau đó đi tới bên giường, nhìn cô gái nhỏ dù ở trong mộng cũng ngủ không yên ổn.

Nước mắt trên mặt đã cạn khô, anh duỗi ngón có dính chút khí lạnh vì đã đi ra ngoài khá lâu lau nước mắt cho cô, sau khi bàn tay dần ấm áp trở lại mới khẽ vuốt ve gương mặt của cô.

Gương mặt này, không đủ xinh, không đủ đẹp, không phải một người hoàn mỹ đến độ người gặp người mê. Nhưng trong cô lại toát ra một sự thuần khiết và đơn giản, hơn nữa cô có một đôi mắt to, đen lái; đôi mắt luôn có sức cuốn hút thật mãnh liệt đối với người nhìn vào nó, ở cô còn có sự quật cường của ý chí. Cứ như vậy cô ôm trọn trái tim và tâm hồn của anh.

Đôi môi nhỏ tựa cánh hoa, không làm nũng, không dầy dụa, mọi lời nói ra lại xuyên thấu trái tim anh.

Cô gái này, từ nhỏ đã là khắc tinh của anh! Rõ ràng từng giây từng phút luôn đem anh chọc đến tức chết, nhưng dù là đang tức giận vẫn tự động trở về bên cạnh cô.

“Mẹ. Đừng đi.”

Thở ra một tiếng, sau đó anh định đứng dậy đi tắm rồi trở ra ngủ với cô. Thế nhưng người đang ngủ an tĩnh trong chăn lại đột nhiên đưa hai bàn tay nhỏ ôm chặt lấy anh, gương mặt nhăn nhó, bên tai anh lẩm bẩm.

“Lớn như vậy còn muốn mẹ.” Anh không cử động nữa, bởi vì cô cứ như vậy ôm bàn tay anh mà nheo.

“Mẹ. dẫn con đi cùng đi.”

Tình Tình ở rất sâu trong mộng trở lại năm lên mười tuổi. Năm ấy, mưa rơi lác đác, mẹ nói để cho cô ở lại bên cạnh người đàn ông kia, bà muốn dẫn em trai cô đi thật xa.

Cô thật sự rất muốn đi cùng bọn họ, nhưng mẹ không muốn cô theo. Cô không đành lòng khiến mẹ khổ sở thêm.

“Tình Tình, Tình Tình, tỉnh; tỉnh lại được không?” Ngồi trên giường ôm cô vào trong ngực, Mộ Dung Trần vỗ nhẹ gương mặt của cô như muốn gọi cô tỉnh lại.

“Mẹ, mẹ, con rất nhớ mẹ, thật là nhớ.” Một mỗi cộng thêm liên tục sốt lên mấy ngày khiến giấc ngủ của Tình Tình rất sâu, ác mộng vì thế cũng trở nên sâu hun hút, cảm thấy bên cạnh có nhiệt độ của người nào đó, người đó còn gọi mình thức dậy nhưng cô chẳng những không tỉnh lại, ngược lại còn bị quá khứ vây quanh, tay nắm thật chặt, chỉ sợ người kia sẽ rời đi.

“Tình Tình, ngủ đi, anh ngủ cùng em, anh sẽ không đi!” Mộ Dung Trần đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, giống như đang dỗ dành một đứa bé

Thật vất vả mới giúp cô ngủ an ổn trở lại, Mộ Dung Trần đem cô nhẹ nhàng thả xuống gối, nghiêng người sang, kéo hộc tủ không có khóa ở đầu giường, lấy ra cái gì đó. Đây là vật mà hôm anh kết hôn Tiết Thiệu Trạch đã đặt vào lòng bàn tay của anh.

Nó không tính là một món trang sức đắt tiền, chỉ được mua tùy tiện ở một tiệm trang sức mà thôi, anh đã đem chiếc nhẫn ấy luồn vào dây chuyền của cô. Thế mà cho tới bây giờ cô gái này cũng không mở ngăn kéo ra xem? Bằng không đã sớm phát hiện mới đúng. Có lẽ không phải là không mở ra, chỉ là mắt cũng chẳng thèm liếc qua?

Cũng không biết có phải cô thật độc ác hay không? Anh đã vì cô mà cố gắng làm nhiều chuyện lắm rồi, thế mà cũng chẳng có chút cảm động nào.

Tựa như anh.

Đưa tay, đem những lọn tóc dính trên mặt cô nhẹ nhàng vuốt ve, một tay nhẹ giơ lên đầu của cô giúp cô đeo dây chuyền vào.

Mặc dù cô gái này là người của anh, anh không thích cô để ý đến người khác, nhưng thôi coi như người đó là ngoại lệ. Nếu mẹ của cô không có cách nào thấy được cô, mà cô lại muốn vậy, thì tạm thời như vậy đi. Một ngày nào đó anh sẽ giúp cô tìm được mẹ của mình.

“Bảo bối, đây là mẹ em gửi trong ngày chúng ta kết hôn, em mang nó tựa như mẹ vẫn ở bên cạnh em vậy.” Mộ Dung Trần sờ lên cổ của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ ngon lành, trong lòng không nhịn được liền muốn hôn cô, tay cũng đưa vào trong chăn vuốt ve thân thể kia, sợ làm cô tỉnh giấc mới miễn cưỡng nằm xuống.

“Mộ Dung Trần, tôi ghét anh nhất, ghét anh nhất.”

Khi Mộ Dung Trần nằm xuống, một tay ôm cô, muốn nhắm mắt ngủ cùng cô, thì cô gái nhỏ đang nằm trong ngực anh bỗng gào thét, hơn nữa đôi tay nhỏ bé còn quơ múa ở khắp nơi.

“Tiết Tình Tình, ngủ.” Nếu như không phải là biết cô đang gặp ác mộng, tất cả chỉ là đang nằm mơ, thân thể cũng vừa hết bệnh, thì anh nhất định sẽ lôi cô từ trong chăn ra “hành hạ” đủ kiểu!

Anh làm sao có thể để cô ghét anh? Đến nằm mơ cũng không quên chuyện này? Hơn nữa còn tức giận oán trách anh!

“Anh tránh ra!” Không rõ cô có phải đang nằm trong mộng hay không, sao cô có thể từ trong ngực anh lăn ra ngoài, vùi mặt xuống gối.

“Tiết Tình Tình, nếu em đã tỉnh, vậy thì mở mắt ra nhìn anh, có nghe hay không?” Anh nửa đứng dậy nửa nằm lại trên giường, mắt nhìn chăm chăm cô gái ở bên cạnh.

Anh biết, cô nhất định là đã tỉnh lại. Có phải là vì vừa rồi anh hôn có hơi mạnh nên đánh thức cô không? Động tác của anh đã rất nhẹ rồi mà.

Đáp lại anh như cũ vẫn là một căn phòng yên tĩnh và một cô gái nằm xoay lưng về phía anh không nhúc nhích.

Cô mới không cần nhìn anh! Tình Tình nhắm chặt hai mắt, tay phải lại không tự chủ được mà vuốt ve cái sợi dây chuyền anh vừa đeo lên cổ của cô, nắm thật chặt vật ấy.

Những lời anh vừa nói, cô đều nghe được. Món quà này chính là mẹ cô đưa cho cô sao? Mộ Dung Trần chính là gặp qua mẹ của cô rồi hả? Nếu mẹ bằng lòng gặp anh, tại sao không muốn thấy cô?

Cô rất muốn ngủ, mệt chết đi, không có hơi sức cùng anh tranh cãi một vấn đề, cho nên chỉ có thể chôn mình trong gối nằm mà thôi.

“Tiết Tình Tình.”

Nhìn cô vẫn đưa lưng về phía anh, đối với lời nói của anh không có phản ứng gì, đề phòng anh giống như đề phòng kẻ cướp, trong lòng dâng lên một trận oán giận.

Nhiều hơn nữa chân tình cùng dịu dàng, cũng không thể cảm hóa trái tim cô sao? Muốn trừng phạt cô một chút lại sợ vô tình làm tổn thương cô. Vậy chỉ có thể để mình chịu khổ!

Tiết Tình Tình, tại sao em độc ác như vậy? Một chút hi vọng cũng không cho anh? Không cho anh hy vọng được đi tiếp trên con đường của em sao?

Đột nhiên Mộ Dung Trần từ trên giường ngồi dậy, đi tới tủ treo quần áo, mở hộc tủ ra, cầm quần áo lên, không tới năm phút đã mặc chỉnh tề, không thèm nhìn lại người trên giường một cái, đi thẳng ra ngoài.

Khi nghe tiếng đóng cửa từ sau lưng vọng lại, Tình Tình cuối cùng cũng mở mắt, chuyển mình nhìn ra bên ngoài. Đúng vậy, anh đã đi rồi! Cô đã thành công để anh tức giận bỏ đi!

Nhưng, tại sao nhưng trong lòng không có nửa điểm vui sướng ?

Bên cạnh không có hơi ấm của thân thể anh, dù là khí ẩm mười phần, cô cũng sẽ cảm thấy lạnh lẽo. Những cảm xúc không thể nói thành lời cứ lần áp trái tim cô, nuốt chửng lấy lý trí của cô.

Cô không phải vô dụng như thế, đối với người đàn ông một cường bạo của mình sẽ không sinh ra cảm xúc gì! Không phải, không phải, mới không phải.

Đêm khuya yên tĩnh, bên ngọn đèn dầu, có một người không thể nào ngủ được.

76. Chương 76: Người Của Tôi. Tôi Sẽ Dạy

Bọn họ cũng chẳng biết cảm xúc của mình thật ra là như thế nào, chỉ là mọi lần gặp nhau không khỏi rung mình? Tình Tình không biết vợ chồng khác rung mình như thế không, chỉ là cô và Mộ Dung Trần lại rung mình không giống nhau.

Ngày đó, nửa đêm, sau khi anh ra ngoài về, cô cho là anh lại đi liên tục mấy ngày không trở về, dù sao anh cũng có thể lấy sơ vài bộ đồ, lấy cớ là đi công tác. Nhưng lại không phải như vậy.

Mỗi ngày anh đều trở về, chỉ là về sớm hay muộn một chút thôi, có lúc sẽ xuất hiện tại phòng ăn cùng cô ăn cơm tối, những lúc ở chung một chỗ anh vẫn tỉ mỉ chăm sóc cô.

Lạ nhất có lẽ là khi trở về phòng, cô không để ý tới anh, anh cũng không giống như thường ngày thích trêu chọc cô, nói chuyện với cô. Mà bởi vì cô vừa hết bệnh nên thân thể cần điều dưỡng, anh cũng không ép buộc cô loại quan hệ ấy nữa.

Điểm này đoán chừng là lần duy nhất cô rung vì điều tốt, cô rốt cuộc có thể nghỉ ngơi được rồi.

Mỗi ngày buổi tối, sau khi tắm, cô sẽ đọc sách một hồi mới ngủ, dù đã tạm nghỉ học, nhưng Tình Tình không muốn bỏ ngang việc học như vậy. Mặc dù nhà Mộ Dung không có yêu cầu làm con dâu phải có kiến thức bao nhiêu, trình độ học vấn cao bao nhiêu, cô cũng không phải vì mình là dâu nhà Mộ Dung mà quên đi thân phận, quên đi việc học tập.

Cô chỉ muốn vì mình.

Một cô gái, nếu như ngay cả năng lực tự sinh tồn cũng không có, ngộ nhỡ ngày nào đó người đàn ông của mình bỏ mình thì làm như thế nào? Việc kết hôn thật có thể đi tới đâu?

Tương lai cô xem không tới, nhưng là hiện tại cô rất rõ ràng!

Tình hình của Dương gia cũng không biết thế nào! Sau khi cô khỏi bệnh có gọi điện đến số điện thoại di động của anh nhưng phát hiện số đã không còn sự dụng, mà số điện thoại của gia đình anh, cô ngàn vạn lần không dám điện, ngộ nhỡ không phải anh nghe điện thoại thì nguy?

Cô không thể nào hỏi Mộ Dung Trần, hỏi anh cũng là hỏi vô ích. Cô lên net, xem tivi, xem báo chí nhưng không có phát hiện bất kỳ một cái tin tức nói là công ty thực phẩm Thanh Vinh xảy ra vấn đề, tra xét trên trang web công ty bọn họ là vẫn hoạt động bình thường!

Dương Gia có phải đã tìm được biện pháp giải quyết rồi hay không? Cô chỉ có thể cho là như vậy. Cô không giúp được gì, nhưng không thể để mình liên lụy bọn họ.

Haizzzzz!!!!

Ngồi ở trong phòng ăn, Tình Tình lấy cái muỗng khuấy đều cháo trai trong chén, không tự chủ đem lòng mình than ra thành tiếng, giọng điệu cố tình này còn khiến ẹ con Mộ Dung Cẩm bởi vì Chủ nhật không cần đi học mà đến muộn nghe được.

“Không biết cô Tư đang than thở chuyện gì vậy?”

Đương gia Mộ Dung Hàng cùng vợ là Thái Chi Lan đã xuất ngoại, những anh em khác ở nhà Mộ Dung hôm nay cũng đều không có đến phòng ăn, cho nên, phòng ăn chỉ có một mình Tình Tình cộng thêm hai mẹ con Mộ Dung Cẩm.

“Nhị thẩm, chào buổi sáng!” Tình Tình ngồi thẳng người cùng Lâm Thục Mẫn chào hỏi, nhưng Mộ Dung Cẩm lại không để ý đến cô. Theo quy định thứ bậc trên dưới, cô ta là chị dâu của cô, phải là người chào hỏi trước mới đúng, huống chi cô đối với cô ta trong lòng thật ra có rất nhiều ngăn cách.

“Chào buổi sáng!” Lâm Thục Mẫn cùng Mộ Dung Cẩm ngồi xuống, người giúp việc tiến lên đang muốn hỏi các cô ăn món gì, lại bị Lâm Thục Mẫn phát tay ý bảo mọi người lui xuống.

Xem ra, hai mẹ con này có lời muốn nói với Tình Tình, nhìn trong chén gì đó không còn bao nhiêu miếng, Tình Tình ngồi cũng không xong, đi cũng không được, chỉ có thể cầu nguyện họ đừng nói gì thôi.

“Tiết Tình Tình, cô thật đúng là thứ không biết xấu hổ.” Người giúp việc sau khi lui xuống, Lâm Thục Mẫn lập tức không khách khí nói. Ngược lại Mộ Dung Cẩm ngồi ở một bên lấy tay lôi kéo tay của cô, sử dụng ánh mắt ý bảo cô không nên quá mức không biết thân biết phận.

Đừng bảo là ông Nội có ở đây, anh Tư nếu biết bọn họ trong đáy lòng không ngừng khi dễ Tiết Tình Tình nhất định sẽ không bỏ qua họ, mà bây giờ cô không chọc nổi anh Tư.

“Nhị thẩm, tôi không hiểu rõ người có ý chị.” Xem ra ai cũng muốn trút giận trên người cô, Tình Tình đứng lên, không muốn cùng các cô gây gổ “Tôi ăn no rồi, các chị cứ dùng tự nhiên.”

“Mới nói cô một câu, cô đã muốn đi rồi sao?” Lâm Thục Mẫn thét chói tai, thật vất vả chờ đến lúc Lão Thái Gia, anh cả và chị dâu cả đều không ở đây, cô rốt cuộc có thể mở mày mở mặt một lần, dĩ nhiên không muốn làm cho Tình Tình đi nhanh như vậy.

“Nhị thẩm, chị còn có việc gì muốn nói với tôi sao?” Tình Tình kéo ghế ra, sau đó đứng lại. Có chuyện gì sao? Cô cùng với cô ta có nhiều chuyện để nói thế ư?

“Ngược lại không có gì to lớn, chỉ là.” Lâm Thục Mẫn khoe miệng nâng lên nở một cười hả hê “Cô đã làm dâu nhà Mộ Dung, tại sao lại ở bên ngoài làm ra chuyện khiến nhà Mộ Dung mất mặt vậy?”

“Tôi làm cái gì khiến nhà Mộ Dung chuyện mất mặt?” Tình Tình ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô ta. Sau khi kết hôn cô ngày ngày ở nhà, cô còn có thể làm ra chuyện gì sao?

Một lần duy nhất là ra cửa, để cho tài xế chở cô đi ra ngoài sau đó liền quay về. Cô ta rốt cuộc muốn nói cái gì?

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy có được hay không?” Mộ Dung Cẩm lôi kéo tay của mẹ mình.

“Con biết cái gì, lo ăn bữa sáng của con đi.” Tay vươn ra ngăn cản lời nói của con gái, Lâm Thục Mẫn tiếp tục nói: “Mấy ngày trước, em ở cửa nhà cùng một người đàn ông lôi lôi kéo kéo không phải sao? Thật là quá mất mặt, đều đã có chồng hết rồi còn muốn đi quyến rũ đàn ông khác. Mặc kệ như thế nào, cũng nên giữ mặt mũi cho nhà Mộ Dung một chút chứ?”

“Chị nói cái gì?” Tình Tình không dám tin, nhìn Lâm Thục Mẫn, cô ta dám nói cô ở cửa nhà cùng người đàn ông khác lôi lôi kéo kéo sao? Cô lúc nào thì đã làm loại chuyện như vậy? Chẳng lẽ là lần trước Berlin cùng mẹ anh đến đây sao?

Cô căn bản không có cùng Berlin có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào? Tại sao cô ta lại có thể nhục mạ cô như vậy? Quá đáng, thật sự là thật là quá đáng!

“Tôi chưa từng làm chuyện ấy, tôi sẽ không thừa nhận. Ngược lại chị nên dạy bảo con gái chị cho tốt, đừng nên đi hại người khác.” Nói xong câu đó Tình Tình xoay người đi ra ngoài.

Tức chết cô mà!

“Tiết Tình Tình, cô đứng lại đó cho tôi!” Thời điểm cô đi đến cửa phòng, Lâm Thục Mẫn tức giận cũng đứng lên. “Tôi vai vế lớn hơn cô, cô lại dám nói chuyện với tôi như vậy sao?”

Tình Tình vừa ra đến cửa liền đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì tiếp theo, thì một cái giọng nói quen thuộc chợt vang lên giúp cô giải vây.

“Nhị thẩm sao lại cùng tiểu bảo bối của tôi nói chuyện, chẳng phải là trưởng bối cần nên giữ đúng mực sao?”

Tình Tình kinh ngạc quay đầu, thấy Mộ Dung Trần đang mặc bộ đồ thể thao màu đen, trên cổ đeo chiếc khăn lông màu trắng, hiển nhiên mới vừa trong phòng Thể dục đi ra.

Cô cho là anh đã đến công ty rồi!

“Ý tôi không phải nói như vậy.” Lâm Thục Mẫn đứng nhằm cây đình, giọng nói lập tức chậm lại, phách lối cũng mất đi, vô cùng không cam lòng cúi đầu xuống, không nói lời nào thêm với Tình Tình “Tôi chỉ là dạy cho cô ấy đạo lý làm dâu nhà Mộ Dung như thế nào thôi.”

“Không cần.” Mộ Dung Trần ngắt lời cô “Cô ấy là vợ tôi, có gì sai tôi sẽ dạy. Nhị thẩm, cô chỉ cần dạy Cầm Nhi nên làm như thế nào để thành người là tốt rồi”

77. Chương 77: Chết Tâm

Ngụ ý của Mộ Dung Trần đều đã nói ra, khiến cho gương mặt Mộ Dung Cầm ngồi bên cạnh vô cùng lúng túng.

“A Trần, chị biết rõ em là đang muốn che chở em dâu, chỉ là, kết hôn rồi còn có đàn ông tìm tới cửa, như thế không tốt chút nào chứ? Chuyện này nếu để cho ông nội biết, cũng không tốt lành gì!”

Hơn nữa người đàn ông kia còn là con rể tương lai của cô, sao con gái cô có thể thua như thế, cô rất mất thể diện, huống chi người đàn ông kia cùng Tiết Tình Tình trước kia quan hệ còn không đơn giản.

Thiệt là, tại sao con gái của cô lại thích hạng người bị người khác từ chối rồi như thế này? Ngay từ khi còn nhỏ cô đã ghét con riêng của Mộ Dung Khiêm rồi. Còn Phó Cảnh Ca là cô em dâu thứ năm chẳng phải là bạn gái trước của Mộ Dung Trần sao? Hiện tại mọi chuyện lại như thế này!

Thật là làm cho cô đời này không còn mặt mũi sống tiếp nữa!

Bọn họ là vợ hai nhất định sẽ bị chèn ép! Thật chẳng không cam lòng.

“Tình Tình là vợ của tôi, Nhị thẩm không có quyền chứ?”

“Phải Đúng vậy.” Cái này không cần nói nữa.

“Vậy là được rồi, Tình Tình nếu quả thật có làm sai chuyện gì, tôi tự nhiên sẽ thay cô ấy nhận tội với ông nội. Nhị thẩm, cô không cần quan tâm.”

Nói xong anh liền kéo cô gái đang bị người ta châm chọc còn không biết trả lời lại đi lên lầu.

Tình Tình lần này không có hắt tay anh ra, mặc anh dắt tay cô đi lên lầu. Sự lạnh lẽo trong lòng được một cổ ấm áp bao quanh, với loại chuyện như thế mà anh vẫn giúp cô.

Những năm gần đây, ở Tiết gia Tiết Tình Tình bị mẹ con kia chê cười không biết bao nhiêu lần; trong những lúc như thế chưa từng có người ra tay bảo vệ cô. Trong lòng của cô chưa sót chỉ muốn rơi nước mắt.

“Thật ra Nhị Thắm tôi không có nhiều thời gian quan tâm chuyện của các người như vậy. Chỉ là, người đàn ông đó cùng Cẩm Nhi sắp đính hôn, cho nên tôi nghĩ, Tình Tình về sau cùng anh ta càng ít gặp nhau như thế càng tốt hơn.”

Không cam lòng để chuyện trôi qua như thế, thời điểm Mộ Dung Trần dắt Tình Tình sắp biến mất trước mắt, Lâm Thực Mẫn bỏ thêm một quả bom. Thành công khiến hai người đang đi lên lầu liền ngừng lại.

Nhị thắm đang nói cái gì? Sắc mặt của Tình Tình trong nháy mắt nhìn xuống dưới. Berlin muốn cùng Mộ Dung Cẩm đính hôn sao? Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Mộ Dung Cẩm thích Berlin thì cô biết, nhưng Berlin làm sao sẽ đồng ý? Chẳng lẽ là vì công ty của Dương gia có chuyện cho nên.

Tình Tình vì cái suy nghĩ của mình càng lúc càng kinh hãi. Không trách được khoảng thời gian này cô không nhìn thấy có thông tin gì liên quan đến chuyện của công ty Dương gia, hoá ra là như vậy .

Mộ Dung Trần vốn không phải muốn phá hủy Dương gia sao? Vậy bây giờ chuyện gì đã xảy ra? Thật là loạn thật rồi! Tình Tình cảm thấy đầu đau như búa bổ!

“Nhị thắm, tôi không muốn những lời này lặp lại lần thứ hai. Cô tốt nhất nên dạy con gái của cô là được, không cần phải nói với chúng tôi những lời này.” Không muốn lại nói nhiều, Mộ Dung Trần lạnh lẽo lôi kéo tay Tình Tình xoay người đi.

Tình Tình không nói được gì, cô còn chưa từ trong cơn chấn động phục hồi lại tinh thần. Chỉ có thể mặc cho anh dắt tay của cô trở về phòng.

Sau khi trở lại phòng, Mộ Dung Trần buông tay cô ra, cũng không nói lời nào, trực tiếp đi vào phòng tắm tắm gội. Cho đến nửa giờ sau, anh bước ra ngoài, thấy cô gái nhỏ của mình vẫn duy trì bộ dạng ngây ngốc ngồi ở trên ghế sa lon.

Có cần thiết vì cái tin tức ấy khiếp sợ lâu như vậy không? Chẳng lẽ nghe đến người tình cũ muốn cùng cô gái khác đính hôn lại cảm thấy luyến tiếc sao? Tốt nhất không nên như vậy.

“Còn đang suy nghĩ đến lời Nhị Thắm nói vừa rồi sao?” Mộ Dung Trần vừa lau tóc ướt vừa ngồi vào đối diện với cô trên ghế salon, tùy ý hỏi.

“Vậy đó có phải là sự thật hay không?” Trầm mặc hồi lâu, Tình Tình mới nhìn hỏi anh. Lúc anh đi vào tắm, cô rất muốn, rất muốn chạy xuống lầu hỏi Mộ Dung Cẩm có phải thật vậy hay không, nhưng chân của cô không thể nhúc nhích được, cô chỉ có thể đứng sững sờ ngồi ở chỗ này chờ người đàn ông này đi ra để hỏi.

Có lẽ là cô đang sợ, không dám đi đối mặt đáp án cho nên mới không dám đi? Tất cả có phải như vậy không?

“Thế nào? Không bỏ được sao?” Anh không trả lời thẳng, Mộ Dung Trần bỏ chiếc khăn bông trong tay xuống, hai mắt nhìn thẳng vào cô, giống như muốn từ trên mặt của cô tìm được đáp án.

“Có phải thật vậy hay không?” Tình Tình mở to mắt không nhìn tới anh, hỏi lại cái vấn đề mà cô đang cần đáp án? Nhưng phải hay không phải thì thế nào? Bây giờ cái cô muốn chỉ là đáp án.

Mặc kệ việc đáp án có thể để cho cô hài lòng hay không? Chỉ cần có đáp án là được?

“Đúng” lần này anh trả lời như vô cùng thẳng thắn.

“Tại sao?” Tình Tình kích động đứng lên, bàn tay nhỏ liền tạo thành một quả đấm. Berlin không thể nào thích Mộ Dung Cẩm, làm sao có thể cùng cô ấy sống chung có hạnh phúc được?

Hiện tại chỉ nói là đính hôn, vậy sau này nếu thật muốn kết hôn, cô nên đối mặt với anh ấy như thế nào? Một đồng vấn đề nhỏ lớn tràn ra đầu, khiến Tình Tình đột nhiên cảm thấy đầu thật đau!

“Không khó hiểu.” Mộ Dung Trần đứng ở trước mặt cô, anh quá cao lớn, càng nổi bật khi đứng bên cạnh thân hình nhỏ nhắn của cô. Mọi khi tầm thân cao lớn ấy hướng về phía cô là cô lại cảm thấy mình bị áp lực, rất khó chịu. Vậy nên Tình Tình không tự chủ được lui về phía sau, nhưng cô lùi một bước anh liền

tiến một bước, từng bước từng bước mà ép sát vào cô, cho đến khi sau lưng cô và vách tường không thể lùi được nữa.

“Dương gia không muốn tiếp tục kinh doanh đi xuống nhất định phải dựa vào sự hậu thuẫn của nhà Mộ Dung. Nhưng nhà Mộ Dung mình làm việc dựa trên lợi nhuận đạt được, tại sao lại muốn đưa cho người khác một phần lợi nhuận to mà không lấy lại được gì? Cầm nhi là ai? Thế hệ này nhà Mộ Dung chỉ có duy nhất một vị tiểu thư, nếu như bọn họ lấy nhau thì Dương Bách Lâm không coi là người ngoài, vậy thì chuyện hợp tác là chuyện đương nhiên, em nói có không đúng?”

Cô không phải vẫn quảng cáo rùm beng mình từng yêu người đàn ông kia rất nhiều sao? Anh đem người đàn ông kia xách đến trước mắt cô, để cho cô có thể nhìn rõ đàn ông cũng chỉ là đàn ông vì lợi ích gia tộc họ sẵn sàng cưới người con gái khác.

Anh ngược lại muốn nhìn một chút xem bọn họ nếu nói yêu người trước mặt sẽ như thế nào, từ nay về sau bắt buộc bọn họ không được nghĩ đến nhau nữa.

Rõ ràng là anh cố ý bỏ đá xuống giếng, ép người ta cùng đường sau lại ném cùng sợi dây xuống, giả bộ làm người tốt kéo người lên. Từ trong miệng anh nói ra thật giống như nhà Mộ Dung toàn là người vĩ đại. Thật sự là một lũ vô sỉ, nhỏ mọn.

“Hèn hạ!”. Tình Tình căm hận nhìn người đàn ông trước mặt. “Nhà Mộ Dung các người trừ cùng nhau dùng quyền thế đè người, nhân cách nào cũng không có?”

“Sai, Tình Tình, nếu trên tay em có quyền thế, có thể làm ình dễ dàng đạt tới mục đích, tại sao em lại không dùng?”

“Berlin căn bản không thích Mộ Dung Cầm. Có phải hay không chuyện nhà Mộ Dung chỉ cần coi trọng người ta, thì mặc kệ chuyện người ta có nguyện ý hay không đều không từ thủ đoạn nào đoạt lấy?”

“Vậy thì thế nào! Tiết Tình Tình, bây giờ em đem anh coi như cùng loại với họ phải không?”. Dùng một tay nâng cằm nhỏ của cô lên. “Không sai, anh chính là không từ thủ đoạn nào như thế? Anh cảnh cáo em, sớm đối với họ Dương gia chết tâm đi.”

“Quá đáng, quá đáng, rất quá đáng! Anh buông tôi ra! Tôi không muốn gặp lại anh.” Tình Tình quơ tay múa chân, không ngừng từ chối anh, chỉ cố gắng cách xa anh thêm một chút, một chút nữa.

78. Chương 78: Chuyện Nhà (1)

“Không muốn gặp lại tôi? Vậy cô muốn gặp người nào? Họ Dương gia sao? Tiết Tình cô đừng quên bây giờ cô là người của ai, nếu như không nhớ thì tôi cũng không ngại nói cho cô biết, ai mới là người đàn ông của cô!”

Hai thân thể động chạm ma sát khiến cho anh bị cấm dục hơn nửa tháng lửa bốc lên càng cao.

Ôm lấy thân thể nhỏ bé trong lòng đang không ngừng vận vẹo nặng nề hôn xuống.

Không có sức lực để trốn tránh, khuất phục thì lại thấy mình quá mềm yếu. Nhưng mà ở nơi này trước mặt người đàn ông này cô trừ mềm yếu ra thì còn có thể làm như thế nào ?

Chẳng lẽ anh lại muốn một lần nữa cưỡng bạo cô hay sao?

Nước mắt chưa xốt thì nhau rơi xuống. Cô thật không muốn mình lại mềm yếu như vậy, thật sự không muốn.

Lúc Tình Tình cho là mình sẽ bị bão táp của anh tập kích thì tiếng gõ cửa ở bên ngoài đã cứu lấy cô.

“Tứ thiếu gia, Lão Thái Gia đang ở thư phòng chờ cậu.” Tiếng của quản gia Cổ từ bên ngoài truyền đến.

“Chuyện gì?” Bị cắt đứt giữa chừng anh vô cùng tức giận nhưng lại không thể không buông người phụ nữ đang trần trụi trong ngực mình ra. Ông nội tìm anh lúc này sẽ có chuyện gì đây, muốn nghĩ cũng không cần nghĩ nữa rồi !

“Lão Thái Gia không có nói. Mấy vị thiếu gia cũng đã sang hết rồi.” Ý muốn nói là mọi người chỉ còn chờ một mình anh thôi.

“Chuyện của Tiết Tình chuyện cứ coi như không biết.” Sau khi không nhận được đáp lại Cố Quân gia, Mộ Dung Trần nhanh chóng đi tới trước tủ quần áo ăn mặc chỉnh tề đang muốn đi ra lại thấy Tình Tình đã sớm ngồi ở trên ghế sofa chỗ cách xa anh nhất. Khuôn mặt vừa tức giận xen lẫn không cam lòng nhìn anh không nói, anh cũng không nói gì chỉ nặng nề thở hắt ra sau đó mới rời đi.

Anh muốn cô thành thật thì cô phải nghe theo sao?

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Tình Tình từ trên ghế nhảy xuống nhanh chóng chạy đến tủ quần áo.

Cô không thể ngồi ở trong nhà bó tay chờ chết như vậy, có chờ cũng vô ích! Cô muốn đích thân đi tìm Bách Lâm để hỏi cho ra lẽ xem có chuyện gì đang xảy ra.

Mộ Dung Trần đến thư phòng thì phát hiện đúng là mọi người chỉ đang đợi một mình mình.

Hơn nữa hình như mọi người trong nhà đều đến chỉ trừ cha mẹ của anh đang ở nước ngoài.

“Ông nội, anh cả, chú hai.” Mộ Dung Trần đến vị trí của mình ngồi xuống.

“Cũng chịu tới? Tứ thiếu gia mặt mũi cũng thật lớn khiến lão già như ta ở chỗ này đợi lâu như vậy!” Tiếng nói hùng hậu của lão thái gia Mộ Dung lập tức vang lên ngay sau khi Mộ Dung Trần ngồi xuống .

“Ông nội, con vận động xong thuận tiện đi tắm mà thôi.”

Cũng không biết Tứ thiếu gia vận động kiểu gì đây ! Mộ Dung Nghiên ngồi ở bên cạnh nghĩ tới chuyện tới hôm qua mình nhìn thấy tự đứng lại thấy buồn cười.

“Hợp tác với nhà họ Dương tất cả đều bị cắt đứt là chủ ý của người nào?” Lão Thái Gia nhìn chung quanh một vòng, nhìn đến vẻ mặt như việc này không liên quan đến mình của mấy đứa cháu trai.

Đừng tưởng rằng ông già rồi nên chuyện gì cũng không quan nổi. Từ lúc ông vẫn còn quản lý nhà Mộ Dung thì đã bắt đầu hợp tác với bọn họ. Lúc ấy Dương Thế Xương là một người làm ăn rất coi trọng chữ tín cho nên công ty nhà họ mới có thể ngày một lớn mạnh, theo chân nhà Mộ Dung hợp tác cho đến bây giờ.

Nhưng mà kể từ khi đứa cháu trai mà ông thương yêu nhất cưới cô cháu dâu hiện tại thì quan hệ hợp tác của bọn họ liền bị cắt đứt. Nghe nói cô ta trước đây là vị hôn thê của tiểu tử nhà họ Dương

Tung hoành trên thương trường mấy chục năm ông cũng hiểu đạo lý cá lớn nuốt cá bé nhưng ông vẫn thấy bất mãn với cách làm của thằng nhóc này.

Không màng đến lợi ích của gia tộc lại vì lợi ích cá nhân của mình mà phải sử dụng đến loại thủ đoạn này để giành chiến thắng.

“Ông nội, tập đoàn Mộ Dung của chúng ta có thể tự mình khai thác hợp đồng này, tại sao nhất định phải cùng người khác hợp tác?” Mộ Dung Trần chậm rãi lên tiếng.

Nếu truy ra nguyên nhân của chuyện này thì anh cũng không thoát được liên lụy.

“A Kiệt, cháu cũng đồng ý?” Ánh mắt luôn luôn trầm ổn của Lão Thái Gia chuyển sang cháu đích tôn Mộ Dung Kiệt. Mộ Dung Kiệt là tổng giám đốc của tập đoàn Mộ Dung không có sự đồng ý của anh thì cái kế hoạch này cũng không thể nào thực hiện được.

“Ông nội, A Trần nói không sai. Nhà Mộ Dung chúng ta nên thu hồi một vài dự án quan trọng để mình tự làm, như vậy cũng có lợi cho việc tâu tóm cả thị trường vào trong tay chúng ta.” Mộ Dung Kiệt làm sao lại không biết mấy anh trai em gái của mình đang suy nghĩ gì?

Chỉ là, mặc dù xuất phát điểm của bọn họ là trên lợi ích cá nhân nhưng đối với sự phát triển lâu dài công ty mà nói thì quyết định này hoàn toàn chính xác. Cho nên, anh đồng ý để cho nhà Mộ Dung độc lập khai thác dự án này, nhưng những tổn thất của nhà họ Dương thì không phải là việc anh có thể khống chế được.

Kinh doanh trên thương trường chính là như vậy, không thể nói đến giao tình ở đây được.

“Thế còn việc đính hôn của Cẩm nhi cùng với tiểu tử nhà họ Dương là chủ ý của ai?” Lão Thái Gia đưa ánh mắt đặt trên người của Mộ Dung Trần và Mộ Dung Cẩm.

“Ông nội.”

“Ông nội.”

Mộ Dung Trần và Mộ Dung Nghiên cùng đồng thời mở miệng nói.

“A Trần, cháu nói xem.” Lão Thái Gia chỉ rõ muốn nghe ý tứ của Mộ Dung Trần.

” Tập đoàn Mộ Dung của chúng ta có thể độc lập khai thác dự án này, nhưng mà nhà họ Dương lại vì dự án B11 này mà giai đoạn trước đã đầu tư và cải cách lại. Nếu như nhà Mộ Dung cùng nhà họ Dương kết thân thì chỉ có lợi cho chúng ta. Mà sau khi kết thân dự án này vẫn của nhà Mộ Dung. Nếu muốn thì nhà họ Dương gia có thể cùng tập đoàn Mộ Dung hợp tác những hạng mục khác, cái này cũng không có gì xung đột. Dương Bách Lâm mặc dù chưa tốt nghiệp đại học nhưng trước kia bọn họ cũng coi như có thành tựu trong việc cung cấp thực phẩm, thiết kế cũng làm được rất tốt, không thể phủ nhận đây cũng là một nhân tài hiếm thấy. Tương lai cũng có thể giúp ích cho nhà Mộ Dung chúng ta.”

Lời của Mộ Dung Trần rất rõ ràng từng câu từng chữ đều vì lợi ích của công ty nhưng mà trong lòng các vị tình anh đang ngồi ở đây không có ai tin tưởng anh có lòng tốt như vậy.

Ông nội cố ý tập trung bọn họ ở đây mục đích cũng chỉ là để giáo huấn bọn họ mà thôi.

“Nói như thế không sai, nhưng mà cháu không phải nên hỏi ý kiến của em mình và chú hai hay sao?” Lão Thái Gia liếc mắt nhìn đứa con trai thứ hai và cháu gái duy nhất của mình.

“Cẩm nhi.” Mộ Dung Trần cười như không cười nhìn Mộ Dung Cẩm.

“Ông nội, chuyện hôn sự này con đồng ý.” Mộ Dung Cẩm nhìn anh Tư sau đó dùng giọng nói kiên định của mình trả lời ông nội. Cô cũng biết, mình và Bách Lâm cũng chỉ là vật hy sinh dưới thủ đoạn của anh Tư mà thôi. Nhưng mà cô lại cam tâm tình nguyện làm vật hy sinh đó.

Thân là người của nhà Mộ Dung, hôn nhân của cô nhất định chạy không khỏi việc kết hôn vì lợi ích. Vì vậy cô ít nhất có thể tự lựa chọn một người mình thích? Dù cho Dương Bách Lâm không thích cô nhưng cô vẫn nguyện ý thử một lần.

Không thử thì làm sao biết mình nhất định chỉ có thể làm người thất bại hay không?

79. Chương 79: Chuyện Nhà (2)

“Nói như vậy, các người thật ra đã sớm bàn bạc với nhau rồi lại không nghĩ đến phải báo ột ông già như ta đây?”

Lão Thái Gia nặng nề vỗ lên bàn, cặp mắt sắc bén chăm chú nhìn mấy đứa cháu của mình.

“Ông nội, chúng con không có cố ý muốn lừa gạt người. Chỉ là chuyện chưa được xác định rõ ràng cho nên mới kéo dài tới bây giờ.” Mộ Dung Kiệt lên tiếng thay các em.

Muốn lừa gạt cũng là không thể nào mà gạt được!

“Hàng Phong, con cũng đồng ý như vậy?”

“Cha, chuyện này nếu A Kiệt đã đồng ý, Cầm nhi cũng đồng ý thì người làm cha như con đương nhiên cũng không phản đối.” Mộ Hàng Phong là người đàn ông không có chủ kiến cho nên nhất định cả đời này về những thành tựu sự nghiệp vĩnh viễn không cách nào vượt qua anh cả Mộ Dung Hàng của mình được.

“Chuyện đính hôn người nhà họ Dương cũng đồng ý?” Lão Thái Gia liền quay qua phía Mộ Dung Cầm hỏi.

“Cha con cùng với anh Hai và Bách Lâm đã bàn xong, qua tết âm lịch sẽ đính hôn.” Mặc dù là đính hôn trước nhưng tương lai đã có thể nhìn thấy đính hôn này của bọn họ không phải là giả! Nhất định sẽ tiến hành thuận lợi.

Trừ phi Dương Bách Lâm có thể vứt bỏ không để ý đến nhà họ Dương hoặc trừ phi cô không thích anh nữa! Nhưng mà, hai khả năng này tỷ lệ xảy ra cực kỳ nhỏ.

“Các người cũng thật giỏi! Chuyện gì cũng có thể gạt ông già như ta mà tiến hành. Thôi, ta cũng không muốn quản nhiều như vậy. Chỉ là ta không muốn về sau mình sẽ phải gặp những chuyện dọa người như thế này nữa.” Lão Thái Gia chống gậy đứng lên, cố ý đưa mắt nhìn Mộ Dung Khiêm từ này giờ vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Gần đây ông hình như nghe tin đồn không tốt về vợ chồng bọn họ, ông cũng không hy vọng nhà Mộ Dung lại có chuyện xấu gì xảy ra nữa.

“Ông nội muốn nói chuyện với con sao?” Mộ Dung Khiêm ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lão Thái Gia. Trong cặp mắt đen nhánh kia vẫn đầy vẻ bình tĩnh.

Cũng đủ bình tĩnh! So với anh trai cùng cha khác mẹ Mộ Dung Đường phong lưu thành tính thì bản tính trầm tĩnh này của anh khiến người khác yên tâm hơn.

“Cảnh Ca mấy ngày nay không ở nhà sao?” Lão Thái Gia trực tiếp hỏi.

Mấy người Mộ Dung Trần vừa nghe đến không phải chuyện của bọn họ thì không lên tiếng nữa, ngồi ở vị trí của mình im lặng lắng nghe.

“Cô ấy ra nước ngoài giải sầu rồi!” Ngày đó sau khi cô và anh nói đến chuyện ly hôn thì hôm sau cô chỉ để lại tờ đơn li hôn đã ký sẵn ở trong phòng, sau đó liền chạy mất.

Gọi vào điện thoại di động thì đã thấy tắt máy! Cô thật là ngoan độc! Chờ anh xử lý tốt chuyện của công ty rồi xem anh sẽ xử lý cô như thế nào!

“Các cháu kết hôn cũng hơn hai năm rồi, cũng nên suy tính tăng thêm con cháu cho nhà Mộ Dung đi?”

“Ông nội chuyện này chờ Cảnh Ca trở về con sẽ thương lượng với cô ấy.” Đứa bé cũng có lẽ cũng là một biện pháp tốt ?

“Các cháu cũng ra ngoài đi!” Lão Thái Gia chợt quay người qua mở cửa sổ rồi phất phất tay ý muốn bảo bọn họ đi ra ngoài.

Biết rõ tính tình của Lão Thái Gia nhà Mộ Dung nên tất cả mọi người liền đứng lên lặng lẽ đi ra ngoài. Vốn tưởng ông nội sẽ giận dữ giáo huấn bọn họ một trận kết quả chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

Điều này cũng có chút không giống với tác phong thường ngày của Lão Thái Gia! Nhưng mà nếu ông muốn bọn họ đi ra ngoài thì chắc là muốn được yên tĩnh một lúc.

Rất nhanh trong thư phòng khôi phục lại sự yên tĩnh thường ngày.

“Lão Gia.” Cổ Quần gia từ bên ngoài đi vào cung kính gọi.

“Trở lại rồi.” Lão Thái Gia quay người lại đi đến bên ghế lớn ngồi xuống .

“Vâng”

“Tìm được người rồi sao?” Lão Thái Gia uống một hớp trà vẫn còn nóng trên bàn hỏi.

“Ngũ Thiếu phu nhân không có ra khỏi nước, cũng không trở về Phó gia.” Cổ Quần gia mang tin tức vừa lấy được nói ra, trong giọng nói chứa đầy sự khó hiểu.

“Nói tiếp đi.” Lão Thái Gia thật bình tĩnh nói.

“Cô ấy để lại một tờ giấy thỏa thuận li hôn cho Ngũ thiếu gia xong liền bỏ đi, hiện tại đang ở.” Cổ Quần gia nói ra tên của một thị trấn nhỏ ở rất xa. Ông ta không thể nào hiểu được tại sao Ngũ Thiếu phu nhân lại muốn ly hôn cùng với Khiêm thiếu gia!

Không hiểu tại sao bọn họ lại đi đến bước đường ngày hôm nay.

“Thật là một đứa nhỏ quật cường!” Trong mắt Lão Thái Gia nhất thời lóe lên hứng thú: “A khiêm thì sao? Tình trạng chi nhánh của công ty như thế nào?”

“Theo dự tính của ngài thì cũng không sai biệt nhiều lắm. ” Ngôi Sao” tuần lễ trước đã triệu tập họp cổ đông, Khiêm thiếu gia lần này đối với ” Ngôi Sao” là tình thế bất buộc, hơn nữa trong tay cũng nắm giữ ba mươi hai phần trăm cổ phần, so với Nhị lão gia đang nắm ba mươi phần trăm thì nhiều hơn một chút. Cũng có thể coi như là cổ đông lớn nhất rồi, mặt khác Đường thiếu gia và hai vị cổ đông lớn chiếm ba mươi tám phần trăm còn lại.”

”Ngôi Sao là Công Ty bách hóa lớn nhất dưới cờ của tập đoàn Mộ Dung. Mộ Dung Khiêm gia nhập Ngôi Sao chưa tới nửa năm mà lại dựa vào bản lĩnh của chính mình lấy được thành tựu lớn như vậy. Quả thật làm cho người ta phải rửa mắt mà nhìn.

“A Đường cũng chưa có ra ngoài tranh thủ sao?”

“Đường thiếu gia cũng không có xuất hiện ở hội nghị, nhưng có bảo luật sư trình diện thay. Luật sư nói Đường thiếu gia muốn đem cổ phần trên tay tặng cho Nhị Lão Gia.”

” Vậy A Khiêm muốn ngồi lên cái ghế Đồng Sự Trưởng của Ngôi Sao thì tất yếu phải nắm được trong tay cổ phần của hai vị cổ đông lớn kia ?” Lão Thái Gia lại uống một ngụm trà rồi cười nói, thật sự là càng ngày càng có chuyện hay rồi.

Nhưng ông biết, cái tính tình không nóng không lạnh của Mộ Dung Khiêm từ sâu trong xương cũng cương quyết không thua bất cứ một người anh em nào của nó trong nhà Mộ Dung. Chỉ qua là nó biết che giấu mình thật tốt mà thôi.

“Tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái, Khiêm thiếu gia không ủng hộ Nhị Lão Gia, ngược lại lại dốc hết sức lực đi thu mua cổ phần còn lại kia đến tột cùng thì có dụng ý như thế nào?”

” Cái này còn không đơn giản sao, A Đường rõ ràng muốn ủng hộ Hàng Phong chính là muốn cho A Khiêm cố gắng thắng được trận này hơn nữa còn muốn thắng thật đẹp, không mượn bất kỳ tương trợ nào của người nhà Mộ Dung đây mới chính là thực lực thực sự.” Dạ vâng, ngài phân tích rất sâu sắc. Chỉ sợ đến lúc đó Nhị Lão Gia không đành lòng tranh quyền với con trai của mình thôi.”

“Mặc kệ tranh đua thế nào, thua ở trong tay con trai mình cũng không phải là chuyện gì thật mất mặt!” Huống chi nó còn mắc nợ con trai mình nhiều năm như vậy. Nó nên cảm thấy vui mừng mới đúng, con hơn cha là nhà có phúc mà.

” Một trong hai vị cổ đông thì đã có một vị nhất định phải đem cổ phần chuyển nhượng cho Khiêm thiếu gia, còn vị còn lại đoán chừng cũng sắp rồi.” Cổ Quần gia tiếp tục nói.

“Như vậy thì Đồng Sự Trưởng của Ngôi Sao nếu không có gì bất thường thì chính là A khiêm rồi.” Có thể trong một tuần ngắn ngủi khiến một trong hai vị cổ đông lớn chuyển nhượng cổ phần là chuyện mà người bình thường khó có thể làm được.“Tiểu tử này quả thật là thâm tàng bất lộ!”

“Đúng vậy, thưa lão gia, Khiêm thiếu gia của chúng ta thật sự là một nhân tài hiếm có quyết định kế sách, tâm tư kín đáo nhất trong mấy vị thiếu gia.”

“Cũng không có biện pháp! Ai bảo nó được sinh ra trong nhà phú quý ? Nhất định phải đi tranh giành, trăm mưu ngàn kế mới có thể có bản lĩnh bảo vệ gia nghiệp. Ta cũng già rồi không thể tiếp tục gánh vác nữa, tương lai nhà Mộ Dung như thế nào thì phải trông chờ vào bản lĩnh của chúng nó rồi.”

Cổ Quần gia nhìn bóng lưng vẫn cường tráng cao lớn của ông chủ trong mắt đột nhiên thấy chua xót. Ai có thể nghĩ tới Lão Thái Gia đã bị bệnh nhiều năm nhưng vẫn ngoan cường bền bỉ làm việc như vậy. Nhìn

ông lại nghĩ đến đám con cháu đang ở trên thương trường quây cho đến trời long đất lở.

Vậy thì bây giờ đã có thể yên tâm rồi.

Chỉ là chuyện trên thương trường ông còn có thể yên tâm nhưng chuyện hôn nhân của bọn họ nhìn như trời yên biển lặng trên thực tế lại không biết sẽ dậy sóng lúc nào.

Tựa như một quả bom, tùy thời đều có thể khiến cho nhà Mộ Dung mất hết thể diện trước mặt mọi người .

80. Chương 80

Những bàn gỗ quý được in hoa văn thanh nhã, những người phục vụ quán trà Lục Vũ mặc sườn xám đơn giản, mỗi một bộ thiết kế đều là những mối tình sâu sắc, sườn sảm phủ khắp quán trà vì khách pha trà, châm trà, quây cũng đều mang màu sắc cổ điển, ngồi ở đâu cũng cảm thấy thời gian giống như đang quay trở về thời Minh mạt Thanh sơ.

Nhưng với nơi lịch sự vào tao nhã này, Tình Tình lại chẳng có nửa điểm hưởng thụ. Giữa trưa, quán trà vừa mới bắt đầu buôn bán không lâu, đại đa số mọi người cũng ít đến đây vào bữa trưa, cho nên lúc này, trong quán trà không có người khách nào.

Nhìn quán trà cảnh trí kín đáo, Tình Tình nắm thật chặt cái ly nhỏ trong tay, ngồi càng lâu, lòng của cô càng lo lắng.

Không sai, cô đang đứng ngồi không yên hay là tại đám người kia.

Cô đang đợi đến mười hai giờ, Berlin có thể sẽ tới nơi này hay không. Có phải công ty đã xảy ra chuyện gì không? Hay là trên đường bị kẹt xe?

Bọn họ trước kia ở chung một chỗ, chỉ cần là ra ngoài chơi, luôn luôn đều là anh đang đợi cô. Nhưng hôm nay.

Ở nhà cùng Mộ Dung Trần rất không vui vẻ, lại ồn ào, cô nhanh chóng thay xong quần áo trốn ra cửa. Bảo tài xế đưa cô ra ngoài nội thành này, nói tài xế rằng mình đi dạo một vòng liền đến công ty tìm Mộ Dung Trần, sau đó bảo tài xế đi trước.

Cô lái xe đi tới cửa công ty thực phẩm Thanh Vinh của Dương gia, cô không dám gọi điện thoại đến Dương gia, chỉ sợ là mẹ Dương nghe điện thoại. Thật ra chỉ muốn xem thử một chút xem Berlin có ở công ty hay không, dù sao trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, anh không thể nào yên tâm đến trường.

Không nghĩ tới, cô mới xuống xe không lâu, vừa hay nhìn thấy Dương Bách Lâm một thân một mình lái xe đến công ty .

Nghe tới cái giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến thì Dương Bách Lâm chẳng thể tin được lỗ tai của mình, mới vừa xuống xe, cửa xe cũng không có tới kịp đóng, cứ như vậy ở bên trong sững sờ .

Anh không dám động đậy, chỉ sợ vừa động, liền cho là mình đang nằm mơ!

Cách xa nhau lâu như vậy, lần nữa nghe được giọng nói của cô, anh không có biện pháp tỉnh táo lại. Muốn nhìn lại không dám nhìn, trong lòng một hồi đau đớn, một hồi lo lắng.

Cho đến khi lần nữa cô gọi tên của anh, anh mới dám quay đầu nhìn lại.

Lần trước ở cửa chính nhà Mộ Dung vội vàng gặp mặt, đã là chuyện của cách đây hơn một tháng, hôm nay nhìn kỹ cô gái hai mươi tuổi kia, cái người đã từng nắm tay anh cùng nhau hẹn ước một đời một kiếp, chân mày đã không tự chủ nhíu chặt lại, mắt nhìn chằm chằm vào người con gái quyến rũ phong tình, thân thể mảnh khảnh, đường cong lả lướt, da thịt trơn bóng trắng nõn, so với ngày bọn họ còn ở chung với nhau thì nay càng thêm xinh đẹp động lòng người, chỉ trừ đôi mắt như thế nào lại không hết đau thương.

Là con dâu một gia đình giàu có, một thân mặc quần áo xa xỉ, mà lại dùng thắt lưng màu bạc đã cũ kỹ ra ngoài, sang trọng xa hoa, lớn lên như một đóa hoa, càng phát triển càng xinh đẹp, nếu như anh không nhìn lắm, thì bộ quần áo kia là trong show thời trang mới nhất của nhãn hàng Milan, đây là chiếc áo Givenchy được yêu thích nhất.

Xem ra, người đàn ông kia đối với cô cũng không tệ lắm!

Nhưng cô tìm đến anh là vì chuyện gì đây?

Bọn họ cái gì cũng không kịp nói, bởi vì chưa đến công ty ba của anh đã gọi điện thoại hỏi anh lúc nào thì đến. Trong công ty còn có chuyện khẩn cấp chờ anh đi xử lý, cho nên anh chỉ có thể để cho cô tới quán trà này đợi anh một chút.

Chỉ là một chút của anh chính là hơn hai tiếng.

“Tình Tình.” Lúc Tình Tình đang phân vân không biết anh có tới hay không, thì bỗng giọng nói quen thuộc từ cửa truyền vào.

“Thật xin lỗi, anh tới đã muộn!” Dưới sự hướng dẫn của phục vụ, Dương Bách Lâm liền ngồi xuống đối diện với Tình Tình.

Sau đó người phục vụ nhanh chóng rót cho anh một ly trà, anh liền khoác tay ý bảo người đó ra ngoài.

“Không sao!” Phục vụ đi ra ngoài thuận tay đóng cửa lại, trong phòng trà an tĩnh trừ khí nóng lượn lờ trên cao, hai người ngồi trong phòng chẳng thể nào hít thở được.

Tình Tình ngẩng đầu nhìn Dương Bách Lâm, dưới đôi lông mày, ánh mắt vẫn như cũ, nhưng vốn là một chàng trai trẻ có thể tự do bay nhảy nay sớm phải khoác trên mình một thân Tây trang bó hẹp, bất đồng là ôn hòa với gương mặt nhiều nét âm trầm.

Thì ra người lớn lên cần phải trải qua một quá trình đau đớn như thế!

Tình Tình chưa từng bao giờ nghĩ đến, bọn họ đã trải qua đủ loại chuyện đau đớn nhưng nay vẫn chỉ là hai người xa lạ gặp nhau, hẳn bây giờ ai cũng đau lòng.

“Berlin, em thật xin lỗi anh” sau chốc lát trầm mặc, Tình Tình nói ra lời mà thật ra cô cần phải nó từ khi hai người buộc phải xa nhau, đến nằm mộng cô cũng muốn nói câu này với anh.

“Tình Tình, em tìm anh, chỉ vì muốn nói câu xin lỗi này thôi sao?” Dương Bách Lâm lẳng lặng nhìn cô, cặp mắt trong suốt hình như đã ngăn nước mắt.

Tâm anh đau, anh vươn tay muốn cầm lấy đôi bàn tay cô, cũng thấy trên tay cô có một chiếc nhẫn cưới tinh xảo, thoáng đó tay anh ngừng lại ở không trung.

“Tình Tình, đừng khóc, được không?”

“Thật xin lỗi!” Nước mắt không thể nào nhịn được, thật không nhịn được, nhưng rất nhanh, trước mặt cô xuất hiện một chiếc khăn trắng.

“Hiện tại công ty nhà của anh như thế nào?” Tay không ngừng lau nước mắt, Tình Tình trực tiếp hỏi. Lần trước ba Dương ở cửa nhà Mộ Dung nói xong liền thê thảm như vậy, thật không biết trong khoảng thời gian này ông như thế nào nữa .

Cô là cái tên đầu sỏ gây hại nhưng chỉ có thể núp ở phía sau, không giúp đỡ được gì.

“Từ từ đã khôi phục lại quỹ đạo bình thường.” Bỏ ra cái giá cao như thế làm sao có thể để mặc anh ngã xuống đây?

“À, chuyện anh cùng Mộ Dung Cẩm là thật sao?” Lời hỏi ra miệng, Tình Tình xoay mặt ra ngoài. Đáp án đã rất rõ ràng, bằng không, Lâm Thục Mẫn không thể nào trước mặt mọi người lại nói như thế.

Cô không phải là muốn chính miệng nghe anh nói sao?

“Tình Tình.” Dương Bách Lâm chỉ cảm thấy cổ họng bị một cổ đau đớn ép xuống, mắt nhắm lại lần nữa mở ra “Em cảm thấy anh còn có lựa chọn nào khác sao?” Nếu như anh có con đường nào khác anh sẽ không chọn con đường này.

“Berlin, anh không thương cô ấy, như vậy hôn nhân sao tiếp nhận được?”

Tình Tình không biết những đôi tình nhân khác sau khi chia tay lại gặp mặt có cảm giác gì, nghe nói người kia sắp kết hôn với người khác sẽ có loại tâm tình ra sao, nhưng cô biết mình trong lòng có cổ vừa đắng vừa chát rồi lại không thể không khuất phục thực tế, chậm chạp cảm nhận sự khó chịu! Thật khó chịu!

Song, hai người chia xa, không phải không có tình cảm, không phải hiểu lầm, càng không phải có nguyên nhân gì khác.

“Tình Tình, vậy em nói cho anh biết, em có yêu người kia không? Nếu như không yêu, vậy tại sao em phải lựa chọn cùng anh ta kết hôn?” Thậm chí ngay cả lời giải thích cũng không có

Dương Bách Lâm rốt cuộc không nhịn được đưa tay lau nước mắt của cô. Tâm tư của anh thì làm sao cô có thể không hiểu đây? Làm sao có thể không hiểu?

Nhưng chất vấn đã không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

81. Chương 81

“Berlin, em.” Tình Tình cứng họng rồi. Làm sao cô có thể yêu anh ta? Nhưng đáp án kia không thể nói cho anh biết.

“Tình Tình, nói cho anh biết, tại sao em muốn cùng anh ta kết hôn?” Anh chỉ muốn một cái đáp án mà thôi, cũng không được sao?

“Berlin, thật xin lỗi!” Trừ nói xin lỗi, cô không biết cô còn có thể nói gì với anh.

“Tình Tình, em cũng biết anh không phải muốn em xin lỗi như thế.” Dương Bách Lâm cười khổ, đã đến lúc này cô còn không nguyện ý nói cho anh biết sao? Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, anh đối với cô như thế nào, cô không cảm thấy sao? Còn có chuyện gì là không thể nói sao? Không phải là không thể, chỉ là không nguyện ý mà thôi.

Có lẽ anh làm nhiều như vậy, vẫn không thể là người cùng cô chia sẻ tất cả vui buồn hờn giận. Anh có nên cảm thấy lòng chua xót hay thấy mình nên tỉnh mộng hay không làm được gì khác?

“Berlin, chẳng lẽ trừ kết hôn, không có biện pháp khác?” Tình Tình quay đầu không nhìn Dương Bách Lâm nữa, cô lại không dám dùng những vẻ mặt vô vị như thế.

Biện pháp khác? Nếu quả như thật có, cô cho là anh sẽ hy sinh hôn nhân của mình như thế sao? Tình Tình, em chính là không hiểu anh, em thật là ngu hay là giả ngu ngốc đây?

“Nếu như anh không cùng Mộ Dung Cẩm kết hôn, vậy em có thể cho anh biết tại sao em muốn cùng Mộ Dung Trần kết hôn?” Một đổi một, thua thiệt là em hay là anh. Nhưng vì đáp án kia, anh nguyện ý để mình chịu thua.

“Berlin, có thể không cần bàn chuyện của em được không?” Biết rất rõ ràng không có đáp án, tại sao muốn lặp lại câu hỏi ấy? “Hôm nay em hẹn anh ra ngoài, không phải là vì muốn nói chuyện của em và Mộ Dung Trần.”

“Tình Tình, nếu như em chỉ là vì chuyện này mà đến, anh có thể xác minh cho em biết, anh và Mộ Dung Cẩm đã đính hôn, không có đường quay về rồi!” Dương Bách Lâm khổ sở nói.

“Nhưng Berlin.” Tình Tình không biết còn có thể nói thêm gì nữa, “Em chỉ là muốn anh có thể hạnh phúc!” Cúi đầu, giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ.

Hạnh phúc là cái gì chứ? Tại sao hai chữ này nói ra khỏi miệng cảm giác phải đau khổ như thế?

Thật là buồn cười, một đôi không hiểu lý do liền tách ra cưới những người khác, lần nữa gặp mặt, thế nhưng giữa bọn họ lại có khoảng cách xa xôi đến lạ.

“Tình Tình, hạnh phúc của anh ở nơi nào, làm sao em lại không biết vậy?” Chỉ là, anh còn có quyền theo đuổi hạnh phúc sao?

“Berlin, thật xin lỗi! Thật thật xin lỗi!”

“Tình Tình, hôm nay em nói rất đúng, chúng ta đã không thể có hạnh phúc bên nhau. Không có quan hệ, anh hiểu rõ em nhất định rất khó xử, thật, anh hiểu được em mà.” Tự nhiên cô cùng anh là một, vì cha mẹ, vì Dương gia, anh chỉ có thể đồng ý yêu cầu của nhà Mộ Dung, hướng chi, cùng nhà Mộ Dung kết thân, nói đến vẫn là anh với cao rồi, có cái gì chưa đủ đây?

“Berlin.”

“Tình Tình, vật này.” Dương Bách Lâm từ trong túi tây trang móc ra một vật tinh xảo, cái hộp nhìn rất quen mắt, ngày trước nó cũng từng là một vật luôn đi bên cạnh Tình Tình.

Tình Tình kinh ngạc, tròng lớn đôi mắt lên nhìn, đây không phải là chiếc nhẫn ngày đó bị tên khốn Mộ Dung Trần quăng mất sao? Đêm hôm đó cô rõ ràng tìm thật lâu đều không có tìm được, làm sao lại ở trong tay Berlin?

Có phải hay không chỉ là kiểu dáng giống nhau mà thôi?

“Là ba em tự tay giao cho anh” Dương Bách Lâm đem chiếc nhẫn kia đặt ở trước mắt “Trong phút chốc lấy lại từ trong tay bác trai, anh biết ngay, mình không còn cơ hội sẽ đeo cho em lần nữa, chỉ là, anh không muốn vứt bỏ. Giữ lại, coi như là kỷ niệm, có thể không?”

Tiết Thiệu Trạch giao cho anh? Đêm hôm đó Tiết Thiệu Trạch không thể nào biết cô đang tìm cái gì. Làm sao có thể tìm và giao cho Berlin đây? Chuyện này, trừ cô và Mộ Dung Trần ra, không có người khác biết. Vậy không cần nghĩ cũng biết là Mộ Dung Trần giao phó cho Tiết Thiệu Trạch làm việc này.

“Berlin, em.” Tình Tình nhìn chiếc nhẫn anh đưa tới, chậm chạp không dám nhận lấy. Đúng vậy, không dám. Cho dù giữa bọn họ đã không còn có thể, thế thì chiếc nhẫn đại biểu tình yêu này cô nên giữ lại sao? Như vậy có ý nghĩa gì? Không nhận, lại là dể thương lòng của Berlin.

“Tình Tình, nếu như em thật không muốn, vậy coi như không có. Anh sẽ giữ lại.” Cái này là lần đầu tiên anh vô cùng nghiêm túc đối với cô gái vừa yêu vừa hứa sẽ chăm sóc và bảo vệ cô ấy suốt cuộc đời, dù về sau, anh căn bản cũng không có cơ hội đứng bên cạnh cô nữa, anh cũng không thể nén nó đi được.

Về sau, quan hệ của bọn họ cũng không còn là người yêu của nhau, không là bạn tốt nữa, mà biến chuyển thành một loại làm cho người khác đau lòng, thậm chí làm cho người ta lúng túng.

Cuộc sống sau này, nên đối mặt ra sao, cũng không ai biết. Không thấy mặt, liền không thể có chuyện.

“Berlin, cảm ơn anh, cảm ơn!” Cuối cùng không chống cự nổi tâm đau đớn của mình, Tình Tình đem chiếc nhẫn Dương Bách Lâm để vào trong tay.

Cái đó vốn anh ta tự mình trả lại cho anh, hôm nay lần nữa trở lại trên tay của cô. Không thể nói ra được cảm xúc đang xồng lên đầu!

“Tình Tình, đừng khóc!” Nhìn cô lại đang rơi lệ, Dương Bách Lâm không nhịn được than thở, trước kia Tình Tình chưa bao giờ giống như bây giờ động một chút là khóc “Nếu như cảm thấy làm khó em, vậy coi như không có đi!”

“Em không sao. Chính là muốn khóc mà thôi!”

“Anh ta đối với em có tốt không?” Anh muốn biết vấn đề này nên dù đau đớn vẫn muốn hỏi ra.

“Berlin, em không muốn nói!” mặc kệ là ai, đã muốn hỏi cái này vấn đề này? Nó có quan trọng hay không? Không quan trọng, thật không quan trọng!

“Tình Tình, vậy trước anh đưa em về được không?” Dương Bách Lâm đứng lên, buổi chiều công ty còn có một ít chuyện cần anh và ba xử lý, hôm nay có thể cùng cô gặp mặt, thấy cô tốt như thế là đủ rồi!

“Không cần! Anh nên đi trước đi. Sau đó em sẽ bảo tài xế đến đón em!” Tình Tình cự tuyệt đề nghị muốn đưa cô về của Dương Bách Lâm, không nên cũng không thể như thế. Hơn nữa hiện tại tâm tình của cô thật không tốt, tạm thời không muốn trở về cái nhà kia. Huống chi buổi sáng, cô cùng người đàn ông kia còn có chút cãi vã, cô chỉ muốn đi ra ngoài một chút.

Như thế cũng tốt! Kết hôn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô đơn độc đi ra ngoài, cô muốn inh nhiều hơn chút không gian tự do.

“Cũng tốt.” Dương Bách Lâm suy nghĩ một chút, cũng đúng, anh đưa cô trở về thật không thích hợp, “Tình Tình, có thể cho anh một cái ôm cuối cùng không?” Dương Bách Lâm đi tới bên cạnh vươn tay ôm lấy Tình Tình.

Yêu cầu như thế không quá sai chứ? Chỉ là một cái ôm mà thôi, không phải sao?

“Berlin, thật xin lỗi!” Thật không từ chối được! Tình Tình dựa vào trong ngực Dương Bách Lâm, lồng ngực đã từng cho cô những ấm áp và khích lệ, về sau cũng không có nữa! Không bao giờ nữa thuộc về cô nữa!

Cô nên vì thời kỳ trưởng thành của tình yêu mà nói với anh một tiếng ‘gặp lại sau’!

Nhưng một tiếng từ biệt cuối cùng không thể nói ra, có lẽ chỉ có loại ly biệt này mới không cần ngôn ngữ như thế.

Nếu như được làm lại từ đầu, cô tình nguyện để hai người bỏ lỡ nhau! Tình Tình không muốn khóc thêm nữa, nhưng tâm là một mảnh trống trơn đau đớn, có lẽ đau hết lần này nữa, về sau mỗi người sẽ có một cuộc sống mới, quên đi đối phương.

Vốn là coi như cái ôm ly biệt, nhìn chăm chú trong mắt người khác, lại thành một loại thủ đoạn kích thích.

Mới vừa từ trên xe xuống Tiết Tình Tình chính mình không thể tin được ánh mắt mình, dùng sức dụi dụi mắt, nhìn lại, vẫn không có nhìn lầm, cái con nhỏ chết tiệt Tiết Tình Tình lại dám ở bên ngoài cùng người đàn ông khác thân mật ôm ấp, hơn nữa còn là đàn ông đã có vợ chưa cưới.

Đường đường là con dâu nhà Mộ Dung lại làm ra chuyện mất mặt này, nếu như bị báo chí lên tiếng thì sẽ ra sao! Trước mặt kẻ báo chí, tạp san có thật dám đăng không, nhưng họ chụp được tới tuyệt đối sẽ không có sai!

Cũng không biết mẹ có thật sự đợi cô thật không, Tiết Tình Tình nhanh chóng từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra, ấn phím gọi.

82. Chương 82

Sau khi Dương Bách Lâm đi, Tình Tình một mình ngồi ở trong phòng trà, trong tay vẫn cầm chiếc nhẫn đính hôn cùng Berlin trước kia, trong lòng ngàn vạn suy nghĩ, cứ như vậy ngây ngốc ngồi một buổi chiều.

Cô không nghĩ tới, thế nhưng ở tại cửa ra vào cô lại đụng phải người không nên đụng, không, nên nói là chỉ nghe được hai người nói chuyện mà thôi.

Tại cửa quán trà, có hai cây cột điện to, cạnh bên hai cột điện còn có một bồn cây Lục La to lớn và xanh um, cho dù có người núp ở phía sau muốn nhìn rõ cũng khó.

Cái giọng nói kia làm thế nào Tình Tình quên được. Ít nhất cô không nguyện ý nghe, thì cô cũng đã nghe mười năm rồi. Tại sao Lữ Bích Viện phải tới nơi này?

Hơn nữa nghe cái giọng nam đứt quãng kia, không phải Tiết Thiệu Trạch! Đây, người đàn ông kia là ai đây?

Cô không thể ra đi, cũng không muốn trực tiếp cùng Lữ Bích Viện gặp mặt; cho nên, Tình Tình chỉ có thể tiếp tục ngừng thở, lẳng lặng đứng ở cây cột phía sau.

“Bích Viện, em thật không thể giúp anh nói một cái sao?” Giọng nói của người đàn ông lần nữa truyền vào lỗ tai Tình Tình.

“Trọng Khải, anh cho rằng Tiết Thiệu Trạch dễ dàng cho anh định đoạt như vậy sao? Thật xin lỗi, em không có cách nào giúp anh.” Lữ Bích Viện lạnh mặt nói, bà biết gần đây Trương Trọng Khải gặp chuyện không tốt, mà tất cả các chuyện này dĩ nhiên không thoát được quan hệ cùng Tiết Thiệu Trạch. Nhưng bà làm sao ở trước mặt Tiết Thiệu Trạch bàn chuyện của Trương Trọng Khải?

Dù là trước kia bà cùng Trương Trọng Khải không phải có quan hệ tốt, Tiết Thiệu Trạch cũng sẽ không nghe lời của bà! Những năm này, bà quá rõ rồi! Hôm nay bà nể mặt đi gặp ông ta đã là tốt cho ông ta lắm rồi, huống chi bà lại cùng đến đây với con gái, ông ta còn có gì chưa thấy đủ sao?

“Vậy còn có Tinh Tinh? Chẳng lẽ Tiết Thiệu Trạch chẳng không quan tâm sao?” Trương Trọng Khải còn chưa phải chết tâm.

“Anh cho rằng Tiết Thiệu Trạch là ai? Tóm lại một câu nói, Trọng Khải, em thật sự không giúp được anh, chính anh tự giải quyết cho tốt đi!” Thấy con gái ở nơi đó gọi một chiếc xe, Lữ Bích Viện nửa phút cũng không muốn nữa tiếp tục ở lại đây, bởi vì căn bản là nửa điểm ý nghĩa cũng không có. Nếu như Tinh Tinh thật có thể dắt được Tiết Thiệu Trạch, vậy bây giờ mẹ con bọn họ cũng sẽ không rơi vào nông nỗi này.

“Bích Viện, em giúp anh lần này được không?” Thấy Lữ Bích Viện không có nửa điểm tình cảm thương hại ông, vô tình rời đi, Trương Trọng Khải đưa tay bắt được cánh tay của bà, không muốn làm cho bà đi.

“Trương Trọng Khải, anh buông tay em ra. Không thể cho người khác nhìn đến chúng ta như vậy.” Lữ Bích Viện nhanh chóng rút tay về, cực kỳ tức giận. Nơi này chính là nơi công cộng, nếu như bị người chụp lại đăng lên báo, thì bà vĩnh viễn không ở nổi trong Tiết gia nữa. Làm sao bà có thể cam tâm đi theo bên cạnh Tiết Thiệu Trạch hai mươi năm lại không nhận được gì kia chứ? Quyết không có khả năng này!

“Bích Viện, em là sợ Tiết Thiệu Trạch thấy sao? Hả?” Trương Trọng Khải chột hã hê cười, “Nếu như mà anh đem chuyện Tinh Tinh nói ra, em nói xem Tiết Thiệu Trạch sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Trương Trọng Khải, anh dám!” Lữ Bích Viện thét chói tai.

“Bích Viện, em mặt nộ như thế có thể làm cho bên ngoài đều nghe thấy chúng ta đang nói gì đó. Cho nên, em tốt nhất mau sớm nghĩ biện pháp đem Tiết Thiệu Trạch thu vào tay đi.”

“Trương Trọng Khải, anh là đồ vô sỉ!” Lữ Bích Viện mắng một câu nói rồi xoay giày cao gót rời đi. Nghĩ nắm lấy Tiết Thiệu Trạch dễ dàng như vậy sao? Huống chi hiện tại con gái của ông ta lại đang là bà lớn nhà Mộ Dung, có núi dựa ở đây, cho dù thật bắt được, vậy thì làm gì được ông ta đây?

“Anh vô sỉ sao? Hai chúng ta là giống nhau đó chứ?” Lạnh lùng nhìn Lữ Bích Viện rời đi, Trương Trọng Khải cũng xoay người rời đi. Không thử một chút cứ như vậy chết à, ai mà nguyện ý?

Cho đến khi bên ngoài cũng không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì nữa, Tình Tình mới từ cây cột phía sau bước ra.

Cô thật không phải là cố ý nghe người ta nói chuyện, nhưng rõ ràng đoạn đối thoại đó lại từng câu từng chữ truyền vào trong lỗ tai, để cho nội tâm đang hỗn loạn của cô càng thêm hỗn loạn.

Mới vừa rồi, người đàn ông kia chính là cha ruột của Tiết Tinh Tinh? Thật buồn cười, bọn họ cho là Tiết Thiệu Trạch không biết Tiết Tinh Tinh không phải là con ruột của mình sao, mà Tiết Thiệu Trạch lại nghĩ cầm Tiết Tinh Tinh làm tiền đánh cuộc cuối cùng.

Chỉ là, mới vừa rồi người đàn ông kia nói đồ trên tay Tiết Thiệu Trạch rốt cuộc là cái gì đây? Thôi, mặc kệ bọn họ là tranh đấu gay gắt vì cái gì, cũng không liên quan đến cô, cô cũng không quản được! Đáng thương nhất còn là Tiết Tinh Tinh mà thôi.

Bây giờ là không phải chỉ có một mình cô ta vẫn chưa hay biết gì thôi sao?

Tình Tình với chuyện của mình đều rối loạn, ở đâu ra thời gian đi quan tâm người khác nhiều như vậy chứ?

83. Chương 83

Đi một mình trên đường lớn, cô cũng không biết mình phải đi đến nơi nào, chỉ đơn thuần biết mình không muốn về nhà.

Bên ngoài mọi người náo nhiệt đều cùng cô không có liên quan.

Đèn đường rực rỡ, dòng xe chạy, người đi, Tình Tình đứng ở đường phố xa lạ, cô không biết mình rốt cuộc đi qua bao nhiêu con đường, chỉ biết mình không muốn dừng lại, đang ở trong cơn gió rét. Cô cứ bước đi thẳng, đi thẳng.

Cho tới bây giờ, đứng ở cái nơi xa lạ này, nhìn ngọn đèn lấp lánh, tâm lại mù mờ, ngỡ ngàng không biết nên làm gì? Hiện tại mấy giờ rồi? Tình Tình lấy điện thoại di động trong túi xách ra muốn xem giờ, lại phát hiện điện thoại di động đã sớm vì hết pin mà tự động khóa máy.

Không trách được, cả buổi chiều, điện thoại của cô vẫn không có vang lên.

Cô nghĩ đến sẽ có người nào quan tâm đến cô không? Mộ Dung Trần sao? Anh đối với cô là rất tốt, cô không phải là không biết, đoạn thời gian ở nơi này sự mệt mỏi bên trong dần tiêu tan, cô không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt với anh, thậm chí cô vẫn không cho phép mình tha thứ cho anh.

Yêu một người, chính là muốn chiếm giữ như vậy sao? Mặc kệ cô có nguyện ý hay không, không từ thủ đoạn nào, phí hết tâm tư?

Cho nên, giữa bọn họ vẫn không có cách nào đạt được nhận thức chung. Ở chung một chỗ, trừ đối xử lạnh nhạt với anh, cô căn bản cười không nổi.

Quan hệ như vậy, anh nhất định cũng chịu không được.

Chỉ là, đoạn hôn nhân này nên dùng phương thức gì để tiếp tục?

Gió lạnh tận xương tủy đập vào mặt, thổi lên mái tóc dài của cô, cô khẹp lại áo khoác ngoài, ngẩng đầu lên, hít thở thật sâu không khí mát mẻ, cô tiếp tục từ từ đi dọc theo đường phố, không có phương hướng xác định.

Cô không cách nào làm rõ cảm xúc rất nhỏ trong lòng mình, đi ở cái đường phố quen thuộc này, trước nay chưa bao giờ cô thấy cô đơn và lạnh lẽo như thế.

Khi sắc trời toàn bộ tối xuống, thì cô phát hiện mình đứng ở cạnh trạm xe điện ngầm, giống như một đứa bé bị lạc đường, rất muốn biết nơi đây là nơi nào.

Cô còn có thể đi đi đâu đây? Biết mẹ ở Tiết gia đã ra về, không thể nào trở về, cô cuối cùng vẫn phải trở lại cái lồng giam xinh đẹp của mình.

Khe khẽ thở dài, xoay người liền muốn gọi một chiếc xe để trở về, bỗng một chiếc xe cao cấp phóng không ngừng đến bên cô, làm cho Tình Tình liền giật mình, sợ hết hồn.

Cửa sổ xe chậm rãi mở ra, khuôn mặt quen thuộc tươi cười.

“Tình Tình, em muốn đi nơi nào?” Âu Thánh Nguyên thò đầu ra nhìn vẻ mặt hoang mang của cô gái trước mặt.

“Giáo sư Âu, có thể hay không quấy rầy thời giờ của anh rồi?” Tình Tình ngồi ở một gian phòng ấm áp, tỉ mỉ quan sát, lần trước Mộ Dung Trần có mang cô tới, gian phòng này khá tĩnh lặng.

Vốn là Âu Thánh Nguyên là muốn đưa cô trở về, kết quả là việc đầu tiên sau khi cô lên xe là kéo cô đi ăn cơm, sau đó lại đem cô tới nơi này.

Cô biết Âu Thánh Nguyên sau giờ làm ở trường học, lại về chăm sóc phòng nghiên cứu, Tình Tình lo lắng anh sẽ làm trễ nãi thời gian của anh. Hơn nữa, anh không phải chăm sóc bạn gái sao, thế thì thời gian bên cô ấy là bao lâu?

“Sẽ không, làm sao em lại nghĩ như vậy chứ? Anh thấy được tâm tình của em không tốt, thế nào, có phải hay không A Trần khi dễ em không?” Dem đưa rượu lên miệng thưởng thức một ngụm, sau đó anh đuổi phục vụ đi xuống, Âu Thánh Nguyên rót ỉnh thêm một ly rượu nữa rồi mở miệng hỏi.

Thật ra thì anh đã lái xe đi theo phía sau cô thật lâu, cô đều không có phát hiện, chỉ là một người không yên lòng đi. Nhìn ra được, tâm tình của cô thật không tốt, cho nên anh không có quấy rầy cô, lại không yên lòng để cô một mình đi dạo lung tung, cứ như vậy lái xe đi theo cô thật lâu.

Như thế nào, cô cũng coi như là học sinh của anh, vừa vợ của bạn tốt anh, anh quan tâm một chút là cần thiết. Ha ha, chủ yếu anh còn là muốn xem xem bọn họ có phải hay không đang cãi nhau.

Nếu không, từ khi cô lên xe đến bây giờ, đã qua hai giờ rồi, trễ như thế không trở về nhà, ông xã yêu thích cô kia sao lại không điện thoại tới đây?

Theo trình độ của bạn tốt quan tâm đến cô, hẳn không phải là như vậy mới đúng a!

Anh thừa nhận anh là thật sự có điểm nhằm chán, chính là muốn nhìn đôi vợ chồng nhỏ này rốt cuộc như thế nào.

84. Chương 84

“Âu giáo sư.” Cái vấn đề này muốn cô nói thế nào đây? Cô và anh cũng không quen thuộc đến mức có thể mang chuyện vợ chồng ra mà giải bày?

“Dừng!” Âu Thánh Nguyên trực tiếp để ly rượu xuống, đưa một bàn tay đến trước mặt của Tình Tình ngăn cản: “Tình Tình, ở đây cũng không phải là trường học, cô có thể không cần gọi tôi Âu giáo sư. Cứ gọi là A Nguyên đi!”

Cô cứ luôn miệng gọi anh là Âu giáo sư, làm cho anh lúc này có cảm giác mình như một loại cảm thú. Cho nên là dừng ở đây đi!

“Tôi có thể không nói ra không?” Mặc kệ là đối mặt người nào, chuyện tình với Mộ Dung Trần, cô tuyệt không muốn nói, cũng không biết là nên nói từ đâu.

“Ừm. Cô không muốn nói cũng được, nếu như A Trần dám bắt nạt cô thì cứ nói cho tôi biết.” Âu Thánh Nguyên làm sao lại không nhìn ra trên mặt cô học sinh nhỏ của mình vừa khó xử lại vừa e ngại đây? Nếu cô không muốn nói thì thôi, chỉ là không biết chuyện này với chuyện em họ Phó Cảnh Ca mất tích có liên quan với nhau hay không!

“Nào, tâm tình không tốt thì uống một chén đem những chuyện không vui quên hết đi.” Âu Thánh Nguyên cười cười, rót một ly rượu đưa tới trước mặt của Tình Tình.

Nếu như Mộ Dung Tứ thiếu biết anh muốn rót rượu mời vợ của cậu ta thì nhất định sẽ giết chết anh. Nhưng mà anh cũng không có ngu đến nỗi gọi điện thoại cho cậu ta tới đây ngay bây giờ.

“Thật xin lỗi, tôi không uống rượu.” Tình Tình không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt Âu Thánh Nguyên. Không nói đến vấn đề có thể hay không, sau lần đầu tiên cô uống rượu ý thức không rõ ràng dẫn đến hậu quả đáng tiếc kia cô đã thề sẽ không bao giờ động đến rượu nữa.

Nhìn ly rượu trong tay Âu Thánh Nguyên, một mùi hương ngọt ngào của anh đào từ miệng chén tỏa ra, cộng thêm bơ sữa tươi trắng tinh phủ lên trên trông thật bắt mắt. Tựa như đôi môi đỏ mọng của thiên sứ, dưới ánh đèn lại càng cực kỳ mê người, nhưng cô vẫn không dám thử.

Huống chi hiện tại chỉ có cô nam quả nữ ở trong phòng. Xem ra hôm nay đầu của cô thật sự choáng váng rồi, mặc dù Âu Thánh Nguyên ở trường học thầy giáo của cô lại còn là bạn tốt của Mộ Dung Trần nữa. Nhưng dù sao anh ta cũng là một người đàn ông, cô cũng không nên đơn độc cùng anh đi uống rượu được.

Cô rốt cuộc làm sao lại phạm phải sai lầm như vậy? Có lẽ là hôm nay thật sự không phải là ngày tốt rồi! Ai!

“Không sao đâu, cái này do tôi bảo người bán rượu đặc chế pha: ” thiên sứ hôn nhau“, rất thích hợp cho sinh viên nữ uống!” Nhìn ra được trên mặt Tình Tình chợt lóe lên đề phòng, cô sẽ không ghi hận chuyện lần trước anh hạ được trong đồ uống của cô đấy chứ? Xem ra người ta thật không thể làm chuyện xấu, nếu không đều sẽ bị người khác nghi ngờ cả đời.

Ha ha, nhưng mà anh cũng không ngại!

“Uống ly rượu này có thể làm cho phiền não của cô tắt cả biến mất. Cũng có thể đem suy nghĩ của mình nói cho người mà cô muốn nói. Tình Tình, yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ thuốc vào trong rượu đâu.”

Âu Thánh Nguyên nói xong lời nói vô cùng cảm động kia thì tay lại giơ ly rượu kia lên.

Tâm tình của cô thật không tốt, nếu quả như thật có thể một say một chút thì cũng không phải là chuyện xấu gì! Nhưng mà rượu này thật sẽ làm say lòng người sao?

“Thiên sứ hôn nhau ”? “Đang lúc Tình Tình còn do dự có nên uống hay không thì cửa phòng bị đẩy ra: “A Nguyên, cậu xác định không phải là đang muốn quyến rũ thiên sứ đấy chứ?”

Tình Tình nhìn về phía cửa, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông cao to tóc húi cua lần trước đã gặp qua, trong tay đang ôm một cô gái đáng người tuyệt hảo cùng nhau đi vào.

“Trầm Ngôn, sao cậu lại ở đây?” Âu Thánh Nguyên không nghĩ đến tên ăn chơi Trầm Ngôn này lại xuất hiện ở chỗ này. Haiz, xem ra tối nay nhất định là rất náo nhiệt rồi.

“Âu giáo sư cũng có thể tới, mình làm sao lại không thể?” Trầm Ngôn ôm cô gái kia ngồi xuống bên cạnh Âu Thánh Nguyên, lúc này mới thấy rõ ràng đối diện thiên sứ lại là Tình Tình, sự phát hiện này thật đúng là làm cho người ta sợ hãi khóc than !

Không biết đang diễn ra tuồng gì ở đây: ‘A Trần đâu rồi?’

“Anh ấy không có ở đây.” Tình Tình cắn cắn môi. Sớm biết tới nơi này sẽ đụng phải những trư bằng cẩu hữu của anh cô cũng sẽ không cùng Âu Thánh Nguyên đi đến đây.

“Chưa có tới sao?” Trầm Ngôn nhướn cao lông mày nhìn về phía Âu Thánh Nguyên, bạn bè xung quanh ai lại không biết Mộ Dung thiếu gia đối với người vợ mới cưới thương yêu ra sao? Mà Âu Thánh Nguyên lại dám một mình hẹn vợ của cậu ta đến hộp đêm bao riêng một phòng để uống rượu, đây cũng không phải là vấn đề nhỏ rồi!

Nếu như không phải là mới vừa rồi ở đại sảnh người bán rượu lúc quen thuộc nói cho anh biết Âu Thánh Nguyên cũng tới, hơn nữa còn dẫn theo một cô gái nữa. Phải biết là từ trước tới nay cậu ta chưa từng dẫn một cô gái nào đến đây. Anh tò mò nhìn lên, thật không biết cậu ta đang diễn tuồng gì!

Vợ bạn không thể đùa giỡn, đạo lý này chẳng lẽ người luôn là tấm gương sáng cho người khác như Âu giáo sư lại không hiểu? Hay là biết rõ rồi mà còn cố phạm phải?

“Thu hồi những tư tưởng xấu xa của cậu lại!” Âu Thánh Nguyên hung hăng trừng mắt liếc Trầm Ngôn và cô gái đang cười duyên trong ngực cậu ta: “Cô ấy và A Trần cãi nhau, tâm tình không tốt, cho nên mình mới đem cô ấy đến đây.”

“Gây gổ?” Trầm Ngôn giống như là không thể tin, với mức độ quan tâm của A Trần đối với người vợ này làm sao lại có thể gây gổ ầm ĩ đây? Cho dù là có gây gổ cũng không tới phiên anh quản? Nhưng mà, Âu Thánh Nguyên không giống như là đang nói láo làm cho anh không thể không tin tưởng.

85. Chương 85

“Trầm Thiệu Gia, người ta chỉ là vợ chồng gây gổ nhau mà thôi, không bằng chúng ta đi uống rượu tiếp?” Cô gái trong ngực Trầm Ngôn vươn móng tay đỏ chót mân mê trước ngực anh khiến Tình Tình ngượng ngừng không dám nhìn nữa.

“Trầm Ngôn, đưa cô gái này ra ngoài đi.” Âu Thánh Nguyên không khách khí nói. Khi A Trần tới đây nếu để cho cậu ấy thấy cục diện này, chắc chắn là sẽ phé anh mất.

“Thôi, để tỏ lòng coi trọng hai người, tôi sẽ tiếp tục ở lại đây.” Trầm Ngôn rõ ràng là muốn xem kịch hay, anh lấy tay bẹo má cô gái kia rồi nói: “Bảo bối, ngoan, tối nay anh sẽ đến tìm em, thế nhé?”

“Trầm Thiệu Gia, vậy người ta chờ anh đấy!” Cô ta cũng biết mặc dù Trầm Ngôn có tính hoa tâm, nhưng khi đã nói một thì sẽ không có hai, cho nên cũng không dám có nửa điểm lơ mãng liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Em gái, có phải A Trần khi dễ em hay không? Nói cho anh biết, anh sẽ giúp em hả giận.” Không để ý đến Âu Thánh Nguyên, Trầm Ngôn tự mình rót một ly rượu, sau đó tươi cười nói.

“Trầm Ngôn, đừng có gọi loạn.” Âu Thánh Nguyên liếc Trầm Ngôn một cái, bị tên đàn ông hay ghen đó nghe được sẽ không dễ chịu đâu.

“Chỉ là tâm tình của tôi không tốt mà thôi. Đã khuya rồi tôi cũng muốn trở về nhà.” Một người đàn ông đã khiến Tình Tình chống đỡ không nổi rồi. Trước kia, cô cũng rất ít khi giao lưu với các bạn nam hướng chỉ hiện tại lại có tới hai người đàn ông hơn nữa lại còn là bạn bè của Mộ Dung Trần, cô cũng nên đi sớm một chút thì tốt hơn!

Tình Tình đứng lên cầm túi lên định đi thì lại bị Âu Thánh Nguyên kéo tay: “Tình Tình, còn chưa tới chín giờ! Không vội, uống xong ly rượu này rồi trở về. Đây chính là tôi cố ý dặn dò pha chế cho cô uống, cô liên tục từ chối như vậy thật không coi trọng đến thành ý của tôi?”

Hơn nữa, nếu cô không uống rượu, khi A Trần tới, biết giao phó thế nào?

“Đúng vậy, nếu đã tới đây thì cũng không thể không uống rượu được? Yên tâm đi, có tôi ở đây, Âu giáo sư có muốn cầm thú cũng không được.” Trầm Ngôn cũng mở mồm khuyên Tình Tình, dù sao cũng chỉ cần hướng đến một mục đích đó chính là giữ cô ở lại để xem trò vui.

“Trầm Ngôn, cảm miệng của cậu lại. Tình Tình, không cần để ý tới cậu ta, miệng của cậu ấy vẫn luôn như vậy không làm cho người ta ưa nổi.” Âu Thánh Nguyên vừa nói vừa cầm cái ly vô cùng xinh đẹp kia đẩy tới trước mặt của Tình Tình: “Yên tâm đi, sẽ không say đâu.”

Tình Tình không thể nào biết được, sau khi cô uống xong ly này sẽ không khống chế được mà ngã xuống.

Ly rượu này được gọi là: “Thiên sứ hôn nhau” uống vào cảm thấy rất ngon! Có vị cam đơn thuần ngọt ngào khiến Tình Tình không nhịn được uống thêm một ngụm nữa, mặc kệ là nó điên cuồng cỡ nào, nếu quả như thật có thể làm cho người ta say thì cô thà bị say đến không còn tỉnh táo được là tốt nhất!

“Tình Tình, không cần phải uống nữa, nghỉ ngơi một chút đi?”

Thấy Tình Tình uống đến có chút mất đi ý thức, Âu Thánh Nguyên nhìn xuống đồng hồ đeo tay, thời điểm cô chậm rãi uống xong ly thứ năm ly thì anh đã ngầm bảo Trầm Ngôn đi gọi điện thoại cho Mộ Dung Trần rồi, thế nào mà đã qua nửa giờ người còn chưa thấy tới? Từ nhà Mộ Dung đi tới nơi này không cần thiết phải lâu như vậy chứ?

“A Nguyên, rượu này thật sự uống rất ngon, anh không muốn uống sao?” Tình Tình cười rất quyến rũ giơ ly rượu lên.

“Ha ha, cái này làm cho các cô gái uống thôi, tôi uống rượu này là được rồi!”

“Tình Tình, tôi mời cô một ly.” Nhìn bộ dạng say rượu như nữ sinh nhỏ thật đáng yêu lại vô cùng thú vị, Trầm Ngôn không để ý Tình Tình đã uống rất nhiều, một lần nữa lại cùng cô nâng chén.

“Trầm đại ca, anh không sợ bạn gái mình sẽ phải chờ rất lâu sao?” Tình Tình vừa cười vừa nói sau đó lại đem ly rượu trước mặt uống cạn. Nhìn động tác phóng khoáng của cô, da đầu Âu Thánh Nguyên thấy từng trận tê dại.

“Cô ta không phải là bạn gái của tôi, cùng cô ta chơi đùa không bằng uống rượu cùng cô thấy thú vị hơn nhiều. A Trần nếu như thấy cô như vậy, nhất định sẽ lột da của tôi.”

“Trầm Ngôn, đã biết sẽ bị lột da lại còn uống cùng cô ấy?” Âu Thánh Nguyên đoạt lấy ly rượu trong tay Trầm Ngôn.

“A Nguyên, anh làm gì thế sao không để cho Trầm đại ca uống rượu?” Tình Tình hung hăng nhìn chằm chằm Âu Thánh Nguyên. Xem ra cô đã thật sự say! Nếu không sẽ không dám nói với bọn họ như vậy.

“Đúng vậy, A Nguyên, nếu Tình Tình muốn uống, vậy hãy để cho cô ấy uống đi. Khi uống say thì những chuyện không vui sẽ quên hết toàn bộ, có phải hay không?”

“Trầm đại ca, chúng ta uống tiếp.”

“Tình Tình, không nên uống, A Trần tới đón cô về nhà rồi.” Không có biện pháp Âu Thánh Nguyên chỉ có thể chậm chạp đưa nhân vật chính ra làm lý do.

“Tôi không muốn đi về. Tôi muốn uống rượu.”

Khi Mộ Dung Trần đẩy cửa phòng ra thì ngay lập tức nhìn thấy ảnh tượng này. Cô gái nhỏ này làm cho anh lo lắng suốt một buổi tối thế nhưng lại cùng Trầm Ngôn ở đây uống rượu đến vui vẻ như vậy.

86. Chương 86

Vốn là buổi sáng, từ thư phòng trở về, sau cuộc nói chuyện dài với gia gia, anh trở về phòng không tìm được cô gái kia, hỏi quản gia Cổ mới biết cô đã ra cửa.

Nếu tất cả mọi chuyện đều đã được định sẵn, cô muốn ra đi ra ngoài một chút, vậy thì cứ đi đi. Cho nên, anh cũng không có bảo người đem cô trở về.

Sau đó anh đi đến công ty. Cộng thêm hôm nay công việc có chút bận, buổi tối lúc anh về đến nhà vẫn không tìm gặp cô, quản gia Cổ còn thấy kỳ lạ nên hỏi anh một câu: “Tại sao cô chủ không cùng ông trở về?”

Anh mới biết thì ra buổi sáng cô ra ngoài đến giờ vẫn chưa có trở về, cô gái này rốt cuộc đi đâu? Tùy tiện tìm một cái cớ để trả lời, sau đó anh trở về phòng gọi điện thoại cho Tiết Thiệu Trạch, mới biết cô cũng không trở về Tiết gia.

Thật ra thì chỉ cần nghĩ một cái cũng biết cô không thể nào trở về Tiết gia, nhưng bình thường cô cũng không có bạn bè thân thiết, vậy thật ra cô đến nơi nào?

Anh nghĩ nguyên nhân có lẽ là do buổi sáng bọn họ cãi nhau, cô chính là muốn đi tìm Dương Bách Lâm. Đáng chết! đi gặp người tình cũ thế nhưng đến nửa đêm còn chưa trở về?

Anh tức giận tới mức muốn đi tìm Dương Bách Lâm tính sổ, nhưng còn chưa ra khỏi cửa đã nhận được điện thoại của Trầm Ngôn nói Tình Tình đang ở cùng với bọn họ.

Thật sự là chuyện lạ ngàn năm! Cô gái của hắn thế nhưng lại cùng bạn bè anh chạy đến quán bar uống rượu, nửa đêm còn chưa chịu về, nguyên nhân chỉ có một.

Xem ra uống đến rất vui vẻ a! Ngay cả anh đi vào cũng không biết. Mộ Dung Trần mặt đen thui đi tới.

“A Trần, cậu đã đến rồi?” Âu Thánh Nguyên đứng lên, nhìn thấy sắc mặt thật không tốt của cô, chỉ Trầm Ngôn vẫn còn đang vui vẻ uống rượu với Tình Tình: “tôi có khuyên qua cô ấy, nhưng cô ấy không nghe, chính cậu đến khuyên đi.” Nói xong nhẹ nhàng linh hoạt tránh người qua một bên.

Không có rảnh để truy cứu bọn họ đang nói cái gì, Mộ Dung Trần trực tiếp ngồi bên cạnh Tình Tình.

Mặc dù dưới ánh đèn mờ mờ, nhưng anh vẫn thấy rõ ràng trên mặt cô đỏ ửng, xem ra cô uống khá nhiều rượu.

“Tình Tình, chồng em tới rồi.” Trầm Ngôn thấy hình như là Mộ Dung Trần tức giận không nhỏ, cố gắng ra vẻ tự nhiên cười nói.

Thấy dáng vẻ Trầm Ngôn, khiến người ta vô cùng chán ghét, nếu như không phải có Tình Tình ở đây, không thích hợp ra tay, Mộ Dung Trần nhất định hạ đo ván cái người kia. Hai người bọn họ được lắm, lại dám liên hiệp rót rượu cho cô gái của anh.

“Tình Tình, không được uống nữa.” Đoạt lấy cái ly trong tay cô, Mộ Dung Trần ôm cô vào trong ngực, chuyển thân thể của cô qua để cô đối mặt với anh.

“Tại sao không được uống? Trầm đại ca đâu rồi, em thua Trầm đại ca nên còn phải Uống...uống...ng! Anh đi ra ngoài!” Người uống say căn bản không cần nhìn đến ai, cô chỉ biết ai muốn ngăn cô uống rượu, cô sẽ cùng người ta trở mặt.

“Trầm đại ca?” Mộ Dung Trần nhíu mày nhìn về Trầm Ngôn. Mẹ nó! từ này lúc nào cô gái này lại cùng hoa hoa công tử này thân thiết như vậy?

Nhờ giọng nói nhẹ nhàng kia, làm xuất hiện một cỗ lửa giận cho dù ai cũng có thể thấy được

“A Trần, Tình Tình không gọi tôi là Trầm đại ca, thì kêu là cái gì? Vợ bạn không thể đùa giỡn đạo lý này từ nhỏ tôi đã biết, không nên dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tâm tình cô ấy không tốt, tôi chỉ có thể cùng cô uống rượu mà thôi. Chỉ là mời cô ấy tới nơi này uống rượu không phải là tôi.” Trầm Ngôn nhìn một chút Âu Thánh Nguyên, mặt xấu bụng cười nói.

“Làm gì anh lại đem tôi ôm chặt như vậy? Buông tôi ra, người ta còn phải uống rượu.” Tình Tình đang dùng lực cổ tránh ra khỏi người anh, cả người bởi vì tác dụng của rượu chậm chạp mềm mại té vào trong ngực Mộ Dung Trần.

“Âu Thánh Nguyên, cậu rót cuộc cho cô uống bao nhiêu rượu?” Thấy cô gái trong ngực mình say khướt, Mộ Dung Trần nhẹ nhàng tay qua vỗ lấy lưng của cô, xoay mặt qua, chỉ vào mũi Âu Thánh Nguyên, nhỏ giọng quát. Thiệt là! Biết rõ ràng cô không uống được rượu, còn muốn rót cho cô say thành ra như vậy.

“Nụ hôn Thiên sứ! Đại khái bảy tám ly.” Âu Thánh Nguyên nói xong, lập tức cách xa Mộ Dung Trần ba thước, “Cái này là rượu thích hợp cho nữ sinh uống, mà thôi cậu đã tới, vậy tôi về trước đây. Cậu chăm sóc cô ấy cho tốt nhé. Đừng mắng cô ấy, hôm nay tâm tình cô ấy thật không tốt.” Sau khi nói xong, Âu Thánh Nguyên lập tức lách người, anh mới không cần làm tiếp kỳ đà cản mũi.

Bảy tám ly? Một người cho tới bây giờ sẽ không uống rượu lại có thể uống bảy tám ly, vậy kết quả là sao? Đây chính rượu có nồng độ cồn là 40 độ, tác dụng chậm mười phần, bọn họ lại dám cho cô uống nhiều như vậy?

87. Chương 87

“Vậy tôi cũng đi, ở phòng trên lầu còn có người đang đợi tôi, A Trần! cậu có muốn tôi gọi người mở một căn phòng khác cho cậu không?” Thấy Âu Thánh Nguyên đi, Trầm Ngôn cũng đứng lên muốn đi nhanh chóng.

“Hôm nay, món nợ này, khi nào tôi rảnh sẽ xử lý các người sau.” Mộ Dung Trần không thềm để ý đến hai người con trai bị bệnh thần kinh kia, anh cúi đầu nhìn chằm chằm cái người phụ nữ uống say đến choáng váng đầu óc, vỗ nhẹ vào mặt của cô: “Tình Tình, chúng ta về nhà đi!”

“Về nhà?” Tình Tình trợn to mắt nhìn Mộ Dung Trần, “Tôi không muốn về nhà, tôi muốn uống rượu.”

“Không được uống rượu nữa, ngày mai sẽ khó chịu lắm đó!”

“Tôi còn muốn uống..., còn phải uống.” Tình Tình nằm trong ngực Mộ Dung Trần chột nâng ly rượu lên “Tại sao anh không cho tôi uống..., tại sao? Trong lòng người ta rất khó chịu, chính là muốn uống..., muốn uống.”

“Được rồi, được rồi, nói cho anh biết, tại sao em khó chịu?” Mộ Dung Trần ôm cô.

“Chính là khó chịu, đau lòng.” Tình Tình không hiểu tại sao mình lại khóc, lời nói muốn ra khỏi miệng lại không ra được. Cô nằm trong bờ ngực rộng rãi, khóc đến rất đau lòng.

“Ngoan, nói cho anh biết có được hay không?” Mộ Dung Trần vùi đầu vào cổ cô hít mùi hương nơi tóc cô, đôi tay càng không ngừng an ủi cô. Mới vừa rồi rất tức giận khi chứng kiến bộ dáng đáng thương của cô nhưng nay nó biến mất không còn thấy bóng dáng đâu cả.

“Tôi không muốn nói cho ai biết! Tôi không muốn nói cho người khác nghe.” Tình Tình vừa khóc vừa náo loạn, một hồi trời đất quay cuồng làm cô thật là khổ sở. “Tôi. thật sự muốn ới!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, đầu liền nhức dữ dội, các thứ đã ăn được ở nơi bao tử không ngừng cuộn trào, phun vào cơ thể Mộ Dung Trần.

Đại thiếu gia Mộ Dung luôn uy phong, lần đầu tiên sống chật vật như vậy, không thể chịu nổi, hơn nữa còn là ở trước mặt một người phụ nữ. Âu Thánh Nguyên đáng chết, anh nhất định sẽ không bỏ qua anh ta.

Nhưng nhìn cô gái vừa khóc lớn, vừa đại náo lại còn ới như điên ra ngoài mà tâm tình dần ổn định, anh chỉ có thể cười khổ cởi áo khoác ra ném xuống đất.

Trải qua một hồi giãy vò, thân thể của cô xụi lơ như bông, căn bản không có biện pháp tự mình đi ra ngoài. Khom lưng ôm lấy cái thân thể đó, anh nhẹ nhàng ôm cô đứng lên.

Từ phòng đi thẳng ra ngoài, cô mơ màng núp ở trong ngực của anh, trong miệng vẫn còn ý thức không rõ là đang muốn gào uống rượu hay nói gì.

Cho đến khi vào trong xe, cô rốt cuộc không náo, cũng không gây ồn ào, vì để cho cô nằm thoải mái hơn một chút, anh hạ ghế xuống, giúp cô thắt dây an toàn, mới phát hiện cô gái nhỏ này không biết đã ngủ từ lúc nào.

Nhìn gương mặt cô khi ngủ say vô cùng đáng yêu và thuần khiết, anh không khỏi vươn tay, yêu thương vuốt mặt của cô. Một cái rồi lại một cái.

Nếu như lúc tỉnh táo mà cô vẫn an tĩnh như vậy thì tốt biết bao? Nếu như ngày ngày có thể nhìn thấy bộ dáng như vậy nhìn cô, đó là chuyện hạnh phúc nhất thế giới này.

Yêu cầu như thế, có được xem là quá xa xôi không? Tình Tình! Mộ Dung Trần không trực tiếp khởi động xe, chỉ ngồi đó ngắm nhìn người đang ngủ yên ổn kia.

Nếu như thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này, thật tốt biết bao. Không có người khác, không có cái vả, không có đau lòng, chỉ có anh cùng cô ở chung một chỗ.

Lúc bọn họ về đến nhà đã là hơn mười một giờ khuya.

Anh ôm cô đang ngủ say ra khỏi xe, khi tiến vào phòng, hình như Tình Tình đã khôi phục một chút ý thức.

Cô trợn tròn mắt nhìn Mộ Dung Trần, một lúc lâu sau, đột nhiên đem tay choàng qua gáy anh, thấp giọng nói, “Berlin, thật xin lỗi.”

Cái gì! Lại dám ở trong ngực anh lại dám gọi tên người đàn ông khác? Hơn nữa còn là cái tên mà anh ghét nhất nữa! Xem ra hôm nay cô đi ra ngoài cả ngày không đơn thuần chính là tâm tình không tốt cho nên muốn cùng Âu Thánh Nguyên đi uống rượu a!

Vốn là muốn ôm cô vào phòng tắm, lại nghe trong miệng gọi tên người khác, sắc mặt Mộ Dung Trần đen thành một mảnh, một chân đá cửa lớn, sải mấy bước đi thẳng đến bên giường, ném cô lên giường lớn.

88. Chương 88

“Ừm. Choáng váng đầu.” Người bị ném lên giường nệm lập tức lăn vài vòng, và nằm yên tại giữa giường, Mộ Dung Trần cảm tức đang muốn đem quần áo trên người cô lột ra hết, sau đó hung hăng đạp đổ một phen, cửa phòng lại đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, thật là không đúng lúc mà.

Mộ Dung Trần rất cảm tức, không muốn để ý tới, nhưng tiếng gõ cửa vẫn không ngừng.

[X] mẹ nó! Đúng thật là. . .

Đi mấy bước đến mở cửa ra, không nghĩ tới lại là quản gia Cổ.

“Chuyện gì?” Trong cơn giận dữ, miệng anh liền không hề có chút khách khí nào, nếu như không phải là quản gia Cổ tự mình đi đến, đoán chừng anh sẽ mắng cho người kia một trận nên thân.

“Tứ thiếu gia, đây là thứ mới vừa nhặt được trên xe của cô chủ ạ.” Quản gia Cổ sớm thành thói quen với những sắc mặt khác cho của các thiếu gia, nên lúc nhìn thấy Mộ Dung Trần cáu gắt mà sắc mặt ông không hề thay đổi.

Anh ra tay đoạt lấy chiếc túi trong tay của quản gia Cổ, tâm tình khó chịu, liền không nói thêm gì, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong chiếc hộp nhỏ, đó là thứ gì? Mộ Dung Trần luôn luôn sẽ không xen vào chuyện riêng tư của người khác, đặc biệt là chuyện của Tình Tình, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ cho người điều tra chuyện của cô.

Nhưng khi cầm chiếc túi nhỏ ấy, anh mới nhớ tới lúc anh mới vừa về đến nhà, có gọi vô số cuộc điện thoại cho cô nhưng điện thoại vẫn ở trạng thái tắt nguồn, anh ngược lại muốn nhìn một chút là cô cố ý tắt máy hay máy hết pin.

Khéo léo mở chiếc túi ra, không gian nho nhỏ bên trong trừ một ví tiền, còn dư lại là một ít son phấn của con gái, anh không có hứng thú nhìn, rất nhanh lấy điện thoại di động ra, tiện tay đem túi trên tay ném lên ghế sa lon một cái, không ngờ điện thoại di động còn chưa mở lên, chiếc túi bị ném ra, khiến tất cả đồ vật bên trong đều rớt ra.

Một chiếc bóp nho nhỏ lăn xuống đất, sau đó lăn đến chân anh.

Mộ Dung Trần ngồi xổm xuống, đưa tay ra nhận lấy chiếc bóp ấy, thuận tay mở bóp ra, ngay lập tức anh chú ý đến tấm hình bên trong bóp.

Đội thấy rõ ràng người bên trong ảnh thì máu toàn thân anh giống như ngưng đọng .

Dương Bách Lâm?!

Trong bóp da cô vẫn còn có hình của người đàn ông kia? Phụ nữ đã kết hôn rồi thế mà trong bóp tiền còn để hình của người đàn ông khác, cái này xem ra quá mập mờ, quá không bình thường.

Tiết Tình Tình, em nợ tôi một cái giải thích! Tức giận trong anh dâng cao, nếu không phải giờ phút này cô vẫn còn đang say, hỏi cô cũng không biết rõ chuyện gì, anh thật sẽ lay cô tỉnh lại, bắt cô nói rõ mọi chuyện.

Hai tay cùng lúc cầm điện thoại và ví tiền ném xuống đất, Mộ Dung Trần quyết định đi tắm nước lạnh, nếu không anh thật sẽ tức điên mất

Nhưng hai chân của anh còn chưa đi, thì cơn tức giận lần nữa được đưa lên đỉnh cao nhất, đó là khi anh vô tình gặp chiếc nhẫn, diễn nhiên nó cũng lăn xuống dưới chân anh.

Trong căn phòng mờ tối, chiếc nhẫn nhỏ ở dưới đất, cố gắng tỏa ra ánh sáng để chiếu sáng cho thứ tình cảm của hai người đeo nó, và thứ ánh sáng kia lại làm cho tâm của người đàn ông đang đứng bỗng đau nhói.

Anh nặng nề thở ra một hơi, nhặt nó lên, mở đèn lớn, thấy bên trong chiếc nhẫn có một chữ “Tình”.

Cái này có gọi là đáng giận không? Anh cho là mình đã ném thứ này đi, sau đó còn bảo người trả lại cho Dương Bách Lâm, liên lạc giữa bọn họ cũng đã đứt từ đó, nhưng người tính không bằng trời tính.

Hôm nay, anh lại thấy chiếc nhẫn ấy trong túi của cô.

Mới vừa rồi Âu Thánh Nguyên nói là tâm tình của cô không được tốt, nguyên nhân tâm tình của cô không được tốt có phải do hôm nay cô đi gặp Dương Bách Lâm không?

Tiết Tình Tình, em có biết là anh đang làm tổn thương lòng của anh không?

Nếu như cô dám không thừa nhận đi gặp Dương Bách Lâm, vậy anh nhất định cũng phải cho cô nếm thử một chút tư vị đau lòng!

Cuộc sống này, trôi qua quá bình yên rồi, thật sự chính là không có cách nào làm được.... Nếu như phải làm cho người mình yêu thương nhất đau khổ, vậy thì anh thà lựa chọn sẽ không yêu thương cô?

Tình cảm thật sự thật làm cho người ta khó chịu, anh có thể không cần loại đau khổ triền miên này hay không? Nếu như có thể, nếu như có thể

89. Chương 89

Cổ họng khô!

Tình Tình gian nan nuốt một ngụm nước miếng, nhưng cổ họng vẫn khô rát như cũ.

“Nước. tôi muốn uống nước.”

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh có người đỡ cô ngồi dậy, một ly nước ấm áp vừa phải đi đến gần môi cô, cô không kịp suy nghĩ liền chậm chạp uống .

Uống hết nước, lại có người khác giúp cô nằm xuống. Rất nhanh, cô lại tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng, sau khi tỉnh lại, đầu Tình Tình đau nhức kinh khủng, muốn ngồi dậy, nhưng đầu nặng nề, toàn thân cũng mềm nhũn vô lực đứng dậy.

Híp mắt, cô khó khăn lắm mới mở mắt ra, thấy được bên trong căn phòng là vật dụng quen thuộc, thì ra cô đã về nhà Mộ Dung rồi.

Cô tận lực muốn suy nghĩ lại những điều diễn ra hôm qua nhưng trong đầu xuất hiện một trận đau đớn cắt ngang suy nghĩ của cô. Đáng chết! Ngày hôm qua cô và Berlin gặp nhau, cô một mình đi giữa gió lạnh thẳng đến lúc trời tối, sau đó, đụng phải Âu Thánh Nguyên, ngồi nhờ xe anh định về nhà.

Anh lại cứng rắn lôi kéo cô đi hộp đêm uống rượu, sau đó có một người đàn ông tới, cô còn nhớ rõ cô cùng cái người tên Trầm Ngôn uống rất nhiều rượu. Sau đó, trí nhớ cô chỉ dừng lại ở tại đây.

Cô có phải là uống say không? Bằng không làm sao đầu lại đau như thế? Cô đã uống đến không biết chuyện gì đã xảy ra? Vậy thì là ai đưa cô trở về? Tại sao cô không có chút ấn tượng nào vậy?

Cúi đầu, nhìn lại bản thân mình, trừ nút áo khoác bên ngoài được cởi đi, quần áo trên người vẫn như ngày hôm qua, thậm chí cô còn ngồi được trên quần áo của mình có mùi rượu nồng nặc.

Vừa sờ vị trí người bên cạnh, vẫn là lạnh lẽo! Vậy tối hôm qua anh không có trở về? Anh biết cô cùng bạn bè của anh đi ra ngoài uống rượu say nên giận rồi sao? Những người khác trong nhà Mộ Dung có biết hay không?

Quan trọng nhất là cô muốn biết anh có biết ngày hôm qua cô đi gặp Berlin không. Tại sao cô lại không có cách nào giải thích được mọi chuyện. Mặc dù cô cảm thấy mục đích mình đi gặp anh là vô cùng trong sáng.

Huống chi, bọn họ thật sự chỉ là gặp nhau lần cuối thôi! Dù cái lần gặp mặt này trên thực tế là chưa xin phép qua ai.

Trời ạ! Cô say thành ra như thế này, thật là mất mặt chết đi được

Tình Tình rất nhanh tỉnh táo lại, kéo chăn ra, nhảy xuống giường, hướng về phòng tắm. Cô phải nhanh đi tắm nước nóng, đem những lộn xộn trong người rửa sạch đi.

Mấy phút sau, cô mặt áo choàng tắm, hấp tấp chạy ra ngoài muốn tìm một bộ đồ lót, Mộ Dung Trần không biết trở lại phòng từ lúc nào, ngồi ở cạnh giường lạnh lùng quan sát cô gái đang không ngừng hốt hoảng.

“Vội cái gì?”

“Tôi đi tắm.” Sững sốt mấy giây, Tình Tình từ kinh ngạc trở lại về bình tĩnh.

“Tắm? Lúc này tắm cái gì mà tắm. Tới đây ngồi xuống.”

Hôm nay Mộ Dung Trần hình như đặc biệt nghiêm túc. Trực giác Tình Tình nhận ra có cái gì đó không đúng. Mặt anh không giống như đang đùa khiến cho cô cũng lo lắng đề phòng.

Tối hôm qua anh có về nhà không? Nhưng tại sao mới vừa rồi không nhìn thấy anh? Tình Tình len lén nhìn cái đồng hồ trên tường, mười giờ bốn mươi phút, tại sao anh lại ở đây?

Nhất định là anh đã biết chuyện tối hôm qua cô uống rượu rồi? Rốt cuộc tối hôm qua là người nào đưa về nhà? Mặt anh nghiêm túc như vậy là đang tức giận với cô sao?

Đột nhiên cô lại nghĩ ngược lại, mình có nên xin lỗi anh không, thành thật xin lỗi nhà Mộ Dung vì những chuyện đã xảy ra, tại sao cô lại lo lắng bị anh hiểu lầm đến vậy?

Tiết Tình Tình, mình thật sự là uống rượu uống đến đầu óc hồ đồ rồi!

“Hôm nay anh không cần đi làm sao?” Anh là Phó Tổng giám đốc tập đoàn Mộ Dung lại có thể rảnh rỗi ở nhà?

“Hỏi rất hay.” Anh dùng một đôi mắt đầy căm giận nhìn cô. “Anh chờ một câu giải thích hợp lý của em.”

Giọng điệu của anh giống như đang muốn thẩm vấn tội nhân, làm cho Tình Tình rất không thoải mái, cô đã làm sai chuyện gì chứ?

“Tôi nợ anh một lời giải thích?” Giải thích chuyện gì chứ?

“Ngày hôm qua em đã đi đâu?” Anh lạnh lẽo hỏi. Anh đã đứng trước cửa thư phòng cảnh cáo cô ngoan ngoãn ở nhà đợi anh rồi kia mà

“Tôi không phải là phạm nhân. Chẳng lẽ ra ngoài dạo cũng không thể sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô đột nhiên cảm thấy như mình đã nói sai, “Tôi chỉ là đi ra ngoài đi dạo một chút mà thôi.”

Mộ Dung Trần đang nghe lời của cô nói mà ánh mắt nhất thời lạnh đến độ có thể giết người. “Chỉ là đi ra ngoài đi dạo một chút mà thôi sao? Đi dạo đến nửa đêm không trở về?”

Cái cô gái đáng chết này, anh ngược lại muốn xem một chút cô sẽ nói dối như thế nào.

90. Chương 90: Hôn Nhân Mạnh Mẽ, Sóng Gió Lại Nổi Lên (1)

“Tôi ở trên đường gặp phải Âu giáo sư nên cùng anh ấy đi ăn cơm tối, sau đó anh ấy nói mời tôi uống rượu.” Tình Tình cẩn thận nói. Chuyện cô và Bách Lâm gặp mặt cũng không cần nói ra bằng không anh mà biết thì không biết lại phản ứng như thế nào.

“Cậu ta nói mời em đi uống rượu, em cũng phải đi sao?” Mộ Dung Trần bùng lên lửa giận nói: “Tôi nghĩ chắc không chỉ là cùng Âu Thánh Nguyên đi uống rượu thôi đâu? Trước khi gặp A Nguyên em đã gặp phải người nào, em không định nói cho tôi biết phải không? Hả?”

“Tôi đi gặp Bách Lâm đấy, vậy thì thế nào?” Tình Tình không nhịn được cũng nói to lên. Hốc mắt vì uất ức mà dâng đầy nước mắt nhưng cô cố gắng không để cho nó rơi xuống.

Bọn họ chỉ là gặp mặt mà thôi cũng không có làm chuyện gì cả? Anh tại sao dùng giọng điệu đó chất vấn cô giống như cô đã làm chuyện gì thật có lỗi với anh vậy?

“Sau lưng tôi, đi gặp người tình cũ, rốt cuộc cũng chịu thừa nhận rồi?”

Tình Tình lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt anh mặt âm trầm như thế, môi mím lại thành đường thẳng theo trực giác liền muốn chạy ra ngoài.

Cô cũng biết anh bị cô chọc cho tức giận, chọc giận anh đối với bản thân cô thật không tốt tí nào. Mà cô cũng không muốn gây gổ với anh, cũng không muốn rơi vào tình huống này. Lửa giận của anh bình thường còn bao hàm một tầng ý tứ khác. Mà cô bình thường đã không chịu nổi lửa giận của anh rồi.

Mộ Dung Trần bước lên phía trước kéo người cô đang chuẩn bị chạy ra ngoài lại, anh dùng sức đem kéo cô vào trong ngực.

Tình Tình chỉ có thể dùng đôi tay để kháng cự không ngừng đẩy anh, hai người ngã xuống giường chồng lên nhau.

“Buông. Buông tay!” Cô nỗ lực thoát khỏi anh. Ôi trời ơi, cô thật không nên chọc vào con dã thú này. Lần trước dạy dỗ như vậy cô còn không chịu được? Huống chi bây giờ lại đang ở trong phòng, lại là phòng của bọn họ. Nếu mà anh lại giống như lần trước ở công ty làm như vậy với cô, cô không xác định mình là có chịu được sức lực dã man kia hay không.

Mộ Dung Trần tay trái bắt được hai tay đang giãy giụa gay gắt của cô sau đó tay phải lấy ra cái dây trên áo choàng tắm buộc chặt tay cô lại.

“Anh. Anh muốn làm gì?” Cô vừa nói, vừa nhìn vào trong áo ngủ, trừ một cái quần lót ở trên người ra thì bên trong không có thêm thứ gì cả.

“Hôm nay nếu không đem chuyện kia nói ra rõ ràng thì ai cũng không được đi ra khỏi phòng.” Lời nói nói của anh rất nhẹ nhàng, con ngươi xanh đen đang nhìn chằm chằm vào thân thể đang phơi bày ra ngoài của cô càng trở nên âm u.

Cô quay người muốn tránh khỏi ánh mắt đầy tính chiếm đoạt của anh, lại không cẩn thận ngã xuống dưới giường, đáng vẻ càng trở nên chật vật.

“Gặp người tình cũ, lại còn đi uống rượu cùng với Âu Thánh Nguyên?” Mộ Dung Trần ôm cô lên giường, hết sức mập mờ ngồi lên người cô: “Em muốn che giấu cái gì?”

“Anh có ý tứ gì?” Giọng nói của cô cũng lạnh lùng không kém .

“Tôi có ý tứ gì mà em lại không hiểu sao?” Anh tà khí cười lạnh: “Có phải cùng với người tình cũ chơi thật vui hay không, sau khi chia tay rồi lại sợ người khác phát hiện cho nên mới tìm A Nguyên để che giấu?”

Tình Tình ngàn vạn lần không nghĩ tới anh sẽ nói ra những lời này, Mộ Dung Trần làm sao sẽ nói ra những lời đả thương người như vậy? Cô trừng lớn mắt dùng sức muốn tránh thoát trời buộc, kích động dùng lực giống như không tiếc làm bị thương chính mình. Cô thậm chí còn dùng đầu để đánh anh: “Anh vô sỉ, không biết xấu hổ!”

Sức lực của Mộ Dung Trần rất dễ dàng không chế được cơn điên cuồng của cô.

“Người nào vô sỉ, người nào không biết xấu hổ!” Anh bóp mặt của cô, ép buộc cô đối mặt với mình: “Cũng dám ở sau lưng tôi đi hẹn hò với người tình cũ, còn dám nói tôi không biết xấu hổ!”

Mộ Dung Trần cắn răng nghiêng lợi nói: “Chẳng lẽ còn chờ nhận nón xanh mà các người đặc chế cho tôi hay sao?”

“Anh nói bậy! Bách Lâm không phải loại người như vậy! Chúng tôi chỉ là gặp mặt mà thôi.” Thuận tiện ngồi một lát, uống mấy ly trà mà thôi, anh tại sao lại mang tội danh này đội lên trên đầu của anh ấy?

Mộ Dung Trần, anh thật sự là một người đàn ông chuyên cổ tình đi gây sự mà!

“Chỉ có gặp mặt thôi sao?” Anh hung ác cắn răng tàn nhẫn nói: “Tôi thật sự vô cùng hoài nghi. Các người không phải là lấy tên giả để gặp mặt đấy chứ?”

Lửa giận đã đem lý trí của Mộ Dung Trần đốt thành tro, tới hôm qua lúc cô say rượu còn gọi tên của người đàn ông khác làm cho lòng của anh đau đến mức như bị người cầm dao hung hăng đâm vào. Hơn nữa chiếc

nhấn kia còn làm cho anh giận đến cả đêm không hề chớp mắt, lúc này lại tái phát cho nên lời nói dù cho có tàn nhẫn cỡ nào cũng sẽ không do dự không mà nói ra.

Anh đau nên cũng để cho cô đau theo! Đánh cô thì xuống tay không được vậy thì chỉ có thể dùng ngôn ngữ làm thương tổn mà thôi.

91. Chương 91: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (2)

Tình Tình dù thế nào cũng không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy.

Mặt cô liền lạnh lùng cười lạnh: “Chính anh mới vô sỉ, đừng có bụng ta suy ra bụng người.” Một người trong lòng đang bị thương tới cực điểm thì hình như cũng không để ý đến lời nói của mình như thế nào, điều này khiến cho cả hai đều bị thương tổn.

“Tôi đang nói oan cho cô sao?” Mộ Dung Trần cầm lấy cái ví của cô đem bức ảnh ở bên trong rút ra: “Chính cô nhìn xem, đây là cái gì?”

Nhìn bức ảnh anh đang nắm chặt ở trong tay, cô đột nhiên ý thức được kế tiếp anh muốn làm cái gì.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng ngăn cản thì đã nhìn thấy anh điên cuồng đem bức ảnh xé ra nát vụn.

“Không. Không được!” Nhìn bức ảnh bị xé nát, khắp nơi đều là mảnh vụn nước mắt của cô lại tuôn ra như vỡ òa.

Nhìn thấy cô khóc lửa giận của anh càng bùng lên, anh cắn răng nói: “Tôi xé bức ảnh của hân nên cô thấy đau lòng rồi hả?”

Cô liền trừng mắt nhìn anh: “Tôi hận anh! Anh tại sao lại lục lọi đồ của tôi?” Cô vừa khóc vừa chất vấn anh. Bức ảnh kia là cô và Bách Lâm chụp chung, lúc vẫn còn đang kết giao cô đã đặt ở trong đó rồi. Sau khi kết hôn, cô cũng chưa từng động vào cái ví đó.

Ngày hôm qua lúc đi ra ngoài vội vàng cầm theo cũng không có nghĩ tới phải đem bức ảnh bên trong đó lấy ra. Không sai, là cô không nên còn để ảnh của người đàn ông khác trong ví của mình, nhưng mà tại sao anh lại cứ như vậy xé bỏ đồ của cô?

“Dương Bách Lâm ở trong lòng cô thật quan trọng như vậy?” Ở trong lửa giận bùng bùng, anh lại cảm thấy trong lòng từng hồi từng hồi khó chịu, giống như là hô hấp không thông.

Có phải là anh đang ghen tị với Dương Bách Lâm, điên cuồng ghen tị với hân!

Tình Tình nhìn những mảnh vụn của bức ảnh đang tán loạn ở bên cạnh, nước mắt rơi càng nhiều. Cảm thấy đau lòng cùng thống hận Mộ Dung Trần cố tình gây sự, ngậm máu phun người, cô cũng chẳng thêm giải thích cái gì, im lặng quay mặt sang một bên.

“Tiết Tình chuyện bức ảnh cứ coi như xong đi, nhưng mà cô xem cái này là cái gì?” Mộ Dung Trần lấy ra chiếc nhẫn kia đặt trước mắt của cô.

“Nhìn chiếc nhẫn này đi? Chẳng lẽ sau khi gả vào nhà Mộ Dung tôi, cô còn muốn sẽ có một ngày có thể cùng hân nối lại duyên xưa hay sao?”

Tình Tình nhìn chiếc nhẫn quen thuộc trong tay anh, nước mắt rơi càng nhiều! Bây giờ thật sự có trăm cái miệng cũng không thể nào bào chữa rồi! Nói gì cũng là vô ích thôi!

Đều là lỗi của cô! Không nên cầm nó về đây! Kết thúc rồi, thật sự đã kết thúc rồi!

“Cô trả lời vấn đề của tôi đi.” Anh lắc lắc người cô nói.

Trừ trầm mặc vẫn là trầm mặc, cô quật cường nhắm mắt lại. Không muốn giải thích cái gì nữa!

Sự trầm mặc của cô làm anh lầm tưởng cô đã bị mình hỏi trúng tim đen, cam chịu thừa nhận tất cả. Anh vô cùng tức giận mở áo choàng tắm của cô ra kéo quần lót xuống.

“Tiết Tình, tôi sẽ làm cho cô biết rõ người đàn ông của cô rốt cuộc là ai!” Anh ném chiếc nhẫn chương mắt đó đi rồi nói tiếp: “Muốn cùng người tình cũ nối lại duyên xưa? Nằm mơ đi!”

Anh sẽ để cho đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa của cô cũng không cần nghĩ tới việc này!

“Á.” Cô kinh hoảng trừng lớn mắt, lắc đầu: “Không cần, tôi không muốn!” Động tác của anh vô cùng thô lỗ làm cho trong lòng của cô kinh hãi theo cấp lũy thừa.

Lúc anh nổi giận thật quá đáng sợ!

“Khi cô và Dương Bách Lâm ở chung một chỗ thì cô cũng sẽ cự tuyệt như thế hả? Hả?”

“Anh đừng có sỉ nhục người khác!” Cô nức nở nghẹn ngào nói.

Cô cảm thấy linh hồn từng phần từng phần như bị rút ra.

Giọng anh đầy căm hận nói: “Người nào ép tôi phải như vậy?”

Không nói thêm gì nữa, anh nhìn cô kinh hãi nhìn mình chằm chằm lửa giận suốt một buổi tối cũng thấy hạ xuống một chút!

“Ừm.” Tình Tình cắn môi, nén nước mắt chịu đựng giống như gặp phải cường bạo. Đúng vậy, người đàn ông này, mỗi lần vẫn luôn muốn dùng cách này để đối phó với cô, để cho cô đau để cho cô khuất phục!

Mặc dù cô cũng có lỗi, thế nhưng chính phương thức này làm cho cô sợ nhưng cũng làm cho cô hận vô cùng! Cuộc sống như thế lúc nào thì kết thúc đây! Lòng của cô như chết đi theo mỗi lần anh rong ruổi như vậy.

Đôi tay mảnh khảnh bị trói chặt níu chặt lấy cái chăn đơn phía dưới, cô nhắm mắt lại, anh muốn thế nào thì cứ làm như thế đi!

Rất nhanh, anh liền đạt được cái mình muốn * * sau đó lật người xuống.

Tình Tình giương đôi mắt đẹp đã mất đi ánh sáng rực rỡ, chỉ còn lại trống rỗng vô tận.

Mộ Dung Trần nhìn cô: “Cô bây giờ biết được mình nên thuộc về của người nào rồi chứ?” Anh ngang tàng hỏi.

Cô yên lặng chảy nước mắt, không nhìn tới anh.

“Trả lời tôi.” Lửa giận của anh lại bùng lên nóng rực.

Cô gái này, vậy mà còn dám khóc? Dòng lệ chảy không ngừng là vì Dương Bách Lâm hay sao? Anh làm sao lại bị coi thường như vậy? Cô lại vì một người đàn ông khác mà ở đây rơi lệ, hung hăng hành hạ trái tim của anh!

Tình Tình giương đôi mắt buồn bã cộng thêm phần uất chóp chóp mắt làm nước mắt lại chảy ra: “Tôi không thuộc về người nào. Trong tình huống này thay vì nói là tôi thuộc về anh không bằng nói tôi bị anh cưỡng bạo thì đúng hơn.”

Lời của cô làm mặt của Mộ Dung Trần lần nữa rét lạnh. Cô gái này, bị cưỡng bạo đúng không? Từ sau lần ở công ty vô ý đã thương cô thì anh đã vô cùng hối hận rồi.

Mới vừa rồi có lẽ ở lúc mới bắt đầu anh thật sự là rất tức giận, nhưng về sau anh đã giảm bớt sức lực. Cô gái này thế nhưng lần nữa lại đem cái từ cưỡng bạo đặt lên trên người của anh? Nếu quả thật muốn cưỡng bạo cô thì bây giờ cô còn có thể nằm ở đây mà nói chuyện như vậy sao?

Thật quá đả thương người rồi! Ngày trước anh luôn cho rằng yêu một người chỉ cần dốc hết sức mình đối xử với người ấy thật tốt là được rồi, mặc kệ là phải mất bao lâu anh cũng nguyện ý chờ. Hiện tại anh cuối cùng hiểu rõ, yêu thương nếu chỉ xuất phát từ một phía làm cho người ta khó chịu cỡ nào, không có một tí động lực nào ủng hộ để tiếp tục đi tới.

Mà cô trên căn bản cũng không thích anh chút nào, mặc kệ anh đã làm biết bao như việc vì cô như vậy cũng không được chút xíu hồi báo nào từ cô.

Vào giờ phút này anh cũng không thể nào chịu nổi nữa! Không muốn phải nhìn gương mặt kia chút nào. Anh sợ mình sẽ không khống chế được mà một lần nữa tổn thương đến cô.

“Vậy thì sau này cô cứ chờ tiếp tục bị cường bạo đi!” Nói xong, anh lập tức xuống giường đi ra ngoài đóng sầm cửa lại. Lúc đàn ông trở mặt thật đáng sợ hôm nay cuối cùng cô đã lĩnh giáo điều này.

Tại sao anh lại cứ muốn tổn thương cô như vậy? Tại sao anh lại không tin tưởng cô?

Âm thanh cửa phòng nặng nề bị khép lại truyền đến bên tai, bên trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, yên bình như trong cõi chết vậy, mới vừa rồi còn giống dã thú dây dưa như vậy, gào thét, mồ hôi đầm đìa, cứ như là hai thái cực khác xa nhau một trời một vực.

Cô sững sờ nhìn lên trần nhà, im lìm một hồi lâu, rồi cuộc không nhịn được lại khóc ra thành tiếng.

Anh lần này đi thật rồi, cô một lần nữa lại thành công ép anh phải bỏ đi! Chắc sau này anh sẽ không có những cử chỉ lấy lòng của cô nữa? Cũng sẽ không có những lời yêu thương dịu dàng săn sóc như vậy nữa rồi?

Bọn họ cuối cùng đều muốn vượt qua cuộc sống vợ chồng lạnh như băng này hay không? Đây không phải là mong muốn ban đầu của cô sao? Hôm nay rốt cuộc thực hiện được cô nên cảm thấy vui vẻ mới phải chứ?

Tại sao trong lòng lại cảm thấy quá đau khổ? Cuộc sống hình như mất đi thứ quan trọng nhất, trong mắt mác tuyệt vọng còn có cả mờ mịt.

92. Chương 92: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (3)

Chín giờ tối tại Tiết gia.

Lữ Bích Viện đứng ở bên ngoài thư phòng, đi tới đi lui rồi rầm thật lâu, nhưng thủy chung cũng không dám mở cái cửa thư phòng màu đỏ sẫm ra.

Ngày hôm qua sau khi gặp mặt Trương Trọng Khải về đến nhà, bà ta vẫn luôn cố gắng nghĩ rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt.

Muốn Tiết Thiệu Trạch buông tha cho công ty của Trương Trọng Khải không tiếp tục trả thù nữa là chuyện không thể nào. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy không quá một tháng nữa thì cái ghế chủ tịch của công ty Trương Trọng Khải nhất định sẽ đổi chủ, ngay cả công ty cũng sẽ bị Tiết Thiệu Trạch thôn tóm, chỉ sợ ngay cả bản thân của Trương Trọng Khải cùng tất cả người Trương gia cũng sẽ không có kết quả tốt.

Chỉ là, Tiết Thiệu Trạch sẽ đem thứ đồ quan trọng như vậy để ở trong nhà, để ở trong thư phòng sao?

Kể từ sau khi Tiết Tình lấy chồng, số lần ông ta về đây cũng đếm được trên năm đầu ngón tay! Cũng chứng minh trước kia ông ta mỗi ngày đều về nhà mục đích cũng chỉ là vì chuyện của Tiết Tình mà thôi.

Đối với mẹ con bà, ông ta nhìn lâu còn không muốn?

Những năm gần đây, ông ta đối với bà rất lạnh nhạt không giống như là vợ chồng bình thường. Mặc dù bọn họ cũng không phải là vợ chồng chân chính, thậm chí ngay cả cuộc sống vợ chồng cũng không có nhưng mà trong công việc bà vẫn một mực cố gắng giúp đỡ ông ta, không có công cũng có sức chứ?

Nhưng mà bây giờ nhìn lại chính mình, bà đang rơi vào cái kết cục gì đây?

Có lẽ sau khi tìm được vật kia cho Trương Trọng Khải cho dù là Tiết Thiệu Trạch cuối cùng muốn vứt bỏ mẹ con bà thì bọn họ cũng không sẽ không rơi vào thảm cảnh phải ở đầu đường?

Ít nhất bà còn có một ngọn núi để dựa vào không phải sao? Tiết Thiệu Trạch, ông đối với tôi như vậy thì tôi cũng sẽ không để cho ông sống yên ổn đâu!

Bất mãn dẫu ở trong lòng qua thời gian dài tích tụ ngày càng nhiều. Vẫn còn đang do dự không quyết tâm cuối cùng Lữ Bích Viện đem cái chìa khóa trong tay cắm vào, sau đó đẩy cánh cửa kia ra.

Mặc dù đã đã trễ rồi, hơn nữa Tiết Thiệu Trạch cũng đã thật lâu không có trở lại đây, trong nhà trừ bà cùng với con gái, ở ngoài cũng chỉ có một dì Ngô và ông Lâm lái xe. Vẫn dĩ là người làm việc luôn cực kỳ cẩn thận nên Lữ Bích Viện cũng không dám khinh thường, ngay cả đèn cũng không bật lên.

Bà cầm cái đèn pin nhỏ không ngừng tìm kiếm tất cả các góc có khả năng giấu đồ trong thư phòng, cẩn thận tìm kiếm từng li từng tí, mười phút, hai mươi phút, nửa giờ, vẫn không thu hoạch được gì.

Lữ Bích Viện tắt đèn pin đi đứng ở trước bàn đọc sách của Tiết Thiệu Trạch trầm tư.

Ông ta làm việc luôn cực kỳ cẩn thận nếu trong thư phòng không có, vậy có khi nào ông ta giấu ở trong phòng ngủ không? Bà nhớ là ở đầu giường của ông ta bên trong có một cái kết sắt .

Đúng, đồ quan trọng như vậy ông ta nhất định là đặt ở chỗ đó.

Lữ Bích Viện rón rén rời trong bóng tối rời khỏi thư phòng, đi đến phòng ngủ chính ở tầng hai, đi qua cái giường lớn, vòng qua tấm bình phong, mở ra cánh cửa kia.

Lữ Bích Viện mở đèn, nhìn căn phòng không có một chút hơi người nào, lòng của bà rốt cuộc cũng lạnh xuống.

Đây chính là chỗ ngủ gần hai mươi năm của Tiết Thiệu Trạch lúc ở nhà, đây là nơi mà ông ta chưa bao giờ cho phép người khác đi vào dọn dẹp cũng bao gồm cả bà nữa.

Khi đó mới vừa vào Tiết gia, ông ta có thể lấy lý do bà đang mang thai không cùng bà ở chung một chỗ, nhưng mà sau khi sinh đứa bé ra ông ta lại vẫn như cũ làm theo ý mình.

Bà đã từng muốn kháng nghị qua, nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của ông ta bà muốn nói nhiều một câu cũng không dám!

Trừ việc không cùng bà ở chung một chỗ, những năm gần đây khi tham gia các loại tiệc rượu, ông ta cũng sẽ mang bà đi ra ngoài, ở trước mặt mọi người thể hiện bọn họ là một đôi tình nhân ân ái chỉ trừ không có cái danh phận đó.

Đúng vậy, bà quan tâm, cũng từng muốn cầu xin qua, nhưng ông ta chỉ nói một câu: “Vợ của tôi vĩnh viễn chỉ có Thẩm Quân Hoa.”

Đáng tiếc, người đàn bà kia lại không có cái phúc phận này không phải sao?

Lấy được một danh phận hư vô như vậy? Dù thế nào thì người ở bên cạnh ông ta không phải là Lữ Bích Viện bà sao?

Nhưng thật đáng thương bà cuối cùng cái gì cũng không chiếm được! Ở trước mặt người ngoài, bà là nữ chủ nhân của Tiết gia nhưng những khổ sở đó chỉ có trong lòng bà mới là người sáng tỏ nhất.

Ngay cả con gái của mình, cũng không biết cha mẹ vẫn là chia phòng mà ngủ. Tiết Thiệu Trạch, đừng có trách tôi, là ông có lỗi với tôi trước cũng đừng trách tôi quá đáng!

Nhưng mà cái kết sắt kia có mật mã, bà mở thế nào cũng không đúng. Bà có nên mời người đến đây mở ra hay là để cho Trương Trọng Khải nghĩ biện pháp đây?

“Đã trễ thế này vẫn còn chưa ngủ, đang tìm cái gì?” Một giọng nói quen thuộc vang lên làm áu trong người bà chảy ngược. Lữ Bích Viện sợ đến mức thiếu chút nữa không đứng nổi, chỉ có thể chống vào cái kết sắt từ từ đứng lên, sau đó quay đầu ra cửa.

Đôi tay của Tiết Thiệu Trạch đặt ở trong túi, trên người mặc bộ vest cao cấp màu xám rất vừa vặn, thân hình thon dài trời sinh đã tao nhã. Khuôn mặt lạnh lạnh đang lẳng lẳng đứng nhìn về mặt hốt hoảng của Lữ Bích Viện,

“Thiệu Trạch, sao ông lại quay về?” Lữ Bích Viện giả vờ trấn định nói, thật ra thì trong lòng đã loạn như ma. Khi Tiết Thiệu Trạch càng lạnh lùng yên lặng thì lại càng trở nên đáng sợ: “Tôi chỉ là đi vào xem một chút.”

Xem cái gì chứ? Phòng của ông ta có cái gì hay để nhìn sao? Lấy có như vậy thật sự là hồng bét!

“Lữ Bích Viện, lời tôi từng nói bà đều quên hết đúng không?” Tiết Thiệu Trạch từ từ mở miệng. Ông đã nói qua, dù ông không ở nhà cũng không cho phép bà đi vào đây nửa bước .

“Thiệu Trạch, tôi sẽ lập tức đi ra ngoài, không ảnh hưởng ông nghỉ ngơi nữa!” Lữ Bích Viện cúi đầu đi qua người của Tiết Thiệu Trạch, lời nói ra không dám lớn tiếng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn ông. Hiện tại bà không thể trực tiếp trở mặt với ông được bằng không đến lúc đó bà thật sẽ chỉ có hai bàn tay trắng .

“Lữ Bích Viện, bà muốn tìm đồ quan trọng như vậy, bà suy nghĩ một chút xem tôi làm sao sẽ đặt ở trong phòng ngủ được!” Tiết Thiệu Trạch xoay người lại, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Thiệu Trạch, tôi không hiểu lời ông đang nói là có ý gì, tôi cũng không có tìm thứ gì cả.” Lữ Bích Viện có đánh chết cũng không dám thừa nhận, dù sao bà cái gì cũng không tìm được, ông có chứng cứ gì để nói bà đây?

“Có ý gì à, bà chắc là còn hiểu rõ hơn tôi?” Một xấp ảnh từ phía sau bay thẳng tới đây, rơi đầy trên mặt đất.

Ở trong đó, không phải là một loạt hình ảnh bà và Trương Trọng Khải từ lúc bắt đầu gặp mặt đến lúc khi chia tay ở trà trang Lục Vũ sao? Mặc dù không có động tác thân mật rất rõ ràng, nhưng nội tình thì người khác nhìn một cái cũng biết chuyện gì xảy ra, huống chi là Tiết Thiệu Trạch?

Nhưng tại sao ông ta lại có những bức ảnh này?

“Ông theo dõi tôi?” Sau khi trải qua một trận hốt hoảng Lữ Bích Viện rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, nếu chuyện đã như vậy, nói nhiều hay giải thích cũng chỉ là viện cớ, cần gì phải làm vậy chứ?

“Tôi không có nhầm chán đi theo dõi bà như vậy. Là tình nhân cũ bà phái người đưa tới, như thế nào, thấy cũng không tệ chứ?” Tiết Thiệu Trạch tựa vào cạnh cửa lặng lẽ nói.

Không nghĩ tới Trương Trọng Khải lại thiếu kiên nhẫn như vậy !

“Không thể nào, không thể nào! Tiết Thiệu Trạch, Trọng Khải sẽ không làm ra loại chuyện như vậy. . . .” Lữ Bích Viện vẫn là không muốn tin vào sự thật này, ngày hôm qua ông ta còn nhờ bà trở về tìm Tiết Thiệu Trạch. Những năm này ông điên cuồng tìm kiếm những tội chứng của Trương Trọng Khải, chắc là có liên quan đến vấn đề sổ sách. Như vậy ông ta chỉ có thể đánh cược cho dù có chết cũng muốn kéo theo Tiết Thiệu Trạch cùng nhau xuống địa ngục, để cho những ngày tháng cuối cùng của ông ta phải sống ở trong lao ngục.

Nhưng mà ông ta làm sao có thể ngu như vậy, nhanh như vậy liền đem những tấm ảnh này đưa đến tay của Tiết Thiệu Trạch? Vẫn là ông ta đã sớm biết rõ, bà không thể tìm được những tội chứng của Tiết Thiệu Trạch được? Cho dù có tìm được cũng không thể khiến Tiết Thiệu Trạch ngồi tù mà bỏ qua cho ông ta một con đường sống?

” Sẽ không làm ra chuyện như vậy? Người trước khi gãy chết thì phản kích là đáng sợ nhất. Bà năm đó là nhân tình được ông ta sủng ái nhất lại còn sinh đứa bé cho ông ta, nếu như ông ta biết Tình Tình là con gái của mình thì lúc rơi vào thảm cảnh này ông ta ít nhất sẽ cảm thấy có chút an ủi mới đúng chứ?”

“Ông ở đây nói nhăng nói cuội gì đó? Tình Tình tại sao có thể là con của ông ta? Tiết Thiệu Trạch, ông chỉ biết nói suông thôi làm gì có bằng chứng!” Lữ Bích Viện nghe được câu này thấy sốc vô cùng. Cả đời này của bà cũng chưa từng sợ như vậy.

“Bà có cần tôi tìm Trương Trọng Khải ra mặt không? Theo tình hình hiện tại sắp bị phá sản chỉ cần tôi muốn thì khẳng định toàn bộ chuyện gì mà ông ta biết sẽ mang ra kể hết.” Tiết Thiệu Trạch lạnh lùng nhìn Lữ Bích Viện đang ngồi trên mặt đất, thẳng lưng đi tới lướt qua bên cạnh, đi ra trước cửa phòng lại nói tiếp: “Lữ Bích Viện, bắt đầu từ ngày mai, tôi không hy vọng ở trong nhà này còn nhìn thấy bóng dáng của bà.”

93. Chương 93: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (4)

Hai mươi năm này, ông đã để thù hận cho che mắt tất cả tâm trí, ép người phụ nữ mình yêu phải bỏ đi, để cho bà phải chết thảm sau khi sinh con. Ông cũng ít khi quan tâm đến đứa con gái duy nhất của bọn họ, lại còn giúp người khác nuôi dưỡng con gái, hiện tại tất cả cũng sẽ phải kết thúc, phải kết thúc rồi!

Cha của Trương Trọng Khải là bạn thân của Tiết Đào cha của Tiết Thiệu Trạch, hai người cùng nhau gây dựng công ty ngày càng phát triển, đáng tiếc sau này cha của Trương Trọng Khải lại phản bội cha của ông.

Ông ta lợi dụng bạn tốt đối với mình luôn luôn tin tưởng bèn tìm kế lấy được dự án hợp tác khai phá sau đó liên thủ với công ty khác đóng băng một lượng tiền mặt lớn của công ty bọn họ. Mấy lần âm mưu phá hoại dự án, cuối cùng đem toàn bộ tiền bạc lấy đi làm công ty không có cách nào nhúc nhích. Sau đó lại đem những thứ kia ra quang minh chính đại tiếp tục khai thác. Lần lượt từng chuyện một giống như quả bom nổ dây chuyền, nổ cho cha ông thương tích đầy mình, thân là người sáng lập công ty Tiết Đào không thể nào tiếp tục chống đỡ.

Ngân hàng không ngừng hối thúc cùng với các đại cổ đông trong Hội đồng quản trị ngày ngày muốn rút vốn về, thậm chí còn phải đối mặt với kiện cáo. Tiết Đào gọi điện cho Tiết Thiệu Trạch lần cuối sau đó mang theo vợ mình từ trên lầu cao nhất của công ty nhảy xuống.

Không còn hy vọng, vô cùng thê thảm. Chỉ để lại người con trai còn chưa hiểu chuyện trên nhân thế. Tương lai phải chống đỡ với bao nhiêu hung ác trên đường đời.

Những năm này, cố gắng của ông rất cuộc đều là vì báo thù cho cha mẹ, những gì Trương gia lấy đi từ Tiết gia toàn bộ cũng trở về trên tay của ông. Năm đó chỉ cần những gì có liên quan đến Trương Trọng Khải ông đều muốn đoạt lấy, kể cả người tình gái làng chơi xinh đẹp là Lữ Bích Viện, từ đó ép vợ của ông phải bỏ đi. Từ khi người phụ nữ này bước chân vào Tiết gia ông cũng chưa từng chạm vào người bà ta, ông từng bước một đem những gì vốn thuộc về bọn họ đoạt lại, nhưng hình như cái mà ông mất đi còn nhiều hơn.

Cuối cùng những khúc mắc kia cũng đã phơi bày rõ ràng, nhưng sao trong lòng ông một chút vui sướng cũng không có?

Tim của ông cảm thấy trống rỗng vô cùng khó chịu.

Người rời đi luôn là người hạnh phúc, bi thảm nhất vẫn là người bị lưu lại kia.

Cha mẹ ông tuyệt tình ra đi bỏ lại một mình ông năm đó chưa được mười tuổi, người đàn bà mà ông yêu mến nhất cũng bỏ lại ông buông tay với nhân gian, con gái của ông hôm nay cũng đã lấy chồng, trên đời này thực sự chỉ có một mình ông đơn độc.

Mà con rồi ông dùng hai mươi năm là mẹ con Lữ Bích Viện cũng đã mất đi giá trị lợi dụng. Cuộc đời của ông còn đọng lại những thứ gì đây?

“Tiết Thiệu Trạch, ông đứng lại.” Nghe được ông vô tình đuổi đi, Lữ Bích Viện giùng giàng từ dưới đất đứng dậy, từ phía sau bắt được tay của Tiết Thiệu Trạch hỏi: “Ông nói vậy là có ý gì?”

“Có ý gì? Lữ Bích Viện, người thông minh như bà làm sao lại không hiểu?” Tiết Thiệu Trạch trực tiếp hất tay Lữ Bích Viện ra: “Bà không phải sẽ thật muốn để tôi sai người tới đuổi đi đấy chứ?”

“Tiết Thiệu Trạch, ông không thể đối xử với tôi như vậy, tôi đã theo ông nhiều năm như vậy ông không thể nhẫn tâm như thế được.” Hung ác trong mắt ông khiến chân của Lữ Bích Viện lần nữa nhũn ra, đôi tay cố gắng chống đỡ vào cửa phòng. “Lữ Bích Viện, những gì cần nói tôi cũng nói rồi, tự mình giải quyết cho tốt đi!” Tiết Thiệu Trạch không để ý tới bà ta nữa xoay người không có một tia lưu luyến nào đi xuống lầu.

“Tiết Thiệu Trạch, người đàn ông không có lương tâm này. Thảm Quân Hoa chết cũng muốn rời đi ông cũng thật chính xác.” Nhìn bóng lưng đoạn tuyệt đó của ông Lữ Bích Viện liền gào to lên.

“Bà nói cái gì?” Thân thể cao lớn chợt chấn động mạnh một cái, Tiết Thiệu Trạch vốn đang bước xuống lầu chợt dừng lại, đi đến chỗ của Lữ Bích Viện, bàn tay thon dài dùng sức bóp cổ của bà: “Lữ Bích Viện, tôi cảnh cáo bà, bà còn dám nói những lời như vậy lần nữa để cho tôi nghe được, tôi sẽ khiến cho bà sống không bằng chết!”

Cho đến khi mặt bà ta bởi vì khó thở mà xanh tím tái thì Tiết Thiệu Trạch mới buông tay, mặc cho cả người Lữ Bích Viện từ từ trượt trên đất.

“Mẹ.” đồng thời lúc ông buông tay, một bóng dáng đi tới. Tiết Tinh Tinh không thể tin được người cha mà cô ta luôn luôn kính trọng lại muốn động thủ giết mẹ của cô, hơn nữa những lời mà bọn họ nói vừa rồi rốt cuộc có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Khi chuẩn bị đi ngủ cô nghe thấy tiếng ồn ào liên len mở cửa phòng ra, không nghĩ tới bọn họ không có khóa cửa phòng chính, lời nói kia cô nghe được rất rõ ràng, nhưng mà cô lại bị chân tướng này làm cho hoang mang kinh sợ.

“Tinh Tinh, nhanh lên một chút, đi cầu cầu xin ba con, để cho ông ấy thủ hạ lưu tình, không cần phải quá tuyệt tình như thế!”

“Mẹ, mẹ! Mẹ nói cho con biết, mới vừa rồi lời mà các người nói có phải thật vậy hay không?” Bóng lưng của Tiết Thiệu Trạch làm cho cô ngừng bước, cô vẫn luôn luôn không dám đến gần ông.

“Tinh Tinh, Tinh Tinh, con họ Tiết, vĩnh viễn là con gái của Tiết Thiệu Trạch. Tiết Thiệu Trạch, Tinh Tinh là của con gái của ông!” Lữ Bích Viện bà làm sao có thể thất bại? Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không!

Tiết Thiệu Trạch lạnh lùng liếc nhìn Lữ Bích Viện, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho bà ta cứng lại. Ông biết, từ đầu đến cuối chân tướng sự tình đều biết rất rõ, người đàn ông kinh khủng này tất cả mọi chuyện đều do một tay ông ta bày ra. Bà cho là mình đã giảng dạy được ông ta không nghĩ tới bản thân mình mới chính là con cò bị ông ta lợi dụng.

“Cha. Cha.” Tiết Tinh Tinh đứng lên, lần đầu tiên dũng cảm thể này nhìn vào người đàn ông hai mươi ba năm cô gọi là cha.

“Cô rốt cuộc là họ Tiết hay là họ Trương, chỉ cần hỏi mẹ cô sẽ biết.” Sau khi nói ra những lời này, Tiết Thiệu Trạch không để ý tới hai mẹ con này nữa, không chút lưu tình đi ra ngoài.

“Không thể nào, con là Tiết Tinh Tinh, là Tiết Tinh Tinh.” Tiết Tinh Tinh chân nhũn ra ngã ngồi trên mặt đất.

“Tinh Tinh.” Lữ Bích Viện không nhịn được ôm con gái đau khóc lên thành tiếng! Bà ẩn nhẫn nhiều năm như vậy cuối cùng cũng bị ông tính toán.

“Mẹ, con họ Tiết có đúng hay không? Có đúng hay không?”

Lữ Bích Viện nhìn con gái khóc ròng ròng, nó vô tội mà? Tiết Thiệu Trạch, ông thật là quá đáng, chó nóng nảy cũng sẽ nhảy tường đấy!

Những ngày này, nhà Mộ Dung từ trên xuống dưới đều biết rõ Tứ thiếu gia của bọn họ người luôn luôn đem bà xã của mình ngậm trong miệng mà thương yêu đã trở nên thay đổi rồi.

Chiến tranh của bọn họ làm cho người khác phải rùng mình!

Tứ thiếu gia chẳng những đi sớm về trễ, ở trước mặt mọi người cũng không có tâm tình trêu chọc cho thiếu phu nhân nói chuyện. Lúc ăn cơm cũng là một mình ăn xong trước.

Ngược lại Tứ thiếu phu nhân vẫn bình thường không khác biệt lắm. Nhưng chuyện này mọi người nhìn vào cũng biết, thật ra thì sắc mặt của thiếu phu nhân tái nhợt đi rất nhiều, mỗi ngày trừ thời điểm xuống dùng cơm sẽ phải đi xuống lầu dưới thì những thời gian khác đều nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa, lời nói cũng càng ngày càng ít đi, thậm chí có thời điểm hỏi cô cái gì có khi một lúc lâu sau cô cũng không nói một câu!

Điều này cũng thật là kỳ quái!

Nhưng mà, bọn họ không người nào dám ở trước mặt mọi người bàn tán chuyện này, hơn nữa chuyện đính hôn của tiểu thư Cẩm nhi cũng làm mọi người bận rộn tối tăm mặt mày.

Hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, ánh nắng ấm áp chiếu khắp nơi, quét đi cái giá lạnh của mùa đông. Tình Tình sau khi ăn sáng xong lại vào trong vườn hoa, đơn độc ngồi ở trên cầu gỗ, nhìn xuống mặt nước mà ngẩn người.

Người kia giống như thật sự bị cô làm cho tức giận không nhẹ!

Mấy ngày nay, đối với cô chẳng thêm quan tâm khi trở về phòng cũng không có ngủ cùng cô trên giường lớn, một mình ngủ thẳng trên ghế sofa.

Mỗi khi anh trở về phòng, cô nằm ở trên giường không dám mở mắt nhìn anh, chỉ có thể nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ. Sau đó nghe được tiếng anh đi vào trong phòng tắm, sau khi cửa phòng tắm mở ra cô cho là anh sẽ giống như trước đây, trở lại trên giường, mặc kệ cô có lạnh nhạt ra sao cứ thế mà ôm cô ngủ.

Nhưng mà bây giờ lại không như vậy, anh không trở về giường ngủ với cô!

Ban đêm như vậy luôn khó ngủ! Đã không ngủ được lại không dám để mình có động tĩnh quá lớn. Mỗi lần thật vất vả mới ngủ được hình như lại cảm thấy bên giường có người đứng ở nơi đó trầm ngâm nhìn mình. Nhưng cô lại nhất gan không dám mở mắt ra nhìn xem có phải thật vậy hay không. Nếu quả như thật vậy, cô cũng không biết lấy phương thức gì để đối mặt với anh.

Anh không mở miệng nói với cô, theo cá tính của cô dĩ nhiên cũng không thể nào chủ động nói chuyện với anh. Thế nhưng chung đụng như vậy thật sự rất kỳ quái, mọi người trong nhà mỗi lần nhìn bọn họ ngồi chung một chỗ khi ăn cơm lại không ai nói lời nào cũng dùng ánh mắt tò mò để nhìn bọn họ.

Thái Chi Lan thậm chí còn nhân lúc Mộ Dung Trần không ở nhà vào phòng bọn họ hỏi cô rằng có phải bọn họ lại cãi nhau hay không? Thậm chí còn dùng giọng điệu uy hiếp nói nếu quả thật là cãi nhau, bà nhất định sẽ không bỏ qua cho tên tiểu tử hỗn đản đó.

Bao nhiêu người sau khi kết hôn có thể lấy được quan tâm như thế của mẹ chồng? Mặc dù cô đối với hắn vẫn còn có chút oán giận, nhưng mà đối với quan tâm trưởng bối tựa như quan tâm của mẹ cô làm cho cô không thể nói ra miệng là mình đang cùng Mộ Dung Trần tranh cãi được.

Những ngày như vậy còn tới khi nào? Mặc kệ cô có muốn hay không muốn tiếp nhận chuyện đính hôn của Bách Lâm và Mộ Dung Cẩm thì chuyện này đã được định chắc như đinh đóng cột.

Chỉ là, cuộc sống về sau nên dùng phương thức gì để đối mặt đây?

Cô không phải nên cùng anh mà nói chuyện một chút, nhưng mà nói chuyện gì đây? Nói như thế nào? Người không hay tiếp xúc cùng người khác như cô thì khi đối mặt với vấn đề lại cảm thấy muốn lùi bước.

Buồn bực của cô không có ai để giải bày thậm chí ngay cả em trai đang online gặp mặt cô cũng không nói ra miệng được. Thẩm Diệu Dương nói mẹ gần đây tinh thần càng ngày càng kém, cho nên ngay cả điện thoại của cô cũng không nguyện ý nhận.

Hỏi em trai đến cùng là có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt đang ở trước máy vi tính ở đầu bên kia nhăn nhó ngập ngừng như muốn nói rồi lại thôi.

Nếu như không phải là hiện tại đang chiến tranh với Mộ Dung Trần cô thật rất muốn ra khỏi nước đi gặp mẹ một chút xem tình hình của bà ra sao. Dĩ nhiên không phải Mộ Dung Trần hạn chế tự do của cô, mà là cô sợ mình ra khỏi nước sẽ làm người khác sinh nghi.

Hiện tại cũng không biết cha cô đã xử lý mẹ con Lữ Bích Viện ra sao rồi! Tình Tình chợt nhớ tới ngày đó ở cửa quán trà cô nghe được đối thoại của Lữ Bích Viện và người đàn ông kia, không biết tình hình Tiết gia hiện tại như thế nào?

Những ngày qua của cô cũng không dễ dàng gì? Thậm chí còn không quan tâm đến cả chuyện của cha? Tình Tình đối với bản thân mình cười khổ.

Có lẽ là có người thấy cuộc sống của cô quá tốt nên luôn muốn tìm chút chuyện để gây ra sóng gió.

94. Chương 94: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (5)

” Tiết Tình, cô cũng thật là quá đáng!”

Một giọng nói tức giận từ phía sau truyền tới, Tình Tình mặt đang chôn ở giữa hai đầu gối liền ngẩng lên. Lập tức nhìn thấy gương mặt tức giận của Mộ Dung Cẩm.

Tình Tình cũng không rõ chuyện gì nhìn cô ta tức giận xông lại đây, đang muốn hỏi có chuyện gì thì bị Mộ Dung Cẩm hung hăng ném lên người một quyển tạp chí mà cô ta đang cầm trên tay.

“Mộ Dung Cẩm, cô có ý gì?” Tình Tình không có thời gian để xem tạp chí từ đang trên người mình rơi xuống, cô lui về phía sau hai bước tựa vào thành cầu.

Kể từ khi kết hôn cùng với Mộ Dung Trần cô tự nhận thấy là mình chưa từng có đặc tội với cô ta, hai người cho dù có xuất hiện cùng một lúc, cũng là cô ta chủ động khơi mào trước.

Gần đây, cô ta không phải đang chuẩn bị đính hôn cùng với Bách Lâm sao? Cô ta nên thấy vui mừng mới đúng chứ! Tại sao lại mang tức giận không giải thích được bộc phát trên người của cô.

“Có ý gì? Tiết Tình, cô không cần phải giả vờ như vậy!” Trên mặt Mộ Dung Cẩm vừa nổi giận lại còn có chút không cam lòng, hơn nữa còn là oán hận cùng với bất mãn.

“Tôi đến cùng là đã làm cái gì?” Tình Tình cũng không sợ Mộ Dung Cẩm, chỉ là không muốn cùng với cô ấy có quá nhiều tranh chấp thôi!

“Làm cái gì? Cô trái lại đã quăng mặt mũi của mình đi không còn một mảnh đấy!” Mộ Dung Cẩm cười lạnh nói: “Cô cũng đã kết hôn với anh Tư lâu như vậy, tại sao còn không bỏ qua cho Bách Lâm? Biết rất rõ ràng chúng tôi lập tức sẽ đính hôn, tại sao còn cùng anh ấy dây dưa không rõ? Tiết Tình, cô nghĩ rằng người nhà Mộ Dung chúng tôi dễ bị khi dễ như vậy sao?”

“Cô không được ăn nói lung tung!” Tình Tình mở miệng phủ nhận, cô căn bản không biết Mộ Dung Cẩm nói vậy là có ý gì, cô lúc nào thì cùng với Bách Lâm dây dưa không rõ rồi hả? Trừ lần trước gặp mặt một lần ở ngoài, bọn họ ngay cả điện thoại cũng không có gọi bao giờ. Mộ Dung Trần hiểu lầm cô như vậy cũng coi như xong, tại sao Mộ Dung Cẩm cũng nói cô như vậy?

“Tôi nói lung tung? Cô có mắt lại không thấy chuyện của mình làm hay sao? Chẳng lẽ người bên trong này không phải là cô hay sao?” Mộ Dung Cẩm ngồi xuống nhặt quyển tạp chí màu sắc rực rỡ lên đưa tới trước mắt Tình Tình.

Nhìn vào đó Tình Tình liền tròn to hai mắt, giật mình nhìn hình ảnh mình và Bách Lâm đang ôm nhau sao lại xuất hiện trên bìa của quyển tạp chí này đã thế bên trên còn đề rõ: “Tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung lên lút đi gặp người tình cũ”

Đó không phải là lần trước cô và Bách Lâm gặp nhau ở trà trang kia hay sao? Tại sao lại có thể bị chụp ảnh được? Hơn nữa còn lên cả loại tạp chí lá cải này?

Hình chụp trông rất thân mật, nhưng mà lúc ấy cô và Bách Lâm chỉ nhẹ nhàng ôm tạm biệt một cái mà thôi. Rốt cuộc là ai đang hãm hại cô?

Cô thật nhanh mở ra trang nội dung, bên trong tường tận ghi chép chuyện tình của cô và Bách Lâm trước kia như thế nào, cùng với nguyên nhân gả vào nhà Mộ Dung ra sao. Lại còn dám nói cô vì muốn gả vào nhà Mộ Dung vừa có tiền tài vừa có gia thế mà đi tính kế tứ thiếu của nhà Mộ Dung chính là Mộ Dung Trần, từ đó hủy bỏ hôn ước với vị hôn phu Dương Bách lâm. Sau khi gả vào Hào Môn lại phát hiện không thể dứt bỏ được người tình cũ nên lên chạy ra ngoài ước hẹn, rất nhiều lời hay ý đẹp miêu tả cô giống như người đàn bà đang yêu đương vụng trộm vậy.

Thậm chí còn phỏng vấn thêm mấy người mặc đồng phục làm việc tại trà trang, cô căn bản đối với những người đó một chút ấn tượng cũng không có, nhưng mỗi người bọn họ đều nói với ký giả là mình biết tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung lại còn nói cô thường xuyên cùng Dương tiên sinh kia đến trà trang của bọn họ uống trà.

Có trời mới biết, đó là lần đầu tiên cô đến chỗ đó, một lần duy nhất lại bị người ta bắt được điểm yếu rêu rao liên tục không ngừng.

Thậm chí lại còn có người ra ngoài đường nói trước kia cũng đã gặp bọn họ ước hẹn tại chỗ nào đó

Cuối cùng, ký giả trong tạp chí kết luận là tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung chẳng những là thiên kim tiểu thư Tiết gia mà còn là một người phụ nữ rất có đầu óc cũng rất có tâm cơ cho nên đường đường là Phó Tổng giám đốc cao quý ưu nhĩ của tập đoàn Mộ Dung mới có thể trong thời gian ngắn như vậy mặc cho cô định đoạt, thậm chí nguyện ý cưới cô vào cửa.

Đây được coi là cái gì?

Cô không muốn phủ nhận chuyện mình gặp mặt Bách Lâm. Tuy nhiên cũng không muốn giải thích vấn đề này, nếu có nói ra sẽ có mấy ai nguyện tin tưởng cô chứ? Huống chi còn là Mộ Dung Cẩm đang nổi giận đùng đùng đây.

Cô cùng với Bách Lâm gặp mặt là sự thật, bọn họ ôm nhau cũng là sự thật, nhưng mà sự thật cũng không phải như trên tạp chí viết bọn họ vụng trộm hẹn gặp nhau như thế.

“Tôi và Bách Lâm thật sự không có cái gì, chúng tôi chỉ là ở chung một chỗ uống trà mà thôi. Không tin cô có thể hỏi Bách Lâm.” Tình Tình khép lại quyển tạp chí kia, cúi đầu mở miệng nói, giọng nói thốt ra vô cùng nhỏ.

Giải thích như vậy thật không có bất kỳ ý nghĩa gì? Nhưng mà, dù cho thật không có ý nghĩa, Tình Tình cũng không muốn Bách Lâm phải chịu những tai bay vạ gió này.

Anh cùng với cô cũng được coi như là những người bị hại?

“Không có gì mà lại ôm như vậy? Thế phải làm gì mới gọi là có cái gì? Để cho tôi tự mình bắt gian tại giường sao? Tiết Tình, tôi chưa bao giờ nghĩ cô là một người phụ nữ không biết xấu hổ như thế. Làm ra chuyện khiến nhà Mộ Dung mất mặt như vậy? Tôi thật sự đã xem thường cô rồi! Cô đừng quên, Bách Lâm sẽ phải lập tức đính hôn với tôi, về tình về lý, về sau anh ấy đều phải theo tôi gọi cô một tiếng” chị dâu“, nhưng mà, các người bây giờ đang làm cái gì?”

“Mộ Dung Cẩm, cô đừng có ngậm máu phun người! Tôi nói rồi tôi và Bách Lâm là trong sạch, đó chính là trong sạch đấy! Có tin hay không thì tùy cô!” Tình Tình cắn môi, không muốn vì chuyện này mà gây gổ với Mộ Dung Cẩm vì dù cô có nói gì thì cô ta cũng sẽ không tin tưởng!

“Tiết Tình thái độ cô như vậy là có ý gì? Nếu quả thật là trong sạch, tại sao cô phải tránh đi? Có bản lĩnh thì nói cho rõ ràng đi?” Mộ Dung Cẩm kéo cánh tay của cô không để cho cô đi!

“Nếu quả thật là trong sạch, tại sao còn có thể có bức ảnh như vậy? Nếu như Lão Thái Gia thấy được sẽ không biết sẽ nổi cơn thịnh nộ gì! Tứ thiếu phu nhân, cô thật là được đấy, mới vừa vào cửa nhà Mộ Dung chúng tôi đã gây ra tin tức lớn như vậy, Tứ thiếu gia thật sự là phí công đi thương yêu cô rồi!”

Lâm Thục Mẫn vẫn nhìn Tình Tình không vừa mắt nhưng không có cơ hội chế nhạo cũng đi theo đến đây.

Con gái của bà ta chuẩn bị đính hôn trong nay mai, tin tức cũng công bố ra ngoài rồi, lại xảy ra chuyện như vậy, người mất thể diện lớn nhất không phải chính là Nhị phu nhân bà đây sao!

“Mộ Dung Cẩm, cô buông tôi ra! Tôi nói rồi, chuyện tôi chưa từng làm thì tôi sẽ không thừa nhận!” Tình Tình không nghĩ tới sức lực của Mộ Dung Cẩm lại lớn như vậy, cô đẩy thế nào cũng không ra.

“Chuyện mất mặt như vậy, nếu như không phải là bị vạch trần rõ ràng thì người bình thường ai cũng sẽ không thừa nhận. Tứ thiếu phu nhân, tôi cũng muốn xem xem Tứ thiếu gia sau khi biết được sẽ xử lý chuyện này như thế nào?” Lâm Thục Mẫn nhất quyết không buông tha nói vào.

“Tôi không muốn giải thích với các người, buông tôi ra, buông tôi ra.” Tình Tình hét lớn như vậy làm người giúp việc trong nhà đứng ở cách đó không xa nhìn mấy vị chủ tử này cũng không biết nên phải giúp người nào.

“Cái người phụ nữ đê tiện này, Cẩm nhi, không được buông cô ta ra, hôm nay nếu cô ta không giải thích cho rõ ràng thì cũng đừng nghĩ trở về phòng.” Lâm Thục Mẫn lần này đã quyết tâm muốn gây khó dễ Tình

Tình. Sau khi thấy Mộ Dung Cầm buông tay thì bà ta liền kéo cánh tay kia của Tình Tình lớn tiếng trách mắng.

“Buông tôi ra, tôi không muốn nói với các người, buông tôi ra.” Tình Tình cả người lúc này đã đại loạn, lại bị Lâm Thục Mẫn nắm tay đau như vậy, không kìm được chảy nước mắt.

Còn có cái gì để giải thích đây? Cô đã hiểu được cái gì gọi là “Lời người đáng sợ”, cũng hiểu cái gì gọi là “tam sao thất bản” một đồn mười, mười đồn trăm” .

Tại sao, tại sao lại muốn cô thừa nhận những chuyện như vậy? Cô cái gì cũng không có làm, tại sao muốn đối xử với cô như thế? Chỉ bằng một tấm hình như vậy nhất định phải định tội của cô sao?

“Cô đừng mơ tưởng.”

“Mẹ, thôi đi, cũng không nên làm quá.” Mộ Dung Cầm thấy Tình Tình khóc, ý thức được mình và mẹ của mình làm vậy thật sự là quá tùy hứng, vội vàng muốn khuyên bà ta.

“Cầm nhi, con thật là một đứa nhỏ ngốc! Người ta đã khi dễ trên mặt đều là nước mắt thì cảm thấy rất tức giận.”

“Mẹ, chúng ta làm vậy cũng không hay lắm?”

“Lâm Thục Mẫn, cái người này muốn làm gì?” Sau khi nghe được người giúp việc hồi báo Thái Chi Lan lập tức mang theo Cổ Quân gia đi đến, thấy Tình Tình bị khi dễ trên mặt đều là nước mắt thì cảm thấy rất tức giận.

“Lập tức buông Tình Tình ra!” Uy nghiêm của bà chủ trong nhà không phải là giả, Lâm Thục Mẫn không tình nguyện cũng chỉ có thể buông ra.

“Tình Tình, con có sao hay không?” Thái Chi Lan đau lòng nhìn cô gái nhỏ khóc đến mức độ này muốn ôm cô lại bị cô tránh ra.

“Mẹ, thật xin lỗi, con xin phép về phòng trước !” Lấy được tự do Tình Tình thật không có biện pháp đối mặt với nhiều cặp mắt như vậy, cô bây giờ chỉ muốn trốn trong mai rùa người nào cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn nói.

Nói xong câu đó, Tình Tình dùng hết hơi sức chạy về, nước mắt tung bay trong không khí rét lạnh.

Đầu của cô thật là đau, tâm cũng thấy lạnh.

Có phải nguyên nhân bây giờ đang là mùa đông hay không?

95. Chương 95: Hôn Nhân Mạnh Mẽ + Sóng Gió Lại Nổi Lên (6)

“Lâm Thục Mẫn, đây chính là chuyện mà một văn bối như bà nên làm sao?” Nhìn Tình Tình chạy như bay về phòng, Thái Chi Lan quay người lại lạnh lùng nhìn bà ta.

“Chị dâu, chị cũng không thể bởi vì cô ta là vợ của con trai mình mà cứ che chở cho cô ta như vậy chứ? Chính cô ta làm chuyện sai trái, em cũng chỉ là trách mắng đôi câu thì có lỗi gì sao? Cái tạp chí này, chắc chị cũng thấy rồi chứ? Hiện tại bên ngoài có bao nhiêu người đang muốn xem chuyện cười của nhà Mộ Dung chúng ta đây?”

Lâm Thục Mẫn bình thường dù thế nào cũng không dám lên tiếng như vậy. Nói gì thì bà ta cũng là thiên kim tiểu thư gả vào nhà Mộ Dung, mặc dù trong nhà Mộ Dung này địa vị của bà ta luôn thấp hơn Thái Chi Lan một chút. Nhưng mà đối với việc suốt ngày phải ở thế hạ phong luôn làm cho bà ta luôn thấy bất mãn thì hôm nay rốt cuộc cũng bắt được chuyện của con bé Tình Tình này. Sau chuyện này bà ta có cảm giác mình hình như mình có thể đứng thẳng lưng được rồi.

Bởi vì chuyện này của Tiết Tinh lại có liên quan đến đối tượng kết hôn của con gái bà cũng là người mà nó vô cùng yêu. Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để cho bà càng thêm bất mãn muốn đại náo một trận rồi.

“Cầm nhi, cái này tạp chí là từ đâu mà có?” Thái Chi Lan không để ý tới lời nói của Lâm Thục Mẫn, ngược lại lại quay sang hỏi Mộ Dung Cầm. Nhà Mộ Dung chưa bao giờ đặt loại tạp chí lá cải này, người giúp việc trong nhà cũng sẽ không xem loại báo này, cho dù thật muốn xem cũng không thể nào trong lúc đang làm việc mang ra mà xem được.

Trừ phi là có người cố ý mang ra đây!

“Bác à, cái này là. . . .” Mộ Dung Cầm bắt đầu có chút thấp thỏm không yên, cái này là lúc sáng sớm cô nhận được điện thoại của Tiết Tinh Tinh nói là có thứ rất quan trọng muốn cho cô xem, bảo cô phải đi ra ngoài một chuyến.

Lúc bắt đầu cô cũng không muốn quan tâm Tiết Tinh Tinh sẽ nhìn xem cái gì, nhưng cuối cùng cô ta lại nói chuyện này có liên quan đến Bách Lâm và Tình Tình nên cô cuối cùng cũng không kìm chế được muốn biết chuyện gì đã xảy ra nên mới đi ra ngoài.

Cô không nghĩ tới Tiết Tinh Tinh lại đưa mình quyển tạp chí kia, vô cùng tức giận kèm theo bất mãn nên cô cũng không có tâm tình đi chất vấn cô ta từ nơi nào lại có được quyển tạp chí này. Trong lòng tràn đầy ghen tỵ cùng bất mãn cô chỉ nghĩ tới việc phải về nhà thật nhanh để tìm Tiết Tinh hỏi cho rõ ràng.

Mặc dù biết những tạp chí bất quá này luôn soi mói đời tư của người khác nhiều khi cũng không đúng sự thật nhưng vì để hấp dẫn con mắt của người đọc nhiều hơn thì chuyện gì mà bọn họ chẳng dám viết.

Nhưng mà trong hình chính là hai người bọn họ không có sai, đặc biệt là cái áo khoác ngoài của Tiết Tinh, đó là kiểu mới nhất của Givenchy ở trong nước chỉ có duy nhất một cái.

“Nói đi, là từ nơi nào có được?” Thái Chi Lan thấy thái độ của Mộ Dung Cầm cứ áp a áp ứng từ đó đã biết là có gì khác thường. Xem ra thật sự có người cố ý muốn cho nhà Mộ Dung bọn họ mất thể diện!

Mà tòa soạn này thật sự là muốn nổi danh đến phát điên rồi, tin tức nhà Mộ Dung như vậy cũng dám viết ra, chuyện này bà sẽ không bỏ qua như vậy đâu!

“Là Tiết Tinh Tinh đưa cho con!” Cuối cùng không chống cự nổi, Mộ Dung Cầm đành phải nói ra.

“Tiết Tinh Tinh?” Thái Chi Lan nhíu mày: “Là em gái cùng cha khác mẹ của Tình Tình?”

Bà nghe nói Tiết Thiệu Trạch đã đem mẹ con bọn họ đuổi khỏi Tiết gia, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân này cho nên muốn trả thù Tình Tình?

“Vâng” Mộ Dung Cầm thừa nhận mình thật sự hơi mù quáng. Nhưng là ở trong thế giới tình cảm này ai lại có thể duy trì đầu óc tỉnh táo khi nhìn người mình yêu đi ôm ấp người khác được cơ chứ? Đoán chừng anh Tư khi thấy cái này lại nổi lên một trận phong ba bão táp rồi, so với hiện tại chỉ có hơn không kém?

“Chuyện này đến đây là chấm dứt, nhà Mộ Dung nhất định sẽ điều tra rõ ràng! Lâm Thục Mẫn, tôi không muốn nhìn thấy trong nhà này có người lấy chuyện Tình Tình ra nói! Cầm nhi, con cũng nên chú ý một chút, khi không rõ chân tướng thì cũng đừng để cho mình trở thành con cờ của người khác.”

Thái Chi Lan nói xong, bảo Quản gia đem tạp chí kia hủy đi sau đó cũng không quay đầu lại quay trở về nhà chính. Đứa nhỏ Tình Tình này không biết có thể chịu được hay không đây?

Mà lúc này, Tình Tình khi trở về phòng liền đem cửa phòng khóa trái lại, rèm cửa sổ được kéo xuống hết, cô cũng không có mở đèn tự chôn mình trong bóng tối.

Cô lặng lẽ ngồi dưới đất, tựa lưng vào mép giường, đầu gục xuống hai đầu gối, đôi tay ôm thật chặt lấy chân, cả người run rẩy không ngừng.

Từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ xuống hai chân trần, cô bấy giờ mới nhận ra được rằng mình đang rơi lệ, một cảm giác vô lực trước nay chưa từng có thật nhanh bao phủ khắp người cô.

Mộ Dung Trần chắc cũng thấy được rồi? Bọn họ vẫn còn đang chiến tranh lạnh, hôm nay lại có tin tức như vậy, anh sẽ nhìn cô bằng cặp mắt như thế nào đây? Anh sẽ tin tưởng cô sao?

Anh đã từng tốt như vậy, vừa mới trải qua mấy ngày chiến tranh lạnh làm cho cô cảm thấy giống như đang sống trong mộng ảo thật thật giả giả, mơ mơ màng màng.

Nhưng nếu là mộng cuối cùng cũng sẽ phải tỉnh thôi.

U mê đã qua đi cô lẳng lặng ngồi yên ở đó như người làm từ thạch cao không có tâm tình, không có suy nghĩ cũng không có biểu hiện gì cứ như vậy ngây ngốc ngồi dưới đất, mặc cho thời gian đem những khổ sở trong lòng vô hạn kéo dài.

Cuối cùng chỉ còn sót lại một mình cô mà thôi! Khi còn bé mẹ không thương cô, không cần cô, đến khi trưởng thành lại bị buộc phải tách ra khỏi người đàn ông vẫn luôn che chở ỉn, mà người đàn ông cường thế kia vì cô mà chống đỡ cả một bầu trời hiện tại rồi cuộc cũng đã buông tay không xuất hiện ở bên cạnh, cũng không hề ôm cô dịu dàng như trước nữa.

Đúng vậy, một mình. Cứ một mình như vậy đi!

Cùng lúc đó.

Tại tầng bốn mươi hai của tập đoàn Mộ Dung, trong phòng của tổng giám đốc đã giăng đầy mây đen.

“Bộp” một tiếng. Mộ Dung Trần tức giận không kềm chế được mà đem cuốn tạp chí trong tay vút lên trên bàn, trên trang bìa màu sắc rực rỡ nội dung trong đó đang viết về chuyện hèn hò bí mật của vợ anh cùng với người tình cũ, thối phồng chuyện xưa với những tình tiết thật giả lẫn lộn.

“Những người khốn kiếp này thật đáng chết!” Anh hung hăng mắng, cả người bao trùm trong ngọn lửa tức giận, nhìn Mộ Dung Nghiên đang ngồi trên ghế nhàn nhã hút thuốc liền cắn răng nghiêng lợi nói: “Lập tức đóng cửa ngay tòa soạn này!”

“Bớt giận đi.” Mộ Dung Nghiên vô cùng bình tĩnh nói: “Mục đích của những người này đơn giản vô cùng, không phải là muốn gây chú ý đến con mắt của người đọc thôi sao? Sâu hơn một chút chính là khích bác ly gián tình cảm vợ chồng của cậu mà thôi, về phần.” Anh dừng lại hạ thấp giọng: “Người đóng vai nam chính kia, thật đúng là không có gì đáng nói, cậu ta và Tình Tình trước kia đúng là có quan hệ yêu đương với nhau đấy thôi” Nói chính xác là đã đính hôn nhưng chưa cưới nhưng khi nhìn thấy gương mặt âm trầm không nói một lời của em trai mình thì Mộ Dung Nghiên tránh không nhắc đến những từ này. Tránh cho chính mình gặp phải tai ương!

Người đàn ông một khi đã có tham muốn giữ lấy thì không thể coi thường được! Đặc biệt là em trai thứ tư của nhà bọn họ, tính tình nóng như lửa có thể gây ra hoạ hoạn bất cứ lúc nào! Anh không muốn đi quạt gió thổi lửa để tránh cho Tình Tình phải chịu tội theo.

“Chuyện như vậy tốt nhất là không đáng đáp lại. Truyền thông mà nếu có phát hiện mới, tự nhiên sẽ quay đầu đuổi theo tin tức khác, mà người dân cũng rất mau quên.” Mộ Dung Nghiên nhướng mắt, đề nghị.

Cũng không biết lúc nào anh lại có tâm địa Bồ Tát như vậy! Thế nào mà lại không lập tức sai người đi điều tra mục đích của tòa soạn kia.

“Em sẽ không từ bỏ ý định đâu. Đối với chuyện này, sau một canh giờ em muốn biết tất cả nguyên nhân của nó.” Mộ Dung Trần nói như đinh chém sắt phủ quyết sạch sẽ đề nghị vừa rồi của anh mình.

Những thứ ngôn luận kia thật thật giả giả anh có thể không quan tâm, nhưng tấm ảnh mà bọn họ ôm nhau lại một lần nữa làm cho anh tổn thương! Anh biết ngày đó bọn họ có gặp mặt, hơn nữa đây còn là nguyên nhân khiến cho bọn họ lần đầu tiên chiến tranh lạnh thật sự với nhau, cho tới bây giờ vẫn còn chưa hòa giải, bây giờ lại còn có chuyện động trời này xảy ra muốn thử nghiệm thêm tính nhẫn nại của anh nữa chắc?

Rất xin lỗi, Mộ Dung Trần anh chịu đủ rồi!

Dù sao, không người đàn ông nào có thể chịu đựng được người phụ nữ của mình thân mật quá mức với người đàn ông khác? Hơn nữa bọn họ đã từng là người yêu của nhau!

“Anh xem chuyện này đoán chừng không thoát được quan hệ với Tiết gia. Cậu không phải nên gọi điện cho cha vợ để thông báo một tiếng hay sao?” Mộ Dung Nghiên đứng thẳng lưng nhắc nhở anh.

Tuần lễ trước, công ty vận tải đường thủy lớn nhất của Trương Trọng Khải cuối cùng đã hoàn toàn đổi chủ, về sau mới biết Đồng sự trưởng của bọn họ chính là Tiết Thiệu Trạch. Mà cùng lúc đó, người phụ nữ Lữ Bích Viện đi theo bên cạnh Tiết Thiệu Trạch hai mươi năm lại không cùng hưởng chung thành quả của ông ta, trong tiệc rượu theo thông lệ chỉ thấy Tiết Thiệu Trạch một mình xuất hiện.

Theo đám chó săn phân tích và xác định mẹ con bọn họ đã rời khỏi Tiết gia, không rõ tung tích.

Cộng thêm mới vừa rồi Thái Chi Lan gọi điện tới, Mộ Dung Nghiên càng thêm xác định việc này không thoát được quan hệ với mẹ con của Lữ Bích Viện.

Nghe vậy, sắc mặt của Mộ Dung Trần càng âm trầm hơn, nhớ lại những chuyện mà mẹ con nhà kia đã từng làm với Tình Tình.

“Được rồi, cậu định làm gì?” Mộ Dung Nghiên thở dài, anh hiểu rất rõ em trai của mình, theo cá tính của nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cho dù nó thật sự có bỏ qua thì những người khác của nhà Mộ Dung cũng sẽ không vì vậy mà thôi! Sau khi chuyện này xảy ra không lâu thì Mộ Dung Hàng Nhậm và anh cả Mộ Dung Kiệt đều gọi điện thoại tới, ngay cả Mộ Dung Đường đặc biệt phụ trách mảng quan hệ xã hội cũng gọi tới, chuyện này nếu để cho cậu ta xử lý còn có thể khá một chút?

“Em sẽ làm cho mỗi người bọn họ hối tiếc không kịp vì đã chọc đến mình.” Mộ Dung Trần lạnh lùng nói: “Trước hết hãy cho người tìm ra mẹ con nhà kia đã.”

“Được rồi, anh sẽ đi làm ngay.” Mộ Dung Nghiên gật đầu: “Anh về trước đây, đợi lát nữa tra được kết quả anh sẽ cho người đưa tới đây.”

“Đúng rồi, giúp em nói với anh ba một tiếng, đem những thứ tạp chí đã bán toàn bộ thu hồi về, em không muốn để cho nhiều người đọc được chuyện này.” Mộ Dung Trần nói xong, xoay người đi về phía cửa sổ sát đất, từ trên cao nhìn xuống những chấm nhỏ đang di chuyển trên đường, ngựa xe đi như nước, thật sâu trong tâm thở hắt ra một hơi.

Mặc dù anh quả thật rất giận cô có thái độ như vậy đối với mình nhưng đồng thời anh cũng biết thật ra thì cô không thể nào làm chuyện có lỗi với mình như vậy được.

Anh thực sự chỉ muốn cho cô tất cả những thứ tốt nhất trên thế gian này chỉ để đổi lấy nụ cười của giai nhân mà thôi.

Nhưng mà gần đây liên tiếp có chuyện phát sinh, anh cũng không biết con đường tương lai của bọn họ rốt cuộc ở nơi nào? Phải đi như thế nào cho đúng đây?

“Chuyện này A Đường sẽ xử lý tốt.” Mộ Dung Nghiên đứng ở cửa văn phòng, giống như là nghĩ ra cái gì nên quay đầu lại nói: “Cậu không phải nên đi về xem vợ cậu một chút hay sao?”

Đáp lại anh chỉ là bóng lưng trầm mặc của cậu em trai.

Cho đến sau khi Mộ Dung Nghiên đi ra ngoài, Mộ Dung Trần mới quay người lại châm một điếu thuốc.

Bây giờ cô sẽ cần anh sao?

Anh không dám xác định! Mặc dù mới vừa rồi mẹ nói sắc mặt cô thật không tốt, đã trở về phòng.

Có lẽ cô không cần anh an ủi, mà chỉ muốn được yên tĩnh một mình mà thôi?

Anh lắc đầu cười khổ không thôi.

Mấy ngày qua cô thương tâm đau lòng anh chưa lần nào đến để an ủi cô bởi vì anh biết mình không phải là người cô yêu?

Người đàn ông một khi đã yêu thì luôn nâng người mình yêu trên lòng bàn tay mà yêu thương chiều chuộng, chỉ cần họ cảm thấy đáng giá là đủ rồi.

Nhưng khi yêu một người mà người đó lại không yêu mình, mặc dù vẫn yêu cuồng chiều đầy nhưng hình như vẫn cảm thấy có chút không đủ bởi vì bây giờ lòng của anh đang rất đau.

96. Chương 96: Làm Sao Có Thể Không Thương? (1)

Cổ ý để tình bạn rạn nứt một ngày ở công ty, tất cả mọi chuyện trên căn bản đều đã hoàn thành. Về phần mẹ con Lữ Bích Viện, Tiết Thiệu Trạch điện tới nói để cho ông xử lý, tất nhiên ba vợ đã điện tới nói tự mình đi xử lý, vậy anh cũng nên nể mặt một chút? Những chuyện vặt khác, anh ba cũng đã xử lý tốt, vì không muốn quấy rầy anh nữa nên bọn họ đều tự giác, cả buổi chiều nay không ai dám tìm anh.

Nhưng, anh vốn nên tan làm và về nhà, lúc này lại vẫn ngồi ở trong phòng làm việc, lẳng lặng nhìn chiếc di động trên bàn làm việc.

Không, đừng bảo là một cú điện thoại, ngay cả nửa tin nhắn cũng không có!

Mộ Dung Trần, anh là ngu ngốc đến thế nào, anh là đang hy vọng xa vời cái gì đây? Cô ghét anh như vậy, làm sao chủ động gọi điện thoại cho anh?

Cho dù là bị uất ức lớn như vậy, cô thà núp ở trong chăn khóc, cũng sẽ không nghĩ đến muốn danh chính ngôn thuận bàn bạc với chồng mình?

Dĩ nhiên anh ngu ngốc đợi điện thoại! Kết quả chẳng có cuộc gọi nào cả. Ở nhà cô gặp tình huống gì, cũng sẽ không kể cho anh nghe, nhưng anh lại không muốn phải nghe câu chuyện đó qua miệng của người khác, anh chỉ muốn tai mình nghe câu chuyện đó qua chính lời kể của cô mà thôi, chẳng lẽ như thế cũng là xa vời ư?

Mặc kệ là hình ảnh trên bìa tạp chí, còn có câu chuyện hoang đường mà đám nhà báo dựng nên, anh chẳng tin, bởi vì tính cách của cô ra sao, anh là người hiểu rõ!

Lúc này, anh ngược lại hi vọng, cô thật sự như những gì đám nhà báo nói, là một cô gái dụng tâm suy tính thâm độc, vì gả vào nhà Mộ Dung mà không từ thủ đoạn nào.

Đáng tiếc cô không phải thế. Không từ thủ đoạn nào là anh, đường đường là cậu tư của nhà Mộ Dung. Rất buồn cười phải hay không? Cái này sẽ có hiệu quả và lợi ích không, thật sự cũng có thể nói thành đen tối!

Anh chôn ở mình trong suy nghĩ tạp nham, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, cho đến chỉ còn lại một gói thuốc không, thật là đáng ghét! Nhìn tay trống không, anh dùng sức xoa nhẹ mấy cái, sau đó mạnh mẽ đánh tay lên bao thuốc lá.

Cô gái đáng chết, tại sao không thể lệ thuộc vào anh?

Đập đến khi bao thuốc lá kia nát nhừ, giống như tâm tình càng thêm buồn bực, đưa tay đang muốn đem cái điện thoại di động đắt giá ném vào vách tường, mặt bàn truyền tới tiếng chuông điện thoại khô khan nó như chấn động lòng của anh, anh nhanh chóng cầm lên, chỉ liếc mắt nhìn tâm liền từ đám mây rớt xuống, không phải cô gọi tới, mà là một cái tên quen thuộc khiến cho tâm anh càng thêm buồn chán, ném mạnh điện thoại xuống rống to: “Không có chuyện gì thì đừng nên gọi điện thoại cho tôi!”

“Tứ thiếu gia, nghe giọng điệu của anh có vẻ như tâm tình anh không tốt nhỉ” Âu Thánh Nguyên không nghĩ tới bạn tốt lại nhận điện thoại nhanh như vậy. Chắc chắn, chuyện ngày hôm nay anh cũng có nghe nói qua, anh cho là cậu tư nhà Mộ Dung sẽ chạy về nhanh chóng an ủi cô vợ của mình chứ, chỉ là, nghe giọng điệu này, cũng không giống như là đang ôm người đẹp vào lòng.

“Âu Thánh Nguyên, tôi cảnh cáo cậu. Hôm nay tâm tình của tôi không được tốt, không nên chọc tôi. Không có việc gì cúp máy!” Mộ Dung Trần cũng không có tâm tình nói chuyện phiếm với anh.

“A Trần, cậu đang ở công ty sao?” Bên kia Âu Thánh Nguyên thử dò xét, sao đó hỏi! Gần đây nhà Mộ Dung đã có hai người đàn ông kết hôn cũng từ đó cuộc sống nhà họ liền sóng gió?

Đầu tiên là cái người luôn cao ngạo lại cùng em gái nhỏ rời nhà đi ra ngoài, hiện tại là cuộc hôn nhân của cậu tư cũng va phải đá ngầm. Xem ra, chuyện kết hôn này, thật sự chính là miễn cưỡng mà.

Nhìn hai người kia, liên tục xảy ra vấn đề? Về sau nếu anh kết hôn, mặc kệ như thế nào, phải tìm người cam tâm tình nguyện lấy anh mới được. Nếu không thỉnh thoảng có chút rãnh rỗi anh sẽ đi qua nước Mỹ dụ dỗ một cô gái!

“.....”

“Thôi, tâm tình không tốt thì thôi, ra ngoài uống một chén đi! Chỗ cũ, cậu biết mà!” Nghe được bên kia không có trả lời, giáo sư Âu đã biết đáp án nên đề nghị.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh còn có thể công ty, chứng minh anh cùng Tiết Tình Tình đã xảy ra cãi vã. Lần trước gặp cô gái nhỏ mệt mỏi đi trên đường lớn, không đầy mấy ngày sau, lại được tin cậu tư nhà Mộ Dung khổ sở vì tình!

Chuyện này, thật đúng là không tốt. Chuẩn bị xong tâm lý sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra, đây thật sự là đòn trí mạng!

Trong một căn phòng nhỏ của club VIP, mấy người đàn ông đang ngồi.

Âu Thánh Nguyên biết Mộ Dung Trần nhất định sẽ tới, vì lo lắng anh có thể bị mất đi một cái đầu, anh liền gọi Trầm Ngôn, còn có một người luôn bận rộn như Kỳ Nam cũng bị triệu tập.

Khi hai người kia vẫn còn chưa tới, anh đã bồi Mộ Dung Trần uống không ít rượu, Trầm Ngôn và Kỳ Nam tới sau, anh cũng chỉ là nâng chén cười cười, sau đó vui đầu tiếp tục uống!

Nhìn cái bộ dạng uống rượu này của anh, tuyệt không thích hợp, rõ ràng chính là mượn rượu giải sầu, chỉ có cố tình tỏ ra vui vẻ, hơn nữa tin tức và lời đồn đãi ngày hôm nay, đương nhiên làm cho cậu tư nhà Mộ Dung cực kỳ khó chịu?

“A Trần, có phải cậu là vợ cậu cãi nhau không?” Kỳ Nam luôn luôn trầm ổn ít khi nhiều lời ngồi xuống ở bên cạnh anh nhưng vẫn không nói gì, đẩy Âu Thánh Nguyên ra, ngồi xuống. Thử hỏi Mộ Dung Trần nhưng anh vẫn không chịu trả lời.

Mộ Dung Trần im lặng, tiếp tục uống rượu.

“Tôi nói này ngài Thị trưởng, vì sao ngài lại hỏi cái vấn đề ngu ngốc kia? Không gây gỗ mà anh ta có thể uống say như vậy sao?” Trầm Ngôn không thêm để ý nói, “A Trần, không phải chỉ là phụ nữ thôi sao, không cần nhớ nhiều như vậy. Nếu quả thật khó chịu, cùng lắm thì tôi sẽ tìm cho cậu một vài cô gái bảo đảm vóc dáng và gương mặt đẹp hơn vợ cậu gấp trăm lần tới đây hầu hạ cậu.”

Quả nhiên là lời của hoa hoa công tử nói ra có khác. Ngoài mặt vô cùng anh tuấn, mấy ly rượu vào lập tức lộ ra bản chất thật? Âu Thánh Nguyên không khách khí đem anh bên cạnh Mộ Dung Trần kéo ra xa, mong bạn mình có thể tha cái mạng cho bạn tốt.

“Trầm Ngôn, bây giờ không phải là lúc nói giỡn, tâm tình của A Trần không tốt, không cần nói giỡn với cậu ta.”

“Này, tôi nói là thật. Không phải trêu chọc cậu ta. Tình Tình lớn lên cũng không tệ lắm, tính tình cũng có thể yêu. Chỉ là, nhìn cô ấy cứ mãi giày vò cậu tư nhà Mộ Dung chúng ta! Tôi xem ra, chính là dục vọng của cậu ta chưa bao giờ thỏa!”

Trầm Ngôn vừa nói vừa nói đùa, căn bản cũng không nhìn Âu Thánh Nguyên và sắc mặt càng ngày càng khó coi của Kỳ Nam! Thấy Mộ Dung Trần vẫn còn ở vui đầu uống rượu, một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ thuốc không đủ mạnh liệt?

“A Trần, đề nghị của tôi không tệ chứ?” Tay của anh đang muốn chụp vào vai của anh ta, không ngờ, Mộ Dung Trần không cho tay anh có thể chạm vào, lập tức xoay người, nắm cổ áo của anh, mạnh mẽ ra tay.

“Trầm Ngôn, dáng dấp của vợ tôi mắc mớ gì đến cậu? Vóc người của cô thích hợp với tôi hay không làm sao cậu biết. Cậu chưa bị đánh, chưa biết sợ sao?!”

“A Trần, không nên như vậy. Có lời gì cứ nói ra! Tôi muốn nghe lời nói thật của anh!” trong mắt Trầm Ngôn có một tia cười tự mãn, giọng nói cũng không quên khiêu khích một phen, “Còn nếu thật sự không phải do cô ấy không thỏa mãn được cậu, mà là do cậu quá thô lỗ, cho nên cô ấy ra ngoài tìm người đàn ông

khác, cho nên.”

97. Chương 97: Làm Sao Có Thể Không Thương? (2)

Tâm tình không tốt thì uống rượu giải sầu không có ích lợi gì, thích hợp nhất là phải “vận động” để có thể đem buồn bực phát tiết ra ngoài! Nếu không thể dùng phụ nữ để phát tiết, cũng không thể giống như con gái mặc kệ vui mừng hay đau khổ khóc xong liền thông suốt mọi chuyện, vậy thì đánh một trận nhất định là có dùng.

“Trầm Ngôn, cậu mà dám nói thêm một câu nữa, thử nhìn một chút.” Lời nói vừa thét ra, quả đấm của Mộ Dung Trần cũng theo đó dâng lên, “Cô ấy có đáng yêu hay không mắc mớ gì tới cậu? Chỉ cần có tôi ở đây, Tiết Tình Tình chỉ là của một mình tôi.” Một quyền kia, thẳng tắp rơi vào phía má phải của Trầm Ngôn, bởi vì sức lực quá nặng, khoe miệng anh bị rách da, chảy một ít máu.

Chọc cho Trầm Ngôn phải cau mày, mẹ nó!, tên khốn Mộ Dung Trần này thế nhưng dùng không ít hơi sức? Có phải là đang muốn ra tay thật không?! Mẹ nó!

Bắt đầu từ bảy tuổi Trầm Ngôn đã tự cao rồi, cũng chỉ có anh mới được phép khi dễ người khác, chưa từng bị người khác đánh chật vật như vậy. Dù đối phương là bạn tốt của mình!

Động tác vừa rồi của hai người khiến hai người đàn ông ngồi một bên gấp đến độ vội vàng ngồi dậy, muốn làm hòa.

“A Trần, Trầm Ngôn, có chuyện gì từ từ nói, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Chớ đánh nhau!”

Bọn họ mới đến gần, Mộ Dung Trần giơ tay lên đánh thêm một quyền nữa, lúc này là đánh ở trên bụng của Trầm Ngôn, hại anh lui lại liên tiếp mấy bước.

“Mộ Dung Trần, cậu cho rằng tôi sẽ không động thủ sao?”

“Tôi không muốn suy nghĩ nhiều như vậy!” Hôm nay vốn là đủ phiền phức rồi, chỉ là, nếu như đánh một trận có thể khiến cho tâm tình của mình tốt lên, anh không ngại. Mộ Dung Trần căn bản không để ý tới lời Âu Thánh Nguyên khuyên can “A Nguyên, Kỳ Nam, chuyện ngày hôm nay các người đừng động tới, tôi sẽ phải xử cái người này.”

“Ta nói Tứ thiếu gia, nếu tới nay cậu thua, ngày mai Lão gia nhà cậu mà đến tìm tôi thì rất phiền toái à nha!” Trầm Ngôn đem vết máu ở khoe miệng lau đi.

Thấy vậy chứ cuộc chiến này không thể phân thắng bại! Nhìn gia thế của Mộ Dung Trần, chẳng thể vì muốn câu kia mà có thể khiêu khích được! Đoán chừng là lần trước anh bồi vợ anh ta uống rượu, hôm nay cũng phải trả nợ rồi.

Lần trước hình như không phải chỉ mình anh kia mà? Âu Thánh Nguyên cũng có phần. Trầm Ngôn sử dụng ánh mắt ý bảo Âu Thánh Nguyên cũng ra chịu đòn, không nghĩ tới luôn giáo sư Âu – người luôn có lương tâm hướng thiện, vốn còn muốn khuyên can, chứng kiến tới ánh mắt của Trầm Ngôn thì lập tức lui về sau!

Âu Thánh Nguyên, anh được lắm!

“A Trần, chuyện gì cũng từ từ, các người trước đừng đánh nhau được không.” Kỳ Nam vẫn tiếp tục ngăn cản.

“Tránh ra!”

Đánh thì đánh, ai sợ ai! Hai người đàn ông đã ba mươi tuổi lúc này lại như hai đứa bé ngây thơ rống to.

Được rồi! Để cho hai người đánh!

Hai người kia sau khi khuyên can không thành công, định để cho họ đánh nhau thật, nhưng chẳng ngờ người đánh chỉ có Mộ Dung Trần, Trầm Ngôn còn lại là không đánh trả liên tục nhận quyền.

Trầm Ngôn không biết nói mấy câu gì, chỉ thấy Mộ Dung Trần giống như nổi điên, nặng nề hướng về anh giáng xuống một quyền bằng tất cả sức lực của mình.

Khi bọn họ vẫn còn kinh ngạc lại nghe được Mộ Dung Trần lớn quát: “Trầm Ngôn, cậu dám nói cô ấy đáng yêu nữa, cậu sẽ liền xuống Diêm Vương gặp ông bà!” Thì ra là Mộ Dung thiếu gia ghen, ghen thật là kinh người! Hai người vật lộn thành một đoàn, bọn họ cũng không quản, quyết định để cho hai người đánh cho thoải mái.

Nhìn hai người kia không ngừng ra quyền, chỉ sợ nhất thời sẽ không dừng lại được, bọn họ đứng bên cầm ly rượu của mình lên vừa nhâm nhi vừa xem trò vui? Khó được thấy bộ dạng Quý công tử ưu nhã đánh nhau, thật làm cho người mở rộng tầm mắt đấy!

Cả phòng cũng chỉ nghe được tiếng đánh nhau thừa sống thiếu chết, vừa đánh vừa gây gỗ. Khi hai người kia rốt cuộc đánh xong, thì cũng ngã xuống đất nằm thở hổn hển, trên người không nhiều vết bầm tím, xem không thể thảm lắm.

“Đánh xong rồi à?” Âu Thánh Nguyên đứng ở bên cạnh hai người, nhìn một trái, nhìn một phải, bất đắc dĩ nói: “Đánh xong cần tôi tiễn hai người vào bệnh viện không?”

Mặc dù anh cũng là bác sĩ, nhưng hôm nay anh không muốn xem chẩn bệnh!

“Như thế nào, có nặng lắm không?” Kỳ Nam cầm ly rượu đứng ở một bên lạnh giọng nói.

Uống rượu rồi, đánh nhau xong, toàn thân hai người dần ông đây vết bầm, nơi nào còn nhìn ra họ là những người đàn ông ưu nhã? Chỉ là, bọn họ cự tuyệt đi đến bệnh viện. Lúc này bọn họ ngồi ở một căn phòng khác, mắt lạnh nhìn Âu Thánh Nguyên đem bọn họ sơ cứu, cô y tá đứng bên ngoài cũng nở một nụ cười vui vẻ.

Phải nói Âu Thánh Nguyên mặc dù thích xem trò vui, nhưng cứu sống người vẫn là trách nhiệm của bác sĩ, huống chi hai người đàn ông này coi như bạn bè thân thiết của anh. Cho nên, anh gọi cô y tá thích đi ngủ sớm từ trên giường thức dậy, bảo cô đem dụng cụ sơ cứu đến đây.

Cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi, hai người đàn ông đứng bên này giờ, tùy tiện xử lý vết thương.

Nhìn hai người bọn họ cũng bình tĩnh lại, vết thương cũng xử lý tốt, Kỳ Nam nhanh chóng rời đi. Dù thế nào đi nữa anh có ở lại cũng vô ích, chuyện tình cảm nên tự mình xử lý mới đúng. Sáng sớm ngày mai anh còn có hội nghị quan trọng, không bằng về sớm một chút.

Kỳ Nam đi không lâu, tài xế của Trầm Ngôn cũng tới. Hai người kia im lặng, chẳng ai thèm nói với ai một câu, có một khoảng cách nhất định, duy trì sự trầm mặc.

Thật là làm cho người ta đau đầu mà! Thế nào cũng giống như đứa bé giận dỗi? Âu Thánh Nguyên nhìn Trầm Ngôn đi về, ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Trần đang muốn mở miệng nói đưa anh ta về nhà, thế nhưng Mộ Dung Trần lại trước lên tiếng, “A nguyên, đem điện thoại di động của tôi ra giúp đi.”

Mộ Dung Trần giương cằm lên, mới vừa rồi vì để phải đi xử lý vết thương nên đã đem áo khoác anh quăng qua một bên! Điện thoại di động của anh ở trong túi áo khoác, không biết mới vừa rồi đánh nhau có bị đụng hư không?

“Cậu đang đợi Tình Tình gọi điện thoại cho cậu sao?” Vừa đưa điện thoại di động qua, Âu Thánh Nguyên cẩn thận hỏi, anh cũng không dám chọc anh ta nữa. Tối nay số lần Mộ Dung Trần nhìn điện thoại di động, chẳng thể đếm được, không có hơn trăm lần, nói ít cũng tới năm mươi lần.

“A Nguyên, chuyện tôi ép buộc cô ấy kết hôn có phải là sai rồi không?” Nhìn trên màn hình điện thoại di động trừ một cuộc điện thoại của Cổ quân gia báo về tình hình ở nhà thì không có ai gọi cho anh nữa, lòng Mộ Dung Trần của lần nữa chìm vào tuyệt vọng.

“Tại sao nói như vậy?” Không phải cũng đã kết hôn? Hiện tại mới đến nói cái này có phải là quá muộn rồi không?

“Tôi không thể có được trái tim của cô! Tôi không biết phải làm thế nào cho cô ấy vui vẻ. Cô mở miệng, ngậm miệng đều nói hận tôi, trong lòng tôi rất phiền.” Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay,

anh còn trẻ như vậy chưa có về nhà, thế mà cô vẫn không gọi cho anh một cuộc điện thoại nào, mới vừa rồi đánh Trâm Ngôn một trận làm tâm tình trở nên nhẹ nhõm hơn, trong lòng vẫn có một cỗ khí không thể bày trừ.

Nghe được những điều Mộ Dung Trần nói, Âu Thánh Nguyên rất là kinh ngạc, “Tại sao cô ấy lại hận cậu như vậy? Chẳng lẽ chỉ bởi vì cậu chia rẽ tình yêu của cô ấy?”

Mộ Dung Trần không có trả lời, đưa tay đem ly rượu đang đặt ở trên bàn lên tiếp tục uống, lại bị Âu Thánh Nguyên ngăn lại.

98. Chương 98: Làm Sao Có Thể Không Thương? (3)

“Vậy cậu có muốn ly hôn với cô ấy không? Nếu như cảm thấy phiền, vậy thì nên nghĩ đến cách đó, có rất nhiều cô gái tốt chờ cậu lựa chọn.” Âu Thánh Nguyên cố ý nhạo báng hần.

“Câm miệng.”

“Tôi nói thật, tôi mặc kệ cậu làm cách nào ép buộc Tình Tình kết hôn, nếu như tôi là Tình Tình, trong lòng cũng nhất định là hận cậu! Không thể nào móc tim móc phổi trao cho cậu. Như vậy hôn nhân không thể lâu dài được?”

“Tôi chưa từng tính toán đến việc sẽ cùng cô ấy ly hôn. Tôi sẽ không buông tay.” Mộ Dung Trần liếc bạn tốt một cái, đưa tay giành lấy cốc rượu của mình, ngửa cổ lên uống sạch trong một hơi.

“Cậu có thật lòng yêu cô ấy không?”

“Nếu như không yêu, tôi làm sao lại tốn bao nhiêu công sức chỉ vì muốn có được cô ấy?” Mộ Dung Trần tự giễu nói. Cũng không xem Âu Thánh Nguyên là hỏi thật hay đùa giỡn.

“Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao không ở bên cạnh chăm sóc cô ấy?”

“A Nguyên, cậu cho rằng tôi không muốn sao? Nhưng tôi sợ phải đối mặt với sự lạnh lùng của cô ấy, tôi sợ cô ấy nói không cần tôi. Tôi càng sợ nếu mình nóng giận, xảy ra tranh chấp khi đó tôi lại không thể khống chế được mà đã thương cô ấy.”

“Nếu quả như thật yêu cô ấy như vậy, vậy thì đối tốt với cô ấy một chút. Thật ra con gái rất dễ cảm động.” Âu Thánh Nguyên sờ mũi một cái. Haizzz, không nghĩ tới, ban ngày anh phải đi giảng bài cho những nam thanh nữ tú khoảng hai mươi tuổi, đã vậy thì thôi đi; buổi tối còn phải thuyết giảng ột người đàn ông bằng tuổi mình.

Thật là bi thảm! Anh cũng chẳng có kinh nghiệm trong chuyện dụ dỗ con gái? Mặc dù bạn gái thì đã có, nhưng căn bản không cần đi dụ dỗ! Phải nói ra biện pháp làm thế nào để dụ dỗ thành công một cô gái, thì phải nói đến Trâm Ngôn, người mới vừa rồi bị anh đánh te tua mới chính là cao thủ!

Buổi tối mấy hôm trước, anh ta không phải đã dụ dỗ vợ của A Trần vui vẻ lắm sao? Chỉ là, dụ dỗ khiến vợ của người khác vui vẻ liền rước họa vào thân! Cái này cần phải ghi nhớ.

“Cậu nghĩ rằng tôi không muốn sao? Tôi luôn cố gắng đối xử thật tốt với cô ấy, tôi luôn cố gắng làm cô ấy vui vẻ, không màng đến chuyện cơm bưng nước rót cho cô ấy, nhưng cô ấy vẫn thế?” Đừng bảo là nũng nịu, ngay cả thái độ dịu dàng với anh cũng không có.

“Nếu quyết tâm muốn cô ấy moi tim trao cho cậu, vậy thì cần nhiều hơn nữa sự kiên nhẫn ” Điều anh có thể nói chỉ là như vậy thôi?”

“A Nguyên, tôi rất mệt mỏi!” Tròng mắt của anh xuất hiện một tia cười khổ, mệt mỏi cũng không thể buông tha cho cô ấy “Thôi, không nên nói nữa, tiếp tục uống đi!”

“Mộ Dung thiếu gia, vì tình yêu vĩ đại của cậu, tôi mời cậu!”

Hai người đàn ông này dĩ nhiên lại tiếp tục uống. Mượn rượu giải sầu càng sầu hơn, chỉ sợ là tửu lượng của hai người rất tốt, càng uống càng tỉnh

“Này, A Trần, cậu định đi đâu vậy?” Uống đến cũng có bảy tám phần say, Âu Thánh Nguyên thấy Mộ Dung Trần chợt ném xuống cái ly trong tay, không nói một lời đi ra cửa vào, anh vội vàng mở miệng hỏi.

“Về nhà!” Càng uống giống như càng phiền lòng, đầu muốn hôn mê, tâm lại hết sức tỉnh táo, lòng càng đau đớn tê dại vì cô.

Đúng vậy, anh đáng bị coi thường đến chết như vậy, trong đầu vẫn tưởng nhớ đến cô. Sợ cô khổ sở, sợ cô khóc không có ai an ủi!

“Chờ tôi một chút, bây giờ cậu không thể tự về? Để tôi đưa cậu về!” Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không thể lái xe, không bằng đi gọi một chiếc taxi cùng nhau về

Đã hơn nửa đêm trời vừa tối lại vừa lạnh, gọi taxi đến đón cũng khá lâu.

Cửa phòng mở ra, Mộ Dung Trần bước chân vẫn bình thường, nhưng bỗng dưng có một cô gái xông tới trước mặt anh, lao đảo ngã vào lòng ngực anh.

“Tiểu thư, cô đi phải nhìn đường chứ?” Mộ Dung Trần luôn luôn không thích phụ nữ chủ động dính đến anh, hơn nữa loại phụ nữ uống rượu say là đáng sợ nhất. Dĩ nhiên, phụ nữ uống say cũng có thể rất đẹp, nhưng chỉ có cô gái trong lòng anh mới như thế.

“Tiên sinh, là tôi đụng vào anh có phải không?” Mộ Dung Trần nghĩ muốn đẩy cô ra, không nghĩ tới cô gái nhỏ này lại đeo bám rất chặt. Đôi tay cô níu chặt cánh tay anh, ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn nhàn nhạt hạ lộ ra gương mặt son phấn kỹ càng.

Thật là làm cho người nhìn chẳng có tí khẩu vị nào cả, vẫn là vợ anh tốt nhất, ở nhà chưa bao giờ trang điểm, lúc ra cửa cũng rất ít, nhiều nhất bôi chút kem chống nắng. Da dễ trắng tinh lại tự nhiên.

Mộ Dung Trần, anh thật sự là đã quá say rồi, cái gì cũng muốn so sánh với vợ mình

“Tránh ra!” Mộ Dung Trần dùng sức đẩy cô ra.

“Tôi thấy dáng dấp của anh cũng không tệ, có hứng thú qua đêm với tôi không?” Cô gái trẻ không có ý định bỏ qua cho anh, mới vừa rồi còn giương mắt lên, như muốn xem rõ gương mặt anh, ít nhất thấy qua anh không đến nỗi xấu xí liền muốn qua đêm với anh!

Cô bày tỏ rất rõ ràng, như loại gái thường qua đêm với đàn ông khác?

“Tiểu thư, anh ấy có vợ rồi. Nếu như muốn tìm người làm ấm giường tối nay, có thể suy nghĩ đến tôi cũng chẳng tệ.” Âu Thánh Nguyên thấy bạn tốt bị phụ nữ quấy rối, vội vàng lên tiếng nói.

Ha ha! Mặc dù anh không giống như Trầm Ngôn, không phải loại hoa hoa công tử vừa nhìn thấy phụ nữ liền muốn mang lên giường, nhưng anh cũng có nhu cầu sinh lý của riêng mình, vẫn cần phụ nữ để giải quyết.

Huống chi bây giờ anh là đang là giúp cô; cái người bị cô đeo bám kia thật sự đang muốn về nhà ôm vợ đẹp!

“Anh?” Cô gái trẻ tuổi nghe được giọng nói của Âu Thánh Nguyên quay đầu lại muốn nhìn xem anh là ai.

“Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không kém hơn anh ta đâu!” giáo sư Âu lộ ra nụ cười bí ẩn.

“A Nguyên, tôi đi trước!” Thấy Âu Thánh Nguyên ra ngoài, Mộ Dung Trần lập tức đi. Về phần anh muốn thảo luận chuyện chăn gối thế nào thì tùy.

“Vậy cậu nên cẩn thận.” Âu Thánh Nguyên kéo một tay cô gái trẻ tuổi, cũng không quan tâm người ta có nguyện ý hay không, “Chúng ta đi làm ấm chăn thôi.”

Mộ Dung Trần đi ra khỏi cửa chính của quán, một trận gió lạnh thổi qua, giúp cho đầu óc anh đang u mê bỗng tỉnh táo lạ thường.

Nhìn một chút đồng hồ trên cổ tay, trời vừa rạng sáng. Buổi tối lạnh như thế, có một người ngủ chung, lại còn được “làm việc” thì vô cùng tuyệt diệu.

Anh nên về nhà rồi!

Cũng không biết, sẽ có ai đang chờ anh hay không? Có lẽ chỉ có thể hy vọng xa vời, nhưng có hi vọng luôn là điều tốt!

Taxi đậu trước cửa lớn nhà Mộ Dung, xe mới vừa dừng lại, Mộ Dung Trần còn chưa kịp xuống xe, một bóng dáng quen thuộc đã tới giúp anh mở cửa xe.

“Này, đi nơi nào mà về trễ thế?” Là anh hai Mộ Dung Nghiên.

“Anh cũng mới trở về sao?” Sau khi trả tiền xe, Mộ Dung Trần xuống xe đứng bên cạnh Mộ Dung Nghiên. Nhìn dáng vẻ của anh ta chẳng giống như là đặc biệt đón tiếp anh, chắc cũng là vừa trở về mà thôi?

“Anh mới đi xã giao về!” Hai anh em cùng đi vào cửa nhà, vừa đi vừa nói. “Mà em đã biết xảy ra chuyện lớn như vậy, sao lại không về nhà, ông nội và ba mẹ rất bất mãn, nhưng anh cả đã giúp em giải quyết mọi chuyện rồi. Chính em nên cẩn thận một chút mà thôi.”

“Em biết rồi ạ.”

“Đúng rồi, chuyện em năm mất tích có liên quan tới em không?”

“Mộ Dung Nghiên, ngậm miệng thôi của anh lại đi!”

99. Chương 99: Tin Tưởng Lượng (1)

Đi vào nhà, trong nhà cũng không có ai ngồi đợi bọn họ về, đã trễ thế này, có chuyện gì cũng là đợi ngày mai mới nói.

“Nhị thiếu gia, Tứ thiếu gia, hai cậu đã trở về.” Người gác trực đêm thấy bọn họ trở về, lập tức tới ngay trước mắt bọn họ nhận lấy áo khoác.

“Vợ tôi đâu? Tối nay ăn gì không?” Đưa áo khoác cho người giúp việc, Mộ Dung Trần thuận miệng hỏi.

“Lúc ăn cơm tối chúng tôi đưa cơm lên cho phu nhân, phu nhân có ăn một chút ạ.”

Không có hỏi gì nữa, Mộ Dung Trần trực tiếp lên lầu.

Anh cho là anh lên phòng sẽ thấy cô, nhưng trên giường lại trống không chẳng có ai? Sự phát hiện này khiến lòng Mộ Dung Trần không ngừng lo lắng, đã trễ thế này cô còn đi đến đâu? Nhìn chung quanh một vòng không có gặp người nào khác, anh lập tức đi ra khỏi phòng ngủ, bắt đầu tìm khắp các phòng sách và phòng nghỉ, trong lòng không ngừng rét run, không phải bởi vì đêm rét cắt da cắt thịt mà sợ cô ngủ quên ở sofa nào đó.

Mặc dù trong phòng có khí ấm, nhưng cô cứ mặc đồ ngủ mỏng tanh ngồi ở dưới đất, anh còn cảm thấy lạnh huống chi cô.

Sợ đánh thức cô, anh khẽ bước đến gần. Thấy cô ngồi chồm hổm trước mặt, nhìn bộ dáng của cô nhất định là khóc không ít, mặc dù ngủ thiếp đi, nhưng vẫn nhìn được đôi mắt sưng đỏ.

Màn hình máy vi tính trước mặt vẫn chưa tắt, cũng không biết tại sao cô lại ngủ ở chỗ này?

Nhẹ nhàng bế cô lên.

Đang lúc ngủ nửa mê nửa tỉnh, Tình Tình mơ hồ nhận thấy có người ôm lấy mình, cô không có hơi sức mở mắt ra, sau đó, phát hiện có người đang dùng lực hôn môi của mình, cô ưm một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn theo bản năng khẽ giãy dụa.

Cô cũng không quá để ý, cô quá mệt mỏi. Nhưng nụ hôn kia càng ngày càng sâu, càng ngày càng nặng. Hơn nữa cắn môi của cô thật là đau!

Tình Tình sắp không thở nổi, cô mở to hai mắt, vừa vặn là lúc Mộ Dung Trần mở đôi mắt đôi mắt thâm thúy của mình ra nhìn cô, trong đôi mắt kia lóe ra rất nhiều dự vọng.

Nhìn dáng vẻ của anh, vẫn giày Tây, quần áo lịch sự, nhưng cà vạt đã bị nới rộng, thùng thình đeo trên cổ, thân thể anh có phần hơi nhếch nhác, đầu lưỡi nồng nặc mùi rượu. Hơn nữa trên người anh giống như có mùi của cô cô gái khác, rất giống mùi nước hoa phụ nữ.

Đúng vậy, mùi nước hoa phụ nữ! Anh trẻ như thế mới trở về, hơn nữa mang theo mùi nước hoa phụ nữ cùng mùi rượu ôm cô, hôn cô, điều này làm cho trong lòng cô không khỏi dâng lên một cổ muộn phiền.

Bây giờ cô cực kỳ ghét anh!

“Thế nào? Không biết anh là ai sao?” Mộ Dung Trần trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm người phụ nữ của mình, bộ dạng ngẩn người của cô cũng xinh đẹp lạ thường, thật là mê hoặc người khác mà, hầu kết bỗng nhúc nhích, dự vọng từ chỗ kín dâng lên.

Nhưng tầm mắt khẽ chuyển, không nhìn anh nữa cũng không nói chuyện với anh.

Ngày hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, anh thế nào ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi cho cô, hơn nữa còn ở bên ngoài ăn chơi đến giờ này mới trở về.

Biểu hiện của anh giống như không hề chú ý đến chuyện này.

Anh sẽ không biết, thật ra trong lòng của cô khẩn trương cùng sợ hãi đến cỡ nào đâu. Cô sợ chuyện này sẽ làm nhà Mộ Dung hổ thẹn, mẹ của cô cùng em trai cô cũng bị liên lụy.

Những năm gần đây, cô ở Tiết gia chưa bao giờ đi tham gia vào các cuộc họp của giới thượng lưu, khiếm tốn tụ lại, khiếm tốn khép mình, thậm chí cô thà để cho người khác không biết cô là con gái của Tiết Thiệu Trạch.

Nhưng, hôm nay chuyện đã xảy ra như vậy, mặc dù cô có thể hỏi tâm không thẹn, nhưng lần đầu tiên đụng phải chuyện như thế, cô rất lo lắng, rất sợ hãi.

Nhờ Thái Chi Lan phân phó, trừ người giúp việc mang đồ ăn lên cho cô, không có ai được phép tới quây rầy cô, cũng không có ai ở trước mặt cô nói về sự kiện kia, nhưng trong lòng của cô vẫn rất đau lòng.

Người thứ nhất gọi điện thoại cho cô là Tiết Thiệu Trạch, trong điện thoại ông ta nói an ủi cô, nói cái chuyện này để ông xử lý, sẽ không để cho cô chịu uất ức. Sau đó là Berlin cũng gọi điện thoại tới, nhưng cô căn bản không có tâm tình nói với anh những chuyện đó, nói mấy câu hỏi hợt xong rồi cô cũng cúp điện thoại.

Mãi cho đến buổi tối sau khi tùy tiện ăn chút gì đó, cô lên mạng muốn nói chuyện với em trai một chút, làm thế nào hôm nay nó lại không lên mạng, bên kia hình như là buổi sáng kia mà, cô nhìn ra được có gì đó không được ổn, đang muốn hỏi thì lại nghe bên kia có tiếng nói chuyện, người đó vội vàng nói: “Nó còn một tiết học, ngày mai lại nói tiếp” liền dứt kết nối.

Tiếng nói vừa rồi là sao, không phải nghỉ học rồi sao?

Sắc mặt Tình Tình trở nên hoảng hốt biết em trai có chuyện lừa gạt cô. Bởi vì em trai cắt đứt quan hệ, một giây trước, cô hình như nghe được giọng nói của một người phụ nữ đang nhẹ nhàng kêu: “Thiệu Trạch.”

Đúng vậy, cái tên đó quá quen thuộc, làm cho cô nhạy cảm! Mà giọng nói của người phụ nữ kia tuy nhất quen thuộc lại xa xôi quá. Quen thuộc giống như những điều cô được nghe ngày bé.

Giống như là giọng nói của mẹ cô!

Tình Tình thà bị tin tưởng là mình xuất hiện ảo giác, cũng không suy nghĩ cái khả năng đó!

Ở lúc cô yếu ớt nhất, cô nghĩ tới mẹ, muốn trốn vào trong lòng ngực của mẹ tựa như khi còn bé lại không được. Đáng tiếc, tất cả chỉ là nằm mơ!

Sau khi cùng em trai cắt đứt quan hệ, cô vẫn ngồi dưới đất vẫn không nhúc nhích, một chút cũng không muốn động đậy!

Cô cảm giác như mình quá mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi. Thật là muốn tìm kiếm một cánh tay để làm chỗ dựa. Cái người đàn ông trong hôn lễ đã thề rằng sẽ chăm sóc cô cả đời, cái người đàn ông luôn hứa sẽ quan tâm đến cô, thời điểm cô cần anh nhất anh lại không trở về.

Cô là ngu xi! Nhưng anh dần là nhân vật chính trong lòng cô, anh không tức giận là tốt, thế nào con còn hy vọng xa vời anh sẽ tin tưởng cô, an ủi cô?

Vẫn cố tránh né anh, có phải hay không do các tin trên tạp chí?

Nhất định là như vậy rồi? Lần trước anh chỉ là biết cô và Berlin gặp mặt mà thôi cũng đã thành ra như vậy, hơn nữa mỗi lần có chuyện liên quan đến Berlin, anh sẽ vô cùng tức giận, vậy lần này để cho anh lãng nhuc một chút, anh thế nào lại mềm mỏng như vậy?

Người đàn ông này, cô thật không hiểu nổi anh! Cũng không dám tìm hiểu anh. Giữa bọn họ, thật sự là một cái núi rồi rắm.

“Tại sao không nói chuyện? Hả?” Đầu ngón tay của anh lau qua đôi môi đỏ mọng của cô, cảm giác cái mềm mại kia tiến vào xúc giác của anh: “Biến thành tiểu ác bá rồi hả?” Tình Tình còn không chịu mở miệng, đôi vai nhẹ nhàng run rẩy, muốn thét lên cũng không dám dùng sức, nhưng cử động của cô vẫn toát ra sự kháng cự.

Sự khác thường của cô làm cho Mộ Dung Trần có chút kinh ngạc, ngoài mặt cô rất dịu dàng, thật ra thì không, bình thường cô rất vui vẻ chống đối lại anh, vô luận là ở trên giường hay là dưới giường, dù là anh khiến cường đui theo cô muốn cô phối hợp thì cô cũng nhắm cặp mắt lại, chống đối anh.

“Được rồi.” Miệng anh lạnh lùng nói, trong con ngươi bị một tia lửa thiêu đốt, càng thêm nhiệt liệt, môi mỏng khắc ra từng chữ, ý tứ rõ ràng trong lời nói: “anh sẽ hôn cho đến khi nào em chịu mở miệng nói chuyện thì thôi.” Nói xong, bàn tay đoạt lấy sự sợ hãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, môi cường hãn hoàn toàn che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô. Hàm răng mạnh mẽ, bá đạo đoạt lấy lưỡi cô, trêu chọc, thấm ướt cái lưỡi non mềm, đôi môi ngọt ngào đi vào bên trong, mỗi một chỗ cũng tỉ mỉ vuốt ve và liếm láp, muốn công hãm khiến cho sức chống cự của cô trở nên yếu đuối.

100. Chương 100: Tin Tưởng Lực Lượng

“Ừm.” Trên người của anh có mùi rượu cùng mùi thơm không phải là của anh, khiến cho lòng cô đau xót, theo bản năng giằng co, tay nhỏ càng không ngừng đánh lưng anh.

Anh nói được là làm được, hoàn toàn không cho cô có cơ hội thở dốc, một bàn tay to vờ vào tóc của cô, khiến cho cô hứng lấy nụ hôn thật sâu của anh, nặng nề liếm, vũng vàng dây dưa, cho đến khi cô không thể chịu đựng nổi nữa rên lên một tiếng.

“Đừng.” cho tới bây giờ thì cô vẫn không phải là đối thủ của anh, mỗi lần chọc giận anh kết quả chỉ có thể khiến anh càng khó chịu hơn.

“Chúng ta đã chùng mấy ngày không có gặp rồi, có phải em nên đổi câu nói khác hay không?” Anh cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi sưng đỏ của cô, tham luyến hôn má phần đang ửng hồng và da thịt mịn màng khiến cho anh lưu luyến không thôi.

“Anh. Buông tôi ra. anh khốn kiếp!” Anh cũng không hiểu cô rốt cuộc đang giận cái gì, dù sao trong lòng cũng là đè nén khó chịu.

“Anh ôm vợ của mình có gì là sai? Hả?” Anh nắm hai vai của cô.

“Anh. Buông tôi ra.” Toàn thân Tình Tình đều phát run.

“Không buông.” Mộ Dung Trần thu cánh tay, ôm cô càng chặt hơn. Lửa nóng ở môi mỏng lại hướng tới vành tai trắng nõn như trân châu mềm mại, đôi môi không ngừng khẽ liếm láp trêu chọc.

“Nghĩ tới anh sao?” Hơi thở của anh bắt đầu không yên, lần trước anh cũng đối với cô như vậy sao, bọn họ liền lọt vào rừng mình, buổi tối những ngày qua, mỗi lần đứng ở bên giường nhìn cô ngủ say, gương mặt tiêu tụy để cho anh đau lòng, không đành lòng cưỡng bạo muốn cô.

Hôm nay chính anh đang say, cũng chẳng thể nhẫn nại nữa, anh cảm giác nếu mình không muốn cô, anh sẽ phải nổ tung! Hơn nữa ngày hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, cô thể nhưng không nói với anh một câu nào, điều này làm cho anh vô cùng tức giận, cũng càng nhục chí!

“Không cần. anh không thể ép buộc tôi nữa.” Bị anh mạnh mẽ nhét vào trong ngực, Tình Tình phát ra tiếng thét chói tai, tay nhỏ bé cũng cầm thành nắm đấm, càng không ngừng đánh vào người anh.

Ngày hôm nay cô rất khó chịu, không muốn cùng anh như vậy.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không có ai nói chuyện với ai, thở hổn hển, nhìn thẳng vào trong ánh mắt mang đầy ý vị phức tạp của đối phương.

“Em luôn cự tuyệt anh như vậy, là bởi vì không quên được Dương Bách Lâm sao?” Một hồi lâu, Mộ Dung Trần rút cuộc mở miệng nói chuyện, nheo lại mắt, con mắt sắc bén dán chặt lên thân thể trắng như tuyết đang thất thần trước mặt anh. Lời vừa nói ra trong lòng dâng lên nghi vấn.

Biết rất rõ ràng những thứ trên báo viết không phải thật, nhưng là có một chút không thể phủ nhận đó là giữa bọn họ có tình cảm. Đúng vậy, cô và Dương Bách Lâm vẫn còn tình cảm, mặc dù anh rất không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng là.

Tình Tình cứng đờ, đôi mắt khê run rẩy, một tia đau thương xẹt qua lòng. Không sai, anh không thể nào đối với những thứ tin tức kia không biết gì cả, anh bây giờ bắt đầu đang hoài nghi nhân phẩm của cô rồi sao?

Còn có cái gì để giải thích đây? Mặc dù ban đầu là anh ép buộc cô gả cho anh, nhưng hôm nay anh đối với cô tốt đến vô tội. Trên đời này thật không có người đàn ông nào hào phóng như vậy, nếu quả như thật có, trên đời lại thật sự chính là thiên hạ thái bình.

Nếu quả như con người độ lượng như vậy, có lẽ sẽ không có nhiều đôi người yêu hay vợ chồng chia tay nhau.

Lòng người quá nhỏ nhen.

Cô cắn chặt hàm răng, không nói một lời nhìn sắc mặt xanh mét của Mộ Dung Trần, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Anh nhìn chằm chằm cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Bởi vì cùng người tình cũ gặp mặt, cho nên không kịp chờ đợi muốn đẩy anh ra như vậy? Phải hay không?”

Nước mắt của cô đã chảy rơi, anh không muốn nghe lời giải thích của cô, không muốn tin tưởng cô. Hôm nay đây tất cả đã để cô khó chịu lắm rồi, huống chi chính anh còn ở bên ngoài vui vẻ với người con gái khác? Nếu như không phải là thế thì làm sao anh lại có mùi nước hoa lạ?

Đó là một loại cô chưa cảm nhận được trên người của anh. Phụ nữ tương đối nhạy cảm, cho dù cô không thương anh, nhưng loại cảm giác này không lừa được người khác.

“Nói chuyện!” Anh ghét nhất chính bộ dạng cô nhắm hai mắt không để ý tới anh.

“Anh đã lựa chọn không tin tôi, tôi không có gì để nói.” Cô uất ức nói.

“Anh không tin em?” Mộ Dung Trần lộ ra vẻ tức giận, “Vậy em tới nói cho anh biết, những tấm hình kia là thật hay giả? Em có phải vẫn thích cậu ta hay không? Nếu được em hãy nói với anh rằng em thương anh đi?” Anh ép sát cơ thể mình vào cơ thể của cô.

Tình Tình cắn môi không biết nên trả lời nào vấn đề của anh như thế, những vấn đề này cô không thể nào phủ nhận được, chỉ trừ khi đó là nói dối

Thương anh? Làm sao có thể thương anh? Nhưng tại sao lại muốn để ý trên người anh có mùi nước hoa của ai khác hay không?

“Rõ ràng là anh khi dễ tôi. . . . Là anh đang khi dễ tôi, làm sao tôi có thể đem tất cả tâm tình của mình ra nương nhờ trên người anh?” Tính khí lúc dịu dàng lúc cường bạo của anh bức con mèo nhỏ bực mình, hướng chỉ anh trước khi về nhà còn ở ngoài vui vẻ với phụ nữ khác, Tình Tình cũng không chịu đựng được nữa rồi, vừa khóc vừa điên cuồng đánh anh. . . .

Càng khóc càng đau lòng, càng khóc càng uất ức. . . .

Anh giờ đây ngược lại vô cùng lo lắng cho cô, muốn tìm xem cô có khoảng nào không rõ ràng về anh, khiến cho cô như thế. Anh thật sự là có hơi quá đáng, thực quá đáng!

“Mộ Dung Trần, anh là tên khốn kiếp, làm sao anh có thể khi dễ tôi như vậy. . . . Tại sao mỗi người đều muốn khi dễ tôi. . . . Anh không thể mở lòng ra tin tưởng tôi được sao! Dù sao mỗi người cũng không muốn tin tôi, vậy thì không cần, tại sao còn phải tới trêu chọc tôi?”

Cô đã bình tĩnh đủ rồi cũng đã nghe đủ rồi

Cô chỉ hy vọng mình có một cuộc sống bình yên qua ngày, tại sao những người này lại không buông tha cô?

Mộ Dung Trần cúi người, lẳng lặng nhìn cô gái đang ngồi khóc dưới đất, đầu óc dần tỉnh táo lại. Cô rất cuộc không chịu nổi ư?

Anh rất cuộc cũng bức cô thành ra bộ dạng như thế này ư? Nhưng cái bộ dáng này của cô lại khiến anh động lòng, thật mê người!

Bởi vì, trước mặt anh cô chưa bao giờ lộ ra chân tình như thế, thậm chí có chút la lối om sòm, có chút bốc đồng Tiết Tình Tình mới thật sự là Tiết Tình Tình.

“Tình Tình, đừng khóc!” Anh ngồi xuống ôm lấy cô, bởi vì cô được ôm vào ngực anh khóc nức lên chẳng thể kìm chế được.

“Tôi muốn khóc, muốn khóc. . . .” mặc kệ cái người đàn ông đang ôm cô đó có phải là người đàn ông luôn ép buộc cô khiến cô ghê tởm tên Mộ Dung Trần hay không, những đau khổ được che giấu trong lòng cả buổi tối nay lần nữa bộc phát ra.

“Được, được. . . . được. Vậy thì em cứ khóc đi. . . .” Bộ dạng của Tiết Tình Tình giờ đây y hệt một cô gái nhỏ đang làm nũng, để cho lòng của anh mềm nhũn thành nước, tất cả tức giận cùng bất mãn đều nổ tung và biến mất.

Cô thật khóc! Khóc đến vô cùng sung sướng, khóc đến nhiễm ướt cả khoang ngực anh, khóc đến thiếu chút nữa không thở được! Nhưng nước nức nở nghẹn ngào vẫn chưa có điểm dừng.

“Còn muốn khóc nữa à?” Lại khóc, ngày mai mắt của cô chắc chắn chẳng thể gặp ai rồi. Mộ Dung Trần càng không ngừng vỗ nhẹ lưng của cô, giống như an ủi cô gái nhỏ.

101. Chương 101: Tin Tưởng Lực Lượng (3)

“Ai cần anh lo. . . .” Cô cũng không muốn khóc. Ai bảo tự dưng chọc giận cô rồi lại hướng về cô dịu dàng? Ai bảo luôn đem những điều thâm kín trong đáy lòng cô đẩy lên cao nhất?

“Em là vợ của anh, anh mặc kệ em thì ai sẽ quản em?” Thật là một cô gái vừa đáng yêu lại vừa bướng bỉnh!

“Anh tin tưởng tôi rồi hả?” Mặt chôn ở bộ ngực anh, lần đầu tiên cảm thấy lòng của mình nhảy lên mãnh liệt như vậy, mỗi một lần nhảy lên cũng khiến cô cảm thấy anh đang bên cạnh cô, ôm cô, an ủi cô. . . .

“Em nói gì anh liền tin tưởng như vậy.” Nâng mặt của cô lên, trong mắt của anh hoàn toàn không có men say, nụ cười tại trên mặt anh càng ngày càng rõ nét.

“Cái đó hình. . . . em gặp Berlin, chúng em không có. . . . Bọn họ đều là loạn viết. . . . Còn có chiếc nhẫn, cũng không phải là cố ý. . . .” tiếng nức nở đứt quãng khi ở trong lòng ngực anh khiến cô

nhất thời cảm thấy vừa khổ sở vừa uất ức. Chỉ vì, anh nói tin tưởng cô. Đúng vậy, anh nói anh tin tưởng cô.

“Anh biết rõ em không có như thế!” Mộ Dung Trần duỗi ra ngón tay ra sờ lấy môi cô, không để cho cô nói thêm gì nữa. Về phần cái gì cần nói không cần nói đã không còn quan trọng.

Lần trước cho anh cường hãm muốn cô, còn nói ra mấy lời nói làm người ta đau lòng, anh chỉ vì ghen tỵ không cam lòng mà thôi

“Anh lại như lần trước.” Phụ nữ quả nhiên là ghi thù .

“Chuyện lần trước, thật xin lỗi.” Anh vuốt gương mặt của cô, yêu thích không buông tay.

Mặc dù khóc đến cả khuôn mặt đều ướm nhẹp, nhưng tối nay cô lại làm cho anh đặc biệt động tâm, bởi vì từ khi biết cô tới nay, đây lần đầu lúc lý trí tỉnh táo cô lại chân thành nói chuyện với anh.

Anh mềm mại hôn lên cánh môi cô, nhìn gương mặt mệt mỏi của cô hỏi “Mệt mỏi? Muốn đi tắm hay không?”

“Tôi hỏi anh một chuyện được không?” Ý thức được mình mới vừa rồi ôm anh khóc lớn như vậy, Tình Tình vội vàng ngồi dậy, muốn rời khỏi đùi của anh, thế nhưng anh lại ôm cô chặt hơn.

“Không phải có chuyện muốn hỏi anh sao?”

“Mẹ tôi có phải đã chuyện gì xảy ra hay không?” Tình Tình nghĩ tới đây đoạn thời gian em trai phản ứng không bình thường trước mặt cô, mỗi lần hỏi về mẹ thì em ấy lại nói lảng hay tìm câu chuyện nào nói qua loa, quan trọng nhất là hôm nay cô nghe được mấy lời nói kia.

Nhưng em trai không muốn nói thì cô không hỏi. Mà người đàn ông bên cạnh này, nếu có thể đem em trai cô đến gặp cô, thì nhất định đã gặp qua mẹ của cô rồi.

Anh có thể đem chân tướng nói rõ với cô không?

“Tình Tình.” Mộ Dung Trần lẳng lặng nhìn cô.

“Mẹ, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Thấy Mộ Dung Trần không có nói nữa, Tình Tình trừng lớn hai mắt. Cô nhìn đôi môi xinh đẹp của người đàn ông kia, thật hy vọng anh sẽ nói sự thật cho cô nghe.

“Không có xảy ra chuyện gì.” Mộ Dung Trần suy nghĩ một chút, tình huống bên kia lại tương đối phức tạp, vì không để cho cô lo lắng, trước tiên anh không nên nói gì hết, “Chỉ là tinh thần tương đối kém, qua năm mới chúng ta đi gặp bà ấy có được hay không?”

Bên kia anh sẽ liên lạc với bác sĩ tốt nhất, qua một đoạn thời gian nữa sẽ có chút khởi sắc.

“Chỉ là tinh thần kém thôi sao?” Tình Tình nhìn lại anh, hình như không quá tin tưởng sự thật này. Chỉ mong thật như thế. Chứ bây giờ cách năm mới âm lịch chỉ còn hơn nửa tháng mà thôi, nếu anh đã đồng ý mang cô đi, vậy thì chờ một chút đi!

Hơn nữa, hôm nay mới xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu cô lại đi ra nước ngoài như thế sẽ tạo thành đề tài lớn cho xã hội, đám chó săn muốn nói như thế nào thật sự cô không quản lý được.

Hôm nay ở trong điện thoại Tiết Thiệu Trạch nói là Tiết Tinh Tinh đem hình truyền ra ngoài, nhưng tại sao muốn như vậy nhằm vào cô đây? Cô cũng không có làm cái gì thật có lỗi với hai mẹ con Tiết Tinh Tinh. Tại sao họ lại muốn cho cô chết đi, đáng lý ra họ phải xin lỗi mẹ và em trai cô mới đúng?

“Ừ.” Mộ Dung Trần cũng không muốn cùng cô nói nhiều về chuyện Thẩm Quân Hoa “Không đi tắm trước rồi ngủ sao?” Cúi đầu ở trên môi của cô nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, chỉ là một nụ hôn phớt, môi cũng môi khẽ chạm, vừa hôn cô đã lập tức quay đầu đi, một cổ ngượng ngùng trước nay chưa có xông lên đầu.

Cô thật ra thì vẫn luôn không hiểu, cô không phải là một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành, một tuyệt thế gian nhân, cũng không phải là một cô gái hoang dại cố ý hấp dẫn anh, cũng không đủ gọi là mỹ nữ khiến người ta tâm loạn ý mê, thậm chí còn có thể nói thường khơi lên lửa giận của anh, như vậy tại sao anh vẫn thích cô?

Có lẽ tình cảm giữa nam nữ, cô hiểu chưa thấu đáo.

Đối với tình cảm của Mộ Dung Trần, cô không phải là không biết, mà là một mực cố gắng cự tuyệt anh. Chỉ vì anh một mực ép buộc cô, để cho cô không có biện pháp tiếp nhận anh, nảy sinh cảm xúc với anh, cho nên, mặc kệ anh đối với cô tốt như vậy, cô đều bài xích, cho tới bây giờ đều chưa từng có nửa điểm cảm thụ qua tình cảm của anh, hơn nữa không cho anh cảm giác tốt đẹp.

Nhưng tối nay, cô không muốn suy nghĩ tiếp những thứ oán hận kia, cô sẽ để cho tất cả tạm thời chìm xuống, buông lỏng mình đi! Cô thật sự rất mệt mỏi rồi! Mệt chết đi được.

Nghe được anh đỡ cô nằm xuống, giúp cô đắp chăn. Sau đó, cô nhìn anh đi vào phòng tắm, không tới một phút lại đi ra, cầm trong tay một cái khăn bông nóng đi tới bên giường, cúi đầu nhìn cô nhắm mắt tươi cười “Rửa mặt một tí sẽ thoải mái hơn”

Khăn bông ấm áp theo động tác tay nhẹ nhàng của anh, lau qua những điểm ướt đọng nước mắt trên mặt của cô, theo động tác tay anh, hình như có một thứ gì đó thấm vào trong lòng cô, để cho lòng cô ề ảm lại muốn khóc to.

Người đàn ông này, tại sao đối xử tốt với cô như thế? Tại sao không để cho cô thật đau lòng?

102. Chương 102: Tin Tưởng Lực Lượng (4)

Biết rõ cô đối với anh thế nào. anh như vậy để cho hốc mắt cô trong phút chốc đỏ lên.

Khăn bông chạm vào mặt cô, anh đứng lên đang chuẩn bị rời đi, Tình Tình còn không có ý thức được hành động của mình, trước đã đưa tay kéo vạt áo của anh lại.

Nhưng không chụp lại được, bị anh tránh ra. Thật là muốn giữ anh lại bên cạnh cô.

Anh thích vậy, thích cảm giác mềm mại và quen thuộc này, nụ cười thần nhiên nổi lên khuôn mặt, “Anh trước sẽ đi tắm sau đó về ngủ cùng em có được không?”

Mùi rượu của anh khiến anh không chịu nổi, làm sao có thể cứ như vậy mà ôm cô ngủ đây? Nhưng đây là lần đầu tiên cô tỏ ra vẻ mặt luyến tiếc khi xa anh.

“Vậy anh phải nhanh lên một chút!” Để ý đến câu nói mình vừa nói ra, mặt Tình Tình liền phấp phồng! Nhanh chóng quay đầu, vùi mặt vào gối.

Trời ạ, a, thần ơi! Làm sao cô lại nói ra như thế? Mộ Dung Trần nhất định sẽ giết cô đến chết! Mộ Dung Trần là người đàn ông xấu xa nhất thế giới!

Nhưng Mộ Dung Trần lại ngoài dự đoán, cảm nhận được sự thẹn thùng của cô nên ở bên tai cô thì thầm một chữ “được”..

Cái này, có muốn hay là nhanh quá?

Tình Tình còn chôn tức giận và nước mắt ở trong lòng, thế mà người đàn ông kia lại bỏ cô lại đi vào phòng tắm, một bên giường thiếu anh nên trở nên nhẹ bâng, mà thân thể của cô như có thói quen cứ rớt vào cơ thể của anh.

“Ngủ rồi à?” Bỗng dưng anh từ phía sau lưng ôm cô vào ngực, khẽ cắn vành tai khéo léo của cô.

“Anh.” Thế nào tắm được nhanh như vậy? Lờn đến khóe miệng, chính là hỏi không ra, loại vấn đề này không phải là chuyện cô có thể hỏi.

“Hà?” Cười nhẹ, anh đem khuôn mặt nhẹ nhàng hướng đến cô.

“Tôi mệt mỏi, ngủ có được hay không?” Vẫn không có thói quen cùng anh thân mật quá quýt. Cảm giác giống như một đôi tình nhân.

Mặc dù bọn họ là vợ chồng, hình như là thân mật hơn tình nhân mới đúng. Nhưng cô vẫn không có thói quen ấy.

“Được, chúng ta ngủ!”

Nhắm mắt lại không dám nhìn anh, đem cả thân thể quay tới nằm ở trên ngực anh, chu mỏ một cái, không nói gì thêm.

Nằm ở trong ngực của anh, lắng nghe hơi thở phách nam quen thuộc mà lại xa lạ; nhẹ nhàng lại khoan khoái, không còn điều gì khác.

Tối nay, cô tạm thời quen đi mọi chuyện không vui, chỉ là đơn thuần hưởng thụ không khí này.

Từ từ nhắm mắt lại, khoe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt, có lẽ, thời điểm người ta đang yếu ớt, luôn dễ dàng làm ra một chút hành động khác thường.

Gương mặt của cô nhẹ nhàng cọ sát trên ngực anh, hưởng thụ thân thể ấm áp và dịu dàng của anh

Đem cô vùi sâu trong ngực anh, để đêm đông thôi còn rét lạnh, giống như có một điều gì đó đang dần thay đổi! Anh đem toàn bộ ấm áp truyền vào đáy mắt, khẽ nhắm nhìn cô.

Tối nay, thân thể bọn họ không quấn quýt cùng nhau phóng túng, tuy nhiên nó khiến cho anh cảm nhận được một loại an tâm và vui vẻ chưa từng có, chỉ đơn giản là cùng người mình yêu thương ôm ấp, cho dù là rất đơn giản, cũng sẽ tốt đẹp đến say lòng người.

Thật may là chỉ có một nhóm tin tức linh tinh, đối với bọn họ mà nói không gây nhiều tổn thương.

Thật may là, anh tin tưởng cô. Anh không có như lần trước, hướng lên người cô tức giận sau đó bỏ mặt cô. Bằng không, cô sẽ không có cảm giác ấm áp như bây giờ.

Có lẽ, anh nên cảm ơn Tiết Tinh Tinh mới đúng! Là nhờ chuyện của cô ta gây ra nên giờ đây anh mới được đón nhận tâm tình của Tình Tình! Đón nhận cô tràn đầy nhu tình với anh.

Anh cảm thấy, tối nay cô đối với anh dường như buông lỏng lòng hơn rất nhiều, có lẽ ở tương lai một ngày nào đó cô hoàn toàn tiếp nhận anh, anh sẽ lần nữa cố gắng, để cho cô quên mình đã từng yêu người kia, để cho cô chỉ nhìn một mình anh, để cho lòng của cô chỉ có một mình anh.

Có lẽ, cũng không phải thật khó khăn như anh nghĩ? Tình Tình? Yêu anh có khó khăn lắm không?

Tối nay là một bắt đầu tốt, giữa bọn họ hình như có hi vọng, để cho anh có thể kiên trì hi vọng.

Đây tất cả, niềm vui giống như trong mơ.

Chỉ mong không chỉ là mơ.

103. Chương 103: Hồng Đỏ Hay Hồng Trắng?

Những tin tức truyền thông gây xôn xao dư luận kia rất nhanh liền chìm dần xuống rồi kết thúc.

Mà cái tòa soạn kia cũng rất nhanh hoạt động không nổi nữa, những bài báo trên tạp chí tiêu tiêu sái sái đàm luận về tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung cái này tiếp theo cái kia từng bước bị che phủ, có chết cũng không chịu tiếp nhận thêm bất kỳ phỏng vấn nào nữa.

Còn về tình hình của mẹ con Tiết Tinh Tinh, Mộ Dung Trần cũng đã giao cho Tiết Thiệu Trạch xử lý nên dĩ nhiên anh sẽ không đi truy cứu thêm nữa.

Trong nhà Mộ Dung từ trên xuống dưới cũng không có ai dám nhắc tới chuyện này.

Mùa đông giá rét đã qua được một nửa rất nhanh sẽ đến tết nguyên đán rồi. Mà Bách Lâm và Mộ Dung Cầm qua năm mới cũng sẽ đính hôn. Như vậy hòa vào không khí của năm mới cộng thêm trong nhà có hỉ sự càng làm cho sự vui vẻ tăng lên gấp bội.

Trong khoảng thời gian này, trừ lúc ăn cơm phải ra ngoài gặp mặt ra thì cô và Mộ Dung Cầm cũng chẳng bao giờ mặt đối mặt với nhau. Một là cô không biết nói với cô ấy cái gì, mà Mộ Dung Cầm cũng bởi vì chuyện đính hôn nên cũng hết sức bận rộn, còn một mặt khác là vì cô ấy cũng muốn tránh cô ra cho nên trên căn bản là hai người giống như hoàn toàn xa lạ.

Bất quá như vậy cũng tốt, cô cũng không muốn lại cùng cô ấy phát sinh tranh chấp. Vì kiêng dè nên cô và Bách Lâm cũng không liên lạc với nhau.

Trong khoảng thời gian này cô cơ hồ là không bước chân ra khỏi nhà .

Nhiệt độ của máy điều hòa không khí tỏa ra khiến cho cả phòng ấm áp như mùa xuân, mới vừa ngủ trưa xong Tình Tình lười biếng nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa dài, bên ngoài chiếc váy ngủ là áo khoác bằng lụa màu đen pha chút trắng trong tay là quyển sách mới lật được vài trang lâu lâu cũng không thấy gỡ tiếp.

Không biết có phải là do thời tiết hay không mà cô gần đây càng ngày càng trở nên thích ngủ, cả người thấy uể oải phờ phạc ra rồi.

Càng gần cuối năm, có rất nhiều công việc cần phải hoàn thành nên Mộ Dung Trần trong khoảng thời gian này rất bận rộn, trong vòng nửa tháng đã phải ra nước ngoài hai lần. Ngày hôm qua anh mới bay về lúc về đến nhà cũng đã là ba giờ sáng, cô đã sớm đi ngủ rồi anh cũng không muốn đánh thức cô dậy. Cho nên buổi sáng khi cô tỉnh lại thì anh cũng đã đến công ty, thậm chí có thời điểm anh từ công ty trở về cũng đã là nửa đêm rồi vì vậy bọn họ vốn đã ít khi nói chuyện với nhau nay lại càng ít hơn nhiều.

Chỉ là, nếu không kịp về ăn cơm thì anh sẽ nhất định tự mình gọi điện thoại báo cho cô, trước kia anh cũng có gọi điện thoại về nhưng không trực tiếp gọi cho cô mà đều phải thông qua cổ Quản gia.

Nhưng mà ở trong điện thoại, cô cũng không biết nói với anh cái gì. Bình thường cũng đều là anh nói cô nghe. Cô vốn luôn là người không biết diễn đạt bằng lời nói mà trong điện thoại lại càng khó khăn hơn.

Trải qua một đêm kia, giữa bọn họ hình như có phát sinh một chút đồng cảm với nhau. Anh vẫn như cũ dịu dàng săn sóc, đối đãi với cô bằng tất cả tâm ý của mình, vô cùng cẩn thận, ngay cả khi hoan ái trên giường anh cũng không giống như trước kia thô lỗ cùng mạnh mẽ.

Có lúc anh còn dịu dàng trêu đùa ngược lại làm cô không chịu nổi phải cầu xin.

Nếu nói đến thay đổi thì người đó là chính cô mới đúng, cũng không còn kiên định như trước đây nữa?

Một người đàn ông thâm tình như vậy thì bất kỳ người nữ nào cũng sẽ phải động lòng thôi? Huống chi cô lại là một cô gái nhỏ vô cùng bình thường? Tuy nói vậy nhưng cô lại không thể vượt qua được cửa ải kia của chính mình.

Sự thâm tình của anh làm cho cô sợ hãi, để cho cô không biết nên làm cái gì cho phải đây. Cô sợ mình nếu bước thêm một bước kia sẽ trở thành vạn kiếp bất phục! Yêu một người đàn ông là một chuyện rất đáng sợ, đặc biệt lại là một người con cưng của trời thiên chi kiêu tử như anh vậy, cô thật không có lòng tin bản thân mình có thể trói buộc được một người đàn ông như vậy.

Cô chỉ là một Tiết Tình nhỏ bé nay cả mẹ ruột mình cũng không muốn gặp, không phải sao?

Để có đoạn tình cảm như sóng nước nhấp nhô trước kia với Bách Lâm cô cũng đã phải do dự rất lâu thật lâu. Hiện tại đã rất không dễ dàng làm cho bản thân cô thôi không khổ sở nữa nên cô không muốn một lần nữa phải bước chân vào thế giới tình cảm.

Cho nên, đối mặt với thâm tình của anh, điều duy nhất mà cô có thể làm, chính là trầm mặc không nói. Đối với anh tất cả đều là không nhìn không nghe cũng không hưởng ứng nhưng còn phản ứng của thân thể thì cô không thể nào không chế được. Chỉ có như vậy thì ít nhất trái tim của cô vẫn thuộc về chính mình, đây là điều duy nhất mà cô có thể kiên trì, không phải sao?

Nhưng để làm được thật là khó khăn.

Anh đối với cô lại càng thêm kiên nhẫn, đối với thái độ của cô như vậy cũng không thêm để ý chút nào, không những không nghi ngờ mà vẫn trước sau như một, thậm chí còn thương yêu cô hơn. Nếu như, chỉ là nếu như, bọn họ gặp nhau đúng thời điểm, đúng lúc, nói không chừng cô sẽ thật yêu anh.

Nhưng mà, hiện tại. Cô không thể, cũng không dám! Một đêm kia, cứ coi như là cô bị mất không chế mà thôi!

“Tứ thiếu phu nhân.” Chị Ngọc đi vào phòng trong tay bê một chén tổ yến hỏi: “Lại đang đọc sách à?”

Trong khoảng thời gian sống ở đây, Chị Ngọc cũng không giống như ban đầu đối với Tình Tình tương đối lạnh nhạt nữa mà đôi lúc khi mang đồ ăn lên cũng sẽ thỉnh thoảng nói chuyện phiếm vài ba câu với cô.

“Đúng vậy, xem một hồi lại ngủ thiếp đi.” Tình Tình từ trên ghế ngồi dậy, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy chị Ngọc để tổ yến lên bàn liền nhú nhú mày: “Tại sao lại phải uống cái này?” Nếu cứ suốt ngày bồi bổ như vậy thì cô thật sẽ trở nên béo phì mất .

Cả ngày ở nhà trừ ăn ra chính là ngủ, cô càng ngày càng giống như heo, nói dễ nghe một chút là cô so với heo còn tương đối cao quý hơn một chút.

“Vốn từ đầu không phải vậy, chỉ là mới vừa rồi Tứ thiếu gia trở lại thấy ở đại sảnh có rất nhiều quà tặng cho năm mới, nghe phu nhân nói cái này là huyết yến của Indonesia bồi bổ thân thể rất tốt, nên sai nhà bếp đi hầm mang lên cho cô, nhân lúc còn nóng cô hãy uống đi.”

“Vậy sao?” Tình Tình sửng sốt. Anh mới vừa rồi đã trở lại ư, làm thế nào mà cô lại không biết gì? Sao cô có thể ngủ say đến như vậy? “Anh ấy trở về lúc nào?”

“Thiếu gia vừa đi ra ngoài mới được hơn nửa canh giờ thôi. Cậu ấy nói buổi tối đến tham dự dạ tiệc cuối năm của công ty, thiếu gia trở về là muốn thay quần áo. Hơn nữa mấy thiếu gia trong nhà cũng đều sẽ đi cả. Tứ thiếu gia cũng muốn bảo tôi hỏi cô một chút xem buổi tối muốn ăn cái gì!” Chị Ngọc nói rất cẩn thận, trong lòng cũng có thấy có chút kỳ quái, tại sao thiếu gia lại chưa bao giờ mang thiếu phu nhân cùng đi ra ngoài? Ngũ thiếu gia cùng thiếu phu nhân của mình mỗi lần tham dự tiệc rượu ... luôn luôn cùng đi với nhau, đây chính là sự giao tiếp thông thường của xã hội thượng lưu.

Chỉ trừ Tứ thiếu phu nhân là chưa bao giờ xuất hiện trong những trường hợp như vậy. Mà thiếu gia cũng chưa từng có yêu cầu qua.

“Vậy sao?” Ngón tay thon ngừng lại, lấy quyển sách trên tay mình thả lên trên bàn. “Bữa ăn tối ăn những món thanh đạm là được rồi.” Tình Tình bất đắc dĩ đem cái chén kia cầm lên, không muốn ăn cũng không được rồi!

“Tứ thiếu phu nhân, cô không thích cùng thiếu gia đi ra ngoài xã giao sao?” Chị Ngọc nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của thiếu phu nhân vẫn là nhìn không được hỏi ra mồm.

“Ừ, tôi không thích tham dự những trường hợp như vậy lắm.” Tình Tình thong thả uống vài ngụm tổ yến rồi mới trả lời. Không thích cũng chỉ là một nguyên nhân mà thôi chủ yếu là anh cũng chưa từng nói là muốn cô đi cùng với mình bao giờ!

Có lẽ cô không được khéo léo trong xã giao với người khác như Lữ Bích Viện nhưng mà cô cũng đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt sợ bất chợt phải tham dự những bữa tiệc như thế. Nhưng hiện tại tiêu dao tự tại một thân một mình cô cũng không có ý kiến gì.

Thật ra thì cuộc sống như thế rất phù hợp với cá tính của cô, cô không thích phải xuất đầu lộ diện, cũng không am hiểu giao tế, xã giao, nếu anh đã không yêu cầu cô phải đi thì cô cũng sẽ vui vẻ với cuộc sống như thế này của mình.

Loại hình này bình thường cũng sẽ phải yêu cầu mang bạn gái đi theo? Cô cũng nhớ trước kia Tiết Thiệu Trạch mỗi khi đi ra ngoài xã giao thì tám chín phần đều sẽ dẫn Lữ Bích Viện đi theo cùng .

Vậy nếu như cô không đi cùng anh đến đó thì bạn gái của anh sẽ là ai đây? Người phụ nữ nào lại may mắn được đi theo bên cạnh anh như vậy?

Tình Tình vì cái ý tưởng chợt phát sinh trong đầu làm cho sợ hãi.

Thật ra thì anh tìm ai làm bạn gái thì cũng có liên quan gì đến cô chứ? Cô rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì? Xem ra con người thật không thể nhân hạ quá lâu bằng không sẽ rất hay suy nghĩ lung tung.

“Thiếu phu nhân, làm sao vậy?” Chị Ngọc thấy Tình Tình đang ăn dở chợt dừng lại thì cho là đồ ăn này có vấn đề gì.

“A, không có việc gì.” Tình Tình đặt cái muỗng xuống nói ” Chị Ngọc, đầu tôi có chút không thoải mái, cái này chị mang xuống trước đi, tôi muốn nằm nghỉ một lát.”

Trong lòng cô chợt dâng lên một nỗi phiền muộn không sao diễn tả được, ăn thế nào cũng không vào nữa. Không giải thích được nguyên nhân, chỉ là vừa nghĩ tới anh và người phụ nữ khác tay trong tay cùng nhau tham dự hoạt động tiệc rượu phong phú như thế thì cô lại cảm thấy rất không thích hợp, rất khó chịu, thật là khó chịu.

“Tứ thiếu phu nhân, có muốn gọi bác sĩ hoặc Tứ thiếu gia hay không?” Chị Ngọc thấy sắc mặt của Tình Tình không tốt nên quan tâm nói. Nếu mà nhờ xảy ra chuyện gì, thì người đầu tiên bị mắng nhất định là chị ta. Tứ thiếu gia đối với thiếu phu nhân của mình luôn thương yêu chiều chuộng mấy chục người của nhà Mộ Dung từ trên xuống dưới có ai mà không biết, không hiểu?

“Không cần, tôi nằm một chút là tốt rồi. Chị cứ đi xuống trước đi.” Tình Tình nhắm mắt lại không muốn nhiều lời thêm nữa.

“Vậy nếu cô có chuyện gì thì cứ gọi tôi.” Chủ tử cũng đã nói như vậy rồi, chị cũng không muốn nhiều lời nữa. Chị Ngọc không nói gì nữa liền quay người đi xuống dưới.

Sau khi thấy Chị Ngọc rời khỏi phòng, cả người Tình Tình lần nữa lại nằm trên ghế sofa. Trời ạ, hôm nay không biết là đầu óc cô có vấn đề gì, tại sao vừa nghĩ tới anh mang theo người phụ nữ khác đi ra ngoài xã giao trong lòng lại thấy vô cùng không thoải mái!

“Đàn ông mà, không phải ai cũng như vậy sao! Có một lại muốn có hai! Trong nhà có vợ đẹp, bên ngoài lại có thêm người tình! Làm sao có thể thỏa mãn đây? Mà lúc nào sẽ cảm thấy thỏa mãn?”

Nhắm mắt lại, giống như có thể thấy được cô khi còn bé thỉnh thoảng từ trong mộng tỉnh lại, lại thấy mẹ của mình vốn đã đi ngủ lại ngồi ở ban công trước nhà, nhìn về phía bồn hoa nhỏ màu xanh dương lấp lánh một mình.

Đúng vậy, trước kia cô không hiểu tại sao mẹ làm như vậy, cũng không dám đi hỏi. Hiện tại, dưới tình huống như thế này cô thế nhưng đã hiểu rõ ràng.

Tiết Thiệu Trạch nhất định cũng đã từng vô cùng yêu mẹ của cô, bằng không, mẹ làm sao có thể bỏ trốn cùng ông được? Khi đó bỏ trốn là một chuyện động trời đến đường nào!

Nhưng mẹ cô lại dám làm! Kết quả thì sao?

Trương Ái Linh cũng đã từng đem phụ nữ chia ra làm hai loại, ra cửa là hoa hồng đỏ, ở nhà là hoa hồng trắng.

Đàn ông cả đời đều sẽ gặp phải hai loại phụ nữ, một kiểu là dịu dàng sẵn sàng, một kiểu khác lại nhiệt tình như lửa. Khi cưới được một người, sẽ cảm thấy một người khác tốt hơn. Tóm lại, không có được mới là tốt nhất. Điều này chứng tỏ đàn ông trời sinh đã có thói hư tật xấu trong người rồi.

Tiết Thiệu Trạch cũng vậy cái ông muốn chính là có một người vợ thuần khiết cùng một người tình nóng bỏng bên ngoài? Nhưng chắc hẳn ông chưa bao giờ có nghĩ qua, không thể cùng một lúc có thể ăn cả cá và tay gấu được? Đúng là lòng tham không đáy, trên đời này, có tiền bạc lại có thời gian thì người đàn ông nào mà chẳng không tham lam?

Vậy thì chuyện của cô và Mộ Dung Trần nói rốt cuộc là loại nào đây? Có lẽ đều không phải là hai loại trên?

Thật là ngu ngốc, tại sao cô lại muốn đem chính mình cuốn vào chuyện này? Liên quan gì tới cô chứ?

Vốn là một buổi chiều thật đẹp, nhưng bởi vì vấn đề hoa hồng lại khiến cho tâm tình của Tình Tình phiền muộn không thôi.

Ngay cả bữa tối ăn cũng không thấy ngon! Yến tiệc hôm nay cả Mộ Dung Hàng Nhậm và Thái Chi Lan cũng đến, Lâm Thục Mẫn dĩ nhiên cũng đi, cho nên hôm nay cô không phải xuống dưới lầu dùng cơm.

Nhưng khi đối mặt với thức ăn vô cùng đẹp mắt và ngon lành kia thì cô lại không ăn được bao nhiêu. Sau khi người giúp việc thu dọn đi, một mình cô đối mặt với gian phòng trống không thì lần đầu tiên Tình Tình cảm thấy cả người lạnh lạnh vô cùng cô đơn.

Mặc dù đang mở điều hòa ấm rồi nhưng cô vẫn cảm thấy sợ trước không khí lạnh lẽo này.

104. Chương 104: Hồng Đỏ Hay Hồng Trắng? (2)

Vì muốn chiêu đãi công nhân viên một năm đã làm việc vất vả cống hiến sức lực cho công ty nên tập đoàn Mộ Dung hàng năm đều cử hành yến tiệc cuối năm vô cùng long trọng. Ngay cả Đồng Sự Trưởng của công ty bình thường muốn gặp cũng không gặp được và các nhân vật lớn khác cũng đều sẽ xuất hiện, ít nhất thì ở thời điểm đọc diễn văn cũng sẽ lộ diện.

Sau khi hàn huyên cùng với mấy vị quản lý cao cấp được một lúc, Mộ Dung Trần tạm thời đi tới khu dành riêng cho khách quý để nghỉ ngơi, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt thấy đám người náo nhiệt bên ngoài, đột nhiên cảm thấy rất muốn đi về nhà. Dù sao cũng đã lộ diện rồi, không bằng về nhà cùng Tình Tình xem phim hay cái gì cũng không làm còn tốt hơn.

“Thế nào mà chỉ có một người tới thôi?” Tiếng nói từ phía sau truyền đến khiến Mộ Dung Trần phải xoay người lại, thì ra là Mộ Dung Khiêm, người mà anh luôn cực ít giao tiếp cũng như chuyện trò. Hôm nay thế nào tâm tình lại tốt như vậy lại chủ động đi chào hỏi anh?

“Cậu cũng không phải là một mình thôi sao?” Mộ Dung Trần đem ly rượu trong tay đặt lên trên bàn sau đó ngồi xuống. “Vẫn không tìm được em dâu sao? Có muốn người trong nhà ra mặt hay không?”

Mộ Dung Trần nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Mộ Dung Khiêm, cũng không đoán được người em trai vẫn luôn trầm mặc ít nói này đang suy nghĩ gì. Nhà Mộ Dung muốn tìm một người, cho dù cô ta có ý trốn tránh ngay cả khi trốn đến tận chân trời góc biển cũng không thể thoát được. Nhưng Phó Cảnh Ca lâu như vậy cũng chưa có trở về đã chứng minh rằng thật ra cậu ta cũng không có đi tìm, cho dù có tìm cũng không huy động đến quyền lực của nhà Mộ Dung.

Theo kinh nghiệm của anh, Mộ Dung Khiêm không thể nào không có tình cảm với Phó Cảnh Ca. Đã có tình cảm mà lại không đi tìm người thì chính là có mục đích khác rồi.

Phó Cảnh Ca, cô có phải quá ngu ngốc hay không? Thế mà lại đi trêu chọc một người đàn ông như vậy?

“Không cần!” Mộ Dung Khiêm ngồi xuống ghế đối diện nói. Anh sẽ làm cho cô phải chủ động trở lại tìm mình, cô gái này, đừng tưởng rằng bỏ đi như vậy mà có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Mộ Dung Khiêm anh chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn! Cô có gan làm, sẽ phải có gan gánh chịu hậu quả.

“Chúc mừng cậu, đã thuận lợi đem Ngôi Sao nắm vào trong tay.” Mộ Dung Trần lần đầu tiên nói tới công việc với Mộ Dung Khiêm. Chuyện này đã gây ra không ít sóng to gió lớn trong nhà Mộ Dung ít ngày trước, ai cũng không nghĩ tới, Mộ Dung Khiêm luôn vô cùng khiêm tốn thế mà lại thuyết phục được các cổ đông lớn chuyển nhượng cổ phần trên tay cho cậu ta. Chỉ với bản lĩnh này cũng đủ khiến ọi người thay đổi cách nhìn rồi. Anh cũng không tin chú Hai không đi tìm hai vị cổ đông lớn kia để thương thuyết. Thế nhưng hai con hồ ly kia ở Ngôi Sao ăn uống no đủ vậy mà lại chịu nhượng lại cổ phần cho Mộ Dung Khiêm thì chỉ có thể nói Mộ Dung Khiêm đích thực cao tay hơn so với cha của cậu ta rất nhiều.

Bản lĩnh như vậy, ngay cả những người chưa bao giờ liếc mắt nhìn cậu ta bao gồm cả chú Hai cũng không khỏi phải mở rộng tầm mắt. Mặc dù bị con của mình đánh bật ra khỏi vị trí Đồng Sự Trưởng nhưng ông

tuy thua lại vô cùng tâm phục khẩu phục. Mà Mộ Dung Đường thì ngược lại khi nghe thấy chuyện này lại chỉ nhếch môi cười nhạt không nói một câu nào.

Sau chuyện này, đoán chừng nhân sự của Tổng Công Ty bên này có lẽ sẽ có biến động hoặc có lẽ là không. Cái này còn phải để xem ý của Mộ Dung Khiêm có muốn trở về hay không đã.

Nếu như cậu ta muốn thì cái vị trí Phó giám đốc hành chính sự nghiệp cũng rất thích hợp. Có thể trong một tuần lễ ngắn ngủi có thể huy động một khoản tiền lớn như vậy thì đây mới chính là khí phách và thủ đoạn mà cháu trai của nhà Mộ Dung nên có. Mà cậu ta, tất nhiên sẽ có tính toán khác.

Một bên là giang sơn, một bên là mỹ nhân, nếu như có thể có được đồng thời cả hai thứ này tất nhiên là chuyện rất tốt. Nhưng nếu như nhất định phải lựa chọn, anh sẽ tình nguyện vứt bỏ giang sơn để chọn mỹ nhân. Tay trong tay đi khắp thiên hạ, không hề tiếc nuối.

Chỉ là, là một thành viên của nhà Mộ Dung, anh có muốn trốn cũng không thoát khỏi được trách nhiệm trên vai!

“Chỉ là tận lực mà thôi.” Mộ Dung Khiêm ở trước mặt mọi người vẫn luôn thể hiện ra thái độ khiêm tốn như vậy. Không chỉ đơn giản tận lực mà được như vậy, để có được thành tích của ngày hôm nay anh đã phải bỏ ra biết bao nhiêu cố gắng mà người khác không thể nào biết được?

Thiên hạ không có ai là ăn cơm trưa uống phở, những lời này không cũng không phải là nói lung tung!

“Sang năm có muốn trở về Tổng Công Ty hay không?” Mặc dù là anh muốn buông tay, nhưng cũng phải có người nguyện ý tiếp nhận mới được. Mộ Dung Trần tùy ý hỏi.

“Tạm thời không có ý định này.” Mộ Dung Khiêm trả lời rất nhanh như đã suy nghĩ sẵn từ trước rồi. Lần trước anh cả cũng đã hỏi vấn đề này, trải qua sự kiện Ngôi Sao kia Mộ Dung Hàng Phong cũng đã tự mình hỏi anh, chỉ là đáp án của anh vẫn đều trước sau như một.

Anh bây giờ, tạm thời không muốn trở về! Sau vấn đề thay đổi lãnh đạo nòng cốt lần này không cần suy nghĩ cũng biết người đàn bà Lâm Thực Mẫn kia sẽ khẩn trương tới trình độ nào. Tuy nhiên anh hiện tại cũng không cần để ý đến bất kỳ quan điểm gì của bà ta.

“Tôi còn muốn tiếp nhận chức vụ quản lý tài chính ở hải ngoại nữa!” Xem ra nguyện vọng này có khả năng phải chờ thêm một chút.

“Tại sao?” Mở miệng hỏi lại không phải là Mộ Dung Khiêm, mà là giọng nói của một người tuổi còn rất trẻ.

“A Kỳ, cậu không phải đang đi theo ba sao?” Mộ Dung Trần quay sang nhìn mặt mày tối tăm của em trai Mộ Dung Kỳ. Hôm nay cậu ta mặc một bộ âu phục màu đen tuyền khiến cho gương mặt còn có chút non nớt của thành thực không ít.

Mặc dù A kỳ mới mười tám tuổi nhưng chỉ cần trở về nước mà công ty có bất kỳ hoạt động gì thì Mộ Dung Hàng Nhậm cũng sẽ để cho nó tham gia.

Đã là con cháu của nhà Mộ Dung, mỗi người đều phải có trách nhiệm của mình. Bọn họ người nào mà không phải tiếp xúc với các nghiệp vụ của công ty từ khi còn rất trẻ chứ?

“Anh Tư, em đang hỏi anh đấy. Tại sao lại muốn làm việc ở bộ phận tài chính của hải ngoại?” Mộ Dung Kỳ ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Trần trong giọng nói thể hiện sự bất mãn rất rõ ràng.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi, kinh nghiệm còn chưa đủ, lại đang ở trước mặt người thân của mình nên căn bản cũng không muốn che giấu làm gì.

“A Kỳ, anh đảm nhận xử lý các nghiệp vụ ở hải ngoại có gì không ổn sao?” Mộ Dung Trần nhướn lông mày nhìn khuôn mặt bất mãn của em trai hỏi.

“Anh Tư, không phải là phương diện xử lý nghiệp vụ. Nếu anh ra nước ngoài chẳng phải sẽ phải ở Luân Đôn lâu dài sao?”

“Luân Đôn có cái gì không tốt sao?” Mộ Dung Trần khinh thường nói.

“Anh là vì người con gái kia sao?” Mộ Dung Kỳ luôn là người nói thẳng không bao giờ quanh co lòng vòng.

Đối với cái người mà cậu phải gọi là “Chị dâu” đó, từ lần đầu trong hôn lễ nhìn thấy chị ta, cậu thật không có một chút cảm tình nào! Anh Tư đối với chị ta tốt như vậy, mà chị ta thì sao? Căn bản là tuyệt đối không thêm quan tâm đến anh Tư, chuyện lần trước gặp phải cậu cũng không muốn nhắc lại làm gì. Nhưng một ngày trọng đại như hôm nay chị ta là tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung lại không cùng đi với anh Tư thì còn ra thể thống gì nữa.

Tuy hôm nay là yến tiệc cuối năm của công ty tất cả đều là người trong nhà, nhưng cũng có mời những khách hàng tương đối quan trọng đến dự. Trừ lần này không nói đến thì chị ta cũng chưa từng đi ra ngoài xã giao với anh Tư bao giờ.

Mặc kệ là đến chỗ nào, chỉ cần phải mang bạn gái theo thì lần nào anh Tư cũng đều dẫn tên trợ lý của mình đi cùng. Đừng tưởng rằng cậu ở nước ngoài mà cái gì cũng không biết.

Tất cả những gì cậu đang làm đều là vì anh Tư!

Chuyện tình của chị ta cậu cũng hiểu một chút, thậm chí cậu còn biết chuyện của mẹ và em trai của chị ta ở nước ngoài. Nếu không phải đang ở nhà Mộ Dung thì chị ta cũng không có bản lĩnh làm như vậy?

Anh Tư từ nhỏ đã thương yêu cậu nhất nên cậu không muốn nhìn thấy anh ấy vì một người phụ nữ mà không màng đến chuyện của công ty. Yêu không có tôn nghiêm như vậy thì thật không đáng giá.

Huống chi chị ta còn chưa hẳn sẽ tiếp nhận thành ý này?

Cộng thêm chuyện vị hôn phu trước kia của chị ta lại muốn đính hôn với Mộ Dung Cẩm chỉ lớn hơn cậu có hai tuổi thì cậu lại càng thêm bất mãn! Đàn ông lẫn phụ nữ của nhà Mộ Dung đều có vấn đề rồi? Bị những người có thân phận địa vị kém xa với bọn họ như vậy làm cho phát điên hết rồi sao?

“Cô gái nào?” Giọng nói của Mộ Dung Trần cũng lạnh xuống. Tuy cậu là em trai mà anh rất thương yêu nhưng không có nghĩa là sẽ để cho nó mạo phạm đến người phụ nữ mà anh yêu.

“Anh Tư, anh là vì cô gái kia và người nhà của cô ta mà quyết định đến nước ngoài làm việc lâu dài hay sao?” Cũng không quản nơi này còn có Mộ Dung Khiêm, Mộ Dung Kỳ trực tiếp nói ra.

Vì một người phụ nữ mà thối lui đến nước này, anh Tư làm sao lại vì một người phụ nữ mà đem lý trí của mình ném ra tận sau gáy như vậy? Cậu tức giận không phải là vì anh đến Luân Đôn tiếp nhận chi nhánh ở hải ngoại của công ty, mà là vì mục đích thật sự của anh kia, đó mới là cái làm cho cậu tức giận như vậy.

“A Kỳ, anh không muốn được nghe lại những lời này lần nào nữa. Cậu tốt nhất là đem những gì mình biết quên hết đi. Còn nữa, không được dùng từ ” cô gái kia” để gọi vợ của anh. Cô ấy chính là chị dâu danh chính ngôn thuận của cậu đấy!” Anh nhú mày, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng.

Anh thật là đã xem thường người em trai chưa tới hai mươi tuổi này. Thật không biết nó có thù nghịch gì với Tình Tình nhưng sự tình của anh không cần phải giải thích với nó làm gì, chính bản thân anh biết mình đang làm gì là được rồi.

Có lẽ là trong mắt người khác việc mà anh đang làm là rất ngớ ngẩn. Nhưng tình yêu không phải là như vậy sao? Yêu một người là do mình tình nguyện, bản thân mình cảm thấy đúng vậy thì cứ làm cho tốt là được rồi.

“Anh Tư.”

“Anh có việc đi về trước! Cũng đừng quên lời vừa rồi anh đã nói.” Mộ Dung Trần đứng lên, liếc mắt nhìn Mộ Dung Khiêm, lời mới vừa rồi nói với Mộ Dung Kỳ cũng bao gồm cả Mộ Dung Khiêm vào trong đó.

Chuyện của Tình Tình, anh muốn để cho cô tự mình quyết định. Nếu đây là bí mật của cô một khi anh đã đồng ý không nói thì sẽ không bao giờ nói. Nhưng cũng không có nghĩa là người khác sẽ không nói đến.

Mặc dù người khác này là anh em của mình nhưng chuyện không nên biết thì vẫn nên không cần biết thì hơn. Anh cũng không biết A Kỳ đã đi điều tra chuyện của Tình Tình lúc nào.

Nhìn bóng lưng của Mộ Dung Trần kiên quyết rời đi, gương mặt âm nhu tuần mỹ của Mộ Dung Kỳ không kìm được tức giận nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi biến mất ngay.

Thiên hạ này không có vấn đề nào làm khó được Mộ Dung Kỳ cậu, chỉ cần là chuyện mà cậu muốn làm thì không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản được, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Nhưng cậu lại có thời gian vô hạn kèm theo tính nhẫn nại, cũng không cần ở nơi này nhất thời nóng vội làm gì.

Cậu sẽ không để cho anh Tư bị một người phụ nữ không yêu mình nắm mũi dẫn đi đâu.

“Cậu không phải là đang muốn tính toán anh Tư của mình chứ?” Mộ Dung Khiêm nhìn sang vẻ mặt bất mãn của tiểu quỷ này. Tuổi còn nhỏ nhưng quỷ kế lại rất đa đoan.

“Liên quan gì tới anh chứ? Quan cho tốt vợ của anh là được rồi.” Bị người khác nhìn ra ý định của mình, Mộ Dung Kỳ hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mộ Dung Khiêm. Đừng tưởng rằng bọn họ lớn hơn cậu mấy tuổi mới gọi là chính nhân quân tử, mới hiểu rõ cái gì gọi là tình cảm.

Tình cảm? Thứ này trên thế giới chính là không đáng tin nhất!

“Cái tốt của người phụ nữ, không phải tên tiểu quỷ như cậu có thể hiểu được. Ăn cơm nhiều thêm mấy năm nữa rồi hãy trở lại đây dạy dỗ tôi.” Người luôn không nhiều lời như Mộ Dung Khiêm tối nay cũng không nhịn được mà nhạo báng cậu ta.

Cũng không biết chàng thanh niên từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng này rốt cuộc là bị cái gì kích thích, lại có ý tưởng cực đoan như vậy. Mộ Dung Hằng Nhậm và Thái Chi Lan cũng coi là danh chính ngôn thuận vì vậy cũng không làm ảnh hưởng xấu đến nhận thức về tình cảm của anh em bọn họ được?

“Tôi mới không giống các anh ngu ngốc như vậy.” Mộ Dung Kỳ cũng không muốn cùng Mộ Dung Khiêm nói tiếp, nếu nói tiếp nữa thì sẽ làm cho lòng của cậu càng để ý, sẽ càng ngày càng mất thăng bằng, tốt hơn hết là đi khỏi đây thôi!

Ngu ngốc? Anh có chỗ nào ngu ngốc như lời cậu ta nói chứ?

Mộ Dung Khiêm nhìn bóng lưng của Mộ Dung Kỳ đang dần khuất dạng thì tự nói với bản thân mình !

Hay tại anh đã không vì một người phụ nữ mà làm ra chuyện gì khác người? Chắc là phải có chứ, cũng chỉ tại người khác nhìn không thấy được điểm khác người đó để mang ra nhạo báng anh mà thôi.

Như vậy cũng gọi là ngu ngốc sao? Chẳng lẽ muốn anh ở trước mặt mọi người bắt nạt một người phụ nữ thì mới không gọi là ngu ngốc?

105. Chương 105: Hồng Đỏ Hay Hồng Trắng? (3)

Nhìn đồng hồ trên tường, đã gần chín giờ tối rồi.

Tình Tình nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa bên cạnh cửa sổ, vừa mới tắm rửa xong, mặc một bộ áo ngủ đơn thuần, lười biếng xoa ra mái tóc đang ẩm ướt, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ.

Anh thế nào vẫn chưa trở về nhà? Không về cũng không điện thoại cho cô, trong khoảng thời gian này khi anh về muộn đều gọi điện thoại báo cho cô việc này dần dần đã trở thành thói quen. Hiện tại lại không thấy khiến cho tâm tình của cô thoáng chút mất mát.

Không phải là anh quên mất đấy chứ?

Thói quen thật sự rất đáng sợ! Nó từng chút từng chút một thấm vào trong người vào lúc lơ đãng thì càng ngấm sâu vào trong thân thể khiến cho người ta bất tri bất giác bắt đầu chuyển động quanh nó.

Cô đây là đang bị làm sao ? Tự dừng lại luồng cuống như thế?

Khi Mộ Dung Trần trở về phòng, đập vào mắt chính là một màn mỹ nhân đang nằm nghiêng trên ghế sofa, không kìm chế được mà lại gần ngồi ở bên sofa sau đó cầm bàn tay ngọc mềm mại của ai kia lên nói: “Đã trễ thế này, thế nào còn chưa ngủ?”

Giấc ngủ của cô cũng có quy luật rất rõ ràng, mặc dù không giống như trước khi còn đi học phải đi ngủ sớm như vậy, nhưng thói quen này vẫn luôn được duy trì.

Cô rũ mắt xuống rút tay lại cũng không trả lời câu hỏi của anh. Thật ra thì khi anh vừa mới mở cửa phòng cô đã phát hiện ra rồi, nhưng lại cố ý không để ý đến anh.

Cô cũng không phải thức để chờ anh trở về, thật sự là không có!

Mộ Dung Trần ở trong lòng âm thầm thở dài, vốn cứ cho là sau đêm hôm đó, quan hệ của bọn họ sẽ có cải thiện nhưng xem ra vẫn là anh đã ôm ảo tưởng quá nhiều.

Đúng là bây giờ thái độ của cô đối với anh không còn xù đầy gai nhọn giống như trước đây nhưng vẫn vô cùng hờ hững. Sự quan tâm thương tiếc của anh đặt ở trên người cô hình như không có mấy tác dụng, cô bây giờ giống như tự đắm chìm trong thế giới của bản thân, đối với tất cả những anh làm đều không có hứng thú.

Ngay từ lần đầu tiên khi nhìn thấy nụ cười như nắng mai của cô thì anh liền cảm thấy nụ cười đó so với vàng bạc châu báu ở trên đời này trân quý hơn rất nhiều. Cũng chính vì nụ cười thoáng qua này đã khiến cho anh vừa gặp đã yêu chỉ muốn độc chiếm lấy cô cho riêng mình. Cho tới tận bây giờ thì lại càng hiếm khi thấy cô cười, tính ra thì cũng đã lâu thật lâu rồi. Anh không biết rốt cuộc phải làm thế nào, yêu thương ra sao mới có thể cho cô ngoái đầu nhìn lại?

Nhìn xuống mái tóc vẫn còn đang ẩm ướt liền nói: “Sao lại không sấy cho khô, ướt như vậy rất dễ bị cảm lạnh đấy.”

Sau khi nói xong liền đứng dậy, lấy máy sấy đến vén những sợi tóc đen như tơ sang một bên, nhẹ nhàng ôm ái sấy khô. Khi vuốt ve từng chút từng chút mái tóc mềm mại của cô anh cảm thấy hành động thân mật này vô cùng ngọt ngào, tuyệt đối không thua kém cảm giác lẳng lặng ôm nhau sau những trận kích tình, mà chỉ những người đang yêu nhau mới có thể thể nghiệm được cảm giác kỳ diệu này.

Cô vẫn lẳng lặng không nói gì, mặc cho anh xoay vần. Giờ khắc này căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Làm sao vậy? Có phải có chuyện gì không vui hay không?” Mộ Dung Trần sau khi đi cất sấy tóc liền ngồi lên ghế sofa ôm cô vào trong ngực hỏi.

Tình Tình mặc cho anh ôm, ở trong lòng anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, vẫn không lên tiếng.

Cô không có thói quen hàn huyên mọi chuyện với anh như vậy. Mỗi lần anh nhiệt tình hỏi han sẽ luôn khiến cho tâm tình của cô rối loạn không biết phải làm sao.

Cho nên cô không dám đáp lại anh.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Những ngón tay thon dài của anh xuyên qua những lọn tóc mềm mại rất giống với con người của cô, nhưng người đang nằm ở trong ngực của anh vẫn không nói một lời nào khiến cho anh nhìn không được phải mở miệng hỏi.

“Có phải mỗi ngày ở nhà rất nhàm chán hay không?” Sau lần xảy ra chuyện kia, nghe Quân gia nói lại hàng ngày cô hầu như không ra khỏi cửa phòng. Một mình ở nhà như vậy rất hay suy nghĩ lung tung.

“.....” Vẫn không có tiếng đáp lại.

“Sang năm, chúng ta sẽ đến Luân Đôn, được không?” Anh muốn tiếp nhận công việc ở bên kia cũng thuận tiện để cho cô tiếp tục đi học. Có chuyện làm thì sẽ không phải suy nghĩ lung tung.

Mà anh cũng mong mau tới mùa xuân để cho khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô có thêm chút xuân sắc, cũng muốn thấy khuôn mặt tươi cười từ lâu không thấy của cô.

Mà cô đáp lại anh vẫn là sự trầm mặc.

Đúng vậy, vẫn luôn là trầm mặc, kể từ đêm hôm đó thì không khí giữa bọn họ trở nên rất cổ quái, cô đối với hành động của anh làm như không thấy, mỗi câu nói mỗi hành động của anh đều coi như không tồn tại. Có lúc làm anh mất kiên nhẫn bị ép đến phát điên vì sự trầm mặc này của cô, muốn đặc biệt khiêu khích tính tình này của cô nhưng cô đều không có phản ứng.

Nếu như nói đêm đó còn có lưu lại chút gì thì đó chính là phản ứng của thân thể cô đối với anh. Cô không hề giống như trước đây hiện tại mỗi đêm khi anh ôm cô đều có thể cảm nhận rất rõ ràng, cô không hề bài xích anh nữa, thậm chí khi anh hôn hoặc vuốt ve thì cơ thể của cô đều phản ứng lại, anh rút cuộc cũng có thể ăn cô theo như mong muốn rồi.

Nhưng mà anh lại thấy điều này không đủ, vĩnh viễn không đủ. Ban đầu chỉ nghĩ nếu không chiếm được lòng của cô thì chỉ cần lấy được người về cũng là tốt rồi; Hiện tại anh lại phát hiện nếu chỉ lấy được người thì không thể nào thỏa mãn được ham muốn chiếm hữu ngày càng lớn trong lòng mình. Hình như anh không chờ được nữa rồi, anh thực sự muốn được cô đáp lại, không cần cô đối với anh sâu sắc nhưng ít ra thì lòng của cô từ từ tiếp nhận anh là được rồi.

Thì ra cái đáng sợ của tình yêu chính là chỗ này, lấy được một chút, lại khiến con người ta trở nên tham lam lại muốn nhiều hơn nữa giống như người bị nghiện vậy có bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Anh rất muốn có được trái tim của cô, mong muốn này vô cùng mãnh liệt, thực sự rất muốn, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể để cho thôi không quật cường nữa, chỉ một lòng một dạ yêu anh mà thôi? Rốt cuộc còn phải làm những gì nữa đây?

Nâng cằm của cô nhìn thẳng vào ánh mắt trong vắt như nước của cô hỏi: “Tình Tình, nói cho anh biết, rốt cuộc phải làm như thế nào thì em mới có thể hài lòng?” Mới có thể để anh chạm được vào trái tim của em?

Đôi mắt của cô vẫn trong vắt như cũ, làm cho anh không tìm được say mê nhưng vẫn không tài nào lý giải được trong ánh mắt đó có bóng hình của mình hay không? !

Anh không chịu nổi khi nhìn thấy cô như vậy, không chịu nổi khi anh cố gắng như thế mà lời nói anh muốn nghe nhất cô vẫn không chịu ban cho. Vì vậy không cần phải hỏi nữa anh liền trực tiếp hôn lên đôi môi xinh đẹp đỏ mọng của cô.

Hôn thật sâu, đầu lưỡi vội vàng thăm dò vào trong môi của cô, lướt qua hàm răng trắng bóng, quần quít cùng đầu lưỡi của cô, những gì thuộc về cô anh một chút cũng không muốn bỏ qua.

Bàn tay vội vàng ở trên người cô xoa nắn dao động, muốn cởi hết quần áo của cô ra, muốn cảm thụ nhiệt độ trên thân thể của cô từ đó cho anh biết, cô vẫn còn ở bên cạnh mình.

Tiếng hôn, tiếng quần áo bị xé nát vang lên, anh như một con dã thú đang nặng nề thở dốc, mỗi một chỗ trên thân thể cô cũng chạy không thoát khỏi bàn tay đang gấp gáp xoa nắn của anh.

Anh bị điên rồi! Hoàn toàn điên rồi, vì phần tình cảm không thể cưỡng cầu và thái độ lạnh lùng của cô ép anh phát điên rồi. Vào giờ phút này, chỉ muốn hóa thân làm sói hoang đem lấy cô cắn nuốt vào trong bụng.

Bị động tác gấp gáp hơn nữa còn vô cùng thô lỗ của anh dọa sợ, cô không hiểu tại sao đang êm đẹp như vậy đột nhiên anh lại nổi điên lên. không hiểu người đàn ông lòng dạ thâm sâu khó lường này đang nghĩ gì, bị hành động của anh làm cho ngẩn ngơ một hồi, mãi cho đến khi.

“A! Không cần.”

Cô vội đưa tay ngăn lại, anh không nên như vậy, mỗi lần anh nổi điên bộ dạng thật là đáng sợ, cô căn bản còn chưa kịp chuẩn bị anh xông vaog như vậy muốn xé rách cô ra sao?

“Bảo bối, ngoan, cho anh vào đi.” Sau khi hiểu rõ cảm giác khi hoan ái phải là hai người cùng phải có tình cảm với nhau thì chuyện một người tiết dục đã trở nên quá mức nông cạn, cái anh cần chính là sự cam tình nguyện của cô.

Hơi thở ngày càng hỗn hển, nặng nề, vẫn đục.

Ham muốn càng ngày càng không thể kìm chế, anh thật rất muốn cô, muốn rất mãnh liệt, nếu cô không cho anh thì anh sẽ học máu mà chết mất!

“Không nên ở chỗ này.” Ghé sát vào như vậy, sẽ bị đụng rất đau.

Nhưng mà nói những lời này như thế nào cũng không giống như là đang cự tuyệt? Thế nào lại giống như đang mời anh lên giường với mình vậy!

Mới vừa không khí rõ ràng còn đang rất tốt mà? Hiện tại thế nào lại biến thành tình hình không thể khống chế được? Cũng không giải thích được tại sao anh lại động tình như vậy?

“Anh rất muốn, hiện tại liền muốn.”

Anh, anh tại sao có thể như vậy? Tình Tình bị hành động giống như đang làm nũng của anh làm ật đở tới tận mang tai, hơn nữa cô còn chưa chuẩn bị xong, như vậy liền. thì sẽ đau chết cô, nhưng nhìn thần sắc anh khổ sở giống như đang rất khó chịu vậy thì tốt cuộc.

“Tình Tình, cho anh, có được hay không?” Nhìn ra cô đang phân vân, cũng biết sự khác biệt giữa thể lực của bọn họ, biết rất rõ ràng là mình có thể cậy mạnh, cứ thế mà xông vào thì có thể lấy được cái mình muốn. Nhưng anh không muốn vậy, anh muốn làm cho cô thỏa hiệp. Dù là đang cố nhịn đến máu trong người phải chảy ngược thì cũng muốn có sự bằng lòng của cô. Anh muốn biết trong lòng của cô rốt cuộc có dành cho anh một chút phân lượng nào không.

Cho dù chỉ là một chút xíu thôi anh cũng thỏa mãn rồi. Nhưng anh có thể hy vọng vào điều đó sao?

Thỉnh cầu như vậy thật rất khó cự tuyệt? Một khi đàn ông đã làm đến mức này thì không người phụ nữ nào có thể cự tuyệt được?

Tình Tình lần đầu tiên không phải vì các loại thủ đoạn uy hiếp mà chủ động ôm lấy anh.

Nếu như anh muốn thân thể cô như vậy thì cô sẽ cho anh! Cùng để cho nhau vây hãm trong trầm luân.vậy!

Khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục cũng chẳng qua là như thế mà thôi?

Cô giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, tiếp nhận anh, một khắc kia vô cùng mỹ lệ sáng lạng, đến chết cũng không rời.

Rốt cuộc cũng làm anh thỏa mãn rồi !

Sau khi ... ^_^ qua đi liền ôm người con gái nhỏ bé đang vô cùng mệt mỏi nói không ra lời trở về trên giường.

“Ngủ rồi?”

“Em không muốn làm hoa hồng!” Rõ ràng là đang rất mệt mỏi tay cũng không buồn động nhưng trong đầu ý thức lại không kìm được nghĩ đến chuyện có liên quan giữa hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng.

Anh muốn khơi lên sự nhiệt tình của mình là vì cái gì? Đầu nói đàn ông là bởi vì tình dục mà yêu, vậy thì anh như thế là vì yêu mà muốn làm với cô hay là bởi vì tình dục mới yêu đây?

Hoặc cũng có thể là cả hai? Nếu như một ngày kia, anh gặp được một người khác cũng có thể khơi lên ham muốn của anh thì sẽ ra sao?

Nói cho cùng, cô từ nhỏ đã là người không có cảm giác an toàn, đã sớm biết mình không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, đến cuối cùng người có thể dựa vào cũng chỉ là chính bản thân mình mà thôi.

Cho nên Tiết Tình cô nếu như có yêu, cũng sẽ không toàn tâm toàn ý, sẽ cất giữ lại ình một phần. Nói cho cùng thì cái mà cô thích nhất chính là cô độc một mình mà thôi.

Có lẽ, cô không đủ can đảm để yêu một lần nữa?

“Cái gì?” Mộ Dung Trần vốn đã nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, không rõ chân tướng nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi. Không làm hoa hồng là có ý gì?

Cô còn có hơi sức cùng đàm luận với anh về vấn đề như vậy sao? Vậy tại sao mới vừa rồi lúc anh trở lại không nói câu nào? Mặc cho anh hỏi thế nào vẫn không lên tiếng.

Cô gái này, thật biết cách...làm thế nào để hành hạ anh mà. Tuy nhiên anh vẫn như cũ cam tâm tình nguyện để cho cô hành hạ.

Một người muốn đánh, một người lại nguyện chịu đựng, thì cũng hợp lý đấy chứ?

“Không có.” Tình Tình nhắm mắt lại. Trời ạ, đầu óc của nàng đúng là không bình thường rồi! Ở trong lòng nghĩ thôi còn chưa tính, tại sao phải hỏi ra mồm như vậy?

“Hoa hồng. . . .” Mộ Dung Trần chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Mặc dù anh thông minh cơ trí nhưng lúc này cũng nghĩ không thông rốt cuộc cô gái này đang suy nghĩ cái gì.

Chẳng lẽ là nhắc nhở anh phải tặng hoa cho cô sao? Đường như từ khi bọn họ ở chung một chỗ tới nay, anh cũng chưa từng tặng hoa cho cô! Nhưng, tặng hoa cho cô với việc không làm hoa hồng thì có liên quan gì chứ?

Người đàn ông này thật sự rất thông minh? Tình Tình ảo não thầm nghĩ rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Cô làm sao lại mang ý nghĩ trong lòng ở trước mặt của anh nói ra như vậy?

“Nếu em không nói, vậy thì chúng ta tiếp tục làm thêm lần nữa vậy?” Rốt cuộc anh cũng không muốn suy tư thêm về vấn đề này, nếu cô không nói thì anh sẽ dùng biện pháp khác để ép cô nói ra.

Dù thế nào đi nữa thì ở trong cảm nhận của cô anh chính là loại đàn ông chỉ biết dùng thủ đoạn để bức bách người khác mà thôi. Nếu bức bách mà có thể lấy được câu trả lời nhanh nhất thì tại sao lại không làm đây?

Dù thế nào đi nữa thì anh đối với phương pháp này cũng rất quen thuộc.

“Mộ Dung Trần, em không muốn làm hoa hồng, mặc kệ là hoa hồng trắng hay là hoa hồng đỏ, em đều không muốn làm, có được không?”

Đây là do anh ép cô! Mà vấn đề kia nói ra thì thế nào? Cô chẳng lẽ lại đi trông cậy vào cái người cả ngày lẫn đêm trong đầu chứa đầy tư tưởng không bình thường sẽ hiểu được chuyện của hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ hay sao?

Hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ? Trí óc thông minh đảo một vòng, hình như mơ hồ lấy được đáp án!

“Không, em không phải là hoa hồng!” Cúi đầu thì thầm bên tai cô, hơi thở nóng rực phun lên vành trắng nõn: “Em chính là hoa anh túc. Khiến cho anh mỗi một lần muốn ngừng mà không ngừng được!”

Theo con đường tình cảm vốn nghiêng ngả chao đảo của cô thì lời nói này đúng là đủ tính thấu đáo! Nhưng đáng tiếc chính là, thủy chung vẫn không thể hiểu được người đàn ông của cô.

Nhưng bảo bối của anh không phải là những loại hoa hồng tươi đẹp kia!

Cô là hoa anh túc tràn đầy hấp dẫn! Chứa đầy chất độc trong đó! Nhưng anh lại tình nguyện bị cô hấp dẫn, bị cô đầu độc! Tình nguyện trúng độc của cô cả đời.

Người đàn ông này, thật sự là rất biết cách tán tỉnh! Cô vùi mặt vào gối, cảm thấy trên mặt dâng lên hơi nóng quen thuộc! Lời nói ám muội lại mịt mờ khó hiểu sẽ luôn làm cho lòng người rối loạn, không biết phải làm sao.

Cô còn chưa muốn cùng anh nói quá nhiều chuyện như vậy! Tránh ình trầm luân không có cách nào gượng lại được!

“Cũng vào một thời khắc nào đó, em chính là của cây hoa tầm gởi. Ở dưới thân thể của anh mà dây dưa quấn quít vòng quanh, làm cho người ta phải yên mến. Uyển chuyển trên đầu gối như vậy có chỗ nào lại không đáng yêu đây. Em nói, có phải thật đúng vậy hay không?”

“Mộ Dung Trần.” Trong giọng nói mềm mại vừa e thẹn vừa cau vang lên trong căn phòng đặc biệt yên tĩnh này khiến cho người nghe bồn chồn. Cô cũng biết, người đàn ông này, nhìn bình thường một thông minh đạo mạo, nhưng ở trước mặt cô lại không chỉ hào hoa phong nhã, hơn nữa còn là cao thủ thủ đoạn tán tỉnh đứng hạng nhất.

Cô mới đang ở cấp bậc mẫu giáo làm sao có thể so với anh được, căn bản không có phương pháp để mà so sánh!

“Bảo bối có muốn cùng anh tiếp tục dây dưa quấn quít vòng quanh không?”. Chuyện cô không muốn làm hoa hồng đặc biệt là hoa hồng đỏ đối với anh mà nói tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt! Chỉ là, việc này cũng không có quan hệ, anh sẽ từ từ dạy dỗ cô sau.

“Ai muốn dây dưa cùng với anh? Anh tự mình dây dưa cùng với cái chăn ấy!” Gương mặt cô đang căng thẳng đến đỏ bừng liền xoay người lại, Tình Tình quyết định không để ý tới nữa người đàn ông này nữa.

“Anh muốn làm gì?” Bị anh chợt ôm lấy từ phía sau, mà tay của anh thế nhưng. Tình Tình không nhìn được nũng nịu nói.

“Ngủ.” Giọng nói không nhanh không chậm thối ra.

“Ngủ thì ngủ nhưng tay của anh đang làm gì?” Thốt lên một tiếng trách móc nhưng lắng nghe có thể thấy được một tia thẹn thùng cùng với bất đắc dĩ ở trong đó.

“Anh không cần phải quá đáng.”

“A, thế nào đột nhiên. Ừm.”

Ga giường lại tung bay, thật là một buổi tối vô cùng náo nhiệt!

106. Chương 106: Bữa Tiệc Đính Hôn (1)

Lập tức đã bước sang năm mới, thời tiết càng ngày càng lạnh rồi, gió đêm thổi lất phất mang theo cái lạnh thấu xương, Phó Cảnh Ca xách theo bao lớn bao nhỏ túi đồ dùng vừa mua ở cửa hàng tiện lợi, đi vào một góc nhỏ, rẽ vào một hẻm sâu.

Đây là nơi cô đã ở trong mấy tháng quá, một khoảng trời xanh và bình yên nơi thị trấn nhỏ.

Cô rất an tâm và vui vẻ khi ở đây. Nơi này không có chuyện gì khiến cho cô phiền não. Cô lặng lẽ bình yên qua ngày thế là tốt rồi. Cô đã được làm điều mình muốn.

Chuyện may mắn nhất là người đàn ông tên Mộ Dung Khiêm kia không có tới quấy rầy cô. Có lẽ bằng thỏa thuận ly hôn kia anh đã ký? Mặc dù đêm hôm trước anh giống như vô cùng bất mãn khi nói về chuyện ly hôn.

Bất mãn thì như thế nào? Chẳng lẽ cô nghĩ anh bất mãn là vì anh yêu cô, quan tâm cô sao? Phó Cảnh Ca, cô không phải là người đã từng bị vẽ bẽ ngoài cửa Mộ Dung Trần làm ê ẩm hay sao?.

Cô và Mộ Dung Khiêm nếu cố gắng cùng nhau tìm ra một giao điểm thì đó chính là oán hận, cuối cùng chỉ là tha thứ.

Cô tay xách nách mang, bò lên lầu ba, mới từ trong túi lấy ra chùm chìa khóa, chuẩn bị mở cửa đi vào, đang muốn đi vào, sau lưng đột nhiên truyền đến nguồn nhiệt áp bức.

Phó Cảnh Ca sợ hết hồn, không còn kịp xoay người hoặc phát ra thét chói tai, liền bị một bàn tay che ngang miệng, một tay kia ôm lấy eo của cô, một giây kế tiếp, đã bị người kia mạnh mẽ ôm lên, bước vào căn phòng nhỏ, sau đó anh dùng chân đá cửa lại.

“Ừm.” Cô giùng giàng, người đàn ông phía sau lưng tỏa ra mùi hương quen thuộc để cho cô hoảng loạn, càng cố gắng giãy giụa.

Trước tiên anh buông tay đang che miệng của cô ra, sau đó đem thân thể của cô nhẹ nhàng ném lên chiếc giường đơn, con mắt lạnh lợi quét qua cái không gian nhỏ này.

Bên trong nhà đại khái chỉ che chắn tạm bợ, bên cạnh là cái phòng tắm nhỏ, vì diện tích nhà có hạn, nên không đặt quá nhiều đồ, trừ giường, chỉ có một tủ treo quần áo, một tủ sách cùng một cái ghế.

Cô gái nhỏ bị nén trên giường đầu óc trở nên choáng váng, từ giường bỏ dậy, mắt đẹp bốc lên lửa giận, bực tức nhìn chằm chằm người đàn ông kia, người đàn ông trước mắt là không mời mà tới, cô đi đến bên cạnh anh, lớn tiếng ra lệnh đuổi khách: “Mời đi ra ngoài, nếu không tôi báo cảnh sát!”

Mộ Dung Khiêm lạnh lùng “Hừ” nhẹ một tiếng, tầm mắt quét qua những chiếc túi đang rớt dưới đất.

Đây chính là cuộc sống mà cô muốn sao? Đường đường là tiểu thư Phó gia, là con dâu nhà Mộ Dung, thế nhưng mấy tháng qua ở nơi này vui vẻ quên trời đất?

Ít ngày trước, anh gọi điện thoại về Phó gia, nghĩ muốn đến đó đón cô về hay lấy địa chỉ nhà của cô, không nghĩ tới cô thế nhưng không để ý tới, vẫn sống ở chỗ này.

Anh muốn cô tự động trở về, không phải là không có biện pháp, đáng tiếc anh lại không làm được càng không muốn dùng thủ đoạn uy hiếp cô.

Cái cô gái xấu xa này, thỉnh thoảng từ trong tim anh nhảy lên đầu anh, đem lòng của anh quấy đến rối một mù.

Anh nhớ thương cô, nghĩ tới cô, lo lắng cho cô. Sợ cô một mình không thể gánh nổi, tay không thể xách vật nặng, làm sao có thể sống một mình bên ngoài lâu đến như vậy? Nếu có nguy hiểm thì làm thế nào?

Cho nên, khi biết cô thật sự vẫn ở nơi này, anh liền lái xe đến.

“Anh tới đây làm gì?” Phó Cảnh Ca ngồi chồm hổm ở trên giường, nhìn gương mặt người đàn ông trước mặt, người đã mấy tháng nay không gặp vẫn không hề thay đổi.

Sau khi cô đem giấy thỏa thuận ly hôn ký xong để lại phòng, chờ anh ký tên, từ đó đến nay cả anh và cô chưa từng gặp nhau. Anh cũng không cần thiết chạy đến nơi xa xôi này gặp cô.

“Nghĩ ly hôn?” Đi theo cô, ngồi lên giường nhỏ, Mộ Dung Khiêm đưa tay cầm cằm nhỏ của cô, ép cô phải đối diện với anh.

Muốn xem trong lòng cô thật ra là đang suy nghĩ cái gì, thật ra thì cũng không khó khăn, trước mặt anh, cô không cố che giấu lòng mình, thật là cô gái không có lương tâm, cái gì cũng viết ở trên mặt.

Đã hai năm kể từ ngày bọn họ ở cùng nhau, trước mặt mọi người cô vẫn tỏ ra khéo léo nghe lời, không lộ ra bất cứ nhược điểm nào, còn đối với anh lại hiện lên nhiều phần sắc bén cùng một vẻ nguy trang thật kỹ, đối với anh dựng lên phòng tuyến.

“Không phải lần trước tôi đã nói qua rồi sao, hơn nữa tôi sẽ không nhận tiền nuôi dưỡng, không còn mang quan hệ gì với nhà Mộ Dung nữa.” Lấy gương mặt sắc bén đối mặt với anh, đây là thứ duy nhất cô có thể dùng để bảo vệ mình.

“Chẳng phải anh chưa đồng ý sao?” Buông cằm cô ra, anh dễ dàng liếc căn nhà của cô một lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Cảnh Ca được không giống như giấy, trong sáng nhưng đôi mắt hiện rõ tia hận thù, cô nhìn chăm chăm vào anh, cắn răng run rẩy hỏi: “Anh nghĩ như thế nào? Từ khi chúng ta bằng đầu đã là sai lầm, tại sao không để cho tất cả trở lại quỹ đạo mà nó vốn thuộc về. Mộ Dung Khiêm, không nên ép tôi làm theo anh nữa.”

“Anh nghĩ, nếu bắt đầu đã là sai lầm, sao không dứt khoát đâm lao phải theo lao? Sai lầm thì cứ sai lầm.” Anh nhìn cô gái đang ngồi trên giường, cười cười.

Phó Cảnh Ca hoài nghi mình nghe lầm, cô cau mày, “Anh nói cái gì?”

“Anh nói. . . .” Anh nhìn chăm chăm cô, giống như nhìn chăm chú và chờ đợi ngày con mồi cắn câu, “Ý định của anh là đưa sai lầm đi tiếp.” Tiếp tục cả đời, như vậy có phải tốt hay không?

Trong nháy mắt Phó Cảnh Ca như bị sét đánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, toàn bộ kinh ngạc viết đầy, hoàn toàn chẳng thể tin tưởng được. Người đàn ông trước mắt, chính là người đàn ông trầm mặc, ít nói, chính là công tử Mộ Dung Khiêm đó sao? Rõ ràng chính là một tên tiểu nhân vô sỉ!

“Anh đừng tưởng bở, tôi đã quyết định rồi.” Phó Cảnh Ca không lưỡng lự, quả quyết trả lời, ngón tay mảnh khảnh chỉ ra phía cửa, “Bây giờ anh lập tức đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn phải nhìn cái mặt anh nữa.”

“Đi ra ngoài? Cảnh Ca, lâu như vậy chúng ta không có gặp mặt, có phải em nên nói câu khác hay không?” Anh tự động đem chuyện ly hôn kia làm thành chuyện không đáng kể, dù sao chỉ cần anh không ký tên, cô chạy đi đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của anh.

“Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói.” Anh ở đây càng lâu cô càng lo lắng, huống chi bây giờ bọn họ còn đang cùng ở trên giường. Cái chỗ này làm nhiều người mơ mộng viễn vông, để nảy sinh hiểu lầm.

Không phải cô muốn nghĩ đến những chuyện mà thiếu nhi không được phép nghĩ đến, mà cô và người đàn ông này chính là đang trong tình trạng như thế, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì thì không cần nghĩ cũng biết, huống chi ánh mắt của anh đang dần trở nên không được bình thường.

“Không muốn nói với anh? Vậy thì trực tiếp làm là xong.”

Cái gì gọi là con hổ mang máu dê? Thiếu gia Mộ Dung Khiêm chính là người như thế. Một tay đè người xuống, đáng thương cho cô gái nhỏ đã bị đè ép chặt chẽ.

“Mộ Dung Khiêm, anh buông tôi ra, anh không thể đối với tôi như vậy, chúng ta đã ly hôn.” Tiếng hét chói tai cùng thanh âm cấn xé quần áo không ngừng vọng ra từ căn phòng nhỏ.

“Buông ra đi?” Mộ Dung Khiêm khàn khàn mà cười ra tiếng, “Em đã quá ngây thơ rồi? Bây giờ em vẫn là vợ của anh, em có nghĩa vụ thỏa mãn nhu cầu của chồng mình.”

Thợ săn có thể bỏ qua con con mỗi khi nó đang trong tay mình hay không? Đáp án đương nhiên là không.

Không để ý đến sự giãy giụa và phản kháng kịch liệt của cô, Mộ Dung Khiêm đem cô gái mảnh khảnh đè ở phía dưới thân mình, bắt đầu hưởng thụ bữa ăn tối của mình.

Anh đói bụng, trước nay chưa có đói bụng, đói bụng đến khiến cho anh không cách nào nhẫn nại, anh nhịn mấy tháng rồi, tối nay phải đòi lại tất cả phải ăn tươi nuốt sống cô gái này.

Anh sẽ để cho cô muốn rời giường cũng không được, muốn đi đâu cũng không đi được.

Trận này kịch liệt và cuồng hoan, kéo dài cả đêm, quả thật đem Phó Cảnh Ca chơi đùa chết đi sống lại, trong không khí mờ ám tỏa ra hơi thở hoan ái, cô mờ mịt bị anh làm cho không hề có lực chống đỡ, cuối cùng đến khi mệt mỏi quá liền ngất xỉu.

Hồi lâu sau cô mới tỉnh lại, mơ hồ mở mắt, phát hiện mình đã bị ôm vào phòng tắm, hết sức nhẹ nhàng khoan khoái nằm ở trên giường, mà bên ngoài thế nhưng đã sắc trời sáng rồi.

Anh đang đứng bên giường mặc quần áo, thấy cô đã tỉnh, một mặt cài khuy tay áo sơ mi, một mặt khác cúi người, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khàn khàn cười một tiếng, đảo mắt một cái thần sắc cũng đã lạnh xuống, lời ít mà ý nhiều nói với cô: “Chúng ta bây giờ lập tức về nhà.”

Phó Cảnh Ca im lặng. Cô biết Mộ Dung Khiêm có chuyện cần làm, không thể không làm được. Nếu như cô dám phản kháng, anh nhất định sẽ trực tiếp đánh cô ngất, rồi mang cô lên xe.

Mà cô, sau khi trải qua tối hôm qua, đã không có nửa hơi sức để chống đối anh.

Anh nói không ký tên là không ký tên sao? Một ngày nào đó nếu cơ hội rời xa anh. Cô không cần cùng một người đàn ông như vậy ở cạnh bên nhau.

Bọn họ không có lý do gì để ở cùng nhau không phải sao? “Cùng nhà khác ngõ”, có thể dùng từ này để hình dung tình cảnh trong mấy năm này, quan hệ của anh và cô, đó là từ chuẩn nhất.

Chẳng lẽ anh thật còn muốn tiếp tục nằm mơ đi xuống sao? Không, cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp thoát khỏi lòng bàn tay của ác ma mới được.

“Đang suy nghĩ gì? Hả?” Mặc quần áo tử tế, Mộ Dung Khiêm thấy cô còn đang ngẩn người, thân thể khom xuống, “Phó Cảnh Ca, không nên nghĩ muốn thế nào thoát khỏi anh, đời này, em chỉ có thể ngoan ngoãn sống ở bên cạnh anh có nghe hay không? Em chỉ có thể là của một mình anh”

Đây là lần đầu tiên cô biết Mộ Dung Khiêm sao?

Phó Cảnh Ca bị lời anh nói làm cho hoang mang. Phía trong câu nói đó vì sao cô lại hiểu lầm là anh đang nói.... Anh thích cô

107. Chương 107: Bữa Tiệc Đính Hôn (2)

Cô bị ngu ư?!

Haizzz!

Tiếng thở dài truyền ra khỏi đôi môi nhỏ nhắn, Tình Tình mở mắt to lớn nhìn vào gương trang điểm, trong thấy cái là một cô gái mặc trang phục lồng lẩy, màu tím vây lấy làn da cô chèn ép máu trắng tự nhiên của da thịt càng thêm rực rỡ mê người.

Cô ngoan ngoãn ngồi trước bàn hóa trang, những chuyên gia trang điểm vì cô mà làm tóc, tô điểm cho ngũ quan thêm tinh xảo, mái tóc dài màu đen được buộc gọn gàng, đôi mắt được vẽ càng thêm sáng ngời, đồ trang sức đơn giản và trang nhã, liền đem toàn bộ ưu điểm của cô hiện ra trước mắt

Nhưng lại không được như ý muốn của cô.

“Cô chủ không hài lòng sao?” Hoàn thành giai đoạn cuối cùng, nhóm trang điểm và làm tóc đứng trước gương nhìn cô gái xinh đẹp động lòng người, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng tại sao cô lại than ngán thở dài?

“Không phải, rất tốt. Cảm ơn.” Tình Tình ý thức được trong lúc vô tình mình lại thở dài một hơi.

Năm mới đi qua, hôm nay là ngày Berlin cùng là Mộ Dung Cầm mở tiệc kết hôn, là một thành viên nhà Mộ Dung, làm sao cô dám không tham gia đây?

Đây cũng là lần đầu tiên sau khi cô được gả vào nhà Mộ Dung, lần đầu tiên lấy thân phận con dâu nhà Mộ Dung xuất hiện trước công chúng.

Dù cô không đồng ý thì cũng không có biện pháp từ chối! Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng đến ngày hôm nay lòng cô vẫn có chút khấn trương.

Đúng vậy, khấn trương. Đối mặt với người đàn ông đã từng cùng mình đính hôn, nay lại đi tham gia bữa tiệc đính hôn của anh và cô gái khác, hơn nữa cô gái kia còn là người trong gia đình chồng mình, ai lại không mang tâm trạng như thế?

“Đừng khách khí, Tứ thiếu gia đã chờ cô ở bên ngoài từ rất lâu” Chuyên gia trang điểm khẽ mỉm cười, đang muốn đi ra ngoài, Mộ Dung Trần đã đẩy cửa ra đi vào.

Một thân tây trang càng khiến cho anh trở nên anh tuấn, ngũ quan tuấn mỹ mê người

Sau khi nói qua vào câu với Mộ Dung Trần, chuyên gia trang điểm liền lui ra ngoài.

“Xong chưa?” Tiết Tình Tình hơi e ấp, thấp giọng nói, sau đó nâng gương mặt tinh xảo lên, chuyên chú nhìn anh.

“Tốt, tốt lắm!” Ánh mắt của anh nóng rực, khiến Tình Tình không tự chủ được quay mặt đi nơi khác, không dám nhìn đến anh. Gần đây quan hệ của bọn họ có một chút bất đồng, nhưng anh đối với cô vẫn dịu dàng chăm sóc như cũ, mà cô đối với anh cũng không có bầy xích gì, có lúc thậm chí cô còn len lén nhìn anh, mặc dù giữa bọn họ trao đổi thân thể vẫn chiếm đa số, nhưng cô lại cảm thấy giữa bọn họ thật không giống nhau.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Anh dính chặt bên hông cô, ôm chặt thân thể cô. Cô đang khấn trương? Khấn trương cái gì?

Tình Tình đứng lên, bởi vì không có thói quen đi trên đôi giày ột tất, cho nên lúc bị anh kéo chân thiếu chút nữa ngã nhào, nếu như không phải anh đang ôm bên hông cô..., cô nghĩ, nhất định sẽ té.

“Cảm ơn!” Cẩn môi, cô ở trong lòng anh nhẹ nhàng nói tiếng một lời.

“Mộ Dung phu nhân, loại chuyện nhỏ như thế này không cần nói cảm ơn?” Dem cô khóa ở trong lòng mình. Lúc này, thân thể mềm mại dựa sát vào vào anh, thon dài xinh đẹp đang ở trong tay anh, nhắm hai mắt lại, lông mi thon dài khẽ rung. Mặt mũi anh lạnh lùng, cau mày, tầm mắt nhìn xuống phía dưới, quét mắt nhìn qua bộ trang phục trắng ưu nhã của cô.

Những chỗ cắt xén trên người vừa phải, lộ ra đôi ngực đầy đặn, eo thon linh lung và hấp dẫn, cái mông ngạo nghệ vươn cao, một chữ S hoàn mỹ không thể nghi ngờ.

Ăn mặc như vậy, khiến cho người khác nhìn thấy tất cả? Không bằng không tham dự. Người đàn ông này u uất một hồi, cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, nhịp tim mất khống chế.

Mộ Dung Trần vẫn luôn kiên định cho là trời sanh cô gái này chính là muốn khắc anh.

Mẹ nó! Cô gái này cứ dùng ánh mắt mờ mịt nhìn anh?

Khiến cho trông mắt chim ưng càng thâm thúy hơn, bàn tay khê vuốt ve phần lưng trắng như tuyết của cô, xúc cảm vô cùng ấm áp, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, mặc kệ!

Cúi đầu xuống, tùy ý hôn đủ kiểu, chuyện khác đợi lát nữa lại nói!

Cho nên, khi Mộ Dung Tứ thiếu dất vợ mình xuất hiện tại bữa tiệc đính hôn thì đã muộn hơn rất nhiều người khác.

Bữa tiệc đính hôn lần này, không còn tổ chức đơn giản là phòng khách nhà Mộ Dung, mà chọn một khách sạn cao cấp để tổ chức.

Khi xe ô-tô của bọn họ đến khách sạn thì những chiếc xe hơi sang trọng khác đã nối đuôi nhau xếp thành một hàng dài, khi bước vào cửa khách sạn, liền nghe được những bản nhạc êm ái, tám giờ tối, dạ tiệc đã bắt đầu.

Đại sảnh xa hoa mà trang nhã, thức ăn phong phú đủ mùi vị, người hầu bàn lễ phép chào hỏi khách khứa, mỗi vị khách tại nơi đây đều cao quý, tất cả mọi người đều thuộc giới thượng lưu, mọi người không giàu cũng quý, giá trị con người không thể đo đếm được, cho nên tiêu chuẩn của bữa tiệc này tuyệt đối đứng đầu.

Mặc dù khách khứa đã đông đủ, nhưng cũng không ồn ào, những người quen được đứng thành một nhóm lên tiếng chào hỏi nhau, giọng nói nhẹ nhàng như nói chuyện phiếm, không khí xem ra vô cùng ấm áp và tốt đẹp.

Thân là nhà chủ, Dương Bách Lâm cùng Mộ Dung Cẩm được Mộ Dung Phong hướng dẫn để đi đến chào hỏi những khách quan trọng.

Khi Tiết Tình Tình và Mộ Dung Trần đi vào thì mọi ánh mắt đều tập trung lên người bọn họ. Không chỉ là bọn họ đến trễ, quan trọng nhất là những tin đồn trên báo vào khoảng thời gian trước để cho bọn họ đối với đôi trai gái này càng thêm tò mò.

Trên đời này, chỉ cần nơi nào có những tin đồn bất quá, hơn nữa nó lại thuộc về những người có thân phận và địa vị, thì nó sẽ được chú ý rất nhanh. Đó là bản tính của con người. Chỉ là, trong một số trường hợp, lấy thân phận của bọn họ, dĩ nhiên sẽ không dám nói câu gì vì sợ sẽ truyền đến tai bọn họ; mọi người liền không dám nói về những xì-căng-đan gần đây liên quan đến nhà Mộ Dung.

“Vì sao lại đến trễ như thế?” Thái Chi Lan thấy con trai và con dâu đã đến, cùng mấy quý phu nhân chào hỏi một câu rồi đi đến bên cạnh bọn họ.

Thiệt là, hôm nay là đại sự của nhà Mộ Dung, thế mà hai vợ chồng này lại đến trễ như thế.

“Mẹ, mới vừa rồi trên đường bị kẹt xe !” Mộ Dung Trần nói như chuyện đương nhiên. Tại sao người khác đều không hỏi lại cứ đi chấp nhất anh. Tứ thiếu gia nói như đó là sự thật.

“Tình Tình, trước tiên con nên cùng a Trần đi đến gặp Cẩm nhi chào một tiếng đi, sau đó đến đây mẹ sẽ dẫn con đi chào hỏi một vài người khách trong nhà Mộ Dung.” Không để ý tới con trai đang trừng lớn mắt nhìn mình, Thái Chi Lan cười nói với Tình Tình.

Dù thế nào đi nữa, về tình về lý, bọn họ cũng phải cùng phải nói lời chúc mừng với hai nhân vật chính ngày hôm nay chứ

“Mẹ, vậy chúng con đi trước đây ạ.”

Tình Tình mặc cho người đàn ông bên cạnh có đồng ý hay không, nắm tay anh đi về phía Mộ Dung Cẩm.

Hôm nay Mộ Dung Cẩm mặc một bộ áo trắng tinh khiết, đứng bên cạnh Dương Bách Lâm mặc một bộ âu phục màu đen, một là một tiểu thư xinh đẹp xứng đôi với một thanh niên anh tuấn, thoát nhìn vô cùng xứng với nhau.

Càng đến gần hai người họ, tim của Tình Tình nhảy càng lợi hại, cô khẩn trương nắm chặt tay của người con trai bên cạnh, cô thậm chí khẩn trương đến trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Nhưng ngày nay cuối cùng phải đối mặt thôi! Không chạy khỏi số mạng.

Nếu như đó là người khác, nói hai tiếng chúc mừng sẽ không khó khăn như thế?

“Cầm Nhi, chúc mừng! Tứ ca đã tới rồi!” Khi đứng cách bọn họ một mét, Mộ Dung Trần đứng lại.

“Cám ơn anh tư và chị dâu.” Mộ Dung Cầm kéo tay Dương Bách Lâm, không có ý gì tỏ ra một sắc mặt vô cùng bình thường nhìn Tình Tình.

“Tình Tình, không phải em nên nói tiếng ‘chúc mừng’ với Berlin sao?” Mộ Dung Trần dùng một tay ôm ngang lưng cô, trên cánh tay có chút sức lực.

Đôi mắt cô không tự chủ giương mắt, rơi vào đôi mắt thâm sâu của Berlin. Cô đã từng cùng người con trai trước mặt thề nguyện, dặt tay nhau cả đời, dùng những từ ngữ vô cùng tốt đẹp để nói với nhau

Nhưng hôm nay, người anh nắm tay không phải là cô, mà tay của cô cũng đã sớm khoác tay người đàn ông khác. Hôm nay Dương Bách Lâm chính thức mặt lễ phục, cũng giống như Mộ Dung Trần trời sinh cao quý ưu nhã, khí thế mười phần không giống nhau, một người thì vô cùng lạnh lùng còn người còn lại dịu dàng như nước

“Berlin, chúc mừng.” Trừ một câu nói này, Tình Tình không biết mình còn phải nói gì nữa, cũng chỉ có câu này, mới đúng nhất mà thôi.

“Cám ơn.”

Dương Bách Lâm nhẹ nhàng ngược mắt lên nhìn, liền nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó hai người không thể tránh được liếc mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc ấy, tâm tình rối rắm, đối với việc phải ôm tiếc nuối cả đời, đối với tương lai không xác định, hi vọng đối phương có thể hạnh phúc. Cuối cùng lại chỉ có thể hóa thành “Chúc mừng” cùng “Cám ơn” mà thôi.

Vào giờ phút này âm nhạc như sợi dây nối tình cảm, bọn họ đứng ở nơi đó, cự ly rất gần, yên lặng đưa mắt nhìn.

Ai nói nắm tay nhau mà chết, liền nhất định có thể bên nhau đến già đâu? Anh đã từng cầm tay của cô, vẫn còn không kịp bỏ vào lòng bàn tay của mình, nửa đường thì bị người khác cướp đi! Mộ Dung Trần rất bèn nhảy cảm nhận được thần thái của cô gái bên cạnh, tay đang nắm lòng bàn tay nhỏ bé của cô, tùy sức mà xiết chặt hơn “Chúng ta hãy đi chào hỏi một vài vị tiền bối.” Rất tự nhiên đem Tình Tình đang mất hồn đi nơi khác, xoay người dẫn cô rời xa hai người kia.

Mà hôm nay hai nhân vật chính, rất nhanh lại bị những người khác vây quanh, căn bản cũng không có thời gian đi nói chuyện tình cũ.

“Có muốn ăn chút gì không?” Mới vừa rồi Thái Chi Lan nói muốn mang cô đi gặp một số người thân thiết với nhà Mộ Dung. Chỉ là, thấy cô đang theo mấy người phụ nữ trò chuyện vui vẻ, đoán chừng lập tức sẽ không tới đây nhanh như vậy, cho nên, anh cúi đầu đứng một góc nhìn, giống như một cô gái chất đầy tâm sự.

Mới vừa rồi khi thấy cô và Dương Bách Lâm nhìn thẳng vào nhau anh vô cùng khó chịu, chỉ là, từ hôm nay về sau, bọn họ không còn lý do gì để gặp nhau nữa.

“Em không muốn ăn.” lúc này Tình Tình không có tâm tình ăn cái gì cả, không biết có phải là do cô mang giày gót nhọn hay không, cô đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, chỉ muốn tìm một chỗ an tĩnh và ngồi một mình mà thôi.

“Vậy có muốn uống nước trái cây không?” Biết rất rõ ràng tâm tư của cô, nhưng anh vẫn kiên nhẫn hỏi cô.

“Không cần.”

“Vậy đi vào phòng nghỉ ngơi chút đi?”

“A Trần, Tình Tình!”

Tình Tình còn chưa kịp đáp ứng câu nói của Mộ Dung Trần, Thái Chi Lan đã gọi bọn họ.

“Mẹ.” Đối với Thái Chi Lan, Tình Tình cố gắng để mình tươi cười.

“Tình Tình, đây là Đơn Tuệ Ngữ. Con cứ gọi cô ấy là Tiểu Ngữ là được rồi.” Tình Tình quay đầu, thấy bên cạnh Thái Chi Lan lúc này còn có một cô gái khác, cô ta mặc một bộ lễ phục màu đỏ tươi, thiết kế đơn giản, đem toàn bộ vóc dáng xinh đẹp lộ rõ ra bên ngoài, làn váy giống như cánh hoa nở rộ, bắp đùi thon dài và trắng nõn giống như đang muốn quyến rũ đàn ông, cô giống như một ngọn lửa cuồng dã và rực rỡ, thân mật kéo tay Thái Chi Lan, gương mặt cười rực rỡ.

“Tình Tình, chào cô.” Đơn Tuệ Ngữ chủ động vươn tay chào Tình Tình trước.

“Chào cô.” Tình Tình rất ít giao tiếp với người bên ngoài xã hội, đặc biệt là những cô gái con nhà quyền quý, nên chưa thấy vị Đan tiểu thư này bao giờ, có lẽ là một tiểu thư con nhà quyền quý nào đó, hơn nữa cùng Thái Chi Lan có quan hệ rất mật thiết.

“Ngại quá, Tứ thiếu gia, hôn lễ của anh em không rảnh để tới tham gia, nay có muốn em bù quà hôn lễ không?” Trong lời nói không hề che giấu chút tình cảm, Đơn Tuệ Ngữ mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Mộ Dung Trần.

Mặc dù trong miệng kêu Tứ thiếu gia, nhưng ý tứ trong lời nói đó, cho dù ai nghe được cũng biết họ vô cùng thân thiết. Tựa như đã là bạn bè lâu năm của nhau.

“Đan tiểu thư, không cần khách khí như thế. Trực tiếp đem một vụ hợp tác lớn của tập đoàn M đến cho tôi là được rồi.”

Tập đoàn M là tập đoàn lớn số hai sau Toàn Cầu, nghe nói gần đây đang tính toán một hợp đồng lớn nào đó, số tiền kinh người, hơn nữa đang tính toán nhờ bạn bè hùng hậu giúp đỡ, rất nhiều tập đoàn cũng theo dõi chuyện hợp tác này, có thể nói là cạnh tranh kịch liệt.

Nên tập đoàn tài chính Mộ Dung cũng đang theo dõi, Mộ Dung Trần dĩ nhiên đối với cái vụ án đầu tư này vô cùng hứng thú, nhưng mà bởi vì anh còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm, cho nên chỉ là bảo phó giám đốc bộ phận phát triển đảm nhiệm, ngay cả phương án đối phó cũng giao cho bọn họ xử lý.

108. Chương 108: Bữa Tiệc Đính Hôn (3)

Nghe nói, tập đoàn M đã có ý muốn hợp tác với Đình Phong. Nếu như đại tiểu thư Đan đem món thịt theo béo bổ này giao cho anh, anh đương nhiên không có lý do gì không chấp nhận.

“Tứ thiếu gia, có phải anh đã sớm nhắm tới rồi không?” Mẹ nó, xem cô là đứa ngu ngốc sao? Cô muốn lấy được vụ án kia, cũng không phải dựa vào hy sinh nhan sắc của mình. Đưa cho anh? Nằm mơ vẫn còn tương đối thực tế một chút.

“Đúng vậy, không phải cô nói muốn tặng quà cho tôi sao? Tôi chỉ muốn cái đó mà thôi.” Những món khác anh nhìn chẳng thuận mắt.

“Vậy coi như em nợ anh đi!” Thật là biết nói đùa, cô - Đơn Tuệ Ngữ thà cả đời cô đơn một mình, cũng không cần làm cái vụ mất trắng này với Mộ Dung Trần.

Nhìn bọn họ đối thoại qua lại, hơn nữa chỉ có hai người mới hiểu hai người nói gì, Tình Tình đột nhiên cảm thấy mình là người thừa, không thể bước vào được thế giới của anh, đây gọi Mộ Dung Trần sao.

Mặc dù bọn họ là vợ chồng, cơ hồ ngày ngày ngủ ở cùng nhau, nhưng đối với cô mà nói, thật ra thì anh là người xa lạ nhất cũng là người quen thuộc nhất.

Không thể phủ nhận, lúc nghe bọn họ nói chuyện với nhau thì lòng cô xuất hiện một mảng mờ mịt, mờ mịt được không biết mình đang ở chỗ nào.

Người đàn ông này nói yêu cô, nhưng yêu cái gì của cô vậy? Cô cái gì cũng không hiểu, đến đại học cũng chưa tốt nghiệp, thậm chí bọn họ nói cái gì cũng không biết.

Mà cô đối với người đàn ông trước mắt, đồng dạng là những mảng xa lạ. Thế giới của hai người họ vĩnh viễn cô cũng không thể đặt chân vào. Cái vòng lẩn quẩn, sự khác biệt của trời đất.

Cuộc sống như thế tương lai sẽ như thế nào?

“Tiểu Ngưu, A Trần, các con từ từ tán gẫu nha, mẹ dẫn Tình Tình đi gặp một vài người khác nhé!” Thái Chi Lan cười cười, dắt tay Tình Tình. “Mẹ, Tình Tình còn chưa có ăn cái gì.” Mộ Dung Trần đang nói chuyện phiếm với Đơn Tuệ Ngưu nhìn thấy Tình Tình sắp khởi đi. “Không được, ăn hết đồ mới được đi.”

Cô vốn đã ốm, dạ dày lại hư thì phiền toái.

“Không cần, em đi một mình được rồi.” Tình Tình rất nhanh đem tay mình dời khỏi tay anh. Anh và cô gái xinh đẹp này có gì muốn nói thì cứ nói đi; bọn họ đi chỗ khác không phải tốt hơn sao. Cô cũng không phải là đứa bé.

“A Trần, lát nữa con đi tìm cô ấy cũng được mà. Tình Tình, chúng ta đi thôi.” Thái Chi Lan kéo tay Tình Tình trực tiếp đi ra chỗ khác.

“Tứ thiếu gia, không phải vừa mới kết hôn liền thay đổi thành nô lệ của đàn bà rồi chứ? Này, nói một chút coi, các người nghĩ như thế nào?” Lúc Mộ Dung Trần muốn đi lên trước, Đơn Tuệ Ngưu đưa tay ra ngăn cản anh lại.

“Đơn Tuệ Ngưu, cô xong chưa vậy?” Trực tiếp thét lớn lên, thấy người đã đi trước, nên có hơi nóng lòng chẳng thềm để ý đến ai nữa.

“Mộ Dung Trần, anh thật là hẹp hòi, nói chuyện một chút sẽ chết à!”

“A Trần, đã lâu không gặp.” Một giọng nói quen thuộc ngăn cản bước chân của anh.

Đơn Duệ Kiên là anh trai của Đơn Tuệ Ngưu, tổng giám đốc của Đỉnh Phong.

“Tình Tình, Tiểu Ngưu và A Trần đã là bạn từ thuở bé. Mẹ của cô ấy cùng mẹ vẫn là bạn bè thôi! Chỉ là, sau khi Tiểu Ngưu lớn lên đến công ty làm việc, cơ hội gặp mặt của bọn họ cũng ít đi, về sau có ít thời gian A Trần thường mang cô ấy ra ngoài dạo; nhưng cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, con đừng để ý.”

Thái Chi Lan vừa nắm tay Tình Tình vừa đi vừa nói, mấy câu nói đã đem quan hệ của Mộ Dung Trần và cô gái kia nói rõ. Thì ra là còn là thanh mai trúc mã!

“Mẹ, con không có để ý.” Cũng không phải là cô ngại? Mộ Dung Trần như vậy làm sao không có hồng nhan tri kỷ bên ngoài? Cho dù là đã kết hôn thì thế nào đây?

“Không ngại thì tốt rồi, mẹ sợ con không vui. Chúng nó quen biết một cách bình thường rất ít khi qua lại.”

Thái Chi Lan lôi kéo Tình Tình đến nói chuyện cùng một vài người phụ nữ, Thái Chi Lan nghĩ đến chuyện con trai nói Tình Tình còn không có ăn cái gì, liền đưa cô đến phòng nghỉ, còn sẵn sóc bảo phục vụ đem thức ăn và nước uống vào cho cô mới yên tâm đi ra ngoài.

Ngồi phòng nghỉ rộng rãi, Tình Tình cũng chẳng ăn được bất cứ thứ gì cả, rõ ràng từ giữa trưa đến giờ cô không có ăn gì, nhưng khẩu vị cô rất lạ. Hiện tại cũng không thềm ăn gì cả.

Nói là ở phòng nghỉ ngơi, thật ra chỉ là một căn phòng được ngăn ra với đại sảnh rộng lớn bằng tấm kính lớn, hoạt động của mọi người bên ngoài như thế nào đều có thể nhìn thấy được.

Thậm chí cô còn nhìn thấy Mộ Dung Trần cùng với cái người tên Đơn Tuệ Ngưu trò chuyện rất vui vẻ, chỉ là, bên cạnh của bọn họ còn có thêm một người đàn ông nữa.

Bọn họ đang nói chuyện gì vậy? Trò chuyện vui vẻ như vậy? Nhìn vẻ mặt của anh, rất nghiêm túc, rất vui vẻ. Bộ dạng này của Mộ Dung Trần là một bộ dạng mà cô chưa từng nhìn qua.

Cường thế, bá đạo, vô lại, dịu dàng, ngay cả dáng vẻ lưu manh của Mộ Dung Trần cô cũng đều gặp qua! Nhưng nhẹ nhàng lại vui vẻ như vậy thì cô chưa từng gặp qua.

Anh trước giờ chưa từng vui vẻ vì cô?

“Một người ở chỗ này thật thoải mái nha?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên ở cửa ra vào, đột ngột đến khiến chiếc đĩa trong tay Tình Tình rơi xuống đất, cô quay người lại, nhìn thấy Mộ Dung Kỳ, nụ cười trên mặt cười lại như không cười.

“Anh muốn ăn ở đây sao?” Lấy lại tinh thần, Tình Tình thấp giọng hỏi. Cô không hiểu, mình đối với Mộ Dung Kỳ người thấp hơn cô hai tuổi thế nhưng vì sao vẫn có một cảm giác sợ hãi khi gặp cậu ta.

Đúng vậy, cô cùng Mộ Dung Trần kết hôn lâu như vậy, trừ gặp cậu ta một lần trong hôn lễ, cho đến nay vẫn không có cơ hội gặp lại. Mà gần đây gặp mặt mấy lần, cũng bởi vì anh ở nước ngoài về nhà Mộ Dung nghỉ ngơi ít hôm.

Trước kia cô cũng không nhận ra cậu ta, giống như cũng chưa từng gặp qua cậu ta hoặc làm chuyện gì khiến cậu tức giận? Nhưng tại sao mọi lần nhìn thấy cậu ta, cô cảm thấy ánh mắt cậu ta nhìn cô vô cùng chán ghét, vô cùng lạnh lẽo.

Một rõ ràng tiểu quỷ này mới mười tám tuổi thôi, thế mà ánh mắt lại vô cùng lạnh khốc, khiến người ta sợ hãi.

109. Chương 109: Không Có Quan Tình (1)

“Có chuyện này, không biết có nên nói với mẹ Tư nhỉ?” Mộ Dung Kỳ trong cười nhưng không chân thành cho lắm, chỉ cố gắng nói một câu đùa cợt mà thôi.

Cậu ta đi tới ngồi xuống bên cạnh Tình Tình, từ chỗ cô nhìn ra ngoài, vừa đúng có thể thấy anh tư cùng hai anh em Đan Thị trò chuyện rất vui vẻ.

Tình Tình mở to mắt đi, lại không dám nhìn ra bên ngoài, “Tôi không biết cậu muốn nói cái gì?”

Mộ Dung Kỳ không giải thích được khiến Tình Tình ngây ngẩn cả người. Cái gì gọi là nên nói ợ tư biết? Những lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ cách nhau hai tuổi nhưng cô với cậu ta lại là hai người đối địch với nhau sao?

“Cô không hiểu sao?” Mộ Dung Kỳ ép lên trước, nếu như không phải là sợ anh Tư thấy, cậu nhất định sẽ đưa tay bắt cằm của cô không để cho cô lảng đi nơi khác, “Tiết Tình chuyện, mục đích cô gả cho anh Tư là gì, làm sao có thể sẽ nghe không hiểu tôi đây?”

Từ vị trí đang ngồi, Tình Tình lùi ra sau một bước, cô không có thói quen cùng người ta nói chuyện như thế, vừa lui vừa lắc đầu, “Cậu nghĩ đi đâu vậy? Tôi gả cho anh ấy không vì mục đích gì cả?”

“Không có mục đích? Cô rõ ràng lén phét cùng Dương Bách Lâm, còn quần lên anh Tư của tôi, cô dám xem anh Tư của tôi là thằng ngốc sao!”

“Tôi không có, cậu đừng nói hươu nói vượn!” Cô nhìn thẳng vào anh, nửa điểm cũng không có dáng vẻ của người chột dạ. Chẳng lẽ cậu ta vẫn muốn dựa vào những chuyện trong tạp chí để nói chuyện với cô sao? Cái này Mộ Dung Kỳ thật sự là quá vô lý, không giải thích được vì sao cậu ta lại đến chấp vấn cô.

“Chẳng lẽ những lần trước đều là giả sao?” Mộ Dung Kỳ cũng không nghĩ cứ như vậy bỏ qua cho Tình Tình, mặt mày mang theo vẻ âm trầm và nguy hiểm

“Nếu như cậu chỉ là muốn tới bàn luận chuyện này với tôi, tôi không có gì để nói chuyện với cậu cả.” Tình Tình xoay mặt qua một bên. Mộ Dung Trần đã không còn truy cứu chuyện này, hơn nữa cô cùng Berlin là trong sạch, căn bản không có gì phải thanh minh.

Mộ Dung Kỳ theo ánh mắt của cô cũng thấy bên ngoài, “Tôi không chỉ nói sự kiện kia, tôi chỉ muốn nói về chuyện anh Tư và cô gái bên cạnh.” Tình Tình nhìn anh một chút, không biết sự thù ghét kia là đến từ đâu. Hơn nữa cậu ta nói Mộ Dung Trần và cô gái bên cạnh? Cô gái kia có quan hệ như thế nào với anh?

“Cô ấy là con gái của chủ tịch tập đoàn tài chính Trí Viễn, đồng thời là người cùng anh tư tôi lớn lên, sau đó đến Anh quốc du học lại trở thành bạn bè thân thiết. Bây giờ đang làm việc tại công ty của gia đình,

năng lực không thấp hơn anh tư.” Cậu chính là không hiểu vì sao anh Tư chẳng thèm để ý tới cô? Năm đó lại truyền ra ngoài chuyện anh tư hẹn hò với Phó Cảnh Ca người đang mang chứ vị vợ nhà Mộ Dung.

Tình Tình lẳng lặng nghe Mộ Dung Kỳ nói quá về Đơn Tuệ Ngữ, nhưng cô nghe hoàn toàn mơ hồ, anh có ý gì.

Quả nhiên.

“Cô gái như vậy, nếu kết hôn với anh tư sẽ rất tốt cả về tình cảm lẫn công việc. Gia thế tốt, tướng mạo đẹp, lại có năng lực. Còn cô mang đến cho anh tư tôi lợi ít gì?”

Cô trừ mang đến khổ sở cho anh Tư còn lại vẫn là khổ sở?

Thái độ của cậu ta và khẩu khí của cậu ta cũng như ý tứ bên trong làm Tình Tình hiểu rõ ý cậu ta nói, cô chẳng xứng xách giày cho Mộ Dung Trần?

“Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?” Tình Tình không muốn chơi đoán chữ cùng cậu ta nữa. Muốn nói gì cứ nói đi, cô không quan tâm. Cô tự hiểu mình, so ra kém cái cô Đan tiểu thư đó cái gì, mặc kệ từ phương diện gì, cô cũng thấp hơn cô ta.

Vậy bây giờ Kỳ thiếu gia rốt cuộc muốn cho cô làm gì?

“Cô đã không yêu anh tư, tại sao không rời khỏi anh ấy?”

“Cậu” Tình Tình ngạc nhiên! Mới vừa rồi trong lời của cậu ta đã vô cùng bất mãn rồi, nhưng cậu ta nói như thế là có ý gì? Rốt cuộc muốn gì?

“Tôi hiểu rõ chuyện anh tư ép cô kết hôn với anh ấy!” trong đầu nghĩ sâu xa một hồi lâu, Mộ Dung Kỳ mới chậm chạp nói ra, “Nếu như không phải là Thẩm Diệu Dương, có lẽ cô đã không cùng anh Tư kết hôn rồi?”

Từng chữ từng câu Mộ Dung Kỳ giống như cây kim đâm thẳng vào lồng ngực Tình Tình, sắc mặt cô trắng xanh, cô không ngừng lắc đầu, một chữ cũng nói không ra được.

Chuyện này, Mộ Dung Kỳ làm sao có thể biết? Làm sao có thể? Cô không biết mình nên nói cái gì, cô cũng không cách nào giải thích được, dù sao, cậu ta nói đúng, chuyện cô và Mộ Dung Trần kết hôn, chỉ là bởi vì anh nắm giữ nhược điểm trí mạng của cô.

Chẳng lẽ Mộ Dung Trần không giữ lời hứa nói ra ngoài sao? chuyện kia Tiết Thiệu Trạch hẳn còn chưa biết phải không? Tại sao có thể như vậy?

“Không lời muốn nói sao?” Mộ Dung Kỳ thấy sắc mặt tái nhợt của Tình Tình, trong lòng cười sảng khoái, cô gái này khiến cho anh tư khổ sở như thế, anh mới không để cho cô ta sống tốt “Những chuyện này không phải anh tư nói ra. Nhà Mộ Dung muốn tra loại chuyện này thì vô cùng đơn giản?”

Nhìn ra nghi vấn của cô, Mộ Dung Kỳ lại vì mình anh trai giải thích. Anh không muốn anh tư bị cô gái này hiểu lầm.

“Cậu nghĩ như thế nào?” Tình Tình hít sâu một hơi, sau đó nói. Cô thật dễ khi dễ như vậy sao? Tại sao những người kia đều nhìn cô không vừa mắt đều khinh ghét cô, luôn tìm mọi cách uy hiếp cô?

Một cổ chua xót xông lên trong mũi, cô cảm thấy rất đau.

“Rất đơn giản, tôi sẽ không nói bí mật của cô cho ai khác. Dĩ nhiên, cô cũng phải đồng ý điều kiện của tôi, cô đã không yêu anh tư, không bằng để anh ấy tự do, ly hôn với anh ấy đi!”

“Ly hôn anh ấy?” Tình Tình không thể tin hỏi lại. Nếu như không phải là trường hợp không đúng, cô nhất định sẽ bật cười, thật muốn cười ra ngoài.

Trời ạ! Nhà Mộ Dung là thần sao? Cầm một lý do tùy tiện buộc cô kết hôn rồi giờ cầm một lý do khác đến bắt cô ly hôn?

Trên đời này trời xanh có mắt sao?

Cô phải làm sao mới đúng? Có ai đó nói cho cô biết không? Thật sự là buồn cười mà! Mục đích cô kết hôn chính là muốn đoàn tụ với người nhà, nhưng đừng nói là đoàn tụ, hiện tại đến mẹ cũng chưa từng gặp mặt!

“Nếu như có thể, từ đầu tôi đã kết hôn cùng anh ấy?” Thật là buồn cười a! “Mục đích đã cậu đạt được rồi phải không?”

“Chuyện không liên quan cậu. Nếu như cậu thực sự muốn đi thì cứ đi!” Tình Tình đứng lên, quyết định đi ra ngoài hóng mát một chút, cứ đứng ở chỗ này cô diện mắt

“Tiết Tình Tình, cô đã không yên anh tư, làm gì mà không buông tha cho anh? Cô không cảm thấy anh ấy cùng Đan tiểu thư khá xứng đôi sao?” Mộ Dung Kỳ đứng lên ngăn Tình Tình lại.

Muốn đi? Khi cậu ta còn chưa đạt được mục đích, anh sẽ không để cho cô đi dễ dàng như thế!

“Cậu cho rằng tôi muốn là tôi có thể ly hôn sao?” quả thực là cậu ta bị bệnh thần kinh rồi! Nếu không tại sao cậu ta lại như thế?

“Cô không thương anh tư là vì sao lại không thể?” Mộ Dung Kỳ cười lạnh nói, “Chẳng lẽ cô không bỏ được anh tư sao? Hay không nỡ bỏ vị trí con dâu nhà Mộ Dung?”

“Tránh ra, tôi chẳng muốn nói thêm với cậu nữa.” Tình Tình nghĩ đẩy anh ra, không ngờ tới Mộ Dung Kỳ cũng đang sau lưng nói một câu: “Tiết Tình Tình, chẳng lẽ cô muốn tôi nói cho cô biết, cô không cùng anh tư ly hôn là vì yêu anh ấy sao?”

Yêu anh? Mộ Dung Kỳ nói ra một từ vô cùng xa lạ? Tình Tình muốn mở miệng phản bác anh, nhưng há miệng, lại chẳng nói gì được.

Thương anh sao? Làm sao có thể? Cô hận anh còn không kịp rồi, làm sao có thể sẽ yêu anh?

Giữa bọn họ, không có cái vả, đã coi như là tốt nhất rồi. Cô không thể bỏ tình cảm yêu một người đàn ông mà đã ép buộc cô cưới anh ta.

Nhưng ly hôn hai chữ này nhắc tới, tại sao lòng của cô lại đau như thế? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng bây giờ. . .

110. Chương 110: Không Có Quan Tình (2)

“Tiết Tình Tình, cô sợ chưa?” Mộ Dung Kỳ ngăn ở Tình Tình trước mặt của không để cho nàng đi.

“Tôi phải sợ cái gì?” Tình Tình xoay mặt qua, Mộ Dung Kỳ thật là quá lăm rồi! Về sau đụng phải cậu ta, cô nhất định phải tránh xa xa một chút.

“Trong lòng cô có chút xiu tình cảm nào dành cho anh Tư của tôi không?” Không nói yêu, vậy ít nhất có một chút tình cảm bên trong chứ? Bằng không anh tư quá đáng thương?

Khi anh hỏi những lời này, đương nhiên là có mục đích khác!

Tình cảm? Có sao? trong nháy mắt Tình Tình có cảm giác mình cả người mờ mịt! Mộ Dung Kỳ chất vấn cô có yêu anh hay cô, cô không biết trả lời thế nào, sau đó cậu ta lại hỏi cô, có chút xiu tình cảm nào với anh không, cô cũng chẳng có đáp án.

Trái tim đều làm bằng thịt, anh đối với cô như vậy, làm sao cô lại không cảm nhận được? Cho dù cô muốn cử tuyệt cũng không thể cử tuyệt được, những cử chỉ dịu dàng săn sóc giống như một dòng nước làm ấm áp trái tim cô, không thể nào ngăn nổi .

Nhưng đó là yêu sao? Thích làm sao có thể dễ dàng nói ra miệng như vậy? Nếu như không phải là yêu, vậy thì sẽ là cái gì? Cảm động sao? Đúng vậy, cảm động mà thôi!

Một không khí yên lặng bao trùm lấy hai người

Cho đến khi, “Anh muốn biết rốt cuộc có hay không?”

Anh thanh khàn khàn từ cử truyền đến. Tình Tình mới ngẩng đầu lên. Mộ Dung Kỳ không biết từ lúc nào đã đứng ở cạnh cửa. Một đôi mắt thăm thẳm và bình tĩnh khóa lấy gương mặt đang bối rối của cô.

Mới vừa rồi chứng kiến cảnh A Kỳ ngồi xuống bên cạnh cô, anh lập tức chạy tới đây. A Kỳ không biết chạm dây thần kinh số mấy, gần đây rất không bình thường, anh luôn cố gắng không để cho Tình Tình không đến gần cậu ta.

Nhưng anh nghe đến cái gì? Cô và A Kỳ đang bàn chuyện ly hôn sao?

Chẳng lẽ lúc này, cô muốn ly hôn với anh sao? Tiết Tình Tình, anh thật sự muốn xé nát cõi lòng của em xem bên trong tận cùng là chứa những điều gì

Tình Tình nhìn về phía phát ra giọng nói kia, lúc này, hẳn là nửa câu cũng nói không ra được!

Tiết Tình Tình, nói cho anh biết! thật ra thì em có cảm giác với anh không, nhưng tại sao cô lại không nói gì thế? Sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt.

Đúng vậy, cô không nói ra miệng. Vừa nghĩ tới mới vừa rồi anh cùng Đơn Tiểu Ngừ trò chuyện vui vẻ như vậy, lòng của cô chợt có những cảm xúc phức tạp chẳng thể nào giải thích được.

Cô không muốn để cho anh thản nhiên đi vào lòng mình như thế, ngộ nhỡ ngày nào đó, thật sự như lời của Mộ Dung Kỳ nói, cô cho anh được cái gì, nhất định sẽ giống như mẹ của mình, đời này chỉ ôm đau thương?

Không, cô sẽ không để đi tới ngày đó .

Cậu ta không chiếm được nửa câu trả lời của cô, Mộ Dung Trần từ cửa đi tới, đi ngang qua bên cạnh Mộ Dung Kỳ thì nghiêm mặt nói: “Mộ Dung Kỳ, anh cảnh cáo em, về sau chuyện của anh, không cho phép em nhúng tay vào. Hơn nữa, mặc kệ có việc gì cũng không được tìm cô ấy nói chuyện”.

“Anh tự, vừa rồi em không có nói gì cả?” Mộ Dung Kỳ ngưỡng mặt lên, không muốn thừa nhận mình làm sai.

“Không nói gì sao? A Kỳ, không nên chọc tức giận anh, em nên biết giới hạn của anh thấp nhất là ở đâu nhé, hiện tại, đi ra ngoài.” Anh tạm thời không muốn nhìn thấy khuôn mặt của người em trai mà anh hết mực yêu thương.

Anh thật là không có muốn nghĩ đến, A Kỳ đối với chuyện tình cảm của anh là quan tâm ra sao.

“Anh tự, em không muốn anh bị thương tổn!” Mộ Dung Kỳ cầm quả đấm, nhìn Tình Tình một cái, cuối cùng không có nói gì nữa đi ra ngoài.

Tổn thương? Ngoại trừ chính anh, còn ai có thể gây tổn thương cho anh? Dù là có thương hại, cũng là anh tự chuốc phiền, không trách người khác được! “Thế nào? Không có lời gì muốn nói với anh sao?” Cho đến sau khi Mộ Dung Kỳ đi ra ngoài, anh mới đi tới bên cạnh Tình Tình, cũng không có kéo cô, ngược lại đi đến ngồi xuống ghế sofa.

“Không có.” Không dám đối mặt với anh, Tình Tình cúi đầu nhìn đôi chân của mình, nửa ngày mới đáp một tiếng.

“Tiết Tình Tình, ở bên cạnh anh có phải khiến em rất khổ sở hay không?” những ngày qua rõ ràng quan hệ của bọn họ trở nên khá hơn rất nhiều kia mà, nhưng hôm nay, tại sao cô lại biến thành như vậy đây?

Nói xong cũng không muốn nhiều lời với anh. Cô lại đem tim của mình giam lại rồi sao?

Khổ sở sao? Có lẽ lúc bắt đầu là có thật sự, nhưng bây giờ.

Miễn cưỡng muốn có được cô gái mình yêu thích, thật sự là hạnh phúc như trong lời nói sao? Chỉ có thân thể quấn lấy nhau, anh thật sẽ thỏa mãn sao? Không, anh sẽ không.

“Tình Tình, đến bây giờ, em chẳng có chút tình cảm nào đối với anh sao? Chính miệng em hãy nói cho anh biết sự thật đi.” Anh đứng lên đi tới trước mặt cô, ép buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Cho dù đã hiểu, nhưng anh vẫn muốn mang cho mình một hy vọng nhỏ nhoi, có thể mấy ngày này chung đụng, cảm giác xung quanh là ấm áp, để cho cô giảm đi rất nhiều thù hận với anh?

Cô không biết, thật không biết, cảm xúc trong lòng đã nghiêng trời lệch đất rồi, nhưng toàn thân cô giống như là đau đốn, thể nào cũng chẳng phản ứng nên lời.

Thật khờ, anh thật khờ, tại sao trong thời khắc này, lại vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn ôm tồn một chút hi vọng, hi vọng cô có thể không tàn nhẫn như vậy, cho dù là đồng tình với anh, thương hại anh, miễn cưỡng gật đầu nhẹ, như vậy anh sẽ không kiên trì nữa, nhưng cô không có, chớp mắt cũng không có.

Cái quan điểm này đã bày tỏ rất rõ ràng, đủ hiểu chưa?

Tiết Tình Tình thật sự không có cảm giác gì với anh!

Đưa tay sờ sờ gương mặt thanh tú kia, đôi mắt cánh mũi tất cả đều khiến anh động lòng, tuy nhiên linh hồn của quật cường như vậy, không thương chính là không thương, làm sao cũng chẳng thể thay đổi được. Sớm nên nhận rõ, là anh không muốn nhận thua, mà bây giờ muốn không nhận thua xem ra cũng không thể rồi.

111. Chương 111: Không Có Quan Tình (3)

Đoạn này tình cảm, từ vừa mới bắt đầu chính là anh thiếu cô, dùng thủ đoạn không quang minh để đoạt lấy cô, cuối cùng cũng sẽ không thuộc về mình ? Anh phải làm sao làm, anh còn phải làm thế nào?

“Hiện tại anh muốn đi về, sau đó sẽ bảo tài xế chở em về.”

Tối nay anh muốn trở về sớm, không muốn nhìn thấy gương mặt không cảm xúc của cô, không muốn ôm cô ép buộc cô lệ thuộc vào thân thể anh.

Tâm đã quyết anh xoay người rời đi, thôi, thôi, chấp nhất lâu như vậy, cũng đủ rồi. Thứ anh cần hiện tại chính là sự tĩnh táo.

Anh luôn luôn tự xưng là thông minh, làm sao lại không tỉnh táo trong chuyện này?

Đàn ông cũng không thể không đau lòng, thật sự cái loại cảm giác đau đớn quá cường liệt rồi, mãnh liệt đến anh cũng chẳng biết nói thế nào mới đúng. Loại cảm giác đó quá khắc sâu rồi, khắc sâu đến khiến anh khó thừa nhận!

Anh cũng không rời đi như thế, chỉ còn lại một mình cô. An tĩnh nghỉ ngơi trong, thật là đáng sợ tĩnh, loại này an tĩnh cảm giác hít thở không thông đến sắp giết chết nàng.

Người bên ngoài vẫn còn nói đủ chuyện trên trời dưới đất, mà Berlin cùng Mộ Dung Cẩm cứ mãi đi theo nhóm người kia trò chuyện. Trên mặt của mỗi người hình như cũng ở mang theo những niềm vui riêng, nhưng tại sao cô lại muốn khóc đây?

Đôi mắt đắm lệ trong ánh trăng mờ, cô đang chứng kiến cảnh anh và cô Đan tiểu thư kia nói lời tạm biệt, sau đó Đan tiểu thư không rõ đang nói gì nhanh chân đi nơi khác.

Cũng không đến xem hay quan tâm đến cô nữa. Anh đi thật, trong buổi tiệc đầu tiên anh nắm tay cô xuất hiện trước công chúng, thế mà giờ đây anh lại ném cô một mình.

Một giọt, hai giọt, ba giọt, vô số nước mắt từ trong hốc mắt rót ra ngoài, nhanh chóng rót vào bộ trang phục màu thủy chung, rất nhanh, bộ trang phục đắt tiền ướt thành một mảng lớn.

Cô muốn khóc thành tiếng, nhưng ở nơi đây thì không thể! Cô cũng chẳng ở nơi này nổi nữa. Tâm tình không thể khống chế được căn bản không nên ở đây.

Anh đi, cô cũng đi thôi!

Cố gắng đem những giọt nước mắt trên mặt lau sạch, Tình Tình mang làn váy đi ra khỏi phòng nghỉ, không làm bất cứ kẻ nào kinh động từ từ đi ra bên ngoài.

Ngồi ở trong xe Mộ Dung Trần, nhìn người bên trong vẫn còn trò chuyện vô cùng vui vẻ, trong lòng thật sự là sắp tới cực điểm.

Rõ ràng tự nói với mình, tạm thời rời đi thôi, rời khỏi cô gái kia, nhưng anh ra ngoài lấy xe, rồi lại lo lắng cho tới bây giờ chưa từng bỏ mặc cô như thế, một mình cô ấy có thể làm được gì?

Anh đang lo lắng cái gì đây? Hôm nay người ở chỗ này sẽ không có khi để cô được! Huống chi mẹ của anh - Thái Chi Lan không phải vẫn còn ở đây sao?

Cô ngăn người như thế thì cứ ngăn người đi! Bằng không, anh ngồi ở đây đã nửa giờ rồi, vẫn không thấy cô xuất hiện? Chẳng lẽ còn đang nghỉ ngơi trong phòng hay sao?

Yêu phải do hai bên cùng vun đắp mới có thể tồn tại.

Anh yêu cô, nhưng cô không yêu anh. Cho nên, cô không cần anh.

Từ đầu cô đã không cần anh, là do anh ngu ngốc cứ ở bên cạnh anh.

Thôi, Mộ Dung Trần, mày đã ngu đủ rồi, đi thôi! Lần nữa nhìn cô, cô vẫn không quay lại nhìn anh, cái anh nhìn lúc này chỉ là bóng lưng của cô, Mộ Dung Trần khởi động xe, không tới năm giây, chiếc xe sang trọng đã nghênh ngang rời đi.

Rời đi khí ẩm mười phần yếm khách đại sảnh sau, Tình Tình mới phát hiện thì ra là đầu xuân tháng hai ban đêm lại lạnh như thế. Ra ngoài vội vội vàng vàng, áo khoác của cô không có cầm theo.

Quay đầu lại nhìn một đám người trò chuyện, cái chỗ này, cô không muốn tiếp tục ở nữa.

Xoay người, lấy tay ôm lấy hai vai không ngừng phát run của mình, cầm đầu cầm cổ đi đến phía trước, về phần phải đi tới chỗ nào, cô cũng không biết.

Về nhà sao? Nhà của cô ở đâu?

Vì ngăn cản cổ cảm xúc này, cũng vì để ỉnh nhanh lên một chút rời khỏi nơi này. Tình Tình đem giấy dưới chân cởi ra cầm trên tay.

Nhưng tại sao thời tiết như thế, dạ dày cô giống như đau rất đau, sau đó, tâm cũng đau đớn! Vừa sau đó, toàn thân cô đau đớn, cô giống như bất động!

Vứt bỏ giấy trong tay, Tình Tình ngồi xổm người xuống, thật chặt ngăn chặn không ngừng co rút dưới bụng, lần này đau đớn không giống như những lần trước, ở bụng dưới có một thứ chất lỏng từ từ chảy ra.
. Tình Tình khổ sở cuộn người lại, dưới đèn đường mờ nhạt cô nhìn thấy dưới làn váy tím là màu máu đỏ tươi!

Trước khi mất đi ý thức, cô muốn dùng hết toàn thân bò đến nơi phát ra ánh sáng để nhờ người cứu giúp, nhưng đang bò đi mấy bước, cô không còn chút sức lực nào cả, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

112. Chương 112: Sinh Mạng Yếu Ốt (1)

Trời vừa hửng sáng, Tình Tình mê man cả đêm vẫn chưa tỉnh lại, mơ màng nghe được có tiếng người nói chuyện với nhau ở gần đây.

Là Mộ Dung Trần sao? Trong tai nghe được giọng nói quen thuộc, cô mơ màng nghĩ.

“Không có biện pháp nào khác sao?” Trong giọng nói của Mộ Dung Trần ẩn chứa một tia kỳ vọng, hình như đối với chuyện gì vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không có, thân thể của cô ấy quá yếu.” Bác sĩ mặc áo blu trắng trả lời rất khẳng định.

“. Đại khái đã được bao lâu rồi?” Giọng nói rất nhỏ, Mộ Dung Trần rất khó khăn mở miệng hỏi.

“Theo như báo cáo xét nghiệm thì được khoảng ba tháng rồi.” Như vậy là sau khi bọn họ đi tuần trăng mật trở về thì đã có? Làm sao có thể? Mộ Dung Trần không nói thêm gì nữa, nhưng sắc mặt lại trầm xuống. Trong phòng bệnh cao cấp rơi vào tình trạng trầm mặc đáng sợ.

Tình Tình không hiểu bọn họ đang nói cái gì, ba tháng? Báo cáo xét nghiệm? Bọn họ đang nói cái gì vậy?

Cô lo lắng trần trọc xoay đầu ở trên gối, tiếng động rất nhỏ nhưng vẫn bị người đó nghe thấy, sau đó truyền đến tiếng bước chân đi tới bên giường.

“Ừm. . . .” Tình Tình rên rỉ, đôi mày thanh tú nhíu lại, sau đó lại giãn ra sau mấy giây cuối cùng mở mắt. Nhìn trước mắt toàn một màu trắng tinh cộng với mùi thuốc sát trùng gay mũi, đây là bệnh viện hay sao? Cô tại sao lại ngã bệnh chứ?

Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao một chút ấn tượng cô cũng không có?

Nhưng một giây kế tiếp, Tình Tình liền phát hiện thân thể của mình giống như không thuộc về mình nữa, bụng dưới có một cảm giác lạ lẫm khiến cho cô thấy rất không thoải mái, nghĩ tới trước khi mình ngất đi cảm thấy một trận đau nhói ở bụng kèm theo đó là một dòng máu đỏ tươi chảy ra liên hoang mang nhìn anh nói không ra lời.

“Đã tỉnh rồi sao? Nói cho anh biết có chỗ nào không thoải mái hay không?” Mộ Dung Trần cúi người nhìn cô, bàn tay đặt lên cái trán trơn bóng tiếp đến lại sờ sờ vào gò má mịn màng của cô.

“Đây là đang bệnh viện sao?” Tình Tình mê man nhìn anh, phía sau anh còn có một người đàn ông xa lạ, mặc quần áo bác sĩ.

“Ừ. Có muốn uống chút nước không?” Mộ Dung Trần ngồi xuống bên giường, muốn ôm lấy cô nhưng rồi lại lo lắng cho thân thể của cô còn quá yếu mà ngừng lại.

“Em sao vậy? Tại sao lại phải ở bệnh viện?” Gương mặt xinh đẹp vẫn nghi hoặc nhìn anh, cảm giác rõ ràng thân thể cao lớn đang cứng đờ.

Người đàn ông ở phía sau không biết đi từ lúc nào rồi, lại còn cẩn thận đóng cửa lại cho bọn họ.

“Không có gì, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đã.” Anh không muốn nói cho cô biết, đứa con đầu tiên của bọn họ đã không giữ được rồi.

Tối ngày hôm qua khi anh mới vừa trở lại nhà ở trung tâm thành phố lại lập tức nhận được điện thoại của bà Thái Chi Lan nói Tình Tình không có mặc áo khoác, túi xách cũng không cầm lại không biết đã đi đâu rồi, có phải là đi cùng với anh hay không?

Lúc đó anh mới biết, cô không có ở lại hội trường, cũng không bảo tài xế đưa về nhà.

Trong lòng vô cùng lo lắng khiến cho anh tạm thời quên mất trước đây không lâu anh đã quyết tâm phải cách xa cô một chút, nhưng cô gái này sao lại không để cho anh tĩnh tâm phút nào như vậy?

Ở trong điện thoại an ủi Thái Chi Lan mấy câu, sau đó không nghĩ ngợi gì trực tiếp cầm chìa khóa xe đi ra ngoài tìm người.

Nhưng anh chưa tìm được người, lại nhận được điện thoại của bệnh viện gọi tới.

Tứ thiếu phu nhân của nhà Mộ Dung, mà bệnh viện này lại là một phần của tập đoàn Mộ Dung cho nên các bác sĩ làm sao mà không nhận ra đây? Khi người đi đường gọi điện thoại gọi xe cấp cứu tới đưa người đến bệnh viện thì tất cả đều đã không còn kịp rồi.

Cô rõ ràng vẫn uống thuốc phòng tránh? Làm sao có thể có thai được? Hơn nữa cũng đã được ba tháng rồi! Anh đương nhiên cũng biết sẽ không có loại thuốc gì có thể ngừa thai một trăm phần trăm nhưng mà anh lại đi tin tưởng vào Âu Thánh Nguyên.

Chuyện này, nhất định không thoát được quan hệ với cậu ta.

“Không, em muốn biết, anh đừng lừa gạt em. Em rất cuộc là bị làm sao?” Tình Tình bắt tay anh lại, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, có lẽ bản thân đã mất đi thứ gì quan trọng rồi.

“Tình Tình. . . .” Mộ Dung Trần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô không biết nên nói thế nào về tình huống này.

Anh đã đồng ý với cô, tạm thời sẽ không sinh con. Nhưng hiện tại đứa bé không hề báo trước liền xuất hiện, rồi đến khi bọn họ chưa phát giác ra lại bỏ đi mất.

Anh nên nói cho cô biết sự thật này sao? Có lẽ cô cũng sẽ không quan tâm đến đứa bé này đâu?

“Mộ Dung thiếu gia, bên ngoài có Âu tiên sinh nói muốn tìm ngài.” Cô y tá mặc đồng phục màu hồng áo sau khi gõ lên cửa một hai tiếng liền cất tiếng nói.

“Chờ em khỏe lại, anh sẽ nói cho em biết.” Anh giơ tay cầm lấy bàn tay mềm mại vô lực kia kiên quyết không chịu nói, “Nhắm mắt lại ngủ tiếp một lát đi, em cần nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Mặc dù không xác định cô có cảm giác gì đối với đứa con đã mất của bọn họ nhưng vẫn nên đợi thân thể của cô khá hơn một chút mới nói ra được.

“Chăm sóc tốt cho phu nhân.” Đứng lên giao phó cho cô y tá vừa đi tới bên giường sau đó Mộ Dung Trần đi ra ngoài.

Đôi mắt đẹp sững sờ nhìn anh đi ra ngoài, Tình Tình giống như búp bê vải bị rút hết hơi sức nghe lời anh nhắm mắt lại. Cô thấy mệt quá, thật sự là rất mệt mỏi!

Trong phòng dành cho khách VIP, Âu Thánh Nguyên vừa thấy Mộ Dung Trần đi vào còn chưa kịp hỏi thăm tình trạng của Tình Tình thì đã thấy quả đấm vừa nặng vừa vội hướng về phía mình chào hỏi. “A Trần, cậu bình tĩnh một chút có được hay không?” Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Trần đã ra tay lần nữa, hai người đàn ông trong nháy mắt đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

“Làm cái gì vậy? Chuyện gì cũng từ từ, đừng có đánh nhau!” Âu Thánh Nguyên tránh trái tránh phải chỉ muốn nói chuyện với cậu ta, nhưng thật bất đắc dĩ người ta căn bản đều không thèm nghe lại còn giận dữ hét lên: “Âu Thánh Nguyên ý tốt của cậu không cần phải giải thích!” Rồi lập tức tung thêm quả đấm nặng nề đánh vào gương mặt tuần tú không hề phòng bị của anh.

Lần này Âu Thánh Nguyên cũng tức giận rồi, con cọp không phát uy thì lại bị xem là mèo bệnh chắc? Anh còn đang ngủ lại bị cậu ta gọi điện đánh thức, cái gì cũng chưa kịp hỏi liền chạy tới đây, cũng không kịp nói gì liền bị cậu ta đánh ột trận như vậy, dầu gì anh từ nhỏ cũng luyện qua quyền cước, muốn đánh nhau đúng không, anh nhất định sẽ không thua cậu ta đâu.

“Mộ Dung Trần, cậu có thể bình tĩnh một chút hay không! Tình Tình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cùng một người đàn ông mà đi bình tĩnh đánh nhau, Âu Thánh Nguyên mấy lần liền nắm lấy cổ áo của cậu ta lớn tiếng hỏi.

“Tình Tình mang thai!” Thật sâu thở ra một hơi, Mộ Dung Trần nói ra câu này xong thì cả người lập tức chán chường ngồi xuống.

“Mang thai?” Vậy thì phải là chuyện đáng để vui mừng mới đúng chứ! Nhưng hiện tại có điểm gì đó không đúng, hơn nữa tên đang ở trước mắt này cũng có cái gì đó không đúng. “Vây.” Âu Thánh Nguyên cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt của Mộ Dung Trần, chắc không phải là.

“Âu Thánh Nguyên, cậu rốt cuộc đã cho cô ấy uống thuốc gì? Sao cô ấy lại mang thai được?” Vừa nói đến đây, Mộ Dung Trần mới nhớ tới mục đích mà mình gọi cậu ta tới đây liền lấy tay túm lấy cổ áo lớn tiếng hỏi.

“A Trần, vậy bây giờ đứa nhỏ thế nào?” Cái mà Âu Thánh Nguyên quan tâm nhất vẫn là cái này.

“Không còn!”

“Không còn? !” Đây là tình huống gì?

“Đúng! Không còn nữa rồi! Cậu thật đáng chết có biết hay không, nếu như chậm một chút nữa mới đưa đến bệnh viện, thì ngay cả cái mạng nhỏ của cô ấy cũng không giữ được rồi!” Mộ Dung Trần đã hoàn toàn mất hết đi bình tĩnh nên có như khi đối diện với Tình Tình vừa rồi.

Anh vừa nghĩ tới hình ảnh một mình cô ngã trong vũng máu thì toàn thân liền phát lạnh, một ngàn một vạn cái ngộ nhỡ thoáng qua trong đầu, mỗi một cái anh đều không thể thừa nhận.

Anh cho dù có tức giận thế nào đi chăng nữa cũng không nên bỏ lại cô như vậy! Ngàn sai vạn sai tính ra cũng có một phần lỗi của anh không phải sao?

“A Trần, mình không biết lại có thể xảy ra chuyện như vậy. Thật xin lỗi.” Âu Thánh Nguyên buông tay ra trên gương mặt thể hiện sự đau lòng. Không sai, thuốc anh đưa cho Mộ Dung Trần, trừ lần đầu tiên là thuốc ngừa thai nhưng sau cái này anh đưa cho cậu ta đều chỉ là thuốc bổ mà thôi.

Anh thừa nhận, làm như vậy là có chút không đạo đức. Chỉ là, anh cho rằng có lẽ chỉ có đứa con mới có thể làm cho quan hệ của bọn họ khá hơn một chút, cũng bởi vì bản thân anh nghiên cứu sâu về các loại thuốc, biết những loại thuốc kia mặc dù đối với thân thể vô hại, nhưng kỳ thật chỉ cần là thuốc, như thế nào lại có thể không có một chút tác dụng phụ đây?

Thân là đàn ông, nếu cậu ta không muốn có con thì tại sao không đi thắt ống dẫn tinh vào? Lại muốn cho phụ nữ chịu loại tội này! Nhưng hiện tại anh cũng không dám nói ra những lời này.

Hơn nữa bản thân anh cũng được coi là một trong những tên đầu sỏ gây ra chuyện này?

Sự việc trên đời thật là khó đoán, Âu Thánh Nguyên anh cũng chỉ là muốn làm chuyện tốt mà thôi, làm sao lại biến thành chuyện xấu như vậy?

“A Nguyên, con của chúng tôi không còn rồi!” Giống như chợt già thêm mười tuổi, cả người Mộ Dung Trần ngã ngồi ở trên ghế sofa, vùi mặt ở trong hai tay, giọng nói của anh mang theo chút nghẹn ngào: “Cứ như vậy mà mất đi rồi.”

“A Trần, đừng như vậy!” Chưa từng gặp qua thái độ như vậy của Mộ Dung Trần, Âu Thánh Nguyên ngồi vào bên cạnh vỗ vỗ vào vai anh. Anh chưa bao giờ thấy hận bản thân mình như vậy.

“A Nguyên, đều là sai lầm của mình, không nên bỏ lại cô ấy để cô ấy tự về nhà một mình. Đứa bé không còn, tôi phải chịu một nửa trách nhiệm.”

Nếu như không phải là anh bỏ đi trước, cô ấy nhất định sẽ không một mình chạy đi. Biết rất rõ ràng cô không phải là người dễ dàng rộng mở cánh cửa lòng như vậy, tại sao anh còn muốn ép cô ấy? Vì cái gì mà lại muốn bức cô ấy như vậy?

Anh cũng đã chờ lâu như vậy, hà tất phải nhất thời nóng lòng?

“A Trần, sau này vẫn sẽ lại có mà!”

“Về sau lại có?” Mộ Dung Trần dùng sức ôm mặt của chính mình, một đêm chưa ngủ nên có chút mệt mỏi. Tương lai về sau, ai biết được? Bọn họ về sau sẽ ở nơi nào đây?

“Tình Tình đâu?”

“Hiện tại tạm thời không có việc gì rồi.” Cô ấy còn không biết mình có con sau đó lại mất đi, mà anh cũng không muốn nói cho cô biết chuyện này?

“Có muốn hút một điếu hay không?” Âu Thánh Nguyên nhìn dáng vẻ vô cùng khổ sở kia của anh liền đưa bao thuốc lá qua.

“Không, tôi về phòng bệnh trông cô ấy.” Gọi Âu Thánh Nguyên tới đây cũng chỉ là trong lúc vừa tới bệnh viện, khi biết chuyện xảy ra như vậy thấy khiếp sợ lại thấy rất tức giận, cho nên đã không bình tĩnh mà gọi Âu Thánh Nguyên đến đây.

Nhưng sự tình dù không muốn cũng đã xảy ra rồi có trách cứ thế nào thì cũng làm gì có cơ hội mà làm lại.

Có lẽ thật sự là đứa nhỏ này đã tới không đúng lúc!

“A Trần, chờ mình, mình cũng muốn đi thăm cô ấy.” Âu Thánh Nguyên đi theo phía sau Mộ Dung Trần hai người cùng nhau đi tới phòng bệnh.

113. Chương 113: Sinh Mạng Yếu Ốt (2)

Lúc Tình Tình tỉnh lại lần nữa thì đã thấy Mộ Dung Trần canh giữ ở bên cạnh, bàn tay nắm thật chặt tay của cô, sau đó dùng một giọng nói rất lạnh lùng rất bình tĩnh thanh nói cho cô biết là cô đã sinh non rồi.

Cô mang thai đã được tháng, đứa bé còn không biết giới tính, cứ như vậy mà rời khỏi người của cô rồi. . . . Tình Tình quả thật không thể tin được lời mà Mộ Dung Trần vừa nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mất hồn ngưng lại, tầm mắt từ trên mặt anh chậm rãi dời đi, sau đó nhìn lên trần nhà.

Nhưng cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé ở trong chăn không tự chủ vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng phiu của mình, tại nơi này từng có con của cô, một người cùng với cô có huyết mạch tương liên, ở thời điểm cô cái gì cũng không biết đã lặng lẽ tới. Cô vẫn luôn uống thuốc đúng theo quy định, nhưng mà tại sao lại có thai? Trong khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều đến mức khiến cho cô không còn chú ý đến kỳ kinh nguyệt của chính mình đã lâu chưa có tới nữa.

Sinh mạng làm sao lại yếu ớt như thế? Nói đến là đến, nói đi cũng liền đi. Để cho cô còn chưa cảm thụ được cảm giác làm mẹ đã rời đi rồi!

Mặc dù chưa có từng nghĩ tới sẽ có con với anh, nhưng mà bây giờ tình huống như thế này lại để cho cô không có cách nào tiếp nhận được.

Nước mắt cứ như vậy từ khóe mi tràn ra, âm thầm rơi xuống. Tim làm sao lại thấy đau như vậy?

“Thật xin lỗi, là lỗi của anh.” Mộ Dung Trần nói nhỏ cũng thấy không dễ chịu gì. Nhìn cô không nói một lời âm thầm rơi lệ liền ôm cô vào lòng, lại không cảm giác được nhiệt độ của người cô mà cô cũng không có trả lời lại anh.

“Nói chuyện với anh, Tình Tình.” Anh nắm lấy cái cằm nhỏ của cô quay tới để cho cô nhìn thẳng vào mình: “Không nên như vậy, được không?”

“Bảo bảo. . . .” Cô ghen ngào không nói được thành câu. Đứa nhỏ không có duyên phận cứ như vậy liền rời bỏ cô mà đi!

“Sau này vẫn sẽ có mà.” Mộ Dung Trần đưa tay hơi thô ráp dịu dàng lau đi nước mắt của cô: “Chúng ta về sau sẽ có rất nhiều rất nhiều đứa bé khác nữa.”

Thì ra là cô cũng muốn có đứa con của bọn họ đó bằng không làm sao sẽ khóc đến thương tâm như vậy?

“Hic. . . .” Tình Tình khổ sở nhắm mắt lại.

“Tình Tình? Đừng khóc, được không?” Không ngừng lau những giọt nước mắt đang rơi xuống kia làm cho anh lòng đau như cắt. Lần đầu tiên thấy cô khóc thương tâm cùng với không cam lòng đến như vậy, là bởi vì con của bọn họ sao.

“Em sợ sẽ không có bảo bảo nữa rồi. . . .” Cô vùi mặt vào trong ngực anh nức nở nói.

Trong lúc cô mơ màng ngủ mơ hồ nghe được đối thoại của anh và Âu Thánh Nguyên, nói là thân thể của cô quá yếu, lần sinh non này có thể khiến về sau khó thụ thai hơn, muốn có con có thể có chút khó khăn.

“Sẽ không đâu.” Anh cúi đầu hôn lên gò má ẩm ướt, nói rõ ràng từng chữ từng câu: “Coi như không có thì còn có anh. Có anh là đủ rồi, anh cũng chỉ cần em thôi.” Lời của anh làm Tình Tình khóc càng lợi hại hơn, đôi tay mảnh khảnh níu chặt lấy áo của anh, cô sợ có một ngày nếu như ngay cả anh cũng không cần mình nữa thì cô phải làm sao đây?

Coi như không có con thì người đàn ông này cũng sẽ muốn ở bên cô lâu dài sao?

Bất chợt mất đi đứa con, lòng đau tựa như bị bão lốc quét qua, khiến Tình Tình rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi nữa rất nhanh liền ngã bệnh.

Vì không muốn để cho cô khổ sở, Mộ Dung Trần tận lực giảm trừ lượng công việc, toàn tâm toàn ý ở bên cạnh chăm sóc cô, trừ mỗi buổi sáng phải đến công ty thì những lúc khác anh đều ở bên cạnh cô.

Mà hôm nay, sau khi anh rời bệnh viện đi đến công ty thì Tiết Thiệu Trạch cũng tới đây thăm cô.

Lúc ông đến Tình Tình đang tựa vào gối mềm ở đầu giường, mái tóc đen thật được bện thành đuôi sam, thả xuống bên trái đầu vai, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt thật vất vả mới có một chút khí sắc, cả người nhìn qua vừa suy yếu lại vừa tiều tụy.

Tiết Thiệu Trạch đứng ở cửa phòng bệnh nhìn con gái đang nằm ở trên giường, cũng không dám đến quá gần.

Mấy ngày hôm trước khi Tiết Tình mới vừa nằm viện thì Mộ Dung Trần cũng đã gọi điện thoại báo cho ông, biết tâm tình của cô có thể xuống thấp, cũng sợ mình tới đây sẽ làm cho cô không vui, cho nên người làm cha như ông lần đầu cũng thấy sợ, không dám đường đột bước phía trước.

Sáng sớm hôm nay ông gọi cho Mộ Dung Trần biết tâm tình của cô đã tốt hơn một chút nên liền lập tức tới đây.

“Tình Tình.” Tiết Thiệu Trạch đứng cách giường khoảng một mét nhìn Tình Tình từ nãy tới giờ cũng không nói gì. Cô con gái này, mặc dù ở bên cạnh ông mười năm rồi, thế nhưng ông lại tuyệt nhiên không hiểu rõ cô. Mỗi lần nhìn thấy cô ông vẫn từ đó mà nhìn ra bóng dáng của một người khác nhưng đáng tiếc bóng dáng cũng chỉ bóng dáng mà thôi!

“Thân thể có khá hơn chút nào hay không?”

“Con đã tốt hơn nhiều rồi.” Tình Tình cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên. Cô và Tiết Thiệu Trạch cũng đã rất lâu không có gặp mặt, lần gặp gần đây nhất là nửa năm trước ở trong hôn lễ của cô.

Khi đó đã nghe được một chút chuyện không nên nghe từ đó khiến cho cô vẫn luôn không muốn trở về gặp người cha này, hiện tại lần nữa gặp mặt là ở trong bệnh viện.

Mà sắc mặt của ông xem ra cũng không được tốt.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, hai cha con ai cũng không biết người nào nên mở miệng trước.

“Con ở cùng với A Trần có được không?”

“Vâng, anh đối với con rất tốt.” Tình Tình cúi đầu. Anh vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, trừ lúc cô cố ý đi trên choker anh mà thôi.

“Cha nhìn ra được, nó đối với con rất đặc biệt. Có nó chăm sóc cho con cha cũng thấy yên tâm.” Đối với chuyện con gái để non ông vẫn còn chưa biết nguyên nhân tại sao nên trong lòng có chút bất mãn .

Nhưng lại không thể biểu hiện ra. Chuyện tình của chúng ông cũng không nên nhúng tay vào quá nhiều?

Tình Tình và cha ngồi đối diện với nhau, đôi tay cô đặt trên đùi có chút không được tự nhiên, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng có tâm bình khí hòa cùng với Tiết Thiệu Trạch ngồi nói chuyện, luôn không muốn cho ông sắc mặt tốt, thế nhưng ông lại chưa từng vì vậy mà trách cứ cô.

“Người gần đây có khỏe không?” Tình Tình xoay mặt ra ngoài cửa sổ mới mở hỏi, nhìn bó hoa thạch thảo lớn được đặt ở bên bệ cửa sổ.

Mộ Dung Trần biết cô thích loại hoa xinh xắn này cho nên mỗi ngày đều sẽ cho người mang một bó to tới đây. Mà hôm nay hình như chúng nó nở rộ vô cùng đẹp. Tiết Thiệu Trạch mỉm cười, nhìn sang phương hướng con gái đang nhìn, liền nhìn thấy những thứ bông hoa xinh đẹp kia, trong đầu lại hiện lên dung mạo của vợ mình.

“Mẹ con thích nhất là hoa thạch thảo, bà ấy cũng thích mưa phùn rải rải, cũng thích nhìn ánh mặt trời ấm áp. Mỗi lần bà ấy che ô đi ra ngoài đều sẽ nghịch ngợm vứt cái ô đi.”

Những hình ảnh như vậy chợt mãnh liệt tràn về trong trí nhớ, khiến ột người cứng rắn như Tiết Thiệu Trạch cũng không nhịn được sinh lòng ghen ngạo. Quân Hoa, em có còn nhớ rõ không?

“Bà ấy từng nói muốn sinh hai đứa bé, một nam, một nữ, con trai sẽ làm em còn con gái thì làm tỷ tỷ, bởi vì bà ấy sợ con trai quá nghịch ngợm không quản được.”

“Cha!” Lần đầu tiên, Tình Tình gọi ra, lại phát hiện thật ra thì cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, vì cúi đầu nên cô không thể nhìn thấy vẻ mặt kích động của Tiết Thiệu Trạch “Người. Vẫn thích mẹ con sao?”

“Nha đầu ngốc. Bà ấy là người phụ nữ duy nhất trên đời này khiến cho cha động lòng, cha vĩnh viễn không thể không thương bà ấy.” Đáng tiếc, bà ấy không bao giờ cho ông cơ hội để chăm sóc bà ấy thật tốt.

Tình Tình ngẩng đầu lên, vẫn có chút hơi do dự, mặt của Tiết Thiệu rất chân thành khiến cho cô cảm động, nhiều năm qua si tình như vậy không phải là không đáng giá. Nhưng.

“Mẹ con là người phụ nữ mà cha yêu nhất trên đời này.” Tiết Thiệu Trạch nghe được Tình Tình rất cuộc cũng nguyện ý gọi ông một tiếng “Cha” , trong lòng vô cùng cảm động đi đến phía trước, ngồi xuống ở bên giường, nhìn gương mặt kia cùng người phụ nữ ông yêu cơ hồ mặt giống nhau như đúc.

“Nếu như, nếu như có thể làm lại, cha sẽ bỏ lại mẹ và con sao?” chớp mũi Tình Tình đau xót, không nhận được rơi nước mắt.

“Mười năm sống chết mệnh mang, không suy nghĩ, tự khó quên. Thiên lý cô mộ, khôn kể xiết thâm lương.”
—— Tô Thức

Nếu hỏi khoảng cách xa nhất trên thế gian này, thì chính là khoảng cách của âm dương cách biệt không thể xuyên qua cầu Nại Hà được;

Thế gian này, có một loại thế nào cũng không bỏ xuống được cũng là khổ nhất đau nhất chính là những đoạn hồi ức đứt ruột đứt gan.

Ông đứng ở đầu cầu bên này chung quy lại là chỉ có thể ở trong hồi ức mà thương tiếc đến bóng dáng của một người xoay người đi một cái liền sẽ không trở về.

“Nếu như có thể làm lại một lần nữa, cha nhất định sẽ không để cho hai mẹ con con rời đi. Cái giá này quá lớn, ta không chịu trách nhiệm nổi. Hiện tại, chỉ cần có thể thấy con sống tốt thì cha cũng không hề hy vọng xa vời cái gì nữa. Có đoạn trí nhớ kia của mẹ con cùng với cha, đời này cũng thấy đủ rồi.”

Người ta nói, làm sai không phải là tệ nhất, khó chịu nhất đó là biết rõ là sai lầm rồi nhưng vẫn còn vấp hăm trong đó không tìm thấy lỗi ra đó mới là điều đáng buồn nhất!

Năm đó chính ông đã phạm vào lỗi như vậy, vì thế đã vĩnh viễn mất đi người phụ nữ à ông yêu nhất.

Người ta nói, ông trời không bao giờ già đi cả, tình người khó dứt, mà ông nhất định phải gánh vác thay cho bà những mệt mỏi trên cuộc đời này rồi !

“Cha.” Tình Tình không nghĩ tới Tiết Thiệu Trạch lại yêu mẹ của mình như vậy. Nhưng mà, mẹ có biết không? Hiện tại cô thật không thể nói, bởi vì cô đã lâu không có gặp bà, không biết bà hiện tại như thế nào, có nguyện ý tha thứ cho ông hay không.

“Được rồi, Tình Tình, đừng khóc. Thân thể của con vừa khá lên một chút, phải giữ cho tâm tình vui vẻ. Cha không có chuyện gì!” Rốt cuộc cũng không để ý tới bất kỳ điều gì nữa Tiết Thiệu Trạch kích động ôm lấy Tình Tình, cô là con gái duy nhất của ông, toàn thân đều thấy cảm động đến run rẩy .

Ông đã cho rằng cả đời này cô sẽ không tha thứ ông, cũng sẽ không có được thời khắc thân mật ấm áp bên con gái như vậy nữa .

“Cha.”

Tình thân đã bị đình trệ hai mươi năm rốt cuộc vào giờ khắc này toàn bộ đều bộc phát hết ra ngoài.

114. Chương 114: Sinh Mạng Yếu Ốt (3)

Có lẽ hôm nay thật sự là một ngày rất thích hợp để thăm bệnh, khi Tiết Thiệu Trạch vừa đi không lâu, lại có một người không ngờ được tới thăm cô.

Dương Bách lâm xách theo một túi lớn toàn bộ là táo mà cô thích ăn nhất còn có cả một bó hoa hồng trắng nữa.

“Bách Lâm, làm sao lại có thời gian rảnh rỗi tới đây?”

Sau khi đem hoa và trái cây đưa cho nhân viên hộ lý bên cạnh Dương Bách Lâm ngồi lên ghế ở bên giường, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn gầy guộc của cô: “Buổi trưa tan làm nên tới đây, em có khá hơn chút nào hay không. . . .”

“Em đã đỡ hơn nhiều rồi.” Tình Tình nhìn vào khuôn mặt có chút gầy của Dương Bách Lâm, không phải gần đây anh rất bận sao? Mộ Dung Cẩm có biết anh tới đây thăm em không?”

Vấn đề này cũng không thể không hỏi được! Những ngày nằm viện này, người giúp việc trong nhà mỗi ngày đều đặc biệt vì mang tới các loại canh bồi bổ, Thái Chi Lan thì thường ngày cứ vào xế chiều cũng sẽ tới thăm cô, ngay cả Lâm Thục Mẫn vẫn nhìn cô không vừa mắt cũng đến một lần với Thái Chi Lan nhưng Mộ Dung Cẩm thì ngược lại chưa tới lần nào.

“Anh có gọi điện thoại cho cô ấy, sau khi khai giảng cô ấy cũng có chút bận, cho nên không cùng tới đây.” Dương Bách Lâm mỉm cười cầm lấy một cái quả táo rồi đeo gang tay dùng một lần vào nói: “Có muốn ăn hay không, anh gọt cho em.”

Nếu không có chuyện gì xảy ra thì bọn họ đã là vợ chồng của nhau rồi, những việc có thể làm cho cô anh nhất định sẽ tận lực mà làm. Sẽ không để cho người khác có cơ hội nắm được điểm yếu để nói lung tung nữa.

Thương tổn như vậy, đối với người nào mà nói, cũng không thể chịu nổi. Dù cho có nói không phải thì anh cũng không tin.

“Không có gì đâu. Em chỉ không muốn cô ấy hiểu lầm thôi.” Tình Tình cười nhạt giải thích.

“Sẽ không đâu. Anh đã nói qua với cô ấy rồi.” Thật ra thì Mộ Dung Cẩm không phải là người khó khăn như vậy, nhưng vì là thiên kim tiểu thư nên tính khí như vậy cũng khó tránh khỏi có một chút, nhưng mà khi ở trước mặt của anh thì cô vẫn luôn rất chỉnh chu.

Đối xử với cha mẹ của anh cũng không tồi, đối với anh cũng được coi là rất nhân nhượng rồi! Một cô gái như vậy cũng không đến mức làm cho người ta chán ghét nhưng thích thì cũng chưa phải.

Anh không yêu cô! Cho nên chỉ có thể tương kính như tân mà thôi.

” Em gần đây gầy quá, phải ăn nhiều lên một chút.” Dương Bách Lâm gọt vỏ táo rồi cắt thành từng miếng nhỏ cho vào trong đĩa sau đó đưa tới trước mặt của Tình Tình.

“Cám ơn anh, Bách Lâm, anh vẫn thích chăm sóc người khác như vậy.” Tình Tình ảm đạm cười. Không khỏi nhớ đến trước kia khi bọn họ ở chung một chỗ anh luôn là người chăm sóc cho cô, hiện tại vẫn là như vậy.

“Ai bảo em luôn có dáng vẻ cần người khác chăm sóc như vậy!” Dương Bách Lâm cũng yếu ớt cười. Tình Tình đúng là đối với những người không quen thuộc vẫn luôn không để ý, cũng rất ít cùng người khác thân mật lui tới, cho dù là bạn học nữ cũng vậy.

Người khác đều cho rằng cô không dễ ở chung, thật ra thì, cô cũng chỉ là cô gái nhỏ cần người chăm sóc mà thôi. Nhưng hiện tại đã có Mộ Dung Trần đối tốt với cô như vậy, có lẽ cuộc hôn nhân của bọn họ cũng không phải là kinh khủng như người khác đã nói, không , thậm chí còn có thể nói là rất tốt đẹp nữa?

“Đúng rồi, anh gần đây cũng không đến trường sao?” Tình Tình chọn một miếng nhỏ cho vào trong miệng, thanh thúy nhai.

“Ừm, có chứ! Vừa phải đến công ty, vừa phải chuẩn bị lên nghiên cứu sinh nên cũng rất vội!” Rất may học phần của anh đã sớm kết thúc, luận văn tốt nghiệp cũng đã chuẩn bị xong, bằng không thật sẽ nổ tung đầu lên mất.

“Anh muốn tiếp tục học nghiên cứu sinh sao?” Tình Tình nhớ trước kia anh đã nói qua khi tốt nghiệp đại học sẽ phải về làm cho công ty trong nhà, hiện tại thế nào lại rảnh rỗi đi học nghiên cứu sinh?

“Đúng vậy.” Dương Bách Lâm thở dài: “Bây giờ và trước kia không giống nhau.” Chỉ là trong bốn năm đại học những thứ học được thật sự có hạn, sau này Dương gia và nhà Mộ Dung kết thân tất nhiên sẽ không ngừng lớn mạnh, muốn quản lý được thì anh còn phải học thêm rất nhiều, bằng không biết đối phó thế nào với những vấn đề lớn hơn đây? Dù thế nào đi nữa bây giờ cha của anh vẫn còn trẻ, anh có thể vừa đi học vừa đến công ty giúp một tay.

“Tình Tình, em không nghĩ trở về trường học cho đến khi tốt nghiệp không?”

“Ừm, chờ đến khi xuất viện rồi hãy nói!” Giống như vừa nói, cô thật sự là người tương đối lười biếng. Bất quá cái này phải để cho Mộ Dung Trần an bài thôi.

Anh không phải đã nói muốn cùng cô đi thăm mẹ của cô sao? Nếu như không phải vì chuyện vừa xảy ra này, bọn họ đã sớm lên đường rồi. Cô muốn sớm một chút xác định xem mẹ rốt cuộc thế nào.

Hôm nay sau khi chứng kiến cha như vậy càng làm kiên định hơn quyết tâm của cô.

“Không sao, trước tiên đem bồi dưỡng tốt thân thể rồi lại nói. Đúng rồi, quên nói cho em biết một chuyện, nhóm giáo viên dạy cho chúng ta.” Vì để cho Tình Tình có thể vui vẻ một chút, Dương Bách Lâm kể về một số chuyện lý thú ở trường học, chọc cho Tình Tình thật lâu chưa có cười cũng không nhin được cùng anh cười lớn, một màn này bị Mộ Dung Trần đứng ở ngoài đang định đẩy cửa tiến vào nhìn thấy được.

Ánh mắt khẽ nheo lại, khóe môi lạnh nhạt giương lên, nhìn chăm chú vào đôi nam nữ hết sức xứng đôi bên trong kia qua khe cửa chưa được khép chặt.

Nếu như không phải có anh tham dự vào, bọn họ sẽ ở cùng với nhau chứ? Dương Bách Lâm thật sự cũng là một người đàn ông không tệ, xuất thân trong sạch, tính tình chính trực. Mà anh cũng chỉ là lợi dụng nhược điểm của cô mới hèn hạ cướp được cô về tay mà thôi.

Anh đã rất lâu không thấy cô cười rồi? Mấy ngày nay, dù anh lúc nào cũng ở bên cạnh cô nhưng cũng không thể khiến cho cô cười một cách vui vẻ như thế.

Nếu như có thể để cho cô cười tươi sáng lần nữa, cho dù là vì người khác mà cười, anh cũng tình nguyện tạm thời tránh ra.

“Anh Tư, anh không vào sao?” Mộ Dung Trần xoay người muốn rời đi, lại không nghĩ rằng gặp được Mộ Dung Cẩm vừa đúng lúc từ trường học tới đây, cô dĩ nhiên không có bỏ qua.

Nhưng mà anh Tư lại chợt muốn đi đâu?

“Tiểu Thất, cùng anh Tư về nhà thôi.” Mộ Dung Trần cười nhạt, thấy Mộ Dung Cẩm nghi ngờ liền nói: “Giữa người với người, có một ít chuyện người khác không thể nào tham gia vào được.” Cho dù là bọn họ đã không thể ở cùng nhau, nhưng bọn họ đã từng trải qua một quãng thời gian rất vui vẻ không phải sao?

Giữa bọn họ bây giờ trong sạch vô cùng, trước mặt họ lý nhân viên mà còn có thể cười đến thản nhiên như thế, đã vậy thì anh cần gì phải đi tính toán chi li làm gì?

Có thể để cho cô vui vẻ là được rồi! Tất cả những gì anh làm cũng chỉ là muốn lòng cô được vui không phải sao.

Nhưng mà cô ở trước mặt của anh lại chưa từng cười vui vẻ đến như vậy. Cho tới bây giờ anh đều cho rằng, nếu cô không thương anh, cũng có thể, chỉ cần anh yêu cô là được, ít nhất sẽ không làm thương tổn đến người nào. Nhưng mà hiện tại, anh mới phát hiện mình sai lầm rồi, thật ra thì với tình yêu như vậy thật sự đã làm cô thương tổn, thậm chí còn bỏ lỡ sinh mạng nhỏ còn chưa kịp chào đời của bọn họ nữa.

Hắn vì phần tình yêu không được đáp lại của mình này đã làm tổn thương tới cô. Cho nên, đêm hôm đó anh mới bỏ cô lại một mình rồi đi khiến cho đứa con của bọn họ không còn.

Là do anh ích kỷ, mới khiến cho cô những ngày tháng qua buồn bức không vui, buồn bã ủ dột.

Một người đàn ông, còn có thể yêu một người phụ nữ như thế nào đây?

“Anh Tư.” Mộ Dung Cẩm cắn cắn môi, nhưng vẫn quyết định đi theo Mộ Dung Trần về nhà.

Dương Bách Lâm muốn tới thăm Tình Tình, đã sớm gọi điện thoại cho cô, mặc kệ là với lý do gì thì anh đến thăm cô ấy đều hợp tình hợp lý. Mà anh cũng không có giấu diếm cô.

“Cầm nhi, có lúc yêu quá mức, sẽ mang đến gánh nặng cho người mình yêu, hiểu không?”

Mãi đến lúc lên xe, Mộ Dung Trần vẫn nhìn bộ mặt đầy tâm sự của em gái, trước khi khởi động xe liền ngẩng đầu vào cửa sổ vẫn đang còn mở ra kia.

“Anh Tư.”

Mộ Dung Cầm nhìn anh Tư của mình, người đàn ông vẫn luôn luôn hăng hái như anh cũng sẽ có thời điểm như vậy sao? Bộ dạng xem ra rất khổ sở?

Từ ngày đó trở đi, Mộ Dung Trần cũng không đến bệnh viện, anh hình như làm mãi không xong công việc, xưa nay cũng chưa từng bận rộn như vậy.

Mà ngày Tình Tình làm thủ tục xuất viện, Mộ Dung Trần cũng không đến, thật ra khi người giúp việc trong nhà tới đón cô, cũng không đưa trở về nhà Mộ Dung mà trực tiếp chở cô đến sân bay.

Người giúp việc nói đây là do Tư thiếu gia phân phó bọn họ làm như thế.

Trước khi lên máy bay, cô không nhận được gọi điện thoại cho anh, muốn hỏi anh tại sao không cùng đi với cô, anh ở bên kia trầm mặc một hồi sau đó chỉ nói một câu: “Anh gần đây tương đối bận. Tự chăm sóc mình tốt.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Bởi vì rất muốn lập tức gặp được mẹ nên Tình Tình đã bỏ lỡ trong giọng nói đó của anh có thấp thoáng khổ sở cùng với bất đắc dĩ.

Có lẽ là thật sự quá vội vàng để đi đến đó! Vậy thì trước mắt cứ như vậy đi!

115. Chương 115: Quan Tình Cách Sông Cách Suối (1)

Khi máy bay tự nhân hạ cánh xuống sân bay San Francisco tại Mĩ thì đã là buổi tối. Thật may là Tình Tình ngồi máy bay tự nhân, không cần chuyển máy bay giữa đường, bằng không thật sự rất mệt mỏi.

Cũng thật may, em trai Thẩm Diệu Dương đã sớm đợi cô ở lối ra cửa sân bay, khiến cô không có quá nhiều lo sợ và luống cuống.

“Chị, có mệt hay không?” Từ đi theo nhân viên nhận lấy hành lý đơn giản của Tình Tình, Thẩm Diệu Dương nhìn chăm chú thân thể gầy gò của Tình Tình, sắc mặt rất yếu ớt, cảm cũng nhẹn đến khiến lòng người chua xót.

Tối hôm qua trong điện thoại nói anh rể nói anh rất bận, không có thời gian tới đây, bảo cậu phải chăm sóc thật tốt cho chị. Bây giờ nhìn cái bộ dáng này của chị, trong lòng của anh có một cỗ dự cảm xấu, không biết giữa hai người bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Tốt.” Thấy Thẩm Diệu Dương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tình Tình rốt cuộc lộ ra một nụ cười

“Tốt thế, sao gầy như vậy?” Thẩm Diệu Dương mới không tin lời nói của chị mình.

“Dương Dương, từ khi nào em trở nên dài dòng vậy?”

“Chị, không phải em dài dòng, mà là quan tâm chị. Anh rể lại không đến, có phải hai người cãi nhau hay không?” Thẩm Diệu Dương rốt cuộc vẫn phải không nhịn được hỏi ra.

“Không có, làm sao anh chị lại gây gổ? Dương Dương, chúng ta đi thôi.” Bọn họ không có gây gổ, nhưng cũng không biết tại sao, anh chợt lạnh nhạt với cô, lạnh nhạt phải là cô làm mới đúng kia mà.

“Có muốn gọi điện cho anh rể một chút không?” Thẩm Diệu Dương lấy điện thoại di động ra. Hiện tại, ở trong nước đang là buổi chiều, sẽ không ảnh hưởng đến giấc ngủ.

“Em nói một tiếng là tốt rồi!” Tình Tình cắn môi, không muốn trực tiếp nói chuyện với anh. Vừa nghĩ tới buổi sáng cô gọi điện thoại cho anh, nghe được giọng nói lạnh nhạt của anh, trong lòng cô liền khó chịu không thôi.

Chợt nghĩ đến chuyện, dường như anh chẳng quen cái bộ dạng lạnh nhạt của cô.

Xem ra thật có vấn đề, Thẩm Diệu Dương vừa gọi điện thoại, vừa nhìn chị chẳng mấy tự nhiên, theo trình độ quan tâm của anh hẳn dành cho cô, mặc kệ có nhiều vợ, nhưng anh nhất định cũng sẽ đi cùng cô.

Chỉ là, chị không muốn nói, cậu cũng không thể ép buộc cô.

Điện thoại rất nhanh liền thông

“Anh rể.” Bên kia truyền đến giọng nói của Mộ Dung Trần, Thẩm Diệu Dương muốn đem điện thoại di động đưa cho Tình Tình, Tình Tình lại nhắm mắt tránh ra, không muốn nhận.

“Đến rồi sao?” vừa nhận điện thoại Mộ Dung Trần vừa nhìn đồng hồ, máy bay riêng bay nhanh hơn một chút, thời gian này xuống máy bay là vừa đúng: “Chị của cậu như thế nào?”

“Dạ, chị hơi mệt, cho nên chị ấy không nghe điện thoại.” Thẩm Diệu Dương suy nghĩ một chút thấy vẫn nên nói thật.

“Không sao, thân thể của cô ấy gần đây không tốt cho lắm, thay anh chăm sóc cho chị ấy nhé. Ngàn vạn lần không được để nhiễm lạnh, cũng không được để cho tâm tình cô ấy pháp phồng lo lắng.”

Mộ Dung Trần đốt một điếu thuốc, cô mệt mỏi là có nguyên nhân, không muốn nghe điện thoại là bởi vì không muốn nghe được giọng nói của anh? Thôi, anh sẽ quyết định để cho cô có một không gian tự do, anh cũng nên học cách buông tay cô.

“Em biết rồi, anh rể. Trước tiên em sẽ đưa cô ấy đến một khách sạn để nghỉ ngơi.” Khách sạn kia Mộ Dung Trần cũng đã chuẩn bị xong, hiện tại đã trễ thế này, nên để cô ấy ở khách sạn trước khi về nhà mẹ.

“Ừ, để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai anh sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.”

Nói xong anh liền cúp điện thoại, theo nhân viên trở về phòng làm việc, hai chị em đi ra khỏi phi trường, Thẩm Diệu Dương cùng cô đi vào trong xe.

Từ phi trường đến nội thành San Francisco rất gần, chỉ cần nửa tiếng chạy xem, bọn họ đã đến khách sạn OMNI.

Dọc theo đường đi, Tình Tình vẫn nhắm hai mắt nghỉ ngơi, một mặt vì cô mệt mỏi, mặt khác, cô không biết phải đối mặt như thế nào với người mẹ đã mười năm không gặp, lòng của cô dâng lên nhiều ngổn ngang, không dám mở miệng hỏi em trai về tình hình hiện tại của mẹ, cho nên, cô chỉ có thể nhắm hai mắt, lật lại một chút quá khứ về mẹ mà thôi.

“Chị, đến nơi rồi.” Sau khi xe dừng lại, Thẩm Diệu Dương nhìn Tình Tình vẫn còn nhắm mắt, thì cậu mở miệng nói. Hai chị em đã xa cách mười năm, mặc dù trong khoảng thời gian này bọn họ không gặp mặt, nhưng vẫn thường trò chuyện qua Wc. Nhưng hình như chị đã thay đổi rất nhiều, không như một cô bé hay nói về chuyện tình yêu đầy mơ mộng, cũng chẳng cười nhiều như xưa.

Tình Tình mở mắt ra, thấy cảnh trước mắt có lẽ là khách sạn, điều này làm cho cô có chút chút không phản ứng kịp? Chỉ trừng mắt nhìn Thẩm Diệu Dương.

Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ mười năm qua bọn họ luôn ở khách sạn sao?

Nhưng nhìn những ngọn đèn dầu soi sáng khắp cả khách sạn sang trọng, không, không thể nào! Bọn họ không thể nào vẫn ở trong khách sạn được.

“Chị à, khuya lắm rồi, nghỉ ngơi trước, ngày mai em dẫn chị đến chỗ mẹ sau được không ạ?” Nhìn ra sự nghi ngờ của cô, Thẩm Diệu Dương cười khổ nói.

Trước khi cậu đến sân bay, mẹ do tác dụng của thuốc nên đã ngủ thiếp đi, đến giữa trưa ngày mai có thể cũng chưa tỉnh lại. Nhưng thật ra thì cậu còn có chút bận tâm, là lần đầu tiên chị ra khỏi nước nên sẽ có

nhiều cái không hiểu được, cho nên, trước tiên phải đưa chị ấy về khách sạn nghỉ ngơi sau đó tính gì thì tính.

“Dương Dương, em không nên gạt chị. Mẹ rất cuộc thế nào?” Tình Tình nhìn thẳng vào mắt em trai. Cô vẫn không tin mẹ cô chỉ là tinh thần không tốt.

“Chị à, mẹ thật ra thì thật không có chuyện gì. Ngày mai chúng ta trở về chị sẽ biết. Được không? Trước tiên chị phải cố gắng nghỉ ngơi thật tốt, bằng không em chẳng thể gách vác nổi trọng trách lớn này.”

Thẩm Diệu Dương trấn an Tình Tình, sau đó xuống xe, đem hành lý của cô giao cho nhân viên, đi tới bên kia cửa xe giúp cô mở cửa

Sau khi cửa xe được mở ra, Tình Tình vẫn ngồi đó không hề nhúc nhích.

“Chị, trước xuống xe có được hay không?”

“Dương Dương, mẹ thật không có chuyện gì phải không?” Tình Tình xuống xe, theo em trai đi vào đại sảnh của khách sạn, đứng ở nơi kiểm tra thẻ, cô nhẹ giọng nói khi đứng sau lưng Thẩm Diệu Dương.

Cô hi vọng thấy mẹ vẫn khỏe mạnh, cô thậm chí hi vọng mẹ có thể nhớ mẹ và ba từng có một đoạn thời gian yêu nhau như thế, bởi vì cô không muốn nhìn thấy hình ảnh hai người yêu nhau rồi lại chia lìa, tại sao không tha thứ cho đối phương vậy?

Cuộc đời là bể khổ, bọn họ đã phí rất nhiều năm tháng, hửn đủ rồi! Không có nguyên nhân đặc biệt gì, lần trước ở bệnh viện, nhìn đến ông lâm bầm nói về tình yêu với mẹ mình mà cô dần tha thứ cho ông.

Thật ra thì tha thứ cũng không khó khăn như ai đó đã nghĩ, không phải sao?

116. Chương 116: Quan Tình Cách Sông Cách Suối (2)

“Không có việc gì, yên tâm đi!” Cho đến khi làm xong thủ tục nhập phòng, đưa Tình Tình đi vào căn phòng cuối hành lang, Thẩm Diệu Dương mới nhẹ nhàng nói.

“Dương Dương, tối nay em cũng ở lại đây sao?” Tình Tình nhận lấy hành lý trong tay em trai, thả nó xuống giường rồi quay lại hỏi.

“Chị, em sẽ ở căn phòng bên cạnh, có việc thì cứ gọi em.” Thẩm Diệu Dương suy nghĩ một chút, quyết định không nói cho Tình Tình biết ý định muốn trở về thăm mẹ của cậu, sau khi giúp Tình Tình sắp xếp xong hành lý, tất cả đều tạm ổn, không có vấn đề. Hơn nữa, hiện tại đến trời sáng chỉ còn vài giờ thôi, đến lúc đó đó anh đến đón cũng tốt.

“Vậy mẹ sao?”

“Không có việc gì, em đã nói với chị rồi mà!” Thẩm Diệu Dương đến gần Tình Tình, đưa tay vỗ vỗ đầu của cô, mặc dù trên danh nghĩa cô là chị của anh, nhưng mà cũng chỉ ra đời sớm hơn cậu mấy phút thôi. Hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, bây giờ ngược lại cậu giống anh trai của cô hơn.

“Đi tắm đi sau đó ngủ một giấc thật tốt, ngày mai chúng cùng trở về thăm mẹ có được không?”

“Ừ.”

Tình Tình bước vào khỏi phòng tắm bằng đá cẩm thạch theo lối kiến trúc Trung Quốc, ngồi xuống giường lớn xa hoa, lúc này mới rảnh rỗi quan sát căn phòng cao cấp, trần nhà cao được thiết kế tạo nên khiến cho ta hoài niệm về những năm tháng 20, 30; TV được đặt một góc, còn có một cái máy vi tính xách tay, máy điều hòa không khí, bên trong phòng dường như có đầy đủ mọi thứ cô cần.

Mới vừa rồi em trai cô còn nói kéo màn ra sẽ nhìn thấy quang trường nổi tiếng, nhưng bây giờ cô không muốn đi ngắm phong cảnh, chỉ muốn nằm trên chiếc giường mềm mại ngủ một giấc thật ngon.

Tình Tình ngã xuống trên giường mềm mại, lật người qua lại một lúc lâu. Cô thở dài, nhắm mắt lại, một hồi đau xót.

Đây là lần đầu tiên, trong hai mươi năm qua cô lại đi xa như thế. Lại ở ngoài vào ban đêm, rõ ràng đang nằm trên giường ấm áp, nhưng đột nhiên cô cảm thấy giường thật to và trống rỗng.

Một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng tồn tại, vào giờ phút này, nơi Đất khách quê người, giữa bầu trời đêm xinh đẹp, cô chẳng có cách nào động lòng, cô lại nghĩ đến anh.

Không phải Dương Bách Lâm, mà là Mộ Dung Trần.

Cô rất nhớ anh, thật rất nhớ anh. Thì ra ở cự ly xa đã giúp cô nhận rõ trái tim mình, khiến cô hiểu ra rốt cuộc trái tim mình đang muốn gì.

Khi cô té ngã, bị thương, chảy nước mắt, mới biết đáy lòng chân chính muốn gì; người cô nhớ nhưng không còn là Dương Bách Lâm, mà trong đầu cô chỉ có anh – Mộ Dung Trần.

Cô thở dài, cô không dừng cảm nhảy ra khỏi bức tường kia?

Nếu như giờ phút này Mộ Dung Trần đang ở bên cạnh, cô biết mình sẽ không hề do dự mà nhảy ngay vào lòng ngực của anh!

Có phải cô muốn gọi điện thoại cho anh hay không? Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng lúc này cô không nghĩ được gì, cũng không ngủ được, đoạn thời gian trước ở bệnh viện anh chẳng nhìn đến cô, ngay cả ngày cô ra nước ngoài cô cũng không gặp anh dù chỉ một lần.

Đứng dậy, cầm điện thoại di động lên, nhấn một dãy số quen thuộc mà cô chưa từng gọi, ngón tay mảnh khảnh lướt tới lướt lui trên màn hình điện thoại, nhưng thủy chung không bấm phím kết nối.

Thôi, hay là ngủ trước đi! Chờ gặp mẹ xong rồi hãy nói! Không phải tương lai của bọn họ vẫn còn dài lắm sao?

Nghĩ đến đây, Tình Tình đưa di động lần nữa cất xuống, vùi mặt ở trong gối, lần đầu tiên cô mang theo sự nhớ nhung một người đàn ông mà tiến vào mộng đẹp.

Khi Tình Tình chìm vào giấc ngủ, khi cô nhắm mắt lại vì mệt mỏi, khi thân thể nhỏ nhắn đang cô đơn trên giường lớn thì Mộ Dung Trần cũng đang ngồi ngẩn người trong lòng hội nghị lớn.

Anh lặng lẽ ngồi ở chỗ đó, nhìn ra rèm cửa sổ lớn, một buổi chiều thôi sao lại khó chịu đến thế, trời xanh mây trắng ngay trước mắt. Nhưng bên tai anh vẫn là giọng nói kiều mỹ của cô, nghĩ tới tiếng khóc vô dụng của cô, nghĩ tới cô chưa bao giờ cười má lúm đồng tiền trước mặt anh, anh nghĩ lại tất cả chuỗi ngày qua.

Cả ngày lòng của anh không tự giác mà lo lắng cho cô, lo lắng cô vừa khỏi bệnh, lo lắng cô có bị say máy bay hay không? Khi nhận được điện thoại của Thẩm Diệu Dương thì những hồi hộp tạm thời được buông xuống.

Nhưng hiện tại anh lại lo lắng cô có quen ở một nước xa lạ như thế không? Lo lắng ngày mai khi cô gặp được mẹ mình, cô có thể tiếp nhận được sự thật không?

Tất cả những điều thuộc về cô anh chẳng thể tự mắt thấy hay nghe, nên anh không yên lòng, nhưng nếu như cô muốn nói chuyện với anh, người mới vừa gọi điện sẽ không phải là Thẩm Diệu Dương.

Mộ Dung Trần, thật sự là đủ rồi! Nên đầu hàng thực tại đi? Tất cả chỉ làm mày thêm phiền não thôi.

“Tổng giám đốc?” Lam Chỉ Nông cầm tài liệu trong tay, tính toán xem có nên hỏi Mộ Dung Trần rằng anh có muốn đi tiệc không, kết quả vừa mở cửa phòng làm việc của anh, lại chẳng thấy ai bên trong, sau đó thư ký Bí Thư Xử nói cho cô biết, Phó Tổng Tài vẫn ngồi thần thờ trong phòng họp.

Thế là cô đem theo phụ tá của mình đi đến đây, vừa đi đến cửa phòng họp. Không nghĩ tới, thế nhưng thật sẽ gặp anh. Hơn nữa thật sự là đang ngẩn người.

Đoạn thời gian trước cô nghe nói vợ anh ngã bệnh phải nhập viện, mấy ngày qua, trên căn bản anh không đến công ty, ngày ngày ngâm mình ở trong bệnh viện. Nhưng chẳng biết tại sao sau những ngày như thế

anh lại thay đổi thành một con người khác, ngày ngày đều ở công ty, hơn nữa loay hoay với công việc, rồi bắt nhân viên phải làm thêm giờ.

Hôm nay thật vất vả mới tạm thời thu xếp được nghỉ sớm, có thể tan việc đúng giờ rồi, nhưng ông chủ lớn vẫn ngăn người trong phòng họp là sao?

“Thư ký Lam? Còn có chuyện gì sao?” Mộ Dung Trần ngồi tại chỗ không quay đầu lại. Lúc này, anh không muốn có người tới quấy rầy anh, anh chỉ muốn ngồi một mình mà thôi.

“Mới vừa phó tổng giám đốc công ty quốc tế đầu tư TK khai thác công ty MR nước Pháp điện tới hỏi xin xác nhận của ngài xem có muốn tham dự hội nghị ba ngày bốn đêm ở đó không.”

Người đứng đầu công ty đầu tư khai phá quốc tế TK là một người vô cùng nổi tiếng. Ai cũng biết tiệc lớn lần này, trừ tiệc chiêu đãi các khách mời trên du thuyền rộng rãi; đưa nhau đi tham quan các bãi biển lớn, kỳ thật là muốn mượn hội nghị lần này để chiêu dụ các khách hàng lớn, cùng nhau khai thác thị trường Hongkong, Trung Quốc và Đài Loan.

Mặc kệ đối với công ty đầu tư khai phá quốc tế TK mang ý tứ gì đối với các khách hàng lớn, nhưng nó cũng được xem như hội nghị ngàn năm một thuở, bởi vì đây là một dự án đầu tư quy mô, chỉ mời những công ty mang tầm cỡ thế giới, và chính người đứng đầu TK chủ trì, hơn nữa trên du thuyền bốn ngày ba đêm, là chỗ tốt để có thể đem những dự án lớn đi buôn bán, hiệu quả của nó gấp mấy trăm lần ngồi ở bàn đàm phán, nó còn giúp cho ta mở rộng giao thiệp.

Một hội nghị hoành tráng như thế, người bình thường muốn được mời còn không được, trừ bỏ mấy người muốn mời người ra, người trên du thuyền toàn là những vị khách quý, nên vấn đề an toàn càng được đảm bảo. Tập đoàn Mộ Dung tổng cộng nhận được hai thư mời, một là mời Mộ Dung Kiệt – tổng giám đốc điều hành của tập đoàn, hai là Mộ Dung Trần – Giám đốc bộ phận tài chính, phó Tổng giám đốc..

117. Chương 117: Quan Tình Cách Sông Cách Suối (3)

Tuy nói là cơ hội khó được, nhưng Mộ Dung Trần rất ít tham gia, những hội nghị bình thường đều do ba hay anh cả đi mà thôi, lần này người bên TK lại mời hai người bọn họ cùng tham dự. Hai là, tham gia như vậy hội nghị bình thường đều cần bạn theo bạn gái theo, trước kia anh không sao cả, nhưng bây giờ anh đã kết hôn, cũng không ai nghĩ sẽ gặp chuyện như thế. Người nào không biết sau khi nói chuyện buôn bán xong sẽ là những màn vui đùa.

“Tổng giám đốc? Bây giờ mình phải hồi đáp như thế nào?” Là thư ký riêng của Mộ Dung Trần, Lam Chỉ Nông đương nhiên hiểu rõ hành trình của anh. Hơn nữa cô cũng biết được chuyện vợ của anh đã đi nước ngoài, vài ngày thì rất khó về kịp, nếu như Mộ Dung Trần xác nhận phải tham gia chuyện đi lần này, vậy thì đó là cơ hội của cô, bởi vì những chuyến đi xã giao lần trước, anh có mang theo bạn gái đều là cô, cho dù là vợ của anh ở trong nước, nghe nói cũng là một cô gái chưa tốt nghiệp đại học, nên cũng không thể xã giao tốt, đoán chừng những người kia nói gì cô ta cũng không hiểu?

Để cho cô đi vẫn là tốt nhất, không phải sao? Hi vọng ông trời có thể đem cơ hội này cho cô, cả đời này không chiếm được trái tim của người cô muốn, thì ít nhất cô cũng muốn có một cuộc sống không ưu phiền?

“Tôi sẽ đi.” Mộ Dung Trần nhìn ngoài cửa sổ, đưa tay vuốt ve cái trán, lần trước tập đoàn M đầu tư dự án của công ty anh không tự mình tham dự, bây giờ tập đoàn Đỉnh Phong đã là một tập đoàn lớn. Mà kế hoạch đi Luân Đôn để làm dự án vì chuyện của Tình Tình mà buông xuống, phân ngạch Âu châu thị trường đoán chừng năm nay không thể phát triển được rồi, cho nên, lần này, anh cùng anh cả phải tham gia buổi tiệc này, tương lai vì tập đoàn Mộ Dung phải tranh thủ nhiều hơn.

Thời gian gần đây anh có nhiều thiếu sót trong công việc, thừa dịp Tình Tình đến nước ngoài giải sầu, anh phải cố gắng làm việc mà thôi!

“Thư ký Lam, cô chuẩn bị một chút, hai ngày nữa đi cùng tôi.” Mộ Dung Trần suy nghĩ một chút, vẫn quyết định sẽ mang theo Lam Chỉ Nông. Một mặt anh là cần một cô gái mà bạn, mặt khác, anh biết năng lực của cô mang theo cô bên người có lẽ phần thắng sẽ nhiều hơn.

“Dạ, em lập tức sẽ gửi điện cho công ty TK ạ.” Lấy được câu trả lời trong lòng Lam Chỉ Nông lập tức vui vẻ, nhưng không dám ở trước mặt Mộ Dung Trần vui mừng.

Lam Chỉ Nông rất nhanh rời khỏi phòng họp.

“A Trần, thế nào, có tâm sự?” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Mộ Dung Trần từ trên ghế đứng lên.

“Anh cả, sao rảnh rồi đến đây vậy?” Người tới chính là Mộ Dung Kiệt.

“Hai anh em chúng ta đã lâu không được trò chuyện với nhau?” Mộ Dung Kiệt đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh em trai. Trừ nguyên nhân này anh, anh đến đây cũng vì chuyện hội nghị trên tào. Chỉ là mới vừa rồi khi đi vào, đã nghe được đáp án của Mộ Dung Trần.

“Anh cả là vì hội nghị lần này mà đến đây sao?” Mộ Dung Trần đem ghế dựa xoay lại, ngồi đối mặt với anh trai. Những năm này, anh em bọn họ mỗi ngày vì công ty mà đi sớm về trễ, mặc dù trên căn bản mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng cơ hội để nói chuyện phiếm thì rất ít.

“Nghe thư ký Lam nói em đã quyết định đi, thế nào, rốt cuộc an tâm làm việc rồi hả?”

Bí Thư Xử còn chưa tan việc mang đến cho hai người một tách cà phê, Mộ Dung Trần ý bảo họ cứ tan việc trước, sau đó cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm rồi nói: “Em nên kiểm chế nội tâm của mình.”

“Thân thể em đâu không có vấn đề chứ? Thế nào lại ra nước ngoài gấp như vậy?” Đối với cuộc sống hôn nhân của em trai, Mộ Dung Kiệt luôn luôn không hỏi thăm, nhưng không hỏi không đại biểu rằng anh không biết, không quan tâm.

Cái người em trai này, nhìn rất thông minh, bình thường xử sự công việc cũng rất nghiêm túc, chỉ là đụng phải tình cảm liền phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

“Ở nhà, cô ấy không vui. Không bằng ra nước ngoài nghỉ ngơi một chút.” Mộ Dung Trần cười cười, “anh cả, giữa chúng em không có chuyện gì, anh nên quan tâm đến mình mới đúng, cha và mẹ gần đây đối với chuyện hôn sự của anh rất chú ý đó.”

Nói thế nào, Mộ Dung Kiệt vẫn là trưởng tôn của nhà Mộ Dung, nhà Mộ Dung không thể không để ý đến anh. Hiện tại hai em trai đã kết hôn cả rồi, anh làm anh cả, không thể không quan tâm à nha.

“A Trần, chuyện của anh, các người không cần quan tâm nhiều. Hội nghị lần này, Đồng sự trưởng Thương Lăng Chí của Thương Thị Hong Kong sẽ đi, Thương Lăng Chí không phải xa lạ với em chứ?”

“Gặp qua mấy lần.” Công ty Thương Thị là một trong bốn công ty lớn ở Hong Kong, dưới cờ có khu khoa học kỹ thuật truyền thông, tòa soạn báo, công ty quảng cáo, Đài Truyền Hình cùng thông tấn xã, Thị trường truyền bá do Thương Lăng Chí quản lý; Trời sanh ông ta bén nhạy hơn người bình thường; tin tức ông nắm được đều là tin tức mũi nhọn, tự mình sáng lập tập đoàn, từng bước một mở rộng bản đồ công ty, nhưng thủy chung chưa quốc tế hóa, chuyên nghiệp hóa - truyền bá truyền thông vì mục tiêu cuối cùng. Là tôn chỉ của công ty.

Cuộc hội nghị lần này có quan hệ với bọn họ sao?

“Con gái của Thương Lăng Chí, Thương Thủy Tinh cũng sẽ đi.” Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt cười một tiếng.

“Thương Thủy Tinh?” Mộ Dung Trần nghi ngờ nhìn anh cả, cái người tên Thương Thủy Tinh là con gái một của thương Lăng Chí, nghe nói rất ít xuất hiện trước công chúng, lần này anh cả chợt nhắc tới, vậy thì không phải là đơn giản vấn đề.

“Đúng vậy, Thương Lăng Chí quyết định trong cuộc hội nghị lần này sẽ chọn con rể rửa vàng cho con gái mình.” Nói để nghe một chút, chính là rể rửa vàng, hoặc là con rể thuộc một gia đình có thế lực, hơn nữa phải thuộc về một công ty đầu tư mới chấp nhận kết thành thông gia.

“Anh cả, đừng nói cho em biết anh đối với cái người tên Thương Thủy Tinh cảm thấy hứng thú à nha” Nhà Mộ Dung với hôn sự đều cần sự môn đăng hộ đối, nhưng anh cả cũng không cần phải cưới ngay một cô gái mà mình chưa nhìn thấy mặt mũi chứ? Cái này cũng quá nhanh! Thiên kim đại tiểu thư có rất nhiều, mặc dù anh cả luôn luôn giữ mình trong sạch, chưa từng nghe nói cặp kè với ai, nhưng không cần thiết phải như thế chứ?

“A Trần, nếu muốn cưới, tại sao không cưới một cô gái có thể giúp nhà Mộ Dung mình mở rộng sự nghiệp?” Mộ Dung Kiệt uống một hớp cà phê, khẽ cười nói.

Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn bị coi như người nối nghiệp nhà Mộ Dung, anh làm tất cả đều vì vậy lợi ích nhà Mộ Dung, nếu công ty muốn dựa vào quan hệ để mở rộng thì Thương Thủy Tinh là lựa chọn tốt nhất.

Công ty truyền thông Thương Thị có tất cả những điều mà tập đoàn Mộ Dung còn thiếu sót, nếu như tương lai có thể đón lấy Thương Thị, chỉ có biện pháp biến Thương Thị thành người nhà nhà Mộ Dung.

Bây giờ việc hợp mua các công ty quá quen thuộc, mục đích cũng chỉ vì đem ích lợi mở rộng đến tối đại hóa. Việc trở thành thông gia dễ dàng có thể đạt được mục đích ấy, tại sao không làm? Anh muốn tận dụng cơ hội này.

“Anh cả, vì sự nghiệp nhà Mộ Dung, mà anh phải hy sinh hạnh phúc sao?” mặc dù Mộ Dung Trần biết anh cả không có tình cảm với bất cứ cô gái nào, nhưng bây giờ nghe anh nói như vậy, anh không muốn tiếp nhận sự thật.

Nếu ngày nào đó, anh cả gặp người phụ nữ mà anh ấy yêu thật lòng thì làm sao?

“A Trần, em đừng lo lắng vấn đề này. Anh đây là người biết chừng mực.” Mộ Dung Kiệt vẫn là cười nhạt.

Em trai lo lắng cho vấn đề của anh? Nhưng anh biết mình sẽ không tính toán chuyện yêu một cô gái nào đó, cho nên anh sẽ cưới Thương Thủy Tinh, cũng bởi vì nếu như cuộc hôn nhân này có thể thành công, cô sẽ giúp anh mở rộng bản đồ cơ nghiệp nhà Mộ Dung, căn bản anh sẽ không nói chuyện tình yêu với bất kỳ cô gái nào.

“Anh cả.”

“A Trần, cái vấn đề này không cần thảo luận nữa, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cùng về nhà thôi. Đã lâu chúng ta chưa cùng nhau ăn cơm.” Mộ Dung Kiệt đứng lên, vỗ vỗ bả vai em trai.

Tình cảm có hay không cũng không quan trọng? Nhìn em trai, người thật lòng có tình cảm với vợ mình, nhưng ngày tháng nào có trôi qua trong hạnh phúc? Tình cảm là vật gì, người đứng xem không cách nào phán đoán đúng hay sai.

Chỉ có người trong cuộc mới sáng tỏ, hiểu được những điều mình phải cam chịu..

118. Chương 118: Mộng Vẫn Là Mộng (1)

Tình Tình bị tiếng chuông cửa đánh thức!

Cô làm sao lại ngủ sâu như thế? Cố gắng mở mắt ra, nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, nếu như cô nhớ không lầm thì có lẽ đã là mười giờ trưa rồi.

Mười giờ? tại sao cô có thể ngủ từ đêm qua cho đến trưa như thế? Cửa phòng bên phải, chắc là em trai đến gọi? Một tay vén chăn ấm áp lên, Tình Tình mặt thêm một chiếc áo khoác rồi đi đến mở cửa ra.

“Chị, mới thức sao?” Mở cửa, Thẩm Diệu Dương đã mang theo một tinh thần sảng khoái đứng bên ngoài.

“Dương Dương, chị ngủ hơi trễ. Để chị thay quần áo xong chúng ta đi ngay.” Cố gắng lôi kéo lại mái tóc xốc xếch, Tình Tình bảo em trai đi vào phòng mình đợi, còn mình chạy vào valy tình một bộ quần áo.

“Chị, vì sao điện thoại của chị tắt nguồn?” Thẩm Diệu Dương đi theo phía sau Tình Tình cau mày, nếu như không phải anh rẽ gọi điện cho cậu, cậu sẽ không chân đất mà chạy đến phòng chị mình như thế.

“A!?” Lấy xong bộ quần áo, Tình Tình đứng lên.

“Mới vừa rồi anh rẽ gọi điện cho chị, nhưng điện thoại của chị không thông.” Thẩm Diệu Dương đến gần Tình Tình, thấy điện thoại của cô đặt bên cạnh giường, trực tiếp đi tới cầm nó lên, vừa nhìn, liền thấy màn hình màu đen, điện thoại hết pin tự động khóa.

“Lúc này, anh có điện thoại đến đây sao?” Vừa nghe em trai nói đến người đàn ông kia, Tình Tình cảm thấy mặt mình liền nóng lên. Bây giờ, ở trong nước đã là nửa đêm? Anh còn chưa ngủ sao?

“Dạ, anh rẽ không yên lòng về chị, chị nên gọi điện về cho anh ấy đi?” Thẩm Diệu Dương đưa di động của mình ra trước mặt cô. Thật vất vả mới có được người đàn ông tốt như thế.

“Chị phải đi thay quần áo rồi, em gọi cho anh ấy, nói chị vẫn khỏe được không.” Do dự một hồi, Tình Tình vẫn cảm thấy mình không có dũng khí gọi điện thoại cho anh, hay là thôi đừng nói gì hết.

“Chị.” Thẩm Diệu Dương nhìn bóng dáng vội vàng rời đi, rốt cuộc chị đang sợ cái gì?

Bị em trai đàn áp đến phòng ăn của khách sạn, ăn sáng xong bọn họ mới xe về nhà.

Khách sạn cách nhà chỉ bốn mươi phút thôi, nhà của Thẩm Diệu Dương và Thẩm Quân Hoa gần khu phố người Hoa.

Đó là một căn biệt thự đơn giản, nóc nhà màu đỏ sẫm và tường rào màu trắng xám, ngôi nhà nho nhỏ ở giữa, bên ngoài còn có một dãy hàng rào bằng gỗ trắng vô cùng trắng lẹ, cây cối thấp thoáng ở bên trong, con đường đi rất sạch sẽ, tất cả xe riêng đều được đậu ven đường.

“Chị, đến rồi.” Sau khi Thẩm Diệu Dương dừng xe lại, đi ra trước giúp Tình Tình mở cửa xem.

Tình Tình xuống xe, thời tiết hiện tại rất tốt, trời xanh mây trắng, khiến tất cả thoát nhìn cho ta cảm giác yên tĩnh và thoải mái.

“Dương Dương, là nơi này sao?” Tình Tình đứng bên cạnh hàng rào gỗ, thậm chí cô hơi sợ nên không dám bước vào.

“Lúc này mẹ đang ở phòng hoa, chị, chúng ta đi thôi!” đem valy hành lý của Tình Tình từ trong xe ra, Thẩm Diệu Dương đưa tay kéo đôi bàn tay nhỏ bé có chút lạnh giá của Tình Tình, đẩy cô bước vào cửa gỗ, sau đó cùng cô vào nhà.

“Dương Dương, hai người vẫn ở nơi này sao?” Càng đến gần cái cửa đó, lòng Tình Tình càng khẩn trương, rõ ràng là mình hy vọng chuyện nay từ lâu, vậy mà vì sao lúc gặp lại mình, lòng của cô lại nhiều lo lắng như thế?

Cô có một loại dự cảm, người kia không muốn gặp cô!

“Em và mẹ đã ở chỗ này năm năm rồi à.” Đem hành lý thả xuống nhà, Thẩm Diệu Dương thấy Tình Tình vẫn chưa đi về, lại trở ra kéo thân thể cô vào trong.

Vừa tới Mĩ, bọn họ phải ở trong nhà trọ giá rẻ, hoàn cảnh vô cùng nghèo khổ. Sau đó, việc buôn bán của cậu ở đây càng ngày càng phát đạt, nhờ vào năng lực của bản thân bọn họ có thể mua được không nhà dù không tính là biệt thự xa hoa.

“Dương Dương, mẹ đâu?” Tình Tình đứng ở cửa nhìn xung quanh. Mẹ nhất định là biết cô sẽ tới thăm bà, tại sao không muốn ra đây gặp mặt cô?

Có phải bà không muốn gặp cô không? Nghĩ đến khả năng này, lòng của Tình Tình chìm sâu trong tuyệt vọng.

“Anh ở đây.” Thẩm Diệu Dương không muốn biết nói về tình huống hiện tại của Thẩm Quân Hoa, nhưng một âm thanh âm thấp bỗng truyền đến từ cửa hoa viên nhỏ.

“Thiệu Trạch, ông đang ở đây sao?”

“Thiệu Trạch?” Quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh kia, Tình Tình kinh ngạc đến không thể nói nên lời.

Một người phụ nữ mặc một bộ đồ trắng, trong tay còn cầm một cây kéo chuyên dụng, mái tóc đen và dài được cột cao ở phía sau, nở ra một nụ cười yếu ớt nhìn về bọn họ.

Lông mày của bà theo năm tháng vẫn còn giữ được nét đẹp vốn có, một người phụ nữ đã ngoài bốn mươi vẫn mà vẫn giữ được nét đẹp kinh người, trừ đôi mắt dường như chẳng còn suy nghĩ về cuộc đời thấy đảo như xưa.

Người vừa nãy gọi em trai cô gọi tên “Thiệu Trạch”? Tình Tình không thể tin nhìn người đang bước từng bước đến gần bọn họ, mẹ của cô Thẩm Quân Hoa.

Thì ra lần đó, cô đang cùng em trai nói chuyện qua video, cô không có nghe lầm, cô nghe rõ giọng nói kia.

Tại sao có thể như vậy? Làm sao lại như vậy? Người phụ nữ kia chính là mẹ cô - Thẩm Quân Hoa sao? Tại sao trong mắt của bà lại chẳng giống như bình thường? Câu hỏi ngập tràn trong ánh mắt của cô, còn cả người đàn ông bà gọi tên nữa.

“Mẹ. Mẹ là lầm rồi. Con là Dương Dương, chị hai đến thăm mẹ.” Thẩm Quân Hoa bất đắc dĩ buông cây kéo trong tay xuống, Thẩm Diệu Dương đem Tình Tình kéo đến trước mặt của Thẩm Quân Hoa.

“Mẹ.” Tình Tình nhìn gương mặt quen thuộc kia, tại sao mẹ dùng một loại ánh mắt mê mang nhìn cô? Giống như không nhận ra cô, tại sao lại như vậy chứ?

Chẳng lẽ đây là cái em trai cô nói là tinh thần không tốt sao? Tinh thần không tốt mà đến cả con gái cũng không nhận ra sao?

“Thiệu Trạch, em không có chị! Ba mẹ, còn có anh trai, em gái họ đều không muốn em, em không muốn gặp chị ấy đâu, em chỉ muốn có anh thôi, Thiệu Trạch, anh đuổi cô ấy đi đi?” Thẩm Quân Hoa yên lặng nhìn Tình Tình chừng một phút, lâu đến Tình Tình cho là bà sẽ ôm cô, giống như khi còn bé bà thường hay ôm cô vào lồng ngực của mình, nhưng không như cô nghĩ, bà như rất sợ sệt trốn sau lưng của Thẩm Diệu Dương không dám đối mặt với cô.

“Chị, hiện tại mẹ như thế này.” Thẩm Diệu Dương cười khổ lên tiếng. Kể từ sau khi chị hai kết hôn, mẹ nhìn thấy hình ảnh chị trong ảnh đám cưới liền trở nên như vậy.

119. Chương 119: Mộng Vẫn Là Mộng (2)

Vừa bắt đầu, chỉ là mỗi ngày nhìn người trong hình tư lăm lăm: “Tình Tình của mẹ trưởng thành, con gái bảo bối của mẹ đã kết hôn!”

Nhưng không nghĩ tới càng về sau, bà cầm theo tấm hình kia đem vào phòng và khóa chặt cửa, chẳng bao giờ chịu ra ngoài nữa, thậm chí ý thức bắt đầu trở nên hồ đồ, cuối cùng, bà thậm chí coi cậu là Tiết Thiệu Trạch.

Mỗi ngày mở mắt nhìn thấy cậu, sẽ ngọt ngào gọi: “Thiệu Trạch, Thiệu Trạch.” Trừ cậu ra, Thẩm Quân Hoa không muốn gặp những người khác, vừa nhìn thấy người lạ liền sợ, thậm chí muốn trốn, giống như một cô gái tuổi đôi mươi.

Anh rể có đi tìm hiểu qua bệnh tình với vài bác sĩ khoa tâm thần, họ bảo mẹ bởi vì gặp khổ sở và đã kích lâu dài, dẫn đến não đột nhiên quên mất chuyện cũ, cũng có thể gọi là mất trí nhớ tạm thời, loại bệnh này tùy tâm mà hồi phục.

Trước mắt y học không có phương pháp điều trị cụ thể. Nếu muốn bệnh nhân khôi phục lại, thì nên dùng theo phương pháp xưa của người Trung Hoa tức lấy tâm trị tâm.

Thuốc trong lòng của Thẩm Quân Hoa chính là Tiết Thiệu Trạch. Trong lòng bà mang ý hận ông, nhưng xét đến cùng, bà vẫn không bỏ được ông, vẫn còn yêu ông.

Yêu đến kiệt cùng đó chính là hận, hận đến tận cùng thì chưa chắc là yêu? Giữa yêu và hận chính có một đường ranh mỏng, nhưng ta rất khó phân biệt.

Không có tình sâu nghĩa nặng, cũng chẳng có chuyện hận đến thấu xương như thế.

Như mẹ vậy, khiến cho lòng cậu rất chua xót, rất đau lòng, rồi lại không biết nên nói thế nào với chị mình, huống chi trước đó vài ngày anh rể đã nói là thân thể của chị không được tốt.

“Dương Dương. . . .” Tình Tình lại không dám tiến lên trước, bởi vì trong mắt của Thẩm Quân Hoa rất sợ hãi. Mẹ của cô thế nhưng lại sợ cô? Gặp mặt sau mười năm xa cách, lại là trường hợp như vậy, điều này khiến cô chẳng thể nào tiếp nhận được? Cô phải làm sao đây?

“Mẹ, không phải sợ, được chứ?” Thẩm Diệu Dương ôm mẹ vào lồng ngực của mình, “Đây là Tình Tình, là chị của con. Hai chúng con đã cùng nhau lớn lên, chị ấy sẽ không làm tổn thương mẹ đâu”

“Chị?” Thẩm Quân Hoa nhìn Tình Tình, ánh mắt vẫn có sợ hãi “Thiệu Trạch, sao anh lại có chị? Trước kia em chưa từng nghe anh nói mà?”

“Vậy hiện tại con nói ẹ biết, được không?” Giống như dỗ đứa bé, Thẩm Diệu Dương vuốt mái tóc Thẩm Quân Hoa, “Tình Tình là chị con, về sau cô ấy sẽ ở nơi này với chúng ta. Cô ấy sẽ cùng mẹ chăm hoa, cùng chúng ta ra ngoài dạo chơi, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau làm rất nhiều chuyện khác nữa, như vậy lúc con không ở nhà, mẹ cũng không cảm thấy cô đơn?”

“Cô ấy sẽ cùng em ở trong dù ngắm mưa rơi đúng không ạ?” Vừa nhắc tới chuyện mình thích làm nhất, trên mặt Thẩm Quân Hoa lơ đãng xuất hiện một nụ cười thuần khiết.

“Gọi con là Tình Tình, được không? Con sẽ cùng mẹ là những chuyện mà mẹ muốn làm, có được hay không?” Không nhận được nữa, hốc mắt đã đỏ ửng, Tình Tình không nghĩ tình thân mẹ lại hồ đồ đến mức này.

Bây giờ Thẩm Quân Hoa, căn bản cần người chăm sóc như một đứa bé nhỏ!

“Về sau Tình Tình sẽ ở đây cùng với chúng ta.” Thẩm Diệu Dương thấy Tình Tình rơi lệ, trong lòng dâng lên một hồi chua.“Đừng đuổi cô ấy có được không?”

“Tình Tình, tôi sẽ dẫn cô đi xem vườn hoa của tôi.” Trên mặt bà hiện lên nụ cười ngượng ngùng, mặc kệ như thế nào, trời sanh máu mủ nào dễ dàng xóa sạch, Thẩm Quân Hoa do dự một lúc lâu, rốt cuộc lựa chọn tin tưởng người bên cạnh, vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Tình Tình.

“Ừ! Chúng ta cùng đi.” Dem nước mắt đau thương trên mặt lau khô, cố gắng nặn ra một nụ cười, Tình Tình đi theo Thẩm Quân Hoa qua một cánh cửa nhỏ

Đây là nơi cô chưa bao giờ nghĩ đến, có một loại cảm giác nho nhỏ trong lòng, cô muốn vĩnh viễn bảo vệ mẹ của mình, vào giờ phút này hẳn là bà vô cùng yếu ớt, như vậy bọn họ càng cần phải che chở cho bà.

“Xem này, những hoa ở đây đều do tôi trồng đó, xem có đẹp không?” Thẩm Quân Hoa lôi kéo Tình Tình đi thẳng đến một căn phòng làm bằng kính, bốn vách tường trong suốt như thủy tinh, chỉ vào một cây Thạch thảo màu tím!

Vào lúc này, mẹ vẫn còn nhớ những đóa hoa nhỏ kia.

Nên càng chứng tỏ bà sâu đậm, nặng tình hơn, mới có thể khiến một người mất đi toàn bộ trí nhớ, lòng vẫn tràn đầy hình ảnh của người kia, bà như một đóa hoa nhỏ suốt đời chung tình với một người.

Hoa Thạch Thảo – hoa đợi chờ - forget me not, tên một loài hoa vô cùng xinh đẹp. Xin đừng quên đi hai tiếng yêu đương! Vô luận thời gian có xoay chuyển thế nào, dòng đời thay đổi ra sao, thì trong lòng bà vẫn có ông, vẫn ở lại nơi thuộc về hai người bọn họ.

Ở thế gian ồn ào này, chỉ có màu hoa tím nhạt mới có thể làm tổn thương lòng bà, mặc cho hoa nở hoa tàn, hoa xinh đẹp nhưng mang nhiều ưu tư, vĩnh viễn nở ra cho người mình yêu nhất.

Chưa từng phải sống trong cuộc sống có một tình yêu không hoàn chỉnh, chưa từng một lần trải qua khổ sở tình yêu để rồi biết tình khắc sâu đến thế nào. Bọn họ đã trải qua bao nhiêu năm tháng đau lòng như thế, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục sao?

Mẹ, nếu vẫn không thể quên, tại sao không tha thứ cho ông?

“Đẹp. Rất đẹp mắt!” Tình Tình chỉ cảm thấy ánh mắt đau nhức rất khó chịu. Làm sao tình yêu lại khó khăn như thế!

“Tôi dẫn cô đến một nơi khác.” Thẩm Quân Hoa kéo tay Tình Tình, giọng nói nhẹ nhàng và nhu mì, mang theo cô cùng đi đến một ‘lãnh địa’ khác.

Cùng Thẩm Quân Hoa đi thăm khắp phòng hoa, đến khi trở về cũng đã năm giờ chiều, Thẩm Quân Hoa bị Thẩm Diệu Dương khuyên về nghỉ ngơi, hai chị em bọn họ mới rảnh rỗi ngồi xuống nói về vấn đề của Thẩm Quân Hoa.

Ngồi trong thư phòng, mỗi người cầm một tách trà nóng, nhìn cảnh xuân bên ngoài, tâm tình hình như rất âm trầm.

“Dương Dương, cứ để mẹ tiếp tục như thế này sao?” Tình Tình thu hồi ánh mắt đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn ly trà đang bốc hơi nóng.

“Mẹ gặp tâm bệnh, không thuốc chữa được.” Thẩm Diệu Dương nhỏ giọng nói.

“Dương Dương, em có hận ông ấy không?” Tình Tình để ly trà trong tay xuống, hai mắt yên lặng nhìn vào đôi mắt đang lắng đọng tựa đáy hồ của em trai. Lúc nào thì người này lớn nhanh như thế, cô nhớ về một cậu bé luôn đi phía sau mình, luôn miệng gọi “chị, chị” . Lớn đến cô giờ đã chẳng thể đoán được trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì rồi.

Hận, tại sao không hận? Ông ta xứng đáng để cậu phải hận?

“Chị, tại sao lại hỏi như vậy? Em có hận ông ấy hay không thì có liên quan gì đến bệnh tình của mẹ đâu? Em nói không hận ông ấy, mẹ có thể tốt hơn sao?” khloe miệng Thẩm Diệu Dương xé ra.

Thuốc của mẹ ở nơi nào, bọn họ đều hiểu. Nhưng bọn họ cũng không dám ném thử. Cậu sợ ngộ nhỡ đã ném thử, mẹ sẽ càng bị bệnh nặng hơn, vậy không bằng không trị đi.

Sẽ để cho ba như vậy, quên đi đau khổ trước kia không phải tốt hơn sao?

120. Chương 120: Mộng Vãn Là Mộng (3)

Mặc dù cậu rất hận người đàn ông kia, cho dù chỉ nghe đến cái tên thôi cũng khiến tâm anh ngứa ngáy, nhưng chỉ cần mẹ vui vẻ là được rồi, anh thà làm người thế thân

“Dương Dương, chị muốn mẹ tốt hơn, chị muốn thử một chút, có được không?”

“Chị, chị có ý gì?” Thẩm Diệu Dương không nghĩ tới Tình Tình lại nói như vậy.

“Chị muốn để cho bọn họ gặp mặt.” Tình Tình nhìn ánh mắt ngưng đọng của Thẩm Diệu Dương, rõ ràng sắc mặt của cậu trở nên khó coi, “Dương Dương, em làm sao vậy? Có phải còn đau lòng không?” Mặc dù đã làm giải phẫu, nhưng Tình Tình vừa nhìn thấy sắc mặt khó coi của em trai, càng lo lắng không thôi, đưa tay muốn cầm tay của anh, không nghĩ tới Thẩm Diệu Dương lại đẩy ra.

“Chị, em không sao. Nhưng đừng nghĩ đến chuyện em sẽ cho ông ta gặp mặt mẹ.” Như đã quyết định cuộc đời này bọn họ không còn dây dưa với nhau, vậy chẳng cần thiết để gặp mặt. Cuộc sống hiện tại của bọn họ trôi qua không phải vẫn tốt sao? Hai mươi năm qua, không có người đàn ông kia, bọn họ đều sống được, còn dư lại mấy thập niên, không có lý do gì cần đến ông ấy.

“Dương Dương, không phải em cũng muốn bệnh tình của mẹ tốt hơn sao?” Tình Tình không biết em trai lại oán hận Tiết Thiệu Trạch đến thế.

“Mẹ như bây giờ cũng rất tốt.” Ít nhất tâm được an tĩnh.

“Nhưng thật ra ông ấy vẫn còn thương mẹ.” Tình Tình nhỏ giọng nói một câu.

“Yêu?” Thẩm Diệu Dương cười lạnh ra tiếng, “Nếu quả vẫn còn yêu, tại sao ban đầu có thể ở cùng người con gái khác? Nếu quả thật yêu, làm sao có thể để bà rời đi như thế? Như vậy gọi là yêu sao? Chị, chị đang nói giúp ông ta đó à?”

Từ ‘yêu’ kia châm chọc bọn họ đến thế nào! Chị nói người đàn ông kia vẫn còn yên mẹ, mẹ cũng vẫn yêu người đàn ông kia.

Nhưng nếu như đó là tình yêu, nếu như xen lẫn cái khác, đó không phải là một tình yêu chân chính. Cả đời này, bà si ngốc theo đuổi một tình yêu không tỳ vết, có lẽ vĩnh viễn đều không thể nào có được.

Bà yêu quá điên cuồng, quá kiêu ngạo, trong mắt không tha ột viên cát, khi tình yêu có tỳ vết nào, tình cảm của bọn họ sẽ xuất hiện một cái khe, mẹ cô chính là một cô gái quá tuyệt tình, thà làm ngọc vỡ, ban đầu nếu ba đã phản bội bà, bà không cần lời giải thích, không cần ngậm uất ức để cầu toàn, liền cắt đứt đường lui của hai người.

Tất cả đường lui đã đứt, vậy không trông nom việc sẽ thay đổi, giữa bọn họ không còn bất kỳ quan hệ nào.

“Dương Dương, chị không phải nói giúp ông ấy. Chị chỉ hy vọng mẹ có thể vui vẻ hơn một chút. Mà người có thể giúp bà vui vẻ hơn chỉ có thể là ông ta.” Tình Tình còn chưa buông tha suy nghĩ này. Mẹ đã hận ông ta hai mươi năm, chẳng lẽ còn không đủ sao?

Đường đời họ đi tới giai đoạn này, bọn họ còn phải ôm thù hận bao lâu nữa? Còn phải thù hận thêm bao lâu nữa? Trên đời này đâu chỉ có thù hận thôi?

Nếu như còn yêu, tại sao không thể tha thứ?

“Chị, em không đồng ý. Chị cũng đừng nhiều lời thêm nữa! Em không muốn nghe. Em chuẩn bị làm cơm tối đây.” Thẩm Diệu Dương thật sự là không nghĩ ra vì sao chị lại chuyển biến nhanh như thế, nhưng cậu sẽ không để mẹ gặp người đàn ông kia.

“Dương Dương. . . .” Tình Tình nhìn em trai rời đi, nhất thời cảm thấy toàn thân vô lực. Em trai cô có tính cách mạnh mẽ như thế. Cậu lại chưa bao giờ gặp mặt Tiết Thiệu Trạch, làm sao sẽ biết ông là người như thế nào?

Nhắc tới cũng buồn cười, cô ở bên cạnh ông ta mười năm nay, còn chưa hận ông nhiều như thế? Cô cũng không thể hy vọng anh trai sẽ bỏ qua nhanh như thế, nhưng giờ nên nghĩ tới mẹ nhiều hơn.

Nhưng làm sao để thuyết phục đây?

Sau khi ba người ngồi ăn cơm chung, Thẩm Quân Hoa luôn luôn ngủ ồm, nên tự mình trở về phòng uống thuốc xong rồi nằm ngủ, Thẩm Diệu Dương cùng Tình Tình mới yên tâm rời khỏi phòng mẹ mình.

“Dương Dương. . . .” Sau khi đóng cửa lại, Tình Tình gọi em trai lại vì có chuyện muốn nói với cậu.

“Chị, chị cũng nên nghỉ ngơi đi.” Biết chị lại muốn thuyết phục cậu, Thẩm Diệu Dương cũng không muốn nghĩ đến nhiều chuyện như thế.

“Chị còn chưa buồn ngủ.” Trải qua cơn bệnh vừa rồi, thật ra cô rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn không yên lòng!

“Nếu như chị muốn nói về chuyện của người đàn ông kia, em không có gì để nói với chị cả.” Thẩm Diệu Dương nhìn về mặt có chút mệt mỏi của Tình Tình “Chị, trước tiên chị nên nghỉ ngơi đi, nếu không thì cứ đi nói chuyện với anh rể đi.”

“Cậu có biết mẹ bị như vậy không?” Nếu em trai không muốn nói đến Tiết Thiệu Trạch, cô cũng muốn biết xem liệu cậu của mình có biết chuyện này hay không, cô cũng muốn xem ông có ủng hộ cách làm của cô không?

“Dĩ nhiên cậu biết, nhưng cậu sẽ không nhúng tay vào. Chị, không cần nghĩ nhiều như vậy. Trở về đi tắm đi, sau đó gọi điện thoại cho anh rể, anh ấy lo lắng cho chị lắm đó.” Không cho Tình Tình nhiều lời thêm nữa, Thẩm Diệu Dương trực tiếp đẩy cô đến cửa phòng của mình.

Không muốn cùng người khác cãi cọ, Tình Tình chỉ trở mắt nhìn em trai đang cố đẩy cô về phòng, sau đó đóng cửa phòng lại

Mới vừa rồi em trai nói anh lo lắng cho cô là thật sao? Tắm xong, cô mặc một bộ quần áo mỏng đi đến bên giường, cầm điện thoại di động trong tay lên muốn gọi ột người.

Lúc này anh không bận chứ?

Mới vừa rồi ngâm mình ở trong bồn tắm, cô suy nghĩ thật lâu thật lâu, phát hiện người có thể ảnh hưởng đến Dương Dương chỉ có thể là Mộ Dung Trần. Bởi vì qua lời nó của cậu cô biết rằng cậu rất nghe lời anh.

Không bằng để cho anh thuyết phục em trai của mình?

Điện thoại gọi tới, rất nhanh liền được kết nối, nhưng vang lên nhiều lần vẫn không ai nhận máy? Anh đang làm việc hay sao?

Ở trong nước đã là buổi chiều, Mộ Dung Trần mới vừa từ phòng họp đi ra, phía sau là một đoàn quản lí cao nối đuôi. Về việc hợp mua công ty Á Thái Khu đã tìm ra được phương án tốt, anh thở dài một tiếng.

Kế tiếp việc cần làm thì cứ tiến hành theo những gì đã bàn, cho nên, Mộ Dung Trần quyết định buổi chiều không tiếp nhận điện thoại nữa.

“Thư ký Lam, đem tất cả hành trình buổi chiều đẩy xuống, điện thoại nào không cần thiết không cần nhận nữa.” Anh vừa đi vào phòng làm việc vừa căn dặn.

“Dạ, tổng giám đốc.”

121. Chương 121: Mộng Vẫn Là Mộng (4)

Mộ Dung Trần mới bước vào cửa phòng làm việc, liền nghe điện thoại di động trên bàn đổ chuông, người anh cho số điện thoại riêng không nhiều. Anh bước nhanh đến bàn, còn chưa kịp cầm lên, tiếng chuông liền dứt.

Cầm điện thoại lên nhìn, thấy số điện thoại vừa gọi đến thì tất cả phiền não trong chớp mắt đã bay sạch hết. Rốt cuộc cô đã chịu gọi cho anh.

Nhưng giờ này, cô không nghỉ ngơi sao?

Sợ cô có chuyện gì tìm anh, cho nên, anh lập tức gọi lại.

Tình Tình chăm chú nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình, là anh gọi tới. Cô nên nghe máy hay không? Anh sẽ dùng giọng nói dịu dàng hay là giọng nói lạnh lùng để nói chuyện với cô? Cô nên trả lời anh thế nào?

Rối rắm không biết có nên nhận điện thoại của anh không, tiếng chuông sau một hồi đổ nhưng không ai bắt máy thì dừng lại. Sao anh lại tắt nhanh như thế, có ý gì sao?

Tình Tình tức giận mà đem điện thoại di động hương trên chăn ném, Mộ Dung Trần đáng ghét, ghét nhất rồi !

Anh không nhận, cô cũng không nhận, không bao giờ gọi điện thoại cho anh nữa. Không để ý tới điện thoại nữa, Tình Tình kéo chăn che kín đầu, thật sự là thật đáng ghét!

Đang lúc cô tức giận hung hăng mắng người thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa của em trai “Chị, chị ngủ chưa?”

“Chưa, thế nào?” Tình Tình từ trên giường bò dậy chạy đi mở cửa.

“Điện thoại của anh rả!” Thẩm Diệu Dương giơ điện thoại ở trong tay lên, anh rả nhanh ghê, chỉ là một cuộc gọi nhờ thế mà không chờ được gọi lại ngay.

“À?” Thì ra là anh cúp điện thoại của cô, làm việc xong lại gọi đến cho em trai cô.

“Nhận đi, em đi tắm đây.” Sau khi nhét điện thoại vào tay Tình Tình, Thẩm Diệu Dương xoay người trở về phòng.

Tình Tình nhìn màn hình điện thoại không ngừng nhảy nhót, lặng lẽ đem điện thoại đặt vào tay, cũng không dám lên tiếng. Hơi thở của anh xuyên qua cả biển Thái Bình Dương, truyền tới bên tai của cô, làm cho gương mặt của cô nóng bừng lên.

Tại sao anh không nói chuyện? Cô nên nói gì đây?

“Tình Tình, thế nào? Có phải thân thể em không thoải mái hay không?” Mộ Dung Trần ở bên kia điện thoại cau mày. Trừ lần ra phi trường cô chủ động gọi điện thoại anh, khi đến Mỹ cho đến nay, cô đều không muốn nghe điện thoại của anh, vậy hôm nay vì sao lại gọi cho anh?

Anh cũng chẳng dám tưởng tượng lung tung lý do cô gọi điện cho anh chính là vì nhớ anh.

“Không phải.” Tình Tình cắn răng ngồi xuống giường. Dừng khí mới vừa rồi khi gọi điện thoại cho anh chạy đầu mắt, cô thậm chí còn không biết phải nói gì với anh.

“Nhìn thấy mẹ rồi ư?” Mộ Dung Trần đem cả thân thể to lớn ngồi xuống chiếc ghế xoay, buông lỏng cả vạt một chút.

“Ừ!” Nhưng mẹ chẳng nhận ra cô là ai.

“Rất thất vọng?” Bệnh của Thẩm Quân Hoa tương đối phiền toái, nhưng đó là chuyện của bọn họ, anh không nhúng tay vào.

“Không biết.” Tình Tình không nói ra được đây chính là loại cảm xúc gì. Cô chưa từng bao giờ nghĩ đến, điều cô mong muốn nhiều năm như thế lại có kết quả như thế này.

Mới bắt đầu cô đúng là có chút thất vọng, nhưng thấy dáng vẻ của mẹ cùng nghĩ đến những lời Tiết Thiệu Trạch nói với cô trong bệnh viện, cô không biết mình nên làm sao mới đúng.

“Chỉ cần chăm sóc tốt, bà ấy sẽ khá lên thôi. Không cần nghĩ quá nhiều, nha!” Tâm bệnh cần tâm được mới chữa được.

“Ừ.” Cô chỉ biết trả lời ngắn gọn như thế. Cô muốn thuyết phục em trai, điều cô cần làm chỉ có thể là như thế thôi? Rõ ràng là muốn nhờ anh thuyết phục em mình, nhưng cô ngoài trả lời những câu hỏi của anh, cái gì cũng nói không ra được, Tiết Tình Tình, làm sao mà lại vô dụng như thế?

“Mệt mỗi sao? Vậy em đi ngủ đi, ngày mai anh đi công tác ở Hongkong, đến lúc đó anh sẽ gọi lại cho em có được không?” Mộ Dung Trần thở dài một tiếng, cô vẫn trả lời điện thoại nhàn nhạt như thế, anh muốn hỏi cái gì cũng chẳng biết phải hỏi như thế nào, nhưng người đã ở xa thế, anh có lo lắng cũng chẳng làm được gì.

“Ừ.” Nếu anh đã nói như vậy, ý anh nói là anh còn nhiều việc phải làm, cho nên không muốn nói tiếp đúng không? “Vậy anh cúp” Câu cuối cùng còn chưa nói xong điện thoại đã không còn nhận được tình trạng kết nối

Căn bản không cần nghĩ, cũng biết cô gái bên kia đang mang vẻ mặt gì rồi. Có phải cô ước được tắt điện thoại của anh sớm nhất có thể hay không? Nếu không muốn nhận, vậy cô còn gọi cho anh làm gì, chẳng lẽ là gọi nhầm sao?

Bằng không, tại sao trong điện thoại một chỉ nói một từ. Hơn nữa còn vội vã cúp máy như thế?

Thôi, có thể chính tai nghe được giọng nói của cô, biết cô vẫn ổn, đã đủ rồi! Anh còn hy vọng xa vời cái gì nữa?

Thân thể mảnh mai nhưng lại quật cường như thế!

Dù biết rõ cô nhất định là có tâm sự, nhưng cô không muốn nói với anh, không muốn cho anh trú trong lòng của cô, anh cũng chẳng có biện pháp nào khác?

Có thể làm được, anh sẽ làm, cho dù là yêu cầu gì đi chăng nữa? Coi như tất cả những điều anh bỏ ra, vĩnh viễn cô cũng không cảm nhận được, có lúc thậm chí không muốn biết, ngay trong lòng anh hiện tại đang suy nghĩ cái gì?

Yêu một người yêu quá lâu, quá sâu, có thể biến thành cảm xúc nhàm chán hay không?

Một người khác ở bờ bên kia Đại Dương, cũng có suy nghĩ giống như thế.

Sau khi trả điện thoại lại cho em trai, Tình Tình trở về phòng, nằm trên chiếc giường mềm mại, nghĩ tới người đàn ông mới vừa nói chuyện điện thoại xong, anh còn quan tâm đến cô không?

Giọng nói của cô vẫn mang vẻ lạnh nhạt, nhưng đó chỉ là ngôn ngữ của cô kém cỏi, không biết phải nói gì với anh. Rõ ràng là có chuyện muốn nói lại chẳng thể nói được.

Anh bảo ngày mai phải đi công tác, vậy có phải do công việc bận rộn hay không?

Vậy mấy ngày tới có lẽ cô không nên làm phiền anh? Mấy ngày nữa cần gì hãy nói! Hiện tại đều cô muốn là mẹ mau lành bệnh.

Không phải đó mới là việc quan trọng nhất sao? Thật ra thì không thể phủ nhận, cô hi vọng ba mẹ có thể ở bên cạnh nhau!

122. Chương 122: Mộng Vẫn Là Mộng 2 (1)

Mấy ngày nay, Tình Tình mỗi ngày đều ở cùng với Thẩm Quân Hoa, có khi cùng bà ở trong vườn hoa chăm chút sửa sang lại những cây cỏ kia, hoặc là cùng với bà ra ngoài đi dạo cùng nhau tản bộ.

Còn Thẩm Diệu Dương thì mỗi ngày đều phải đến trường học đi học, trước đây bởi vì phải chăm sóc mẹ mà đã bỏ sót quá nhiều bài tập nên lại càng thêm bận rộn, sau khi Tình Tình đến mới có thể yên tâm để Thẩm Quân Hoa ở nhà mà chuyên tâm vào việc học.

Mấy ngày nay cùng sống chung đã khiến cho ngăn cách của hai mẹ con cô vơi đi rất nhiều, chỉ trừ việc Thẩm Quân Hoa cứ cách chừng hai giờ sẽ lại hỏi Tình Tình: “Thiệu Trạch tại sao không trở lại?”

Nếu như ngày nào đó tan học muộn, bà sẽ luôn không chịu ăn cơm trước phải chờ đến khi Thẩm Diệu Dương trở lại mới thôi, Thẩm Quân Hoa như vậy khiến cho Tình Tình thấy rất đau lòng, cũng thấy bất đắc dĩ.

Nhưng mà hiện tại phía em trai của mình cô thật một chút biện pháp cũng không có.

Ngày hôm qua Tiết Thiệu Trạch có điện thoại tới cho cô, khi nhìn thấy số của ông gọi tới cô đã sợ hết hồn cứ tưởng rằng ông đã biết cái gì. Cô không dám ở ngay trước mặt Thẩm Quân Hoa nghe điện thoại chỉ dám len lén chạy về trong phòng mới dám lên tiếng.

Cũng may, ông chỉ vì nghe thấy Mộ Dung Trần nói muốn để cho cô nghỉ ngơi được tốt hơn mới để cô ra nước ngoài, Tình Tình cũng không dám nói nhiều rất nhanh liền ngắt điện thoại.

Nhưng lừa gạt như vậy có thể được bao lâu đây? Cô thật sự không biết!

Chẳng qua là cảm thấy mình càng ngày càng không chịu nổi!

Hơn nữa, mấy ngày nay, Mộ Dung Trần cũng không có gọi điện thoại tới. Lần trước anh nói muốn đi công tác, chắc hẳn là rất bận rộn? Bằng không làm sao có thể quên được chứ?

Không thể phủ nhận, không nhận được điện thoại của anh đã khiến cô cảm thấy chút mất mát, nhưng cô lại không dám gọi điện thoại cho anh, cho dù có gọi thì anh chắc hẳn cũng đang bận rộn nhiều việc đi? Tự như lần trước cũng không nói gì liền gác máy rồi, còn không bằng không gọi nữa.

Nếu như không phải là mỗi ngày có Thẩm Quân Hoa làm bạn thì cô nghĩ mình nhất định sẽ phát điên lên mất?

“Dương Dương, chúng ta đi đâu đây?” Tình Tình ngồi ở trong xe mặt nhìn ra quang cảnh thành phố San Francisco xa lạ. Hôm nay thời tiết rất tốt, khó có được ngày Thẩm Diệu Dương không phải đến trường, sau khi ăn sáng ở nhà thì Thẩm Diệu Dương nói muốn mang cô ra ngoài đi dạo.

Nhưng xe đã đi được nửa giờ mà Tình Tình vẫn không biết bọn họ muốn đi đâu.

“Mang mọi người đến một chỗ rất đẹp.” Thẩm Diệu Dương vừa lái xe vừa cười cười nói. Chị đã tới đây đã được mấy ngày mà cậu ta cũng không có thời gian đi chơi cùng nhau, vừa đúng hôm nay thời tiết tốt cho nên đem theo Thẩm Quân Hoa cùng nhau ra ngoài.

“Thiệu Trạch, chúng ta đi đến chỗ đó có được hay không?” Thẩm Quân Hoa vẫn đang ngồi yên tĩnh chợt chỉ vào quang cảnh rực rỡ bên ngoài vui vẻ nói.

“Đây là chỗ nào, thật là đẹp!” Tình Tình nhìn theo phương hướng Thẩm Quân Hoa đang chỉ, thấy được trên con đường quanh co khúc khuỷu đối diện trồng đầy hoa tươi, hơn nữa còn có rất nhiều xe đỗ bên dưới sườn núi, ở đây lại có con đường như vậy sao?

“Đây là Lombardstreet nổi danh nhất San Francisco.” Đây cũng là mục đích hôm nay muốn dẫn bọn họ tới chiêm ngưỡng!

“Lombardstreet?”

“Đúng vậy, đi lên có sợ hay không?” Thẩm Diệu Dương nhìn Tình Tình hỏi, hiện tại mới bắt đầu có chút lo lắng, khi đi lên sườn núi đó có thể khiến cho bọn họ mệt mỏi hay không, nhưng mà bọn họ có thể đi xung quanh bên dưới là tốt rồi.

“Không sao, chị cũng muốn đi xem một chút.” Rồi Tình Tình quay đầu sang nhìn mẹ: “Chúng ta cùng đi, có được hay không?” Cô thật ra thì cũng không yếu đuối đến vậy. Nằm bệnh viện gần một tháng mới ra cửa, có lẽ cũng bởi vì người quá thiếu hụt vận động cho nên càng lúc càng lười rồi. Hôm nay ra ngoài đi một chút vừa đúng.

“Ừ, tôi thích cùng đi với Thiệu Trạch.” Trong mười câu nói của Thẩm Quân Hoa thì có tám câu là liên quan đến Tiết Thiệu Trạch. Vẫn may là mấy ngày nay nghe bà nói mãi đã thành quen rồi.

Đang lúc nói chuyện, Thẩm Diệu Dương đã đem xe dừng ở bãi đậu xe của phố Lombard, bọn họ cùng xuống đi bộ.

Ba người từ từ vừa đi vừa nhìn, rất nhanh đi tới đường trồng nhiều hoa phía dưới.

“Có muốn trèo lên hay không?” Thẩm Diệu Dương theo thói quen dặt tay của Thẩm Quân Hoa nhìn sang thấy vẻ mặt của Tình Tình tràn đầy kinh ngạc.

“Ừ, đi lên xem một chút!” Tình Tình ngẩng đầu nhìn những bông hoa đang nở trong tiết xuân của nơi này, từng đóa hoa nở thành từng chùm từng chùm thật sự là vô cùng xinh đẹp. Đáng tiếc hôm nay cô không mang theo máy ảnh bằng không nhất định sẽ đem này chụp thành một bộ cảnh cực đẹp.

Nhớ lần trước cô và Mộ Dung Trần đi Hà Lan thì lúc nào cũng cầm máy ảnh trên tay, nhưng sau này trở về cô lại không xem được rốt cuộc là anh đã chụp được những thứ gì.

Thật là chán ghét, thế nào mà vào lúc này lại nghĩ tới người đàn ông kia ?

Kết quả là, ba người bọn họ bắt đầu đi lên, mới đầu đi được ba bốn trăm mét thì xem ra cũng thấy nhẹ nhàn nhưng khi thực khi đi được một nửa thì hai người phụ nữ cũng bắt đầu thở hổn hển rồi.

Lúc này, Tình Tình và Thẩm Quân Hoa ngồi ở trên bậc thang chờ Thẩm Diệu Dương trở xuống dưới mua nước. Vốn cho là có thể trèo lên đến đỉnh, ai biết được mới trèo được một nửa mà đã đi không nổi, đúng là thật quá kém cỏi rồi.

“Tình Tình, chúng ta đi xuống tìm Thiệu Trạch có được không?” Thẩm Quân Hoa đứng lên kéo lấy tay Tình Tình. Mấy ngày nay sống chung bà đã bắt đầu gọi tên của cô rồi.

“Được rồi, vậy chúng ta từ từ đi xuống.” Cùng Thẩm Quân Hoa tay nắm tay, bọn họ từ từ đi xuống từng bậc từng bậc một.

Thật là một con đường hoa quanh co, lên dốc đã không dễ xuống dốc lại càng khó hơn. Lần này Tình Tình cuối cùng lĩnh ngộ được điều này!

Lúc họ thật vất vả đi tới bên dưới thì cũng vừa hay nhìn thấy Thẩm Diệu Dương đi tới, luôn luôn là không thể rời bỏ được cậu ta nên Thẩm Quân Hoa hất tay Tình Tình chạy thẳng về phía đó.

“Thiệu Trạch. . . .” lúc đó Tiết Tình cũng không kịp giữ chặt lấy bà, kèm theo tiếng gọi kia của bà thì đồng thời có một chiếc xe từ trên dốc xuống lao thẳng vào Thẩm Quân Hoa, .

“Mẹ. . . .” Tình Tình bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, muốn chạy đến thì lại phát hiện hai chân của mình mềm nhũn không thể động đậy, trời ạ, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?

Mặc dù tốc độ của lái xe rất chậm, nhưng là xe đang lao xuống dốc nên tài xế tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có người từ ven đường xông ra như vậy, luống cuống tay chân phanh xe lại nhưng vẫn dừng phải.

“Mẹ. . . .” Thẩm Diệu Dương ném xuống vật trong tay thật nhanh chạy tới, đỡ Thẩm Quân hoa đang ngã xuống đất dậy .

“Thiệu Trạch, Thiệu Trạch, em đau. . . .” Thẩm Quân Hoa mỉm cười yếu ớt, trên cái trán trắng nõn có một vết máu chảy ra làm cho lòng người kinh sợ.

“Không có chuyện gì, mẹ sẽ không việc gì đâu, chúng ta lập tức đi bệnh viện. . . .”

Người tài xế cũng lập tức xuống xe giúp một tay, trong nháy mắt, tiếng xe tiếng người vang lên không ngừng.

Trong bệnh viện của người Hoa ở San Francisco.

Tình Tình và Thẩm Diệu Dương đang đứng ở bên ngoài phòng bệnh, tâm tình vô cùng nặng nề.

Thương thế của Thẩm Quân Hoa cũng không nghiêm trọng lắm, đầu bị va chạm nhẹ và ở hai vai có chút trầy sát mà thôi, sau khi xử lý đã không có gì đáng ngại. Nhưng mà sau khi bà tỉnh lại không bằng lòng gặp người nào.

Đặc biệt là Thẩm Diệu Dương, vừa nhìn thấy cậu ta lại giống như nhìn thấy quái vật vậy nên đành phải để cho cậu ấy ra ngoài, chỉ cần bà vừa nhìn thấy sẽ phát giận. Vì muốn bà không bị kích thích nên Thẩm Diệu Dương chỉ có thể ở bên ngoài nhân lúc bà ngủ mới vào nhìn một chút.

Rõ ràng đã làm kiểm tra tổng quát toàn diện nhưng lại không có phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì, theo lời bác sĩ nói phải bị kích thích mới có thể hành động như vậy. Về phần kích thích này là lúc bà mới tỉnh lại khi Tình Tình đỡ bà đến toilet, Thẩm Quân Hoa nhìn thấy mình trong gương trên trán được quần băng trắng thì kích động muốn kéo ra đến khi chứng kiến cái trán vốn trắng nõn trơn bóng có một vết thương vừa mới khép lại thì bà chợt giống như là nổi điên lên vậy. Liên sau đó trốn vào trong chăn nói thế nào cũng không nguyện ý ra ngoài, trong miệng còn không ngừng nói: “Làm sao sẽ xấu như vậy? Làm sao sẽ xấu như vậy?”

Bà không cách nào tiếp nhận người đã từng dung nham mỹ lệ chợt biến thành như vậy, thật ra thì cũng không có nhiều ảnh hưởng, nhưng Thẩm Quân hoa lại không có cách nào tiếp nhận được việc trên trán của mình có một vết sẹo.

“Dương Dương, em cứ đến trường đi. Mẹ chắc chỉ là không quen mà thôi.” Tình Tình nhìn mẹ của mình đang an tĩnh nằm ở trên giường bệnh nói với em trai.

“Chị, một mình chị có thấy quá mệt mỏi hay không?” Hai ngày nay, bọn họ thậm chí ngủ cũng không được tốt, trên mặt của Tình Tình đã bắt đầu xuất hiện vẻ mệt mỏi.

“Không sao, chị ứng phó được mà.”

“Vậy tối nay em lại tới nữa.” Thẩm Diệu Dương nhìn người ở trên giường thêm lần nữa rồi lại nói: “Chị, thật xin lỗi.”

Vốn anh rể muốn chị mình tới đây để giải sầu , không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

“Dương Dương, sao em lại nói vậy ! Bà là mẹ của hai chúng ta mà. Được rồi, đừng có nói thêm gì nữa không lại trễ đây, mau đi thôi.” Tình Tình liền đẩy em trai ra ngoài.

Cho đến sau khi Thẩm Diệu Dương đi Tình Tình trở lại bên trong phòng bệnh, ngồi ở bên giường, nhìn mẹ của mình đang ngủ trên giường. Mặc dù ngủ thiếp đi, nhưng chân mày vẫn còn chau lại giống như là có rất nhiều chuyện trong lòng không bỏ xuống được.

Mẹ cô đã khổ nhiều năm như vậy, tại sao còn phải chịu thêm sự tra tấn giày vò này?

“Mình mà trở nên xấu xí. Thiệu Trạch sẽ không thích nữa.” Trong lúc ngủ bà lại vẫn lẩm bẩm trong miệng.

“Sẽ không, sẽ không, cha chắc chắn vẫn sẽ thích mẹ.” Tình Tình cầm lấy tay bà an ủi.

Hai ngày nay, cô luôn nghĩ tới có nên thông báo cho Tiết Thiệu Trạch để ông tới đây hay không. Cô biết rõ em trai sẽ không đồng ý, nhưng mẹ đã bị như vậy rồi, điều bà quan tâm nhất vẫn là người kia giấu ở chỗ sâu nhất tận trong lòng bà.

Bọn cô sao có thể ích kỷ không để cho bọn họ gặp mặt được đây? Có lẽ gặp mặt cũng sẽ không xấu như trong tưởng tượng thì sao? Có lẽ gặp mặt nhau sẽ còn là hạnh phúc nửa đời sau của bọn họ nữa chẳng?

Bọn cô sao có quyền đi tước đoạt hạnh phúc của bọn họ được?

Không, cô nhất định phải thông báo cho Tiết Thiệu Trạch, cho dù em trai có trách cũng phải làm. Nhưng mà trước khi thông báo cho ông thì cô nghĩ cần phải có người ủng hộ ình.

Người kia không phải là cậu của cô, cũng không phải là người nào khác mà là người đã mấy ngày không có liên lạc - Mộ Dung Trần, cô tin tưởng anh nhất định có thể giúp được cô.

Chỉ hy vọng, khi gọi điện thoại qua sẽ không ảnh hưởng đến công việc của anh, lúc này, chắc là anh vẫn đang làm việc rồi?

123. Chương 123: Mộng Vẫn Là Mộng 2 (2)

HongKong, cảng Victoria ở ngoài vùng biển quốc tế. Gió biển hơi lạnh, ở phương xa thành phố đã lên đèn, trên du thuyền khắp nơi đều là ánh sáng rực rỡ, trên sàn nhảy ở boong thuyền có rất nhiều cặp đôi đang khiêu vũ, hoặc là Waltz, hoặc là điệu Tăng-gô, vô cùng hoàn hảo. Mỗi người đều giống như trời sinh đã biết khiêu vũ, ở trước mặt mọi người trình diễn những điệu múa hết sức uyển chuyển, vô cùng điêu luyện.

Hội nghị thương mại bốn ngày ba đêm đã thuận lợi kết thúc cho nên thời gian còn dư lại để mọi người có thể mặc sức vui vẻ trong buổi dạ hội tối nay.

Mộ Dung Trần ngồi ở trong góc xa xa nhìn đám người náo nhiệt, anh cả Mộ Dung Kiệt đang ôm Thương Thủy Tinh khiêu vũ, nếu như anh không đoán sai thì thiên kim tiểu thư đơn thuần này sớm đã bị anh cả mê hoặc rồi? Nếu không bất ngờ gì xảy ra, thì có lẽ bắt đầu từ ngày mai anh sẽ phải có gọi một tiếng chị dâu rồi.

Năng lực của anh cả không thể nào hoài nghi được, cho dù là chưa từng có tin đồn với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng là một khi đã muốn thì lại khó có người nào thoát khỏi tay được?

Chỉ là, hôn nhân như vậy thật sẽ hạnh phúc sao?

Hạnh phúc? Ngay cả anh hiện tại cũng không rõ ràng cái gì gọi hạnh phúc? Anh vẫn cho là khi mình cố gắng bỏ ra tất sẽ có hồi báo, nhưng hiện tại tuy không lúc nào ngừng cố gắng nhưng vẫn không thấy được tí tia sáng hồi báo nào?

Mặc kệ như thế nào, bây giờ đang là ban đêm, đối với những người khác mà nói là tuyệt đối mỹ lệ nhưng không bao gồm anh trong đó.

Đám người kia vốn đang khiêu vũ náo nhiệt bỗng nhiên lại ngừng lại, nhưng âm nhạc duyên dáng lại không có ngừng. Ở trung tâm của sàn nhảy anh nhìn thấy mọi người đang chúc mừng một đôi nam nữ, Thương Thủy Tinh đang vui vẻ khóc, cả người nhào vào trong ngực của Mộ Dung Kiệt, ngay trước mặt các tân khách nói mình nguyện ý gả cho anh.

Mặc dù không biết anh cả trong ba ngày gần ngủ ở nơi này dùng biện pháp gì để có thể để cô gái cứ như vậy dễ dàng đồng ý lời cầu hôn của anh ấy, nhưng khi thấy một màn như vậy thì chỉ ít những người ở

bên ngoài cũng đều nhận ra là lưỡng tình tương duyệt. Lúc này tim của anh đột nhiên cảm thấy vô cùng nặng nề và cô đơn, thậm chí là ghen tỵ!

Đúng vậy, ghen tỵ! Ghen tỵ anh cả dễ dàng như vậy liền đạt được lòng của một người phụ nữ mặc dù anh ấy không yêu cô ta. Ghen tỵ hôn nhân của bọn họ mặc dù là được thành lập trên tính toán và lợi ích nhưng nhìn thấy cũng đủ mỹ mãn.

Ít nhất, anh cả không yêu nên cũng sẽ không bị thương, mà cô gái kia có lẽ vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ được chân tướng, cứ như vậy sống cả đời này, như thế cũng thật tốt không phải sao?

Vậy còn anh? Anh và Tình Tình sẽ đi về phía nào?

Những ngày này, anh quả thật rất bận, nhưng cũng không bận đến nỗi ngay cả thời gian gọi điện cũng không có. Anh chỉ là có chút giận dỗi mà thôi! Anh muốn để cho cô phải chủ động gọi ình lần nữa nhưng anh cũng không nhận thêm được cuộc gọi nào không phải sao?

Trên bàn đang đặt một chai rượu mạnh, đã uống hai phần ba, tất cả đều là một mình anh uống, mỗi một ngụm trôi vào cổ, dạ dày cũng sẽ theo đó mà lật chuyển khuấy đảo, mơ hồ đau đớn, cũng giống như lòng anh bây giờ.

Thật may là trên mặt biển là một mảnh tối đen mà anh lại đang ngồi trong góc, tại một thời khắc náo nhiệt rực rỡ như vậy, rất dễ dàng bị người đời quên lãng.

“Tổng giám đốc sao lại một mình ngồi ở chỗ này?” Một giọng nữ mềm mại từ trong bóng tối vang lên, không cần nhìn cũng biết là ai.

“Thư ký Lam.” Mộ Dung Trần nhìn người phụ nữ xuất hiện ở trước mắt nói bằng giọng điệu lạnh nhạt.

“Có muốn tôi ở cùng anh hay không?” Lam Chỉ Nồng mặc một bộ lễ phục cổ chữ V màu đen bó sát người lộ ra vóc dáng thon dài hoàn mỹ không thể nghi ngờ. Cô ta ngồi xuống ở trước mặt của Mộ Dung Trần, đưa tay gạt mái tóc dài ra phía sau lưng, động tác nho nhỏ thôi nhưng cũng đủ hiển thị rõ ra phong tình vạn chủng. Chỉ cần là đàn ông, ai cũng không cự tuyệt được yêu cầu như thế ?

“Một người phụ nữ nói muốn bồi một người đàn ông, có biết sẽ xảy phát sinh chuyện gì hay không?” Mộ Dung Trần đột nhiên đưa tay lướt qua mặt bàn giữ lại cầm của cô ta, đem mặt của cô ta cố định trước mắt mình.

Lam Chỉ Nồng liền cắn cắn môi, người đàn ông này tuy dịu dàng nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, đầu ngón tay dịu dàng sờ nhẹ nhưng lại làm cho cô sợ đến run rẩy .

Sau nhiều năm cô làm việc ở bên cạnh anh thì đây là lần đầu tiên anh có động tác thân mật với cô như thế, vậy có phải đại biểu cho việc anh đối với cô cũng giống như thế hay không.

Cô chưa từng bao giờ nghĩ đến cơ hội sẽ dễ dàng diễn ra ở trước mắt như vậy.

“Tổng giám đốc. Tôi. Muốn ở cùng với anh, tôi.” Cô sâu xa liếc nhìn anh, hạ quyết tâm, nói tiếp: “Cho dù là chỉ một đêm nay thôi cũng được, để tôi ở cùng với anh được không? Chỉ cần một tối hôm nay là tốt rồi, sau khi xuống thuyền, tôi tuyệt đối sẽ không dây dưa với anh nữa! Tôi bảo đảm!”

Thật sự là không thể chờ đợi được nữa. Chỉ là, nếu như cô gái kia cũng có thể đối với anh thật sự khẩn cấp như vậy như vậy thì tốt biết bao nhiêu!

“Cô như vậy là muốn leo lên giường của tôi?” Anh cúi đầu hỏi, con mắt sắc sảo càng trở nên thâm trầm.

Đáng tiếc, đối với người như Lam Chỉ Nồng, đối với trò chơi như vậy anh nửa điểm hứng thú cũng không có.

Lam Chỉ Nồng đem mặt nâng lên càng cao, tim như đánh trống trong lồng ngực, hơn nữa cái ngón tay thon dài kia giờ phút này đang có chút suông sã vỗ về chơi đùa cảm của cô ta, sau đó nhẹ nhàng đi xuống đến cái cổ mảnh khảnh Cô ta cơ hồ phải cắn chặt hàm răng mới không bị sự trêu chọc kia làm cho khe rên ra tiếng, đúng vậy, người đàn ông này giống như thật có hứng thú đối với cô ta vì vậy cô ta nhất định phải nắm chặt cơ hội này.

“Đúng vậy, tôi thích anh, rất thích anh!” Bất cứ giá nào!

“Chà, thật là cảm động! Tứ thiếu, không nghĩ tới anh ăn vụng ăn trộm lại lộ liễu như vậy! Nếu để cho Tình Tình thấy sẽ không biết nghĩ như thế nào đây!”

Một bóng dáng cao gầy mảnh khảnh xuất hiện ngay trước mắt bọn họ, đó chính là Đơn Tuệ Ngữ. Trong tay của cô còn cầm một cái ly cao cổ, cười như không cười đứng ở nơi đó.

“Thư ký Lam, cô đi xuống trước đi.” Mộ Dung Trần buông cầm Lam Chỉ Nông ra nhưng bên trong lại không có nửa điểm chột dạ nào.

“Tổng giám đốc, Đan tiểu thư, tôi đi xuống trước.” Trong lòng rõ ràng là giận đến mức muốn nổ tung rồi, nhưng vẫn tận lực để cho giọng của mình gắng giữ tỉnh táo, Đơn Tuệ Ngữ đáng chết lại dám phá hư chuyện tốt của cô.

Đây là cơ hội đợi bao lâu mới có được! Lại bị cái người họ Đơn này phá hỏng hết rồi.

“Chắc chắn, Mộ Dung Trần, không nhìn ra anh là người đàn ông sau khi kết hôn còn có thể ở bên ngoài ăn trộm?” Đơn Tuệ Ngữ ngồi xuống trước mặt Mộ Dung Trần nói.

“Con mắt nào của em nhìn thấy anh ăn trộm?” Mộ Dung Trần không thèm để ý giạt nhẹ khóe môi. Coi như không có cô tới đây thì cũng không thể xuống tay với người phụ nữ kia được.

Mới vừa rồi cũng chỉ là muốn thử cô ta một chút thôi! Mục đích đã rõ ràng như vậy, xem ra anh nhất định phải thiếu đi một trợ thủ đắc lực rồi.

“Hai con mắt đều thấy được. Chẳng lẽ anh muốn nói cho em biết mới vừa rồi anh không có động vào cô ta sao?” Đơn Tuệ Ngữ cười duyên ra tiếng: “Đáng tiếc là không kịp chụp được hình để lưu niệm!”

“Đơn Tuệ Ngữ, em xác định mắt của mình không có vấn đề gì sao? Anh đề nghị sau khi xuống thuyền em có thể thuận tiện đi khám mắt một chút. Nếu không có chuyện thì xin lỗi anh không tiếp được nữa.” Mộ Dung Trần đứng lên, cũng không tính cùng cái người luôn luôn thích cùng anh đối nghịch này bàn luận.

Hơn nữa, tâm tình của anh thật sự không tốt!

“Mộ Dung Trần, anh dám đi thì em liền đem chuyện mới vừa rồi nhìn thấy nói cho Tình Tình biết.” Hừ, mặc dù cô mới gặp Tình Tình một lần nhưng cho dù là một lần thì cô cũng biết cô gái kia đối với anh có tầm quan trọng như thế nào. Hừ, dám không để ý tới cô? Nếu như không phải là vì mượn anh để ngăn cản tình thế thì cô cũng không muốn để ý tới anh. Ai muốn có quan hệ với một người đàn ông đã có vợ chứ?

“Em cảm thấy cô ấy sẽ tin tưởng sao?” Mộ Dung Trần cau mày nói, cô gái này, lại dám uy hiếp cả anh?

“Nếu không chúng ta thử một chút? Anh cũng biết, ở trên chiếc tàu biển chở khách này mỗi góc đều có camera, hơn nữa.” Chủ nhân của chiếc tàu này còn đang đang nhiệt liệt theo đuổi cô. Cô nghĩ, nếu thật muốn một đoạn ghi hình kia thì cũng không có vấn đề gì?

“Đơn Tuệ Ngữ, em có mục đích gì cứ nói đi!” Mộ Dung Trần cũng không muốn thật sự phức tạp, với sự điên rồ của cô gái này thì cái gì cũng có thể làm ra được.

“Sẽ không làm khó anh đâu, Mộ Dung thiếu gia, theo em đi xuống nhảy một điệu đi!” Cô để ly rượu trong tay xuống, duỗi tay về phía anh. Cô phải thử một chút xem người kia có nổi điên hay không.

Trong sàn nhảy, qua màn cầu hôn của Mộ Dung Kiệt và Thương Thủy Tinh rất nhanh lại khôi phục lại sự náo nhiệt.

124. Chương 124: Mộng Vẫn Là Mộng 2 (3)

Mười một giờ đêm

Lam Chỉ Nông đi tới cửa phòng của Mộ Dung Trần, nhìn cánh cửa kia, tay mấy lần nâng lên rồi lại để xuống.

Thật may là, cửa phòng của Mộ Dung Trần đối diện với đường đi, mà phòng này lại là phòng ở trong cùng gần vị trí mũi thuyền nhất, tầng này không có thiết kế boong thuyền, đây là vị trí mà không có khách khác qua lại, cho nên coi như cô muốn làm những gì cũng không có ai thấy, dĩ nhiên cũng sẽ không ngăn cản được bất cứ người phương nào đi đến đây vì thế mà phải rước lấy những ánh nhìn soi mói không cần thiết.

Nhưng vừa nghĩ tới mới vừa rồi anh nhìn mình dụi dụi như vậy, kì thực không có một chút nóng bỏng nào của ánh mắt, cô cũng không dám đụng vào thẻ từ hoặc mật mã đang cầm trong tay, những thứ có thể mở ra cánh cửa kia bất cứ lúc nào.

Do dự lần nữa cô cũng sẽ không còn thời gian, đợi lúc anh trở lại thì cô nhất định sẽ không có cơ hội. Nhưng.
.

Điện thoại của cô vào lúc này lại vang lên, ở trên hành lang yên tĩnh cực kỳ chói tai, không cần nghĩ cũng biết nhất định là cậu ta.

Hít thật sâu rồi thở ra một hơi, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, đặt vào bên tai, trả lời: “Alo!”

“Không cần nói với tôi mấy ngày nay chuyện gì cô cũng không hoàn thành.” Bên trong điện thoại truyền tới một giọng đàn ông tỉnh táo mà âm trầm, nếu như không phải là bản thân đã gặp qua, Lam Chỉ Nông nhất định không tin cái giọng nói này là của một người đàn ông nhỏ tuổi hơn cô rất nhiều.

“Nếu như thật dễ dàng ra tay như vậy, thì cậu còn dùng được tôi sao?” Lam Chỉ Nông cũng không cam chịu thầm nghĩ trong lòng.

“Vậy tại sao lại không dám mở cửa? Đây chính là cơ hội cuối cùng của cô rồi.”

“Cậu ở đây giám thị tôi sao?” Lam Chỉ Nông quả thật không thể tin được cậu ta thế mà lại biết cô đang ở ngoài cửa phòng của Mộ Dung Trần. À, mà có cái gì là không thể nào? Nếu cậu ta đã có biện pháp khiến cho người ta lấy được thẻ mở cửa phòng này thì dĩ nhiên cũng có thể biết cô đang làm những gì.

Thật là một người đàn ông đáng sợ, cô và cậu ta hợp tác có phải là quá ngây thơ rồi hay không? Chỉ sợ đến lúc đó cái được lại không bù được cái đã mất!

“Lam Tiểu Thư, cơ hội ở trước mắt rồi, có làm hay không là ở cô, chính cô nghĩ rồi làm đi.” Đối thoại vì vậy đột nhiên ngừng lại.

Lam Chỉ Nông nhìn điện thoại của mình đã ngắt tín hiệu, một lần nữa hít thật sâu sau đó thở ra một hơi, liền hành động!

Tầm thẻ từ mà cô cầm trong tay đã dính đầy mồ hôi, không do dự nữa, cô liền đem thẻ từ đặt ở trên khóa cửa.

Có lẽ là chuyện trên đời này có nhiều lúc thật trùng hợp, cũng có thể gọi là cầu huyệt.

Lam Chỉ Nông mới vừa đi tới bên giường lớn thì không nghĩ tới trên đầu giường lại vang lên tiếng dương cầm du dương, bây giờ vẫn còn có người dùng loại nhạc cổ điển này cài thành nhạc chuông sao.

Là điện thoại cá nhân của anh!

Qua chốc lát khẩn trương, Lam Chỉ Nông nhanh chóng cầm lên điện thoại đặt ở mặt bàn lên, lúc đưa tay ra lấy thì trong phút chốc kia trong màn hình hiện lên tấm ảnh của một cô gái đang ngồi ở trong biển hoa, bức hình này đã nói rõ điện thoại gọi tới là của ai.

Cho dù là tối nay là cô không thể thành công dẫn dụ người đàn ông kia thì ít nhất cú điện thoại này cũng tuyệt đối là thu hoạch ngoài ý muốn.

Không do dự nữa, cô liền mở điện thoại ra

“Alo, tìm A Trần sao?”

Tình Tình vĩnh viễn cũng không nghĩ đến điện thoại của Mộ Dung Trần lại được một người phụ nữ nhận, nghe giọng nói cũng không khó đoán chắc hẳn là một người còn trẻ tuổi.

Vào lúc này, một người phụ nữ trẻ tuổi nhận điện thoại riêng tư của anh, hơn nữa hình như còn rất quen thuộc, cô ta gọi anh là cái gì? A Trần?

“Alo, cô là Mộ Dung phu nhân sao? Thật ngại quá, A Trần đang tắm, cô có lời gì muốn tôi chuyển giúp không? Có lẽ đợi đến anh ấy đi ra tôi sẽ nói cho anh ấy là cô gọi điện thoại tới.”

Lam Chỉ Nông nói bằng giọng cực kỳ êm ái, chủ động đem lấy nghi ngờ của cô đánh vỡ, khiến cho Tình Tình trong lúc nhất thời tim đập mạnh và hơi loạn nhịp.

Cô gái này rốt cuộc là ai, sao mở miệng liền gọi cô là Mộ Dung phu nhân? Thế nhưng giọng nói nghe thế nào cũng như là đang châm chọc thế?

Tại sao cô ta có thể nhận điện thoại của anh? Hơn nữa còn dám nói là anh đang tắm? Đây là có ý gì?

“Alo. Nếu như cô không có lời muốn nói, thì tối nay tôi sẽ bảo A Trần gọi điện thoại lại cho cô được chứ?”

Rồi sau đó Lam Chỉ Nông cố ý đưa điện thoại ra xa, Tình Tình liền nghe được cô ta nói một câu ——“Trần, anh tắm xong chưa?”

Nghe những lời này, Tình Tình liền không suy nghĩ nhiều cúp luôn điện thoại.

Còn phải hỏi nữa sao?

Cô rốt cuộc đã biết tại sao nhiều ngày như vậy anh lại không gọi điện cho mình rồi, thì ra là đã có giai nhân làm bạn! Mỹ nhân ở trong ngực, làm sao có thể còn nhớ tới cô đây?

Cô cũng không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không kìm hãm được cứ lau đi lại chảy ra, muốn thế nào cũng không ngừng được.

Cô thật là ngớ ngẩn rồi ! Đã từng cho là anh thật tâm yêu thích mình nhưng đàn ông làm sao có thể cả đời chỉ cần một người phụ nữ đây? Huống chi người đàn ông kia căn bản cũng không cần chỉ tay cũng sẽ có một đám đông phụ nữ tự động lẫn xả vào.

Đặc biệt là cô còn từng đem tấm lòng chân thật của anh ném xuống đất mà chà đạp như vậy. Cô trên căn bản cũng không quý trọng cái mình đang có, anh đã từng đối tốt với cô như vậy, hiện tại nhất định là hối hận rồi? Hối hận vì đã từng đối với cô tốt như vậy nhưng mà một chút hồi báo cũng không nhận được.

Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp phải trường hợp như vậy, biết mình tuyệt đối không có khả năng gọi điện thoại cho anh nữa, sẽ không bao giờ nữa rồi. Cần gì tự tìm lấy khổ sở đây? Cô gái kia đã biết đến sự tồn tại của cô lại còn có thể giả vờ kêu một tiếng “Mộ Dung phu nhân”, vậy ra bọn họ ở chung một chỗ đã lâu rồi sao?

Đàn ông, loại sinh vật này, rốt cuộc là cái thứ gì?

Tại sao có thể đang nói yêu một người đồng thời lại có thể ôm một người khác? Hoặc là khi họ nói yêu cũng chỉ là câu cửa miệng mà thôi?

Tại sao, lòng của cô lại đau đến như vậy?

“Thiệu Trạch, Thiệu Trạch.” Trên giường bệnh Thẩm Quân Hoa ngủ mơ mơ màng màng rồi lại bắt đầu kêu cái tên đó.

Tình Tình để điện thoại xuống, dùng sức lau khô nước mắt ở trên mặt, một tay nắm lấy tay của bà hỏi: “Mẹ, tại sao vết thương cha gây ra ẹ sâu như vậy, đau như vậy, nhưng mẹ vẫn không thể quên ông được?”

Giữa Thẩm Quân Hoa và Tiết Thiệu Trạch thì ít nhất bọn họ cũng đã từng yêu thương nhau, yêu nhau rồi lại chia xa, nhưng giữa cô và Mộ Dung Trần vẫn luôn là anh bỏ ra còn cô nhận lấy.

Vậy bây giờ cái cảm giác đau lòng đến muốn khóc này là cái gì? Cô yêu anh sao?

Khi cô thật vất vả hiểu rõ chính mình đã động lòng thì anh lại đã có người khác!

Trên đời này, tình yêu xa xôi nhất không phải là lúc người đó yêu mình nhưng mình lại không yêu họ, mà là lúc phát hiện ra mình đã yêu họ thì người đó đã không còn yêu mình nữa.

Câu nói này đã lưu truyền quá lâu rồi, chắc là đặc biệt dành cho những người như cô?

“Thiệu Trạch, đừng đi.” Thẩm Quân Hoa lại vươn một cái tay khác từ trong chăn ra, mê mẩn ôm lấy bàn tay nhỏ yếu dùng sức cầm tay Tình Tình.

“Mẹ, con sẽ không đi. Con mang cha tới ẹ có được hay không?”

Nếu như mở mắt ra mà có thể lấy được hạnh phúc, vậy tại sao không để ẹ có được đây? Bọn họ mới là liều thuốc tốt cho lẫn nhau, mặc kệ kết cục như thế nào, cô cũng phải thử một chút, không phải sao?

Cho đến lúc Thẩm Quân Hoa ngủ yên ổn lần nữa, Tình Tình liền buông tay bà ra, kéo chăn đắp lên người cho bà.

Lần nữa cầm điện thoại di động lên, gọi vào số mà cô chưa từng gọi bao giờ.

Tiết Thiệu Trạch cũng chưa bao giờ nghĩ đến Tình Tình sẽ chủ động gọi điện thoại ình, hơn nữa còn là vào lúc nửa đêm.

“Cha.” Tình Tình chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ gọi lên một tiếng kia cha kia , nước mắt đã lau khô lại như cỏ dại lan tràn.

Cô thật không muốn khóc ở trước mặt Tiết Thiệu Trạch nhưng đứng ở cảnh ngộ mới vừa rồi, cùng những chuyện đã xảy ra thì khi nghe được giọng nói kia liền không nhịn được chảy nước mắt.

“Tình Tình, đã xảy ra chuyện gì?” Tiết Thiệu Trạch mày nhíu lại càng sâu, cũng rất lo lắng.

“Cha, cha tới San Francisco một chuyến có được hay không?” Tình Tình vừa lau nước mắt vừa nức nở nói.

“Có phải tiểu tử Mộ Dung Trần kia khi dễ con hay không? Cha lập tức tìm cậu ta tính sổ. Con đừng khóc nữa được không?” Tiết Thiệu Trạch ở trên điện thoại nói như vậy nhưng trong lòng đã rối loạn rồi.

Đời này trừ Thẩm Quân Hoa thì ông chưa bao giờ vì nước mắt của người phụ nữ nào mà rối loạn lên cả, nhưng hôm nay tiếng khóc của con gái lại làm cho lòng ông đau lòng như vậy.

Đứa con gái này cho tới bây giờ vẫn đều điềm tĩnh ít nói! Ông luôn thống hận mình không có cách nào bởi ở bên cạnh nó được. Ông cũng cho là, Mộ Dung Trần có thể chăm sóc tốt cho con gái của mình .

Nhưng tại sao để cho con gái của ông gọi điện thoại vượt biển đến khóc cũng không thành tiếng thế này?

“Không phải, không liên quan đến anh ấy.” Cô khóc thành ra như vậy, đúng là một phần bởi vì cuộc điện thoại trước đó nhưng mục đích cô gọi điện thoại cho Tiết Thiệu Trạch không phải là vì chuyện giữa cô và Mộ Dung Trần: “Cha, tóm lại, cha nhanh chóng đến San Francisco được không?”

“Cha hiện tại liền bảo người book vé máy bay. Hoặc là nhà Mộ Dung có thể có nhờ máy may riêng của Mộ Dung Trần, ta lập tức liên lạc có được không?” Con gái đã yêu cầu ông làm sao có thể không đồng ý chứ?

Tiết Thiệu Trạch ước gì có thêm đôi cánh để có thể bay đến bên cạnh con gái của mình.

“Cha, không cần nhờ nhà Mộ Dung đâu. Một mình cha tới đây thôi.” Tình Tình không muốn Tiết Thiệu Trạch đi tìm Mộ Dung Trần, bởi vì bây giờ cô không muốn nhắc đến người đàn ông kia.

“Được rồi, ta lập tức tìm người liên lạc. Tình Tình, con đừng khóc được không? Bên cạnh có người chăm sóc con hay không?”

“Cha, con rất khỏe, không có việc gì, sau khi cha an bài xong tới đây ngay, được không?”

“Được, vậy cha cúp điện thoại trước, rồi lập tức đi lấy vé máy bay, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì chậm nhất là tối mai là có thể đến San Francisco rồi. Đừng khóc, có chuyện gì chờ ta đến lại nói, có được hay không?”

Hiện tại cũng không phải là mùa du lịch nên chuyện đặt vé máy bay có thể lập tức làm xong ngay.

Sau khi cúp điện thoại của Tình Tình, Tiết Thiệu Trạch lập tức liên lạc với bạn bè trên thương trường.

Ông không biết, thứ ông phải đối mặt là một bí mật động trời đã dấu diếm ông suốt hai mươi năm qua.

125. Chương 125: Mộng Vãn Là Mộng 3 (1)

Dạ vũ còn chưa kết thúc, Mộ Dung Trần thật sự là chịu không được nữa, anh không muốn đóng kịch thêm nữa, anh lặng lẽ rời khỏi.

Lam Chỉ Nồng đi sau anh, khiến anh có chút không tập trung. Bởi vì, anh không mang theo điện thoại đi động. Anh sợ mình sẽ luôn cầm điện thoại đi động lên nhìn.

Đúng vậy, anh đang mong đợi cô lần nữa chủ động gọi cho anh, nhưng anh không thể đợi chờ thêm nữa. Anh có chút không nhịn được, cho nên, tối nay cố ý không đem điện thoại trên người.

Kỳ vọng phải nhiều lắm, thất vọng cũng càng nhiều.

Mộ Dung Trần đi tới cửa phòng của mình, thẻ phòng trong tay vừa đưa lên, anh có một cổ dự cảm xấu.

Có người ở trong phòng anh. Ở nơi này là nơi cao nhất trên du thuyền, nếu như không có sự đồng ý của anh, trừ quét dọn vệ sinh, phục vụ trên thuyền cũng không được đi vào, nhưng bây giờ không phải là giờ quét dọn.

Quả nhiên, anh mới vừa khép cửa phòng lại, mở đèn lên, một cỗ mùi thơm thuộc về phụ nữ tập kích anh, một cô gái trần truồng nhào vào lòng anh.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, hai bàn tay anh đẩy cô ta ra ngoài, sau đó đi đến bên giường đem quần áo của cô vứt ra theo, ngay sau đó giọng nói lạnh lùng vang lên: “Kỳ hạn cho cô trong một phút mặc quần áo tử tế rời khỏi phòng của tôi.”

Mộ Dung Trần lạnh lùng nhìn chằm chằm Lam Chỉ Nồng nhếch nhác nằm trên đất. Không nghĩ tới cô lại dám làm ra loại chuyện như vậy? Dùng chút nhan sắc của mình tính quyến rũ anh sao?

Từ lúc nào anh trở thành đối tượng để cô ta không muốn buông tha?

“Mộ Dung Trần, em thích anh, tại sao anh lại không cho em một cơ hội!” Lam Chỉ Nồng kéo qua ga giường bao lấy thân thể mỹ lệ của mình. Không nghĩ tới cô phải rơi vào hoàn cảnh này, người đàn ông này mặt không đổi sắc khi nhìn cô? Cô kém cỏi sao? Vóc người của cô không thua kém gì vợ của anh? Nhưng anh lại chẳng có chút cảm giác nào? Làm sao có thể?

“Thư ký Lam, cô đã quên rằng tôi đã kết hôn rồi sao?” Thích? Lờn như thế cũng nói được đi ra? Dù anh không có kết hôn, cũng sẽ không cùng thư ký với nhân viên của mình như thế rất khó giải quyết công việc, điểm này, anh cho là người thông minh như Lam Chỉ Nồng đã sớm hiểu mới đúng.

Nếu như anh muốn cùng có quan hệ, sẽ không chờ tới bây giờ.

“Em không quan tâm. Em chỉ là muốn ở chung một chỗ với anh.” Lam Chỉ Nồng cắn môi, nếu đã đến tình cảnh này rồi, cô chẳng còn gì để mất nữa? Cùng lắm thì lưới rách cá chết mà thôi.

“Tôi quan tâm.” Giọng nói của Mộ Dung Trần càng thêm lạnh liệt, “Hiện tại, lập tức rút ra ngoài cho tôi. Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa. Từ nay về sau cô cũng không cần đến công ty. Tôi sẽ báo bộ phận nhân sự rằng tôi muốn thay đổi người.”

Nếu cô đã không thể làm tốt công việc của anh, vậy thì anh sẽ tìm người khác thay thế. Chỉ cần ra tiền, sợ gì không tìm được người tài.

“Anh sợ vợ của anh biết chuyện đêm khuya có phụ nữ đi vào phòng của anh phải không?” Lam Chỉ Nồng đứng lên, bắt đầu đi quãng lại một câu thoại khôn ngoan, đối với vợ của anh, từ trước đến giờ cô đã là đồ kỵ, cô chán ghét toàn bộ trên người cô gái kia.

Mặc dù cô biết, thật ra câu uy hiếp này không có nửa điểm tác dụng, cô chỉ không cam tâm mà thôi. Không cam lòng đánh mất tất cả, cuối cùng đến công việc tốt cũng mất. Nhưng, tối nay không phải cô không làm được gì, không phải sao? Chỉ mong người kia cam kết với cô cái gì đó, xem như tất cả là lỡ lời.

Những lời này rốt cuộc lại để cho Mộ Dung Trần xoay người đi tới trước mặt cô, đưa tay nắm lấy cằm của cô.

“Cô nói cái gì?” Anh dùng vẻ mặt lạnh lùng hỏi, ánh mắt lạnh lùng làm người ta cứng lại. “Cô dám uy hiếp tôi?” Anh không làm gì trái với lương tâm, đương nhiên anh không sợ. Nhưng tâm cơ cô gái này nhắc tới Tình Tình để cho lòng anh trong nháy mắt bừng sáng, hình như có chuyện gì trong đầu chợt lóe lên.

“Em.” Dừng cảm soi mói mới vừa rồi chợt biến mất, Lam Chỉ Nông không dám mở miệng.

“Vĩnh viễn đừng nghĩ động được đến cô ấy, nếu sẽ khiến cô không thể ngẩng đầu dậy. Ai cho cô nói bậy?” Mộ Dung Trần đi tới bên giường cầm điện thoại di động của anh lên, đi tới bên cửa liền dừng bước lại hỏi.

“” Lam Chỉ Nông đứng ở nơi đó không nói một câu.

“Lam Chỉ Nông, cô có thể không nói, nhưng đừng nghĩ tôi không tra ra được. Không cần làm bộ trước mặt tôi” Ném lại một câu sau cuối, Mộ Dung Trần cũng không quay đầu nhìn lại. Đối với cô gái ngốc như thế này anh cũng chẳng muốn ở lại làm gì.

Cô nói không có quan hệ anh điều tra ra có. Chỉ bằng thân phận Lam Chỉ Nông, không thể nào có cơ hội đi vào căn phòng này.

Cô bằng bất cứ mọi giá phải hấp dẫn được anh, nhất định không để cho anh đi đơn giản như thế.

Ngày thứ hai khi Tiết Thiệu Trạch tới San Francisco, vào đến bệnh viện người Hoa đã là chín giờ tối theo giờ địa phương.

“Tình Tình, con làm sao vậy?” Ở đại sảnh bệnh viện, Tiết Thiệu Trạch thấy Tình Tình một mình đang đợi ông, liền đi đến ôm bả vai con gái, trên dưới quan sát một phen, trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra, giống như không có gì thay đổi lớn?

“Ba.” Đây là lần đầu tiên Tình Tình cảm nhận được tình yêu thương của ba, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Thế nào? Nói cho ba.”

“Chị?” Tình Tình còn chưa kịp nói được ra lời, lại nghe được Thẩm Diệu Dương mang theo giọng nghi ngờ đi tới.

“Dương Dương.” Tình Tình không nghĩ rằng em trai sẽ tới nhanh như vậy, mới vừa rồi trong điện thoại không phải cậu nói muốn nộp báo cáo xong mai mới đến sao? Làm sao sẽ tới nhanh như vậy?

Cô biết chuyện này sớm muộn gì cậu cũng biết, nhưng lại không nghĩ tới sẽ đến phải nhanh như vậy.

“Ông ta là ai.” Thẩm Diệu Dương nhìn đến người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh chị mình, liền thấy Tiết Thiệu Trạch xoay người lại. Hai người đàn ông vô tình đối mặt với nhau.

Chỉ thấy ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Diệu Dương, Tiết Thiệu Trạch không cách nào đè nén run rẩy, hai tay đang giữ vai Tình Tình không ngừng phát run.

126. Chương 126: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (2)

Mặt mày tương tự, tuổi tác tương đồng, không thể nào, không thể nào! Nhưng mới vừa rồi phía sau lưng ông truyền đến một tiếng gọi “chị”, chẳng lẽ ông nghe nhầm, ông còn chưa bị điếc kia mà. Hơn nữa ông là người xem tiếng Anh là tiếng mẹ đẻ, một tiếng gọi kia làm người ta kinh hãi.

Cái gì muốn nói cũng không cần phải nói, ông cũng biết người đàn ông trước mắt đang dùng ánh mắt hoảng hốt nhìn ông.

Nhưng ai có thể tới nói cho ông biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể như vậy?

Hiện tại Tiết Thiệu Trạch sợ tất cả chỉ là cơn mộng.

“Chị, người đàn ông này tại sao lại ở chỗ này?” Cho dù là lần đầu tiên cùng Tiết Thiệu Trạch đối mặt, nhưng Thẩm Diệu Dương đã nhận ra được ông chính là người đàn ông ngày xưa đã nhẫn tâm từ bỏ vợ và con cái của mình.

Nhưng người đàn ông này tại sao lại ở đây? Ông làm sao có thể lại xuất hiện tại nơi này? Chẳng lẽ là cậu đang nằm mơ sao?

Sau khi kinh ngạc, Thẩm Diệu Dương lấy lại tinh thần, đưa tay muốn kéo Tình Tình đi, nhưng khi tay cậu vừa muốn đụng tay Tình Tình thì Tiết Thiệu Trạch còn nhanh hơn cậu một bước đem Tình Tình kéo về bên cạnh mình, “Không được đụng con gái của tôi.”

“Cô ấy không phải là con gái ông, ông buông tay cô ấy ra.” Thẩm Diệu Dương bước lên trước mặt Tiết Thiệu Trạch, trực tiếp cãi lại.

“Nó không phải là con gái của tôi, chẳng lẽ là con gái của cậu?” Tiết Thiệu Trạch nhìn chằm chằm vào mặt của Thẩm Diệu Dương, gương mặt Tình Tình giống ông như thế, ông không thể nào nhận sai?

“Ông không có tư cách làm ba của cô ấy.” Thẩm Diệu Dương không muốn lại để ý đến ông, bước nhanh đến kéo tay Tình Tình, “Chị, chúng ta đi.”

“Dương Dương, em không nên như vậy. Để cho ông ấy gặp mẹ đi.” Tình Tình dùng sức tránh khỏi tay em trai.

“Chị, chị là người gọi ông ta đến?” Thẩm Diệu Dương tức giận thét lên. Cậu cũng biết, trừ chị ra, không ai liên lạc với Tiết Thiệu Trạch cả, cậu đã nói cậu không đồng ý, tại sao chị khư khư cố chấp như thế? Cậu không muốn cho ông ta gặp mẹ mình.

“Ông đừng mơ được gặp mẹ, tôi sẽ không cho ông cơ hội đó đâu.”

“Tình Tình con nói rõ mọi chuyện cho ba hiểu được không?” Tiết Thiệu Trạch hung hăng nhắm mắt lại, lần nữa lên tiếng, ông sống hơn bốn mươi năm, chưa từng có ngày phải lo sợ như thế, ông giống như trở về mười năm trước, cha mẹ đều cùng một lúc qua đời.

Cả người ông đều run rẩy, vừa nghĩ tới một khả năng, đầu óc của ông trở nên trống không, từng hồi đau lòng xổng tới.

“Thẩm Diệu Dương, em nhẫn tâm nhìn thấy mẹ sống như thế đến chết sao? Bà khổ như thế nào em biết không? Em biết rõ ràng những năm gần đây mẹ cần ba nhiều lắm, em chỉ là con trai của mẹ thôi, tại sao phải hành hạ mẹ như thế?” thỉnh thoảng có bệnh nhân và vài y tá đi đến đại sảnh, Tình Tình không nhận được rống to.

Cô thấy vẻ mặt đăm chiêu của mẹ mấy ngày nay, tại sao bọn họ lại ngăn cản một đôi nam nữ yêu nhau và đang muốn ở cùng nhau? Huống chi đôi nam nữ kia còn là cha mẹ của cô và cậu!

Thẩm Diệu Dương bị tiếng rống giận của chị làm không biết nên nói gì, đúng vậy, lời chị nói làm sao cậu không hiểu? Nhưng cậu không có cách nào tha thứ cho người đàn ông này.

“Ba, thật ra thì mẹ không có chết.” Sau khi rống giận với em trai, Tình Tình nâng mặt lên nghiêm túc nói.

“Con nói cái gì?” Trong đầu Tiết Thiệu Trạch lần nữa trống không, con gái của ông nói cái gì thế? Quân Hoa không có chết?

“Thật ra thì mẹ không có chết, bà chỉ không muốn ba quấy rầy cuộc sống của mẹ, cho nên những năm qua mẹ đã dùng cái chết để lừa gạt ba, hơn nữa năm đó mẹ không chỉ sinh một mình con mà còn có em trai nữa”

“Tình Tình, con nói thật sao?” Tiết Thiệu Trạch không cách nào đè nén kích động, “Quân Hoa, bà ấy không còn chết? Còn con vẫn có một đứa em trai?” Giọng nói Tiết Thiệu Trạch run rẩy, đây là trời giúp đỡ ông, hay đang cố đùa giỡn với ông đây?

“Tôi sẽ không thừa nhận, ông không phải là ba của tôi, ông không xứng đáng.” Thẩm Diệu Dương cảm hận nói

“Thật.” Tình Tình không để ý đến em trai, cô chỉ muốn đem chân tướng sự việc nói rõ với ba mình.

“Nhưng phần mộ của bà, phần mộ của bà. . . .” Hai tay đang giữ vai của Tình Tình không ngừng run rẩy, Tiết Thiệu Trạch cảm giác như tất cả đều là mộng, thậm chí còn đang muốn cười lớn vì giấc mộng vui.

“Mẹ muốn cậu làm ẹ chết, chỉ có chết rồi, ba mới không còn muốn tìm mẹ nữa. Mà mẹ cũng không muốn để em trai ở bên cạnh ba.”

Đầu Tiết Thiệu Trạch trống rỗng, mừng như điên, đau lòng như điên “Bà ấy còn sống, bà ấy còn sống. . . .” Ngay cả lúc tới thăm phần mộ của bà, Tiết Thiệu Trạch cũng không khóc như lúc biết tin vợ và con trai ông vẫn còn sống.

Nhìn thấy những giọt mắt trên má ông, chớp mũi Tình Tình trở nên đau xót, ba thật sự rất yêu mẹ.

“Bà ấy đang ở đâu? Bà muốn đi gặp bà ấy, ba muốn đưa bà ấy về, ba không thể bỏ rơi bà ấy thêm lần nào nữa.” Ông không biết mình có nhiều khủng hoảng, giọng nói nghẹn ngào bao nhiêu.

“Ba, ba sẽ luôn bên cạnh sao?”

“Đúng, ba sẽ vĩnh viễn bên cạnh bà ấy, không xa không rời nữa” Ông trời vẫn cho ông cơ hội, làm sao ông lại lần nữa rời đi?

“Tôi có nói để cho ông gặp lại mẹ sao?” Thẩm Diệu Dương ngăn trước mắt Tiết Thiệu Trạch.

“Con là Dương Dương sao?” Thật ra thì không cần hỏi ông cũng biết đó là con trai mình, nhưng trên mặt cậu lại có vẻ quật cường cùng thống hận, Tiết Thiệu Trạch biết cậu chẳng thể nào một sớm một chiều tiếp nhận ông, dáng vẻ của cậu bây giờ vô cùng giống dáng vẻ của con gái ông ngày xưa.

Ông biết chuyện này không gặp được, con gái của ông đã ở bên cạnh ông mười năm thế nhưng sau khi kết hôn mới chậm rãi tha thứ cho ông. Hiện tại điều ông muốn làm nhất là gặp được Thẩm Quân Hoa – vợ của ông.

“Dương Dương, chị muốn mẹ vui vẻ, như vậy có lỗi sao?” Tình Tình nhìn vẻ mặt quật cường của em trai, trong lòng chua xót “Không có ba, mẹ vĩnh viễn sẽ không có hạnh phúc thật, chẳng lẽ những năm qua, em sống bên cạnh mẹ mà không hiểu sao?”

Đúng vậy, cho tới bây giờ mẹ cũng chưa thật vui vẻ, mặc dù khi gặp bọn họ bà đều cười vui vẻ, nhưng sau nụ cười ấy là cõi lòng tan nát mà chỉ bà mới hiểu.

Năm đó một thiếu nữ không tới hai mươi tuổi, sau đám cưới liền mang theo hai đứa bé rời đi, có thể nghĩ cuộc sống khó khăn cỡ nào, nhưng mẹ đều không muốn buông tay của bọn họ ra.

Tình yêu của mẹ dành cho hai đứa con tuy nhiều, nhưng nhiều hơn cả là tình yêu mẹ dành cho ông ta. Bằng không sẽ không cực khổ mà nuôi hai đứa con như thế.

127. Chương 127: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (3)

Thấy cuối cùng em trai cũng không có lên tiếng nữa, Tình Tình cúi đầu rũ tóc xuống, lấy ra một chiếc nhẫn giao cho ba mình.

“Ba, đồng ý với con, luôn chăm sóc mẹ yêu thương mẹ?”

“Ba đồng ý, nhất định sẽ luôn yêu thương bà ấy” Đời này có thể lần nữa ở bên cạnh bà, ông còn muốn cầu xin gì? Nhìn chiếc nhẫn quen thuộc, Tiết Thiệu Trạch giống như đã thấy lại người thiếu nữ Thẩm Quân Hoa năm xưa đứng trước mặt ông, một màn hạnh phúc động lòng người.

Quân Hoa, anh sẽ dẫn em về nhà!

Thang máy đi đến lầu 16, “đỉnh” một tiếng, đến nơi.

Ba người cùng nhau rời khỏi thang máy, dọc theo đường đi bọn họ không ai nói chuyện với ai, Thẩm Diệu Dương mang về mặt bất mãn theo phía sau Tiết Thiệu Trạch và chị hai mình.

Mới vừa đi ra cửa thang máy, bọn họ là có thể nhận thấy được không khí bất thường, những tiếng bước chân dồn dập, hình như có chuyện gì xảy ra.

“Bà Tiết, bà ở đâu rồi?” Một người bưng dụng cụ trừ độc, đang chạy theo chân mấy người y tá thấy Tình Tình tới, lập tức đứng lại chào hỏi.

“Thế nào?” Tình Tình thấy còn có hộ lý đặc biệt của mẹ nên đứng lại hỏi.

“Mẹ cô đã tỉnh nhưng không thấy được cô bà ấy tức giận.” Y tá đưa gương mặt bất đắc dĩ, “Bà ấy không chịu uống thuốc, phun tất cả ra ngoài, còn chảy rất nhiều máu. Nhưng vẫn luôn bảo muốn tìm Thiệu Trạch.” Không chờ Tình Tình cùng Thẩm Diệu Dương nói gì, Tiết Thiệu Trạch bắt lấy hai vai của y tá, “Bà ấy ở đâu?”

“Giường 39.” Người đàn ông này nắm bả vai cô rất mạnh khiến nó đau buốt!

Lấy được câu trả lời Tiết Thiệu Trạch không để ý tới những người khác nữa chỉ chạy nhanh về phía trước.

Cho đến khi thấy căn phòng số 39, mới chột ngừng bước chân, đưa tay lau mặt vài cái, ông mới cẩn thận đẩy cửa phòng ra và bước vào.

Căn phòng bệnh vốn yên tĩnh, thật ra thì tuyệt không an tĩnh, thậm chí khí thể ngất trời giống như đang đứng ở một chợ bán thịt, gói nằm, bình thuốc, ống tiêm bay đầy trời.

Không có ai chú ý tới ông, bởi vì bác sĩ và y tá đều đang cố gắng né tránh ám khí, còn người phụ nữ nằm trên giường đang điên cuồng ném đồ là một người phụ nữ với thân hình mảnh dẻ của người phụ nữ Phương Đông, “Bà Thẩm, xin bà bình tĩnh lại, đừng ném nữa.”

“Đúng vậy, tiểu thư Thẩm, chuyện gì cũng từ từ giải quyết, chuyện gì cũng có thể thương lượng.”

“Tiểu thư Thẩm, con gái bà sẽ tới ngay.”

Bọn họ không ngừng trò chuyện, dụ dỗ, khuyên lơn, đàm phán. Trong lòng gào lại âm thầm gào khóc.

“Tránh ra! Các người đều đi ra ngoài hết cho tôi! Tôi muốn Thiệu Trạch, tôi chỉ cần Thiệu Trạch.” Người phụ nữ phương đông nhỏ nhắn, mặc một bộ quần áo màu xanh da trời bên trong, khoác bên người chiếc áo bệnh nhân, đang đưa lưng về phía Tiết Thiệu Trạch, không ngừng xé rách khăn trải giường.

Tiết Thiệu Trạch nhìn bóng lưng quen thuộc, nghe được câu nói kia ông cứ ngỡ là mộng, một hồi chưa xót xông lên mũi, hốc mắt đỏ bừng.

“Quân Hoa.” Ông từ từ đi tới, “Quân Hoa?” giọng nói giống như từ trên trời giáng xuống, cúi đầu lăm lăm, một mảng âm thanh âm ỉ vang lên, thật ra thì rất khó nghe, nhưng bà vẫn là nghe được.

Giống như người bị tiêm thuốc an thần, Thẩm Quân Hoa bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên, quay mặt sang, thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa.

Bà nhìn ông, ông cũng nhìn bà, hai ánh mắt nhìn nhau thật lâu.

Vốn là phòng bệnh đang rối ren, nhưng giờ vô cùng an tĩnh chỉ có tiếng bước chân của Tiết Thiệu Trạch. Tình Tình và Thẩm Diệu Dương theo ở phía sau, chứng kiến cảnh này, Tình Tình ý bảo bác sĩ và y tá đi ra trước, chuyện còn lại bọn họ sẽ xử lý.

Không có ai có ý kiến, rất nhanh, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Giường bệnh trở nên khác hẳn, một bó hoa màu xanh lớn vô cùng xinh đẹp, dưới ánh đèn Thẩm Quân Hoa hệt như một thiên sứ trắng, sáng đến chói mắt người nhìn. Cô là một người chân thực, với dung nhan thanh lệ gần như thoát tục, nhưng bây giờ Thẩm Quân Hoa, an tĩnh như một pho tượng, đưa đôi mắt đen như mực nhìn người đàn ông trước mặt.

“Quân Hoa.” Tiết Thiệu Trạch ngồi ở bên giường, đưa đôi bàn tay run rẩy về phía trước, tay đưa đến trước mặt bà chỉ còn cách vài xen-ti-mét thì ngừng lại, ông không dám động, không dám tiến một bước, ông sợ khi ông vừa động vào bà sẽ biến mất trước mặt ông.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Quân Hoa cho là mình đang nằm mộng, bà hung hãn cắn miệng mình một cái, đau, đây không phải là mộng, vậy. Người trước mắt chính là người kia sao? Hay là chỉ là một người giống một người thôi?

Tại sao, trên gương mặt anh tuấn của ông vẫn chẳng thay đổi theo tháng năm, tại sao ông trở nên già cỗi như thế? Từ từ, bà đến gần giọng nói kia, đầu óc hội tụ chút xú, chút xú, không khí yên tĩnh vang lên tiếng thét chói tai: “A.”

“Quân Hoa.” Tiết Thiệu Trạch thấy Thẩm Quân Hoa chợt hét lên, cũng luống cuống, ông không biết rốt cuộc bà bị gì, cho nên, chẳng dám động đến bà.

Cửa phòng bỗng nhiên đẩy ra, Tình Tình và Thẩm Diệu Dương vọt vào phòng bệnh, chạy đến bên cạnh Thẩm Quân Hoa.

“Mẹ, không phải sợ, không phải sợ, ông ấy là Tiết Thiệu Trạch, là người mẹ muốn gặp nhất? Ông ta đến thăm mẹ, mẹ nhìn ông ấy xem!” Tình Tình ôm Thẩm Quân Hoa.

“Không cần, tôi không muốn gặp hắn ta, bảo hắn đi đi, để cho hắn đi.” Núp ở trong ngực Tình Tình, Thẩm Quân Hoa không ngừng lắc đầu. Không phải vậy, bà căm ghét nhất là Thiệu Trạch, bà sẽ không tha thứ cho ông, không thể vậy.

“Mẹ.” Tâm Tình Tình đau đớn cầm tay Thẩm Quân Hoa: “Mẹ không phải như thế.”

“Tôi biến dạng rồi, biến dạng rồi, Thiệu Trạch không thích đâu.” Thẩm Quân Hoa vùi đầu vào trong ngực Tình Tình, không muốn ngẩng đầu lên. Bà rụt rè, vừa nhìn thấy Tiết Thiệu Trạch lại giống như lo sợ.

Bà lại trở về cái thế giới nhỏ của mình rồi!

“Tại sao bà ấy lại như thế? Rốt cuộc là thế nào?” Tiết Thiệu Trạch đứng không nhúc nhích, nhìn tâm tình đã hoàn toàn mất khống chế của Thẩm Quân Hoa, đau lòng không thôi.

“Bà ấy không nhớ gì nữa rồi!” Nhưng Tiết Thiệu Trạch cái tên này lại âm thầm an ủi trái tim bà ấy, Thẩm Diệu Dương nhìn người đàn ông trước mắt, tự hỏi mình có nên gọi ông ấy là ba không.

“Sẽ không, mẹ vĩnh viễn là người đẹp nhất trong lòng ông ta, không tin mẹ hỏi ông ấy xem?” Tình Tình buông tay mẹ ra, kéo Tiết Thiệu Trạch qua.

Tâm bệnh còn chữa bằng tâm được!

128. Chương 128: Mộng Vẫn Là Mộng 3 (4)

Tiết Thiệu Trạch dứt khoát ôm bà vào trong lòng, bởi vì bà đã khóc đủ. Mà bà chẳng chịu quay mặt lại nhìn ông, chỉ đem nước mắt vùi vào hõm cổ ông, cảm thụ hơi thở xa lạ nhưng rất quen thuộc. “Quân Hoa, em nhìn anh đi, xem anh. Quân Hoa. Ngẩng đầu lên, dùng lòng của em để nhìn, đừng sợ, mối thù của em đã đến, nhìn anh này, em là người anh yêu, quan tâm nhất, làm sao anh lại ghét bỏ em?”

Rất lâu sau đó sau, Thẩm Quân Hoa rốt cuộc an tĩnh lại, cũng bắt đầu đi vào thế giới của mình, không hề ồn ào nữa, ngẩng mặt lên, đưa đôi mắt nhút nhát nhìn ông.

“Anh là Thiệu Trạch sao?”

“Quân Hoa, là anh. Anh đến đây để dẫn em về nhà chúng ta.” Nắm chặt tay của bà, đặt một nụ hôn lên môi bà, nước mắt lạnh lẽo lướt qua gương mặt anh tuấn, rơi xuống lòng bàn tay trắng nõn.

“Thiệu Trạch, em không muốn ở bệnh viện, chúng ta bây giờ hãy về nhà có được hay không?” Thẩm Quân Hoa chợt như đứa bé ôm cánh tay ông làm nũng. “Quân Hoa, hiện tại trời tối, đợi ngày mai trời sáng chúng ta trở về, có được hay không?” Tiết Thiệu Trạch rất kiên nhẫn an ủi bà.

“Thiệu Trạch, ông đừng gạt tôi!”

“Sẽ không, ngày mai anh liền dẫn em về nhà. Hiện tại khuya lắm rồi, em uống thuốc xong rồi ngủ một chút được không?” Y tá đã lần nữa đưa thuốc vào, thấy bệnh nhân rất cuộc an tĩnh lại, ý bảo bọn họ trước hết để cho bệnh nhân uống thuốc.

“Em bị bệnh gì phải uống thuốc?” Thẩm Quân Hoa ngẩng mặt lên nhìn y tá xa lạ, còn có Tình Tình và Thẩm Diệu Dương, trong mắt của bà hình như đối với bọn họ rất xa mờ, “Thiệu Trạch, bọn họ là ai?”

Sau khi dụ dỗ Thẩm Quân Hoa uống thuốc, bà rốt cuộc cũng chịu nằm xuống ngủ. Nhưng tay vẫn nắm thật chặt tay Tiết Thiệu Trạch, dù chuẩn bị ngủ, bà vẫn nhẹ nhàng giao phó: “Anh ở lại chỗ này với em, không được đi nha.”

Nhìn người nằm trong giường, người hai mươi năm qua chỉ xuất hiện trong giấc mộng của ông mà thôi, Tiết Thiệu Trạch không nhúc nhích nhìn về phía trước, không rời dù là nửa giây.

Vì ông, bà cãi lời cha mẹ không gả cho Đạo Trung Lạc, mười bảy tuổi bà thôi học, rời nhà, chỉ vì muốn được ở bên cạnh ông, bà kiên quyết vứt bỏ cuộc sống giàu sang của mình.

Khi lòng và tràn đầy vui mừng muốn nói cho ông biết kết quả kiểm tra tại bệnh viện rằng bà đã có thai, thì bà lại phát hiện có người phụ nữ khác cũng mang cốt nhục của ông, mà ông không để ý đến cảm nhận của bà, kiên trì đem người phụ nữ kia về.

Bà bất chấp tất cả vì yêu ông, nhưng ông lại phản bội, bà hận ông, bà thật sự hận ông!

Bà vì ông vứt bỏ tất cả, chỉ vì muốn cùng ông xây dựng một gia đình, vì ông mà bà bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà đến chết cũng không tha thứ.

Thẩm Quân Hoa nửa đời nếm trải khổ sở cùng khó khăn, đều chỉ vì một người đàn ông tên là Tiết Thiệu Trạch.

Một đời một kiếp, một đoạn tình, một cuộc tình, bà vì yêu si mê, hy sinh tất cả cuối cùng dứt khoát.

Nửa đời sau, anh sẽ đền trả cho bà cái khoản nợ này, mặc kệ bà biến thành hình dạng nào, ông cũng sẽ ở bên cạnh bà, chăm sóc bà.

Ông dùng tất cả thời gian còn lại ở bên cạnh dùng, dẫn cho bà hành hạ ông thế nào ông cũng nguyện ý bên cạnh bà cho đến ngày lìa đời. Cuối cùng dứt khoát!

“Dương Dương. . . .” Đứng ở ngoài phòng bệnh, xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy mẹ của bọn họ đã ngủ, mà bên cạnh bà rốt cuộc cũng có một hộ vệ.

Cô sẽ là thần hộ mệnh canh giữ bên cạnh bà, cùng với bà đi thẳng về phía trước. . . . Bà cần điều gì? Ở nơi nào? Chỉ có ông là điều duy nhất bà cần? Một người là tình yêu của đời bà.

“Chị hai, sao chị khóc thế?” Thẩm Diệu Dương đỡ bả vai Tình Tình, không hiểu là sao chị lại chợt khóc thành tiếng như thế? Nếu như người đàn ông kia thật có thể mang tới cho mẹ niềm vui và hạnh phúc, cô nên vui mừng mới đúng a? Tại sao lại khóc?

Dù mẹ không biết bọn họ, vậy thì thế nào đây?

“Chỉ là chị vui mừng, thật vui mừng!” Tình Tình cố gắng tự nói với mình, đúng vậy, cô rất vui mừng. Thấy ba mẹ rốt cuộc có thể ở cùng một chỗ.

Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ không còn cô đơn nữa, bọn họ có ba mẹ rồi. Hạnh phúc dường nào không còn xa xôi nữa

“Vui mừng lại có thể khóc thành ra như vậy sao? Chị xác định thế à?” Thẩm Diệu Dương đem thân thể chị hai kéo vào lồng ngực mình, vừa đi ra ngoài vừa hỏi: “Có phải lại nghĩ về anh rể hay không?”

“Dương Dương, chị muốn ở lại đây học một thời gian.” Tình Tình lảng tránh vấn đề. Tâm sự của cô đã xong, gặp được mẹ, hơn nữa ba cùng mẹ đã ở bên cạnh nhau, cô nên suy tính tình hình một chút.

Anh văn của cô không tệ, ít nhất ở đây cũng có thể học thêm kiến thức và rèn luyện thêm tiếng anh chuyên sâu.

“Chị cùng anh rể đã thương lượng rồi sao?” Thẩm Diệu Dương cúi đầu nhìn ra tâm sự của chị.

“Để chị tìm cơ hội thích hợp nói với anh ấy!” Con người anh thường không để cho cô làm gì, dù sao bên cạnh anh đã có phụ nữ khác rồi?

Chỉ cần nghĩ đến đây, lòng của cô chẳng còn lý do để níu kéo. Chỉ là, rốt cuộc anh tính xử lý quan hệ này thế nào đây? Cô yếu đuối không dám đối mặt với sự thật.

“Chị muốn học ngành gì?”

“Nghĩ kỹ hẳn nói đi!”

Hai chị em ôm nhau rời khỏi bệnh viện.

Sau khi Thẩm Quân Hoa xuất viện, Tiết Thiệu Trạch buông tất cả mọi chuyện trong công ty xuống, chuyên tâm ở San Francisco cùng bà. Nhưng vì thể biệt thự ấy trở nên nhỏ bé, vì để người trong nhà có thể sống thoải mái hơn, Tiết Thiệu Trạch mua một căn nhà khác gần biển, khi bọn hắn dọn nhà, Tình Tình rốt cuộc cũng gọi điện thoại cho Mộ Dung Trần, nói cho anh biết cô định ở lại Mỹ học thêm một thời gian, mà bên đầu điện thoại kia, anh trầm mặc một hồi, đồng ý liền sau cúp điện thoại.

Thái độ Mộ Dung Trần khiến cho cô hoảng sợ, sau đó, trong một đoạn thời gian rất dài, cô lo chuyện nhập học mà không thèm để ý đến anh nữa, anh cũng không gọi cho cô bất cứ cuộc điện thoại nào.

Có lẽ là anh rất bận? Tình Tình tự nói với mình như vậy.

129. Chương 129: Tình Mở Không Gặp Lúc (1)

Một năm sau, tại San Francisco.

Bang California, bờ Tây bán đảo Thánh Phất Lăng Tây Tư Khoa (37°48'0"N, 122°25'0" W), diện tích 47 mét vuông, ba mặt giáp biển, phong cảnh tuyệt đẹp, là một tòa nhà lớn, thuộc kiểu khí hậu nhiệt đới địa trung hải, khí hậu đông ấm hạ mát, ánh mặt trời đầy đủ, được khen là “Thành phố lớn nhất nước Mỹ”.

Đây là những điều sách giáo khoa miêu tả về San Francisco. Thời gian lưu chuyển như nước chảy, đầu ngón tay cũng lơ đãng tựa nước trôi.

Có thể dùng từ tháng ngày bình yên để miêu tả, Tình Tình hai mươi một tuổi đảo mắt đã trở thành một sinh viên mới, cô thi đậu vào đại học thiết kế khoa trang trí – thiết kế tại San Francisco.

Đại học nghệ thuật San Francisco được chính phủ công nhận là đại học tư nhân tốt nhất. Trường học đã có lịch sử gần trăm năm; lấy thiết kế hoạt hình (animation), Graphic Design chuyên nghiệp nổi tiếng, vì vậy thiết kế thời trang, đồng phục, lưu hành tin tức, truyền thông truyền bá, điêu khắc, thiết kế nội thất, hoạt hình 3D (animation), quản lý tin tức, điện ảnh, chụp ảnh, thiết kế đồ chơi đều được đầu tư kỹ với đội ngũ giáo viên ưu tú. Cùng những thứ xinh đẹp kia, không có bất cứ bất đồng nào với cô gái châu Á xinh đẹp, Tình Tình có vẻ trầm mặc và khiêm tốn, luôn cột tóc đuôi ngựa, mặc áo T shirt quần jean đơn giản và mộc mạc, thỉnh thoảng cũng bị những bạn học, lớp trưởng, và đám chị em rủ đi đâu đó chơi, nhưng cô luôn từ chối khéo.

Tình Tình muốn làm tròn bổn phận làm con, trong lòng cô hiểu tình cảnh của mình, trên danh nghĩa cô vẫn là con dâu nhà Mộ Dung, nhưng một năm qua, cô chưa từng trở về cái nhà đó, Mộ Dung Trần cũng chưa từng tới San Francisco để gặp cô, điện thoại cũng le que, dùng năm đầu ngón tay cũng đếm được

Có lẽ anh đã quên cô? Dù là hiện tại không có quên, cũng sẽ có một ngày anh quên? Ha ha. Ngày anh ở bên cô yêu cô sâu sắc, cô ước gì có thể sớm một chút rời khỏi anh, nhưng hiện tại anh cố gắng cách xa cô, cô mới phát hiện, thật ra thì cô và anh chưa từng đến gần nhau.

Nhiều hơn nữa là thân thể quần quít, nhiệt độ đều biến mất. Một người đàn ông đối với thân thể một cô gái, thì sự nhần nãi và kiên trì là bao lâu? Huống chi lấy thân phận của anh, căn bản sẽ không thiếu phụ nữ, đặc biệt là những cô gái xinh đẹp.

Như bây giờ vậy, anh đã chán ghét cô rồi?

Một năm qua, mặc dù bọn họ càng ngày càng ít liên lạc, nhưng có một số việc tự nhiên thông qua Thẩm Diêu Dương mà biết được, nhà Mộ Dung quả thật xảy ra thật nhiều chuyện, người kế thừa nhà Mộ Dung - Mộ Dung Kiệt đã kết hôn, Mộ Dung Cẩm và Berlin đã dời ngày kết hôn xuống, để cho người ta không thể ngờ nhất chính là, Mộ Dung Khiêm và Phó Cảnh Ca, trong hôn lễ long trọng của Mộ Dung Kiệt, trước đông đảo báo chí Phó Cảnh Ca đã tuyên bố đã cùng Mộ Dung Khiêm ly hôn, từ đó Phó Gia và nhà Mộ Dung không liên quan, chuyện một đôi kim đồng ngọc nữ chia tay khiến cho xã hội xôn xao

Sau hàng chục tin đồn, kỳ quái là nhà Mộ Dung cũng không lên tiếng bác bỏ tin đồn.

Một năm qua này, cô đã trải nghiệm cuộc sống ám áp mà 21 năm qua chưa từng trải nghiệm, coi như giờ khắc này đã muộn hai mươi năm, nhưng cuối cùng cũng tới, không phải sao? Trừ đi học, cô chỉ ở nhà, dù là trở về, chỉ để nhìn thấy mẹ cô và Tiết Thiệu Trạch mà thôi. Dư thừa thời gian thì cô dùng để học tập.

Mặc dù trò chuyện và học tập cũng rất thuận lợi, nhưng trước mắt cô vẫn duy nhất việc đọc sách, cô không so được chuyện mình có phải là thiên tài hay không, về mặt học cô phải cố gắng rất nhiều mới có được thành tích tốt, nhưng cô toàn tâm toàn ý muốn học xong đại học, sau khi có được bằng tốt nghiệp, tìm một công việc thích hợp để làm, không muốn dựa vào bất luận kẻ nào.

Có lẽ chỉ có một ngày, cô thoát khỏi nhà cái danh con dâu nhà Mộ Dung, thoát khỏi dư âm của Tiết tiểu thư, cô mới là một Tình Tình chân chính.

Mặc dù cô nỗ lực như vậy, nhưng với dung mạo cô gái Phương Đông xinh đẹp hơn người, còn hấp dẫn con mắt rất nhiều người.

Đại học San Francisco tin tức rất nhanh; có người học ở học viện Raul, là một thanh niên trẻ tuổi đến từ Tây Ban Nha, bởi vì em gái của anh ta cũng học ở đây, lần thứ nhất anh đến bởi vì có chuyện đi tìm Lisa, trong lúc vô tình thấy được Tình Tình, lúc này giật nảy mình.

Đáng tiếc giai nhân khó gặp, vô luận anh chủ động như thế nào, còn cố thông qua Lisa, nhờ cô hẹn giúp với cô gái có tên tiếng anh là Emily, đều chỉ nhận được cái lắc đầu cự tuyệt.

“Emily, anh tớ cực kỳ tốt, anh ấy rất thích người Phương Đông, cậu cho anh ấy một cơ hội đi, mọi người kết giao bạn bè!” Lisa cũng rất thích Tình Tình, cô vừa chịu học hỏi lại xinh đẹp và đáng yêu!

Da của cô trắng nõn như sữa tươi, một chút vết đen cũng không có, phơi nắng lâu ngày cũng không bị đen, thân hình thon thả, mái tóc đen và dài, là người châu Á với mặt trái xoan tiêu chuẩn, ngách tuyến hết sức xinh đẹp, cộng thêm đôi mắt to tròn như hạnh nhân, lỗ mũi dọc dừa, đôi môi giống một cánh hoa, cảm hoàn mỹ, thật là đẹp ngây người!

Mặc dù cô gái phương Đông này không thích trang điểm, luôn chọn những bộ quần áo phổ thông, nhưng tại sao có thể giấu giếm được những vẻ đẹp ấy trước mặt người con trai?

Hơn nữa chính là người phương Đông rất khó nhìn ra tuổi, thấy thế nào cũng là thiếu nữ vừa trưởng thành, còn mang theo vẻ ngại ngùng và tự chủ, trở thành một cô gái thoát lệ, theo Lisa biết, cũng đã có không ít người đàn ông giàu có chú ý cô đã lâu, đáng tiếc người trong cuộc quá ngu ngốc, một chút cũng không phát hiện.

“Cậu đừng lo lắng..., chỉ là một người bạn bình thường mà thôi, hiện tại nữ sinh trong lớp, có người nào không có bạn trai chứ? Chủ nhật này cùng tớ đi xem phim đi, được không?”

Nhưng khi cô gái kia lên tiếng chỉ là xin lỗi, một đôi mắt trong veo có thể nhìn thấy đáy, giọng nói dịu dàng và nhu mì, còn mang theo chút hi vọng cho lòng người: “Thật xin lỗi Lisa, hết giờ học tớ còn phải về chăm sóc mẹ, không có thời gian đi đâu. Hơn nữa tớ cũng nói với cậu rồi, tớ đã kết hôn.”

Mặc dù cô đã cảm nhận cười ra, nhưng vì không ai thấy mặt người đàn ông kia nên không ai nguyện ý tin lời cô, nhưng nếu giữa bọn họ còn có một hôn ước, cô dĩ nhiên sẽ không hồ thẹn để nói ra.

Hơn nữa, kể từ sau khi kết hôn, mặc dù lúc ban đầu cô bị ép buộc, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ ly hôn.

“Emily, cậu kết hôn? Không nên gât tở như thế?” Lisa trợn to đôi mắt màu xám lên, nói lời không tin, “cậu còn trẻ thế làm sao sẽ kết hôn? Hơn nữa còn không mang nhẫn nữa kia mà?”

“Lisa, tở thực sự đã kết hôn”. Không mang chiếc nhẫn chỉ là bởi vì tở đã vứt bỏ.” Cô sợ tim mình đánh mất không thể tìm về được!

“Emily, vậy chúng ta có thể cùng đi ra ngoài ăn bữa cơm không?” Giọng nói ôn hòa của một người con trai vang lên, chính là cái người không màn sĩ diện cố gắng theo đuổi người phụ nữ Đông Phương.

Ai cũng nói người đàn ông học nghệ thuật thì vô cùng lãng mạn, cái đó con trai kia đầu tóc màu vàng kim, lúc này đứng ở trước mặt của Tình Tình, thậm chí có một tia ngượng ngùng.

“Đúng vậy, cho dù đã kết hôn, cũng có thể kết bạn mà. Tở biết có một quán ăn rất ngon, hơn nữa còn là món Trung Quốc a! Cùng tở đi ăn có được không?”

“Chị, cùng đi chứ, không ngại nhiều người chứ?” Vốn là Thẩm Diệu Dương mới vừa xuống xe liền thấy cảnh chị bị người ta quần lấy.

Chỉ là, cuộc sống của chị hai quá đơn thuần, trừ đi học ra là về nhà, như vậy sẽ khiến cuộc sống của cô càng ngày càng nhàm chán mà thôi. Mặc dù cậu không hiểu chị hai và anh rể đang đóng phim gì, nhưng anh rể giao phó cho cậu, phải chăm sóc tốt cho vợ anh ấy, không được để cho chị không vui, vậy nên anh đương nhiên phải cố gắng một chút.

Muốn cô vui vẻ một chút thì ở nhà là vô ích. Quan hệ của ba mẹ ngày tối, tốt đến độ bọn họ là con cái cũng không thể chen vào, mặc dù mẹ vẫn như vậy, ý thức vẫn mơ hồ, trong mắt trong lòng đều chỉ có Tiết Thiệu Trạch, nhưng thấy người đàn ông kia đối tốt với mẹ như thế, cậu cũng không cảm đoán nữa .

Vốn hôm nay cậu định rủ chị hai ra ngoài ăn cơm, bởi vì cha mẹ bọn họ đã đi chơi rồi, trong một tuần lễ sẽ không trở về.

Bộ dáng như vậy, coi như là tất cả đều vui vẻ, ai cũng không cự tuyệt được.

130. Chương 130: Tình Mở Không Gặp Lúc (2)

Xế chiều mỗi ngày, sau khi tan học, nếu như Thẩm Diệu Dương không rảnh đến đón cô..., cô sẽ đi xe bus về nhà. Thật ra thì ngược cô lại thích cảm giác như thế, đơn giản mà vui vẻ.

Mùa xuân ở San Francisco tới rất sớm, mây cao không khí mát mẻ, xuân ý dồi dào. Mùa xuân ở San Francisco rất đẹp, ánh nắng ấm áp, cây lá xanh tươi, những nụ hoa dần mọc, nụ hoa hé nở đầy những con đường, ngay cả trong bầu trời cũng tràn ngập hương hoa; Tình Tình đeo balo từ trong trường học ra ngoài, cùng mấy người bạn bên cạnh nói lời tạm biệt, mau hơn nữa bước hướng trạm xe bus đi tới.

Ai ngờ còn chưa đi đến trạm xe bus, một chiếc xe thể thao lại đột nhiên dừng lại bên cạnh cô, còn “bíp bíp” nhả kèn inh ỏi.

Cô sợ hết hồn, vừa mở mắt ra, đã thấy Mộ Dung Kỳ một thân hàng hiệu từ trên xe ưu nhã đi xuống, khoe môi nhếch lên nhìn cô nở một nụ cười.

Làm sao anh biết cô sẽ xuất hiện ở đây? Tình Tình nhìn trong xe một chút, chỉ có một mình anh.

“Thế nào? Nhìn thấy tôi như nhìn thấy quỷ lắm à?” gương mặt Mộ Dung Kỳ cười, lại làm cho người ta không cảm thấy cậu đang cười, “Đừng nói cô nghĩ anh tự đi cùng tôi nhé?”

“Tôi không biết cậu đang nói gì, thật xin lỗi, tôi phải chờ xe.” Tình Tình muốn tránh khỏi cậu ta, lại bị cậu ta ngăn cản.

“Đường đường là con dâu nhà Mộ Dung sao phải đi xe bus về nhà, nghe rất buồn cười có phải không?” Mộ Dung Kỳ kéo ra một nụ cười.

“Mộ Dung Kỳ, cậu rất cuộc muốn như thế nào?” Tình Tình không thể nhìn thẳng vào người đàn ông này. Cũng không biết cậu ta rất cuộc muốn làm cái trò gì. Giống như cậu ta không nhìn cô vừa mắt vậy.

“Lên xe.”

“Tôi nghĩ chúng ta chẳng có chuyện gì để nói. Cậu có gì hãy nói tại nơi này luôn đi.” Tình Tình đề phòng nhìn cậu ta, dáng vẻ của cậu cho thấy cậu là con người bụng dạ xấu xa, cô không muốn đơn độc đi theo cậu.

“Tiết Tình Tình, rốt cuộc cô có chịu lên xe hay không? Tôi không ngại ôm cô lên đi, nếu như cô không sợ anh tư biết.” Mộ Dung Kỳ sẽ không biết cậu còn cách nào để giải quyết cô gái này nữa.

“Rốt cuộc cậu có chuyện gì?” Bất đắc dĩ, Tình Tình không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp. Mộ Dung Kỳ là em trai của Mộ Dung Trần, cô cũng chẳng tin cậu ta dám làm chuyện gì.

Ngồi lên xe, Tình Tình không nhịn được mở miệng nói.

“Đợi lát nữa cô sẽ biết.” Mộ Dung Kỳ đeo lên đeo mắt kính lên, không nói thêm gì nữa.

Cho đến khi xe ngừng lại trước một khách sạn, Tình Tình mới lên tiếng lần nữa, “Mộ Dung Kỳ, cậu muốn cái gì?”

“Tôi dẫn cô đến khách sạn rất bình thường. Yên tâm đi, tôi không có hứng thú với cô, chỉ muốn mời cô một ly cà phê và ăn ít đồ ăn nhẹ mà thôi.”

Mộ Dung Kỳ xuống xe, giúp Tình Tình mở cửa xe và thuận miệng trả lời.

Quán cà phê trong khách sạn vào giờ phút nào không có nhiều người, Tình Tình không hiểu Mộ Dung Kỳ rốt cuộc muốn làm cái gì, chỉ có thể đi theo cậu ta vào trong.

“Rốt cuộc cậu muốn như thế nào? Không có chuyện gì thì tôi về.” Bọn họ ngồi xuống một chỗ cạnh cửa sổ, đợi người đem cà phê ra, Mộ Dung Kỳ chỉ lo loay hoay làm cái gì đó không chú ý đến cô.

“Gấp cái gì, nhìn xong rồi đi về cũng không muộn!” Mộ Dung Kỳ cười đem đem hình chuyển để trước mặt cô.

Đó là anh?

Trong màn hình nhỏ, những thứ kia vô cùng rõ ràng, anh ôm một cô gái cùng khiêu vũ trong sàn nhảy, cô gái kia thoạt nhìn rất quen thuộc, nửa điểm tiếp theo, mặt của cô gái kia rất quen thuộc, dường như đã gặp một lần - Đơn Tuệ Ngữ, những tấm hình sau hai người càng lúc càng thân mật.

Mộ Dung Kỳ là có ý gì? tay Tình Tình đang cầm con chuột ngừng lại, sắc mặt cũng theo đó tái nhợt.

Mộ Dung Kỳ nhìn nét mặt của Tình Tình, không buông tha một giây nào, “Tiếp tục nhìn xuống đi, đặc sắc còn ở phía sau.”

Nhìn thì nhìn, ai sợ ai?

Đó là tin tức chứ? Phó Tổng giám đốc Mộ Dung Trần của Tập đoàn tài chính Mộ Dung cùng thiên kim tiểu thư nhà họ Đơn liên tiếp qua lại, tin đồn Mộ Dung Trần cùng vợ đã chia tay một năm, nhà Mộ Dung cùng nhà họ Đan đang cố định kết thân lần nữa. Sau đó là một đồng hình ảnh họ cùng ngồi ăn cơm, cùng nhau tham gia tiệc, đây coi là cái gì đây?

Anh lạnh lùng với cô như thế là vì Đơn Tuệ Ngữ sao?

Mộ Dung Kỳ cho là tùy tiện lấy ra những hình này có thể lừa gạt cô sao? Truyền thông về rạn thêm chân rất lợi hại, cô sẽ không chịu vũ nhục cùng tổn thương như thế, làm sao cô lại tin tưởng đây là sự thật?

Nhưng chứng kiến cảnh anh ôm cô gái gái khiến lòng cô đau, không biết nó xông ra từ đâu, đem lòng cô cắt thành trăm mảnh.

Cô lựa chọn tin tưởng anh, nhưng thật ra thì trong lòng vẫn hoài nghi. Nếu như những thứ này đều không phải là thật, vậy tại sao anh cứ để mặc cô ở San Francisco lâu như vậy, cũng không quan tâm cô?

Cái tiểu thư Đơn gì đó, quả thật tốt hơn cô rất nhiều không phải sao? Có lẽ anh không tìm được tấm lòng của cô, thì muốn lấy nó từ Đơn Tuệ Ngữ? Tại sao lại không chứ? Bọn họ còn là thanh mai trúc mã, bạn bè thân thiết nữa kia mà? Bọn họ mới xứng đáng bên cạnh nhau không phải là cô!

“Cô không yêu anh tư, vậy thì rời khỏi anh ấy đi.” Giọng nói lạnh lẽo của Mộ Dung Kỳ vang lên, dừng lại một chút mới nói tiếp: “Hôn nhân của các người vốn là sai lầm, bây giờ cô đã tìm được hạnh phúc mình mong muốn, đúng lúc nên chấm dứt sai lầm còn sót, nếu không cuộc đời của anh tư tôi sẽ bị cô phá hủy? Anh ấy có quyền có hạnh phúc, mà cô đã không cho anh ấy hạnh phúc được thì cũng không nên kéo mất cuộc đời anh ấy.”

131. Chương 131: Tình Mở Không Gặp Lúc (3)

“Chuyện tình cảm của tôi và anh ấy không cần cậu nhúng tay vào, nếu như anh ấy tự mình nói ra, bằng không tôi sẽ không cùng anh ấy ly hôn. Nếu như đây chính là mục đích hôm nay cậu đến tìm tôi, vậy có thể đã khiến cậu thất vọng. Tôi không biết tại sao cậu vẫn luôn chán ghét tôi, nhưng chuyện của tôi và anh tư của cậu, về sau không cần cậu nhiều chuyện. Hẹn gặp lại.”

Tình Tình cố gắng để cho giọng nói của mình trở nên bình thường, ngay trước mặt Mộ Dung Kỳ cô đem màn hình máy tính bảng đóng lại, đứng lên, ngẩng cao đầu, đi ra khỏi quán cà phê.

Cái người Mộ Dung Kỳ thật sự là quá đáng, cậu ta cho là cậu ta là ai? Tại sao có quyền được yêu cầu cô như thế?

Nhưng tại sao? Lòng của cô lại càng ngày càng đau?

Đi ra quán cà phê, lần đầu tiên Tình Tình không muốn nhanh như vậy về nhà, điện thoại di động bị cô cầm chắc trong tay mặc niệm một số điện thoại quen thuộc.

Đúng vậy, cô thật rất vô dụng, đến gọi điện thoại cũng không dám gọi, cô còn có thể làm cái gì đấy?

Mộ Dung Kỳ lạnh lùng nhìn Tình Tình đi ra ngoài, cậu không nghĩ Tiết Tình Tình khi nhìn thấy hình ảnh kia vẫn lạnh lùng và bình tĩnh như thế.

Nếu như có thể để cho anh tư chủ động mà đưa đơn ly hôn, thì có lẽ anh đã không phí tâm như thế? Mặc kệ như thế nào, chuyện làm được hiện tại chỉ là như thế này, cũng không bằng làm đến cùng. Dù sao sự kiện trên du thuyền kia, anh tư sẽ không bỏ qua cho cậu, một năm này không có truy tìm hành tung cậu, cũng chỉ vì anh tư tạm thời không rảnh thôi.

Hừ!

Chuông điện thoại vào lúc này vang lên, thấy số điện thoại kia, Mộ Dung Kỳ không chút nghĩ ngợi liền nhận, “Chuyện gì?”

“Thiếu gia, thứ cậu muốn đã làm xong.” Một giọng nam cung kính truyền đến.

“Chỗ cũ chờ ta, không để cho Nhân Phát phát hiện.” Sau khi tỉnh táo phân phó, Mộ Dung Kỳ rất nhanh cúp điện thoại.

Mười một giờ đêm, Mộ Dung Kỳ mới trở lại, bước chân không nhanh không chậm đi vào khách sạn, anh mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, khách sạn có nhân viên bảo vệ, anh đã sớm quen việc này rồi, bất đồng là đêm nay khách sạn có rất nhiều bảo vệ, mọi người đứng tại kia, giống như là trải qua huấn luyện đặc chủng lâu rồi, không giống như nhân viên bảo an bình thường.

Chẳng lẽ khách sạn đã xảy ra chuyện gì sao?

Mộ Dung Kỳ đeo kính đen, mắt sắc bén quét chung quanh một vòng, hai tay đặt trong túi quần chậm rãi đi vào, quả nhiên, người còn chưa tới cửa chính, đám bảo vệ xông tới bao vây xung quanh người anh, anh lạnh lùng cười một tiếng, thái độ bình thản và ung dung như cũ.

“Các người muốn làm gì?” Mộ Dung Kỳ đứng lại nhìn mọi người, sắc mặt hiền hòa tươi cười, ánh mắt lại mang theo vẻ thâm hiểm làm cho người ta lo lắng.

“Đại Thiếu Gia, xin cậu lập tức theo chúng tôi trở về nước.” Người nói chuyện dáng dấp cao lớn lịch sự, khí thế tôn quý một chút cũng không giống như kẻ thuộc hạ cấp thấp, ngược lại tương đối giống như một cậu chủ, vì vậy lời nói kia giống như đang diễn kịch, làm cho người nghe có chút cảm thấy kỳ lạ.

“Cậu là ai? Tôi không biết cậu.” Mộ Dung Kỳ liếc người đang nói chuyện một chút, nhíu mày.

“Chúng tôi nhận lệnh của Đại thiếu gia, đưa cậu sáu trở về.” Người nói chuyện lười biếng nhìn anh, cũng không tính giới thiệu tên của mình.

“Cậu cho rằng cậu là ai? Bản thiếu gia sẽ không cùng các người trở về, tránh ra!” Cho là mang đại ca ra sẽ khiến anh sợ sao? Nếu một năm qua đại ca cũng không tìm cậu, hiện tại không thể nào tìm đến cậu trở về.

Nói cách khác, từ lần trên thuyền muốn tính toán với anh tư, anh đến trường học cũng không trở về, mà đi khắp nơi trên thế giới, tự làm việc tự sinh sống, cũng có thể nói là anh không vui đi chơi cũng chẳng sao.

Muốn cậu đi vào tập đoàn Mộ Dung, anh muốn chơi cho thỏa thích tuổi trẻ của mình. Chừng hai năm nữa, cậu sẽ trở về hoàn thành việc học, mặc kệ mọi người có nguyện ý hay không, cũng về nhà.

“Thứ lỗi cho chúng tôi khi kinh xuất.” Người đàn ông đang nói chuyện tiến lên một bước ngăn trở trước mặt Mộ Dung Kỳ.

“Đáng chết! khôn kiếp! Cút!” Mộ Dung Kỳ vung tay muốn hạ xuống một quả đấm, lại làm cho đối phương dễ dàng vọt tới.

“Lục thiếu gia, cậu sẽ không muốn tôi trước mặt mọi người bắt cậu lên xe chứ? Tôi không ngại thất lễ tự mình đưa tiễn cậu lên xe, nhưng tôi muốn lục thiếu gia nên để ý sĩ diện, tôi nói đúng không? Đã như vậy, tôi hi vọng lục thiếu gia sẽ hợp tác theo tôi lên xe, tất cả mọi người đều đẹp mắt.” Người thanh niên kia cười nheo mắt, nụ cười tự tin tương đối mê người.

“Cậu dám uy hiếp ta?” Mộ Dung Kỳ thu lại khuôn mặt tươi cười, hết sức không vui. Thậm chí có người dám can đảm khiêu chiến với quyền uy của cậu? Đáng chết! Đại ca tìm ở đâu những thuộc hạ không biết ai là chủ ai là tớ vô pháp như thế chứ?

“Không dám.” Người đàn ông kia trả lời không kiêu ngạo không tự ti.

“Không dám thì lập tức tránh ra cho tôi!” Mộ Dung Kỳ quát nhẹ. Mặc dù tuổi nhỏ hơn người trước mặt vài tuổi, nhưng khí thế không thua nha.

“Tôi nói rồi, rất khó sai lệnh.”

Mộ Dung Kỳ giận đến nheo mắt, nhưng còn không đến mức mất trí, thức thời mới là tranh tuấn kiệt - đạo lý đó cậu hiểu được, nhìn nhóm người này rõ ràng không đem cậu đặt ở trong mắt, nói gì cậu cũng không cần tự mình chuốc lấy cực khổ theo chân bọn họ liều mạng, ít nhất cũng giữ mặt mũi của cậu sáu là Mộ Dung, có lệnh của đại ca, đám người này mới đến đây để bắt cậu.

Hừ, anh tư không phiền toái đến tìm anh, anh cả ngược lại tới trước. “Tốt, tôi đi với các người, chỉ là, tôi phải về phòng dọn dẹp hành lý của mình.” Chỉ cần có cơ hội thoát khỏi đám người này, anh sẽ không từ biện pháp nào.

“Không cần, cậu tư đã phái người giúp cậu thu thập rồi ạ.”

“Cái gì?!” Mộ Dung Kỳ lúc này mới giật mình, trên mặt âm u không chừng, “anh tư tới? Anh ấy đang đâu? Tôi muốn gặp anh ấy! Ngay bây giờ!”

“Lục thiếu gia, chúng tôi chính là muốn dẫn người đi gặp Tư thiếu gia.”

“Đã như vậy, vậy người còn đứng ở đây làm gì?” Mộ Dung Kỳ tìm về khí thế sảng khoái của một thiếu gia, không vui nói. Anh tư luôn luôn yêu thương cậu, đã đến như vậy rồi, anh cũng chẳng cần thiết đem hình gửi cho anh ấy.

132. Chương 132: Tình Mỡ Không Gặp Lúc (4)

Thù này không báo không phải là quân tử, tiểu tử này nhìn tốt lắm, anh cả và anh tư thì cậu không động được, cũng không đại biểu là cậu không động được vào tiểu tử kia. “Lục thiếu gia, mời lên xe.” Đối phương thay cậu mở cửa xe, hình như đối với cậu vênh mặt hất hàm, sai khiến thờ ơ.

“Anh tư, làm sao anh rảnh rồi tới đây vậy?” Mộ Dung Kỳ thoải mái đi tới phòng khách sạn, tìm một chỗ thoải mái chỗ ngồi xuống, “Anh tìm em có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Trần xoay người lại, trên mặt không có một bất kỳ nụ cười nào, “A Kỳ, em không phải không biết mình đã rời nhà lâu rồi chứ? Nghe nói em gần đây em rất rảnh! Không phải chơi đến quên mất mọi người luôn rồi chứ?”

Nhìn cậu em trai này, hơn một năm không thấy, nụ cười trên mặt anh tuấn bỗng lui đi, trở thành một gương mặt lạnh lùng và vô tình.

Nghe vậy, Mộ Dung Kỳ khẽ nhú mày, “Về nhà dĩ nhiên không có vấn đề, về phần anh thì sao. . . . Anh tư, anh nói cho em chút đi, từ nhỏ đến lớn điều như thế, anh không nhớ rõ nữa rồi?”

“Anh cũng đã nói với em, chuyện của anh và Tình Tình không cho em nhúng tay vào, cũng đã cảnh cáo em không được đến gần cô ấy, vậy bây giờ em đến San Francisco vì chuyện gì, chơi sao?” Mộ Dung Trần hờ hững nhú mày, “Đừng tưởng rằng anh không đến bắt em, cũng không biết em đang ở đâu làm cái gì? Em cho rằng mình thoát được mắt anh sao? Lần trước chuyện Lam Chỉ Nông anh đã không tính sổ với em, nhưng về sau anh không hy vọng em làm như thế với Tình Tình nữa.”

“Anh tư, em có làm gì đâu. Chỉ là nói với cô ta chân tướng mà thôi.” Mộ Dung Kỳ nhướng mày, anh ghét Tiết Tình Tình. Không muốn nhìn thấy anh tư đem tình lực lãng phí ở trên người một cô gái. Huống chi hiện tại bọn họ đang ở trạng thái rời xa nhau

Không ly hôn thì còn chờ gì nữa?

Nhìn Tiết Tình Tình cho tới bây giờ cũng không có để ý đến anh tư, cô vui vẻ qua ngày với đám người kia.

“A Kỳ, từ nhỏ anh đã nhìn em lớn lên, chưa bao giờ biết em chưa học chữ xong đã học người ta nói láo.” Châm một điều thuốc, Mộ Dung Trần mắt lạnh nhìn cậu, “Vì sao chiều hôm qua em tìm cô ấy?”

“Anh tư, em làm tất cả cũng vì anh làm thôi. Anh cầm những thứ này lên xem đi, xem một chút cô gái kia đối xử ra sao với anh. Căn bản cô ấy không thích anh, không quan tâm nhà Mộ Dung.”

Mộ Dung Kỳ cầm túi tài liệu to ném cho Mộ Dung Trần, hừ, nếu quả thật quan tâm đến anh tư, làm sao có thể biết chuyện anh cả kết hôn cũng không trở về? Mặc dù cậu cũng không có trở về, nhưng mà ai cũng biết lục thiếu gia nhà Mộ Dung rất ít về nhà?

Một năm nay, người ngoài không ít ý kiến về hôn nhân của bọn họ, chẳng lẽ anh tư vẫn chưa rõ sao? Tại sao còn có thể tiếp tục như vậy?

“A Kỳ, em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa em mới hiểu đây, đây là chuyện của anh với cô ấy, em không có tư cách nói vào. Còn nữa, anh hỏi em, đoạn thời gian trước, em cùng con gái Triển gia đã xảy ra chuyện gì?”

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất anh cả gọi cậu về.

Nghe vậy, Mộ Dung Kỳ lần nữa cau mày, “Anh tư, đây là chuyện riêng của em.” Người trong nhà sẽ không trông nom vào chuyện này của cậu chứ?

“Em cùng cô ta như thế nào, trong nhà không quản được. Nhưng em và tiểu thư Triển gia mở ra quan hệ, vậy cũng đừng trách người trong nhà hỏi chuyện.” Triển Thơm là ai? Là người cậu có thể tùy tiện vui đùa sao? Cậu cùng cô ta trở thành một đôi thường xuyên ra vào khách sạn, loại chuyện như vậy làm sao có thể lừa gạt ánh mắt mọi người?

“Anh, chuyện này em sẽ tự giải quyết với Triển gia.”

“Ý của ông nội là để cho hai người lập tức đính hôn, em cho rằng em phá hủy sự thanh bạch của con gái người ta, mà cứ ngồi thế được hả? Em dùng tư cách gì để nói chuyện với Triển gia?”

“Anh tư, bây giờ là thời đại nào? Anh cho rằng phụ nữ phải tam tòng tứ đức mới tìm được chồng sao? Chúng ta đều là người trẻ tuổi, biết cái gì có thể chơi, cái gì không thể.” Mộ Dung Kỳ hồ hững nhú mày. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ lấy vợ sớm như thế, cho dù là đính hôn cũng chưa từng nằm trong kế hoạch của cậu, hơn nữa cậu chỉ coi cô gái kia là bạn chơi đùa?

“Cái vấn đề này, em không cần nói với anh, mà em hãy đi về nói rõ ràng với ông nội đi.” Mộ Dung Trần đã không dám tin tưởng trước mắt chính là người em trai luôn biết nghe lời, bây giờ cậu ta biến thành như thế nào rồi?

“Đính hôn là ý của ông nội? Còn là chủ ý của ba?” Mộ Dung Kỳ lạnh lùng hỏi. Người đứng đầu Triển gia và nhà Mộ Dung có giao tình không tệ.

“Rất xin lỗi, đây là suy nghĩ của mọi người, con gái Triển gia không phải là không thể cưới, nhà Mộ Dung cũng mong có một cuộc đính hôn náo nhiệt, đây là điều có thể mong đợi.”

“Anh tư, các người không thể ép em! Em có quyền lựa chọn”

“Em có thể có lựa chọn. Sự lựa chọn của em chính là tự nguyện trở về, hoặc anh áp giải em trở về.”

“Anh tư, hôn nhân không phải trò đùa, em không muốn trở thành công cụ của các anh.” Thật là nói giỡn, lúc nào cậu -Mộ Dung Kỳ đã trở thành công cụ kết thân của hai gia tộc rồi?

“Em cũng biết hôn nhân không phải trò đùa, em lại dám khích bác để hôn nhân của anh và vợ kết thúc, em thật nghĩ hôn nhân không phải trò đùa sao? Sao anh nghe chẳng thuận tay lên?”

Mộ Dung Trần nắm chặt túi hồ sơ trong tay, bên trong là cái gì anh rất rõ ràng. Lần này, không để cho cậu tiếp nhận chút dạy dỗ cũng không được.

“Anh tư còn có chuyện gì không? Em đi trước đây.” Mộ Dung Kỳ thấy gương mặt tức giận của anh tư, trong lòng bắt đầu có chút sợ, anh tư chưa từng tức giận như vậy, cậu cũng không nên làm quá mức?

“Rất đáng tiếc, em không đi dễ dàng như thế, em lập tức về nhà.” Mộ Dung Trần không muốn lại phải để ý đến người em trai này nữa.“Đem lục thiếu gia ẩn xuống, lập tức đưa lên chuyên cơ trở về nước.”

“Anh tư! Triển Thơm vẫn còn ở đó chờ em!”

“Cô ấy đang đợi em trên chuyên cơ.” Mộ Dung Trần quay lưng lại.

“Anh tư, anh không phải có thể làm như vậy!” Mộ Dung Kỳ tức giận quát.

“Anh đã làm như vậy.” Mộ Dung Trần hồ hững nói.

A Kỳ thật sự nên chịu chút dạy dỗ, để cậu biết rằng mình sẽ không tùy hứng như vậy.

Cho đến trong phòng khôi phục yên tĩnh, Mộ Dung Trần mới mở túi tài liệu của em trai để lại ra, trong đó có một sấp hình lớn, anh càng xem càng cảm tức.

Tiết Tình Tình, xem ra anh để mặc cho em quá lâu! Lâu đến quên mất người đàn ông của em rốt cuộc là ai rồi sao?

Lần này, Mộ Dung Trần đặc biệt đến Mĩ, trừ dọn dẹp những chuyện bậy bạ của em trai, còn muốn còn cô sửa chữa lại quan hệ của bọn họ.

133. Chương 133: Quyết Định —— Ly Hôn (1)

Từ chiều hôm qua đến bây giờ, tâm tình của Tình Tình vẫn thật không tốt, vô cùng không tốt.

Cô vốn tưởng rằng mình đối với chuyện này có thể bàng quang, nhưng từ tối hôm qua sau khi về đến nhà, trong đầu cô vẫn là những tấm hình kia còn có cả những lời bình luận của báo chí kia nữa.

Tối hôm qua sau khi cơm nước xong cô không ở lại phòng khách xem ti vi cùng với em trai mà trở về phòng ngồi trước bàn đọc sách, mắt như có như không nhìn vào trong máy vi tính buổi họp báo Xuân hè Paris mới nhất, thưởng thức những khuynh hướng thời gian đang thịnh hành.

Ở trên đó còn chưa có tất một trang web mà tiêu điểm là Mộ Dung Trần và thiên kim Đơn Tuệ Ngữ của Đơn gia, đây là tấm hình tuần trước bọn họ cùng nhau tham gia một tiệc rượu.

Khắp nơi đều là tuấn nam mỹ nữ, tinh anh trên thương trường, thiên kim tiểu thư danh giá trên tiệc rượu, trong ảnh chụp đáng vẻ rất xinh đẹp, đứng trong bữa tiệc xa hoa, ăn uống linh đình, người nói người cười.

Mộ Dung Trần mặc bộ vest màu xám đậm cắt may tinh xảo phối hợp với áo sơ mi trắng cùng cà vạt màu xám tro trông đẹp trai đến bức người, nhìn qua so với những người đàn ông trên tiệc rượu đều muốn hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn.

Còn Đơn Tuệ Ngữ lại mặc một bộ đồ dạ hội cao cấp khoét chữ V hở ngực, cả người đều rất hấp dẫn gợi cảm, cô ta đang kéo cánh tay của Mộ Dung Trần, cười rạng rỡ như một đóa hoa đang nở rộ.

Ký giả truyền thông nhao nhao đem ống kính hướng vào đôi nam nữ hút sự chú ý mọi người này, bọn họ mặc dù không chấp nhận phỏng vấn, nhưng bất luận người nào chỉ cần thấy được tấm hình này đều có thể suy đoán nhà Mộ Dung cùng nhà họ Đơn muốn tiến vào lãnh địa mới thì biện pháp tốt nhất chính là để cho hai nhà kết thân, nhất định có thể đem những công ty khác chèn ép xuống, độc chiếm thương trường.

Mộ Dung Kỳ cho cô nhìn những bức ảnh kia tuy không muốn tin tưởng, nhưng hiện tại, ngay cả ở trên mạng, cũng có thể thấy những tin tức giống như vậy.

Hai người kia thật sẽ ở cùng một chỗ sao? Thật sự là khó có thể tưởng tượng được!

Đúng vậy, nhìn thấy anh và người phụ nữ khác thân cận như vậy, cô thấy rất đau lòng! Trong lúc ngủ cũng lặng lẽ rơi lệ nhưng lại không muốn gọi điện thoại hỏi anh.

Một lần kia, không nghĩ đến có thể đả thương cô lâu như vậy. Thì ra là trong thế giới tình cảm cô chính là người nhất gan nhất.

Nhát gan đến nỗi vừa đụng đến chỉ biết lui về phía sau co người lại.

Cô lại nghĩ đến việc anh cười với cô gái kia, nghĩ tới việc anh ôm eo của cô ta, nghĩ cả đêm chưa chợp mắt, ngay cả hôm nay khi đi học cô cũng không có tí tinh thần nào, lời giáo viên giảng một chút cũng không nghe lọt.

Cô liền nghĩ, không phải là mình đang ghen đấy chứ?

Khi Tình Tình mặc áo khoác ngắn xanh nhạt, dưới chân đi giày da dê, trên đầu còn đội một chiếc mũ quả cầu đáng yêu màu vàng, trong tay đang ôm một chồng lớn tập tranh màu sắc rực rỡ kinh điển về quảng cáo, từ trong học viện đi ra, vừa đi còn vừa cùng bạn học bên cạnh nói chuyện thì đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Lấy ra, thấy một số lạ, liền ấn nút nghe lễ phép nói: “Hel—lo?”

Thật là kỳ quái đầu kia của điện thoại cũng không có lên tiếng, cô hình như cảm nhận được điều gì, dừng bước lại, ngẩng đầu lên nhìn.

Cách đó không xa là chiếc xe sang trọng quen thuộc, sau tấm kính xe là gương mặt tuấn tú lạnh nhạt khiến cho hai chân Tình Tình nhất thời giống như rớt đầy chì, hoàn toàn không chuyển động được.

Lúc này San Francisco đã là mùa xuân rồi, cũng không tính là quá lạnh, nhưng tại sao trong ngày xuân này trong lòng Tình Tình vẫn thấy vô cùng lạnh lẽo.

Tại sao anh lại tới đây? Hơn nữa lại còn không báo trước tiếng nào.

Cô từng bước từng bước đi tới bên cạnh xe, thuận theo ngồi lên xe, trên đường anh cũng chuyên tâm lái xe, không nói gì, Tình Tình cũng không dám đường đột trêu chọc cũng không dám mở miệng hỏi anh là họ đang đi đâu, im lặng ngồi bên cạnh.

Cho đến khi xe dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự rất lớn, sau khi anh ấn chốt mở cửa sắt lớn tự động mở ra, xe chậm rãi lái vào bên trong.

Sau khi đậu xe xong, hai người một trước một sau bước vào phòng, bên trong phòng bởi vì đã điều hòa không khí nên rất ấm áp, màu xanh của cây cối đậm vào mắt mang đầy sức sống dồi dào, bởi vì có giúp việc đúng giờ tới quét dọn nên bên trong nhà hết sức gọn gàng, sạch sẽ.

Anh nhẹ nhàng để hành lý xuống, cởi áo khoác màu đen ra, trên người chỉ mặc áo vest màu xám thẫm và quần dài màu đen, nhìn qua trông rất anh khí cao lớn, đã lâu không gặp anh, nhìn Mộ Dung Trần như vậy, gương mặt của Tình Tình dần dần nóng lên.

Nới lỏng cà vạt, tháo đồng hồ trên cổ tay ra sau đó anh mới nâng tầm mắt nhìn vào cô gái đang đứng ở cửa ra vào, mặc áo len màu xanh dương đậm và quần jean, trong tay đang ôm áo khoác mới vừa cởi ra, xem ra đang vô cùng khẩn trương liền nói: “Đi rót cho anh cốc nước.”

Người đàn ông này, thế nhưng lại sai cô đi rót nước ỉn? Đây là nhà của anh, theo đạo lý anh là chủ cô là khách, anh nên rót nước mời cô mới đúng chứ?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Tình Tình vẫn rất nghe lời nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhanh chóng để áo khoác và tài liệu xuống, xoay người chạy vào phòng bếp, lúc này mới nhớ tới trong nhà này hình như không có nước ấm.

Vội vàng lấy nước đun lên rồi rửa sạch cái ly, trong quá trình này cô len lén từ phòng bếp nhìn ra phòng khách, phát hiện anh đang nằm ngửa ở trên ghế sofa, nhắm chặt hai mắt, giữa ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, hình như rất mệt mỏi.

Mấy phút sau, nước bắt đầu reo “Ừng ục ừng ục” bốc lên khói trắng, Tình Tình liền rót vào cốc rồi mang ra, anh nghe đến tiếng động lưỡi biếng mở mắt ra.

Cô đứng ở trước mặt đem cốc nước đưa cho anh, thế nhưng anh lại không nhận, trực tiếp nhìn cô chăm chăm, cũng không nói chuyện, nhìn như vậy khiến cô rợn cả tóc gáy, đành phải ngượng ngùng đem cốc nước đặt trên khay trà trước mặt anh.

Đang muốn lùi ra, thế nhưng anh lại ngồi dậy, dụi tàn thuốc vào gạt tàn bằng thủy tinh sau đó mở miệng ra lệnh: “Ngồi xuống.”

Nghe vậy, Tình Tình liền ngoan ngoãn ngồi vào một cái ghế khác khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gằm, lông mi dài rung rung tránh né ánh mắt như ngọn đuốc của anh.

Cô cũng không biết anh đang nghĩ cái gì, cũng không dám hỏi, không thể làm gì khác hơn là cùng nhau ngồi ngẩn người. Trước kia anh cũng không như vậy, bây giờ làm thế là có ý gì?

Chẳng lẽ là có chuyện muốn nói với cô sao? Có thể là chuyện có liên quan đến chuyện hôm qua Mộ Dung Kỳ nói hay không? Nghĩ đến đây, Tình Tình chợt ngẩng mặt lên nhìn về phía anh, vừa đúng lúc anh đưa mắt nhìn cô.

Một lúc lâu, hình như nghe thấy anh nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tiết Tình Tình.” Anh gọi cả họ tên của cô, vô cùng kì quái nhìn cô rồi lạnh lùng nói: “Em đến đây thật sự rất thoải mái nhỉ.”

Tình Tình ngẩng đầu lên, mờ mịt không hiểu nhìn anh, không biết trong lời nói kia là có ý gì. Hình như người thấy sung sướng phải là anh mới đúng chứ? Anh ở bên ngoài không phải có rất nhiều phụ nữ hay sao?

Anh với tay lấy cặp tài liệu bên cạnh, lấy ra hai lá thư, đơm một cái ra đổ xuống bàn, tiếp theo “bốp” một tiếng ném lên trên bàn trà.

Tình Tình vẫn nghi ngờ không hiểu động tác của anh có ý gì, định thần nhìn lại trên bàn trà trong phút chốc thấy rung cả mình.

Những thứ kia tất cả đều là tấm hình, thật dày, khoảng chừng 40 đến 50 tấm, trên tấm hình chỉ có nữ chính duy nhất, chính là cô. Tình Tình từ từ vươn tay, cầm lấy tấm hình, nhìn vào trong đó.

Trong những tấm ảnh đó, có chừng mười tấm chụp cô đứng ở trên đường, mặc áo khoác màu đỏ thật dày, đội mũ, đang phát truyền đơn cho người đi đường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười sáng lạn, ở bên cạnh cô là một nam sinh mặc áo khoác màu xanh dương đậm mặt tươi cười chăm chú nhìn cô.

Đó là lúc cô mới vào học, giáo sư yêu cầu phải cùng một công ty địa ốc liên hiệp với trường học lắp đặt thiết bị thiết kế hoạt động ở bên trong phòng, chủ yếu là để bọn họ hiểu rõ hơn nghiệp vụ trong lĩnh vực quảng cáo, còn nam sinh trong hình là Raul anh trai của Lisa.

Khi đó cô mới vừa vào học không bao lâu, căn bản cũng không nghĩ đến anh trai của Lisa lại thích mình, còn cho là anh ta chỉ vì em gái mình mới tới giúp bọn họ một tay mà thôi, cho nên cũng không để ý anh ta đứng ở bên cạnh cầm hộ cô sắp tài liệu quảng cáo dày cộp nặng nề kia.

Còn có mấy tấm chụp cô đang ở chỗ nhà chờ xe buýt, sau lưng có một nam sinh đang vỗ nhẹ đầu vai của cô, cô chợt quay đầu lại, trên mặt là lúm đồng tiền như hoa.

Hình sau hiển nhiên lại đổi vai nam chính, tay đua xe cao lớn đẹp trai, thế nhưng lại cất xe của mình vào một góc, ân cần giương ô che mưa cho cô, nhìn bóng lưng hai người bọn họ xem ra hết sức hài hòa lãng mạn.

Đây là lần sau giờ tan học cô quên mang theo ô, bị cầm chân ở trong trường, nam sinh nhiệt tình này nói rằng mình có cái ô kiên trì muốn đưa cô ra cổng trường.

Còn có hình chụp cô đang hoảng hốt chạy trên lối đi bộ ngoài học viện ở sau lưng là một khuôn mặt xa lạ của thanh niên ngoại quốc tóc ngắn màu xám tro đang cầm một bó hoa hồng đỏ đuổi theo, miệng đang mở rộng hình như đang nói cái gì đó.

Cuối cùng còn có mấy tấm chụp cô và Lisa còn có cả Thẩm Diệu Dương cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm, Raul cầm khăn ăn trắng muốt rất dịu dàng giúp cô lau đi nước trái cây dính trên khóe miệng, lúc đó cô chỉ xấu hổ cười cười, sau này cũng không đồng ý cùng Lisa đi ra ngoài ăn cơm thêm lần nào nữa, ngay cả lúc ăn trưa ở trường học cô cũng tận lực tránh xa.

Những thứ này có cái chụp vội, có nhiều tấm liền nhau, một loạt rất lưu loát, tiêu chuẩn cực kỳ cao, góc độ rất tốt, hình ảnh sắc nét, giống như đang trình chiếu một bộ phim mới vậy.

Những nam sinh trong hình này, trừ anh trai của Lisa là cô từng nói với anh ta mấy câu ở ngoài, còn những người khác cô chưa từng nói chuyện qua, ngay cả tay đua xe cao lớn đẹp trai, bạn cùng lớp hay là anh trai của Lisa cô cũng đã sớm nói rõ là mình đã kết hôn.

Cô cũng không tiếp nhận bất kỳ sự theo đuổi của bất cứ ai, càng không có đi ước hẹn cùng ai, cô không có làm gì có lỗi cả. Cô căn bản không cần phải sợ anh, không phải sao? Anh cũng nên tin tưởng cô mới đúng chứ.

Thế nhưng với ý đồ chụp ảnh rõ ràng kia, đối với Tình Tình mà nói, sau một hồi kinh ngạc thì tiếp theo đó là sợ hãi, anh hiển nhiên phái người theo dõi cô, điều tra cô. Làm cô có cảm tưởng bao nhiêu tư mật của mình đều bị phơi bày ra trước mắt anh.

Anh tại sao có thể làm như vậy với cô? Cô ở chỗ này đi học, đã được anh đồng ý. Mà cũng đã qua một năm, anh cũng không đến đây thăm cô, chắc là cũng không muốn cô trở về không phải sao?

Vậy bây giờ là có ý gì?

“Hình cũng không tệ.” Anh đánh giá, “Góc độ cũng rất tốt, chụp em trông thật xinh đẹp.”

Tầm mắt của Tình Tình đang đặt trên những tấm hình sững sờ ngẩng lên nhìn anh, không nói nên lời. Anh không phải đang tức giận sao? Lại vẫn có thể tán dương cô như vậy?

“Chỉ là, em không cảm thấy mình nên tránh sao? Dù sao em bây giờ vẫn là vợ của tôi, không thể làm chuyện hồng hạnh xuất tường như vậy chứ?” Mộ Dung Trần chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, muốn

xem xem cô có lời gì để nói. Hình này tối hôm qua anh đã nhìn rồi, lúc đầu thấy tức giận sau lại thấy tiểu tử ngu ngốc! Kỳ kia coi như cũng làm được chuyện tốt.

Cô muốn đến trường anh không có ý kiến, muốn ở lại nước ngoài không trở về anh cũng không có ý kiến. Điều làm anh tức giận là sao cô có thể cười với những tên kia vui vẻ đến như vậy.

Đó là nụ cười mà từ trước tới nay anh đều mơ tưởng cũng rất trân quý! Tại sao, cho tới bây giờ cô vẫn keo kiệt một chút cũng không cho anh?

“Anh có ý gì?”

“Có ý gì? Ý tứ này đã viết lên trên mặt rất rõ ràng. Đối với những tên đàn ông kia em lại cười đến mê người như vậy, em thấy đói khát sao, Tiết Tình Tình? Nếu như em muốn thì gọi điện thoại cho tôi là được rồi? Tôi nhất định có thể thỏa mãn được em.”

Đúng vậy, anh thừa nhận là anh đang rất ghen tỵ! Anh cho rằng mình cho cô tự do cho cô có không gian để có thể sống vui vẻ một chút, nhưng sống vui vẻ không có nghĩa là có thể để cho đàn ông khác rình rập như vậy.

Dám cùng những tên kia cười đến vui vẻ như vậy, sẽ phải có can đảm gánh chịu hậu quả.

“Chát” một tiếng, tiếng tay vỗ vào má vang lên, Mộ Dung Trần không thể tin nhìn Tình Tình ở trước mắt, cô còn dám động thủ đánh mình?

“Là anh có người khác trước, tại sao lại vô lý đi chỉ trích tôi.” Khi dễ cô không biết gì có phải hay không? Tình Tình cảm thấy bàn tay mình rất đau.

Đúng vậy, cô không hối hận khi đã tát anh, chính anh cũng có thể tìm phụ nữ khác, tại sao lại còn tới vu oan cho cô? Huống chi cô cũng chưa từng làm chuyện gì thật có lỗi với anh. Anh trái lại còn ngang ngược đi nghi ngờ cô, nên có khi còn ác liệt hơn một chút! Trực tiếp ném cho cô giấy thỏa thuận li hôn!

Đúng vậy, ly hôn. Nếu quả như thật thấy thích Đơn tiểu thư đó như vậy, cô cũng không ngại trả lại tự do cho anh.

“Tôi có người khác?” Mộ Dung Trần nhíu mày, bèn nhảy bắt được lời nói của cô: “Người khác nào?” Tình Tình quay mặt qua không thèm nói, anh và phụ nữ khác như thế nào, cô cũng không muốn hỏi tới.

Cô có lẽ cũng là một trong những người tình của anh, nhưng mà cũng may anh đại phát thiện tâm ban cho cô một thân phận là “Mộ Dung phu nhân”, với cô mà nói có đi 50 bước cười 100 bước cũng không có tư cách, cần gì phải vậy?

Mộ Dung Trần đột nhiên hỏi: “Em như vậy là đang ghen?”

Ghen? Mặt Tình Tình vốn đang tái nhợt chợt chuyển sang đỏ ửng: “Không có. Anh muốn nghĩ thế nào đó là chuyện của anh.”

“Không có?” Anh híp mắt lại, mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ bí ẩn: “Rất tốt, tôi sẽ nhớ kỹ. Nhưng mà bây giờ em nghe cho rõ đây.” Anh bắt chợt kéo cô vào ghế sofa mềm mại, bàn tay bấm chặt vào cái cổ mảnh khảnh của cô, khiến cho cô phải ngẩng đầu lên, từng chữ từng câu nói ra đều lộ rõ uy hiếp: “Nếu không ghen, vậy tôi muốn em sẽ phải thực hiện nghĩa vụ làm vợ của mình!”

134. Chương 134: Quyết Định —— Ly Hôn (2)

Không cho cô cơ hội để cự tuyệt, anh cúi đầu thật sâu hôn lên môi của cô, giận giữ thô bạo mà cuồng loạn cạy sát lên môi cô, cạy môi của cô ra, đem lưỡi mình xộc thẳng vào trong miệng cô.

Nụ hôn này không hề có một tia dịu dàng nào, vô cùng bá đạo khiến cho cô không thở nổi; lưỡi anh cường thế cùng với cô dây dưa khiến cô bất lực chỉ có thể phát ra than nhẹ.

Cho đến khi môi của anh dời đi, cô mới có thể hít thở được, nhưng anh vẫn như cũ liếm hôn môi của cô; tay của anh giống như gieo rắc rất nhiều ngọn lửa nhỏ, mà da thịt mảnh khảnh kia làm anh khó có thể khắc chế được rất muốn thưởng thức no say.

Khi tay của anh đi tới sau lưng cô đem áo lót cởi ra, môi của anh trực tiếp mút lên trên chỗ đó.

Động tác của anh toàn bộ mang theo cuồng nộ, Mộ Dung Trần như vậy là đáng sợ nhất, giữa bọn họ đã có một năm không ở cùng nhau, nếu như anh gắng hết sức cô nhất định sẽ không chịu được.

“Không cần! Không cần!”

Cô cự tuyệt càng khiến Mộ Dung Trần tức giận, tăng thêm sức lực gặm cắn, bị đánh úp bất ngờ đau đớn khiến cả người cô cứng đờ, còn chưa kịp mở miệng, môi của cô đã bị hôn lên lần nữa.

Tình Tình ở phía dưới càng không ngừng giãy dụa, phản kháng lại khát khao của anh.

Một tiếng cự tuyệt kia khiến cho Mộ Dung Trần tạm ngừng hân hoan chiếm đoạt, cặp mắt như đốt ** ngẩng lên nhìn cô.

“Không cần? Có phải chỉ cần không phải là tôi thì bất kì người nào khác cũng có thể?” Mặc kệ anh có làm như thế nào, thì ngay cả nửa nụ cười cô cũng cho anh không phải sao?

“Mộ Dung Trần, buông em ra.”

“Phải hay không?”

Không lấy được đáp án, anh quyết không bỏ qua.

“Mộ Dung Trần, anh bị bệnh thần kinh à!” Tại sao lại vũ nhục cô như vậy? Người đàn ông này thật sự rất quá đáng rồi!

Giọng nói của cô trong giây lát trở nên bén nhọn quát to lên.

Anh lại đột nhiên xâm nhập vào khiến cho Tình Tình khóc không ra tiếng, không cách nào tự kìm chế được đem vùi đầu vào cổ anh, lấy hàm răng nhọn cắn anh, đôi tay khổ sở dấn lên bờ vai của anh.

“Nói cho tôi biết, em muốn tôi.”

“Tôi không muốn!”

Cô mới không cần khuất phục dưới dâm uy của anh.

Lời này của cô khiến cho anh không thêm để ý cô có thể chịu đựng được hay không, lập tức ra sức đi vào, cảm thấy thân thể của cô rung động theo, hưởng thụ sự bất an anh mang lại cho cô.

Anh tàn nhẫn giữ chặt cô, muốn cho cô không thể thối lui mà thừa nhận tất cả mà anh mang đến, nhiều khoái cảm đánh thẳng vào người cô, che mờ lý trí của cô.

Anh cũng không có ý định dễ dàng buông tha cho cô như vậy, khiến cho cô không kịp có thời gian để thở dốc mãi cho đến khi cô không thể chịu đựng được cầu xin tha thứ.

Cuộc kích tình này kéo dài từ phòng khách chạy đến phòng ngủ ở trên lầu, khi kết thúc Tình Tình quật cường dùng cái chân quần thân thể co rút lại, không muốn để anh đụng chạm vào mình.

“Anh không nên động vào tôi!”

“Tình Tình!”

“Tôi muốn ly hôn!” Đúng vậy, cô muốn ly hôn, cô muốn rời khỏi tên khốn kiếp Mộ Dung Trần này. Đã kiểm soát cô mà bây giờ lại còn tới vũ nhục cô, cô không chịu nổi nữa, không thể nào chịu được nữa!

“Em nói lại lần nữa!” Mộ Dung Trần không nghĩ tới cô gái này lại dám nói ly hôn? Một tay bóp chặt cằm của cô để cô nhìn thẳng vào mình, lửa giận trong mắt của anh lóe sáng đủ để giết chết người.

Tình Tình chết tâm nhìn anh nói: “Tôi muốn ly hôn.”

“Không cho phép! Vĩnh viễn đều không cho phép!”

Mộ Dung Trần nảy sinh ác độc hân lên môi của cô, để cô ứng phó không kịp áp tới trên giường, không để cho cô có cơ hội phản kháng liền thô bạo vắt chiếc chăn trên người cô xuống.

“Không được, anh không được đụng vào tôi nữa !”

“Cô là vợ của tôi không phải sao?” Lời của cô đã đánh tan lý trí của người đàn ông này, môi của anh rơi vào trên cổ cô cuồng loạn đem cái chăn kia ném xuống đất.

“Mộ Dung Trần, tôi hận anh! Anh cũng chỉ biết đối xử với tôi như vậy mà thôi.” Tự biết sức mình đánh không lại anh, Tình Tình quyết định không giãy dụa nữa, chỉ mở to mắt trừng trừng nhìn anh, trong mắt đều là sự lên án, giọng nói lừng lừng mà kiên quyết.

Hiện tại cô rất cuộc đã hoàn toàn hiểu được năm đó tại sao mẹ cô có chết cũng muốn rời đi ba của cô, tình yêu không thể dính một chút vết bẩn nào ở trong đó. Lúc cô nhận ra mình yêu người đàn ông này, thì không thể nào chấp nhận được việc anh nói yêu mình đồng thời lại ở cùng một người phụ nữ khác.

“Tình Tình!” Một câu nói này của cô khiến cho Mộ Dung Trần thất bại nắm quyền đắm vào bên gối đầu mà cô đang gối.“Em thật sự muốn ly hôn sao?”

Tình Tình nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt đau lòng thi nhau rơi xuống: “Đúng vậy, tôi muốn ly hôn.”

Hai chữ ly hôn liền nhảy lên trong lòng, cả trái tim liền giống bị như tê liệt cực kỳ đau đớn, nhưng cô không muốn phải chịu đựng thêm nữa.

“Lý do!”

“Tôi không yêu anh.” Nếu như anh nhất định phải có lý do thì cô sẽ cho anh.

Câu nói “Tôi không yêu anh” này đem anh hung hăng đánh thẳng vào trong dạ ngục, đúng vậy, anh bỏ ra nhiều như vậy cuối cùng chỉ đổi lấy một câu là “Tôi không yêu anh.” mà thôi.

Đúng vậy, anh đã từng cho rằng cô mới hai mươi tuổi vẫn còn quá nhỏ, không biết yêu, cho nên anh nhẫn, anh cũng sẵn sàng đợi. Một năm này, vì muốn cho cô có thể trôi qua vui vẻ một chút, anh cũng không hề ép cô.

Nào biết được một phen khổ tâm của mình đổi lấy vẫn là cái câu “Tôi không yêu anh.” kia.

“Còn có cái gì phải nói sao?” Cô cố ý đem giọng nói chuyển sang lạnh lùng hơn.

“Tôi thật sự không đáng giá để em yêu sao?”

“Yêu một người chỉ là một loại cảm giác, không phải là vấn đề có đáng giá hay không. Tôi muốn được tự do, tôi muốn rời khỏi anh, tôi muốn bắt đầu cuộc sống một lần nữa, như vậy có đủ hay không? Mộ Dung Trần, tôi rất muốn sống cho riêng mình, không muốn chịu sự áp chế của bất cứ người nào nữa, anh đã hiểu chưa? Tôi chỉ nghĩ tới việc bắt đầu cuộc đời hoàn toàn mới mà thôi.”

Không phải là anh không đáng giá để yêu mà người như anh quá đáng giá nên có rất nhiều người muốn yêu, cô sợ mình cảm không chắc, cuối cùng cũng là công dã tràng. Nếu vậy thì không bằng để cho cô ra đi thôi.

“Nếu như, đây mới thật sự là cái em muốn thì tôi sẽ cho em.” Không muốn ép buộc cô thêm nữa, Mộ Dung Trần liền xuống giường, đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa ra ngoài, mở ra tủ treo quần áo từng cái từng cái mặc vào rất chỉnh tề.

Đây là lần đầu tiên, cô nghiêm túc như vậy đem suy nghĩ trong lòng của mình từng chữ từng câu nói cho anh biết, nhưng đây cũng là lúc cô nói muốn ly hôn với anh.

Thì ra anh làm nhiều việc như vậy nhưng đối với cô mà nói vẫn là một loại giam cầm. Tình Tình, em muốn có bao nhiêu bầu trời? Tôi sẽ cho em!

“Tiết Tình Tình, hãy yên tâm đi, thỏa thuận li hôn tôi sẽ bảo người đưa tới đây cho em, tất cả mọi chuyện tôi sẽ đều xử lý tốt. Nếu em không muốn nhìn thấy tôi, về sau tôi sẽ không xuất hiện trước mặt của em nữa.”

Sau khi nói xong câu đó, đầu anh cũng không quay lại mà cứ thể bước đi.

Tình Tình chỉ có thể sững sờ ngồi ở trên giường, một câu cũng nói không nên lời. Anh sao có thể đồng ý một cách nhanh chóng như thế?

Cô ngồi ngây ngô thật lâu trong cái biệt thự vô cùng an tĩnh này, nước mắt đột nhiên thi nhau rơi xuống, chưa bao giờ thấy đau lòng cùng với uất ức như vậy, nằm lì ở trên giường, cô nức nở, khóc y hệt một đứa trẻ: “Mộ Dung Trần, anh là một tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp!”

135. Chương 135: Chung Tình Đã Thành Chuyện Của Trước Đây.

Một câu lại thành sấm, không ngờ anh tuyên bố xong liền thực hiện ngay. Kể từ sau ngày đó quả thật cô không hề gặp lại anh.

Ba ngày sau, anh phái luật sư mang đến nhà của cô ở San Francisco hai bản thỏa thuận ly hôn mà anh đã ký sẵn ở trên đó chỉ cần cô ký vào nữa là xong.

Ngày đó, cha mẹ cô cũng không có nhà, em trai cũng đã đến trường học, còn cô vì đã nhận điện thoại của luật sư cho nên đã xin nghỉ một buổi. Thật ra thì mấy ngày vừa rồi khi cô ngồi trong lớp học căn bản cũng không biết giáo sư đang nói cái gì.

Cái đó luật sư Cổ đã nói rất rõ ràng, đặc biệt là vấn đề về tài sản và tiền nuôi dưỡng sau khi ly hôn khi nói xong còn hỏi Tình Tình có chỗ nào không rõ hay không.

Tình Tình lắc đầu một cái, đối với mấy cái này cô căn bản cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ muốn ký tên lên trên đó.

Cổ luật sư thấy Tình Tình không có bất kỳ ý kiến phản đối nào, ngón tay thon dài đẹp mắt hờ hững lật lên lật xuống, khi lật tới tờ cuối cùng kia mà anh đã ký sẵn tên lên đó bên cạnh là chỗ trống không chỉ đợi cô ký tên là thỏa thuận này ngay lập tức liền có hiệu lực rồi.

Buổi chiều ở San Francisco, tia nắng xuân ấm áp xuyên qua kính cửa sổ đang mở rộng tràn vào bên trong, bầu trời thì cao và xanh, trong sân cây cối đang đâm chồi nảy lộc, những bông hoa thi nhau khoe sắc, màu xanh dương, màu hồng tỏa hương thơm ngát ngập tràn cả khu vườn.

Một nét ngang hai nét thẳng, cô bắt đầu viết xuống giấy chữ ‘Tiết’(), những hình ảnh trước đây vào giờ khắc này như những thước phim điện ảnh chậm chậm chiếu ở trước mắt cô, anh thương cô cưng chiều cô, anh dịu dàng, anh đáng ghét, nhưng tất cả suy nghĩ đều được cất giấu ở tận đáy lòng.

Cả cuộc đời này của một người phụ nữ, có mấy ai có thể tìm được một người yêu mình sâu nặng như vậy? Anh ấy đã đợi cô, từ đầu đến cuối đều mang đến cả tấm chân tình nhưng do cô không tốt, không biết quý trọng, là cô không tốt, yêu anh lại không dám nói ra

Lúc muốn viết xuống nét chữ cuối cùng của chữ ‘Tình’() thì nước mắt của cô mãnh liệt kéo đến, tay đang cầm bút run lên, thật lâu sau cũng không viết được nét cuối cùng, khi viết xong nước mắt đã nhòe cả trang giấy, cuối cùng cũng quyết tâm ký xong tên của mình, từng nét từng nét ẩn xuống đều thấm đẫm đau thương.

“Thiếu phu nhân” luật sư Cổ ở bên cạnh thấy Tình Tình vừa ký tên vừa rơi lệ cũng thấy không đành lòng nói: “Có muốn tôi gọi cho thiếu gia hay không?”

“Không cần.” Ý thức được mình đang luống cuống, Tình Tình liền nhanh chóng lau khô nước mắt, đến bước cuối cùng cũng phải chia tay, đây coi như đã hoàn thành cả quá trình rồi.

Có gọi hay không gọi điện thoại cũng đã không có bất kỳ ý nghĩa gì rồi, cần gì phải vậy chứ?

Bọn họ yêu nhau nhưng luôn muện một bước, từ nay về sau có gặp cũng chỉ là đi lướt qua nhau mà thôi.

Luật sư Cổ đem thỏa thuận đã đầy đủ chữ ký của hai bên cầm lên nhìn một chút, sau khi xác định không có vấn đề gì liền cho vào trong túi công văn: “Thiếu phu nhân, chuyện còn lại giao cho tôi xử lý là được rồi, cô còn có chuyện gì nữa không?”

“Luật sư Cổ, sau này cứ gọi tôi là Tiết tiểu thư được rồi. Làm phiền anh rồi. Khi nào xong thì cứ báo cho tôi một tiếng là được rồi.” Từ lúc cô ký lên tờ thỏa thuận kia thì đã không còn có bất cứ quan hệ gì với nhà Mộ Dung nữa, cũng không đảm đương nổi cách xưng hô như vậy, từ nay về sau, cô chính là Tiết Tình mà thôi.

“Cái này tôi sẽ xử lý tốt. Nếu như còn gì thắc mắc thì cứ gọi điện thoại cho tôi là được rồi. Đã vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, hẹn gặp lại.” Luật sư Cổ đã hoàn thành xong sứ mệnh vĩ đại của mình nên đứng lên cáo từ.

“Luật sư Cổ, làm phiền anh chờ một chút.” Giống như nghĩ đến cái gì, Tình Tình sau khi cười cười với luật sư Cổ, liền chạy lên lầu, không tới 2 phút đã đi xuống.

“Cái này phiền anh giúp tôi đưa lại cho anh ấy được không?” Xòe lòng bàn tay ra nơi đó đang có chiếc nhẫn cưới tinh xảo đại biểu cho sự vĩnh hằng. Vật này vẫn nên trả lại cho anh ấy thì hơn?

“Tiết tiểu thư, xin lỗi, cái này thiếu gia cũng không có giao phó cho tôi, nếu quả thật muốn trả lại, sợ rằng cô phải tự mình liên lạc với anh ấy.” Chuyện này không có giao phó của thiếu gia, anh cũng không ngóc đến nỗi tự chuốc lấy phiền toái ỉn.

“Vây. . . . không còn gì nữa, luật sư Cổ, cảm ơn anh.” Tình Tình từ từ thu tay lại, nắm thật chặt.

“Đừng khách khí, hẹn gặp lại.” Không nói thêm nữa, luật sư Cổ liền xuyên qua khu vườn tràn đầy cảnh xuân đi ra ngoài.

Tình Tình nắm thật chặt chiếc nhẫn kia, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của luật sư Cổ nữa thì toàn thân của cô từ từ, từ từ mềm nhũn ra, cuối cùng là ngồi bệt xuống đất.

Nếu không nói chuyện thì trông cô giống y hệt một con búp bê, vẫn luôn ngồi ở chỗ đó, cho đến trời chiều ngả về tây đập vào mi mắt, cô mới phát hiện ra hai chân của mình tê dại, không có cách nào nhúc nhích. Nhưng mà cô vẫn chưa muốn động dậy chỉ có một mong muốn ngay giá như bây giờ thời gian có thể dừng lại thì tốt biết bao nhiêu!

Thẩm Diệu Dương sau khi tan học về nhà, thấy chị mình ngồi bệt dưới đất, trên mặt hình như còn có cả nước mắt, liền đoán rằng đã có chuyện gì xảy ra ?

“Chị, làm sao vậy?” Đồ đang cầm trong tay tùy tiện ném sang một bên, ngồi xổm xuống bên cạnh Tình Tình.

“Dương Dương, chị. . . .” Tình Tình mở miệng nhưng lại phát hiện ra giọng của mình khàn khàn .

“Chị, có chỗ nào thấy không thoải mái hay sao?”

“Dương Dương, chị. . . . đã ly hôn rồi.” Vừa nhắc tới hai chữ ly hôn này, tâm như là bị cái gì đập vào, rất đau!

“Ly hôn?” nghe tin này Thẩm Diệu Dương giống như nghe được tin về ngày tận thế vậy, hai tay đặt lên vai của Tiết Tình hỏi: “Chị, chị đang nói đùa phải không?”

Làm sao có thể? Anh rể yêu chị như vậy, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra được, làm sao có thể nói ly hôn liền ly hôn đây? Hôm nay là ngày một tháng tư sao? Bằng không làm sao chị anh lại nói ra lời như vậy?

“Không phải đâu, hôm nay chị đã ký vào đơn ly hôn rồi, bọn chị thật sự đã ly hôn rồi.” Tình Tình rũ mắt xuống không dám đối mặt với ánh mắt chất vấn của em trai.

“Tại sao lại muốn ly hôn?” Thẩm Diệu Dương vẫn không thể nào tin được: “Em không tin, em sẽ đi hỏi anh rể.” Thẩm Diệu Dương quyết định sẽ đi hỏi Mộ Dung Trần về chuyện này thì tốt hơn, muốn từ chỗ chị anh lấy được đáp án dĩ nhiên là không thể nào.

“Dương Dương, ly hôn là do chị đề nghị.” Tình Tình kéo tay em trai: “Cuộc hôn nhân này vốn cũng không phải xuất phát từ mong muốn của hai thì ly hôn là chuyện đương nhiên. Em không cần phải đi hỏi anh ấy.”

“Chị đề nghị? Anh rể đến cùng đã làm cái gì để cho chị bất mãn?”

“Anh ấy không có cái gì để cho chị bất mãn hết, là chị không muốn tiếp tục sống như vậy nữa, có được hay không? Chị muốn sống một cuộc sống cho riêng mình không thể được sao?”

“Chị, chị còn muốn cuộc sống như thế nào? Chẳng lẽ chị ở đây trách cứ mười năm qua mẹ đã bỏ chị lại mà mang em đi, chị đang hối hận sao? Là vì mọi người kéo theo chị, để cho chị không có tự do hay sao? Thậm chí còn để cho hôn nhân của chị cũng mất đi tự do, có phải hay không?” Thầm Diệu Dương lẳng lặng nhìn người chị ruột già máu mủ của mình, ý của chị ấy không phải là như vậy chứ?

“Dương Dương, không phải vậy, chị không phải. . . .” Tình Tình buông tay em trai ra, biết rất rõ ràng là không phải như thế, nhưng mà cô lại không tìm được lý do gì có thể phản bác lại.

Có lẽ em trai cô đã nói đúng được phân nửa, trừ việc cô đối với mình không đủ tự tin, thì thật ra trong mười năm này cô vẫn luôn bất mãn?

Nếu như hôm nay em trai không trực tiếp nói thẳng ra thì cô sẽ luôn luôn cho rằng mình thật sự vẫn không oán không hối nhưng thật ra thì không phải như vậy!

Tình Tình, không nghĩ tới khi chân tướng bị phơi bày thì mình cũng là người ích kỷ như vậy!

“Chị, em xin lỗi.” Thầm Diệu Dương cúi đầu, mặc kệ như thế nào, anh vẫn muốn tìm anh rể để hỏi cho rõ: “Em muốn đi lên lầu một chút.”

“Dương Dương, chị không phải có ý đó, em đừng tức giận có được hay không?” Tình Tình nhìn bóng dáng cô đơn bóng dáng của em trai lặng lẽ đi lên lầu, trong lòng lại thêm một trận khổ sở.

Có lẽ, tận sâu trong đáy lòng của cô đã từng thật sự có oán hận nhưng chẳng qua cô không nhận ra mà thôi, nhưng bây giờ nhìn ba mẹ có thể ở chung một chỗ thì có cái gì còn chưa đủ đây?

“Chị, em không có tức giận, thật sự không có. Em muốn cùng anh rể nói chuyện một chút. lát nữa em sẽ xuống nấu cơm.” Dứt lời, Thầm Diệu Dương sải bước lên lầu, Tình Tình chỉ có thể sững sờ nhìn em trai đang từ từ đi mất.

Em trai cô vẫn rất hay trò chuyện với Mộ Dung Trần nhưng mặc kệ như thế nào, cũng không cải biến được chuyện bọn họ đã thực sự ly hôn.

Có thể làm chuyện mình muốn làm rồi, Tình Tình, may nên vui vẻ không phải sao?

Năm tháng sau. San Francisco đã bước vào mùa thu, khí trời vô cùng mát mẻ.

Tình Tình mấy ngày nay vẫn luôn cảm giác thân thể của mình là lạ, nhưng cụ thể như thế nào vẫn không được rõ ràng.

Việc cô và Mộ Dung Trần ly hôn, Tiết Thiệu Trạch và Thầm Quân hoa sau khi trở lại cũng không nói gì, mà em trai cô ngày đó từ trên lầu đi xuống cũng chỉ sâu xa nhìn cô một cái, cũng không nói thêm gì nữa.

136. Chương 136: Chung Tình Đã Thành Chuyện Của Trước Đây (2)

Trong khoảng thời gian này, cô đem toàn bộ thời gian đặt vào việc học, ngay cả chủ nhật cũng sẽ tới thư viện học thêm.

Cô vô cùng thích bài chuyên ngành của mình, mỗi ngày đều mang theo bên mình bản vẽ và bút nho nhỏ, còn có cả laptop nữa vì mỗi khi linh cảm được điều gì cô cũng đều có thể nhớ kỹ.

Cô cũng rất thích chuyên ngành này, thích lợi dụng đường cong, sắc thái cùng hiệu quả thị giác, phối hợp với nhau khiến cho người ta vô hạn tưởng tượng về không gian, thỏa mãn được vật chất cùng đời sống tinh thần của mọi người, bên cạnh đó phải cần hợp lý, thoải mái trong phòng hoàn cảnh nào cũng phải đẹp, loại cảm giác đó thật sự là rất kỳ diệu!

Trong quá trình học ở trường, cô không chỉ có học kiến trúc mỹ thuật, mà còn học thêm nghệ thuật thiết kế, nguyên lý thị giác, nghệ thuật thịnh hành, lý thuyết về sinh hoạt hiện đại hòa hợp, còn học cả vẽ các loại thiết kế đồ họa, nắm giữ không gian thiết kế, tài liệu học, thi công công nghệ, dự toán báo giá cùng với hạng mục kêu gọi đầu tư; cũng đã bắt đầu tiếp xúc độc lập thiết kế trang sức trong phòng thiết kế có liên quan đến chương trình học.

Cô vẫn luôn nỗ lực phấn đấu để trở thành một nhà thiết kế ưu tú, mặc dù quá trình cũng không đơn giản, nhưng là đây là mục tiêu của cô, cho nên, cô sẽ vì nó mà nỗ lực hết sức mình.

Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Diệu Dương, cô thành lập phòng làm việc của mình ở trên mạng, đem tác phẩm thiết kế bình thường post lên. Mặc dù người xem không nhiều lắm vì tác phẩm của cô vẫn còn rất non nớt. Chỉ là, có một người bạn tên là Sky, mỗi lần cô có tác phẩm mới thì ‘người đó’ đều có thể chỉ ra những thứ còn khiếm khuyết của cô, cái mà ‘người đó’ chỉ ra hoàn toàn đều là những thứ mà cô chưa hề nghĩ đến.

Tình Tình rất vui vẻ khi có một người bạn như vậy. Cô đã từng cho rằng người bạn này là nào đó một nhà thiết kế của một công ty lớn nhưng ‘người đó’ lại nói rằng làm việc này chỉ vì yêu thích mà thôi.

Một người với sở thích nghiệp dư thế nhưng lại có thể chỉ ra những lỗi sai trên tác phẩm của cô, vậy thì cô phải tu luyện bao lâu mới có thể đạt đến trình độ của ‘người đó’ đây?

Đây là một con đường rất dài lại còn rất cực khổ, nhưng cô vẫn muốn kiên trì theo đuổi.

Cũng làm cho cô bận rộn không còn thời gian để nghĩ lung tung nữa, tạm thời thấy thỏa mãn, cũng không giống như lúc vừa ly hôn cả đêm đều không ngủ được.

Sống trên cõi đời này 22 năm, lần đầu tiên bởi vì có mục tiêu rõ rệt, cô rốt cuộc cũng cảm thấy thật sự vui vẻ.

Chỉ là, không biết gần đây có phải quá bận rộn thiết kế hay không mà lúc ăn cơm không có chút khẩu vị nào, vừa từ phòng học ra ngoài Tình Tình quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút không đi thư viện nữa, dù sao hôm nay buổi chiều cũng không có lớp.

“Emily.”

Tình Tình đang đi về phía cổng trường nghe thấy Lisa gọi liền ngừng lại. Lâu như vậy tới nay, bên cạnh cô chỉ có mình cô ấy là bạn mà thôi.

Một là cá tính của cô quá khép kín, hai là toàn bộ thời gian cô đều dùng vào việc học nên căn bản không có thời gian để kết bạn. Dù bây giờ cô đã là người tự do rồi, nhưng cô vẫn không có thói quen cùng những người khác quá thân thiết, đặc biệt là đàn ông.

Raul gần đây cũng tương đối bận rộn, chỉ thỉnh thoảng tìm đến Lisa trò chuyện mấy câu.

“Buổi chiều không có lớp, bạn có muốn đến nhà mình liên hoan không?” Lisa tươi cười hỏi.

“Không, hôm nay mình phải về nhà có chút việc, để lần sau nhé.” Tình Tình không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Có nhiều người nước ngoài nên cô không muốn đi, đặc biệt là hiện tại người cô rất không thoải mái, cả dạ dày giống như đang đảo lộn rất khó chịu.

“Emily, bạn làm sao vậy? Sắc mặt sao khó coi như vậy?” Cự tuyệt của cô ấy đã nằm trong dự liệu, Lisa cũng đã quen rồi. Nhưng lại thấy sắc mặt của Tình Tình không tốt tái nhợt hẳn đi.

“Lisa, thật xin lỗi! Mình.” Còn muốn nói nữa dạ dày của Tình Tình lại không nhịn được sôi trào lên, không để ý tới Lisa ở bên cạnh vội tới cây đại thụ bên đường, sau một hồi nôn ọe Tình Tình liền cảm thấy trời đất quay cuồng sau đó trong tiếng thét chói tai của Lisa hôn mê bất tỉnh.

San Francisco vào mùa thu, không còn mây mù nữa, ánh trời chiều màu đỏ tía chiếu lên cả khu vườn trông hết sức mỹ lệ.

Nhưng Tình Tình lại không có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp của ngày hôm đó.

“Oe.” tiếng nôn mửa không ngừng truyền đến từ trong nhà vệ sinh, nghe tiếng nôn mửa như vậy sợ rằng ngay cả gan ruột cũng đều phun cả ra rồi.

“Chị, chị thấy sao rồi hả ? Có muốn đến bệnh viện hay không?” Thẩm Diệu Dương đứng ở sau lưng Tình Tình, nóng lòng vỗ nhẹ vào lưng chị mình, khuôn mặt hết sức nóng nảy, thấy chị mình chịu khổ như vậy, một chút biện pháp cũng không có, lòng của anh cứ như có lửa đốt vậy

“Ừm. Oe” Vừa mới thấy đỡ một chút, thì một cơn buồn nôn khác lại ập tới hành hạ để cho cô chạy đến bồn rửa tay ới như điên.

“Tình Tình, có khá hơn chút nào không?” Tiết Thiệu Trạch cầm một cốc trà gừng nóng đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy con gái ới thành như vậy, vội vàng để cốc trà xuống chạy tới giúp một tay nâng dậy tránh cho tì quá chặt vào đó

Rốt cuộc đem mọi thứ trong dạ dày nôn hết ra, cái không thể nôn cũng đều phun ra cả, Tình Tình thở gấp ngẩng đầu lên, mặc cho ba và em trai đỡ mình nằm tựa vào trên đầu giường, đầu được đặt lên trên gối đầu mềm mại, gương mặt của cô hết sức yếu ớt.

“Chị nôn ọe nghiêm trọng như thế, có muốn đến bệnh viện xem một chút không?” Thẩm Diệu Dương dùng khăn lông ấm áp lau miệng cho Tình Tình.

“Không cần, bác sĩ nói bị như thế này cũng là bình thường .” Tình Tình yếu đuối muốn nhắm mắt lại, thật sự rất mệt mỏi rồi!

“Nhưng chị à, mấy ngày nay chị không ăn được cái gì cả.” Cứ ăn vào một chút là lại ới ra, kể từ một tuần trước, lúc Tình Tình đột nhiên ngất xỉu ở trường học sau khi được bạn học đưa đến bệnh viện thì mới biết cô đã có bầu được bốn tháng.

Đây đúng là một tin động trời!

Em trai cùng ba cô ở bệnh viện biết được cô mang thai cũng không nói gì, thấy sắc mặt của cô rất không tốt xem ra không được vui mừng cho lắm, sau đó ba cô đã thử hỏi cô rằng có phải không muốn có đứa bé này hay không thì đột nhiên cô lại ôm bụng của mình hô to: “Ai cũng đừng mong cướp đi con của con”

Nếu cô đã muốn đứa bé này thì bọn họ cũng không có ý kiến nhưng khi hỏi cô có muốn thông báo ba của đứa bé hay không thì cô lại một lần nữa mất khống chế hét to: “Đây là đứa bé của một mình con. Ai cũng không cho nói.”

Được rồi, vậy trước tiên cứ tạm thời không nói đi!

Mấy ngày kế tiếp, Tình Tình lại bắt đầu nôn ọe mãnh liệt, cả ngày cứ ăn bao nhiêu lại ới ra bấy nhiêu, suy yếu đến mức ngay cả giường cũng không xuống được, chứ đừng nói chi là đi học. Mới chưa được mấy ngày, cả người liền gầy đi một vòng, làm bọn họ hết sức lo lắng.

Đến bây giờ bọn họ mới phát hiện, thì ra là tính khí của con gái nhà mình lại quật cường như thế.

Mà so với sự lo lắng của người nhà thì Tình Tình hình như cũng buồn bã phập phồng, có nằm mơ cô cũng không nghĩ đến, mình sẽ mang thai đứa bé của anh Trước khi anh tới San Francisco suốt cả một năm bọn họ không có làm nhưng ai có thể ngờ được chính ở chỗ này lần cuối cùng này thế nhưng lại khiến cho cô mang thai

?,

Trách ai được? Trách mình không có ý thức? Một người trưởng thành thế nhưng lại không hiểu được tầm quan trọng của việc sau chuyện đồng. Điều lạ ở đây chính là sao cô lại có thể mơ hồ vô tâm như vậy, kính nguyệt đã lâu chưa đến mà cũng không phát hiện ra.

Từ lúc biết mình mang thai, tâm tình của cô liền trở nên phức tạp được khó có thể hình dung, cô và anh đã sớm không có quan hệ, nhưng cô lại mang thai con của anh, trời cao hình như thấy cô còn chưa đủ khổ sở nên lại tiếp tục ném một vấn đề nan giải đến cho cô.

Trong lúc này cô lại nghĩ tới đứa con không có duyên phận lần trước, nghĩ tới đối thoại mông lung không rõ ngày đó, trải qua một lần đẻ non, thân thể của cô dường như rất khó có thể mang thai được.

Vậy mà bây giờ đứa bé này lại tới, có phải ông trời đối với cô quá quan tâm chăm sóc đặc biệt không đây? Mặc dù là con của người đàn ông kia nhưng cũng là cô không phải sao? Huống chi hiện tại bọn họ quan hệ nào cũng không có.

Vậy thì đứa nhỏ này chỉ thuộc về một mình cô mà thôi.

Trong rất nhiều bản thiết kế của cô cũng có một số bản thiết kế phòng của trẻ em vô cùng đẹp. Mà sau khi cô và Mộ Dung Trần ly hôn cũng chưa hề nghĩ tới chuyện kết hôn thêm lần nữa, nếu đã như vậy thì có đứa con này không phải rất tuyệt vời hay sao?

Sau khi thông suốt, cô liền quyết định phải sinh ra đứa bé này và nuôi dưỡng nó thật tốt.

Nhưng tiểu tử còn chưa ra khỏi bụng mẹ lại muốn tạo phản, rõ ràng lúc trước khi chưa biết mình mang thai thì một chút phản ứng cũng không có, nhưng sau khi biết được kết quả thì kể từ ngày đó cô bắt đầu lâm vào trong địa ngục, mỗi ngày sau khi thức dậy chuyện đầu tiên làm chính là nôn ọe

Cả một ngày nhiệm vụ duy nhất cũng chính là ới, ăn cũng ới, không ăn cũng ới, ới đến khi ruột gan đứt ra từng khúc, như sắp chết đến nơi vậy. Hiện tại cô cũng không muốn nhúc nhích, cả ngày nằm ở trên giường, ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có.

Mỗi lần sau khi nôn mửa, thì lòng lại tràn đầy oán trách và bất mãn với người đàn ông chắc bây giờ đang vui vẻ kia, tại sao lại như vậy? Tại sao đàn ông không cần phải gánh chịu hậu quả, toàn bộ quả đều do người phụ nữ nếm chịu? Anh đúng là tên đại gian ác sau khi thích thú thỏa mãn liền phải mông chạy lấy người, để lại một mình cô ngày đêm đều bị giày vò.

Cõi đời này, còn có thiên lý hay sao? Tại sao? Tại sao lại khiến cô khổ sở như vậy?

“Hic. Thật là quá đáng, thực sự rất quá đáng mà.” Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi chảy nước mắt, vừa nói ly hôn anh liền ly hôn ngay, sau khi làm cho cô bị thảm như vậy lại còn để một mình cô chịu đựng.

Trong lúc vô cùng khó chịu, Tình Tình đã quên mất ly hôn là do mình nói ra, trong lòng vẫn tiếp tục oán giận người đàn ông kia.

“Chị đừng khóc nữa có được hay không?” Thẩm Diệu Dương ngồi ở bên giường nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi người phụ nữ có thai cảm xúc không ổn định này.

“Huhu” Nói chưa dứt lời, Tình Tình vừa nghe thấy thế liền khóc lớn tiếng hơn.

“Tình Tình, nếu không cha gọi Mộ Dung Trần tới đây nhé?” Tiết Thiệu Trạch nhìn con gái khóc thành ra như vậy, mặc dù nó không nói, nhưng ông cũng biết thật ra thì trong lòng của nó vẫn còn nhớ đến người kia.

Mấy ngày nay, khi con gái ông bị ốm nghén hành hạ lúc khó chịu ông đều có thể nghe được nó ở trong nhà tắm mắng to, mắng người đàn ông kia thật quá đáng, không có lương tâm.

Ông cũng không ngờ con gái mình cũng có lúc như vậy, nhưng không có sự đồng ý của nó, ông cũng không dám tự chủ trương. Nhưng nhìn nó khóc đến đau lòng như vậy, nếu đã không muốn.

Phụ nữ một mình mang thai rất cực khổ, ông vẫn rất đau lòng năm đó không thể bồi ở bên cạnh vợ của mình. Hiện tại nhìn con gái mình như vậy càng khiến ông đau lòng hơn.

“Không cho nói, không cho ở trước mặt của con nhắc tới người đàn ông kia, cha có nghe hay không? Đứa bé là của một mình con, một mình con mà thôi” Tình Tình uất ức nói ra. “Các người nếu là dám thông báo với anh ta, con sẽ lập tức rời, khiến cho anh ta vĩnh viễn cũng không tìm được.”

Cô nói được là làm được, nếu bọn họ đã ly hôn, vậy thì đã không còn có bất kỳ quan hệ gì rồi. Có thêm đứa bé cũng không thể vấn hồi cái gì.

” Được rồi, được rồi, không nói thì không nói, không cần kích động như thế, đối với thân thể không tốt. Con không phải muốn cho nó biết, vậy thì chúng ta sẽ không nói là được.”

“Tình Tình tại sao lại khóc?” Thẩm Quân Hoa từ ngoài cửa đi vào đi tới bên giường, mặc dù bệnh tình của bà không mấy biến chuyển, nhưng cũng đã quen theo chân bọn họ, cũng đã quen nghe Tình Tình gọi mình là mẹ.

“Mẹ.” Thấy mặt của Thẩm Quân Hoa lo lắng, Tình Tình liền nhào vào trong ngực của mẹ mình.

“Tình Tình, không khổ sở nữa, tiểu bảo bảo trong bụng cũng sẽ không thoải mái.” Thẩm Quân Hoa nhẹ nhàng an ủi Tình Tình, trên mặt hoàn toàn điềm tĩnh.

“Đúng vậy, chị, bác sĩ cũng nói chị phải luôn giữ vững tâm tình vui mà!”

Sau khi ở trong ngực mẹ mình khóc lớn một hồi, cảm giác cả người hình như cũng thư thái không ít, Tình Tình ngẩng đầu lên nói: “Cha, mẹ, con không sao. Con muốn ngủ một chút”

Trước khi đi ra bọn họ còn không yên tâm dặn dò cô, nếu như có cái gì không thoải mái, nhất định phải gọi bọn họ tới.

Cô cũng chỉ là mang thai thôi cũng không phải mắc bệnh nặng gì, cần thiết phải lo lắng như vậy sao? Nhưng Tình Tình vẫn ngoan ngoãn đáp ứng sau đó mới nằm xuống.

Đứa bé này, còn chưa ra ngoài cũng đã biết giày vò mẹ nó như vậy rồi, không biết về sau có trở thành một Hỗn Thế Ma Vương hay không .

Thật ra thì, cô hy vọng đây sẽ là một cô công chúa xinh đẹp đáng yêu hơn, như vậy thì cô có thể mua thật nhiều quần áo thật đẹp để nó trở thành một cô công chúa xinh đẹp nhất.

Chỉ là, có một bé trai khôi ngô tuấn tú hình như cũng không tồi. Không thể phủ nhận, người đàn ông đó tuấn mỹ cao ngạo như vậy, nếu như con trai giống với cha của nó thì lại có thêm một một người làm hại** các thiếu nữ rồi.

Thật là, tại sao cô lại nghĩ đến người đàn ông kia rồi?

Tình Tình vuốt ve tiểu bảo bảo trong bụng rồi cuộc cũng đã an tĩnh lại, từ từ nhắm nghiền hai mắt. Trước khi tiến vào mộng đẹp, hình như còn có thể thấy朦胧 lung gượng mặt của người đàn ông kia.

Không thể phủ nhận, thật ra thì cô có một chút xú nhớ anh, nhớ ánh mắt anh nhìn mình vừa đen vừa sáng, nhớ tới đôi môi xinh đẹp còn cả bàn tay ấm áp của anh nữa. Cực kỳ nhớ nhung lồng ngực nở nang của anh, mỗi lần tựa vào lồng ngực kia cũng đều cảm thấy đặc biệt an tâm và thoải mái, giống như lồng ngực của anh trời sinh đã thích hợp với cô như vậy.

Đáng tiếc, tất cả những điều đó, chỉ có thể tìm kiếm ở trong mộng mà thôi.

137. Chương 137: Đại Kết Cuộc (1.1)

Hai năm sau.

Đứng trước tòa nhà cho 43 tầng, nhìn đám người rộ ràng, Tình Tình đi vào này quay về bên trong cửa lần thứ N, rồi lại đi ra ngoài lần thứ N.

Rốt cuộc có nên hay không đi vào? Đi vào rồi sẽ nói gì? Đây là vấn đề mà cô suy nghĩ trong đầu từ sáng đến giờ, mặc dù cô rất muốn nói ra lời thật lòng, vì Tiết Khải Duệ, cô nhất định phải đi gặp Mộ Dung Trần, nhưng cô chẳng biết vì sao, đến đây rồi cô cũng không thể đi vào?

Tình Tình cắn môi, do dự đá vào con sư tử bên ngoài cửa lớn, gió lạnh thổi loạn làm mái tóc chỉnh tề của cô tung bay, vì để inh chuyên nghiệp một chút, cô đã cố tình chọn một bộ đồ công sở đi kèm với đôi giày cao 10cm, nhưng vô cùng vừa người khiến cô lộ ra đường cong xinh đẹp, lộ ra này đáng đáp yểu điệu và hấp dẫn.

haizzz, trời có mây gió bất ngờ, câu này luôn đúng.

Cô cho là, cô cả đời này cùng người đàn ông Mộ Dung Trần vĩnh viễn sẽ không quay lại được, ai biết, thế nhưng ông trời không buông tha cho cô.

Không buông tha cô cũng coi như xong, lại vẫn khiến cô phải chủ động đến tìm anh.

Hai năm qua, cô và con gái trôi qua trong những hạnh phúc.

Vừa nghĩ tới sự phát hiện kia mọi ngày cô lại vui vẻ đợi chờ con gái Tiết Khải Duệ, trên mặt Tình Tình đi hiện ra nụ cười dịu dàng.

Nhưng cũng bởi vì đứa con bảo bối này, cô nhất định phải đi một chuyến.

Bởi vì bây giờ con trai cô đang nắm giữ cổ phần lớn trong công ty Tiết Thiệu Trạch.

Những năm này, Tiết Thiệu Trạch hoàn toàn đem công ty của mình giao cho người khác quản lý, ông toàn tâm toàn ý ở San Francisco cùng với Thẩm Quân Hoa.

Xế chiều hôm nay, Tình Tình và con ngủ trưa xong, nghĩ sẽ dẫn con ra ngoài chơi, ai biết thế nhưng thấy đưa con trai mình lại đi chung với Tiết Thiệu Trạch, hơn nữa sắc mặt hai người vô cùng mệt mỏi, cũng rất nặng nề.

Con trai cô vừa nhìn thấy Tiết Thiệu Trạch trở lại lập tức nhào vào lòng ông, Tình Tình đi theo phía sau của bọn họ cùng trở về phòng khách, sau đó hỏi Tiết Thiệu Trạch xảy ra chuyện gì.

Nhưng Tiết Thiệu Trạch chỉ là nhìn chằm chằm cô không nói gì, còn Tiểu Khải Duệ mới hơn một tuổi rưỡi cũng không dám nói, cuối cùng do Tình Tình liên tục hỏi, họ mới nói ra nguyên nhân thật sự.

Hai năm qua, nhóm người thay Tiết Thiệu Trạch xử lý chuyện thế nhưng cùng một công ty khác trong ứng ngoài hợp, cuốn đi tất cả vốn lưu động của công ty, chờ ông phát hiện ra. Mặc dù đã báo án, nhưng sợ rằng mọi chuyện không nhanh và dễ dàng như thế.

Hiện tại công ty gặp phải nguy cơ cực lớn, mấy hạng mục đầu tư rót vào một nửa, bằng không sẽ chờ bệnh loét mũi.

Hội Đồng Quản Trị của công ty là những bô lão lớn tuổi, họ không dễ dàng bỏ qua như thế đâu, hiện tại công ty đã vỡ lở ra rồi. Nếu không xử lý vấn đề tiền bạc, những cổ đông kia sẽ tố cáo họ lên tòa.

“Cha, còn thiếu bao nhiêu?” Tình Tình cẩn thận hỏi. Hai năm qua, cô chỉ chuyên tâm chăm sóc con trai, căn bản đến đi học cũng không đi, chớ đừng nói chi là kiếm tiền, nhưng, cô nhớ trước khi li hôn, luật sư Cổ đưa cho cô một phần tài sản và tờ chi phiếu, nói là cho cấp cho cô tiền nuôi dưỡng, cô chưa từng đi xem qua trong đó có bao nhiêu tiền.

Nhưng hiện tại, nếu như ba thật cần dùng đến, cô lấy ra đưa cho ba cũng không có vấn đề gì? Cô nghĩ anh sẽ không nhỏ mọn hay tính toán đến chút tiền này đâu.

Tiết Thiệu Trạch nói ra chính là con số không phải khiến Tình Tình ngô nghê, mà là cuối cùng ông thở dài một hơi, mới nói câu nói kia. Ông nói: “Tình Tình, thật xin lỗi. Ba hại con! Hại Duệ Duệ.”

Khi nhìn thấy những tia khó hiểu trong mắt Tình Tình, ông mới nói ra nguyên nhân chân chính. Thì ra năm đó khi cô đang cùng Mộ Dung Trần kết hôn, Tiết Thiệu Trạch đã để cho luật sư lập cho ông một phần tài liệu. Chuyển nhượng tài liệu tất cả tài sản và công ty Tiết Thiệu Trạch bao gồm Bất động sản và cổ phiếu toàn bộ chuyển cho con gái Tiết Tình Tình, và ghi chú là tất cả đều do Tiết Tình Tình và con của cô sau này sẽ toàn quyền quyết định, nếu đứa bé chưa tới tuổi vị thành niên, do Tiết Tình Tình tạm thay mặt quản lý.

Vốn Tiết Thiệu Trạch cho là vợ ông đã vắng mặt trên thế gian, ông cũng không có con trai, liền đem tâm huyết cuộc đời mình giao lại cho con gái và cháu ngoại trong tương lai của mình, không nghĩ tới xảy ra chuyện như vậy, khiến ông ứng phó không kịp.

Nói cách khác, hiện tại công ty Tiết Thiệu Trạch thật ra là do Tình Tình làm cổ đông lớn nhất, chỗ nợ khổng lồ kia phải do cô đền.

Còn có gì thâm hơn chuyện đó?

Tình Tình không thể tin được, thì ra ngày đó luật sư Cổ mang tới cho cô một túi tài liệu, nói muốn Mộ Dung Trần dạy cho cô gì đó thì ra là phần chuyển nhượng này.

Cũng trong ngày đó, cô cầm tấm chi phiếu kia đi kiểm tra, đúng là một khoảng tiền lớn, nhưng cũng không lớn bằng lỗ hổng của công ty, cần bản là phải tìm người giúp đỡ.

Dù là cô đem bất động sản mà Mộ Dung Trần cho cô bán đi cũng không làm được chuyện gì cả.

Cô từng thử hỏi Tiết Thiệu Trạch, có thể vay ngân hàng không. Tiết Thiệu Trạch nói cho cô đáp án đơn giản là không được, bởi vì công ty ông còn thiếu ngân hàng một khoảng tiền lớn, nếu như không phải là cùng Tiết Thiệu Trạch có chút giao tình, đoán chừng đã bảo người đến đòi.

Tiết Thiệu Trạch nghĩ trở về nước xử lý, nhưng Thẩm Quân Hoa cần bản không thể rời ông, ông cũng không yên tâm.

Không có cách nào, đã trở thành người nắm giữ công ty, cũng là cổ đông lớn nhất, Tình Tình không thể không để con trai lại San Francisco cùng em trai Thẩm Diệu Dương trở về nước.

Nhưng, hai chị em bọn họ chẳng có kinh nghiệm quản lý công ty, mà em trai cũng chẳng có hứng thú với chuyện quản lý này, ngày thứ nhất bọn họ đến công ty lấy danh nghĩa chủ tịch hội đồng quản trị triệu tập đại hội cổ đông, những người cổ đông kia mang theo tức giận đến hỏi tội, tất cả những điều không bằng lòng nói ra thiếu chút nữa đã khiến bọn cô ứng phó không kịp, nếu như không phải là người đã đi theo Tiết Thiệu Trạch nhiều năm, một số cổ đông thay mặt bọn họ nói chuyện, đoán chừng bọn họ đã bị mắng đến không toàn thân trở về.

Thương trường như chiến trường, thật không phải là nói dối!

Cuối cùng, đám cổ đông kia hạn bọn họ trong vào một tuần lễ phải hoàn thành xong chỗ nợ kia, để cho những hạng mục công trình đang ngừng phải hoạt động trở lại.

Lỗ mũi truyền thông luôn linh cảm nhất, mấy ngày nay tất cả các tờ báo đều suy đoán nội bộ Tiết Thị gặp vấn đề về tiền bạc, giá cổ phiếu không ngừng bị hạ xuống

Một tuần lễ, tìm đâu tra hai trăm triệu, giết cô có lẽ còn nhanh hơn, đừng bảo là hai tỷ, năm ngàn vạn cô cũng chẳng biết tìm đâu.

138. Chương 138: Đại Kết Cục (1.2)

Ngày đó, sau khi kết thúc cuộc họp hội đồng quản trị, ngồi trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Tình Tình chẳng có lấy nửa điểm kiêu ngạo, nếu như có thể, cô nhất định sẽ nhảy lầu tử tự.

Nhưng cô không làm được.

“Chỉ có một biện pháp.” Ngồi ở một bên chính là em trai Thẩm Diệu Dương ngược lại rất tỉnh táo.

“Biện pháp gì?” Tình Tình đưa đôi mắt mờ mịt nhìn em trai, cậu có biện pháp? Tại sao không nói sớm một chút.

Thẩm Diệu Dương như có điều suy nghĩ, cau mi lại, trên mặt lộ ra nét mặt nghiêm túc, nhìn Tình Tình thật lâu, sau đó nói ra ba chữ, “Mộ Dung Trần.”

Người đàn ông này, không thể nào thấy chị chết mà không cứu, chỉ cần chị chịu mở miệng, tất cả mọi chuyện sẽ xong, nói không chừng, không chỉ hai tỷ, muốn Mộ Dung Trần đưa vài tỷ nữa cho cô, anh cũng im lặng dâng tất cả.

Dù sao quan hệ giữa bọn họ không phải là quan hệ tầm thường.

Tình Tình cho là mình nghe lầm, miệng khẽ run rẩy, muốn nói nhưng không biết phải nói gì, chỉ có mở thật to giống như gặp quỷ, nhìn chằm chằm Thẩm Diệu Dương.

Cô không hiểu vì sao em trai mình lại kêu mình đến gặp anh ta, em trai cô phải phân biệt rõ ràng chứ, giữa anh ta và cô đã không còn quan hệ gì nữa rồi, làm sao anh ta có thể giúp cô?

Lại nói, dù là anh nguyện ý, nhưng anh ta chưa bao giờ chịu làm ăn thiệt thòi, chứ đừng nói đến chuyện giúp vợ trước trả nợ, nhất định anh ta sẽ đòi điều kiện.

“Chị, vì nhà họ Tiết, vì Duệ Duệ, em tin cuối cùng chỉ có thể tìm anh rể nhờ anh ấy giúp đỡ mà thôi.” giọng của Thẩm Diệu Dương giống như đang nói..., chỉ cần là Mộ Dung Trần chịu ra mặt, vấn đề khó khăn trước mắt không phải là vấn đề lớn, cậu có thể cảm nhận được điều đó, nhưng với Tình Tình thì đó là vì cậu không liên quan đến chuyện này mới nói thế, giống như cậu đang muốn đem cô bán đi?

“Chị không muốn cầu xin anh ta. Nếu như chị chấp nhận cầu xin Mộ Dung Trần, chị thà bị. . . .” Cô thà bị cái gì? Cô thật không nghĩ ra biện pháp khác.

Mộ Dung Trần sao? Chẳng lẽ cô đã đi đến đường cùng rồi sao, cần phải mở lời với anh ta sao?

Nhưng hai năm trước, cô ở San Francisco, đã từng hung hăng hăm dọa với anh, cô không thương anh, cô không yêu anh, cô muốn tự do, cô muốn ly hôn, mà anh cũng đã giúp cô toại nguyện, thỏa mãn yêu cầu của cô.

Hiện tại cô lấy thân phận gì để nhờ anh giúp đỡ đâu? Con trai sao? Căn bản anh cũng chưa biết giữa cô và anh có một đứa con trai.

Mà cô không thể đem con trai mình ra làm cái cớ uy hiếp anh.

“Chị, như thế nào. Anh ấy là ba của Duệ Duệ, em tin anh ấy sẽ không để cho con trai mình mất thể diện đâu, nếu không em sẽ giúp chị hẹn trước với anh ấy?” Thẩm Diệu Dương nhìn Tình Tình nói.

“Không cần, chị biết phải làm thế nào.” Tình Tình nhanh chóng cự tuyệt đề nghị của em trai. Nói giỡn, nếu như để em trai liên lạc với anh ta, chắc chắn cậu ta sẽ nói chuyện đứa bé của cô cho anh ta biết.

Cho nên, suy đi nghĩ lại cả một buổi tối, Tình Tình rốt cuộc vẫn quyết định tìm đến nói chuyện với Mộ Dung Trần. Cô không thể trở mặt nhìn tâm huyết cả đời của ba mình bị hủy đi, hơn nữa hiện tại công ty ấy là của cô và con trai thì càng không thể!

Tại sao cô có thể để con trai của mình dính líu đến pháp luật, khiến công ty đóng cửa, tiếng xấu sẽ mãi sau lưng? Cho nên, lần này cô không thể ít kỷ vì mình, mà phải nghĩ cho con trai.

Nhưng cô đã cố xây dựng vách tường thành lâu như thế, tại sao cũng chưa tìm được bước đi của anh? Có phải cô nên gọi điện hẹn trước với anh hay không?

Lấy thân phận của anh, không phải muốn gặp là gặp được? Cô đã có lần đến đây tìm anh, cũng biết không phải muốn gặp anh là có thể gặp.

Trước kia cô là vợ của anh, là con dâu nhà Mộ Dung, có thể danh chính ngôn thuận đi lên, nhưng bây giờ, chỉ là một Tiết Tình Tình nhỏ bé, cô làm sao có thể gặp anh?

Không được, nếu đã có dũng khí đến nơi này, tại sao có thể không đi lên đây? Về phần muốn nói thế nào, chờ gặp được anh hẳn tính?

Một cơn gió rét lạnh thổi qua, Tình Tình lần nữa hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người, lần nữa đi về phía cánh cửa lớn.

Hình ảnh nơi đây vẫn còn bên cạnh cô, không biết phải làm thế nào mới được gặp anh, hơn nữa đi đến đài sảnh nhất định sẽ có người ngăn cô lại, cho nên, cô vừa vào cửa liền đi thẳng đến chỗ tiếp tân.

Còn chưa đi đến, một cô gái trong quầy tiếp tân đã lên tiếng chào hỏi, cô ấy nhiệt tình lên tiếng: “Tiểu thư, cô cần giúp gì ạ?” Xem ra không chỉ hôm nay, mà vì mấy ngày trước Tình Tình cũng đứng trước đài sảnh nên ai cũng nhận ra.

“Phiền toái, tôi. tôi tìm, tổng giám đốc Mộ Dung Trần.” Tình Tình khắc chế khản trương trong lòng. Sợ cái gì, cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi, cũng không phải là đi xuống Địa ngục.

“Muốn gặp tổng giám đốc thì phải hẹn trước, xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?” Một cô gái ở Đại Sảnh mang theo nụ cười nghề nghiệp đứng ra chào hỏi.

“Thật xin lỗi. Không có.” Cô cũng biết, không thể nào dễ dàng gặp anh như thế, hay là hôm nào trở về? Còn không dứt khoát ở chỗ này chờ đến lúc anh hết giờ làm? Hoặc là đi nhà Mộ Dung tìm anh?

Từng suy nghĩ thoáng qua trong đầu Tình Tình, hôm nay không được gặp anh, đoán chừng cô cũng chẳng có dũng khí trở lại đây lần nữa, chứ đừng nói là đến nhà Mộ Dung tìm anh.

“Này thật ngại quá, vậy thì tôi không thể an bài cho cô vào gặp Tổng giám đốc” Cô gái ở đại sảnh khách khí nói xin lỗi. Coi như vị tiểu thư này đáng đáp xinh đẹp, phong cách khá hơn nữa, nhưng cũng chẳng thể làm nơ cho cô đi gặp tổng giám đốc, nhất là người ở lầu 42 tình tình chẳng tốt gì cả, rất dễ nổi nóng, phóng hỏa đốt người. Chẳng ai dám động vào anh!

Nghe các tiền bối nói, trước kia tổng giám đốc không phải là người như thế, không biết vì sao hai năm qua thay đổi rất nhiều.

“Tôi có quen biết với anh ta, làm phiền cô. . . .” Tình Tình đang muốn đem tên mình báo cáo, cô gái ở đại sảnh đột nhiên cắt đứng lời cô, mắt tinh nhìn người đang đứng ở cửa, vội vàng hô: “thư ký Chương?”

Một người đàn ông đeo kính, dáng người cao và gầy đang đi về phía thang máy, nghe tiếng gọi liền quay đầu lại: “Chuyện gì?”

“Vị tiểu thư này nói là có quen với tổng giám đốc Bộ tài chính, nói có chuyện muốn tìm tổng giám đốc.”

“Hả?” thư ký Chương giương mắt kính lên nhìn, đánh giá cô gái trước mắt.

Đầu tiên nhìn là mắt của thư ký Chương tỏa sáng, cảm giác như ông vừa gặp cô gái nhỏ bước ra từ trong mộng.

Da trắng như tuyết, mắt đen lái như nước, môi đỏ như hoa, tóc đen như mực, mày liễu cong vút, còn có phong cách thanh nhã. Quả thật chính là một tiên nữ hạ phàm xuống cho đàn ông ngắm nghía.

Đồ công sở ưu nhã, không nhìn xa xỉ, khiến cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

“Thật là một mỹ nữ, xinh đẹp như đóa hoa; gặp gỡ bất ngờ, tôi tình nguyện yêu thích!” thư ký Chương kìm lòng không được, tự lẩm bẩm.

Ánh mắt say mê nhìn người đẹp có vẻ bối rối, nhưng anh cứ nhìn chằm chằm vào đối phương, cũng làm cho nhân viên quầy tiếp tân cười trộm.

Ở đại học A, bí thư Chương cũng được gọi là Chương tài tử, nhưng chính vẻ mặt u sầu và cách làm việc chậm chạp của ông, thường bị tổng giám đốc bộ phận tài chính chỉnh sửa, chuyện này đã không phải là chuyện mới mẻ của công ty.

“Tiểu thư xin hỏi họ gì? Cô tìm tổng giám đốc cho chuyện gì sao?” Chương tài tử nói ra sự hâm mộ trong lòng. Anh đã làm việc bên cạnh tổng giám đốc hai năm rồi, chưa từng gặp qua cô gái nào tới tìm anh, hôm nay cô gái này không biết có quan hệ gì với anh ta?

“Ừ, tôi họ Tiết, tôi tìm Mộ Dung Trần. . . .” Tình Tình cũng là kinh ngạc nhìn người đàn ông lịch sự trước mắt, mới vừa rồi ở đại sảnh cô gái kia gọi ông là thư ký Chương? Cô nhớ trước kia thư ký của Mộ Dung Trần là một cô gái họ Lam, rất xinh đẹp nhưng thái độ rất cao ngạo, vậy là sao?

“Tổng giám đốc, tôi lập tức liền đi lên. A, đúng rồi, có một vị gọi là Tiết tiểu thư muốn tìm ngài. A, được, tôi hiểu rồi.” Thư ký Chương còn chưa kịp nghe Tình Tình nói xong điện thoại của anh đã vang lên, sau đó, lại đưa về phía cô ánh mắt khó hiểu, thế nhưng quên hết tất cả dắt tay của cô, “Cùng tôi đi lên lầu, tổng giám đốc muốn gặp cô.”

À? Anh đã nói không muốn nhìn thấy cô rồi kia mà? Tình Tình lập tức bối rối, cho đến khi đi vào thang máy mới nhớ tới tay mình đang bị người ta nắm chặt, mặt thư ký Chương đỏ ửng, lập tức thu hồi tay lại.

139. Chương 139: Đại Kết Cuộc (1.3)

Hai người cùng nhau đi đến lầu 41, dọc theo đường đi, bởi vì hai người vì cái nắm tay vừa rồi mà lúng túng, không biết phải nói gì nữa.

Ra khỏi thang máy, là vài nhân viên cấp dưới đang đợi thang máy, tất cả đều giật mình nhìn Chương tài tử cùng một cô gái mặc trang phục công sở đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc, mà mấy nhân viên lâu nằm ở công ty vừa gặp Tình Tình, mắt như thể rớt xuống đất.

Không để ý đến mọi người đưa ánh mắt tò mò, Tình Tình ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng mà qua, cô cũng chẳng tìm họ, sợ cái gì?

Gõ cửa, thư ký Chương liền dẫn Tình Tình vào cửa.

Lần nữa đi vào phòng làm việc vừa quen thuộc vừa xa lạ này, trong lòng Tình Tình khấn nguyện, hai chân khẽ run rẩy, thật là có gì đó không đúng.

Vừa gọi cửa, liền nghe được giọng nói của một người ngờ chỉ được nghe trong mộng, Tình Tình liếc anh một cái, trong phòng làm việc là một không khí vô cùng ấm áp, áo khoác của anh móc lên ghế, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc.

Thấy thư ký Chương dẫn người đi vào, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn, anh chỉ lo nói điện thoại, thỉnh thoảng còn lật xem tài liệu.

Thư ký Chương mời Tình Tình ngồi xuống sofa, thư ký phía ngoài liền đem ly nước lọc vào. Thư ký Chương thấy Mộ Dung Trần bận rộn, thuận tay lấy một quyển tạp chí từ giá sách đưa cho Tình Tình, sau đó liền đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, bây giờ trong phòng làm việc của Mộ Dung Trần chỉ còn lại hai người bọn họ. Tình Tình ngồi có chút không được tự nhiên, len lén ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Đúng là người đàn ông đẹp nhất là khi anh ta chăm chỉ làm việc, tuyệt đối hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ, lần đầu tiên Tình Tình về mặt này của Mộ Dung Trần cho dù là cùng người ta nói chuyện điện thoại, nhưng giọng nói quả quyết nhanh chóng, tuyệt không dài dòng dây dưa, làm cho người ta vừa nhìn đã mất hồn, chiếc cằm lạnh lẽo thậm chí còn hấp dẫn phụ nữ hơn vạn phần. . . .

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, Tình Tình bưng ly trà trên bàn lên uống vài ngụm, che giấu tâm tình của mình. Tiếc Tình Tình, cô phát hoảng cái gì, thế nhưng tự nhiên quên mất chuyện người đàn ông trước mặt đã không còn là chồng của cô, cô đến đây tìm anh chỉ là vì thương lượng một chuyện, nhưng vì sao lại thấy anh mê người quá đỗi.

Ý thức được mình mất hồn, Tình Tình uống mấy ngụm trà nóng, sau lại không dám len lén nhìn anh nữa, cẩn thận cầm tạp chí mà thư ký Chương đưa cho lên xem.

Ah? Lại là một quyển tạp chí chuyên ngành? Khách tới phòng anh đều phải xem loại tạp chí này sao? Vẫn là nhìn về phía anh? Không đến nỗi chứ? Cô nhớ công việc của anh là về số liệu tài chính cũng không có nửa điểm liên quan đến mô hình nội thất?

Thôi, trong mong có quan hệ gì chứ! Tình Tình đảo mắt nhìn sách trong tay, hình ảnh tinh xảo làm cô có một chút không dám tin, tâm tư của cô sớm đã bay tới bên cạnh người đàn ông kia rồi.

Rốt cuộc, điện thoại của anh cũng đã xong, Mộ Dung Trần liếc nhìn cô gái nhỏ ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon xem tạp chí, mánh khéo nâng tay lên lướt nhìn thời gian, không tệ, rất có kiên nhẫn, đợi gần hai mươi phút mà không có nửa câu oán hận.

Cả thân thể tỉnh táo lại về ghế dựa, một tay Mộ Dung Trần để lên bàn, một tay chống cằm quan sát cô gái nhỏ.

Thời gian hai năm không lâu cũng không ngắn, lại đủ khiến một cô gái lớn lên. Cô đã hai mươi bốn tuổi, đã đi qua cái tuổi thanh khiết để trở thành một người phụ nữ quyền rũ, mặc đồ công sở vẫn khiến cô vô cùng xinh đẹp, trong mắt anh cô vẫn xinh đẹp hơn người.

Trong phòng làm việc không ai nói chuyện khiến không khí nhất thời an tĩnh, Tình Tình không ngừng lật lật những trang tạp chí, dù là cô không ngẩng đầu lên nhìn, cũng biết người đàn ông kia nhất định là đang nhìn cô, một cổ lửa nóng như cổ thiêu đốt cơ thể cô.

“Không biết tiểu thư Tiết tìm tôi có chuyện gì?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, rốt cuộc Mộ Dung Trần quyết định mở miệng trước. Nếu như anh không mở miệng, anh nghĩ, có thể cô gái kia sẽ ngồi ở phòng của anh xem tạp chí mãi cho đến khi tan làm, anh ra về luôn cũng chẳng thèm lên tiếng?

Tiểu thư Tiết? Danh từ mới sao? Được rồi, nếu anh đã đem những chuyện trước kia dọn dẹp sạch sẽ, cô cũng đâu cần khách sáo nữa? Phải hay không?

Hít sâu một hơi, Tình Tình đứng lên, đưa đôi mắt sáng rực nhìn anh.

“Mộ Dung Trần, tôi. . . .” Những từ đã học tập, đã đọc qua một trăm lần, nay cũng không thể nói ra? Cô khẩn trương cái gì chứ? Thật đáng chết.

“Tiểu thư Tiết, không ai nói cho cô biết, cô cùng người khác nói chuyện phải khách sáo một chút sao? Xin lỗi, vừa rồi tôi không nghe cô nói cái gì cả, cô có thể nói lại cho tôi một lần nữa không?”

Nói thì nói, ai sợ ai? Tình Tình giận dỗi đi về phía trước vài bước, đến cạnh bàn làm việc của anh.

“Nói đi, tìm tôi có chuyện gì? Tôi còn phải đi họp. Cho em năm phút.” Mộ Dung Trần yên lặng quan sát cô gái trước mắt, rõ ràng là đang run rẩy lại tỏ ra trấn tĩnh.

“Tôi nghĩ, ừ. . . .” hiện tại Tình Tình rất cuộc hiểu rõ, thì ra đi vay nơi người ta khó khăn đến thế nào, đặc biệt là khi phải nói chuyện đó với chồng trước thì càng khó khăn hơn nữa.

“Còn bốn phút ba mươi giây!”

Đàn ông đáng chết, anh tính giờ thật? Anh hẹp hòi đến trình độ đó sao? Nếu như anh dễ giận như lời nói, sẽ cho cô mượn một khoản tiền lớn như thế sao? Thôi, dù sao cô cũng là kẻ có da mặt mỏng, thế nào cũng không nói được, còn chưa muốn mất mặt thêm!

“Tôi. Thật xin lỗi. Tôi không sao, tôi đi nha.” Tình Tình lẩm bẩm nói, xấu hổ đến chẳng biết làm gì, đồng thời xoay người muốn rời đi. Lúc này, người đàn ông phía sau lập tức đứng lên ngăn cản cô, “Em không thể đi, nói rõ ràng, rốt cuộc em đến đây tìm anh là có chuyện gì?”

Thân thể cao lớn ngăn cản trước mặt cô, hơi thở mê người của anh khiến cô như té xỉu.

“Tôi đi ngang thuận tiện lên đây nhìn một chút.” Lấy cớ này có thể quá hư thái hay không?

“Đi ngang qua? Tới đây thăm chồng trước, là chưa dứt tình sao?” Đầu óc cô gái này rốt cuộc làm bằng gì? “Không phải, tôi là tới. là tới.” “là tới làm cái gì?” “Là tôi đến đây để mượn tiền anh!” Tình Tình đột nhiên ngửa đầu, một hơi nói ra mục đích mình tới nơi này.

Mộ Dung Trần không thể tin tưởng mắt nhìn cô gái trước mặt, cô mới nói cái gì? Muốn vay tiền của anh?

“Cô rất thiếu tiền sao?”

“Đúng vậy, tôi rất thiếu tiền!” Dù sao cũng đã nói hết ra rồi, vậy còn ngại gì cái sĩ diện nữa.

“Mượn bao nhiêu?” Ah, anh hỏi cô mượn bao nhiêu?

“Hai tỷ.” Có phải quá nhiều hay không?

Trầm mặc, giữa hai người chỉ có im lặng, trầm mặc đến Tình Tình cảm thấy khó chịu. “Anh. Rốt cuộc. Có ượn hay không.” Tình Tình lắp ba lắp bắp nói xong, đầu cơ hồ đau đớn, xương quai xanh run rẩy. Nếu như đứa bé không phải của anh, nếu như công ty nhà họ Tiết không phải cùng con trai bảo bối của cô có liên quan, cô đã không bỏ hết thể diện để đi vay tiền của chồng trước. Mộ Dung Trần lạnh lùng nhìn cô, “Vay tiền? Đường đường là đại tiểu thư nhà họ Tiết, làm sao sẽ đi vay tiền của chồng trước? Người tình cũ của cô không có khả năng sao?”

Người tình cũ là có ý gì?

140. Chương 140: Đại Kết Cuộc (1.4)

“Người. . . . Không mượn coi như xong.” Người đàn ông này dám nói những lời đó với cô? Thật sự là quá đáng!

Cần gì đã thương người khác như vậy? Tình Tình xoay người rời đi. Cái gì mà người tình cũ? Nói giỡn, hai năm qua căn bản cô chưa từng cùng người đàn ông nào nói năm ba câu chuyện cả? Dĩ nhiên trừ ba người đàn ông lớn nhỏ trong nhà.

“Chậm một chút, dừng lại?” Cánh tay rắn chắc của anh ngăn cản lại chiếc eo mảnh khảnh của cô, khiến cả người cô đứng không vững, té ngã vào vòm ngực vững chãi của anh.

“Nhanh như vậy liền ôm ấp yêu thương rồi hả?”

“Không phải anh không muốn cho tôi mượn sao?” Cô còn không đi thì ở đây làm gì? Lưu lại cho anh chê cười sao? Lại dám nói cô ôm ấp yêu thương, cũng không nhìn một chút, xem bây giờ ai là người nào ôm yêu thương? Anh muốn cái gì đây?

“Muốn mượn, cũng không phải là không thể.” Khẽ xoay người, Tình Tình đã nằm dưới bàn làm việc của anh.

“A!” Ý tứ của anh là muốn cho cô mượn sao? Vậy còn ôm cô làm gì, chi phiếu là viết và ký tên kia mà!

“Theo tôi đi dạo một đêm. Yêu cầu của cô tôi sẽ đồng ý ngay.” Mộ Dung Trần đem lỗ mũi chôn vào vai cô, hô hấp này khiến anh nhung nhớt hai năm qua, trời vừa tối anh sẽ nghĩ đến mùi thơm này mà say giấc nồng, cảm thô cứng râu ria cổ ý đụng vào chỗ da thịt trắng nõn và mềm mại của cô, ai biết anh yêu cô gái xinh đẹp này bao nhiêu, đôi môi cô có thể nói bất cứ lời gì?

“Anh bệnh thần kinh sao. Anh làm gì thế?” Đáng chết, tính cách của người đàn ông này vẫn không thay đổi, Tình Tình cũng biết anh chẳng tốt lành gì Tên khốn kiếp này, tay của anh đang làm gì thế? Lại dám đưa vào trong váy của cô?

“Xem xem em đáng giá hay tiền đáng giá. . . .” Dứt lời, đôi môi bá đạo không nói lời gì, chặn lại sự kháng cự và giấy giụa của cô.

“Không cần, Mộ Dung Trần, anh buông tôi ra!” Tình Tình hốt hoảng tránh khỏi hôn mãnh liệt của anh. Trời ạ, người đàn ông này thật sự là cầm thú, vừa mới gặp cô đã làm chuyện cầm thú như thế này rồi.

Nhưng sự kịch liệt của Mộ Dung Trần, làm gì lại dễ dàng buông tha cô? Bàn tay to của anh nâng ót của cô, khiến cô vội vàng ngửa ra sau, nóng bỏng cây mạnh hăm răng của cô ra.

Anh nhớ cô, nhớ đến sắp chết đi! Thật không biết anh đã làm gì để chịu đựng bảy trăm ngày đêm trong không có cô bên cạnh! Anh cuồng dã, kịch liệt bú, gặm, cắn Tình Tình, môi đỏ mọng đầy ngọt ngào, đầu lưỡi linh hoạt dò thật sâu vào khoang miệng cùng cô dây dưa, cho đến khi cả hai người đều không thở nổi mới lần lượt buông cô ra.

Tình Tình vừa có lại được không khí, vội vã lùi về phía sau, cho là như thế có thể tránh được sự xâm nhập của anh, nhưng cô sai rồi! tên khốn kiếp Mộ Dung Trần này đến trình độ cầm thú cũng phải thua bởi vì hai người bọn họ đã hai năm không gặp, nghĩ anh sẽ khá hơn một chút, ngược lại trực tiếp thăng lên đạt đến trình độ cao nhất, động tác kế tiếp khiến cô phải la thất thanh: “Không cần!”

“Không cần?” Mộ Dung Trần không nhúc nhích chút nào, lạnh lùng thốt: “Tình Tình, bất cứ chuyện gì cũng có giá cao, em đi vay tiền, thì phải nghe theo anh, không phải sao?” Tình Tình trợn to hai mắt, “Mộ Dung Trần, tôi chẳng phải là vợ hay bạn gái của anh, tại sao phải bồi anh? Tôi không muốn mượn tiền của anh nữa, anh buông tôi ra!” Tìm ai mượn tiền cũng không cần tìm anh, bồi anh? Nói xong hình như cô thấy mình chuyển từ người đi mượn tiền qua làm cô gái tiếp rượu rồi?

Nữ tiếp rượu? Mẹ nó! Mộ Dung Trần đang ép cô, thật sự cô nên làm thế nào. . . .

Mà Mộ Dung Trần giống như nhìn thấu ý đồ của cô, lạnh lẽo nói: “Tiết Tình Tình, em cho là cơ thể em mất cân mất lượng mà có thể đông thành hai tỷ sao? Đừng nằm mơ! Không có lệnh của tôi, hôm nay em đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi cửa! Không bằng cho chúng ta cơ hội ôn lại chuyện xưa đi, nhớ lại trước kia chúng ta ngọt ngào như thế nào, triền miên như thế nào.” Ngón tay của anh điều khiển kéo qua gương mặt cô, đồng thời cúi xuống hôn lên mỗi tắc da thịt mà anh từng sở hữu.

“Ừ. Buông ra.” Đôi tay bị anh bắt chéo sau lưng cô, cả thân thể anh dán chặt vào người cô, khiến cô muốn nhúc nhích cũng không được, cái miệng nhỏ nhắn bị anh hôn đến hô hấp cũng khó khăn.

Xong đời, chẳng lẽ cuộc đời cô phải dính lấy người đàn ông này sao? Đột nhiên, một hồi điện thoại dồn dập cắt ngang sắc xuân tươi đẹp trong phòng. Mộ Dung Trần nhỏ giọng mắng, nửa ngán chận cơ thể khẽ run rẩy trong lòng ngực mình, một tay cầm lấy ống nghe điện thoại: “Alo?”

Lấy được sự tự do trong chốc lát, hai chân nhỏ cong lên, hướng tới cơ thể anh.

“Tiết Tình Tình!” Bị đánh trúng chỗ hiểm, khiến tay đang ôm cô buông lỏng, gương mặt anh tuần nhãn lại, cô gái này thật độc ác!

Thừa dịp anh buông tay, Tình Tình liền nhặt giày cao gót rút ra, chẳng thềm đoái hoài đến anh, lập tức đi ra ngoài, không đi nữa, thật sự là bị đau đến bể bụng rồi!

“A Trần? Tình Tình trở lại?” Điện thoại bên kia Mộ Dung Kiệt rống to, không khỏi cau mày.

“Chương Mục Tuyên!” Chưa có trả lời câu nói, Mộ Dung Trần lần nữa rống to.

Bởi vì, cửa phòng đã mở ra, cô gái kia lại trực tiếp nhào vào lòng thư ký của anh, mà thư ký Chương tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi.

Ấn cần vịn lấy gương mặt kinh hoàng của cô, “Cô Tiết, cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, cảm ơn!” Không để ý tới người kia, Tình Tình ở đứng ngay ngắn, sau đó lập tức chạy về phía thang máy.

Cô không có việc gì, nhưng thư ký Chương làm anh hùng cứu mỹ nhân lại có chuyện!

“Tiết tiểu thư sao thế? Nếu như dễ dàng, có thể cho tôi số điện thoại hay không, có rảnh rồi ra ngoài uống ly cà phê.” Thư ký Chương không để ý đến đại Boss bên kia đang nhìn cậu với ánh mắt phun lửa, liền thoảng không ngừng với giai nhân, mắt thấy sẽ phải đuổi theo.

“Chương Mục Tuyên, cậu lập tức vào đây cho tôi.” Một tay cúp điện thoại, nhìn thấy cửa gương mặt hoài xuân của thư ký, mục tiêu lại còn là vợ của mình, Mộ Dung Trần lập tức phóng hỏa khí.

“Tổng, tổng giám đốc.” Thư ký Chương biết cấp trên của mình đang tức giận, không để ý tới việc theo đuổi người đẹp, vội vàng chạy vào phòng làm việc.

Anh cho là tổng giám đốc có chuyện quan trọng muốn phân phó cho anh, ai biết mới đi gần hai bước đột nhiên nghe được Mộ Dung Trần nói giống như thiên lôi giáng: “Cậu chú ý đến vợ tôi!” Nói xong, anh hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái, nghênh ngang rời đi.

Thư ký Chương nghe thấy vô cùng kỳ quái, tựa như bọt xà phòng trong cơn mộng ảo, “Pằng” một tiếng, vô tình tan vỡ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tổng giám đốc đuổi theo vợ mình!

Chỉ là, cô gái xinh đẹp kia tại sao lại là vợ của Tổng giám đốc? Mặc dù anh vào đây làm việc có nghe qua vài người làm lâu năm nói Mộ Dung Trần đã kết hôn, nhưng nghe nói vợ của Tổng giám đốc đang du học ở nước ngoài, làm sao sẽ tới đây? Tới để cho khi anh kịp hiểu mọi chuyện, thật may là anh không có làm ra chuyện tình gì lung tung, bằng không chức vụ cao và phần lương lớn này anh chẳng thể nào giữ được.

141. Chương 141: Đại Kết Cuộc (2.1)

Từ trên lầu làm việc của tổng giám đốc Tập đoàn Mộ Dung đuổi xuống, vẫn không thể đuổi kịp Tình Tình, chỉ có thể nhìn bóng dáng của người đẹp ngồi lên taxi đi về.

Thôi, anh chưa nên vội vã đuổi theo như thế!

Mộ Dung Trần đứng ở cửa công ty, nhìn chiếc xe rời đi rồi lại quay về phòng làm việc, điện thoại trên tay vang lên, chỉ liếc mắt nhìn, anh lập tức nhận: “Anh rể, chị em đến tìm anh chưa?”

“Ừ, tới. Lại đi rồi.” Vừa đi về phía thang máy, Mộ Dung Trần vừa cùng Thẩm Diệu Dương nói điện thoại.

“Nhanh như vậy à?” Trong điện thoại Thẩm Diệu Dương rất kinh ngạc, cậu không biết anh rể làm việc với tốc độ rất nhanh.

“Em nghĩ tụi anh sẽ làm gì?” Mộ Dung Trần nhướn mày.

“Anh rể, anh đừng nói là chưa làm gì với chị em đó?” Cái này không giống lắm với tính cách của Mộ Dung Trần

“Anh giống cái loại ỷ vào sức mạnh và thủ đoạn lắm sao?” Đi vào thang máy chuyên dụng, anh nhấn tầng làm việc của mình. Ừ, thật ra thì anh cũng chẳng biết trở về phòng làm việc để làm gì, chỉ là, không muốn ai quấy rầy thôi.

“Ừ, anh rể, anh đáp ứng điều kiện của chị ấy?”

“Anh không có nếm ngon ngọt, em cảm thấy anh tốt lắm sao?” Nhìn từng con số nhảy lên trong thang máy, lòng của Mộ Dung Trần dâng lên một cỗ phiền muộn.

“Này, anh rể, anh nghĩ gì thế?”

“Bữa tiệc buôn bán cuối năm, em đi cùng cô ấy đi.” Mộ Dung Trần buông lỏng nói. Nếu như cô còn tưởng rằng trừ anh ra không ai có thể giúp cô, thì anh sẽ chặn đường lui của cô.

Anh sẽ bắt cô tự mình đi đến cửa.

Lý Bích Hoa đã nói, đàn ông thông minh cũng không mạnh — gian, bọn họ dụ — gian. Đây thật là một đạo lý sâu sắc.

Lần này, anh sẽ không ép buộc cô nữa, anh muốn để cho cô ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh.

Tiết Tình Tình, anh cho em thời gian hai năm, để cho em tự do, để cho em vui vẻ, để cho em nhận rõ tim của mình, hiện tại anh nên thu em trở về bên mình rồi.

Em chuẩn bị giao mình lại đi? Bao lâu anh cũng có thể đợi chờ

Mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, đặc biệt là có những trận mưa rơi, càng làm cho nhiệt độ hạ xuống, Tình Tình vì lỗ hổng hai tỷ của công ty, nên bị buộc phải cùng em trai Thẩm Diệu Dương đi tham gia tiệc buôn bán cuối năm, chỉ hy vọng ở trong bữa tiệc có thể tìm ra được công ty nguyện ý giúp đỡ công ty của Tiết Thiệu Trạch, lấy việc Tiết Thiệu Trạch tung hoành thương trường bao năm qua, sẽ có người chịu giúp ông chứ?

Còn hai ngày nữa là đến ngày hẹn với cổ đông rồi, nếu như tối nay không tìm được người giúp đỡ, cô cũng chẳng biết phải làm sao nữa?

Chẳng lẽ cần phải cùng Mộ Dung Trần thỏa hiệp sao? Cô mới không cần!

Nhưng khi Tình Tình đi vào phòng hội trường náo nhiệt, thật ra thì đến một biện pháp cô cũng không có. Bởi vì những người kia là những người có máu mặt trên thương trường, họ căn bản cũng không quen biết cô, mặc dù có một số Tổng giám đốc cũng lại chào hỏi cô, nhưng những người đó giống như đã sớm biết bọn họ muốn vay tiền, đều đến chào rồi đi.

Úm. Mượn tiền thật phiền toái.

“Chị, anh rể cũng tới.” Thẩm Diệu Dương vẫn đi theo bên cạnh Tình Tình chợt kéo cánh tay chị, chỉ vào Mộ Dung Trần đang đứng cách đó không xa cùng mọi người trò chuyện rôm rả .

“Dương Dương, chị đã nói em bao nhiêu lần rồi?” Tình Tình tức giận trợn mắt nhìn em một cái, tại sao cứ gọi anh ta là anh rể? Làm như thuận miệng lắm vậy?

“Em đi chào hỏi anh ấy.” Thẩm Diệu Dương hướng về phía Mộ Dung Trần cười nói, mà Tình Tình chứng kiến tới cái cảnh chương mắt đó chỉ có thể xoay người rời đi.

Tình Tình vừa mới đi vào khu đặt thức ăn, vừa đi vài bước, liền có tiếng gọi lại từ phía sau.

“Tình Tình?”

Giọng nói này. Tình Tình chợt quay người lại, nhìn gương mặt tươi cười của người đàn ông kia, kéo ra nụ cười vui vẻ: “anh Trầm.”

Trầm Ngôn đi tới trước mặt cô, trên mặt lộ ra bộ dáng côn đồ, anh nháy mắt với cô, sau đó nói: “Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Tình Tình yên lặng nhìn Trầm Ngôn, tại sao cô không nghĩ đến chuyện mượn tiền anh ta vậy? Anh ta và Mộ Dung Trần có quan hệ tốt, gia thế vậy cũng không tệ, không bằng hỏi anh một tiếng, nếu như anh có thể giúp cô chuyện lần này, vậy chờ khi mọi chuyện qua, cô nguyện ý lấy 10% cổ phần của mình tặng cho anh, như vậy cũng coi là báo đáp anh rồi,

“Tình Tình, dường như em gầy đi, chỉ là gầy đi cũng tốt, mảnh khảnh một chút sẽ chọc người khác yêu thương. Em chờ về nước khi nào vậy?”

“Ừ, vừa trở về không lâu! Anh Trầm, anh ăn cái gì?” Tình Tình chợt vui vẻ hơn .

Hai người cùng gấp đồ ăn cùng trò chuyện, Tình Tình mới biết thì ra là Âu Thánh Nguyên đã bị bức về Singapore nhận lấy công ty của dòng họ.

“Anh Trầm, vậy sao anh còn chưa kết hôn?” Tình Tình nhìn ra được, mặc dù Trầm Ngôn mang tâm của hộ hoa công tử, nhưng cũng biết có rất nhiều cô gái nhào vào lòng anh mà anh không thèm quan tâm.

“Anh chưa tìm được cô gái nào hợp để cùng kết hôn. Thế nào, lần này em trở lại có phải để tính chuyện lâu dài không?” Trầm Ngôn nhìn Tình Tình mấy năm qua có rất nhiều thay đổi, không còn là cô gái nhỏ của năm xưa nữa.

“Ừ, không phải.” Chờ công ty giải quyết nguyên cơ xong cô sẽ trở về San Francisco, nơi đó có người nhà của cô, còn có đứa con trai mà cô yêu quý nhất, nàng là không thể nào trở về.

“Ừ, em và A Trần định xây lâu đài riêng sao?” Trầm Ngôn nâng lông mày lên. Mấy năm nay đúng thật là làm khó người đàn ông kia rồi, chỉ có thể nhìn không thể ăn.

“Anh Trầm, em và anh ta đã không có quan hệ.” Làm sao lại cứ kéo người đàn ông kia đến chỗ cô? Chẳng lẽ anh Trầm không biết chuyện bọn cô đã ly hôn rồi sao?

“Cái gì gọi là không có quan hệ?” Trầm Ngôn kéo ra nụ cười , “Em không biết mấy năm qua A Trần phải nhẫn nhịn hỏa phong sao, nếu em không trở lại, tôi thấy tính khí của cậu ta ngày càng tệ.”

“Anh Trầm, vậy không liên quan tới em.” Tình Tình xoay mặt, cũng không muốn nghe nhiều về tình yêu của Mộ Dung Trần. Anh không có phụ nữ? Cô mới không cần tin tưởng anh. Hơn nữa chẳng có quan hệ với cô, hôm nay cô không phải đến đây để bàn bạc về người đàn ông kia.

“Anh Trầm, anh giúp ta một việc có được hay không?” Sau khi hai người gấp đồ ăn xong thì đi vào khu nghỉ ngơi, Tình Tình đặt khay trong tay xuống, nhưng chưa vội ăn mà mở miệng hỏi Mộ Dung Trần.

“Em nói xem anh có thể giúp gì được không.” trên mặt Trầm Ngôn là một nụ cười thật tươi. Thật ra thì không cần Tình Tình nói, anh cũng biết cô muốn nói gì, chỉ là chuyện đó anh không thể vội vã xen vào, nếu như anh dám nhúng tay, người kia nhất định sẽ ra tay giết anh.

“Anh có thể đầu tư một khoảng tiền cho công ty Tiết Thị được không?”

“Trầm Ngôn.” Một giọng nói quen thuộc chen vào, khiến Trầm Ngôn đến nghĩ cũng không cần nghĩ.
“A Trần.” Trầm Ngôn lập tức đứng lên. Người chính đã đi tới, anh nghĩ anh nên lui ra rồi. Nếu như anh không tới kịp, có lẽ đã bỏ qua cơ hội tốt kéo cô trở về.

142. Chương 142: Đại Kết Cuộc (2.2)

“Đơn Duật kiên quyết muốn nói chuyện với cậu kia.” Mặc dù thái độ của anh không có thay đổi, nhưng trong mắt Mộ Dung Trần rõ ràng xuất hiện tia cảnh cáo, ý tứ là những kẻ không biết thức thời thì hãy chờ chết.

“Tình Tình, ngại quá, anh xin lỗi không thể tiếp em được rồi. Rảnh rồi sẽ tán gẫu tiếp!” Vì không muốn ảnh hưởng đến việc nhà của người khác, anh nên rút đi nhanh một chút!

“Anh Trầm, chuyện mới vừa rồi em nói với anh thì sao?” Tình Tình thấy Mộ Dung Trần ngồi vào nơi đó, hơn nữa anh còn cố em đuổi anh Trầm đi, trong lòng nao núng muốn rời khỏi.

“Tình Tình, có chuyện gì, cô cứ nói với A Trần đi. Tôi có việc phải đi trước rồi.” Nói giỡn, nếu anh dám bỏ tiền giúp nhà họ Tiết, vậy thì anh không cần chờ Mộ Dung Trần tìm tới cửa, mà nên rửa thân cho sạch sau đó đi đào sẵn ình một cái hố vừa ý đi.

Sau khi nói xong, Trầm thiếu gia lập tức rời đi, Mộ Dung thiếu gia ghen thì không phải là chuyện đùa.

“Mộ Dung Trần, anh có ý gì?” Tình Tình hung hăng nhìn chằm chằm cái người đàn ông đang cười vui vẻ kia. Tốt lắm, Trầm thiếu gia đã đi, tất cả hi vọng của cô đều rơi vào khoảng không, anh lại có thể vui vẻ như thế.

Quá đáng, thật sự là thật là quá đáng.

“Có muốn uống một chút không?” Mộ Dung Trần giơ ly rượu đỏ hắc ánh sáng xinh đẹp trong tay lên.

“Tôi muốn đi trước, gặp lại sau!” Phải là không gặp nữa mới đúng, cô cầm lấy ly rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch, sau đó đem ly rượu trả lại cho anh, Tình Tình đứng lên. Cô mới không muốn gặp lại người đàn ông này.

Mặc dù xem ra anh là người duy nhất có thể giúp cô, nhưng cô mới không cần ngửa tay xin anh, anh chỉ có ý khi dễ cô mà thôi.

“Gấp cái gì? Mục đích em đến đây tới nay không phải là vì tìm người đầu tư cho Tiết Thị sao? Thế nào, chưa đạt tới mục đích liền đi sao?” Kéo cổ tay cô lại, Mộ Dung Trần không để cho cô đi.

“Chuyện này không liên quan đến anh, buông tay.” Tình Tình muốn hất tay anh ra, không nghĩ tới thế nhưng anh lại cầm chặt hơn.

“Dĩ nhiên chuyện không liên quan đến anh, chỉ là, vừa rồi anh nghe Diệu Dương nói kỳ hạn hai người hứa với Hội Đồng Quản Trị chỉ còn hai ngày nữa, hai ngày sau không có tiền bạc rót vào, em sẽ bị cổ đông đưa lên tòa án.” Mộ Dung Trần tỉnh táo nói ra.

“Mộ Dung Trần, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cho cô vay tiền? Nhưng yêu cầu của anh quá đáng như thế, cô mới không cần tiếp nhận.

“Tôi nay cùng anh về nhà, hả?”

“Anh mơ đi!” Chuyện cười, tại sao cô phải về nhà cùng anh? Mặc dù rất muốn cầu cạnh anh, nhưng sau khi bọn họ ly hôn, cô và anh đã là nước sông không phạm nước giếng, kiều quy kiều, lộ về lộ rồi.

Coi như hiện tại cô cần tiền thật, cũng không thể ngủ với anh. Mộ Dung thiếu gia thật là thích nói giỡn, anh muốn phụ nữ ngủ cùng mình thì đâu có thiếu? Tại sao nhất định phải làm với cô? Tâm rối rắm không biết phải làm thế nào, dùng sức hất tay Mộ Dung ra, tính toán chuyện rời đi.

Nhưng động tác Mộ Dung Trần nhanh hơn, cánh tay dài duỗi ra, lần nữa bắt lại cánh tay cô, cũng không quay đầu lại mà lôi kéo cô đi về phía đại sảnh.

“Mộ Dung Trần, anh buông tôi ra!” Cô bắt lấy tay anh, một tay dùng sức đánh bàn tay Mộ Dung Trần, nhưng mặc kệ cô đánh như thế nào, Mộ Dung Trần vẫn không chịu buông.

“Về đến nhà, anh sẽ thả em ra.”

“Anh cút đi! Ai muốn trở về với anh! Anh thả tay tôi xuống, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát, mau buông tôi ra!” Tình Tình vừa giãy giụa vừa nhìn chung quanh tìm cứu binh, đáng tiếc là Mộ Dung Trần cố tình trêu chọc cô mà, dọc theo đường đi những vị khách khác cứ đưa mắt nhìn cô, nhưng chẳng ai dám lên tiếng cả.

Ngay cả Thẩm Diệu Dương cũng núp trong góc, trơ mắt nhìn chị của cậu bị bắt đi, cũng không lên tiếng, ngược lại chứng kiến cảnh chị bị lôi kéo, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Chỉ cần chị và anh rời đi lần này, đừng bảo là hai tỷ, muốn tất cả tài sản của anh rời cũng là chuyện hết sức đơn giản!

Mộ Dung Trần phách lối không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của những người trong bữa tiệc, trong mắt không để ý đến ai, bắt cô ra khỏi bữa tiệc, mới vừa ra đến cửa chính, hai tay Tình Tình trực tiếp kéo cánh tay của anh, đánh chết cũng không muốn đi.

Nhưng làm gì Mộ Dung Trần chịu buông tay.

Hai người giống như đang đấu sức, cô quần quai, anh liền cho thêm sức lực, lại sợ làm cô bị thương, Mộ Dung Trần mới buông tay thì Tình Tình không biết dừng khí từ đâu tới, hướng giày cao gót dưới chân đạp lên chân anh.

Đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, khiến sức lực của Mộ Dung Trần giảm bớt, không còn kịp buông tay nữa, Tình Tình nhất thời mất trọng tâm, hai chân không yên lão đảo mấy cái, rồi như ngã đi.

Chỉ là, khi cô còn chưa kịp tự ổn định cơ thể mình, cánh tay Mộ Dung Trần chưa kịp đến sau lưng của cô thì thân thể của cô đã chạm vào chiếc cột bằng ngọc trắng, ngay sau đó eo Tình Tình truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, va chạm này khiến sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, hai chân không có lực chống đỡ, thân thể chậm rãi trượt xuống từ từ.

Cảm thấy giống như eo sắp đứt, cô cắn môi dưới giống như cố gắng nhẫn nại để mình không kêu ra những tiếng đau đớn, Mộ Dung Trần vọt tới trước mặt cô, muốn xem cô có bị thương chỗ nào không?.

“Tình Tình?”

“Tránh ra! Đừng đụng tôi.” Không muốn để cho anh đụng cô, Tình Tình đẩy anh ra, đáng tiếc sức lực của cô không bằng anh, nên chẳng có chút cơ hội phản kháng, anh cứng rắn ôm cô vào trong xe, để cô tựa lưng vào ghế ngồi, vô tình đụng đến vết thương, khiến cô đau đến rên thành tiếng.

“Thế nào?”

“Không sao. Anh đưa tôi về nhà giúp.” đôi tay Tình Tình lui về phía sau, đỡ lấy sống lưng đau đến muốn chết, đôi mắt hiện lên tầng nước mắt.

“Nghe lời! Đừng động!” Lên xe, Mộ Dung Trần nhìn sắc mặt tái nhợt của Tình Tình, lại nhìn đến hai tay đang vịn lấy lưng của cô, không để ý đến sự phản kháng của cô, một tay đem ghế ngồi hạ xuống, một tay đẩy cô nằm xuống.

Đau đớn khiến Tình Tình không có bao nhiêu hơi sức phản kháng nữa, thân thể nhỏ bé liền nằm xuống ghế, bên hông vẫn truyền tới một hồi đau đớn, để cho cô đau đến toát mồ hôi lạnh.

Mộ Dung Trần tháo cà vạt ra, cởi nút hai tay áo xuống.

Nghiêng người sang người cô, anh cầm lấy cổ tay cô, muốn kéo khóa váy của cô xuống, “Cho anh xem một chút.”

“Không cần.” Tình Tình đưa tay ngăn lại.

“Đau đến sắc mặt trắng bệch như thế rồi, còn nói không cần. Em không được động đây, anh nhìn hông em một cái, anh sợ thương tổn đến xương rồi.” Mộ Dung Trần nhìn cô cố gắng nhịn đau, thiếu chút nữa đã khóc nghẹn ngào, hình như rất đau, trong lòng anh gấp gáp hơn vài phần.

Giống như là đau thật, Tình Tình không thể cự tuyệt anh nữa, cả người nằm trên ghế ngồi, Mộ Dung Trần cởi giày cao gót ra khỏi chân cô, để cho cô nằm ở tư thế thoải mái nhất, sau đó cẩn thận kéo khóa váy của cô xuống

Không dám dùng sức mạnh, sợ lại làm cô đau, chỉ cố gắng cẩn thận cởi áo cô xuống.

“SHIT.” Một tiếng mắng thô bạo trong xe, Mộ Dung Trần không thể tin được, chỉ va chạm nhẹ như thế, mà đã sưng đỏ còn có máu bầm ứ đọng, tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve, sức lực dịu dàng: “Nơi này đau phải không?”

“Ừ.” Tình Tình đem cả khuôn mặt chôn vào trong ghế, thật quá mất mặt rồi. Lại để cho anh kéo cả váy dạ hội của cô xuống, tương đương với việc anh nhìn thấy toàn bộ tấm lưng cô. Mặc dù trước kia bọn họ từng có vô số lần trần truồng như thế, nhưng bây giờ bọn họ đã ly hôn, hơn nữa ... hơn nữa người đàn ông này đang muốn đưa cô lên giường, hiện tại bộ dáng này của bọn họ vô cùng mập mờ.

Đều do anh, không có việc gì lại kéo cô ra ngoài.

“Trước tiên anh sẽ lấy nước đá đắp lên vết thương, chờ một chút chúng ta đến bệnh viện kiểm tra.” Nơi này sẽ tạo thành vết sẹo, bởi vì một mảnh sưng đỏ như sắp rỉ máu.

“Không cần, tôi có thể tự mình đi.” Mặc dù cô rất hoài nghi việc mình có đứng lên nổi nữa hay không.

“Em dám động đây không, tự mình còn chưa đi được thế là dám nói sẽ tự đến bệnh viện” Từ trong xe Mộ Dung Trần lấy ra một khối nước đá dự phòng, lúc này mới chú ý tới một mảnh da thịt trắng như tuyết, đường cong mảnh khảnh rơi vào đáy mắt anh, đôi mắt anh trở nên thâm trầm, không tự chủ được nhìn về phía áo ngực của cô, nuốt một ngụm nước bọt.

143. Chương 143: Đại Kết Cuộc (2.3)

Năm nay cô đã hai mươi bốn tuổi, thân thể đầy đặn đến mê người, thân thể mảnh khảnh trắng như tuyết, còn có cả một đôi mắt hấp dẫn.

“Mộ Dung Trần, anh đang xem ở đâu vậy. tôi tự đi là được rồi.” Căn bản chẳng cần quay đầu lại, Tình Tình cũng biết người đàn ông kia đã nhìn đến chỗ nào của cô, nếu như không phải bởi vì cô bị thương, cô đoán chừng hiện tại anh ta đã ăn tươi nuốt sống cô rồi, người đàn ông này, về phương diện nào đó, cô rất hiểu.

“Em đừng động đây nữa được không, anh còn chưa thoa nước đá xong?” Thu hồi ánh mắt của mình, không để ý tới phản kháng của cô, bàn tay trực tiếp đè lên hông của cô, tránh động đến vết thương, đem khăn lông bọc khối nước đá lại, nhẹ nhàng đè chúng lên chỗ vết thương.

Đột nhiên truyền đến một cỗ lạnh lẽo khiến cơ thể Tình Tình cứng người. “lạnh!” Không nhịn được giãy dụa mấy cái.

“Nhẫn nại một chút, như vậy mới không còn sưng đỏ.” Mộ Dung Trần đem khăn lông đè lên chỗ sưng đỏ, đem chiếc áo khoác mà anh vừa cởi xuống đắp lên người của cô, đồng thời đem thân thể trắng như tuyết che lại.

Cơ thể của cô bị áo khoác nam cao cấp của anh bao lại, mùi nước hoa nhàn nhạt của anh tràn vào mũi cô, mùi vị vừa quen thuộc vừa xa lạ chạy vào tâm trí Tình Tình

“Tôi không muốn đi đến bệnh viện với anh. Dương Dương đâu? Tôi muốn gọi điện thoại cho nó, gọi nó ra đưa tôi đi.”

“Bị thương còn không đành hoảng, không nên lộn xộn, chờ một chút nước đá sẽ tan hết. Em trai của em sẽ tự biết đường về nhà.”

“Tôi muốn gặp nó! Giờ anh không phải là người thân của tôi, tại sao chuyện của tôi phải để anh lo?” Không biết vì sao, cô lại cứ thích nghe lời của anh. “Chứng minh anh là người của em, là chuyện rất đơn giản. Nếu không phải bây giờ em đang bị thương, em có tin là anh sẽ làm em ngay lập tức không?” Cô gái này, thật sự là càng ngày càng bướng bỉnh rồi.

“Mộ Dung Trần, tôi ghét anh. Anh tránh ra!” Mộ Dung Trần thấy cô lại đẩy anh ra, hai cánh tay không tự chủ mà ôm chặt lấy cô, sức mạnh như một khối sắt to, không để cô giãy giụa.

“Đáng chết, không nên lộn xộn.” Rống to, cũng chẳng thể áp xuống ham muốn của cô, anh cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ thắm của cô, môi mỏng bờm bãi đòi lấy sự ngọt ngào.

Đôi mắt với sự cuồng hôn đột ngột của anh, đầu lưỡi mạnh mẽ trực tiếp đẩy hàm răng đang khép chặt của cô ra, ở trong khoang miệng nóng rực của cô, bờm bãi yêu cầu, Tình Tình sưng sốt, toàn thân đông cứng, tên khốn kiếp này, thế nhưng lại muốn hôn cô? Nhưng hông của cô rất đau, căn bản là không nhúc nhích được, ưm.

Sau một lúc lâu, Tình Tình cảm giác cánh tay đang đè lấy eo cô càng thêm mạnh mẽ, nhưng vẫn cố ý tránh xa vết thương của cô, rồi cánh tay kia lại đi lên phía trên, khiến cô càng thêm sợ hãi, liều mạng giãy giụa tay chân, muốn quay đầu né tránh nụ hôn của anh, chỉ là mặc kệ cô tránh né như thế nào, tất cả đều không thành công, Mộ Dung Trần rất là thuần thực trong việc vây lấy cơ thể cô.

Cho đến khi cô giãy giụa mệt mỏi, yếu đuối chẳng còn chút sức lực nhúc nhích nào nữa thì rốt cuộc tên đàn ông nào đó đã nếm đủ, mới chịu dời môi anh khỏi môi cô, nhưng tay vẫn nắm chặt giường mặt cô, vuốt ve nó một cách nhẹ nhàng.

Lúc này ánh mắt luôn sát bên của anh lại mang thêm nét phong trần, nhìn mãi cũng không thấy đáy, và nó cứ nhìn chằm chằm vào cô.

“Nếu không phải eo của em còn bị thương, anh sẽ muốn em.... Ngay lập tức!” hơi thở gấp gáp phun vào cổ Tình Tình, đầu của anh chôn ở hõm vai cô, ngửi mùi thơm quen thuộc.

“Không cần.”

“Chờ một chút chúng ta đi gặp bác sĩ, sau đó thì về nhà.”

“Mộ Dung Trần.”

“Nói thêm một tiếng không cần nữa, anh thật sự sẽ làm em ngay chỗ này, em có tin hay không?” Mộ Dung Trần cũng không muốn đi đè nén tâm tình của mình, nói xong lại cắn một cái trên cổ cô, để cô kêu lên một tiếng đau rồi mới nhả ra và liếm liếm vết răng ấy, đem hàm răng từ chiếc cổ trắng nõn dời đến gần xương quai xanh của cô, nút một cái, tiếng phát ra làm người ta mộng tưởng.

“Eo còn đau không?” Không dám đem toàn bộ sức nặng đè lên người cô, ngẩng đầu hỏi cô, đồng thời đem bàn tay hướng về phía hông của cô.

“Đau.”

“Vậy chúng ta đến bệnh viện trước nhé.” Nói xong, anh buông cô ra, ngồi vào vị trí lái xe, thả tay vào bánh lái, chân nháp ga một cái, đã lái đến bãi đỗ xe của bệnh viện.

Từ bệnh viện đi ra đã là lúc nửa đêm, cũng may, cô không bị thương đến xương cốt, chỉ bởi vì lực đụng quá mạnh, cô mới đau như vậy.

Chụp X quang, thấy rằng không quá nghiêm trọng, chỉ là da sưng đỏ, bởi vì chườm đá lạnh đúng lúc, cho nên chỉ cần uống thuốc dự phòng nhiễm trùng nữa, mấy ngày nay tận lực không khom lưng, cũng sẽ nhanh chóng lành.

Sau khi lấy thuốc xong, hai người ra về. Ngồi trong xe, Mộ Dung Trần chuyên tâm lái xe, Tình Tình biết mình căn bản không thể chống lại anh, chỉ có thể thuận theo, coi như đây là một lần cuối cùng, chậm rãi

nhắm mắt lại, xoay đầu hướng ra cửa sổ, trên người đang đắp áo khoác của anh, khí ẩm len lỏi, khiến cô ngủ thật, có lẽ đã quá mệt mỏi.

Trong mơ hồ, hình như nghe thấy tiếng Mộ Dung Trần nói điện thoại với ai đó, giọng vô cùng nhỏ, giống như sợ quấy rầy đến cô, âm lượng rất thấp.

Mặc dù Tình Tình nói đưa cô về nhà của cô, còn đem địa chỉ nói cho anh biết, đáng tiếc, Mộ Dung Trần lại không chịu đưa cô về nhà, mà trực tiếp đưa cô trở về nhà Mộ Dung.

Khi Mộ Dung Trần bế cô ra khỏi xe thì Tình Tình liền tỉnh lại, thấy những cảnh vật vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô kinh sợ đến há to miệng: "Mộ Dung Trần, tôi đã nói về nhà rồi mà."

Nếu như không phải là đang bị đau lưng, cô đã sớm nhảy khỏi ngực anh rồi. Trời ạ, với quan hệ bây giờ của bọn họ, làm sao cô có thể cùng Mộ Dung Trần trở về nhà Mộ Dung?

Năm đó bọn họ ly hôn, cô chẳng nói một tiếng với nhà Mộ Dung, hiện tại cô cứ trở về như thế? Cô cảm thấy rất ngại ngùng với những người lớn trong nhà

"Tôi không vào được đâu, quá muộn, sẽ quấy rầy người nhà anh." Tình Tình cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của anh.

"Vậy em muốn đi đâu?" lần này Mộ Dung Trần không có tức giận, anh cúi đầu hỏi cô.

"Nơi này là nhà của anh, anh quên rồi sao? Nhà tôi không ở nơi này, nhà tôi ở." Tình Tình còn muốn nói nhiều chuyện khác, Mộ Dung Trần không để ý tới cô nữa, ôm người đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói: "nơi này chính là nhà của em." Nơi này đã từng được coi là nhà của cô, nhưng là. Tình Tình biết mình không có cách nào thuyết phục được anh, chỉ có thể im lặng đi cùng anh. Hơn nữa đã trễ thế này, quả thật không nên nói nhiều lời.

Nếu đem mọi người đánh thức, cô thật không biết đối mặt ra sao với bọn họ. Nếu như tối nay nhất định phải ở chỗ này cả đêm, ngày mai cô dậy sớm một chút, thừa dịp mọi người chưa thức dậy rồi đi.

Khi Mộ Dung Trần ôm Tình Tình vào cửa nhà thì người giúp việc đang đứng chờ thấy cô gái bị anh ôm trong ngực làm ngẩn người. Đây không phải là Tiết Tình Tình sao? Thế nào lại về nước rồi? Hay là đang nửa đêm nhìn lầm? Nhưng rõ ràng thế kia mà.

"Thiếu gia, thiếu nữ ả." Mặc dù rất hiếu kỳ, nhưng người giúp việc được huấn luyện kỹ càng luôn luôn ứng biến kịp.

"Không sao, các người nghỉ ngơi đi." Phân phó xong, Mộ Dung Trần ôm Tình Tình thẳng lên lầu. Mà Tình Tình lại chỉ có thể núp ở trong ngực của anh, dùng khí đối đầu chẳng còn đâu cả.

Xong đời, cô cũng biết, về tới nhà Mộ Dung không thể nào không bị người làm phát hiện, ngày mai cô phải làm sao đây?

144. Chương 144: Đại Kết Cục (3.1)

Bọn họ đi vào căn phòng quen thuộc, Mộ Dung Trần dịu dàng đặt Tình Tình lên trên giường lớn mềm mại, sau khi xác định cô nằm thoải mái mới đứng lên.

"Mới vừa rồi bác sĩ nói vết thương không nên dính vào nước, có muốn lau người một chút hay không?"

"Không cần đâu, ngày mai tôi sẽ về nhà của mình." Tình Tình nghiêng đầu không muốn nhìn anh, người đàn ông này thật là quá đáng, bọn họ cũng đã ly hôn, tại sao cứ nhất định phải mang cô trở về nơi này?

Chẳng lẽ anh cho rằng nhất định cô sẽ lên giường cùng anh hay sao? Chuyện tối nay anh làm thật sự là rất quá đáng, chẳng những ngăn trở tất cả đường lui của cô mà còn làm cho cô bị thương, thậm chí không thèm để ý xem cô có tình nguyện hay không đã dẫn cô trở về nhà Mộ Dung.

Tại sao anh lại không hỏi xem ý kiến của cô như thế nào? Hỏi một chút xem rốt cuộc cô có nguyện ý hay không?

Vừa nghĩ tới việc còn có hai ngày nữa là phải có câu trả lời cho Hội Đồng Quản Trị rồi, mà hiện tại cô lại bị thương, chuyện này một chút tiến triển cũng không có, đến lúc đó bọn họ nên làm cái gì đây?

Chẳng lẽ cô phải ở cùng người đàn ông này một buổi tối sao?

Nhưng nếu như một buổi tối có thể đổi về hai tỷ thì người được lợi ở đây phải là cô mới phải chứ? Ở cùng anh một buổi tối mà có thể có hai tỷ, trên đời này kiếm đâu được vụ làm ăn nào tốt như vậy ?

Mà cô vẫn còn ở đây giả vờ thanh cao, có phải đã quá tự kiêu hay không?

Dù sao trước kia cô và anh cũng đã làm nhiều lần như vậy, cũng không phải là lần này đầu tiên? Nếu như anh thật sự muốn thân thể cô như vậy thì cô sẽ cho anh.

Làm lần một lần so với làm một trăm lần cũng không có gì khác nhau.

“Không cần phải lúc nào cũng nhắc đến hai chữ về nhà này, nhà của em là ở chỗ này, có nghe hay không?”. Cô gái này, luôn miệng nói phải về nhà, thật sự khiến cho người nghe thấy phiền lòng.

“Chúng ta đã ly hôn!” Tình Tình không nhịn được lên tiếng phản bác.

“Ai nói đã ly hôn thì nơi này thì không phải là nhà của em?” Mộ Dung Trần lần này ngược lại lại không hề tức giận, anh ngồi ở bên giường đưa tay lên chơi đùa với mái tóc của cô.

Thấy cô rốt cuộc đã yên tĩnh nằm trên chiếc giường này, tim của anh từ trước nay chưa bao giờ thấy thỏa mãn như thế. Vừa nghĩ tới sau này mỗi buổi tối đều có thể ôm cô ngủ, thì liền cảm thấy đó là một chuyện tuyệt diệu đến cỡ nào, anh đã chờ đợi ngày này rất lâu, rất lâu rồi.

Người đàn ông này! ? Dám nói ra những lời như vậy? Thật là phục anh luôn rồi.

” Mộ Dung Trần.” Tình Tình quyết định không tranh cãi với anh về vấn đề này nữa, có nói thêm nữa cũng chỉ là uống công mà thôi. Nên trực tiếp đi vào chủ đề chính rồi.

“Hả?” Anh nghiêng người nằm ở bên cạnh cô nhẹ giọng nói.

“Có phải chỉ cần tôi ở cùng anh một buổi tối là được phải không?” Suy nghĩ một lát, Tình Tình vẫn không kìm được hỏi thẳng.

“Cái gì?” Tay của Mộ Dung Trần đang vuốt ve tóc của cô đột nhiên ngừng lại, gương mặt tuấn tú nhìn thẳng vào cô gái đang nằm trên giường, trong mắt của anh lóe lên một ngọn lửa nho nhỏ, chẳng lẽ là đang tức giận hay sao?

“Lần trước chẳng phải anh đã nói ở cùng anh một buổi tối, thì anh liền cho tôi mượn hai tỷ, có phải thật vậy hay không?” Khi nói ra những lời này, Tình Tình phải xoay mặt sang chỗ khác không dám nhìn anh.

Nói như vậy, giống như cô thật sự đem mình ra trao đổi để kiếm lấy lợi ích rồi, hơn nữa lại còn là bán cho chồng trước của mình nữa chứ. Cô cũng không muốn như vậy, nhưng mà cô cũng không có cách nào khác không phải sao?

Tại sao những lời này lúc nói ra khỏi miệng thì trong lòng lại buồn bực khó chịu như vậy?

” Tình Tình, vì này hai tỷ này nếu có người đồng ý cho em thì em sẽ nguyện ý cho họ hay sao?” Mộ Dung Trần quay mặt của cô sang, ép cô phải đối mặt với mình. Sắc mặt của anh giận đến tái xanh, giọng điệu mặc dù rất nhẹ, nhưng khi nhìn vào mắt anh thì cũng đủ biết, nếu như cô thật dám gạt đầu, thì anh nhất định sẽ bóp chết cô!

Cô gái này, rất biết cách...làm thế nào khiến cho phải anh tức giận.

“Nếu như mà tôi thật sự đáng tiền như vậy thì tại sao lại không chứ?” Anh cho rằng chỉ có anh mới có thể nói ra lời uy hiếp như vậy hay sao? Mặc dù lời của anh hiện tại cũng nhắc nhở cô một điều, nếu như có người đàn ông khác nói rằng muốn cô ở cùng hắn một buổi tối rồi sẽ có hai tỷ thì cô có nguyện ý hay không?

Vì người đàn ông đó là Mộ Dung Trần, cho nên mặc dù rất không cam tâm, nhưng bởi vì người đó là anh cho nên cô mới nguyện ý làm vậy. Tình Tình, không cần phải lừa gạt bản thân mình thêm nữa, thật ra thì cô vẫn rất thích người đàn ông này .

Chỉ là, cô sẽ không để cho anh hài lòng như vậy đâu, phải làm cho anh tức chết mới được!

Bởi vì, thật ra hai năm qua, cô sống cũng không thấy vui vẻ gì.

“Em dám!” Những lời này của cô đã hung hăng khiêu khích Mộ Dung Trần, tuy đã cố gắng đè nén lửa giận của mình nhưng vẫn bị cô khơi lên, nắm lấy đầu vai thanh mảnh của cô để cô nhìn thẳng vào mình: “Em có dám tìm đàn ông đến đây để tôi thử nhìn một chút xem sao!”

Động tác của anh khiến cho hông của Tình Tình bị vịn một cái, khiến cho cô thật là khó chịu, đau đớn và uất ức cùng xông lên đầu.

Nước mắt không kìm được nữa liền tràn mi, sau đó là tiếng nức nở nghẹn ngào. Cô đột nhiên khóc như vậy làm Mộ Dung Trần hoảng hốt hỏi: “Tình Tình? Thế nào? Tại sao lại khóc? Có phải hông lại đau rồi hay không? Để anh xem một chút.”

Nào ngờ, cô chẳng những không ngừng khóc mà ngược lại càng khóc to hơn! Đã vậy cô lại đẩy anh ra không cho anh nhìn vết thương của mình. Hông của cô hiện tại rất đau, nhưng cảm thấy trong lòng còn đau hơn! Vừa đau lại vừa uất ức.

Anh lại hung dữ với cô như vậy!

Hung dữ như vậy chẳng khác gì giọng điệu của các đại cổ đông ngày đó trong cuộc họp đại hội cổ đông đặc biệt gây khó khăn cho bọn họ. Cô cũng không muốn như vậy! Ai ngờ được công ty lại xảy ra chuyện như thế chứ? Cô lại chưa từng có nửa điểm kinh nghiệm trong quản lý kinh doanh, nên đối với những câu hỏi kia của đều không trả lời trôi chảy được.

Nếu như không phải Tiết Thiệu Trạch còn phải chăm sóc mẹ cô, nếu không phải hiện tại trên danh nghĩa công ty đứng tên của cô và con traithì sao cô phải chịu uất ức làm khó mình như thế.

Cô vẫn cho rằng cuộc sống của mình từ ngày đó về sau sẽ không liên quan đến anh nữa! Ai biết được bởi vì nguyên nhân này mà bọn họ lại lần nữa quẩn quít ở cùng một chỗ như thế này?

”Này, đừng khóc nữa có được hay không? Nếu quả như thật chỗ kia bị đau thì uống thuốc giảm đau vào có được hay không?” Thấy cô khóc thành ra như vậy, tim của anh cũng như muốn vỡ ra, chỉ hy vọng cô sẽ không khóc nữa.

”Anh khi dễ tôi, tại sao anh lại khi dễ tôi như vậy?” Cô vừa nói vừa khóc.

”Anh có khi dễ em bao giờ đâu?”

”Có, anh đang khi dễ rồi đấy thôi, rõ ràng là đã có người khác, tại sao còn phải khi dễ tôi như vậy?” Vừa nghĩ tới cú điện thoại kia, Tình Tình càng thấy đau lòng.

Mỗi lần nghĩ đến sự kiện đó, trong lòng cô liền đặc biệt, đặc biệt khó chịu!

”Tình Tình, anh không có người khác, thật sự không có. Anh chỉ muốn em ...”

Vừa dụ dỗ vừa hôn lên những giọt nước mắt kia của cô, trong giọng nói lộ rõ vẻ cứng chiều hết mực.

Kể từ khi ở cùng cô, những phụ nữ khác căn bản không lọt được vào mắt của anh, cho dù có xinh đẹp đến mấy, có yêu anh bao nhiêu đi nữa thì tất cả đều không có tác dụng. Trong mắt của anh trừ cô ra đã không chứa nổi những người khác nữa rồi.

Nhưng phải làm sao cô mới có thể tin tưởng đây? Tại sao cô lại cho rằng anh có người khác? Đây đã là lần thứ hai cô nói ra điều này, xem ra, ngày mai phải điều tra một phen mới được.

Nếu để cho hiểu lầm này kéo dài nữa thì con đường hòa hợp của bọn họ cũng sẽ bị kéo dài theo!

”Anh gạt người!” Cô liếc nhìn anh, trong hốc mắt còn đọng nước mắt.

“Anh chưa bao giờ gạt người.” Anh hôn lên những giọt nước mắt kia của cô. Dù là có chút lừa gạt nhưng đều xuất phát từ ý tốt, không thể gọi là lừa gạt được.

”Em không muốn đi mở đại hội cổ đông đâu.”

“Không sao, giao cho anh là được rồi.”

“Em không muốn với ngủ với anh.”

“Anh ngủ với em là được!”

Một mỗi cả một ngày, cộng thêm lưng bị đau, lại vừa khóc lóc một hồi, chuyện của công ty cũng coi như được giải quyết hết, Tình Tình liền rì rầm vài tiếng rồi từ từ ngủ thiếp đi. Nhưng trong lúc ngủ lại mơ hồ đem chuyện để ý nhất cất giấu trong đáy lòng cứ thế nói ra.

“Em không muốn anh ở chung một chỗ với người khác.”

“Đồ ngốc, không có phụ nữ khác, chỉ có em thôi. Ngủ đi!”

Cả người Tình Tình xụi lơ tựa vào trên người Mộ Dung Trần ngủ thiếp đi, mà tay của anh vẫn đang mơn trớn ở sau lưng cô, dịu dàng an ủi.

145. Chương 145: Đại Kết Cục (3.2)

Sáng sớm hôm sau, Tình Tình không thể ngờ được cô bị Mộ Dung Trần ôm vào trong ngực thế nhưng lại ngủ rất ngon đến tận khi trời sáng mới tỉnh, mà cái người tối hôm qua ôm cô ngủ, lúc này đã sớm không thấy bóng dáng đâu hết.

Cô đưa mắt quan sát khắp mọi nơi, trong căn phòng quen thuộc, chỉ có một mình cô ở đây mà thôi.

Kéo chăn trên người ra, muốn ngồi dậy, lại phát hiện khi nằm thì hông không đau, nhưng vừa cử động thì lại động đến chỗ bị thương vì vậy đành phải nằm lại trên giường.

Đưa tay sờ sờ vào chỗ đau kia, chỗ bị sưng tối hôm qua hình như cũng tiêu đi nhiều, nhưng mà vẫn rất đau, chắc phải mấy ngày nữa mới có thể tốt hơn được.

Chỉ là, bây giờ không phải là lúc lo lắng đến việc đau lưng, cô nằm ở trên giường, nhìn đồng hồ trên tường, chợt nghĩ đến lúc này mọi người trong nhà Mộ Dung nhất định đã dậy rồi, hơn nữa tối hôm qua người giúp việc trong nhà thấy Mộ Dung Trần ôm cô trở về nên đoán chẳng mọi người đã sớm biết hết rồi.

Trời ạ, cô còn chưa chuẩn bị xong tâm lý để đối mặt với bọn họ, hơn nữa, tối hôm qua nàng ném em trai của Mộ Dung Trần sang một bên sau đó lại bị Mộ Dung Trần lôi đi nên quên mất không gọi điện thoại cho cậu ta, hi vọng là cậu ta sẽ không tức giận?

Nghĩ đến đây Tình Tình liền thử ngồi dậy, nhưng lại thấy vô cùng đau đớn, đau đến trắng bệch cả mặt.

Chỉ là hiện tại cô không thể quản được nhiều như vậy, gắng gượng chống người lên tựa vào đầu giường, thử tìm trong phòng quần áo tối hôm qua cô mặc tối. Vì sau khi ngồi dậy cô mới phát hiện ra trên người mình không biết đã thay áo ngủ từ lúc nào rồi.

Nhưng tìm một lúc lâu, lại không phát hiện quần áo của mình ở đâu, cũng không thấy túi của cô đâu cả, xem ra muốn gọi điện thoại phải bước xuống giường rồi.

Chỉ là, cứ nghĩ đến chuyện xuống giường sẽ lại chịu đau đớn thì cả người liền muốn đổ mồ hôi lạnh.

Đang lúc không biết làm sao thì lại nghe thấy tiếng mở cửa phòng:” Mộ Dung Trần.”

“Thiếu phu nhân, cô dậy rồi sao?” Người tới lại không phải là người đàn ông mà cô muốn tìm mà là chị Ngọc trước kia vẫn chăm sóc cho cô.

“Chị Ngọc.” Tình Tình lễ phép gọi một tiếng, bọn họ thế nào vẫn còn gọi cô là thiếu phu nhân cơ chứ? Chỉ là hiện tại cô không có tâm tình quản việc bọn họ gọi mình là gì mà chỉ nghĩ đến việc phải nhanh chóng rời khỏi nhà Mộ Dung.

“Thiếu phu nhân, thất lưng của cô không được tốt, Thiếu gia đã giao phó không được để cô ngồi dậy. Đợi lát nữa bác sĩ tư còn tới khám.” Chị Ngọc thấy cô muốn ngồi dậy liền vội vàng tiến lên đỡ cô nằm xuống, đồng thời lên tiếng ngăn cản.

“Chị Ngọc, tôi còn có chuyện, phải lập tức đi ngay.” Mộ Dung Trần thật sự cho rằng có thể giữ cô ở trong nhà này hay sao?

“Thiếu phu nhân, cô đã lâu chưa có trở về, còn phải đi tới nơi nào? Huống chi bây giờ thân thể cô như thế thì đi như thế nào được?”. Chị Ngọc thật sự là không hiểu thiếu phu nhân ra nước ngoài đi học đã mấy năm thật vất vả mới trở lại, sao lại bảo phải đi khỏi đây?

“Đúng vậy, Tình Tình, cũng đã về đến nhà lại còn muốn đi nơi nào?” Một giọng nói ôn hòa từ cửa vang lên, là mẹ chồng của cô Thái Chi Lan.

“Phu nhân.” Chị Ngọc thấy Thái Chi Lan đến liền đứng dậy lễ phép chào.

” Ừ, chị cứ đi xuống bếp mang canh hầm cách thủy lên đây. Đợi lát nữa bác sĩ tư tới cứ bảo ông ấy trực tiếp lên trên này.” Thái Chi Lan liền phân phó đầu vào đấy.

“Dạ, phu nhân.” Chị Ngọc nhận lệnh liền đi ra ngoài.

” Mẹ.” Tình Tình rối rắm thật lâu, rốt cuộc vẫn quyết định gọi mẹ chồng trước đây của mình một tiếng ‘ Mẹ ’. Dù sao năm đó Thái Chi Lan đối với cô cũng rất tốt, mà sau khi cô chia tay với Mộ Dung Trần cũng không gọi cho bà một cuộc nào, bây giờ nghĩ lại, trên nhiều phương diện quả thật còn rất thiếu sót.

“Con xem con này, đi một chuyến ra nước ngoài mà đi thật nhiều năm không trở lại, khiến mẹ cũng thấy lo lắng. Hình như là gầy đi không ít, chắc là ở bên kia ăn uống được không tốt rồi? Nhưng sao A Trần mỗi lần đi thăm con về lại đều nói là con rất tốt. Con cũng thật là, lâu như vậy cũng không gọi ẹ, hiện tại việc học đã xong rồi thì cũng nên trở lại. A Trần cũng không cần phải thường chạy sang bên này bên kia. Trở lại là tốt rồi!”

Thái Chi Lan kéo tay của cô nói một tràng , nghe xong Tình Tình thấy vô cùng thắc mắc. Tại sao mọi người trong nhà Mộ Dung hình như đều cho rằng cô và Mộ Dung Trần không có chuyện gì, đều coi như không biết chuyện bọn họ đã ly hôn?

Hơn nữa, nghe Thái Chi Lan nói, Mộ Dung Trần vẫn thường xuyên đi thăm cô? Làm sao có thể chứ? Kể từ ngày đó sau khi cùng anh nói chuyện ly hôn, bọn họ không hề gặp mặt, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không có.

Nhưng nhìn dáng vẻ của bà giống như không biết là bọn họ đã ly hôn, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ Mộ Dung Trần không nói cho bọn họ biết hay sao?

Anh hiện tại lại không có ở đây, không lẽ cô lại phải theo chân bọn họ nói rõ ràng thật ra thì cô đã sớm không còn là con dâu của nhà Mộ Dung rồi? Nghĩ như vậy lưng lại thấy đau rồi, đầu lại còn đau hơn.

” Mẹ, thật xin lỗi, con.” sắc mặt Tình Tình tái nhợt đi, muốn giải thích nhưng rồi lại không biết nói từ đoạn nào.

Nếu như bọn họ biết cô và Mộ Dung Trần đã ly hôn, mà cô lại còn sống nhờ nhà cháu trai của họ thì không biết lại nổi lên sóng gió gì.

” Sao phải xin lỗi mẹ chứ? Nhà Mộ Dung chúng ta cũng không cần một người phụ nữ ra ngoài xuất đầu lộ diện. Chỉ là, A Trần nói cũng đúng, các con vẫn còn trẻ nên luôn muốn theo đuổi mơ ước của mình, học nhiều cũng không phải là chuyện xấu. Nhưng sao ba con lại đem chuyện công ty lớn như vậy ném ột mình con như thế? Thật là mệt mỏi mà! Về sau chuyện của công ty con không cần phải lo nữa để cho đàn ông bọn họ xử lý là tốt rồi. Không cần phải lo lắng, a trần nhất định sẽ xử lý tốt chuyện của công ty nhà con.”

“Mẹ, con biết rồi.”Thì ra là sáng sớm anh đã phải đi xử lý chuyện của công ty rồi, không trách được không nhìn thấy người đâu.

Tình Tình cũng không thể chen vào câu nào, chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời, làm cho sự hiểu lầm càng sâu hơn.

” Biết là tốt rồi, sau này phải bồi bổ thân thể cho tốt, A Trần cũng không còn trẻ nữa, các con cũng nên sinh con đi thôi.”

” Mẹ, chúng con.” Tình Tình thật sự là không thể trả lời, bọn họ đã có con, nhưng.

” Được rồi, đừng trách mẹ thúc giục các con, ông nội cũng trông mong được bế cháu nội lâu rồi! Bây giờ phải trông cậy vào con và A Trần rồi. Anh cả các con kết hôn đã hai năm rồi, cũng không chịu sinh con, thật là tội muốn chết mà.”

“Mẹ.”

Đang lúc Tình Tình không biết ứng đối như thế nào thì ở cửa lại truyền tới tiếng gõ cửa, tiếp đó là một giọng nói rất dịu dàng mà trẻ tuổi, Tình Tình liền sửng sốt, cũng xác định mình chưa từng nghe qua giọng nói này bao giờ, chẳng lẽ là?

” Thủy Tinh, vào đây.” Thái Chi Lan nghe được liền vui vẻ gọi, sau đó quay sang cười với Tình Tình nói: ” Chị dâu của con tới đây.”

Chị dâu? Chính là vợ của Mộ Dung Kiệt?

“Mẹ. Em dâu đã tỉnh rồi à?”

Mọi người thường nói nghe tiếng liền biết ngay người như thế nào, quả nhiên không sai. Tình Tình quan sát tỉ mỉ cô gái vừa mới vào phòng, tuổi chắc cũng xấp xỉ tuổi của cô, trang sức trang nhã, phối hợp váy ngắn vàng nhạt, mái tóc xoăn dài được búi lên, chỉ thả vài sợi buông xuống dưới, dịu dàng động lòng người, người thật giống như cái tên Thủy Tinh của cô ấy, óng ánh trong suốt.

“Chị dâu.” Tình Tình nằm ở trên giường chỉ có thể thuận theo thế cục mà gọi một tiếng ‘chị dâu.’

Cả một ngày này, Tình Tình lúc nào cũng ở trong trạng thái rối rắm mông lung.

Trừ Thái Chi Lan và Thương Thủy Tinh sớm tới thăm cô, kế tiếp là bác sĩ tư dẫn theo y tá tới đây giúp cô làm vật lý trị liệu, sau khi ngủ trưa thì tất cả người nhà Mộ Dung trừ lão thái gia đi lại bất tiện đành ở ngoài, thì đều đến phòng thăm hỏi cô trong đó còn bao gồm cả Mộ Dung Cẩm người mà trước kia không mấy thân thiện.

Cho đến khi tất cả mọi người ra về, trong phòng đã yên tĩnh lại, rốt cuộc cô cũng nhận được điện thoại của em.

“Chị, hôm nay anh rể cùng với em đến công ty mở cuộc họp đại hội cổ đông, những lão gia hỏa kia sau khi thấy anh rể đều im lặng không dám nói gì, anh rể thật là lợi hại.”

” Dương Dương, công ty hiện tại không sao chứ?”Hôm nay sau khi làm vật lý trị liệu, thất lực của Tình Tình đã tốt hơn rất nhiều, hiện tại nghe điện thoại cũng có thể nằm nghiêng không đau nữa.

“Có anh rể ở đó thì có thể có chuyện gì được? Chị, em đã gọi điện thoại cho ba, chị cứ thoải mái ở nhà mà dưỡng bệnh.”

“Thẩm Diệu Dương, em nói cái gì vậy?”Vừa nói anh rể vừa nói ở nhà, làm cho người ta nghe không hiểu lắm mới là lạ.

“Được rồi chị, chị cũng nên tha thứ cho anh rể đi, sống ở bên cạnh anh ấy, không nên buồn phiền nữa.”

Một người phụ nữ, tốt đẹp nhất chính là có một bờ vai vững chãi để dựa vào, nếu ngày ngày lại muốn xông pha chốn thương trường tuy trở thành nữ cường nhân làm cho người ta khâm phục nhưng cũng không phải người nào cũng có thể làm được, mà thường thường phần lớn về mặt gia đình sẽ không được hạnh phúc.

“Thẩm Diệu Dương, chị không muốn nói với nữa. Gặp lại sau.”Người khác hiểu lầm còn chưa tính, ngay cả em trai cũng nói cô như vậy, thật sự là tức chết mà.

Sau khi Tình Tình trực tiếp cắt đứt điện thoại liền nhớ đến từ hôm qua tới giờ cô vẫn chưa gọi điện thoại cho con trai, thật là nhớ chàng trai nhỏ của mình, nhưng lúc này mà gọi sang thì chắc chắn bảo bối vẫn chưa thức dậy! Thôi, để tối nay gọi!

Nhưng kéo dài tới tận mười giờ tối, Tình Tình cũng vẫn không có cơ hội gọi điện thoại cho con trai, bởi vì Mộ Dung Trần đã về.

“Anh muốn làm gì?”Người đàn ông này, vừa về tới nhà liền đem cô đi tới phòng tắm là có ý gì?

“Ngày hôm qua cũng không được tắm, không thấy khó chịu sao? Anh đã hỏi bác sĩ rồi, có thể tắm được, cẩn thận một chút là được rồi.” Không để ý tới cô gái nhỏ trong vẫn còn đang giãy giụa như có như không, tâm tình của anh hiện tại rất tốt.

“Tôi không muốn anh tắm cho tôi! Anh tìm người khác tới đây đi.” Bất đắc dĩ bị ép buộc cô chỉ có thể vươn hai tay ôm lên cổ của anh, để tránh bị ngã xuống.

“Thân thể của em chỉ có thể cho anh nhìn, cho dù là nam hay nữ đều không được.” Kháng nghị không có hiệu quả, anh liền ôm cô đi vào phòng tắm đã chuẩn bị xong xuôi.

” Mộ Dung Trần, anh không thể làm như vậy. Người đàn ông này đã bắt đầu cởi quần áo của cô rồi, cô làm sao có thể dưới ánh đèn sáng rực cởi hết quần áo trước mặt chồng trước được, dù đã chuẩn bị tâm lý cùng anh như vậy.

“Tình Tình, anh chỉ muốn giúp em tắm mà thôi, tạm thời không có ý gì khác, ừm, tuy nhiên nếu em muốn anh làm chuyện khác thì cũng có thể, anh sẽ từ từ.” vừa nói anh vừa nhanh chóng cởi hết quần áo của cô ra.

“Ai muốn làm chuyện khác với anh, tay của anh không nên lộn xộn.”

“Anh đang giúp em tắm, nếu không chạm vào thì tắm thế nào được?”

“Anh không được chạm vào chỗ đó, ah!” Tiếng thét chói tai bên trong phòng tắm vang lên, nếu như không phải hiệu quả cách âm tốt, nhất định sẽ có người cho là đã xảy ra án mạng.

“Chạm vào chỗ nào? Chỗ này hay là chỗ này.”

Khi Tình Tình mệt mỏi, toàn thân mềm nhũn không có tí sức lực nào được ôm ra từ trong phòng tắm về giường thì đã là chuyện của một canh giờ sau.

“Như vậy có được tính là đang bồi thường cho anh hay không?” Rõ ràng là đang rất mệt mỏi, thất lưng lại càng đau, nhưng Tình Tình vẫn không ngủ được, vì tên đàn ông khốn kiếp vẫn còn ôm cô thật chặt không thả.

“Không tính.” Tạm thời lấy được thỏa mãn người đàn ông kia khẽ cắn vào vành tai nhỏ nhỏ của cô. Cô tưởng như vậy mà đã xong sao, anh căn bản còn chưa có hành động thực tế nào? Dựa vào tay trái tay phải của anh, như vậy thì tính thế nào được?

“Anh thật là quá đáng, đã làm còn nói không tính là sao.” Muốn đưa tay lên để đánh anh nhưng lại không có tí hơi sức nào. Trình độ vô sỉ của người đàn ông này cô cuối cùng cũng cảm nhận được rõ ràng.

Mặc dù sợ thất lưng của cô vẫn còn đau không thật sự làm, nhưng anh lại ở trước mặt cô để cho người anh em của mình bắn ra trên người cô nữa, như thế mà không quá phạm là gì?

Trong nháy mắt đó thể diện liền bị ném chết hết!

“Bảo bối, chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, cái gì gọi là thật sự em còn không hiểu hay sao?”

“Mộ Dung Trần, anh thật là quá vô sỉ.”

“Anh chỉ vô sỉ với em mà thôi.”

“Gạt người.” Anh căn bản còn có phụ nữ khác cơ mà? Nghĩ đến đây, Tình Tình lại thấy lòng của mình đặc biệt khó chịu.

“Tình Tình.” Cô làm sao lại không tin anh như vậy? Chờ anh kéo Mộ Dung Kỳ trở lại đây, nhất định sẽ khiến cho cô tin tưởng. “Tin tưởng anh, được không? Anh chỉ muốn một mình em mà thôi.”

“Còn Đơn tiểu thư thì sao?” Ngẩng mặt lên, rốt cuộc cô vẫn phải đem đề ý trong mình nói ra.

“Đơn Tuệ Ngữ? Liên quan gì tới cô ấy?” Chẳng lẽ cô cũng nhìn thấy những tin tức anh cố ý để cho người ta tung ra sao? Nếu cô ấy nói vậy thì có phả là đang ghen với Tuệ Ngữ hay không?

“Nhà Mộ Dung các anh không phải muốn kết thân với Đơn gia hay sao? Thật là một hoàn chỉnh! Xin hỏi Mộ Dung thiếu gia, lúc nào thì tôi có thể đi khỏi đây?”

Cô nói như vậy là hợp lý hợp tình Thật sự là quá đáng. Nếu không có lửa làm sao có khói, nếu như bọn họ không phải có cái gì thật sự, thì cánh nhà báo dám viết như vậy sao?

“Đi? Đi tới nơi nào?” Nghe cô nói muốn đi lần nữa, Mộ Dung Trần lần này cũng không tức giận, ngược lại lại cúi đầu mỉm cười: “Đừng quên, anh đã cho em mượn hai tỷ, hiện tại nửa điểm lợi tức còn không chưa thu hồi được tí nào? Nếu không, cho anh ăn thêm chút ngon ngọt có được hay không?”

Dứt lời, một lòng nhiệt tình lại lên cao, bàn tay từ dưới nách của cô trực tiếp đưa tới.

“Ừm, tôi mới không cần.”

“Không, em phải cần. Mới vừa rồi làm cho em thư thái như vậy, có phải em cũng nên báo đáp anh một chút hay không?”

Đây cũng không phải là hỏi thăm, mà là trực tiếp hành động! Ở trên giường của anh, cô căn bản không có chỗ để trốn.

Ai nói làm chuyện biến thái như vậy chỉ có thể dùng một phương thức chứ?

146. Chương 146: Đại Kết Cục (3.3)

Chuyện của Tiết gia có sự tham gia của Mộ Dung Trần khôi phục rất nhanh, bắt đầu vận hành bình thường, cổ phiếu của công ty sau một thời gian làm việc đã khôi phục giá trị trên thị trường, hơn thế lại còn không ngừng đi lên, bởi vì trong giới thương mại có tin đồn, tập đoàn Mộ Dung sẽ sát nhập với Tiết thị, chỉ chưa chính thức tuyên bố ra ngoài mà thôi. Nhưng chuyện thiên kim của Tiết gia đã kết hôn với Tứ thiếu gia nhà Mộ Dung đã là chuyện của bốn năm trước đây, mấy năm này mặc dù có tin đồn hai người thật ra đã sớm đường ai nấy đi, nhưng sự thật cũng đã chứng minh, hai người bọn họ vẫn còn ở cùng nhau, bằng không Mộ Dung Trần làm sao có thể sẽ thay Tiết Tình mở cuộc họp đại hội cổ đông được?

Mà sau khi Tình Tình biết công ty không có việc gì vẫn bị buộc ở lại nhà Mộ Dung , mọi người trong nhà đối với cô cũng rất tốt, tốt đến mức làm cho cô cảm thấy mình căn bản vẫn chưa ly hôn với Mộ Dung Trần.

Bao nhiêu lần cô định mở miệng giải thích nói ra sự thật là bọn họ đã không có quan hệ gì nữa nhưng khi há miệng cũng không biết nói thế nào.

Một tuần lễ trôi qua, thất lưng của cô đã không có việc gì, nếu vậy cô cũng không thể ở lại nhà Mộ Dung nữa sao? Cô không có lý do gì để lưu lại đây cả?

Mặc dù lần này anh đã giúp cô một việc lớn như vậy, nhưng cô cũng đã ngủ cùng một tuần lễ cũng coi như là báo đáp rồi, hơn nữa nên làm hay không nên làm cũng đã cố gắng hết sức rồi, nếu đi cũng không coi là bội ước được?

Nhưng khi nói muốn đi, tâm lại bị vây khốn.

Cô biết là mình không thể rời khỏi anh được. Nhưng bọn họ đã ly hôn nếu tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa. Mấy ngày nay, mặc dù anh vẫn dịu dàng săn sóc nhưng cũng không có nói yêu cô.

Có lẽ anh sẽ không nói yêu cô đâu? Còn cô thì lại không dám chủ động theo đuổi một người đàn ông.

Tối hôm qua, lúc chuẩn bị ngủ cô đã hỏi anh, lúc nào thì để cho cô rời khỏi đây, thế nhưng anh lại chặt chẽ ôm lấy cô nói: “Vĩnh viễn không thả.”

Vĩnh viễn không thả này là có ý gì? Chẳng lẽ anh muốn cùng cô phục hôn sao?

Thôi, không suy nghĩ nữa. Mặc kệ như thế nào thì hôm nay cô cũng phải về nhà một chuyến, mấy ngày nay cô vẫn cố chịu đựng không gọi điện thoại cho tiểu bảo bối của mình, thật sự thấy rất nhớ con trai.

Nghĩ vậy Tình Tình liền đi tới tủ treo quần áo. Mấy ngày nay, cô bị buộc nằm ở trên giường ngay cả ngày không ra khỏi cửa, cho nên trên người vẫn mặc quần áo ở nhà, nhưng mà hiện tại phải ra ngoài nên không thể mặc lại bộ lễ phục mỏng manh của đêm hôm đó được? Như thế sẽ bị lạnh chết .

Cô nghĩ, không biết quần áo của cô ở đây có còn không? Không biết sau khi cô đi Mộ Dung Trần có sai người vứt hết toàn bộ quần áo của cô đi không?

Mang theo nghi ngờ, Tình Tình kéo ngăn tủ ra, một dãy quần áo chỉnh tề ngay ngắn xuất hiện ngay trước mắt, từ quần áo mặc ở nhà đến ra ngoài ra tất cả đều có, giống như cô chưa từng rời khỏi đây vậy.

Hốc mắt liền nóng lên.

Mặc dù bọn họ đã ly hôn, nhưng là trong phòng của anh vẫn còn cất giữ mọi thứ trước kia của cô, như vậy có phải đại diện cho việc anh còn yêu cô hay không?

Trong đầu đang hỗn loạn, sau khi mặc quần áo tử tế, Tình Tình lại không lập tức rời khỏi căn phòng này, đưa mắt nhìn khắp phòng, lại nhìn tới chỗ trước kia cô hay ngồi người ngồi ở đó liền không nhịn được đi tới.

Thay đổi lớn nhất của chỗ này chính là có thêm một giá sách, phía trên xếp đầy các loại sách về quản lý tài chính. Công việc của anh bận rộn như vậy lại còn có thời gian để đọc sách sao?

Tình Tình tò mò đi tới lấy ra mấy quyển sách dày cộm nặng nề lật đi lật lại, liền kinh ngạc phát hiện sách chẳng những được xem qua thậm chí bên trong có vài chỗ còn viết chú giải nữa, nhìn chữ viết rồng bay phượng múa, không khó nhìn ra được chính là chữ của anh.

Sau khi cất vào chỗ cũ xong, Tình Tình lại chú ý tới ở tầng phía cùng của giá sách lại bày rất nhiều sách về thiết kế. Lần trước khi ở phòng làm việc của anh đã thấy rất kinh ngạc, không nghĩ tới ở trong nhà anh cũng có sách này? Chẳng lẽ anh muốn đổi nghề sao?

Mấy anh biết nhà Mộ Dung hình như cũng không có ai học kiến trúc vì chẳng có gì liên quan đến nghề nghiệp của họ cả?

Tình Tình muốn đưa tay lấy một quyển trong số đó, lại phát hiện mình với không tới, người so với người thật khác biệt, thật sự làm cho người khác tức chết mà. Bình thường người người đàn ông kia tiện tay là có thể với được còn cô thì lại phải chật vật lấy cái ghế nhỏ ở trên ban công trèo lên mới lấy được nó.

Vừa rút ra một quyển sách mà cô tương đối có hứng thú, đang muốn mở ra xem thì lại thấy túi giấy kẹp ở giữa quyển sách rơi xuống đất.

Tình Tình không kịp mở quyển sách trên tay, từ trên ghế liền nhảy xuống, ngồi xổm trên đất để nhặt cái túi đó lên, ai ngờ miệng túi tài liệu lại không niêm phong kỹ, tài liệu bên trong cứ thế lộ ra ngoài.

Tình Tình đang muốn đem tài liệu nhét vào, nhưng khi mấy chữ to đùng trên tài liệu liền đâm vào mắt cô: “Giấy thỏa thuận li hôn” ?

Giấy thỏa thuận li hôn của Bọn họ tại sao lại ở chỗ này chứ? Chẳng lẽ anh lại không mang đến cơ quan công chứng làm thủ tục sao? Năm đó luật sư Cổ chỉ nói cô ký tên lên đó còn những thứ khác thì không cần phải để ý đến, cô cũng cho rằng với năng lực của nhà Mộ Dung thì thủ tục li hôn nho nhỏ này làm sao có thể gây khó khăn được?

Nhưng tại sao phần thỏa thuận kia lại ở chỗ này? Hơn nữa còn kẹp ở tầng trên cùng của giá sách.

Vô số nghi vấn quay mòng mòng ở trong đầu, Tình Tình cũng không tìm chế được nữa đưa tay rút hết tài liệu bên trong ra, lật tới tờ cuối cùng, liền nhìn thấy chữ ký quen thuộc thấm đẫm nước mắt của mình, không sai, đúng là tờ giấy cô đã ký tên khi ở San Francisco.

Lại tiếp tục lật từng tờ từng tờ, mỗi khi lật sang tờ khác, sắc mặt của cô lại càng nặng nề, cho đến tờ cuối cùng, thì tức giận dùng dùng đứng lên, cầm trên tay hai phần tài liệu giống nhau như đúc nhét vào trong túi.

Mộ Dung Trần, tên khốn đáng chết này!

Xem ra không cần phải để ý tới lễ nghi nữa rồi, Tình Tình đi giày vào, cầm túi tài liệu kia lên vội vàng chạy ra khỏi phòng, ngay cả khi người làm trong nhà chào hỏi cô cũng không để ý trả lời một tiếng.

“Quản gia Cổ, lập tức gọi cho tôi một chiếc xe, tôi muốn đi ra ngoài.” Chạy đến lầu một Tình Tình liền nói với đối với Quản gia Cổ đang kiểm tra công việc.

“Thiếu phu nhân muốn đi đâu?” Quản gia Cổ lập tức ý bảo người bên cạnh xuống chuẩn bị xe.

“Đi công ty tìm Mộ Dung Trần.”

Quá đáng, thật sự là rất quá đáng!

Xe một đường thẳng tiến đi đến tập đoàn Mộ Dung, đã có kinh nghiệm từ lần trước, nên thư kí chỗ đại sảnh rất cuộc cũng nhận ra được Tình Tình. Hơn nữa từ trong miệng của Chương tài tử cô ta dĩ nhiên biết được người nghe danh không thấy mặt kia chính là phu nhân của Tổng giám đốc, thấy cô tức giận đằng đằng chạy vào, họ lập tức ý sai nhân viên bảo an mở thang máy chuyên dụng, để cô đi lên.

Một đường đến thẳng phòng làm việc của anh đều thông suốt, nhưng lúc Tình Tình xông vào cửa thì lại nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên do cửa không khóa chặt.

Dương Dương tới nơi này làm gì? Tức giận trong lòng liền bị lòng hiếu kỳ chiến thắng.

“Anh rể, lần này thật sự cảm ơn anh.” Ngồi ở trước mặt Mộ Dung Trần chính là Thẩm Diệu Dương, trên tay giơ tấm chi phiếu vừa mới nhận từ trong tay của anh rể mình, gương mặt cười đến rực rỡ sáng lạn.

“Ở trên thương trường, không có gì gọi là cảm ơn, chỉ có thể nói là ‘hai bên cùng có lợi.’” Mộ Dung Trần chỉ cười nhạt hỏi: “Thế nào, thật sự đối với kinh doanh không có hứng thú à?”

“Thôi đi, anh rể, em chỉ có hứng thú với việc nghiên cứu thôi. Vốn giáo sư của bọn em còn đang đau đầu tìm nhà tài trợ cho đề tài nghiên cứu, nhưng hiện tại đã có đầy đủ kinh phí, có thể toàn lực triển khai rồi.”

Đây là đề tài nghiên cứu về cách chống lại bệnh ung thư, nếu như thành quả nghiên cứu sau khi ra ngoài có thể áp dụng trong trị liệu lâm sàng thì cũng chính là tạo phúc cho nhân loại. Nhưng tiến trình này vẫn còn rất dài.

“Anh đã nói rồi, thành quả nghiên cứu này nếu được áp dụng vào thực tế thì chỉ có thể của tập đoàn Mộ Dung.” Mộ Dung Trần xoay xoay trên tay cái bút ngòi vàng đắt giá. Nếu như thành quả này tập đoàn Mộ Dung nắm độc quyền thì lợi nhuận thu được có thể vượt xa cái giá anh đã bỏ ra.

“Anh rể, anh thật là thông minh, đã sớm tính ra thành quả này bán cho công ty của các anh thì có thể không đơn giản chỉ là hai tỷ thôi đâu.”

Hai tỷ? Là có ý gì? Tình Tình cắn môi tiếp tục nghe tiếp.

“Cậu cho rằng tôi rảnh rỗi như vậy, sẽ làm chuyện không có lợi hay sao?”

“Anh rể, cái gì gọi là không công chứ! Ít nhất thì chị em đã tự động trở lại bên cạnh anh không phải sao? Anh quả nhiên là điên rồi. Ngay cả cha em cũng bị tính kế, nếu như mà ông ấy biết rõ người quản lý chuyên nghiệp kia lại là người của anh thì sẽ bị tức chết mất.”

“Không làm như vậy thì sao giống như thật được?” Mộ Dung Trần nhẹ nhàng nhún mày. Chỉ là, Tiết Thiệu Trạch khẳng định không phải ngồi đó chờ bị tính kế được, không phải là ông không phát hiện ra, mà là đang nhìn anh muốn làm gì thôi ?

“Anh rể, anh thật quá độc ác!” Hai tỷ này căn bản là tiền của công ty của cha anh, lại bị anh lấy ra mượn hoa hiến Phật. Nhưng cậu ta không ngại, bởi vì cậu ta chưa bao giờ nghĩ lấy từ cha mình một khoản tiền lớn như vậy, hiện tại lấy từ tay anh rể thấy thuận tay hơn nhiều.

Hơn nữa còn không cần phải cảm ơn Tiết Thiệu Trạch!

” Nên học nhiều một chút nữa?”

“Anh rể, nếu như không phải thời gian gấp gáp thì em nhất định sẽ ở bên cạnh học hỏi nhiều hơn một chút.”

Vừa dứt lời, cửa bùm một tiếng bị đẩy ra thật mạnh, sắc mặt của hai người đàn ông đồng thời đều thấy khản trương.

“Thẩm Diệu Dương, em phải học anh ấy cái gì? Học làm thế nào để tính kế chị của mình sao?”

Tình Tình chưa từng bao giờ nghĩ đến nguy cơ của công ty lại là do tên khốn kiếp Mộ Dung Trần này thiết kế nài, để cho cô phải ngoan ngoãn chủ động đưa tới cửa.

Cô sao lại gấp gáp chạy về đây, thay ba mình đi cầu cạnh anh ta để vay tiền, sau đó ngay cả người cũng để cho anh ta ăn hết không còn một mảnh, cuối cùng thì sao cũng chỉ là chuyện cười không phải sao? Anh ta nhất định đang chê cười cô, cười cô sao lại ngu ngốc như vậy?

“Chị, sao chị lại đến đây?” Thẩm Diệu Dương đứng lên nhìn sắc mặt của chị gái đang tái xanh lại, đứng là người định không bằng trời định? Đúng là tai vách mạch rừng?

“Chị không đến, làm sao biết được mình giống y như con ngốc bị người ta xoay vòng vòng như vậy?” Vốn cho là thỏa thuận li hôn đã đủ quá mức rồi, không nghĩ tới chuyện ở phía sau còn quá mức hơn?

Tên khốn Mộ Dung Trần này đúng là gian thương, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện lừa gạt cô nữa đây? Nghĩ Tiết Tình cô là người dễ bắt nạt đúng không? Mặc cho anh ta tùy ý xoa nắn sẽ không lên tiếng đúng không?

“Tình Tình. . . .” Mộ Dung Trần đứng lên, thấy trong tay cô đang nắm thật chặt cái túi tài liệu trông rất quen mắt, sắc mặt liền đại biến .

Làm người có lúc cũng không thể quá mức tự tin, bằng không ông trời cũng sẽ chơi đùa lại, khiến khóc không ra nước mắt, muốn chết cũng không thể!

“Chị, có phải chị đang muốn trách anh rể. . . .” Thẩm Diệu Dương cẩn thận quan sát sắc mặt đang tức giận đùng đùng liền lặng lẽ cầm chi phiếu để ra sau lưng.

“Không trách anh ta, vậy phải trách em sao? Sao chị thế lại quên mất dù thế nào em cũng là đồng đảng. Thẩm Diệu Dương, đem thứ đang cầm trong tay lấy ra cho chị!” Tình Tình thấy em trai mở ám như vậy, liền biết nhất định là đã nhận hối lộ rồi. Đây không phải là chính cô ‘ bán mình ’ lấy tiền hay sao!

“Chị, đây là của em!” Thẩm Diệu Dương thấy ánh mắt của chị mình hung dữ như vậy theo trực giác liền lui ra cửa, thực là bất đắc dĩ mà, nếu được thì cậuta muốn chạy về San Francisco ngay rồi.

” Được rồi, Tình Tình, không cần phải tức giận nữa?” Mộ Dung Trần trực tiếp đi đến ôm lấy Tình Tình, ra hiệu bằng mắt ý bảo Thẩm Diệu Dương nên lập tức rời khỏi đó

“Chị, em đi trước. Anh rể, hẹn gặp lại.” Lúc này không đi, thì đợi đến bao giờ? Thẩm Diệu Dương một giây sau lập tức cầm chi phiếu, dùng tốc độ nhanh nhất biến mất trước mặt bọn họ, trước khi đi còn không quên đóng cửa phòng lại.

“Mộ Dung Trần, anh buông tôi ra!”

“Tình Tình, không nên tức giận nữa có được hay không? Là anh không đúng, là anh không tốt, không nên lừa gạt em!” Ôm trong ngực giai nhân đang tức giận, người đàn ông đã biết sai càng không ngừng hôn , dụ dỗ.

“Mộ Dung Trần, anh nói đi, anh còn có bao nhiêu chuyện gạt tôi nữa hay sao?” Tình Tình ở trong lòng rỗng to ra tiếng. Anh đừng tưởng rằng như vậy là cô sẽ tha thứ cho anh

“Tình Tình, anh. . . .”

“Anh không giải thích được chứ gì? Vậy chính xác là có rất nhiều rất đúng không? Mộ Dung Trần, anh là tên khốn kiếp! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Từ đầu cho đến cuối anh đều một mực gạt tôi, lừa tôi phải xoay vòng vòng, anh rất vui vẻ đúng không?”

“Tình Tình, anh thật sự không muốn lừa em!” Ai bảo cô lại luôn quật cường như thế?

” Thật không muốn gạt tôi sao? Nếu như thật muốn gạt thì tại sao anh lại làm như vậy! Chuyện này rốt cuộc anh đã tính toán bao lâu rồi?”

“” Anh sao có thể nói, từ hai năm trước lúc ở San Francisco trở lại liền bắt đầu kế hoạch được?

“Cái này, coi như xong đi! Vậy kia là cái gì?” Tình Tình nhìn anh trầm mặc không nói lời nào, càng thêm tức giận! Đẩy anh ra, giơ túi tài liệu trên tay lên, sau đó ‘chat’ một tiếng ném lên trên bàn làm việc của anh.

Cô thật rất muốn chính tai nghe được lời giải thích của anh! Xem anh có cái gì tốt để nói!

“A, thỏa thuận li hôn của chúng ta! Thế nào?” Nếu muốn giả bộ, không bằng liền giả bộ tới cùng đi! Anh làm sao có thể hy vọng xa vời là cô không có mở ra xem được ! Cô tới công ty tìm anh mục đích không phải là đã nhìn thấy vật này hay sao?

“Mộ Dung Trần, anh nói cho tôi biết, đây thật là thỏa thuận li hôn sao?” Quá khinh người rồi! Làm chuyện vô sỉ quá đáng mà vẫn có thể coi đó là chuyện đương nhiên, Mộ Dung Trần, anh cho rằng trái đất này chỉ chuyển động xung quanh anh sao?

“Tình Tình, vậy cảm thấy đó là cái gì?” Tình Tình, đến nước này mà em còn không nhìn thấu lòng của anh sao? Đến tột cùng anh còn phải làm như thế nào nữa?

“Mộ Dung Trần, anh đi chết đi!” Xé túi tài liệu ra, Tình Tình đem tài liệu bên trong từng tờ từng tờ giơ tới trước mặt của anh, nhìn hoàn toàn chính tề nhưng thật ra thì chỉ có mấy tờ và tờ cuối là còn có chữ, còn lại ở giữa đều là giấy trắng, từng tờ giấy trắng kia đều chứng minh một chuyện cười cô là người ngu ngốc như thế nào, còn ngây ngô ký tên xuống đó nữa.

Bọn họ căn bản cũng không có ly hôn! Nước mắt lại rơi xuống, anh lại dám gạt cô lâu như vậy?

Không trách được, anh lại có thể không để ý gì mà nói nhà Mộ Dung chính là nhà của cô, không trách được tất cả mọi người đều cho rằng thời gian qua cô chỉ đi du học mà thôi, anh trấn an người của toàn thể giới, duy chỉ có lừa một mình cô!

“Tình Tình.”

” Đừng chạm vào tôi, tôi ghét anh, ghét anh! Tại sao lại muốn gạt tôi? Anh rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện gạt tôi nữa?” Từng chữ từng câu đều là bất mãn và lên án.

“Tình Tình, nhìn anh.” Hai bàn tay thon dài của anh nắm thật chặt hai vai của cô khiến cho cô không thể động đậy, trong đôi mắt anh có rất nhiều cảm xúc: “Nói cho anh biết, chẳng lẽ em không có chuyện gì gạt anh sao?”

Anh đã biết cái gì rồi? Đầu óc của Tình Tình đang cuồng loạn rồi cuộc cũng tạm thời bình tĩnh lại.

Có phải anh đã biết chuyện đứa nhỏ rồi hay không? Sao có thể chứ? Nhưng theo trình độ Thẩm Diệu Dương và anh cấu kết với nhau làm việc xấu lâu như vậy thì anh thật sự sẽ không biết sao?

Hơn nữa, mấy năm vừa qua anh cũng đã từng đến San Francisco. Tình Tình chợt nhớ tới lời của Thái Chi Lan nói hôm đó.

Nếu như anh đã sớm biết chuyện đứa nhỏ, vậy tại sao vẫn luôn không có lộ diện? Phải chờ hai năm sau dùng phương thức này để ép cô trở lại?

Nếu như anh thật sự biết cô có con, thì anh có biết thời điểm cô mình sinh con khổ cực ra sao không? Anh có biết một mình cô vào buổi tối đã khóc bao nhiêu lần không? Anh có biết, lúc con của bọn họ chào đời cô đã hi vọng đến cỡ nào rằng có thể cho anh biết bọn họ đã có một đứa bé? Anh có biết, khi con trai lần đầu tiên biết ngồi, biết bò, biết đi cô nóng lòng muốn chia sẻ với anh ra sao không?

Nếu anh sớm đã biết rõ tất cả, hiện tại tại sao lại dùng giọng như vậy để chỉ trích cô? Cô thật đã chịu đủ rồi !

“Mộ Dung Trần, tôi muốn ly hôn với anh!” Tình Tình dùng sức cắn xuống cổ tay của anh, khi anh thả ra liền đẩy anh ra bỏ lại những lời này sau đó lập tức chạy đi.

“Tình Tình.” Bà xã đã chạy, đương nhiên là phải đuổi theo, nhưng điện thoại trên mặt bàn lại không thức thời vang lên, anh không suy nghĩ, một bên ấn nghe, một bên đuổi chạy ra bên ngoài.

“Mộ Dung Trần, Tiết Tinh Tinh nhập cảnh phi pháp rồi. Bên người cô ta có mang theo sát thủ, mấy ngày nay các con phải cẩn thận một chút, đừng để Tình Tình chạy ra ngoài.”

147. Chương 147: Đại Kết Cục (3.4)

Mộ Dung Trần không nghĩ tới mục đích mà Tiết Thiệu Trạch gọi điện thoại tới lại là vì chuyện này! Mẹ con Tiết Tinh Tinh năm đó bị Tiết Thiệu Trạch vận dụng quan hệ ném ra nước ngoài, ai có thể ngờ được cô ta thể nhưng lại cầu kết với phần tử hắc đạo, trở thành người tình được sủng ái nhất của đại ca hắc đạo ở Ấn Độ.

Mục đích trở lại lần này của cô ta nhất định không đơn thuần . Vậy Tình Tình.

“Cha, con cúp trước.” Vừa nghĩ tới một khả năng, Mộ Dung Trần trong lòng chợt lạnh. Lập tức cúp điện thoại của Tiết Thiệu Trạch, vừa vội vã chạy đến cửa thang máy, nhưng đáng chết là Tình Tình đang sử dụng thang máy này. Liền nhanh chóng mở ra thang máy khác đi vào.

“Anh hai, lập tức điều động tất cả nhân viên bảo an cùng bảo vệ ngăn Tình Tình lại.” Không chờ Mộ Dung Nghiên chất vấn, Mộ Dung Trần đã trực tiếp cúp điện thoại.

Không có ai nhìn thấy lúc này tay đang cầm điện thoại di động của anh đang run lên.

Lao vào thang máy, Tình Tình không dự liệu được nguy hiểm đang từng bước tiến đến gần mình, vẫn đang đắm mình trong bi thương và khổ sở.

Mộ Dung Trần từ một thang máy chuyên dụng khác đi ra ngoài, thấy Tình Tình đang muốn lao ra cửa công ty, lúc này, bước chân của thiếu gia nhà Mộ Dung vẫn luôn luôn ưu nhã thể nhưng lại mất đi thong dong thường ngày: “Tình Tình, không được đi.”

Anh lớn tiếng gọi, nhưng Tình Tình lại không để ý đến anh mở cánh cửa kia ra.

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt. Đồng thời trong lúc tiếng súng vang lên, máu trong người Mộ Dung Trần nghịch chuyển, không có một tia do dự liền trực tiếp chạy về phía cô, bảo vệ cho cô. Anh ôm lấy cô rồi vội vàng xoay người, đem cô đẩy té nhào xuống đất.

Đạn bắn nát kính thủy tinh, còn vô số tiếng súng vang lên liên tục, Tình Tình lập tức mất hết tất cả lý trí, sợ hãi nhìn người đàn ông đang gắt gao bảo vệ mình trong ngực, sau khi dừng lẫn lộn, cô luôn miệng hỏi: “Mộ Dung Trần, anh có sao không?”

Những người đó nổ súng liên tiếp như vậy chính là muốn đưa bọn họ vào chỗ chết, mặc dù anh đã ôm cô lăn lông lốc vài vòng, nhưng rốt cuộc không biết có bị thương ở đâu không?

Đám cận vệ của tập đoàn Mộ Dung đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh nên khi tiếng súng đầu tiên vang lên liền vọt ra, kịch liệt bắn trả.

Tình Tình không có ý định quan xem bọn họ đang làm khổ gì, ai thua ai thắng, chỉ lo lắng cho người đàn ông đang ôm lấy mình không biết có việc gì không: “Mộ Dung Trần, Mộ Dung Trần, anh trả lời em đi.”

Tiếng gọi của cô trở nên vừa vội lại loạn, nhưng anh lại không hề có phản ứng gì.

Bàn tay nhỏ nhắn sờ vào lau lưng của anh, không ngờ tay lại thấy ướt, tim, đột nhiên hẫng một cái, đây là, đây là. Gương mặt của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Mộ Dung Trần, ai cho anh ôm lấy em như vậy?” Cô ghen ngào, đau lòng đến không thể thở được, nước mắt trong một giây kể tiếp tràn xuống mi: “Làm sao anh ngốc như vậy, ngây ngô như vậy, dần như vậy? Ai bảo anh cứu em chứ?”

“Tình Tình.” Anh ho nhẹ , phổi đau quá, có thể một viên đạn đã xuyên qua phổi, nếu không tại sao thở một cái lại đau như vậy? Nhưng từng giọt từng giọt nước mắt không rơi xuống trên mặt làm cho

lòng anh cũng thấy đau đớn. Cô gái này, vốn là như vậy không để cho người ta tính tâm chút nào, nhưng đời này anh lại trúng phải độc của cô, không thể tiếp tục xoay người rời đi được.

“Mộ Dung Trần, cái tên đần độn này!”

“Đừng khóc, anh sẽ đau lòng. Tình Tình, thật xin lỗi, không nên tức giận, được không? Có thể dùng sinh mạng để đổi lấy tình yêu của em, em có muốn hay không?”

Đôi mắt vẫn đang ngẩn lệ cứ như vậy nhìn chăm chăm anh, cảm thấy choáng váng. Mà anh, cũng không kịp đợi cô trả lời đầu liền nặng nề rũ xuống.

“Mộ Dung Trần!” Tiếng gọi thê lương giống như muốn kinh động trời cao, tê tâm liệt phế.

Bên ngoài phòng cấp cứu trong bệnh viện của tập đoàn Mộ Dung, đã đứng đầy người nhà Mộ Dung.

Mộ Dung Kiệt là người cuối cùng chạy tới, phía sau của anh vẫn luồn người vợ dịu dàng như ngọc, có cô ấy ở đây, cả thế giới trong nháy mắt liền yên tĩnh xuống.

“Như thế nào rồi?” Mộ Dung Kiệt hỏi Mộ Dung Khiêm, sắc mặt nặng nề.

“Trúng ba phát, phổi, cánh tay, còn có. gần tim.” Mộ Dung Khiêm nhìn sang Tình Tình ngồi ở đó khóc đến nói không ra lời, trả lời anh mình. Trên thực tế, khi Mộ Dung Trần được đưa đến bệnh viện thì đã mất một lượng máu lớn, lại còn ngưng hô hấp, tình huống thực tế theo lời của anh càng nghiêm trọng hơn.

Lúc bọn họ nhận được tin tức chạy đến, hiện trường đã khổng chế được, hộ vệ cùng nhân viên bảo an của nhà Mộ Dung đã khổng chế được hiện trường, còn có cảnh sát nghe tiếng súng mà đến đều ở nơi đó, trong quá trình bắn nhau, Tiết Tinh Tinh ngồi ở trong xe cũng trúng đạn, trên đường cấp cứu đã ngừng thở.

Mà phó tổng giám đốc Mộ Dung Nghiên của tập đoàn vẫn ở lại hiện trường phối hợp cảnh sát xử lý hậu sự.

Lúc nói ra được hai chữ cẩn thận, lòng của Tình Tình lại đau, nước mắt cho là đã chảy khô thế nhưng lại chảy ra lần nữa.

“Tình Tình, đừng nên khổ sở, chú Tư không có việc gì, em đi nghỉ ngơi một chút có được hay không?” Thương Thủy Tinh vẫn luôn luôn dịu dàng động lòng người, từ khi theo Mộ Dung Kiệt đến đây, cô vẫn luôn ngồi vào bên cạnh ôm vai của Tình Tình.

Tình Tình hình như không nghe thấy gì, trên quần áo dính một mảng máu lớn, mắt to xinh đẹp như cũ chỉ là càng không ngừng chảy nước mắt.

Lại một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Mộ Dung Hàng Nhậm dẫn theo một người đàn ông nước ngoài hơn năm mươi tuổi tóc hoa râm mặc áo khoác màu trắng tới đây.

“Bác sĩ Smith.” Mộ Dung Kiệt liền đứng lên chào hỏi.

“Yên tâm, sẽ không có chuyện gì.” Người được gọi là bác sĩ Smith vỗ vỗ vào vai của Mộ Dung Kiệt nói, sau đó sải bước đi vào phòng bên cạnh phòng giải phẫu thay quần áo.

“Tình Tình, đừng lo lắng, anh Tư sẽ không có chuyện gì đâu.” Dương Bách lâm cùng Mộ Dung Hàng Nhậm cùng nhau đi tới trước mặt Tình Tình đang khóc đến không kìm chế được cất lời an ủi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ chạm mặt sau khi Tình Tình về nước. Đáng tiếc lúc này Tình Tình cũng không có bất kỳ tâm tình trả lời bất kỳ người nào.

Bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh nắm thật chặt, vẫn không nói chuyện.

Ngược lại Mộ Dung Cẩm đưa tay kéo tay của Tình Tình, đứng ở trước mặt cô nói: “Tình Tình, anh Tư yêu chị như vậy, sẽ không đi như vậy đâu. Anh ấy sẽ không có việc gì.”

Tình Tình vẫn một mực yên lặng rơi lệ, nghe xong lời nói của Mộ Dung Cẩm, bả vai khẽ động, tiếng ngẹn ngào từ trong cổ họng của cô không đè nén được bắt đầu tràn ra, càng ngày càng rõ ràng, càng về sau, cả người cũng ngồi xồm trên đất, hai tay ôm bả vai của mình, khóc như một đứa trẻ.

Sợi tóc dính vào trên gương mặt trông rất xốc xếch, nước mắt cứ cuồn cuộn chảy ra, khóc đến mức thở không được, bị thương muốn chết.

“Thế nào. Làm thế nào bây giờ?” Cô vừa nói vừa khóc nên không được rõ ràng lắm: “Anh ấy. nếu có chuyện gì thì tôi phải làm thế nào.”

Một tiếng lại một tiếng, phát ra từ chỗ sâu nhất tâm can, ruột gan như đứt từng khúc, ngay cả người đàn ông kiên cường nhất trong nhà Mộ Dung nghe thấy thế loại chóp mũi cũng cảm thấy đau xót.

“Tình Tình, anh Tư sẽ không có việc gì đâu, bác sĩ Smith đã tới không phải sao?” Mộ Dung Cầm nhìn dáng vẻ của Tình Tình như vậy lòng không khỏi chua xót, tất cả mọi việc đã trải qua hình như vào giờ khắc này đều trở nên không có ý nghĩa gì nữa. Lúc này trong mắt chỉ có Tiết Tình Tình vì người đàn ông của mình mà đau lòng không thôi.

“Tôi còn. còn chưa từng nói với anh ấy, tôi. Tôi yêu anh ấy.” Nước mắt giống như vĩnh viễn không ngừng lại được cứ thế tuôn ra: “Tôi vẫn chưa nói, vẫn luôn không có nói, tại sao tôi có thể như vậy chứ!”

Cô đâu chỉ không nói mình yêu anh? Mà ngay cả chuyện sinh con trai cũng không chính miệng nói cho anh biết, anh không thể cứ như vậy bỏ cô lại được, không thể được!

“Tình Tình.” Lo lắng cô làm thương tổn đến bản thân, Mộ Dung Cầm tiến lên giữ chặt cô lại.

Toàn thân cô đang run rẩy kịch liệt, đôi môi khó khăn mở ra thở hổn hển: “Mộ Dung Trần, anh là tên khốn kiếp, anh mà dám chết, em sẽ không yêu anh nữa, không bao giờ để cho cục cưng gọi anh là cha nữa.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều yên lặng. Không phải là vì câu ‘em sẽ không yêu anh nữa.’, mà là ‘cục cưng’ và ‘cha’.

Có ai có thể tới đây nói cho bọn họ biết, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Y thuật của bác sĩ Smith rất cao, đến mức không người nào có thể tưởng tượng, trong giới y học được mệnh danh là “Quỷ Tài”, cũng không phải là nói xuông.

Sau năm ngày hôn mê, Mộ Dung Trần đã mở ra đôi mắt đen nhánh thuần sắc.

“Rất tốt, đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.” Bác sĩ Smith nhìn các chỉ số trên màn hình nói: “Bây giờ bắt đầu phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, rất nhanh thì có thể sinh long hoạt hổ rồi.”

” Bác sĩ Smith, vất vả cho ông rồi.” Mộ Dung Kiệt vẫn túc trực ở bệnh viện bắt tay với bác sĩ Smith một lần nữa. Những ngày này, anh ta bối vì em trai mình mà vẫn không ngủ, làm cho bác sĩ Smith cũng lo lắng theo, liên tục mấy ngày đều ở trong bệnh viện.

“Không cần khách khí.” Nhàn nhạt cười với Mộ Dung Kiệt, bác sĩ Smith liền đi ra ngoài.

Mộ Dung Trần nhìn cô gái ngốc ngốc vẫn đang nhìn mình chăm chú, cô gầy quá. Vốn là mắt to sáng ngời nay lõm xuống thật sâu, gương mặt trong sáng mà anh vẫn thích nhìn trở nên nhợt nhạt hơn nhiều.

“Tay. Thế nào?” Nhìn thấy tay cô quấn băng lông mày anh liền nhíu lại, mới vừa nói xong câu đó, ngực liền truyền đến hàng loạt đau đớn.

Tình Tình vội vàng cầm tay của anh nói “Anh không nên nói nhiều.” Anh mới vừa tỉnh lại, không thể nói nhiều được, cô cầm miếng băng đã thấm nước thấm lên đôi môi khô nứt của anh.

“Tình Tình.”

Anh mắt sắc bén liền bắn về phía anh, để cho anh phải ngoan ngoãn cầm miệng. Thật là, anh lớn như thế mà chưa từng nghe lời ai như vậy.

“Mộ Dung Trần, em rất tức giận, anh có biết không?” Khí thế nghiêm túc hung hăng nhìn anh chằm chằm. Anh cũng dịu dàng tràn đầy thâm tình nhìn lại cô.

“Lúc đó anh hỏi em, có muốn dùng tính mạng này để đổi lấy tình yêu của em không? Bây giờ em có thể nói cho anh biết, em không muốn!” Từng chữ từng chữ nói ra vô cùng rõ ràng.

Nhìn ánh sáng trong mắt của anh ảm đạm xuống.

“Tiết Tình Tình em chỉ cần một người đàn ông có thể ở bên cạnh, cùng đi qua những năm tháng còn lại của cuộc đời. Anh ấy nhất định phải yêu em, cưng chiều em, thương em, mỗi ngày đều có thể ôm em vào trong ngực, lúc em đau lòng liền tới an ủi em, lúc em vui vẻ có thể cười cùng với em, mỗi buổi tối có thể ôm em cùng nhau ngủ.” Người đàn ông nằm ở trên giường ánh sáng trong mắt đang ảm đạm liền từng chút từng chút sáng rõ lên.

“Mỗi ngày anh ấy còn phải nói cho em biết, anh ấy yêu em, thật yêu, thật yêu. Cũng không thể chết sớm hơn em, thân thể nhất định phải cường tráng sống lâu trăm tuổi.” Gương mặt của anh mỉm cười yếu ớt, trông mắt đen nhánh so với bất cứ lúc nào đều sáng rõ hơn.

” Tình Tình, vậy anh. có thể hay không?”

“Mặc dù anh rất đáng giận, luôn thích uy hiếp em, còn gạt em.”Tiếng nói của cô trở nên run rẩy, ánh mắt trở nên ướt át: “Nhưng mà, anh dám thử không quan tâm đến em xem. Anh dám gạt em lần nữa xem!”

Nước mắt lại thi nhau rơi xuống, đem gương mặt mình vùi sâu vào trong lòng bàn tay của anh, mặc sức khóc lớn, thật tốt quá, anh đã tỉnh lại, cảm ơn trời đất, cô còn có cơ hội ở cùng với anh.

Anh lại để cho cô phải khóc rồi, chỉ là lần này, trong lòng lại thấy ngọt ngào.

Cô khóc cực kỳ lâu, khóc đến khi cổ họng cũng khàn khàn, khóc đến mắt sưng lên so hột đào còn lớn hơn, khóc đến khi cái chăn trên giường anh ướt một mảng lớn, mới chậm rãi chuyển thành nức nở, một tiếng lại một tiếng, rất đáng thương.

“Tình Tình.”

“Sao. có chuyện gì?” Mắt đỏ, lỗ mũi đỏ, gương mặt cũng đỏ bừng, Tình Tình của anh, mặc dù rất hung dữ, nhưng cô như vậy ở trong mắt của anh lại đáng yêu đến thế, khiến cho anh muốn hung hăng hôn cô một cái.

“Em yêu anh, đúng không?” Thật ra thì anh đã biết chắc đáp án rồi.

“ Không đúng!” Giọng nói như chém đinh chặt sắt kiên định truyền đến.

“Anh biết rõ rồi.” Nụ cười càng ngày càng sâu, cảm thấy thật thỏa mãn.

“Em mới không phải đâu !”

“Không phải cái gì?”

Nhìn em trai tỉnh táo đã có thể cùng vợ mình đấu võ mồm, Mộ Dung Kiệt rất yên tâm mà đi ra ngoài.

148. Chương 148: Đại Kết Cục (4.1)

Ánh sáng chiếu qua cửa sổ trong phòng bệnh hạng nhất, trên bàn cây mã đề đang phát triển mạnh mẽ, rèm cửa sổ màu xanh lam phất phơ trong làn gió nhẹ nhẹ, trong ngày mùa đông này hiếm khi có được ánh mặt trời vương vãi đầy mặt đất như vậy.

Trên giường bệnh, người đàn ông tuần lã đang tựa nửa người lên trên chiếc gối trắng như tuyết, ánh mặt trời đang chiếu lên trên mặt của anh, hai mắt anh vẫn đang nhắm thật chặt, xem ra là đang ngủ rất say.

Xuống dưới một chút nữa, là một cô gái mặc áo lông dê cổ trễ đang nằm ở trước ngực của anh. Tình Tình đã sớm tỉnh, nhưng sợ đánh thức anh, vì vậy không đứng dậy, chỉ nằm trong ngực anh lặng lẽ ngẩng đầu, ngấm nhìn gương mặt quen thuộc.

Kể từ sau khi anh tỉnh lại, phòng bệnh này nghiêm nhiên trở thành nửa nhà của bọn họ. Thậm chí anh còn sai Quần gia mang quần áo xách của cô đưa tới đây, để cho cô hai mươi bốn giờ đều ở bên cạnh anh, không rời khỏi tầm mắt của anh một phút giây nào.

Hôm nay sau buổi cơm trưa, anh kiên quyết lôi kéo cô nằm lên bởi anh ngủ trưa.

Lúc này anh đang chìm trong giấc ngủ rất ngon, gương mặt tuần mỹ bình thường có chút lạnh lùng hoàn toàn thả lỏng, tựa như đứa bé vậy. Bàn tay trắng nõn thon thon nhẹ nhàng sờ vào gương mặt tuần tú trước mắt. Cô lẳng lặng nhìn anh, từ trong đáy mắt như có điều muốn nói lại thôi.

Người đàn ông như vậy, sao có thể không thương được đây?

Mộ Dung Trần đang ngủ hình như cảm giác được có người chạm vào mặt của mình, đầu ở trên gối giật giật nhưng vẫn không có tỉnh lại, chỉ là cánh tay kia đang đặt ở trên eo của cô lại siết thật chặt.

Sợ quấy nhiễu đến anh, Tình Tình vội vàng thu tay lại, tầm mắt dịu dàng như nước vội dời sang chỗ khác, dừng lại ở tủ đầu giường, một chiếc điện thoại di động màu bạc đang lẳng lặng nằm trên đó.

Đó là cái điện thoại của anh, cảm giác anh đã dùng thật nhiều năm nhưng vẫn không, từ sau khi bọn họ kết hôn cô đã thấy anh dùng cái điện thoại này rồi.

Không nhìn ra, đường đường là Tứ thiếu gia nhà Mộ Dung lại là người hoài cựu như vậy.

Tình Tình từ từ vươn tay cầm nó lên, đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, có chút ngây ngẩn.

Trên màn hình là hình của cô, nó được chụp khi bọn họ đi hưởng tuần trăng mật ở Amsterdam, lúc đó cô mặc trên người chiếc váy màu xanh dương nhạt đi đôi giày bệt mũi tròn màu trắng, tóc đen dài buông xõa đang ngồi ở trong một mảnh vườn hoa tulip đang nở rộ, ánh mắt dường như đang nhìn ở phía nào đó của chân trời.

Cả người cô giống như vậy trong một bức họa, biển hoa xinh đẹp, trên nền trời màu xanh dương đậm, tổ hợp đẹp hoàn mỹ như thế giống như cảnh trong mơ vậy.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm vào màn hình, khi bấm vào mục “Photos” thì Tình Tình phát hiện trong đó đều là hình của mình.

Có ảnh chụp ở Hà Lan, cũng có ảnh chụp ở nhà Mộ Dung, ảnh chụp nhiều nhất chính là ảnh lúc cô đang ngủ. Phía dưới mỗi bức hình đều kèm theo một đoạn ghi chú rất đơn giản.

Tháng 12, rốt cuộc đã kết hôn, lúc ngủ bộ dáng thật đáng yêu.

Ngày sáu tháng mười một, thế nào đi ra ngoài chơi ngược lại không vui như vậy?

Ngày mười một tháng mười một, cô gái ngốc, ngày ngày đều nhớ mẹ.

Ngày mười tháng hai, dáng vẻ uống say thật là làm cho người ta mê muội.

Ngày hai mươi lăm tháng ba, gần đây hình như có thêm chút thịt, ôm vào cảm giác cũng không tệ.

Ngày tám tháng bảy, lại lên học rồi, xem ra rất ngoan.

.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, Tình Tình cảm thấy thở không nổi, nhìn chăm chăm những bức ảnh mà anh len lén chụp trộm, những ngày kia cần thận xem lại, đều là những ngày mà bọn họ mới vừa kết hôn mà cô lại chưa bao giờ biết, người luôn luôn thích khi dễ người khác như anh lại có thể tỉ mỉ như vậy. Cô luôn cho rằng, yêu của anh chỉ là trên đầu lưỡi một chút mà thôi.

Khi đó phải cô đọc đến cỡ nào mới viết ra những câu như thế này.

Tiếp tục ấn xuống, những bức ảnh phía dưới cùng nhất ký làm cho Tình Tình kinh ngạc ngây ngẩn cả người.

Ngày mười tám tháng mười, làm thế nào mang thai ngược lại lại gầy đi như vậy?

Trong hình là cô mặc quần áo bà bầu mặt tái nhợt nằm trên ghế dựa trong phòng khách ngủ thiếp đi.

Tại sao anh lại có tấm hình này? Làm sao có thể?

Vừa nghĩ tới khả năng nào đó, tay của cô càng bấm nhanh xuống.

Ngày mười lăm tháng mười một, bụng nhỏ đã nhô ra rồi, còn trẻ như vậy mà đã làm mẹ, có rất vất vả hay không?

Ngày mười một tháng mười hai, thật muốn đi tới ôm cô ấy.

Ngày sáu tháng một, mình đã có con trai, ánh mắt thật giống với cô ấy.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, hôm nay là ngày người bạn nhỏ sinh nhật một tuổi.

Tên khốn kiếp này, thì ra là anh đã sớm biết! Đã sớm biết! Nhất cử nhất động của cô cho tới bây giờ cũng không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Nước mắt trong nháy mắt nhỏ từng giọt trên màn hình.

Mà người đàn ông phía sau không biết đã thức từ lúc nào, mắt không nháy một cái nhìn vào cô.

Cô ấy đã biết! Thấy được cái này, cô có giận anh hay không? Một cỗ lo sợ từ trước tới nay chưa từng có trong nháy mắt bao phủ lấy anh!

“Mộ Dung Trần.” Trong lòng đau xót, Tình Tình quay mặt qua chỗ khác, hít mũi một cái, liền mình đề xuống nước mắt đang mãnh liệt rơi ra: “Có một câu, em muốn nói với anh.”

Mộ Dung Trần ngừng thở, nghe như có sấm nổ bên tai, một giây kế tiếp lại chán nản cười một tiếng: “Nói đi.”

“Anh là tên khốn kiếp!”

“Anh biết! Tình Tình, thật xin lỗi.”

“Nhưng mà, nhưng em vẫn muốn ở bên tên khốn kiếp này. Làm sao anh có thể lừa em lâu như thế? Làm sao có thể?”

“Tình Tình, anh yêu em, rất yêu rất yêu!” Anh rung động nói lên tình cảm của mình. Cô còn chưa kịp nói chuyện, liền rơi vào trong ngực của anh, thân thể mềm mại mãnh mãnh bị anh ôm lấy, rồi đột nhiên hôn lên môi của cô, tùy ý điên cuồng mà hôn cô, môi lưỡi nóng bỏng cắn nuốt dây dưa, chiếm đoạt hương vị thơm mát trong cái miệng nhỏ nhắn.

Anh biết, cô đã tha thứ ỉn.

“Bảo cha mang con trai về đây được không?” Đôi tay nâng gương mặt của cô lên, thở hổn hển áp lên đôi môi của cô.

“Ừm!” Đem tất cả tập trung đặt lên người của anh, hai đôi mắt thâm tình nhìn nhau, ở đó trong con người sâu như biển rộng cô nhìn thấy bên trong chỉ có một mình cô mà thôi. Nhưng mà, trên ngón tay thon dài trắng nõn đang nâng mặt của cô lên vẫn đeo chiếc nhẫn kia dưới ánh mặt trời càng làm mắt cô đau nhói.

Bàn tay nhỏ bé kéo xuống bàn tay đàn ông đang đeo chiếc nhẫn kia, liền cắn cắn môi, quan sát chiếc nhẫn đại biểu cho sự vĩnh hằng trên tay anh, rốt cuộc vẫn quyết định hỏi ra lời: “Lúc anh ôm người khác cũng đeo nó sao?”

Đây chính là chiếc nhẫn vĩnh viễn đâm ở trong lòng, nếu không rút ra thì cho dù hiện tại bọn họ không có ly hôn, cho dù có yêu nhau đi chăng nữa thì trong lòng của cô sẽ vĩnh viễn không thể nào tin tưởng anh được hoàn toàn.

Chuyện trước lúc kết hôn, cô biết mình không có cách nào thay đổi được, nhưng cô rất để ý đến sự phản bội trong khi hai người vẫn còn khoác trên mình hai từ hôn nhân thần thánh này.

Cô biết, trước kia cô đối với anh thật rất quá đáng, nhưng vẫn để ý đến sự phản bội kia của anh.

Bản thân như vậy để cho người ta rất phiền lòng ?

Mộ Dung Trần không nghĩ tới Tình Tình lại hỏi ra lời như vậy, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, thật lâu sau, anh đem tay cô kéo đến bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống một cái, sau khi Tiết Tình cho là anh chuẩn bị muốn thừa nhận thì anh lại lấy di động qua, rất nhanh bấm một số điện thoại.

Không tới năm giây đối phương đã nghe máy, sau đó trong phòng bệnh an tĩnh mà quỷ dị truyền đến tiếng quát tức giận: “Mộ Dung Kỳ, tôi hạn cho cậu trong vòng mười phút phải lập tức có mặt ở phòng bệnh của tôi.”

Cái này cùng Mộ Dung Kỳ có quan hệ gì sao? Thấy người đàn ông trên giường chột tức giận quát mắng làm cho Tình Tình sợ hết hồn, chỉ có thể sững sờ nhìn anh.

Cái tên Mộ Dung Kỳ này ở trong trí nhớ của cô, thật không tính là có bao nhiêu tốt đẹp. Cô biết cậu ta vẫn luôn không thích mình, lúc nào cũng mong cô ly hôn với anh Tư của cậu ta.

Chẳng lẽ đây cũng là thủ đoạn khác của cậu ta sao?

Sau đó quả nhiên không tới nửa giờ, lục thiếu gia có gương mặt kiêu căng của nhà nhà Mộ Dung dưới sự hộ tống của anh hai Mộ Dung Nghiên không tình nguyện đi tới phòng bệnh. Đây cũng là lần đầu tiên cậu ta đến đây sau khi Mộ Dung Trần bị thương nằm viện.

“Anh Tư.” Mộ Dung Kỳ đứng cách giường bệnh hai thước liền ngừng lại, thân hình cao lớn rần rở theo đặc tính vốn có của người nhà Mộ Dung đang đứng thẳng tắp, cố gắng không để cho ánh mắt của mình nhìn về phía cô gái đang an vị ở bên giường.

Mà Mộ Dung Nghiên lại còn gật đầu cười với Tình Tình một cái sau đó liền tự động đến trên ghế sofa ngồi xuống, rõ ràng chính là muốn xem hai người em trai của mình giải quyết vấn đề này như thế nào.

“A Kỳ, chào chưa.” Mộ Dung Trần lạnh lùng nhìn chăm chăm Mộ Dung Kỳ.

“Hừ!” Mộ Dung Kỳ mở to mắt nhưng lại không nhìn về phía Mộ Dung Trần.

“Mộ Dung Kỳ, đừng để anh nói lần thứ hai.” Lần này giọng điệu có vẻ nặng hơn, tiểu tử này, cậu ta thật sự cho là cánh cứng cấp rồi, nên những người làm anh này không làm gì được cậu ta đúng không?

“Chị dâu.” Dù không cam tâm tình nguyện, nhưng Mộ Dung Kỳ cuối cùng vẫn từ trong miệng cắn răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này.

“Xin chào.” Tình Tình cố gắng để bình tĩnh lại. Cô không hiểu, chẳng lẽ Mộ Dung Trần gọi Mộ Dung Kỳ là vì muốn cậu ta tự mình gọi cô một tiếng chị dâu sao? Thôi, chào mà không cam lòng như vậy, cô nghe trong lòng cũng không thoải mái.

“Nói xin lỗi.” Mộ Dung Trần nửa nằm nửa ngồi ở trên giường lên tiếng lần nữa.

“...” Mộ Dung Kỳ dĩ nhiên biết anh Tư muốn nói xin lỗi là có ý gì. Nhưng mà, cậu ta há mồm mấy lần, ba chữ ‘thật xin lỗi’ kia thế nào cũng nói không nói ra được.

Thật sự là đang đùa mà, cậu ta đường đường là lục thiếu gia nhà Mộ Dung mà còn cần phải nói xin lỗi sao? Hơn nữa lại còn là một người phụ nữ. Cho dù người này là chị dâu của cậu ta thì thế nào?

Nhưng anh Tư đang ở chỗ này thật không dễ ứng phó, hơn nữa nhìn thái độ của anh ấy kiên quyết như vậy, đúng là không thể nào dễ dàng bỏ qua cho cậu ta như vậy được.

Cậu ta thật không hiểu, tại sao anh Tư nếu không phải là Tiết Tình thì không thể như vậy?

“Thật xin lỗi.” Cuối cùng đánh không lại ánh mắt lạnh lẽo của anh Tư, đôi môi mỏng của Mộ Dung Kỳ chậm rãi phun ra mấy chữ này.

“A?” Tình Tình không phản ứng kịp, không phải chứ, Mộ Dung Kỳ sao lại nói xin lỗi cô? “Tại sao cậu lại phải nói xin lỗi với tôi?”

“Anh tư, em đi đây.” Mặt của Mộ Dung Kỳ liền biến sắc, xoay người làm như muốn đi khỏi. Dù thế nào đi nữa cậu ta cũng đã xin lỗi rồi, cái cô gái ngu ngốc kia còn lại hỏi cậu ta tại sao lại nói xin lỗi?

“Muốn lấy được tin tức kia thì đứng lại cho anh, đem sự tình nói ra cho rõ ràng.” Câu nói lạnh lùng kia lần nữa làm chân của cậu ta đông cứng lại. Đáng chết, thì ra là vị hôn thê vẫn luôn nghe lời rời nhà trốn đi thật sự có liên quan đến anh Tư. Không trách được cậu ta vận dụng tất cả các mối quan hệ nhưng tìm khắp nơi vẫn không thấy người.

Không tới một khắc đồng hồ, tất cả nghi ngờ đều được giải thích rất rõ ràng, sau đó Mộ Dung Kỳ cầm địa chỉ lấy được từ tay anh Tư vội vã rời đi.

Tình Tình nghe xong hai mắt liền tròn trĩnh lên, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ sau khi nghe được chân tướng sự thật, chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi ở trên giường mặc cho người đàn ông kia đang cười đến hả hê ôm chặt vào trong ngực.

“Chú Tư, chú làm như vậy có quá đáng quá hay không?” Mộ Dung Nghiên từ nãy giờ vẫn ngồi im không lên tiếng, sau khi chứng kiến em trai nhỏ nhất vội vã rời đi, mặt tươi cười đứng lên, đi tới một đầu của giường bệnh nói.

“Không đâu, là do cậu ta tự làm tự chịu.” Mộ Dung Trần tuyệt đối không đồng tình với Mộ Dung Kỳ. Anh đã thương yêu nó như vậy mà nó lại luôn làm ra những chuyện ngáng chân anh như vậy.

“Chú Tư, cũng may mà anh luôn là người tương đối ngay thẳng, không có đắc tội với chú. Vợ chồng hai người cứ từ từ ân ái, anh đi trước đây.” Chuyện hay đã xem xong rồi, Mộ Dung Nghiên anh cũng không phải là loại người thích làm kỳ đà cản mũi người khác.

149. Chương 149: Đại Kết Cục (4.2)

Sau khi Mộ Dung Nghiên rời đi thật lâu, Tình Tình rút cuộc cũng tỉnh táo lại liền đẩy người đàn ông đang giả trò kia ra.

“Mộ Dung Trần, cái cô Lam Chỉ Nông kia đâu?”

“Anh không quan tâm cô ta như thế nào, ngoan, không cần giận dữ, để cho anh thương em một chút!” Cô gái này cũng thật là, lúc này còn có tâm tình đi quan tâm đến phụ nữ khác.

“Mộ Dung Trần, không được, nơi này là phòng bệnh đây!” Tình Tình

vừa nói vừa lấy tay kéo đầu của người đàn ông đang cúi trước ngực mình lên: “Mới vừa rồi địa chỉ anh đưa cho Mộ Dung Kỳ có phải là giả hay không?”

“Bảo bối, em thật sự càng ngày càng thông minh! Hừm, còn đây là phần thưởng của em.” Nặng nề hôn lên trên môi của cô một cái, Mộ Dung Trần hài lòng yêu thương ôm cô vào trong ngực.

Tiểu tử ngu ngốc Mộ Dung Kỳ kia thật sự là thiếu dạy dỗ rồi, anh không đem địa chỉ viết đến Nam Phi là tốt với nó lắm rồi.

“Nhưng.” Tình Tình liền cảm thấy lo lắng, cảm giác trên đầu người khác quá mức quả thật là không tốt: “Nếu mà cậu ấy không tìm được người, có thể sẽ rất lo lắng.” “Không sao, anh làm vậy là muốn giáo huấn nó một chút, em không cần phải lo lắng cho nó.” Mộ Dung Trần mỉm cười vỗ vỗ vào mặt của vợ mình sau đó liền cúi đầu hôn lên môi cô một cái, giống hệt như chú mèo tham ăn.

“Nhưng.”

”Đừng có nhưng nữa, Mộ Dung Kỳ rõ là thiếu sự dạy dỗ, năm lần bảy lượt phá hư tình cảm của hai chúng ta, hại anh thiếu chút nữa liền mất đi em rồi. Chỉ một điểm này thôi, anh đã không cách nào tha thứ cho nó được rồi.”

“Nhưng.”

“Không cần phải nhưng mà nữa, đừng quên không phải em cũng rất ghét nó sao? anh thay em báo thù, em nên vui mừng mới đúng chứ, không nên ở chỗ này lo lắng cho nó, hiểu không? Đồ ngốc. Không nên nói những lời như thế nữa, ngoan ngoãn để cho anh hôn một lát.” Mộ Dung Trần ôm Tình Tình vào trong ngực, càng ôm càng chặt hơn, cúi đầu chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Thật là có quá nhiều ồn ào! Phòng bệnh rối cuộc cũng an tĩnh lại, nhưng mà, không được bao lâu, tiếng thở dốc của đàn ông và tiếng rên yêu kiều của người phụ nữ ở bên trong lại không ngừng truyền ra bên ngoài qua cánh cửa phòng chưa đóng chặt. Khiến cho các cô y tá muốn đi vào thay băng lần lượt cứ đi vào rồi lại đi ra, nhưng vẫn không có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra.

Mộ Dung tiên sinh và Mộ Dung phu nhân này cũng thái quá rồi? Lại ở trong phòng bệnh trình diễn xuân cung đồ như vậy ! Thật là quá táo bạo rồi !

Cũng may, cả tầng này chỉ có phòng bệnh của bọn họ, bằng không, chắc phải kéo theo thật nhiều náo nhiệt đây!

Mà thôi, các cô vẫn nên ngoan ngoãn trở lại phòng dành cho y tá thì hơn! Xem trận thế này đoán chừng bọn họ sẽ không ngừng nghỉ nhanh như vậy! Chỉ lo lắng cho Mộ Dung tiên sinh nếu dùng sức quá độ mà làm cho vết thương nứt toạc ra thì thật phiền toái.

Ngày Mộ Dung Trần xuất viện, Tiết Thiệu Trạch dẫn theo Thẩm Quân Hoa và Tiết Khải Duệ tuy không tới hai tuổi lại hoạt bát khác thường trở về nước.

Mặc dù đây là lần đầu tiên chính thức gặp mặt ba của mình, nhưng tiểu tử này cũng không phải sợ người lạ, một lát sau đã liền nhảy vào trong ngực ba mình, tỉ mỉ quan sát gương mặt giống mình như đúc, mấy giây sau liền lớn tiếng tuyên bố: “Ba, con đã trở về.”

Mặc dù sinh ra và sống ở San Francisco nhưng là người bạn nhỏ nói quốc ngữ cũng rất rõ ràng.

Thân là chất trai đầu tiên của nhà Mộ Dung, việc người bạn nhỏ Tiết Khải Duệ được hoan nghênh tất nhiên là không bàn cãi nữa

Một ngày kia khi Mộ Dung Trần và Tình Tình dắt Tiết Khải Duệ trở về nhà Mộ Dung mặc dù tất cả mọi người trong nhà đã biết sự hiện hữu của thằng bé, nhưng lúc chân chính nhìn thấy vẫn không che giấu được kinh ngạc và kích động của mình.

Đặc biệt là Thái Chi Lan, rất kích động nhào đến ôm cháu trai nhỏ của mình, vừa khóc vừa cười, ngay cả Lão thái gia luôn luôn uy nghiêm cũng rất vui vẻ, xuân quang hiện đầy trên mặt.

Dĩ nhiên, khi người bạn nhỏ trở về nhà Mộ Dung thì chuyện quan trọng nhất chính là phải khôi phục lại họ Mộ Dung . Đây cũng không phải là chuyện đùa rồi.

Vui mừng đi qua, Lão thái gia dĩ nhiên cũng không quên phải trừng phạt hai người cha mẹ không có trách nhiệm này, lại dám ở bên ngoài sinh trộm con cháu của nhà Mộ Dung, quả thực là thật quá đáng rồi.

Vốn là muốn dùng gia pháp xử trí nhưng lại chứng kiến thằng chất ở trước mặt ông cười ngọt ngào như vậy làm lòng của lão thái gia tự nhiên từ bỏ trừng xuống, khi thằng bé đưa bàn tay mập mập nhỏ bé, ngọt ngào gọi Thái Gia Gia thì tâm tự động lại thấy mềm nhũn.

Sau khi nhờ mấy đại sư nổi danh tỉ mỉ xem xét, tên trưởng tôn của nhà Mộ Dung chính thức được đặt là: Mộ Dung Đình Tuyền.

Sau những chuyện náo loạn lòng người này thì cuối cùng năm mới cũng chính thức lại tới.

Năm nay, gia tộc nhà Mộ Dung mở yến tiệc thật đặc biệt náo nhiệt, lão thái gia đã hai năm không hề tham gia vào, hôm nay cũng đến tham dự.

Bởi vì, hôm nay còn có một chuyện vô cùng trọng yếu, đó chính là chính thức giới thiệu người bạn nhỏ Mộ Dung Đình Tuyền thông minh đáng yêu nhất ọi người ở trong gia tộc biết.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là Mộ Dung Khiêm và Phó Cảnh Ca đã ly hôn cũng tới, hơn nữa nhìn dáng vẻ của cô như là bị anh ta cưỡng ép tới đây.

Sau khi con trai bị Thái Chi Lan lôi đi, Tình Tình và chồng của mình lặng lẽ trốn ở trong góc nhìn vào đám người náo nhiệt.

“Mộ Dung Trần, Mộ Dung Khiêm và Phó Cảnh Ca có phải đã hòa hợp rồi hay không?” Tình Tình nhìn thế nào cũng cảm giác bọn họ vẫn có tình cảm với nhau!

“Em quan tâm đến bọn họ làm cái gì?” Mộ Dung Trần lơ đãng nói. Hai người bọn họ phân phân hợp hợp, thật thật giả giả, chỉ có trong lòng bọn họ mới hiểu được.

“Cô ấy là người bạn gái trước của anh đấy, không quan tâm chút nào sao?” Tình Tình quay đầu lại trừng anh.

“Vợ à, có ông trời chứng giám, anh đối với cô ấy chưa từng có tình yêu nam nữ.”

“Nhưng cô ấy xinh đẹp như vậy, anh tuyệt không động lòng sao?”

“Vợ anh so cô ấy còn đẹp hơn gấp trăm lần.” Trên đời này phụ nữ xinh đẹp có quá nhiều, nhưng không phải là người Mộ Dung Trần anh muốn có!

“Gạt người!”

“Vợ à, anh đã nói rồi, vĩnh viễn sẽ không lừa gạt em nữa!” Cô gái mà Mộ Dung Trần anh nhìn trúng làm sao có thể không đẹp được đây? Lần đầu tiên nhìn thấy cô dưới ánh trăng trông như tiên tử kia, tim của anh cũng liền bị cô trộm đi mất rồi.

“Mộ Dung Trần, cảm ơn anh.” Tình Tình chột thả vật gì đó trong tay ra, nhón chân lên nhẹ nhàng ở bên tai của anh nói cảm ơn.

“Tình Tình, chúng ta đi.” Nhìn cô gái trước mắt cười đến vui vẻ như vậy, jooij tâm của Mộ Dung Trần rất rung động, liền kéo cô đi ra ngoài cửa.

“Đi đến nơi nào? Còn chưa kết thúc mà?” Tình Tình không nghĩ trong bữa tiệc của gia tộc anh lại muốn chạy ra ngoài? Dù là thật muốn đi, ít nhất cũng phải đợi đến khi màn giới thiệu kia kết thúc chứ? Huống chi hôm nay Lão Thái Gia còn ở đây, như vậy thật không lễ phép chút nào!

“Không sao. Có nhiều người ở đây, sẽ không ai chú ý tới chúng ta đâu. Hơn nữa hôm nay nhân vật chính cũng không phải là chúng ta.” Không chậm trễ chút nào liền lôi kéo tay của vợ mình đi tới nhà để xe.

Tối nay trăng sáng rất đẹp, ánh trăng mờ ảo chiếu vào từng góc ngáchcuar vườn hoa.

Đầu xuân nên thời tiết vô cùng lạnh, nhưng vì Tình Tình đang khoác trên người áo khoác của anh dài đến bắp chân nên toàn thân vô cùng ấm áp.

Cho đến khi lên xe, ra khỏi nhà Mộ Dung, Tình Tình mới nghiêng mặt sang bên hỏi người đàn ông đang ra vẻ rất thần bí: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Dẫn em đến một chỗ.” Một tay vững vàng lái xe, một tay đưa qua khe vuốt ve gương mặt có chút lạnh của cô. Giờ khắc ngọt ngào và ấm áp này anh vẫn luôn mong đợi từ khi gặp gỡ cô đến nay!

Mặc kệ trên con đường này có bao nhiêu khó khăn và gập ghềnh, khổ sở, rơi lệ, nhưng rốt cuộc anh đã đợi được đến ngày này!

“Chỗ nào mà lại thần bí như vậy?” Tình Tình quay đầu nhìn ra bên ngoài, thấy xe đang chạy về phía ngoại ô.

“Sợ anh bán em đi sao?”

” Sợ gì chứ. Anh mà bỏ được mới lạ !”

“Anh dĩ nhiên là không bỏ được, muốn bán cũng chỉ có thể bán ột mình anh thôi!”

“Mộ Dung Trần, anh là người xấu nhất rồi.”Liền vung quả đấm nho nhỏ về phía anh, lại bị anh bắt được thả vào trong miệng nhẹ nhàng cắn, vừa cắn còn vừa hàm hồ nói: “Muốn mưu sát chồng sao!”

“Ừm. Mộ Dung Trần, anh mau buông ra.” Tay ngọc mịn màng bị anh cắn trong miệng không thả, đã thế lại còn dùng đầu lưỡi nhẹ liếm lên lòng bàn tay của cô, động tác như thế, xem ra thật sự rất. sắc tình!

“Nếu anh mà dùng giọng điệu này nói chuyện, có tin anh lập tức ở trên xe muốn em hay không?” Toàn thân máu nóng sôi trào, đói khát khó nhịn rốt cuộc cũng buông tay của cô ra.

“Mộ Dung Trần, cái người này đúng là sắc lang bị tinh trùng lên não rồi!”

Chỗ này theo lời của Mộ Dung Trần hẳn là một tòa biệt thự cách xa phố xá sầm uất. Lúc bọn họ xuống xe, mọi thứ xung quanh dưới ánh trăng xinh đẹp thật vô cùng yên tĩnh. Mặc dù không có mở đèn, nhưng có ánh trăng nên làm cho người ta có thể nhìn thấy rõ ràng đó là một tòa nhà giống như là một tòa thành thời Trung Cổ. Bên ngoài nhìn thấy chắc chắn vô cùng, đừng nói là gió to, cho dù có bom rơi xuống thì tòa nhà vẫn không bị ảnh hưởng hay nứt mẻ gì, Tình Tình thầm nghĩ.

Tình Tình không nói gì, mặc cho người đàn ông bên cạnh dẫn mình đi về phía cửa chính, cái cửa này giống y như cửa chính của tòa thành kiên cố của công chúa thời xưa. Kiến trúc của tòa nhà này quả thật chính là ước mơ của cô từ nhỏ đến lớn, có tạo hình xinh đẹp và kỳ lạ, hai người cũng không nói gì cả, đột nhiên có một cảm xúc rất kỳ diệu như Alice lạc vào xứ thần tiên vậy. Cửa chính được làm bằng đồng dày cộp nặng nề trừ chủ nhân của nó ra thì dường như nó đang cự tuyệt tất cả sự vật khác.

150. Chương 150: Đại Kết Cục (4.3)

Biệt thự rất lớn, có thể nghe thấy hơi thở của cây xanh và hương thơm của hoa cỏ ở khắp nơi, dưới ánh trăng được ánh đèn dẫn dắt xuyên qua cửa chính, đi về phía bên trong của tòa thành.

Bỗng dưng, Tình Tình thấy phong cách thiết kế bên trong căn phòng này thật quen thuộc giống như xuất phát dưới ngòi bút của mình mà ngỡ ngàng cả người, máu trong người trong nháy mắt hình như cũng ngưng đọng lại.

Hành lang được trải thảm màu đỏ, thẳng tắp dọc sâu vào bên trong, khắp nơi đều được trang hoàng bằng đèn tường cao nhả hoa lệ, ánh sáng của loại đèn này không giống với ánh sáng rực rỡ của đèn huỳnh quang, vì vậy bao trùm cả hành lang là một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bên trong phòng khách có cầu thang gỗ để đi lên trên, lò sưởi màu đỏ gạch được thiết kế âm tường, đất sét, đá đỏ, giả cổ càng thể hiện rõ phong cách dân dã, kết hợp với bức tranh vẽ hàng cây dong đưa trên tường, cùng bướm bướm bay lượn quanh ghế ngồi, đệm tựa lưng thêu hoa nhí, thiết kế này tạo nên cảm giác ấm áp và vô cùng thoải mái cho cả căn phòng. “Bảo bối, thích không?” Người đàn ông phía sau ôm lấy bả vai của cô thật chặt.

Tình Tình chợt thấy phát run, xoay người sang chỗ khác, nhìn người đàn ông bên cạnh, diện mạo hoàn mỹ không thể chê vào đâu được, thân hình cường tráng phủ bên ngoài là áo sơ mi trắng muốt, trên mặt mang đầy vẻ hư ảo đang mỉm cười với cô, thoát nhìn liền giống hệt như hoàng tử đi cứu công chúa trong truyện cổ tích vậy.

Sắc mặt chợt tái nhợt, run giọng nói: “Anh là Sky?” Tình Tình trở mắt một hồi lâu, đột nhiên nhận ra điều này.

Mộ Dung Trần không trả lời, ngắm nhìn cô một lúc rồi nhỏ giọng nói: “Tình Tình, hoan nghênh trở lại thế giới của Sky. . . .” Nói xong, anh nghiêng người sang hôn lên môi của cô.

“Tại sao lại gọi là Sky?” Thì ra là anh vẫn luôn làm bạn ở bên cạnh cô, chưa bao giờ cách xa cả. Dõi theo từng bước trưởng thành của cô, vì mơ ước của cô mà trải ra con đường quang đăng như vậy.

“Em đã nói, muốn có một bầu trời của riêng mình, muốn có sự tự do để phát triển. Nhưng mà, đối với em, anh không thể nào chân chính mà buông tay được. Tất cả những gì em muốn anh đều sẽ vì em mà hết sức hoàn thành. Anh biết em muốn có một phòng làm việc của riêng mình, anh phải mất hai năm mới hoàn thành xong kiến trúc của tòa nhà này theo thiết kế của em. Em đã trở lại bên cạnh anh, vẫn có thể làm những việc em muốn, sẽ không ai trói buộc em cả.”

Vì giấc mộng của cô, cũng vì giấc mộng của anh, lúc cô chuyên tâm học tập anh cũng đồng thời đi học bổ túc một khóa về thiết kế, dĩ nhiên, với sự thông minh của anh thì không có gì mà không học được, hơn nữa so với cô còn lấy được chứng nhận chuyên ngành sớm hơn. Có thể nói là hiện tại trừ là tổng giám đốc phụ trách thị trường chứng khoán của tập đoàn Mộ Dung, đồng thời cũng là một nhân viên tinh nhuệ của phòng thiết kế.

Chỉ là, đồ thiết kế của Sky rất ít được lưu truyền ở thị trường. Người trong nghề biết thiết kế của Sky chỉ có ở công ty địa ốc của tập đoàn Mộ Dung mới có, cho nên, phần lớn mọi người đều nhất trí cho là Sky là một nhà thiết kế độc quyền của tập đoàn Mộ Dung.

“Anh lại lừa em một chuyện.” Tình Tình nói xong, ngoài ủy khuất nói không nên lời còn có cả cảm động, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống.

“Nói cho anh biết, em thích nơi này không?” Hai tay nâng mặt của cô lên, nhu tình trong mắt của anh làm cho người ta say mê. Cô gái này, tính tình rõ ràng rất quật cường, nhưng lại hay khóc nhè như vậy. Chỉ là, nếu hiện tại là nước mắt của vui mừng thì anh cũng không để ý.

“Tại sao anh lại đối với em tốt như vậy?” Cô lại hỏi ra một câu thật ngốc.

“Không đối tốt với em thì còn đối tốt với ai?” Ôm eo của cô, đặt cằm lên trên mái tóc mềm mượt của cô. “Thật là ngốc, chúng ta đến sân đằng sau thôi.”

“Anh muốn đưa em đến chỗ nào?” Vòng tay cường tráng của anh ôm hông của cô từ đại sảnh đi ra cửa sau. Đã trễ thế này, anh còn muốn mang cô đi đâu đây?

“Đến nơi em sẽ biết. Ngoan, không cần nói nữa. Nhắm mắt lại đi.” Đang đi ra trước cánh cửa khép chặt, Mộ Dung Trần chợt khom lưng ôm lấy cô, sau đó ở trong tiếng kinh hô của cô mà thì thầm nói ở bên tai.

Thật là thần bí! Anh muốn làm cái gì đây? Anh dịu dàng như thế làm cô không thể chống đỡ được, liền nghe lời nhắm mắt lại. Theo bước đi của anh, eo dán thật chặt vào lồng ngực ấm áp, mặc kệ thời tiết đang rất lạnh, lồng ngực của anh tựa như một lò sưởi lớn vậy, nóng hừng hực, mặc kệ anh muốn mang cô đến nơi nào, cô cũng sẽ không quan tâm.

Anh dẫn cô đến một tiên cảnh của nhân gian.

Một mảnh vườn toàn là hoa trắng tinh khôi trải ra trước mắt giống như mặt biển vậy, dưới ánh trăng sáng dịu dịu lặng lẽ nở rộ, mùi thơm thanh nhã tràn ngập khắp nơi.

“Đây là.” Tình Tình kinh ngạc kêu lên, nhìn cảnh đẹp trong nhà kính này làm cho cô nói không nên lời. Loại hoa này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gặp qua, cánh hoa lớn trắng muốt thơm nứt mũi, vì đang là ban đêm nên càng thêm xinh đẹp rực rỡ.

“Đây là tiên tử dưới ánh trăng, cũng gọi là hoa ánh trăng. Nguyên bản nó được trồng ở vùng châu Mỹ nhiệt đới, không chịu được giá rét, cho nên phải trồng chúng ở nơi này, phải có đầy đủ điều kiện mới có thể nở hoa được mà cũng chỉ có thể nở rộ vào buổi tối.” Hơn nữa hoa của nó thường nở vào mùa hè, anh phải mời chuyên gia nước ngoài rất nổi tiếng về thổ nhưỡng và trồng trọt cùng với nhân viên kỹ thuật làm thật lâu, rất cuộc mới nghiên cứu ra loại đất và nhiệt độ thích hợp với sự sinh trưởng của nó, khiến nó ở nơi rét lạnh này đầu xuân cũng phải nở hoa.

“.” Kéo tay thon của cô, đi thẳng vào bên trong vườn hoa đẹp đến mức khiến cho người ta phải trầm trồ này. “Chúng ta đi xem một chút.”

“A, không cần.” Cô muốn níu anh lại, những bông hoa xinh đẹp như vậy, nếu giẫm hư rồi thì phải làm thế nào? Chỉ là cô đã lo lắng quá nhiều rồi. Bởi vì ở nơi này có một đường nhỏ vừa đủ để một người bước lên.

Đi thẳng đến trung tâm của biển hoa, Tình Tình phát hiện nơi đó thậm chí còn có một khoảng đất trống mấy mét vuông, trên đó đặt chiếc ghế thật dài.

“Chúng ta đi khiêu vũ!” Đem áo khoác ngoài trên người Tình Tình lấy xuống, nhiệt độ trong nhà kính rất ấm áp, cho dù cô đang mặc lễ phục lộ vai cũng không cảm thấy lạnh.

Tình Tình nhìn về mặt thành thật của anh, lời gì cũng nói không ra được, chỉ có thể theo bước chân của anh, đi về phía chính giữa của khoảng đất trống, chân dài đuổi một cái đẩy chiếc ghế đang được đặt ở trung tâm ra tới bụi hoa.

Cảnh hoa yếu ớt bị đè mạnh vào, vào ban đêm yên tĩnh liền phát ra tiếng vang thanh thúy. Thật là một người không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, Tình Tình liền trừng anh một cái: “Mộ Dung Trần, anh làm hỏng chúng rồi đấy.”

“Hừm, bảo bối, đừng nói nữa.” Anh đem ngón trỏ thon dài đặt lên môi đỏ thắm của cô, giống như là đang làm ảo thuật từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nho nhỏ: “Nhắm mắt lại nào.”

“Em không muốn.” Cô liền trực tiếp muốn biết trong tay anh đang cầm cái gì, trong lòng của cô dâng lên một loại dự cảm quen thuộc, giống như bên trong này có vật quen thuộc của cô vậy. Nhưng mà, chuyện Mộ Dung Trần muốn làm, ai cũng không ngăn được, anh tự tay che mắt của cô lại.

“Mộ Dung Trần, không chơi nữa. . . .” Vừa đưa ra lời trách cứ liền bị cắt đứt. Trước mắt của cô xuất hiện một lắc tay kim cương lấp lánh như ánh sao trời. Từng hạt từng hạt trong suốt mỹ lệ, thuần túy từ thiên nhiên, không trải qua bất kỳ gia công chế tác nào, mà mỗi nổi của chiếc lắc tay này hình trăng lưỡi liềm khéo léo tinh xảo nhìn thật quen mắt khiến hốc mắt của cô nóng lên. Nhiều viên kim cương lấp lánh vây quanh hình mặt trăng chẳng khác gì những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đang vây quanh mặt trăng vậy!

Chiếc cài tóc này là quà sinh nhật mười tám tuổi mà ông cậu tặng cho cô. Ngày đó, là lần đầu tiên cô tham gia dạ vũ ở trường học, không nghĩ tới, lại bị rơi mất !

Sau đó nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, để cho cô không còn tâm tư để nghĩ đến cái cài tóc đó, không nghĩ tới, lại nằm trong tay của anh.

Dưới bầu trời sao, chiếc lắc tay xinh đẹp tựa như những ngôi sao chợt lóe lên trên bầu trời kia tỏa ánh sáng xuống phàm trần.

“Thật muốn đem trăng sao trên trời hái xuống, nhưng lại không thể làm được.” Ánh mắt tươi cười tràn đầy thương tiếc và thương yêu. “Chỉ là, anh có thể mang cho em ánh sao cùng ánh trăng trên trái đất này. Em chính là tiên tử ánh trăng của anh.”

Đột nhiên lòng của cô bị từng đợt từng đợt sóng mãnh liệt ập đến, không có cách nào phản ứng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

Anh nâng tay của cô lên, ôm hông của cô, không có bất kỳ âm nhạc nào, dưới ánh trăng mờ lung bọn họ nhẹ nhàng khiêu vũ, trên mặt của cô, trên tóc, trên tay đều được bao phủ bởi ánh trăng nhu hòa, trong không khí tràn ngập mùi thơm của hoa ánh trăng, anh chỉ muốn khiêu vũ với cô đến hết đời. . . .

Bọn họ bước những bước chân giống nhau, hô hấp trên cùng một bầu không khí, cảm thụ hơi thở lẫn nhau, vào giờ khắc này, bọn họ cơ hồ hòa vào làm một thể.

“Mộ Dung Trần! Cảm ơn anh.” Đàn ông như vậy, thâm tình như vậy, kiên trì như vậy, tình yêu mãnh liệt như vậy, anh làm tất cả những điều này đều để cho cô, trên đời này không có ai có thể làm tốt hơn anh cả!

Cảm ơn anh đã yêu em như vậy! Cảm ơn anh vì lúc em còn ngây thơ không hiểu rõ tình cảm của mình đã không buông em ra, cảm ơn anh vẫn ở bên cạnh em để cho em rốt cuộc có cơ hội để trưởng thành, cảm ơn anh vẫn vì em mà làm tất cả, cảm ơn anh đã yêu em như thế!

“Em yêu anh!” Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào đẹp bằng lời tâm tình này của người mình yêu.

Cô nói gì? Mới vừa rồi cô nói cô yêu anh sao? Trong lòng thấy nóng lên, có một loại chất lỏng hình như muốn chui ra khỏi hốc mắt mà chảy xuống .

Người đàn ông luôn luôn anh minh sáng suốt như anh lúc này cũng đang ngây ngẩn cả người!

Sao anh lại có vẻ mặt này? Sau khi cô thổ lộ tình yêu của mình mà một chút phản ứng cũng không có? Chẳng lẽ nghe cô thổ lộ anh tuyệt không vui vẻ sao? Cái này quá đả thương người rồi?

Cô thật vất vả hạ quyết tâm nói yêu anh mà anh lại thấy giật mình như vậy?

Trong lòng tràn đầy cảm giác nói không ra lời lập tức xông lên đầu, Tình Tình cảm thấy không dám đối mặt anh nữa. Liền kéo tay của anh đang đặt ở trên eo của mình ra, xoay người muốn đi.

“Tình Tình!” Thấy cô muốn đi anh liền vội vã ôm lấy cô, không để ý cô đang giãy giụa ôm cô vào trong lòng. Trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng liền đè cô lên trên mặt ghế.

“Anh yêu em. Thật rất yêu em.” Anh thì thầm bên tai cô, giống như đang ngáy ngô vậy, ở bên tai không ngừng nói yêu cô, yêu cô, tình yêu này đã ngấm vào trong xương tủy trọn đời không thể quên.

“Mộ Dung Trần, anh thật là hư!” Mới vừa khấn trương một lát sau cô liền tỉnh táo lại, thế nhưng lại muốn khóc lên.

Yêu sâu đậm, mong manh còn có bao sâu. Bởi vì quá yêu rồi, nên sẽ cảm giác sợ bỏ lỡ sẽ càng mãnh liệt, bây giờ cô rốt cuộc cũng hiểu rõ.

“Bảo bối, anh yêu em.” Anh trầm thấp dụ dỗ, hôn lên đôi môi của cô, khẽ xoa lên làn da mềm mại, lên cái trán đầy đặn, lên đôi mi thanh tú vẫn còn đọng đầy hơi nước, đôi mắt to trong suốt thanh thuần, còn có cái mũi hồng hồng, trần trọc, vuốt ve, liền đi tới đôi môi trơn mềm phải giống như vị hoa quả ngon nhất trên đời này vậy. Sau khi khẽ hôn, liền bộc phát tất cả tình cảm. Một phen chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, kịch liệt dây dưa, dùng hết toàn bộ nhu tình và mật ý hôn cô, để cho cô không khóc thút thít nữa. “Ừm. . . .” Cô rên rỉ, khóe mắt vẫn còn ngấn nước.

Tiếng hôn từ bờ môi bọn họ truyền đến, hôn thế nào cũng tựa như không đủ, bọn họ đem toàn bộ nhiệt tình cùng hi vọng trút xuống nụ hôn này. Hôn hôn làm cho dự vọng dâng lên như nước thủy triều, hô hấp dồn dập, người đàn ông kia vẫn luôn luôn gấp gáp kìm chế không được liền cởi lễ phục của cô ra. Da thịt tinh khiết dưới sự chiếu rọi của ánh trăng càng thêm trắng trong như ngọc, không hề tỳ vết, sáng tỏ dưới ánh trăng, đẹp như một cô tiên đang nổi trên mặt nước.

“Ừm. Không nên ở chỗ này.” Tình Tình đang chìm đắm trong nụ hôn bỗng nhiên khôi phục chút lý trí, không thuận theo mà nghĩ muốn quay người bỏ chạy. “Anh mặc kệ, nơi này cũng không có người khác, ngoan, nghe lời, để cho anh yêu thương em.”

Một đêm này, trước hoa dưới trăng, tình nồng ý mật, triền miên giống như không có chừng mực, tiếng nước nổ xen lẫn tiếng thở dốc, từng trận, thật lâu vang lên bên tai không dứt.

Phía chân trời khẽ hé ra tia sáng đầu tiên, lúc này trên giường lớn tiếng thở dốc mới dần dần dừng lại, tất cả đều dần dần trở nên bình tĩnh.

Trong phòng ngủ, tràn ngập mùi vị của kích tình làm cho người ta mặt hồng tim đập, trên giường lớn cực kỳ bừa bộn, quần áo tùy ý vất lên trên sàn nhà bằng gỗ, hai thân thể quấn quít thân mật dây dưa, dính vào nhau thật chặt, muốn cho truyền hơi ấm đến cho đối phương.

Mái tóc dài đen nhánh mượt mà, tán loạn ở trên gối lông vũ trắng như tuyết, từ sau khi từ vườn hoa trong nhà kính trở về phòng, thì cả đêm đều triền miên, làm Tình Tình mệt mỏi muốn chết rồi.

Mới vừa kết thúc một lần cuối cùng, bởi vì không chịu nổi quá nhiều kích tình mà cô đã hôn mê bất tỉnh. Một mỗi nhắm lại đôi mắt đẹp nhẹ nhàng như nước, thân thể mềm mại nằm ngủ trong ngực anh.

Dưới vành mắt có vết thâm nhàn nhạt, trên da thịt trắng như tuyết nhuộm thành màu hoa anh đào nhàn nhạt, trên đó in đầy dấu hôn cùng dấu tay của anh lưu lại cũng là chứng cứ của kích tình.

Mộ Dung Trần vẫn không ngủ, lười biếng nằm trên giường, bàn tay như có như không vuốt ve mảnh lưng trần giống như tơ lụa mềm nhũn, thân thể rõ ràng đã mệt mỏi, nhưng trong lòng vẫn không muốn ngừng. Anh biết cô đã bị mình làm quá mức, nếu như anh không biết tiết chế, sợ rằng cô sẽ bị anh phá hư mất.

Nhắm lại hai mắt, vô cùng êm ái đem Tình Tình từ trong ngực đặt nằm lên trên giường, để cho cô ngủ cho thoải mái một chút.

Kéo cái chăn mỏng nhẹ nhàng đắp lên trên. Anh cúi đầu ngấm gương mặt ngủ say của cô một hồi lâu mới lật người xuống giường, đi đến phòng tắm tắm nước lạnh, rồi đứng trước gương khổng lồ trong phòng tắm cạo râu, sau đó dùng khăn lông lau khô người, trở về phòng ngủ, bỏ dép treo lên giường.

Sức nặng của cơ thể khiến cho chiếc giường mềm mại lún xuống một chút, mà cô gái đang ở trong mộng đẹp một lần nữa ngoan ngoan rơi vào trong vòng ôm của anh, lồng ngực của anh là nơi thích hợp nhất cho cô, anh vẫn cho là như vậy.

Sắc trời càng lúc càng sáng, Mộ Dung Trần vẫn không nhắm mắt ngủ, anh ngấm nhìn cô gái trong ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề phòng bị khiến cho lòng của anh dâng lên làn sóng nhu tình.

Thật tốt, rốt cuộc cô đã trở lại bên cạnh anh rồi, lần này, bọn họ sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Tình Tình tỉnh dậy, toàn thân vô lực đến nỗi ngay cả mắt cũng không muốn mở ra. Thân thể đau nhức giống như đang nói cho cô biết, bọn họ đã trải qua một đêm kích tình mê mông như thế nào.

Ừm. Thể diện ném hết đi rồi, bọn họ lại ở bên ngoài, ở trong nhà kính trong suốt mà làm chuyện như vậy! Cô thật sự không còn mặt mũi nhìn người khác nữa rồi.

“Ngủ đủ rồi thì dậy thôi!” Giọng nói dễ nghe vang lên bên tai, một đôi bàn tay thuận thế xoa xoa lên khuôn mặt nhỏ bé, thứ duy nhất đang lộ ra bên ngoài của cô.

Người đàn ông kia ngồi ở bên giường, nhìn Tình Tình nằm ở trên giường lớn, dung nhan như nước, da trắng như sữa, dáng dấp không thể tưởng tượng nổi. Tuy cô không trang điểm, ngay cả son môi cũng không đánh, nhưng luôn có biện pháp hấp dẫn mọi ánh mắt của anh. Ngón tay đầy yêu thương sờ lên đôi môi mềm, ánh mắt đen buồn bã, ngón tay cũng bắt đầu không thành thật đi xuống.

“Mộ Dung Trần, anh đừng có.” Chưa mở mắt mà người đàn ông này lại muốn phát tình rồi. Tình Tình kéo tay anh đồng thời mở mắt ra, đập vào mắt là một màn hình ảnh để cho cô căn bản quên mất là đang muốn mắng anh, lời trách cứ còn chưa nói ra mà người lại trở nên ngây ngẩn bần thần.

Có phải trong lòng Mộ Dung Trần thật sự có điểm không bình thường hay không?

Trên trần nhà cao vợi kia lại là hình ảnh của cô! Đó là cô khi hai mươi tuổi, trẻ tuổi ôn nhu, đôi mi đen nhánh khẽ nhắm, nằm ngủ vô cùng an tĩnh.

Trong tấm ảnh mặc dù cô dùng cái chăn đắp lên thân thể, thế nhưng lại mơ hồ lộ ra nửa bờ vai, vô cùng rõ rệt, thân thể dưới chăn ướm át đến thế nào, dưới ánh đèn ấm áp trong phòng, thật làm cho người ta tưởng tượng vô hạn.

“Mộ Dung Trần, anh thật không biết xấu hổ.” Gương mặt vừa mới tỉnh của cô nóng đến kỳ lạ, cố gắng nhắm mắt lại để ỉnh không phải nhìn nữa.

“Bảo bối, em biết không, lúc em không ở đây, chỉ cần anh vừa nghĩ đến em thì toàn thân sẽ thấy đau, lúc đó anh sẽ đi tới nơi này, nằm ở trên giường lớn, nhìn hình ảnh của em ở phía trên kia.”

“Mộ Dung Trần, anh im miệng cho em! Không cho nói nữa.” Cũng không thèm để ý nữa, Tình Tình ngồi bật dậy, lấy một tay che cái miệng của anh lại, dù không để cho anh nói nhưng cô khẳng định biết tên sắc lang này muốn nói cái gì rồi.

“Không nói, vậy để cho anh trực tiếp làm?” Anh thế nhưng lại gặm ngón tay của cô, anh đối như vậy sao?

Nói đến đó, Tình Tình lúc này mới phát hiện ra mình thật sự rất đói bụng, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu? Không biết tối hôm qua sau khi bọn họ rời đi, người bạn nhỏ Mộ Dung Đình Tuyên có tìm bọn họ hay không?

Tuy nhiên con trai từ nhỏ đã không dính người, chỉ cần có người cùng với chơi nó, thì nó cũng không quấy khóc gì. Đặc biệt là bây giờ trở lại nhà Mộ Dung mọi sự sủng ái đều tập trung vào mình nó, làm cho thiếu gia Mộ Dung này càng thêm vô pháp vô thiên!

Làm cho người làm mẹ như cô nữa câu cũng không phải nói, cũng không dám nói, bây giờ Mộ Dung Đình Tuyên là bảo bối được đông đảo trưởng bối của nhà Mộ Dung đặt ở trong lòng bàn tay, ai dám nói động đến chứ!

“Mộ Dung Trần, em đói bụng. Anh tránh ra, em muốn đứng lên.”

Nếu không đứng lên, đoán chừng người đàn ông này lại muốn làm chuyện kia rồi, từ một khía cạnh khác mà nói, Tình Tình cũng hiểu rõ Mộ Dung Trần vô cùng.

“Anh cũng đói bụng, nhưng mà anh lại muốn ăn em trước.” Người này tay và miệng cùng sử dụng đồng thời.

“Mộ Dung Trần! Làm sao anh có thể háo sắc như vậy?”

“Em cũng có thể háo sắc với anh, anh rất hoan nghênh.”

“Anh làm liên tục như vậy, không thấy mệt sao?”

“Không mệt.” Anh xoay mình, phủ người lên trên thân thể xinh đẹp của cô, bàn tay vội vàng sờ lên làn da mượt mà như tuyết.

“Vì sao? Người anh làm bằng sắt hay sao?” Cô tò mò hỏi.

“Bởi vì là em.”

“Mộ Dung Trần, em muốn ăn cái gì đó!” Mắt thấy mưa kế kia sắp được như ý, Tình Tình rút cuộc bịt lấy lỗ tai kêu to thành tiếng.

“Được rồi, được rồi, cũng không thể để bảo bối của anh chết đói được! Có muốn anh bế em đi tắm hay không?” Anh rất sợ cô gái nhỏ giận mình thật, từ trên ngực của cô ngẩng đầu lên nói.

“Không cần, tự em đi được. Anh đi kiếm đồ cho em ăn đi.” Tình Tình kéo chăn sang bọc kín cả thân mình. Nói đùa gì chứ, để cho anh bế cô đi tắm sao có thể ra ngoài nhanh được? Huống chi hiện tại cô thật sự mệt chút thể lực cũng không có.

“Ừ, mau đi tắm đi. Anh xuống dưới lầu xem canh đã xong chưa.” Vỗ vỗ mặt của cô, thiếu gia Mộ Dung lưu luyến không rời rút cuộc cũng đi xuống lầu.

Mặc dù anh rất muốn ăn cô, nhưng đã hai mươi bốn giờ cô không ăn cái gì, nếu làm nữa chỉ sợ thân thể của cô sẽ chịu không nổi. Dù sao thời gian về sau vẫn còn nhiều, muốn ăn cô lúc nào mà chẳng được.

Sau khi Tình Tình ở trong phòng tắm thư thái tắm nước nóng, mặc vào quần áo anh đã sớm chuẩn bị cho cô, tự mình sấy khô tóc sau đó đi đến kéo rèm cửa sổ nặng nề đẩy cộp ra.

Cho đến giờ phút này, Tình Tình rút cuộc mới có thời gian rảnh rỗi để quan sát thiết kế đặc biệt của tòa thành này.

Dưới ánh hoàng hôn, cả tòa thành xem ra càng giống như một trang viên, đưa mắt nhìn sang liền thấy một mảnh vườn trồng đầy hoa thạch thảo đang hé nở.

Có thể tưởng tượng được, nếu như sau này đến mùa hoa thì không biết sẽ đẹp đến mức độ nào. Đôi tay Tình Tình nắm thật chặt hàng rào màu trắng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại đón từng đợt gió xuân, tưởng tượng ra hình ảnh dưới trời xanh mây trắng, cô nằm trong trong biển hoa màu xanh dương, bên cạnh có người cô thương yêu nhất đang kéo tay của cô.

“Dưới trời xanh ấm áp, ở trong biển hoa làm chuyện kia cảm giác nhất định vô cùng tốt đẹp! Cảm giác so với làm ở biển hoa dưới ánh trăng nhất định không giống nhau.” Anh từ phía sau ôm lấy eo của cô, gác cằm lên đỉnh đầu của cô mà nói.

Người đàn ông này, có thể không phá hư tưởng tượng tốt đẹp của cô hay không?

Tình Tình vô lực tránh ra, mặt trời đã lặn, một ngày rất nhanh liền kết thúc, ánh nắng dần dần tắt, gió nhẹ thổi lất phất qua rèm cửa sổ trắng muốt sát đất, trên ban công trồng đầy hoa cỏ ưu nhã chập chờn theo gió.

“Bảo bối, thích không?”

“Thích! Chỉ là bụng của em rất đói!” Khi xoay người cô trở lại trong ngực, đôi tay mảnh khảnh liền ôm vào thắt lưng tinh trắng của anh, hít lấy hơi thở cùng ấm áp cổ hữu chỉ có trên người của anh.

“Ừ, chúng ta đi xuống ăn cơm tối, sau đó dẫn em đi xem phòng làm việc của em.”

“Mộ Dung Trần, nhưng em còn chưa có lấy bằng tốt nghiệp?” Đầu đang tựa vào ngực anh liền ngẩng lên ai oán nói: “Cuộc thi lần này, khẳng định không tham dự được rồi.”

“Không sao, sang năm thi lại.” Mộ Dung Trần nhỏ giọng an ủi, bàn tay vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô. Tuy nói rằng sẽ cho cô tự do, nhưng anh cũng không hy vọng vợ của mình sẽ quá cực khổ!

Thái độ học hành rất nghiêm túc của cô khi ở nước ngoài làm cho anh không đành lòng yêu cầu cô từ bỏ, nhưng hiện tại đã trở lại, vậy không thể nào để cho cô giống như trước đây vì học tập mà ba bữa cơm cũng dồn thành một như trước được.

Chuyện phải làm, thì có thể, nhưng mà phải ở trong phạm vi của anh mới được.

“Nếu em thi không đậu thì làm thế nào?” Tình Tình vừa nghĩ tới cuộc thi nghiêm khắc như đòi mạng kia liền thấy phiền lòng, hổng chi trong hai năm qua vì chăm sóc con trai, thời gian cô dành cho việc học đã ít lại càng ít, chỉ sợ bản thảo thiết kế của mình không qua được.

“Vậy thì có quan hệ gì?” Anh bật cười, cúi đầu hôn lên đôi môi như cánh hoa: “Có kiến trúc sư tình nguyện là anh đây giúp đỡ, tất cả đều có thể nằm trong lòng bàn tay.”

“Vậy thì không phải là thực lực của em, hơn nữa chuyện như vậy làm sao có thể làm được?” Cô quả thật rất thích công việc này .

“Anh cam tâm tình nguyện giúp đỡ cho em, chỉ giúp một mình em mà thôi.”

“Anh toàn nói lời ngon tiếng ngọt thôi.” Cô không chịu, cái miệng nhỏ nhắn chu càng cao, giống như là đang dụ dỗ anh tiếp tục hôn mình: “Anh chính là người quỷ kế đa đoan, gian trá giả hoạt, siêu cấp phúc hắc. Ừm!” Nhất định là lại muốn tính toán chuyện gì với cô rồi.

Cái người xấu này! Lại thành công ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, không để cho cô tiếp tục oán trách.

Lúc anh buông cô ra, đôi môi anh đào xinh đẹp cười yếu ớt, cô nhìn anh, chợt dịu dàng nói: “Mộ Dung tiên sinh, em thật yêu anh.”

“Mộ Dung phu nhân, anh cũng thật yêu em.” Dem người yêu dấu ôm vào trong lòng, Mộ Dung Trần hài lòng hít thật sâu.

Đúng vậy, anh yêu cô, không có bất kỳ nguyên nhân gì, chỉ là bởi vì yêu mà thôi.

Còn bữa ăn tối phải tới lúc nào mới có thể ăn, chỉ có trời mới biết! diendan

—— Hoàn chính văn ——

151. Chương 151: Ngoại Truyện (1)

“Ừ ục.”

Bốn giờ chiều, Mộ Dung Trần khép tài liệu trên tay lại, vuốt ve mi tâm của mình, đề xuống phím hands-free.

“A Trần, gần đây các con đang bận rộn gì?” Là Thái Chi Lan – mẹ anh.

“Mẹ, có chuyện gì không?” Mộ Dung Trần kéo lỏng cà vạt ở cổ áo xuống rồi đáp. Mấy ngày nay anh đang bận muốn tham gia vào đề án quảng bá công ty sang thị trường Hongkong, nên bữa tối anh liên tục làm thêm. Hơn nữa cái việc đánh giá và kiểm tra đề án không thể tách ra giao cho người khác, nếu để cho chị dâu cả biết anh cả lại đang âm thầm muốn thu mua Thương thị, nhất định sẽ trở mặt với anh ấy.

Ở trước mặt mọi người chị dâu cả là cô gái dịu dàng động lòng người, chưa bao giờ tham dự vào chuyện của công ty. Nhưng nếu như chuyện đó liên quan đến chồng của mình, thì một chuyện nhỏ cũng chưa thoát khỏi lòng bàn tay, nhất là chuyện này còn liên quan đến cả ba của cô, cô phải đứng ở bên nào? Chữ Hiếu và tình yêu, phải chọn bên nào đây?

“Con còn không biết chuyện gì sao? Đã bao lâu rồi con và Tình Tình chưa về nhà ăn cơm hả?” Thái Chi Lan không nhịn được mà lên tiếng trách con trai. Đã hơn nửa tháng qua bà chưa được gặp con trai và con dâu rồi

Kể từ sau khi Tình Tình đi ra ngoài làm việc, bọn họ dời về một căn nhà trong nội ô sinh sống, sau đó dĩ nhiên danh chánh ngôn thuận chuồng khỉ nhà, bỏ qua một số điều lệ của nhà Mộ Dung

“Mẹ, con là người bận rộn, chuyện này không phải không biết. Làm sao mẹ lại hỏi con chuyện bao lâu rồi con chưa trở về?” Mộ Dung Trần xoay bút máy trên tay. Lúc nào mẹ anh cũng quan tâm đến anh như thế? Còn không bằng quan tâm anh cả thêm một chút, chị dâu cả sắp sinh rồi? Anh lại loay hoay như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi?

“Anh cả của con xuất ngoại rồi, con và Tình Tình lại vừa từ nước ngoài về.”

“Mẹ, con thấy hay đợi Tình Tình tan việc rồi, con đi đón cô ấy, có gì nữa trở về nói được không?” Đúng là cũng lâu lắm rồi bọn họ không gặp Tiểu Ma Vương rồi. Suy nghĩ một chút cũng thật sự là hổ thẹn khi làm cha mẹ!

Thật vất vả mới có thể đuổi được Thái Chi Lan đi, sau khi Mộ Dung Trần cúp điện thoại di động lên gọi một dãy số mà anh đã thuộc ngấm lòng.

Tập đoàn lớn của nhà Mộ Dung nắm trong tay cả thị trường công nghiệp, nông nghiệp và tiền tệ, quyền thế ngập trời, Tình Tình muốn tìm việc làm là một việc đơn giản, nhưng muốn chân chính đi làm, không để cho người ta biết cô là con dâu nhà Mộ Dung thì có chút khó khăn.

Thật may là Mộ Dung Trần không biết từ nơi nào đã lấy danh tiếng của nhà Mộ Dung lập một công ty con chuyên về thiết kế cho cô.

Dù sao trong công ty cũng không có ai biết cô là con dâu của nhà Mộ Dung, cô vui vẻ mà ở đây vừa học tập vừa làm việc. Mặc dù trong việc làm của cô đã có Mộ Dung Trần trải thảm đỏ, nhưng cô cũng cảm thấy mình thiếu sót rất nhiều, vì vậy cố gắng vừa làm việc, vừa học hỏi những người khác.

Hiện tại còn chuyện nào quan trọng hơn chuyện này?

Kể từ sau ngày phỏng vấn thứ hai, Tình Tình liền bắt đầu làm việc ở trong phòng thiết kế của công ty Hoàn Cơ.

Công việc và hoàn cảnh của công ty rất tốt, các đồng nghiệp cũng gần gũi và hòa đồng, mọi người phát hiện mặc dù cô gái xinh đẹp này là người mới, mặc dù không có quá nhiều kinh nghiệm làm việc, nhưng lại không giống như trong truyền thuyết “Đi bộ từ trên trời giáng xuống”, cô chăm chỉ học hỏi, khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của tiền bối, cộng thêm sự thông minh, là người biết trước biết sau, mỗi ngày đều cố gắng làm hết các công việc

Cũng không lâu lắm, những ánh mắt đầy thành kiến với ma mới, luôn chú ý soi mói dần biến mất.

Bên trong phòng thiết kế có rất nhiều nhân tài, công việc được hoàn thành rất nhanh, cũng không thường bận rộn, nhưng vẫn mặc những bộ đồ công sở, dù ở văn phòng thiết kế, liên lạc với khách hàng, xác định những nơi cần sửa chữa. Thỉnh thoảng còn có thể chạy đến công trình để kiểm tra, nhưng tất cả những thứ này khiến Tình Tình cảm thấy thích thú, cô có cảm giác như mình được sống ở một thế giới khác

Khoảng hơn bốn giờ chiều, các đồng nghiệp tụ lại bàn trà, mọi người thích tụ tại phòng giải khát cùng nhau uống tách cà phê, rồi cùng những đồng nghiệp của các phòng ban khác nói chuyện phiếm, thời gian này công ty cũng cung cấp ít điểm tâm nhẹ, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Vậy mà đề tài không có gì hơn chuyện hào Môn, danh môn, công tử, trai đẹp. Mặc dù ngàn lần nhắc đến, tầng tầng lớp lớp, cầu huyết tung tóe, nhưng vẫn là sự thú vị trong lòng người.

Một cô gái ở bộ phận tiêu thụ, lên tiếng hỏi: “Các chị em có nghe nói chưa, những chuyện đã xảy ra gần đây ở nhà Mộ Dung, đặc sắc vạn phần, kịch tính lại trầm bổng pháp phông, không ngờ, quả thật có thể làm thành giai thoại lớn.”

Tiểu Lăng đang công tác ở bộ phận tài vụ sùng bái phụ họa: “Không sai! Không sai! Nghe nói thiếu gia Khiêm và tiểu thư của nhà họ Phó đã tái hợp, hơn nữa thiếu gia Khiêm đã đánh bại được thiếu gia nhà họ Đường, khiến bách hóa Ngôi Sao thành công trở lại thị trường. Thật là không nhìn ra nha! Đáng tiếc sau khi ly hôn rồi cuộc lại là tình cũ tái hợp, chúng ta cũng chẳng có nữa điểm cơ hội.”

COCO của bộ phận hành chính xem thường mà nói: “Đó không phải lỗi của thiếu gia Khiêm, đại BOSS của chúng ta là nhà Mộ Dung, tương lai tất cả của nhà Mộ Dung, đều có thể thu được trong túi? Nhưng

cũng đã kết hôn rồi. Hiện tại nhà Mộ Dung chỉ còn lại thiếu gia Đường – một hoa hoa công tử mà thôi, Tiểu Lăng, cậu có hứng thú hay không?”

Tiểu Lăng nghe mà gật đầu lia lịa, “Nói rất đúng, mặc dù thiếu gia Đường đào hoa, nhưng rất đẹp trai, có thể gả cho anh ta, nhưng vì giấc mộng cô gái lọ lem này tôi sẽ theo đuổi!”

Chị Thanh tốt bụng gật đầu, “Tĩnh ngộ đi, tôi nghe thư ký của thiếu gia Đường nói mặc dù thiếu gia Đường rất phong lưu, nhưng máu lạnh vô tình, mặc dù tình sử truyền ra ngoài rất nhiều, nhưng thật ra là không có cảm giác đối với phụ nữ, tôi nghĩ mộng nên tỉnh dậy rồi, ngấm lại đi, chân trời này, khắp nơi đều có tổng giám đốc, cần gì yêu đơn phương một người đàn ông nhà Mộ Dung? Trừ đàn ông nhà Mộ Dung ra, cả Singapore vẫn còn có Âu Thánh Nguyên – một tổng giám đốc chuyên về tài chính, nghe nói cũng chưa có kết hôn! Anh ta là bạn thân của Phó tổng giám đốc bộ phận tài chính của tập đoàn Mộ Dung, thường đến Tổng Công Ty chơi, có cơ hội gặp được thì không nên bỏ qua!”

Allan chuyên hậu cần xem thường nói: “Hừ, xem nhiều truyện ngôn tình quá mà hư! Tôi thì ngược lại rất muốn tìm hiểu về những người đàn ông có tư chất ưu tú, thí dụ như anh em nhà Mộ Dung, công tử Chấn ..., Đại Luật sư Âu á.” “Nhưng đừng có mộng nhiều, bên ngoài sớm đã có nhiều lời đồn đãi, mặc dù mấy vị công tử kia không có kết hôn, nhưng đã đính hôn.”

“Mẹ kiếp! Thế nào mà trai đẹp toàn tìm được Cô bé lọ lem rồi hết vậy, hay họ bị công chúa đặt trước rồi, còn có người nào dành cho gái ế như chúng ta không?”

Một đám các cô gái rối rít than mình là phận hồng nhan không gặp thời.

“Đính hôn mà thôi, cũng không phải là đã kết hôn, sợ cái gì?”

“Chẳng lẽ cô muốn làm tiểu tam hay sao? Nếu quả như phải làm Tiểu Tam, tôi muốn làm tiểu tam của Mộ Dung tứ thiếu, nghe nói anh ta rất chiều vợ của mình. Tin tưởng làm người tình sẽ không tồi? Tình Tình, cô nói xem có đúng không?”

Những thứ lộn xộn này, lung tung, bát quái, khiến Tình Tình nghe mà buồn cười, nhưng bị gọi đến tên lại lo lắng. Hơn nữa, nếu như họ phát hiện, cô chính là con dâu Tư của nhà Mộ Dung, người mà bọn họ vẫn đang nhắc đến thì bọn họ sẽ phản ứng như thế nào?

Thật không nghĩ tới, ông xã của cô thật đúng là hàng được người ta ưa chuộng! Kết hôn rồi vẫn khiến nhiều cô gái thương nhớ!

152. Chương 152: Ngoại Truyện (2)

“Đúng vậy, Tình Tình, cậu có ý khiến gì về mấy vị thiếu gia nhà Mộ Dung không?”

“Thật xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại trước.” Tình Tình lúng túng không biết phải trả lời thế nào, tiếng điện thoại vừa vang lên, hoàn hảo giúp cô giải vây.

Cô cũng chẳng biết nói sao? Chẳng lẽ nói với nhóm phụ nữ kia rằng đó là gia đình của cô!

“Tình Tình thật kỳ quái, chưa bao giờ thấy cô ấy thảo luận đề tài đó cùng chúng ta!”

“Đúng vậy! Mà hình như tớ nghe mọi người nói cô ấy đã kết hôn rồi!”

“Không phải đâu? Sớm như vậy sao?”

“Tại sao tớ lại có cảm giác Tình Tình rất giống một người?”

“Ai vậy?”

Tình Tình rời phòng nghỉ trưa, bước nhanh qua phòng làm việc, chạy đến thang máy nhận điện thoại.

“Sao lâu như thế mới nhận, rất bận sao?” Người vừa gọi lại là người mà nhóm phụ nữ kia vừa thảo luận và cũng là ông xã của cô.

“Không phải, sao anh lại gọi đến đây?” Bình thường anh thường canh giờ cô sắp tan tầm mới gọi đến, bảo cô đợi anh đến đón cô, bây giờ, còn một tiếng nữa mới hết giờ làm kia mà.

“Nhớ em nên gọi đến! Em không nhớ anh sao?”

“Mới không có!” Tình Tình liếc mắt nhìn một đám phụ nữ đang ngồi trò chuyện trong phòng nghỉ, “Không có chuyện gì thì đợi đến lúc em tan sở rồi nói được không?”

“Không được!” Thật là nói giỡn. Mặc dù bình thường anh rất tôn trọng cô, sẽ không gọi điện thoại quấy rầy cô khi cô đang làm việc, nhưng anh khó khăn dành ít thời gian gọi, thế mà cô nói hơn ba câu liền muốn cúp máy, có thể rất quá đáng hay không?

“Mộ Dung Trần, em lười nghe anh nói dối, em muốn đi làm việc!” Hai cô gái thuộc bộ phận tiêu thụ đang đi về phía cô, theo trình độ cập nhật thông tin của bọn họ, thấy cô chạy ra bên ngoài lén lút nghe điện thoại, nhất định sẽ hỏi tới cùng!

“Em dám treo điện thoại của anh thử xem, anh sẽ đến tận công ty tìm em.” Thiệt là, để cho cô đi làm là quá lãng phí, ban ngày không thấy được còn chưa tính, buổi tối thậm chí đôi khi cô còn tan làm muộn hơn anh, tiếp tục như vậy còn làm cái gì nữa? Anh phải suy nghĩ biện pháp thu phục cô mới được.

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?” Được rồi, Tình Tình nhận thua! Người đàn ông này không có chuyện gì làm không được cả, nếu như để anh đến công ty tìm cô, thì xem như cô xong đời! Về sau sẽ không có chỗ nào nhận cô làm nữa!

“Tối nay chúng ta về nhà ăn cơm! Bây giờ anh sẽ đi qua đón em, chừng mười phút sau sẽ có mặt dưới công ty em, nếu như không muốn cho anh tự mình lên bắt em, vậy thì ngoan đi xuống.” Đã ngồi lên xe, tay vẫn cầm điện thoại, chuẩn bị đi rước vợ về.

“Em còn chưa hết giờ làm việc.” Tình Tình chưa nói xong thì điện thoại chỉ còn lại những tiếng tút tút dài. Ông xã nhà cô nói chuyện gì cũng đơn giản thế, tại sao chỉ một công việc thôi mà cô bị uy hiếp nhiều vậy?.

Ngoài mặt giả bộ làm người tốt, nói đến như thế nào cũng chẳng ai ủng hộ cô, vụng trộm mất hứng, chắc anh sẽ đến ngay, thật là đáng chết mà!

“Tình Tình, ai gọi đến thế, sao có vẻ lo lắng vậy?” Chị Thanh không có ý tốt hỏi.

“Không có gì, em phải về nhà, nhà em có chút chuyện ạ!” Tình Tình giờ điện thoại di động lên, nói một cách vô lực

“Trong nhà cô có chuyện phải về, thì đi báo với quản lý một tiếng.” Theo sau chính là COCO không thèm để ý mà nói.

“Ừm!” Tình Tình chỉ đáp một tiếng, không làm như thế thì phải làm như thế nào?

“Tình Tình, trong nhà có việc thì cứ xin về đi không sao!” Vừa đúng lúc trưởng phòng Vũ đi ra từ thang máy, nên cậu lên tiếng.

“Trưởng phòng, hiện tại tôi có chút chuyện.” trong công ty chỉ mình Quan Vũ là biết thân phận thật của cô, nhưng công việc phân công không hề thiên vị, Tình Tình chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ kia từng bước thăng tiến.

“Không sao, việc còn lại tôi sẽ bảo người khác làm giúp cho, việc trong nhà tương đối quan trọng.” Nếu cậu còn không phân rõ chuyện công và chuyện riêng chuyện nào quan trọng hơn, thì chắc rằng cậu sẽ chẳng còn ở công ty này nữa

“Vậy tôi đi trước! Cảm ơn Trưởng phòng.” Tình Tình liền cầm theo túi xách của mình, trực tiếp bấm thang máy.

“A, xem ra Tình Tình của chúng ta có quan hệ không tầm thường với Trưởng phòng nhé.”

“Tất nhiên, nghe nói cô ấy là do trưởng phòng của chúng ta tự mình mang vào, không biết lai lịch ra sao.”

Khi cửa thang máy khép lại, Tình Tình còn chưa nghe hết những câu bàn tán bầy bầy. Mộ Dung Trần, anh hại em rất thảm! Trà chiều ngày mai, chủ đề chính chắc chắn là quan hệ của cô và trưởng phòng thiết kế.

Hừ! Tôi nay trở về nhất định phải dạy dỗ anh một chút mới được, tại sao anh có thể quấy nhiễu công tác của cô như thế?

Về phần nó thành công hay thất bại là chuyện hên xui?

153. Chương 153: Ngoại Truyện (3)

Đúng bảy giờ chiều, cả tòa cao ốc nhà Mộ Dung đã tắt đèn, chỉ có lầu tầng 42, tầng làm việc của Tổng giám đốc vẫn còn sáng đèn. Mộ Dung Trần còn đang vì chuyện của anh cả mà rầu rĩ, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn ảnh máy vi tính, đó là buổi chiều họp cuối cùng của anh về việc sẽ mở rộng thị trường qua HongKong. Tình Tình lặng yên ngồi trên ghế Salon bằng da thật, trong tay cầm một quyển sách về thiết kế nội thất.

Một người đang làm việc, một người đang đọc sách, không gian an tĩnh nhưng cho người ta một cảm giác vô cùng ấm áp.

Không biết qua bao lâu, một giọng nam trầm thấp chợt vang lên: “Tình Tình, đến phòng nghỉ ngơi đi ngủ.”

Tình Tình ngẩng đầu, nghi ngờ không hiểu: “Em không ngủ sớm.” Ngủ sớm như vậy, cô cũng không phải là heo. Mặc dù không lâu sau nữa, cô nhất định sẽ biến thành một con heo.

Đây cũng là nguyên nhân chính, anh dù bận rộn vẫn bắt cô đến công ty cùng anh làm việc.

Ánh mắt Mộ Dung Trần không hề rời khỏi màn hình, âm thanh không cho phép người khác cự tuyệt: “Vậy thì đến đây với anh.”

Tình Tình không biết anh bị rút giây thần kinh số mấy, mở trừng hai mắt nói: “Em không muốn.” Cô không hiểu công việc của anh, qua đó làm gì?

“Em có tới không?”

Tình Tình tiếp tục cúi đầu đảo sách: “Không.”

Được, không chứ gì? Vậy anh đi qua được chưa? Người đàn ông một giây trước vẫn còn chăm chỉ làm việc thế nhưng chợt đứng thẳng lên nhìn cô gái nhỏ đang nghiêm túc đọc sách trước mặt, tay liền rút sạch sách trong tay cô, thuận thế ôm lấy người cô mà gỡ trò.

“Mộ Dung Trần, anh làm gì thế?” Tức giận muốn đẩy tay anh ra, không ngờ tay anh càng không an phận mà duỗi vào trong váy cô.

“Em làm ảnh hưởng đến công việc của anh?” Bàn tay ấm áp vuốt ve cái bụng nhỏ tuy vừa mới hơn bốn tháng mà đã hơi nhô cao. Nơi này, thế nhưng tạo cho anh áp lực rất lớn!

“Em có như thế sao?” Người này quả nhiên là không có nói lý lẽ! Rõ ràng là cô ngồi đọc sách rất ngoan ngoan kia mà?

“Nhưng em lại làm anh rất muốn ôm em.” Kể từ sau khi cô có thai, anh bị cấm dục thật lâu? Anh bị nhện ăn rất khổ sở? Môi anh áp lên môi cô, nút mắt cánh môi ấy.

“A! Không được!” Tình Tình bắt được cánh tay không an phận của anh.

“Tại sao không được?” Anh nỉ non bằng chất giọng trầm thấp, nghe giống như đang bị cơn buồn ngủ thúc giục.

“Nhưng. . . Em mang thai, sợ rằng không có thuận tiện. . .” Cô đều lợi dụng đứa bé làm cái cớ.

“Anh đã hỏi bác sĩ rồi, bốn tháng là đã an toàn.”

À? Thế nhưng anh lại dám hỏi bác sĩ về vấn đề này? Thật sự là phục anh luôn rồi!

“Mộ Dung Trần, anh không thể làm ở chỗ này.”

“Tại sao?”

“Nơi này là công ty.”

“Chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên làm ở chỗ này.” Lý do này đủ chứ?

Người đàn ông kia không để ý đến sự kháng cự của cô, đem tất cả quần áo trên người ném xuống đất, mắt thấy một buổi tiệc lớn chuẩn bị bắt đầu, phòng làm việc vốn đã được đóng chặt lại bị người ta không báo trước mà đẩy cửa bước vào!

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc!” Tập tài liệu trên tay Chương tài tử rơi xuống đất.

Một màn xuân sắc dĩ nhiên vì thế mà không thể diễn ra. Cậu ta thực sự là kẻ không biết thức thời rồi !

“Chương Mục Tuyên, ngày mai cậu đừng đến công ty làm nữa!” Bởi vì phải chịu đựng mà trên trán tổng giám đốc toát ra mồ hôi, Mộ Dung Trần cắn răng nói từng chữ một.

“Tổng giám đốc, bên phía chủ tịch truyền xuống một ít phần tài liệu đã hoàn thành! Tôi tan việc trước, xin anh cứ tiếp tục!” Chốc lát sau khi hết hoảng, Chương tài tử lập tức đem tài liệu từ dưới đất nhặt lên, mắt nhìn thẳng về trước, đem tài liệu đặt lên bàn, sau đó đi ra ngoài.

“Mộ Dung Trần, xem chuyện tốt anh làm kia!” Bị người bắt gian tại giường còn khó chịu nào hơn như thế chứ? Mặc dù bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận, nhưng trải qua lần này, đoán chừng cô chẳng còn mặt mũi để đến công ty anh nữa

Tình Tình luống cuống tay chân mặc quần áo tử tế: “Em về nhà!”

“Không cho đi!” Cô đi, ai tới tắt lửa thay anh?

“Bụng của em rất đói.”

“.” Một giờ trước mới cô mới vừa ăn xong rồi mà, giúp việc còn cẩn thận gói một phần nữa cho cô mang theo. Sao có thể đói bụng nhanh như vậy?

“Cực kỳ đói bụng!” Lý do này tốt hơn!

“Chúng ta đi ra ngoài ăn!” Hết cách rồi, ai bảo chính anh tính toán thua cô?

“Em chỉ muốn ăn cháo do anh nấu.” Muốn dùng mang thai để trói chặt cô hả, không để cho cô đi làm đúng không? Đừng tưởng rằng cô không biết quỷ kế này của anh!

“Về về nhà!” Cô gái này, cho tới bây giờ chính là phiền toái nổi danh.

“Nha.”

Trong trò chơi này, rốt cuộc người nào ăn hết người nào, thật rất khó nói rõ ràng. Tương lai, thật sự là rất làm cho người khác mong đợi!

-Hoàn Thành-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-em-dung-mong-chay-thoat>